
ROYALS OF FORSYTH
F
7
PRINCES
OF CHAOS
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

KAOS PRENSLERI

ROYALS OF FORSYTH U

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Sonsöz

ÖNSÖZ

Sevgili Queens,

Eğer bu ilk Forsyth Kraliyetleri kitabınızsa, *Kaos Prensleri*'nin tam deneyimine hazırlanmak için en başa, *Acının Lordları*'na dönmenizi öneririz. Her seri aynı Forsyth U dünyasında geçiyor ve her ne kadar bağımsız/ayrı harem olarak kabul edilseler de, bu dünya bir yüz yarası gibi kanıyor. Dağınık ve kontrol altına alınması zor.

Eğer destek olmak isteyen bir arkadaş ya da aile üyesiyseniz, bunu takdir ediyoruz! Ancak bu seriyi atlarsanız herkes ve gelecekteki aile yemekleri için daha iyi olur. Burası size göre bir yer değil. Ya da gerçek hassasiyetleri olan herhangi biri için.

Artık hepimiz ilerlemeye hazır olduğumuza göre, içerikten bahsedelim.

Queens, nereden başlayacağımızı bilmek zor. *Kaos Prensleri*'nde neler yaşayacağınızı tam olarak açıklayabileceğimizden emin değiliz. Bu kitap üreme hakkında. Sözleşmeli, şüpheli bir şekilde rızaya dayalı bir üreme. Üç travma canavarı ve acımasız bir Kral ile dolu bir korku evinde geçiyor. Zorlu. Zavallı Verity'nin neye bulaşmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Dolayısıyla sizin de yok.

Bu adamlar... şey, öğrenmek üzeresiniz. Onlardan nefret edeceksiniz, ama onları bu şekilde sevdiğinizi biliyoruz. Kesinlikle, %100,

telafi edilemez.

Tabii ki öyle olana kadar.

Kaos Prensleri şunları içerir: üreme, düb olmayan, yerleştirme, şişirme, tıbbi sapkınlık, kenar ve alıkoyma ve okuyucularımızın zevki için bazı hafif dick dokunuşları. Şımarık, kaba ve kontrolcüdürler. Ayrıca, işkence, önceki çocukluk cinsel istismarı, uyuşturucu bağımlılığı ve kullanımı, fiziksel istismar / ceza ve kadın düşmanlığı ile ilgili konulara duyarlıysanız, bunu oturmak isteyebilirsiniz.

Henüz yapmadıysanız, aşağıdaki bağlantıya tıklayın ve topluluk, kitap haberleri ve diğer güzellikler için Monarch's grubumuza katılın! Ayrıca, bonus içerik ve mağazamıza bağlantılar için özel Royals of Forsyth U web sitemize göz atın!

Angel & Sam

ÖNSÖZ

Önsözü okudun mu? Okudun mu? Devam et. Hayır mı? Geri dön ve içerik uyarılarını oku.
-Samgel

NORTH SIDE
COUNTS
KNT
EX-KING: LIONEL LUCIA
CHILDREN: LAVINIA (SOLD), LETICIA (DEAD)
PLEDGES: CASH "MONEY" MALLIS (DEALER)
WEST END
DUKES
ΔΚΣ
KING: SY PERILINI
DUKES: NICK BRUIN, REMY MADDOX
DUSATRANÇ LAVJN A UC A
DKS @E@8ERs:8RUOE0AKfIELD,
BALLSAOK
MANAGER: MAMA B
EUTSLUTS.' HALEY, fAU5A
NATHLEEN.0RETA
AİLESİ.
TM0THYMAD00Xf0A0I
LOKASYONLAR: SPOR SALONU
TRAINI80/FIGHTSJ
BARONS
BPN
XINli: TIMOTHY MADOOX
EAST END
PRINCES
ΨNZ
XIIJG BUFFS ASHBY
FRISCES: SICKER ¿SHBY (KAY£S).
PAUL AS9BY HEX ASHBY
PRINCESS' VERlTYS1NOtA|RE
STAFF :STEttA HANDMAlOENI
DANNER (SERVANT)
FRANK (DRIVER)
IMURDEREDBYNCKI
LDC4TI05S:
SOUTH SIDE
LORDS
ΛΔZ
KlNO:&ltUANPAYNf
t0R0sTNSTlANMERCfA.
DIMIRlRATHBONE
0UEEN/IA0Y:STORY AUST|N
FAMILY:DAMEtPAYN£(QAD/F0RMED
W0R[ERS MAS CRANE BAML1 AUGUSTNEtM
LOKASYONLAR: KADİFETHİDE HAVASI (BRDTHE
THELOZBRWONSTONE
THE GENTLEMAN'S CAMBfRISTRIPOLUBI
NU ZOO (PARTY HOUSE)

1

Verity

Bunu yapan, sınırı geçip East End'e gitmek değil. Pek çok öğrenci Forsyth'teki en iyi mağazaların bulunduğu East End'e gidiyor, ayrıca her krallığın kampüse en yakın daha nötr alanları var. Önünde *DKS* yazan sweatshirt'ümün içinde ellerimi sıkıyorum ama çoğunlukla iyi hissediyorum. Sürücüsünü bile tanımadığım lüks arabayı bir kenara bırakırsak, Ashby'nin krallığının el değmemiş sokaklarına herhangi bir gezi olabilirdi.

Araba köprüye yaklaşana kadar fark etmedim.

Su bulanık, karanlık ve mükemmel bir şekilde durgun, biz geçerken öğleden sonra güneşini bir ayna gibi yansıtıyor. Bir yanım büyülenmiş gibi, yüzümü cama dayayıp detayları içime çekmek istiyorum. Prensler geniş bir arazide yaşıyor. Burası Forsyth'*in* en doğusunda, kendi bölgelerinin eteklerine sıkışmış durumda ve tamamen acı suyla çevrili. Buraya davet edilen Batı Yakası kızlarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim ve bunun da iyi bir nedeni var. Prensler düşmanımız ve ben buraya ait değilim.

Tek
başına.
İzole
edilmiş.
Gerçek bir adada.

Tam o sırada telefonum çalıyor ve bana *gerçekten* yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Bu benim gerçek telefonum değil, her ihtimale karşı onu geride bırakmıştım. Bu, Story'nin bana sadece bu amaçla kaçırdığı bir telefon ve sadece iki kontağı var.

***CHRYSALIS**: Orada mısın?*

Vivarium: Şimdi köprüyü geçiyoruz.

***Chrysalis**: Bizi haberdar edin!*

***Instar**: Hiçbir saçmalığı kabul etme. Kralının kim olduğunu unutma.*

Lavinia'nın hatırlatmasıyla panik biraz azalır. O haklı. East End'd e olabilirim ama arkamda DKS kardeşliğinin gücü var. Sürtükler. Dükler, yeni kralları Simon Perilini de dahil. *İki* kraliçeden bahsetmiyorum bile.

The Monarchs.

Etrafıma odaklanmak için telefonumu bir kenara bırakıyorum. Uzakta yükselen büyük, süslü Viktorya dönemi malikanesini görünce sırtımı dikleştiriyorum ve gözlerim araziyi tararken tetikte kalıyorum. Etrafı bir çitle çevrili ve araba devasa, ferforje bir kapının önünde duruyor. Her iki kapıda da karmaşık bir "P" harfi var, ancak biri ters olacak şekilde yansıtılmışlar ve herkes neyi temsil ettiklerini biliyor.

Bir anlık durgunluktan sonra kapılar açılıyor ve araba sürünerek geçerken bir dizi kameranın bize doğrultulduğunu görüyorum.

Tırnağımı kemirmeye başladım. Leydi bu kadar yoğun bir şekilde gözetlendiğinden bahsetmemişti ama kim bilir? Bu gece Kraliyet maskeli balosu var,

Friday Night Fury'de olduğu gibi, hangi krallıktan olursa olsun tüm Forsyth elitlerine açıktır. Güvenlik artırılacaktır.

Sorun

değil.

Muhteme

len.

Yolda ilerlerken, içinde bulunduğum arabanın aynısı olan ve yol boyunca mükemmel bir sıra halinde park etmiş diğer arabaları fark etmeye başlıyorum. Ve ev...

Malikane.

Saray.

Nefes kesici.

Heybetli taş yapı herkesin söylediğinden daha da güzel. Büyük kuleleri ve ince baca yığınları tepemde yükseliyor; cam, kiremit ve taştan oluşan çatı hattı tepemdeki berrak gökyüzüne karşı asil bir şekilde duruyor. İnce detaylar ve ağır süslemeler West End'in imzası niteliğindeki saat kulesini bile utandırıyor.

Arabadan indiğim anda, buranın adını nereden aldığını unutmak çok kolay.

Mor Saray.

Soluk taş cephe değil. Parlak çatı çizgisine doğru kılcal damarlar gibi uzanan sarmaşıklar. Şu anda, binanın yan tarafını kaplayan salkım söğütler ve güller uykuda ve solgun, gri ve kahverengi, Ocak kışında cansız. Ama duyduğuma göre çiçek açtıklarında malikâneyi beyaz lekelerle koyu bir mora dönüştürüyormuş.

Bugün, sadece hastalıklı ve anemik görünüyor. Tıpkı benim hissettiğim gibi.

Arabanın kapısını arkamdan kapatarak kendimi çelikleştiriyor, omuzlarımı dikleştiriyorum. East End'in sarayı uzun ama West End'in saat kulesi daha uzun. Forsyth'in siluetini taramak için omzumun üzerinden baktığımda, bu güzel, solgun adadan saatin yüzünü görebiliyorum.

Hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

ELBISE ÇOK BÜYÜK. Giyinme yerime götürüldüğümde beni kalın boncuk ve payetlerle kaplı, metrelerce uzunluktaki göz kamaştırıcı beyaz kumaş karşılıyor. Etek, kabarık etekle doldurulmuş bir çan gibi belden dışarı doğru kıvrılıyor ve zemini sıyırıyor. Straplez korsajın göğüs kısmı taraklı bir tasarıma sahip. Dantel vurgular, ışığı yakalayan minik kristallerle bezenmiştir. Pahalı olduğu kesin, tasarımcının etiketi arkada altınla elle dikilmiş.

Tertemiz.

Gelin.

Virginal.

Seçilme ihtimali karşısında duyduğum o küçük heyecanı ilk kez hissetmiyorum ama ilk kez bu kadar somut bir şekilde hissediyorum. Cutslut'lar ipek, brokar, dantel ve kristaller için yaratılmamıştır. Bizler likra ve kot için yaratıldık, dar ve kenarları yıpranmış.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu elbiseye bakmak bile kendimi bir prenses gibi hissettiriyor.

Gecenin sonunda, belki de öyle olacağım.

Prenses. Psi Nu Zeta'nın ev kızı. Tanrım,

bunu düşünmek bile yanlış geliyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı bir kız. "Velma Kang'a elbiselerimizi tasarlattıklarına inanamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve odada yalnız olmadığım gerçeğine geri dönüyorum. Mor Saray'ın kapısına benimle aynı anda gelmiş on bir kız daha var. Her biri güzel, her biri heyecandan köpürüyor, hepsi de ellerinde aynı altın bileti tutuyor - Prens'in Kraliyet maskeli balosuna bir davetiye: bir sonraki Prenses olarak seçilme fırsatı.

Benimkini çıkarmama gerek yok, çünkü varaklı kenarlarından koyu mürekkebine kadar her santimetrekaresini çoktan ezberledim.

Verity Sinclaire, 6 Ocak'ta Mor Saray'da kutlanacak olan Prenslerin yetmiş sekizinci Maskeli Balosu'na katılmak üzere içtenlikle davet edilmiştir.
Saygın bir onur konuğu olarak, Forsyth'in bir sonraki Prensesi olma fırsatına sahip olacaksınız ki bu en yüksek prestijli pozisyondur.
Kıyafetleriniz ve konaklamanız sağlanacaktır.
3 Ocak'a kadar yanıt verin.

Diğer kızlar ve ben üçüncü kata kadar eşlik edildik; burada gösterişli bir şekilde dekore edilmiş bir oda, en azından bu gece için, giyinme odası olarak tahsis edilmişti. Batıya bakan uzun vitraylara bakılırsa -üç bilge adam tarafından çevrelenmiş, bir hale ile taçlandırılmış dikenli bir bebek- bu odanın muhtemelen Forsyth'in ilk günlerinde bir şapel olarak hizmet verdiğini tahmin ediyorum.

Belki de bu sadece Prenslerin bir tasviridir.

Daha büyük egolar oldu.

Birbiriyle uyumlu on iki elbise duvarda asılı, on iki boy aynasının yanına yerleştirilmiş. Ayakkabılardan iç çamaşırlarına kadar her şey tek tip.

Aynanın tepesine boncuklu, tüylü bir maske iliştirilmiş, boş ve dikkatli gözlerle aşağıya bakıyor.

Yanımdaki kız zaten korse ve külot takımını giymiş, belini dramatik bir şekilde dar ve göğüslerini anormal derecede dolgun gösteren şeytani görünümlü bir mekanizma. Göğüslerin arasına bağlanmış küçük mavi bir fiyonk dışında, elbiseyle aynı beyaz tonunda.

"Muhteşemler," diye onaylıyor yanındaki kız, ağzı kulaklarına vararak. "Özel bir Kang elbisesinin en az yirmi bin dolar olduğunu duydum." Koyu renk, parlak saçları omuzlarına dökülürken, aynı korsenin üst kısmını çekiştiriyor. Göğüsleri üstten dışarı taşıyor, odadaki herkesten en az bir beden büyük. Cildi de mükemmel; sıcak, zengin, nemli bir kahverengi. Aynasına iliştirilmiş etikette adının Lakshmi olduğu yazıyor.

"Bir elbise binlerce dolara mal oluyorsa gardırop ödeneğinin ne olacağını bir düşünün." Bornozumu belimden kavrıyorum ve yanımdaki kızın adının Heather olduğunu görecek kadar eğiliyorum. "Piper'ın Freebird'den çok güzel çizmeleri vardı."

"Evet, Piper sıçtı batırdı," diye bir ses geliyor arkamızdan. Yansımaya bakınca adının Gina olduğunu görüyorum. "Etrafta dolaştı *ve* öğrendi."

Odada kahkahalar patlıyor ama gergin bir hava var. Piper sonbaharda Prenses olmuştu ve biz de onun yerini almak için buradayız. Üç aylık süre içinde hamile kalmıştı ama zorunlu babalık sonuçları geldiğinde bebeğin Prenslerden birine ait olmadığı ortaya çıkmıştı. O ve adamları Saray'dan kovulmuş, üç yeni Prens ve bir yeni Prenses'in önü açılmıştı. Hepsi de Prens Kral'ın kendisi tarafından seçilecekti: Ashby.

"Babamın göğüs estetiği için ödeme yapmayı reddettiğine inanamıyorum," diye devam ediyor Heather, göğüslerini avuçlarken kaşlarını çatarak. "Ona bu B-kupların bir gün beni başarıdan alıkoyacağını söyledim."

Lakshmi, "Eğer yardımı olacaksa, annemin kız kardeşinin yoga eğitmeni Ashby'nin sarışınlara karşı bir ilgisi olduğunu söyledi," diyor.

Heather homurdanıyor. "Kızım, kimsenin nasıl göründüğü onun umurunda değil. İşleyen bir rahim istiyor. Son dört prensesin üçü başarısız oldu, yani beş yılda sadece *bir* bebekleri oldu. Amcam Forsyth'deyken Prens'ti," diye övünüyor, saçlarını kabartarak, "Ashby'nin paniklediğini söylüyor."

"Bu doğru olsa bile," diyor Gina, sesini alçaltmak için yaklaşarak, "şuradaki dövmeli kızı seçmesine imkân yok. Nasıl davetiye alabildi ki? Dövmeli ya da ekstra piercingli kadınlara izin vermediklerini biliyorum."

"Bağlantılar, eminim."

Birbirleriyle tıpkı fahişeler gibi rahatça konuşuyorlar. Birbirlerini tanıyorlar mı yoksa garip ve yabancı hisseden bir tek ben miyim karar veremiyorum,

makyaj çantamdan bir tüp maskara çıkarıyordum. Güzel kızlara alışık olmadığımdan değil, çünkü bu kızlar seksi ve ateşli kız havasını çok iyi yakalamışlar. DKS'deki tüm görevleri erkeklerin yanında olmak; bu ister ringde amigo kız olmak, ister zor bir dersi atlatmak için çalışma arkadaşı olmak ya da maçlar arasında hızlıca sevişmek anlamına gelsin.

Ama bu kızlar farklı. Onlar... klas mı? Sorority kızları, muhtemelen. Eski üyelerin yeğenleri, kuzenleri, torunları. Güzel görünebilirler ama kalın maskara tabakalarının ve parlak ağdalı ciltlerinin altında Prenses olmak için her şeyi yapabilecek acımasız bir kaltak olduğuna şüphe yok.

Biri hemen ortaya çıkar. "Hey, sen. Kızıl saçlı." Heather diyor, sesi birdenbire tam yanımda. "Sen Düklerden birine ait değil misin?"

Lakshmi ve Gina'nın agresif bir beklentiyle beni izlediklerini fark edince kaskatı kesiliyorum. Sesimi güçlü ve dengeli tutmaya çalışarak, "Ben kimseye ait değilim" diye cevap veriyorum.

Lakshmi bir kaşını kaldırır. "Ama sizin Düşes olmanız gerekiyordu, değil mi?"

Pekala.

Planımız buydu.

Mama B beni Dükler için yetiştirdi, eğitti ve *korudu*. Etrafımdaki diğer kızlar, yosmalar, istedikleri her şeyi giyebilirken - DKS en çok neyi seviyorsa - benim buna iznim yoktu. Farklı olmam gerekiyordu. Özel olmalıydım. Erkeklerin istediği ama sahip olamadığı türden bir kız. Forsyth'te imrenilen türden bir kız.

Nick Bruin, Lavinia Lucia ile ilgilenmek üzere görevlendirilmemiş olsaydı, bence bu da olurdu.

O iş, Daniel Payne'in verdiği tek görev, domino taşlarını harekete geçirmişti. Beni bir sonraki Düşes olarak görevden alan ve Lavinia'yı Kraliçeleri olarak yerleştiren. Lavinia Dükleri için mükemmel bir seçim olmasaydı ya da bu kadar iyi bir arkadaş olmasaydı daha çok üzülürdüm.

"Hayır," diye cevap veriyorum iç çekerek. "Artık böyle bir şey söz konusu değil."

Kartlarımda hiçbir şey yok ve buraya gelmemin yarı sebebi de bu. Bir kez flört etmeyi denediğimde, birinci sınıftaydım ve Düşes olacaksam en azından küçük bir deneyime ihtiyacım olduğu açıktı. Bir tanışma uygulaması, akıllıca bir profil adı -*Rosilocks*- ve bir adamla on dakikalık bir konuşma ve bana mastürbasyon yaptığı bir video göndermesiyle sona erdi. İlk defa böyle bir penis görüyordum. Kalın, gergin ve bir şekilde agresifti. Onu hemen engelledim, ancak videolar gelmeye devam etti, her biri bir öncekinden daha grafikti. Kısadan hisse: Kraliyet vatandaşı olmayanlar Forsyth'te flört etmeyi denerse olacağı budur. Toplumun süprüntülerini kendinize çekersiniz ve sonunda polisi ararsınız.

Heather kollarını kavuşturuyor. "Yine de DKS ile olan bağlantınız sizi diskalifiye etmeli."

Nabzım hızlanıyor, utançtan olduğu kadar öfkeden de. "Davet edildim," diyorum, sesim kısık.

Lakshmi, ağzı şüpheyle eğik bir şekilde Heather'a, "Demek ki tıbbi muayeneyi geçti," diyor.

Donup kaldım, hazırlıksız yakalandım. "Tıbbi sınav mı? Ben sınava falan girmedim." Heather sırıtıyor. "Sen girmiyorsun tatlım. Ashby giriyor."

"Tıbbi kayıtlarınız." Lakshmi bana sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi hoşgörülü bir bakış atıyor. "Ashby tüm ofislere ve kliniklere danışıyor ve kızları ona yönlendiriyorlar - sadece en iyi döllenme ürününün kreması."

Farkına vardığımda yüzüm gevşedi. *İşte bu* yüzden geçen ayki jinekolog randevum çok garip bir şekilde gerçekleşti. Resepsiyonistle yirmi dakika boyunca cinsel yolla bulaşan hastalıklar testine ihtiyacım olmadığı konusunda tartıştım. Ona tekrar tekrar bakire olduğumu söyledim. "Bu yasadışı değil mi?" diye merak ettim.

Lakshmi iğrenç bir kahkaha atıyor, Heather da onu takip ediyor. "Oh, bu çok sevimli."

Gina beni dikkatle inceleyerek, "Yani bir soyağacınız olmalı," diye tahmin yürütüyor. "Amcan falan mı var?"

Ne istediğini biliyorum ve gerçek beni onların gözlerinin ağırlığı altında kıvrandırıyor. İlk başta, davetin bir şaka olduğunu düşündüm - West End'in kızlarından birini küçük düşürmek için düzenlenmiş ayrıntılı bir şaka. Yanlış giden bir anlaşma yüzünden Düklerden intikam almak için bir komplo, belki de bir kavgayı kaybettiği için acı çeken biri.

Ama neden ben?

Neden Verity Sinclaire? Tıbbi kayıtlarım iyi olsun ya da olmasın, yeterince özel değilim. Bekâr bir anne tarafından büyütülmüş yirmi yaşında sıradan bir Batı Ender'ım: Anne B, bir Bruins ininin çobanı. O muhteşem, baştan çıkarıcı ve kesinlikle belalı biri. Ama Kraliyet ailesinden değil; bu durum Saul Cartwright'ın onu becermesine engel değil. West End'in eski kralı züppenin tekiydi ama fahişelere izin var ve annem de onların kraliçesi. Mama B, yatağına davet ettiği erkekler söz konusu olduğunda kıymetli değildir. Gelip gidişlerini izledim, annemin büyüsüne kapıldım ama Saul bana karşı hep temkinliydi. Bana bakışı tatsızdı, sanki çok yaklaşırsam ona yapışacağından korktuğu bir tür parazitmişim gibi.

Simon Perilini onu vurduğu için hiç üzgün değilim.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Amca yok. Teyze yok. Büyükanneler yok. Sadece... ben."

Lakshmi ve Heather bilmiş bir bakış paylaşırlar. "Doğru," diyor Heather, yavaş gülümsemesinden küçümseme damlıyor. "Eminim yenilecek kişi sen olacaksın!" Diğerlerine, "İki kişi yarış dışı kaldı: serseri sürtük ve kızıl saçlı üvey piç. Ashby çaresiz olabilir ama bir çift işlevsel yumurtalık için kendini West End'in bataklığına atmaz."

Dönüyorum, yumruklarımı sıkarak "Affedersiniz?" diye bağırıyorum.

Arkalarına bile bakmıyorlar, beni tamamen görmezden geliyorlar. "Peki ya ben?" Lakshmi soruyor. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Heather iç geçirir. "Hayır. Göğüslerin muhteşem, tenin bir melek gibi parlıyor ve kalçaların çocuk doğurmak için mükemmel. Sağlam bir şansın var." Bunu bir kahkaha balonu izler. "Tam burada boğazını kesmeliyim ama o zaman o harika elbiseyi giyemem."

Gina, "Seçilmesek bile onları ve diğer her şeyi saklayabileceğimizi duydum!" diye övgüler yağdırıyor.

Burada ne yaptığımın gerçekliği yüzüme çarpıyor ve dönüp kızlarla dolu odanın önünden geçerek banyoya gidiyorum. Tahmin edilebileceği gibi çok büyük, parlak ışıklı, yaldızlı bir ayna, akla gelebilecek her türlü makyaj malzemesiyle doldurulmuş büyük bir tezgahın üzerinde yükseliyor. Saç spreyi, saç maşası ve düz ütüler, jöleler ve ojeler. Burası bana "cutslut lounge "u hatırlatıyor ve bir an için bir memleket özlemi dalgasına kapılıyorum.

Eğer bu konuşma spor salonunun salonunda gerçekleşseydi, külotlu bir yumruk kavgası olurdu. West End'in kavga kısmını hiç sevmemiş olmam önemli değil. Parmak eklemlerim hala o dürtüyle bembeyaz oluyor, kanım öfkeyle gümbürdüyor.

Buraya ait olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Şu anda kendime bakamadığım için aynaların sırasından kaçıyor ve duşa giriyorum. Biraz yalnız kalırsam, kendimi toparlayıp neden burada olduğumu hatırlarsam sakinleşeceğimi düşünüp duruyorum. Bir saat önce geldiğimden beri aynı şeyi yapıyorum. Derin nefesler ve ardından tek bir kelime: Kardeşlik.

Bu yüzden buradayım. Monarchs için.

Lavinia ve Story'nin bunu yapmamı istediğini biliyorum ama Dükler? Diğer kız kardeşlerim? Tanrım, *annem*. Bu daveti kabul ettiğimi öğrenirlerse.

İhanet.

Onlar böyle görürdü.

Derin nefes al, Verity.

Biraz yardımcı oluyor ama başım dik bir şekilde oraya geri dönmem için bana güç veren şey bu değil.

Bu evdeki bir etkileşim bana Story ve Lavinia'nın neden içeriden birine ihtiyacı olduğunu kanıtladı. Doğu Yakalılar yumruk atmazlar. Uzaktan küçük kesikler atarlar, bu sırada gülümserler ve eğer üçümüz Forsyth'te herhangi bir değişim görmek istiyorsak, işe buradan başlamalıyız.

Banyodan çıkıp, çoktan giyinmeye başlamış olan diğer kızların yanından geçiyorum. Aynanın karşısında durup annemin yeşil gözlerine ve onun annesinin kızıl saçlarına bakıyorum. Etrafımdaki sürtüklerin aksine, benim soyum gerçek kadınlardan geliyor.

Kendi ayakları üzerinde durmaktan korkmayan kadınlar.

Gözlerim aynada, bornozumu bırakıp korse ve külotuma uzanıyorum. Kendimi örtmemek, sinirlerimi belli etmemek çok zor ama omuzlarımı dikleştiriyorum ve bacaklarımı eldiven gibi oturan yumuşak, saten külotun içine sokuyorum. Korse tam bir sürtük ve kaburgalarıma saplanıyormuş gibi hissettiriyor ama olsun. Dövüşçülerle dolu bir spor salonunda büyüdüm. Acı yoksa kazanç da yok.

Bir kez takıldığımda, göğüslerim muhteşem görünüyor ve bunu sadece ben fark etmiyorum. Yansımada görüyorum, Heather'ın dar gözleri üzerimde geziniyor. *Bu doğru, kaltak.* Ben tam bir C-cup'ım.

Giydiğim sadece ipek ve dantel değil. Bu bir zırh.

Bu bir parti değil. Bu bir savaş.

Ve sadece bir kazanan olabilir: Monarchs.

2

Wicker

Arkama yaslanıp kalın bir buhar bulutu soluyorum. "Kahretsin, bunu özlemişim."

Pace birkaç adım ötede, parmaklarını klavyeye vurarak çalışıyor. "Saray'ın yayınını hacklememi izlemeyi özledin mi?" diye soruyor ve arkasında, yatağa yayılmış olmama rağmen, tam da dab kalemini uzattığım anda geri uzanıyor. "Yapardın. Ben yokken, sen ve Lex neredeyse taş devrinde yaşıyorsunuz."

Az önce olanların sisinde bir an için kayboldum. Lex ve ben, Pace ve benim paylaştığımızdan farklı bir dalga boyundayız ve *bu*.

Gerçekten özlediğim şey buydu.

"Babamın sunucuları arasında yolumu bulabilirim," diye ısrar ediyorum, bir ayağımı uzatarak. "Ben otu kastetmiştim. Lex o zamandan beri bir fincan kahveye bile dokunmadı..." Sözlerimi geri alıyorum, Pace'in omuzlarındaki gerginliği şimdiden görüyorum. İkimiz de ne demek istediğimi biliyoruz. Lex, Pace gönderildikten sonra Viper Scratch'e bağlandı, ki bu kötüydü.

Ama Pace dışarı çıktığında Lex durmak

zorunda kaldı. Soğuk hindi.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

THC beni yatağın içine daha da çekerken, sessizlik görmezden gelmeye çalıştığım bir ağırlıkla çöküyor.

Ama Pace'in odası asla uzun süre sessiz kalmaz.

"*Kimmiş pis kuş?*" Uzun bir tril ve sonra, "*Taşaklarımı yala*."

Pace iç çeker, uzun ve kuşatılmış. "Ona bunu öğrettiğin için teşekkürler, sik suratlı."

Gülerek, kuşunu izliyorum - aşırı heyecanlı, mürekkepli bir mynah - klavyesinden bir tuş koparıyor ve onunla birlikte masaüstünün enine boyuna muzaffer bir şekilde koşuyor. Bütün gece o tuş başlığına gözünü dikmişti. "*Kimmiş pis kuş?*" diye şarkı söyleyerek onu kenardan aşağı fırlatmasını engelleme zahmetine girmiyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor ve yanındaki çekmeceden bir anahtarlık daha çıkarıp takıyor. Ne aldığını sormama gerek yok. Effie, ortaokulda onu aldığından beri klavyesinden aynı tuşu alıyor. Adını böyle almış.

F12.

İkisi neredeyse birbirlerinden ayrılamazlar. Sanırım Pace'in hapse girmesi herkesten çok onu zorladı. Pace yokken Lex ve ben ona baktık ama hiçbir zaman ikimize de bağlı kalmadı. Pace eve döndüğü gün o kadar sinirlendi ki onu kafese koymaya çalışan herkesi ısırdı.

Parlak bir şekilde şarkı söylüyor, "*Taşaklarımı yala. Sikimi yala. Wicker. Wicker. Em.*"

İsmimi söylerken kulağıma gelen 'r' harfi hiç doğru çıkmıyor.

Kulağa 'kötü' gibi geliyor.

Pace oflayarak kendisine en yakın monitörde bir görüntü açar. Otoyolun gökyüzü kamerasından bir görüntü. "Bir yere tüneyip yerleş, seni pis ağızlı sürtük."

Monitörü görünce bir kanadını çırpıyor ve uzun bir tril daha veriyor. Ama asla son sözün söylenmesine izin vermeyen Effie son bir kez daha "*Taşaklarımı yala*" der.

Kafayı yiyorum.

PNZ'de paylaştığımız konaktaki Pace'in odası koyu renkli, büyük boy mobilyaları ve gömme kitap raflarından oluşan duvarıyla benim ve Lex'in odasına çok benziyor. Benzer kupalar ve ödüller duvarda sıralanıyor - çoğunlukla hokey, ancak Pace hapse girdiğinde benimki lakros olarak değişti ve Lex sporu tamamen bıraktı. Pace'in raflarındakiler tozlu, şimdi her şeyin ne kadar farklı olduğunu hatırlatan bir başka şey. Büyük kuş kafesinin yanı sıra odalarımızdaki diğer bir fark da arka duvardaki özenle hazırlanmış monitör bankası. Masaüstünün altında çeşitli bilgisayar kuleleri var, iç fanları vınlıyor. Burası her zaman sıcaktır ve şimdi yakamı çekiştirdiğini hissediyorum.

Pace hala yazmaya devam etmiyor, tekrar elektronik sigara kalemine vuruyor. "İyi ki beni beklemişsin. En son takılmak için sana güvendiğimizde, Bay Rosenstein'ın glokom reçetesini içerek altı gün geçirmiştik."

Orta parmağımı uzatıyorum. "Siktir git. Bayan Rosenstein bunu bana vermekle çok cömert davrandı, altın kaplama sikimden bir parça bile alamadığını düşünürsek." Söz konusu kadın kırk yaşlarında eski bir dansçıydı. Hayatının baharında, zengin bir morukla evlenmenin, yüklü bir hayat sigortası ödemesine giden hızlı ve kolay bir yol olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki Bay Rosenstein, Forsyth'in en uzun yaşayan vatandaşı oldu. Onun yıpranmış kıçı muhtemelen saf kinden başka bir şeyden kaçmıyor.

Buna saygı duymak lazım.

Pace başını çeviriyor, koyu renk gözleri kısılıyor. "Hâlâ sana bunları yaptırıyor mu?" Pace'in tam olarak hangi *adamdan* bahsettiğini sormadan anlıyorum.

"Sadece bazen," diye cevap veriyorum.

Pace yalan söylediğimi biliyor. *Her zaman* bilir. "Bahse girerim Lordlar sana daha iyi ödeme yapardı," diyor ve sesindeki alaycı dokunuş

ama yine de keyfimi kaçırıyor. "Güney Yakası fahişelerine nasıl davranacağını bilir."

"Lütfen," diye alay ediyorum, parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek. "Ben Forsyth'teki en iyi maaşlı fahişeyim." Genelde seks için değil. Bazen bu şehrin kadın - bazen de erkek - elitleri halka açık etkinliklerde bir eskorta ihtiyaç duyuyor ve dürüst olmak gerekirse, daha iyi kim olabilir? Genç, atletik, iyi bağlantıları olan ve bu şehirdeki herkesten daha seksi biriyim. "Eğer babam arada sırada giyinip süslenmemi ve birinin kol şekeri olmamı istiyorsa, ben de bunu yaparım." Pace'e anlamlı bir bakış attım. "Açıkça görülüyor ki sen bundan daha üstün değilsin."

Pace tam bir smokin giymiş. Gözlerini monitörden ayırmadan yüzünü buruşturuyor. "Lanet olası köpek ve midilli gösterisi."

Kendi smokinime hızlı bir bakış atınca her şey aklıma geliyor ve gülüyorum. "Oh, kahretsin. Bu yüzden buraya geldim. Bir kravata ihtiyacım var."

Doğru.

Yapacak
işlerim
var.

Pace öksürerek elektronik sigara kalemini geri uzatıyor. "Ne, sende yok
mu?" "Papyon değil," diye açıklıyorum, bir nefes daha çekerek. "Noel'de
kaybettim
partiye gitmemi istedi."

"Nasıl?" Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Yoksa bilmesem daha mı iyi?"

Sırıtıyorum ve elimdeki sigara bulutunu kafasının arkasına doğru üflüyorum. "Miranda Weller tam bir çığırtkan. Sessiz kalsın diye ağzına soktum."

Bir çığlıkçı *ve* lanet esnek. Üst kattaki balo salonuna çıkan arka merdivenin yarısına kadar eğilmişti. Tabii ki, Miranda benimle gelen kişi değildi. Bu geceki işim, yeni boşanmış eski bir kongre üyesine eskortluk yapmaktı. Eski sevgilisini kıskandırmakla ilgili bir şey.

Eminim işe de yaramıştır.

Ama ne diyebilirim ki? Yaşı ya da güzelliği ne olursa olsun kolumda bir kadın olması diğerlerinin beni daha çok istemesine neden oluyor. Bu

yüzden Miranda'yı tırabzanın üzerinde becerdim.

Pace başını arka duvara doğru salladı. "Üst çekmece. Sanırım." Ayağa kalkmaya çalışarak şifonyere doğru yürüyorum ve çekmeceyi açıyorum. Tek gördüğüm çoraplar, ben de onları bir kenara itiyorum ve ortaya yıpranmış, buruşmuş porno dergiler çıkıyor. Bir tanesini çekip çıkardım. Kapağındaki tarih solmuş ama zar zor seçebiliyorum: 1968. Dergiyi çevirip açtığımda, tamamen çalılar ve dolgun, doğal memeler olduğunu görüyorum. Evet, eski moda olmak için bir neden var.

Pace şöyle bir bakar. "Çek ellerini, sapık. Diğer çekmeceye."

Homurdanıyorum. "Sapık olan *benim*. Bugünlerde kim cilt dergisi saklıyor ki? Hepimiz gibi internet kullan, seni lanet olası dede."

"Eski pornolar daha iyi," diye mırıldanıyor, sadece yarı yarıya dikkatini vererek. "Hapishanede geniş bant alıyormuşum gibi değil."

Durup ona daha yakından bakıyorum. Pace'in hapishanede geçirdiği on sekiz aydan kalan tek şey eski pornolar değil. Eskisinden daha sessiz. Ölüm sessizliğinde. İkinci sınıftayken, bir gece dışarı çıkma, birilerinin peşine takılma ve kafayı bulma ihtimali onu duvardan duvara vuruyordu. İki aydır geri döndü ve Forsyth'in bilgisayar bilimleri programına yeniden kaydolma gibi saçma bir süreç dışında sadece bir kez dışarı çıktı, o da Duke'un Friday Night Fury'sindeki maçım içindi.

Tek yaptığı o paravanların arkasında -genellikle karanlıkta- oturmak ve kaltak kuşuyla konuşmak.

Karı bulmak için çaba bile göstermedi.

Şifonyerin üzerindeki aynaya bakarak gömleğimin sert yakasını açıyorum ve kravatı boynuma doluyorum. Pace'in odasında tuttuğu loş karanlıkta bile smokinim harika görünüyor. Mavilerin en koyusu, sadece ışık doğru vurduğunda fark ediliyor.

Üçümüz de ergenlik çağına kadar Ashby'nin evinde büyümemiştik ama ondan sonrası hızlandırılmış bir kurstu. Kotilyon, görgü kuralları dersleri, öğretmenler, uzun, sıkıcı kokteyl partileri ve ardından sıkıcı akşam yemekleri. Bir zamanlar Pace bunu bizden daha iyi yapardı, üstün kardeş. Tüm yaşlı hanımlar, 'sevimli ve kolaylaştırıcı' anlamına gelen 'dengeli' derlerdi.

Şimdi, gözlerinin etrafında koyu halkalar var, omuzlarının kıvrımı ağır ve yenilmiş.

İç çekerek başlıyorum, "Pace..."

Ama sözüm kesildi. "Siz ikiniz hazır mısınız?" Lex kafasını odaya sokarak soruyor.

"Neredeyse." Kravatın uçlarını çekiyorum ama kayıyor. "Lanet olsun."

"Cidden bunu nasıl yapacağını hâlâ bulamadın mı?" Lex ters ters bakarak, bir katalogdan fırlamış gibi içeri girer. Karanlık odada etrafına bakınırken alnında bir kırışıklık beliriyor. "Hiç -ne bileyim- görebilmek için lanet olası bir ışık yakmayı düşündün mü?"

"Üzerinde çalışıyorum." Bir deneme daha yapıyorum ama o da bir önceki kadar kötü. Ben çırpınırken Lex komodinin yanında durup bir lambayı yakıyor, sonra da şifonyerin yanındaki diğerini.

"Hey!" Pace ışığa kaşlarını çatarak havlıyor. "Ekran parlaması, orospu çocuğu!" "Arkanı dön," diyor bana, kardeşimizi görmezden gelerek. Yeterince hızlı hareket etmeyince omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru döndürüyor, işine gelmeyen her şeyi halletmekten her zaman mutluluk duymuştur. Topallayan kravatı alıp uçlarını düzeltiyor ama yakamı çekiştirerek duraklıyor. "Bu neyden? A kız?"

"Hayır." Boğazıma dokunduğunda irkiliyorum, kesik hala çiğ ve hassas. "Dün geceki işten kalma. Hâlâ hayatta mı?"

Lex çizikten dolayı mutsuz görünüyor ama klinik bir hassasiyetle kenarları yokluyor. "Evet, yaşıyor. Bu benim işim."

"Çok yazık," diye cevap veriyorum, sustalı bıçak etime saplandığında gözlerindeki yakıcı nefreti hatırlayarak. "O küçük kaltak, ona daha sert saplamadığım için şanslı."

Lex hâlâ yarayla meşgulken sorar: "Bunu dezenfekte ettin mi? Ve Effie neden hâlâ kafesinde değil? Yemin ederim, siz ikiniz umutsuz vakasınız."

"Görüyorum ki saçlarını kontrol altına almışsın." Başının tepesindeki düğüme bakıyorum ve ilk defa neden saçlarını toplamadığını merak ediyorum.

Kes gitsin. Saçlarını sadece uyurken bırakıyor ve sabahları saçlarını düzeltmek çok zor oluyor. Ne zaman bu konuyu açsam, her gün otuz dakikamı mükemmelleştirmeye ayırdığım kendi saçımı işaret ediyor.

Güzel.

Bana homurdanıyor, sonra düğümü sıkıyor, kenarları sıkıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Tanrım, dikkatli ol! Bu gece için aklımda olan boğulma şekli bu değildi."

Lex beni görmezden gelerek smokinime bakıyor, ağzı geriliyor. "Peki bu mavi takım da neyin nesi? Babam bundan hoşlanmayacak."

Babamızın bu tür şeyler için katı, sadece siyah smokin kuralı vardır. Davetlerin tek tip olmasını, herkesin birbiriyle uyumlu olmasını, tıpkı küçük bir heykelcik koleksiyonu gibi olmasını ister. Ama... "Sürtükler beni mavi giyince seviyor. Gözlerimi ortaya çıkarıyor." Ne istediklerini biliyorum ve bunu onlara vermekten mutluluk duyuyorum.

Lex onaylamayarak kaşlarını çattı. "Bu gece seninle ilgili değil, Wick."

Lex'in yakasındaki bir tiftik lekesini temizliyorum. Takım elbisesi elbette siyahların en siyahı. Her zaman babamın çizgisinde. Dokunuşumdan irkilerek uzaklaştığında homurdanıyorum. "Sorun değil. Babam yeni boynuzlu prenslerini duyurmakla ve bir sonraki düvesini seçmekle o kadar meşgul olmalı ki ne renk giydiğimi umursamasın."

Lex Effie'ye yaklaşmak için dönerek bana bir parmak sallıyor. "Ona öyle deme." "Ne? O böyle biri. Özellikle damızlık olarak kullanılan değerli bir inek." I
aynada kendimi kontrol ediyorum. İyi görünüyorum. Hatta harika.

"O bir araç ve bir sembol," diye kabul ediyor Lex, kuşu koluna atlaması için kandırarak. "Ve eğer biri bunu söylediğini duyarsa, ödeyecek cehennem olacak."

"Bazen düşüncelerimi kendime saklayabiliyorum, biliyorsun." Yüzümü çevirip çene çizgimde gözden kaçmış kirli sakal olup olmadığını kontrol ediyorum. Her zamanki gibi tertemiz. "Ben daha çok babamın onunla birlikte olmak için seçtiği zavallı piçler için üzülüyorum. Tüm o lanet kurallar... şey hakkında. *Sikişmek.*"

Her yeni prensle aramda bir burukluk olduğunu kabul ediyorum ama

bunun nedeni prens olmak istememem değil. Elbette, bu pozisyon

bir sürü avantajı var, özellikle de kız hamile kalırsa. Buna "hayat boyu hazır" diyorlar. Ama istesem bile, hayatımızdaki çoğu şeyde olduğu gibi, ihtimaller kesinlikle bizim lehimize değil.

Lex çok yaşlı, beş ay sonra mezun olacak ve sonra doğrudan Forsyth'deki tıp programına girecek. Pace, hüküm giymiş bir suçlu olarak, babamızın atanmış pozisyonlar için belirlediği standartlara kesinlikle uygun değil. Peki ya ben? Liseden beri onun değerli ineğiydim. Beni piyasadan çekmek ikimiz için de olumsuz olur. Avantajları ne kadar iyi olursa olsun, bir bebek ve sorumluluklarla boğuşmak için önümüzdeki yıl seçeneklerimi tek bir kediye indirgeme şansım kesinlikle yok.

"Lanet olası kurallar olmamalı," diye karar veriyorum, aynada saçımla oynarken.

Prens olma düşüncesi bana itici geliyor, ama babamın bir yıl boyunca üç kendini beğenmiş Kraliyet moronunun kıçını okşamasını izlemek bana daha da itici geliyor. Çoğunlukla hepsi aynı, her biri bize evlat edinilmiş olalım ya da olmayalım, Forsyth'in gözünde üçümüzün de Kraliyet kanından yoksun piç itler olduğumuzu hatırlatmaya hevesli. Pace doğduğu anda sisteme dahil oldu, Lex'in ailesi Forsyth'li bile değildi ve benimki de...

Pekala.

Kanım Kraliyet'e ait olabilir ama kardeşlerim ve babamın kendisi dışında kimse bilmiyor. Bilseler bile, Baronların en yüksek Kraliyet soyundan gelmek beni East End'de daha da *az* kabul gören biri haline getirir.

Bizler bu idealler üzerine yetiştirildik: soy, miras, varisler, babalık, Krallığı inşa etmek, bunların hepsi evlat edinen babamız, şu anki varissiz Kral tarafından eve dövüldü. Ve her ders aynı notla biterdi.

Bizim işimiz kraliyet ailesi olmak değil.

Olanlara hizmet etmek için.

Sesimin tonunu duyan Lex sertleşiyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Wicker, lütfen sadece bu gecelik uslu durur musun? Bu büyük bir mesele. Bizden en iyi şekilde davranmamızı bekliyor." Effie'yi kafesine koyup sıkıca kapatırken çenesi geriliyor. "Senden en iyi davranışını *bekliyorum."*

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu her yıl yaparız Lex. Bu bir *parti*. Şampanya, şarap, molly, iffetli bakireler kılığına girmiş seksi elbiseli kadınlar ve en iyisinden bahsediyoruz." Papyonunu düzeltmek için uzandım, sırıttım. "Kaybedenler. On bir tanesi, hepsi üzgün ve çaresiz, Prens'in sikini tatmak için can atıyorlar ve biz gümüş madalyayız kardeşim. Bir sonraki en iyi şey."

"Altın kaplama bir alete sahip olmak buraya kadarmış," diye mırıldanıyor Pace.

Pace'i işaret ederek, "Ayrıca, küçük kardeşimizi yatağa atmamız gerekiyor, yoksa Unabomber'a dönüşecek. Neredeyse iki yıldır hiç yapmadı-"

"Siktir git, Wick," Pace zayıf protestosunu sunmak için arkasını bile dönmüyor. "Daha geçen gün kafayı buldum."

Effie kafesin kapısını gagalayarak, "Taşaklarımı *yala,*" diye bağırıyor.

"Altı hafta önce, benim kavgamdan sonra, bundan mutlu bile görünmeyen bir kız tarafından havaya uçuruldun." Başımı sallayarak Lex'e, "Hadi ama, bu onun ilk partisi-" diyorum.

Lex yumruğunu şifonyere vurarak aynanın takırdamasına neden olur. "Lanet olsun, Wick! Dinlemiyor musun?" Ardından gelen sessizlik ağırdır. Pace'in sırtı gerginlikten kaskatı kesilir ve Effie bile sessizleşir. Lex, "Pace hapse gönderildiğinden beri birlikte ilk kez ortaya çıkıyoruz ve siz ikiniz burada kafayı buluyorsunuz!" diye öfkelendi. Aynı hızla, yüzündeki öfke de kaybolur. Omuzları sanki smokininin ağırlığı acı veriyormuş gibi dikkatli ve garip bir şekilde kayıyor. Daha sessiz, "Bana başka bir randevu vermesini ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, ima karşısında irkilerek. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Lex, "Dürüst biri," diye cevap verir ve hareketsiz bir heykel gibi duran Pace'e bakar. Lex iç geçirir, "Pace. Seni suçlamadığımı biliyorsun. Sadece diyorum ki... felaketle flört etmeyelim."

Avuçlarımı kaldırarak, "Tamam. Saat gece yarısını vurana kadar uslu bir çocuk olacağım. Söz veriyorum."

"O zamana kadar her şey bitmiş olmalı," diye kabul ediyor, hafifçe yatışmış görünüyor. "En azından bizim için."

O haklı. Yeni Prens ve Prensesleri atadıktan sonra, özel törenlerine gidecekler ve geri kalanımız serbest bırakılacak. Tüm üzgün, reddedilmiş seksi kızları çağırın.

Lex odanın ortasına doğru adım atar. Pace döndüğünden beri aralarında bir tuhaflık var. Tıpkı daha önce Pace'in bakmaya bile gerek duymadan elektronik sigara kalemini aldığı zamanki gibi *klik sesini* bekleyip duruyorum. Aramızda bir ritim var. Bir eşzamanlılık. Tempoları düşük ve bu da şakaklarımın zonklamasına neden oluyor.

"Babam seninle henüz konuşmadı mı?"

Lex sorar. Pace sadece başını sallar. "Tek

kelime bile etmedi."

Lex bunu sanki kafasında evirip çeviriyormuş gibi yavaşça kabul ediyor. "Bu iyi bir şey olabilir."

"Olabilir," diye onaylıyor Pace, klavyeye dokunarak. "Ama biz bundan daha zekiyiz."

Lex ve ben bakıştık. Pace yedi gün yirmi dört saat o şeye bağlı. Eve geldiğinden beri daha da kötüleşti, sanki hayatı monitörler *aracılığıyla* yaşıyor. Bir ekranda kampüs var. Diğerinde cadde. Başka bir ekranda Saray'ın kapılarının kızılötesi görüntüsü var.

Lex gergin bir şekilde, "Hadi, Pace. Babam yediye kadar Mor Saray'da olmamızı istiyor."

Pace ekrana yaklaşıp elini kaldırıyor. "Durun, işler iyiye gidiyor."

Sinirlenen Lex, kapatma niyetiyle düzeneğe doğru ilerlemeye başlar, ancak yaklaştıkça durur.

"Ne..." Elini saçlarında gezdirerek ürünü gevşetiyor. "Oh.

Oh. Lanet olsun."

Merak edip yanlarına gittim. Baktıkları monitör dört ayrı video akışına bölünmüş - her biri giyinmenin çeşitli aşamalarındaki bir kadını gösteriyor. Görüntüler siyah beyaz, kamera dekoltelerini yüksek çözünürlükte yakalamak için mükemmel bir yüksekliğe monte edilmiş.

"Bunlar kızlar mı?" Taşaklarımdaki azgın gıdıklanmayı şimdiden hissederek soruyorum. "Soyunma odalarını babam mı düzenledi?"

"Evet. Her aynada bir tane var." Pace birkaç düğmeye dokunur ve kamera biraz yakınlaşarak bir kızın ayaklarını külotunun içinden geçirirken daha iyi görünmesini sağlar. Dengesini kaybediyor, etrafında dönüyor ve dolgun kıçını gizli kameraya gösteriyor. Parmaklarım seğiriyor, ellerimdeki o etleri hissetmek için can atıyorum. En az kırk saat oldu. Kaşıntıdan kanım kaynıyor.

Pace ağır gözlerle izliyor. "Güzel seçim, sence de öyle değil mi?"

Lex'e Pace'in başının üzerinden bir sırıtış attım, kardeşimin geri döndüğünü görünce şaşırdım

o.

Sekssiz 20 ay. Evet, bebek kardeş

çok susamış.

Yaklaşıp omuz silkiyorum. "Sevgili babamı bilirsin. Sadece en iyi koleksiyonu için numuneler." Gözlerim ekrandan ekrana atlıyor. "Sadece hangisinin en iyisi olduğunu merak ediyorum."

"Ya da genetik olarak üstün," diye ekliyor Lex. "Olağanüstü bir şey."

Pace dudaklarını ıslatarak, "Oynamak için eğlenceli bir şey," diye ekler.

Gülerek Lex'e "Sanırım hakkımızı arasak iyi olacak." dedim.

Üçümüz de bu kadınların kendilerini dar korselere ve şeffaf külotlara sıkıştırmalarını izlerken kıpırdamadan duruyoruz. Hepsi farklı şekillerde, boyutlarda, tenlerde

Tonlar. Bakışlarım iri göğüslü, esmer tenli, güzel bir hatuna takılıyor. "Kahretsin, yüzümü onlara gömmek istiyorum."

"Mmhmm," diye onaylıyor adamlardan biri. Hangisi olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağınık.

"Peki ya o?" Pace üstteki ekranı işaret ederek soruyor. Göğüs kafesinin alt kısmında mürekkep var. "Sence babam kurallarını mı değiştirdi?"

"Şüpheli," diyor Lex, gözleri Pace'in ön koluna kayarken kaşlarını çatarak. Hapishaneye gireli daha birkaç ay olmuşken dövme yaptırmayı başarmıştı. Lex hiçbir zaman dövmelerin hayranı olmamıştı ama Pace'inki özellikle.

Hapiste geçirdiği her günün çetelesi var.

"Babamın muhtemelen birine iyilik borcu vardı," diye düşündü Lex, bunu daha fazla umursamadan. Bunu asla açıkça itiraf etmezdi ama evimizin Prenseslerine olan tuhaf takdirinin nedenini biliyorum. Lex kızlarını çok nazlı ve çekingen, kızarmış ve kıvrımlı, iri göğüslü ve yumuşak sever.

Birisi bir adamın şişman yükünü alıp onunla bir şeyler yapmak için olgunlaştı.

Pace onaylarcasına mırıldanırken, gözlerim bir ekrandan diğerine gidip geliyor.

Lex homurdanıyor. "Zavallı kızlar, çok heyecanlılar. Neredeyse onlar için üzüleceğim."

"Neye bulaşmak üzere olduklarına dair hiçbir fikirleri yok," diye ekliyor Pace. Eli kucağına düşüyor ve sikini kaydırıyor. "Dört saat içinde, içlerinden biri hayatının sonuna imza atacak."

"Evet, onlara hiç sempati duymuyorum," diyorum, sol alt ekranda yeni bir yüzün belirdiğini fark ederek. "Onlar da tıpkı bu kasabadaki diğer orospular gibi. Açgözlü servet avcıları, bir prensesin şımarık, lüks yaşam tarzını deneyimleme umudu için bedenlerini satıyorlar. Ne yaptıklarını biliyorlar." Daha iyi görebilmek için ellerimi Pace'in sandalyesinin arkasına dayıyorum. Siyah beyaz video, saç rengi gibi özellikleri hakkında pek bir şey söylemeyi imkânsız kılıyor. Büyük memeli kız gibi koyu değil ya da bazı platin sarışınlarınki gibi göz kamaştırıcı beyaz değil. Yüzü aşağıya dönük ama tanıdık bir şeyler var.

"Tamam, zaman doldu." Lex bir adım geri çekilerek şöyle der. "Gitmemiz gerekiyor." Pace monitörleri kapatmak için hamle yaptı ama ben omzunu tuttum. "Bekle."

İzlediğim kız, mükemmel, sıkı bir vücudu ortaya çıkaran bornozunu silkiyor. Giyinişini izlerken bacaklarım ağırlaşıyor. Önce o seksi külotlardan bir çift giyiyor, sonra da korseyi. Elbiseye uzandığında yüzüne iyice bakıyorum ve her şey kafama dank ediyor. "Kırmızı."

Pace de benimle aynı anda fark etti. Yine o *klik sesi,* gerildiğini hissetmesi, gözlerinin lazer gibi kıza dikildiğini bilmesi. Bileğindeki tendonlar esnerken dilinin dişlerinin keskin kenarı boyunca ilerlediğini duyabiliyorum.

Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Bu." Pace ekrana bir fiske vurur ve oturduğu yerden kalkar. "Bu benim."

3

Verity

Kendi balo salonu olan bir evde HİÇ BULUNMADIM ama Mor Saray'ın Forsyth gibi bir kasabada bulunabilecek bir şatoya en yakın yer olduğu söyleniyor. Her şey süslü, altına batırılmış ya da kristallerle kaplanmış. Tavanlar yüksek, yuvarlak Roma sütunlarıyla desteklenmiş ve soluk mavi bir gökyüzü gibi boyanmış.

Dükleri burada hayal etmekten kendimi alamıyorum, porselen dükkanındaki boğalar gibi.

Göz açıp kapayıncaya kadar yok ederler.

Gözlerim tek bir şeye odaklanamıyor. İnce boyalı, antika tavanlardan avizelere, mermer zeminlere ve şamdanlara kadar, bakışlarımın kalabalığı algılamaya başlaması bile bir süre alıyor.

Bu odadaki herkes tıpkı duvarlardaki duvar halıları gibi görünüyor.

Süslemeler.

Bir garson geçti ve tepsisinden beceriksizce bir kadeh şampanya kaptım. -Çoğunlukla ellerime yapacak bir şey vermek için. Elbise ağır ve rahatsız bir şekilde sallanıyor, korsenin askıları kaburgalarıma keskin bir şekilde batıyor. Elbisenin

Maske başımın arkasına sabitleniyor ve yüzümün büyük bir kısmını kaplıyor, burun köprümün üzerinden kıvrılıyor, ağzımı ve gözlerimi açıkta bırakıyor. Aptalca olsa da, sanki kimse kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmiyormuş gibi cesur hissetmemi sağlıyor. Sanki sadece bu gece için potansiyel prenseslerden biri olabilirmişim gibi.

İşin aslı, işe yarıyor. Ne zaman biri yanımdan geçse, bana baktığını hissedebiliyorum, gözleri merakla beni içine çekiyor, acaba o ben miyim diye merak ediyor.

Duvara yaslanıp bir süre onları gözlemliyorum. Prenses olmak için yarışan on bir kız daha var ama başka pek çok kadın da var. Bazılarının elbiseleri ışıltılı ve metalik, ama diğerleri düz turuncu-sarı. Çoğu daha yaşlı görünüyor, hatta belki de eski Prensesler ve muhtemelen dile getirilmemiş bir kurala uyduklarını fark ediyorum. Diğer adaylar ve ben tertemiz bir beyaz giyiyoruz ama diğer tüm kadınlar altın rengi giyiyor.

Erkekler sayıca bizden ikiye bir üstün. Hepsi smokin giymiş, yüzleri aynı basit siyah maskeyle kaplı. Belirsiz, gölgeli bir bulanıklık içinde birleşmelerine neden oluyor.

Odanın öbür ucunda, maskesinin içinde bile Lakshmi'yi tanıyorum. Bir sütunun yanında duruyor, elleri elbisesinin yakasında ağırbaşlı bir şekilde oynuyor, kirpikleri onunla konuşan adama doğru kalkıyor. Adamın ön kolu sütuna dayanmış ve adam ona doğru eğiliyor -gerçekten eğiliyor, gözleri göğsüne odaklanmış. Çenesini kaldırıp yüzüne, keskin çenesine daha iyi bakmamı sağlıyor ve tanıdığımı fark ediyorum. Forsyth'in her yerinde yakışıklı erkekler var ama hiçbiri altın saçlı Whitaker Ashby kadar kibirli değil.

Friday Night Fury'deki galibiyetinden sonra beni köşeye sıkıştırdığı geceyi hatırlayınca irkiliyorum. Gözlerindeki vahşi yoğunluk. O zamanlar, Nick ve Lavinia bir sonraki planını durdurduğunda bunun adını koyamamıştım ama şimdi o bakışın ne olduğunu anlıyorum; ıstıraplı bir arzunun karanlık bir karışımı.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı.

Bir kemanın tınıları odayı dolduruyor, köşedeki orkestra yeni bir şarkıya başlıyor. Birkaç erkek bunu kadınları dansa kaldırmak için bir işaret olarak kullanıyor. Birkaçı muhtemelen valsin mekaniğini bilmedikleri için reddederken merakla izliyorum. İçkimin geri kalanını yutuyorum, kuru köpük boğazımı yakıyor ve boş bardağımı bırakacak bir yer arıyorum.

"Bunu alacağım."

İrkilerek neredeyse bardağı düşürüyordum, kafamı kaldırdığımda bir adamla karşılaştım. Uzun boylu, zayıf ama bir şekilde hala heybetli bir adam. Teni soluk, ama kumral saçlarının düzenli bir düğüm halinde toplanmış olması dışında buradaki diğer tüm erkekler gibi görünüyor. Gözleri kehribar rengi, dudakları ne doğal ne de zorlama bir yarım gülümsemeyle yukarı kalkıyor. *Pratik yapmış*.

Bardağı ona uzattım. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Bana diğer elini uzatıyor, gözleri kısa bir süre için göğsüme doğru kayıyor. "Dans etmek ister misin?"

Ellerimi sıkarken, kaçma dürtüsü şiddetleniyor. Bu duruma doğru attığım her adım, geri dönemeyeceğim bir şeye daha da yaklaştırıyor beni. Ama bir amaçla geldim, bu yüzden omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Avucunu uzattığında, elimi içine kaydırmadan önce sadece kısa bir bakış atıyorum. Bunu yaptığımda neredeyse yine irkiliyorum çünkü eli soğuk.

Donuyor.

Ürperdiğimi gizlemeye çalışarak onu mermer dans pistine kadar takip ediyorum ve elindeki şampanya kadehini soğukkanlılıkla yanımdan geçen bir garsonun tepsisine bırakmasını izliyorum. Hem sıkı bir hassasiyet hem de akıcı bir rahatlıkla hareket ediyor ve bu beni hipnotize ediyor. DKS'deki adamlar iri yarı ve atletik, sert kaslardan ve keskin reflekslerden oluşuyor. Yapıları nedeniyle fiziksel olarak korkutucular.

Bu adam hareketleri nedeniyle fiziksel olarak korkutucu.

Dönen kalabalığın içinde bir boşluk bulup bana dönüyor, elini belime koyarken duruşu mükemmel. Bakışlarıyla karşılaştığımda, hiçbir kelime yok. Talimat yok. Kıkırdama ya da garip kahkahalar yok. Partnerim donuk bir ifadeyle müziğin içine dalıyor, ayakları ustalıkla beni geleneksel bir valsin adımlarına yönlendiriyor.

Ona ayak uydurmak için konsantrasyonumun her zerresini harcıyorum. Belki de bu yüzden yapmayı seçtiğim ilk yorum inanılmaz derecede aptalcaydı. "Nasıl dans edileceğini biliyorsun."

Gözlerindeki donukluk başka bir şey beklemediğini gösteriyor. "Evet, nasıl dans edileceğini biliyorum." Beni döndürüyor ve bedenim hareketleri zaten bildiği için onu takip ediyor. "Sen de öyle."

Saygınlığımın bir parçasını kurtarmaya çalışarak, "Annem beni çocukken zorla derslere soktu," diye açıklıyorum. Kraliyet hayatı için bir başka hazırlık. Bir Düşes her şeye hazır olmalı. Düklerimi resmi bir Kraliyet töreninde utandırmak istemem, değil mi?

"Benimki gibi." Omuzları dik ve dengeli duruyor, soğuk parmakları benimkileri kavrıyor. "Şey, babam."

Karmaşık bir düşünce oluşturmak neredeyse imkansız, zihnim ritmi tutturmak için savaşıyor. Yine de denemeye kararlıyım. "Bu senin ilk Kraliyet maskeli balon mu?"

"Hayır." Sesi kibar bir şekilde cevap veriyor. "Bu benim on ikinci günüm."

Bunu fark etmemi sağlayan, sıkılmış, gezinen gözleri kadar yanıtın tonuydu. "Onlardan nefret ediyorsun."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Hayır, istemiyorum."

"Evet, öyle," diyorum sırıtarak. "Başka bir yerde olmayı tercih edersin."

"Sen de öyle." Gözleri parlıyor ve ilk başta neden olduğundan emin değilim. Sonra beni sert ve hızlı bir şekilde döndürüyor, başım çatırdayarak sarsılıyor. Sonraki sözleri kulağımda zehirli bir ipek gibi. "Ama o zaman Forsyth'in bir sonraki şımartılmış fahişesi olma fırsatını kaçırmış olursun." Arkasına yaslandığında şarkı sona eriyor ve gülümsemesi sert ve boş. "Sanırım hepimiz fedakârlık yapıyoruz."

Geri çekilip selam
veriyor. Ve sonra gitti.

Şok içinde arkasından bakıyorum, bu güzel yerde çirkinliği bir kez daha görünce midem bulanıyor. Etrafımda insanlar maskelerinin altından gülümsüyor ve bu maskelerin kaç tanesinin mecazi olduğunu, alay ve kıskançlığı gizlemek için takıldığını merak ediyorum. *Gerçek olmamıza* rağmen West End'in bu insanlar tarafından hor görüldüğünü düşünüyorum. Biz saklanmayız. Maske takmayız. Düşmanlarımızı yaraladığımızda gözlerinin içine bakarız.

Telaşla dans pistini terk ediyorum, otantik ve net bir şeyler bulabilmek için çırpınıyorum.

Balkonda buldum.

Saray arazisine bakarken rüzgar buz gibi, yüzümü kesiyor. Evin kendisi kadar nefes kesici, güneydeki bahçe kışın ortasında bile hala çarpıcı. Açgözlülükle havayı içime çekiyorum, adamın sözleriyle midem çalkalanıyor.

Prenses olmak Forsyth'in en büyük onurudur. Bunu herkes bilir. Kızların en çok istediği Kraliyet pozisyonudur. Prenses birinci, Leydi ikinci, Kontes üçüncü, Barones dördüncü ve Düşes...

West End'liler dışında kimse Düşes olmak istemez.

Belki de bunu bu kadar farklı kılan budur. Ölüm perileri gibi yarışmak zorunda değiliz. Sadece olmak zorundayız.

Sadık.

Bu düşünce midemi suçluluk duygusuyla çalkalıyor.

Parmaklıklar boyunca yürüyüp karanlık bir köşeye geçiyorum, müzikten ve danstan uzaklaşıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kendime doğru şeyi yaptığımı söylüyorum. Ben de en az diğer kızlar kadar buraya aidim.

"Senin içeride diğer eşyalarla birlikte olman gerekmiyor mu?"

Gözlerim arkamda mermer bir bankta uzanan bir adama takılıyor. İlk fark ettiğim şey, smokininin koyu çizgileriyle büyütülmüş bacaklarının ne kadar uzun olduğu. Önüne doğru yayılmışlar. Elleri ve yüzü

Gölgeler tarafından kısmen gizlenmiş ama yüzünü çerçeveleyen ince, gevşek kıvrımlarla bükülmüş saçlarını seçebiliyorum. Bu ve teninin tonu; derin, büyüleyici bir kahverengi.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım, elim göğsüme doğru kalktı. "Beni korkuttun." Hafif bir kahkaha atarak telaşımı yatıştırmaya çalışıyorum ama gıcırdıyor. DKS'nin bir başka özelliği de bu. Gürültülüdürler. Yalnız olmadığınızı her zaman anlarsınız.

Bu adam zar zor görünen bir gölge.

"Öyle mi?" diye soruyor, takım elbisesinin hışırdayan kumaşında hafifçe kaydığı duyulabiliyor. Sesi derin, gürültüsü içime huzursuzca yerleşiyor. "Biliyorsun, babam neredeyse iki yıldır benimle konuşmuyor - beni götürdüklerinden beri."

Kaşlarımı çattım. "Baban mı?"

Adam sessiz ve rahat bir şekilde iç geçiriyor. "Ama gizli bir mesaj göndermeyi seviyor, bu daha çok onun tarzı."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak bir adım öne çıktım. "Ben... seni tanıyor muyum?"

"Bir parçam," diye cevap veriyor. Bu mesafeden dirseğinin yavaşça hareket ettiğini görüyorum ve gözlerimi kısarak neyi okşadığını anlamaya çalışıyorum. "Ama uzun zaman oldu. Okuldaydın. Hayatı yaşadın. Özgürdün. Muhtemelen bunu çaldığın adamı unutmuşsundur." Beni başka biriyle karıştırdığını iddia edemeden -belki de sarhoştur- öne doğru eğildi. "Değil mi, *Rosilocks*?"

Bu isim karşısında kaskatı kesiliyorum, sesi boynuma buz gibi çarpıyor. "Sen..." Arkadaşlık uygulamasındaki adam. Mastürbasyon videosu. *Videolar,* çoğul, daha sonrakiler benim bir fotoğrafımı tuttuğunu, kalın, ip gibi tohumunu yüzüme döktüğünü gösteriyor.

Daha sonra Laura ve Haley soyunma odasında benimle birlikte bu konuya güldüler. Sanki çok saf ve gençmişim ve bunu çok sevimli bulmuşlar gibi, o sevecen tavırlarıyla "Bunlara haraç deniyor tatlım," dediler. Ama ondan önce panik ve iğrenme geldi ve her şeyi tersine çevirdim

Kampüs polisine. Bu neredeyse iki yıl önceydi ve bir daha bu konuda tek bir kelime bile duymadım.

"Sen o... o *sapıksın.*" Kalbim boğazıma düğümlenmeden söyleyebildiğim tek şey bu.

"Ve sen de iltifat almayı bilmeyen tutucu kaltağın tekisin" diye cevap veriyor. Sağ bacağı yana düşüyor, aramızdaki tek ses bir başka kumaş hışırtısı. "Görüyorsun ya Rosilocks, babam usta bir manipülatör. İnsanları satranç tahtasındaki taşlar gibi dizmek onun için bir spor. Bunca zamandır cezalandırıldığımı sanıyordum." Bir süre durakladıktan sonra, "Evet, öyleyim. Ama senin müstakbel Prenseslerden biri olduğunu gördüğüm anda, beni oyuna geri sokmak için hamlesini yapmak üzere beklediğini anladım."

Kolunun hareketini sorgulayamayacak kadar sözleriyle kafam karışmış bir halde geriye kayıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ve sonra ayağa kalkıyor, her şeyi çok açık hale getiriyor.

Pantolonunun düğmeleri çözülmüş, fermuarı inmiş, kalın siki iri eliyle kavranmış.

Ucu pırıl pırıl ve ıslak.

Karnım düşüyor ve kapıya doğru atılıyorum, ama içgüdünün geldiği anda, vücudu orada, hızlı ve uzun - o kadar uzun ki, kaçışımı engellemesi neredeyse hiçbir şey değil, beni geri sürüyor.

Sesi alçak ve zehirli, gözleri gölgeden iki dar leke. "İki yıl boyunca bu geceyi düşündüm Rosilocks. Ben kilitli bir hücrede çürürken senin dışarıda yaşadığını hayal ettim. Yetişkin adamların -benden daha büyük ve daha korkunç adamların- geceleri anneleri için ağladıklarını duymak nasıl bir şey biliyor musun? Bunun ne kadar kasvetli olduğunu biliyor musun?" Bir fırtına gibi üzerime geliyor, yumruğu şaftında aşağı yukarı kayıyor.

Bu hareket, bir Dük'ün silahını doldurmasını izlemekten pek de farklı değil.

Yumuşak, karanlık bir kahkaha atıyor. "Tabii ki bilmiyorsun. West End amcıklarının mücevheri, müstahkem çukurunda güvende ve sağlam, kendi lanet eylemlerinin sonuçları hakkında ilk şeyi bilemez."

Gözlerimi kaçırıyorum, yüzüm buruşuyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Serbest eli uzanıyor, parmakları yakamın kıvrımını yakalıyor. Aşağı doğru hızlı bir çekişle göğsümü ortaya çıkarıyor, itirazıma karşı mücadele ederken parmak eklemlerinin arkası meme ucumun üzerinde yuvarlanıyor. "Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Bir buçuk yıl boyunca yaptığım tek şey hatırlamaktı. Yüzünü. Dudaklarını. Döllerim yanaklarına damlarken yanaklarının nasıl göründüğünü." İçinden bir ürperti geçiyor ve avuçlarımı omzuna koyup çılgınca ittirdiğimde, parmakları göğsümden boynuma doğru ilerliyor ve beni demir bir kavrayışla kendine çekiyor.

"Neyin var senin?" Soruyorum, öfke şimdi korkuyla savaşıyor. "Seni ihbar ettim ama hiçbir şey olmadı!"

Öne doğru eğiliyor, kalçaları beni balkonun korkuluklarına sabitliyor. "Her şey oldu," diye kulağıma hırlıyor. Eli sarsılıyor, elbisemde bir aşağı bir yukarı sürükleniyor. Taktığı yüzük boncuklara takılıyor. "Hayatımın içine ettin. *Her şeyi* mahvettin. Şimdi, ben ödediğim bedelin tadına bakacağım, sen de-" Söylemek istediği her ne ise boğuk bir homurtunun içinde kayboluyor, boynundaki kordonlar görünüyor. Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor, dişleri gıcırdayarak "*Siktir,* evet." diye tıslıyor.

Arkasına yaslanıyor, bir eliyle sikini, diğer eliyle boynumu sıkarken başını eğiyor, sanki beni aşağıya bakmaya, izlemeye zorluyor. Avucunun içinde kabarıp beyaz elbisemin üzerine süt gibi döl ipleri fışkırtırken ağzım açık kalıyor. O kadar sersemlemiştim ki itmeye devam etmeyi unuttum, avuçlarım göğsünün sıcaklığına karşı düz ama hareketsizdi.

Kavraması gevşeyip adamın omuzları sarktığında soğuk havayı sert bir şekilde ciğerlerime çekiyorum. Bir anlık korkunç bir durgunluk oluyor ve sonra yumuşak, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle sikini tekrar pantolonunun içine sokuyor.

"Senin yüzün olmalıydı, ama en iyi davranış ve hepsi bu." Başını kaldırıp iki ince parmağının arasında saçımdan bir tutam yakaladığında siyah gözleri Forsyth'in ışıltılı ışıklarını yansıtıyor. "Senin yerinde olsaydım, Rosilocks," dedi.

fısıldamak için eğilerek, "Beni tekrar rapor etmek için iki kez düşünürdüm. Kraliyet bağlantıları olan benim gibi bir adam mı? Hapishanede pek çok yararlı bağlantı kurdum diyelim." Başkası için flört ediyormuş gibi görünebilir. Juliet'ime karşı çapkın bir Romeo, gözlerimin içine bakarken saçlarımı döndürüyor. Ama dudakları kulağımın kabuğuna değerken sözlerindeki sessiz, sinsi tehdidi hissediyorum. "Bir dahaki sefere bu kadar cömert olmayacağım."

Geldiği gibi hızla gitti, pantolonunun fermuarını çekerken ışığa doğru adım attı. Yüzünü ilk kez o zaman gördüm. Pace Ashby. Ashby'nin oğullarından biri.

Ben tepki veremeden gitti, maskesini tekrar taktı ve partiye geri döndü. Elbiseme bakıyorum, meni lekesi beyazın geri kalanından daha koyu. Kabarık eteğin hemen üzerinde bir damla duruyor. Silkeleyip çıkarmaya çalışıyorum ama çok kalın ve yüzümü çılgınca buruşturarak siliyorum.

Soğuk, yapışkan havuz parmaklarıma yapışıyor ve bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Tek düşüncem tekil ve odaklanmış: Buradan çıkmam gerekiyor.

Eve dönmem gerek. Lavinia anlayacaktır. Başka bir yolu olmalı.

Evin içinden bir zil sesi geliyor, ardından yumuşak, buyurgan bir ses. "Herkese iyi akşamlar." Ashby'nin güçlendirilmiş sesi balkona taşınıyor. "Prens ve Prenseslerimizi anons etme vakti geldi."

Panikle balo salonuna geri dönüyorum ve diğer on bir kızın çoktan sıraya girdiğini fark ediyorum. Onlara katılırken korsajımı düzeltiyorum, acelemden topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum. Ben aceleyle ilerlerken kafaların dönüp beni izlediğini fark ediyorum, fısıldanan hakaretler kulağıma geliyor ama kızların sırasına ulaştığımda sadece nefes veriyorum ve sanki oraya aitmişim gibi davranıyorum.

Önümüzdeki adam alışık olduğumdan farklı görünüyor. Ashby'yi, Krallarını, beyaz takım elbiseleri dışında başka bir şeyle hiç görmemiştim. Bu gece, tamamen siyah bir smokin giymiş. Yakası, gömlek manşetleri, çorapları bile siyah. Ondan çok Baron Kral'a uygun bir kıyafet gibi görünüyor.

Ashby odadakilere hitap ederken bana bakmıyor bile, ağarmış sarı saçları avizenin ışığında parlıyor. "Bazıları bu gecenin ciddi bir olay olduğunu düşünüyor. Bir yıl içinde iki kez Kraliyet maskeli balosuna katılmanın tek bir anlamı olabilir." Bir parmağını kaldırdı, boncuk gibi gözleri kalabalığın üzerinde gezindi. "Başarısızlık."

Gözlerindeki parıltıdan ürperiyorum. Ashby her ne kadar ilkel ve düzgün biri olarak bilinse de, şu anda kötü niyetle keskin görünüyor, gözleri karanlığı emiyor.

Bardağını kaldırırken düşüyor. "Ama bu geride kaldı! Bu gece başarısızlıkla ilgili değil. Tam tersine, ikinci bir maskeli balo aslında yenilenmeyle ilgili. Sözlerin yenilenmesi. Mirasın yenilenmesi. Gururun yenilenmesi." Duraklaması dramatik ve yüklü ve etrafımdaki insanlar bunu olması gerektiği gibi okuyor.

Hepsi alkışlamaya başlar.

Ashby hoşgörüyle gülümser. "Bu gece hissettiğim şey de tam olarak gurur. Evimiz Forsyth'teki en güçlü ev ve çok uzun zamandır onu kendi adımla dolduramadım. Sevgili oğlum..." Bu duraklama diğeri gibi değil. Kasıtlı ya da alkışlarla dolu değil. Ashby'nin yutkunurken boğazı düğümleniyor, şampanya kadehine bakarken gözleri kederle doluyor. "Çok erken kaybettiğimiz sevgili oğlum Michael, bu evi büyük bir güç ve zarafetle yönetirdi." Sözlerindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Acıyı. Gözle görülür bir şekilde kurtulmak için çabalıyor. "Ama bu gece yenilenmeyle ilgili olduğu için ben de bunu yapmaya niyetliyim. Ashby ismiyle olan gururumu tazelemek."

"Hayatta olmaz."

Fısıltı arkamdan geliyor, alçak sesle ve sersemletici bir korkuyla dolu, ama kimin söylediğini bulmak için döndüğümde, tek gördüğüm daha önce benimle dans eden adamın geniş, kehribar gözleri.

Ashby, "İşte bu yüzden üç yeni Prensimizi duyurmaktan büyük heyecan duyuyorum," diye devam ediyor ve mükemmel soğukkanlılığını yeniden kazanıyor.

Kalabalığa eliyle işaret ederek geniş ve ışıltılı bir gülümseme yayıyor. "Oğullarım Whitaker, Pace ve Lagan Ashby."

Herkes uzun ve şaşkın bir sessizliğe bürünüyor ama çok geçmeden onları bulmak için dönmeye başlıyoruz.

Maskesini ilk düşüren arkamdaki adam oluyor; kehribar rengi gözler Lagan-Lex-Ashby'den başkasına ait değil. Şaşkın bir ifadeyle babasına bakıyor, maskesi yumruğunda sıkılı.

Sırada şeytanın ta kendisi Whitaker var; maskesini çıkarıp öfkeli ve kuşkulu bakışlarını ortaya koyuyor.

Sonuncusu Pace, lekeli menisinin ağırlığı hâlâ eteğimi sürüklüyor. Orkestranın yanındayken yavaş ve ağır bir elini yüzünü örten maskeye götürüyor ve öyle bir kayıtsızlıkla maskeyi çıkarıyor ki, onun da bu haberden pek memnun olmadığı izlenimine kapılıyorum.

Her birine şaşkın şaşkın bakıyorum.

Ashby'nin üç evlatlığı kan bağından değil. *Kraliyet ailesinden* değiller. Lider bile değiller. Ashby'nin birkaç yılını birlikte geçirdiği rastgele çocuklar. Geldiğimden beri tek duyduğum kanımın yeterince iyi olmadığı. Ailem yeterince tanınmış değil. Soyum yeterince köklü değil.

Ama iş erkeklere gelince.

Salonda önce yapmacık ama kısa sürede coşkulu ve kutlayıcı bir tezahürat patlak verir. Bu insanlar üç 'piç' adamın evlerine liderlik etmesini kabul etmekte bir sorun görmüyorlar.

Acı beklenmedik bir şeydi ama utanç öyle değildi. Birdenbire bu maskaralığa neden davet edildiğimi anladım. Başından beri gerçekten bir şakaydı. Pace'in dediği gibi bir oyun. Babasının yaptığı bir oyun. East End halkı kanın ne anlama geldiğini tam olarak görüyor: Hiçbir şey. Eğer zaten zengin ve seçkinlerle bağlantınız varsa. Ama benim gibi insanlar için önemli olan tek şey kanın olmaması.

İlk kez, hayal kırıklığının acısını kabullenmeme izin verdim. Bir parçam, derinlerde bir yerde, belki Lavinia'nın

Düşes rolünü üstlenmem, Kraliyet ailesine katılma potansiyelimin önünü kapatmadı. Birileri nihayet bende özel bir şeyler gördüğü için seçildiğimi umuyordum.

Yeterince iyi olduğumu umuyordum.

Yeni Prensler, Ashby'ye en önde katılmadan önce, bazıları diğerlerinden daha istekli adımlarla odanın ortasında buluşurlar. Lex garip bir şekilde kaskatı dururken, onun yanında Pace başını eğmiş, parlak ayakkabılarının burunlarına hançer gibi bakıyor.

Whitaker katil gibi görünüyor.

Adaletsizliğe - Kraliçeleri hayal kırıklığına uğrattığımı bilmenin gizli, skandal hayal kırıklığına - o kadar kapıldım ki Ashby'nin hala yapması gereken başka bir duyuru olduğunu unuttum.

"Prenseslik sıradan bir kadının sahip olabileceği bir unvan değildir," diyor oğullarını görmezden gelerek. "Bu başlı başına bir taçtır. Güçlü, eşsiz, güçlü bir kadının işareti. Prenses olarak seçilmek, siz sevgili kızlarımın en iyinin de iyisi olduğunuz anlamına geliyor. Bu kararı hafife alarak vermedim." Koyu renk gözleri hepimizin üzerinden geçerek ciddileşti. "Bir sonraki Prensesimiz de yenilenenlerden biri olacak, çünkü bu gece seçtiğim kızda diğerlerinizde olmayan bir şey var." Bir elini kaldırarak sıraladı: "Sınıf. Duruş. Güç. İffet. *Ateş*."

Dördüncü kelime sağımda ve solumda korkuyla nefes alıp veren bir koroya neden oluyor.

İffet.

Elbisemdeki meniyi fiziksel bir yanık gibi hissedebiliyorum.

Ashby bize üstün bir sırıtışla, "Hepiniz güzelsiniz," diye güvence veriyor. "Ama gerçek şu ki, aranızdan sadece bir tanesi bu gece tahtımıza oturmaya uygun. O yüzden daha fazla uzatmadan," diye orkestrayı işaret ediyor, "lütfen bir sonraki Kraliyet Prensesinizi karşılamak için bana katılın."

Kemanlar yükselmeye başlıyor ve sol tarafımda kızlardan biri -Gina- elimi tutuyor, Kral'a bakarken sertçe sıkıyor.

Ve güçlü bir şekilde, "Verity Sinclaire!" diye anons eder.

Belli ki delirmişim. İşitsel halüsinasyonlar mı? Bunu yarın Sy'a sormalıyım.

Herkesin beklenti ve şaşkınlıkla etrafına bakışı olmasa, buna inanmaya bile devam edebilirdim. Çelloların ve klarnetlerin yükselen sesleri arasında farkına vardığım şey ciğerlerime inen bir yumruk gibi beni kavrıyor.

Yanımda, Gina dönüyor ve bana gevşek yüzlü bir huşu ile bakıyor. "Bu sensin.

Sen prensessin." Ben

mi?

Benim.

Tek merak ettiğim elbisemdeki lekeyi görüp görmedikleri.

Eklemlerim ağrımaya başlayacak kadar donmuş olan uzuvlarımı çalıştırabilmem uzun zaman alıyor. Paslı eklemlerimle maskemi çıkarmak için elimi kaldırıyorum, etrafımdaki şok olmuş yüzlere ve şaşkın bakışlara bakıyorum.

Her şey bir anda olmaz.

İlk alkışlayan ön tarafta duran yaşlı bir adam, çılgınca alkışlarken elleri bulanıklaşıyor. "Evine hoş geldin Prenses!" diye tezahürat yapıyor ve yanında başka bir adam da aynı şeyi yapıyor, ağızları geniş, coşkulu sırıtışlara dönüşüyor.

İkinci tezahürat diğer adamlardan geliyor, kadehler sevinçle havaya kalkıyor. "Evine hoş geldin!" diye yankılanıyor hepsi. "Prensesimiz!"

Konfetiler ancak o zaman ortaya çıkar.

Herkesin cebinde bir şeyler varmış gibi görünse de ben bunu beklemiyordum. Havaya pırıltılı altınlar saçılıyor, sadece benim üzerime yağıyor, diğer katılımcılar da kutlamaya katılıyor.

Ve mesele şu ki.

Hiçbiri *kızgın* görünmüyor.

Prensler açıklandığında hissettiğim tüm o adaletsizlik ve öfke hepsinin yüzünde yok. Teker teker maskeleri düşüyor ve sadece...

Gülümseyerek.

Bu yüzden olsa gerek, bir altın konfeti yağmuru daha üzerime yağarken gülerek karşılık veriyorum. Etrafımdaki insanlar alkışlıyor, tezahürat yapıyor ve iki iri yarı PNZ üyesi beni omuzlarına alıp kaldırdığında, çığlığım panikten bile kaynaklanmıyor.

Ben *uçuyorum*.

Adamlar yüksek sesle bağırarak beni ön tarafa taşırken eller bana dokunmak için uzanıyor ve benim tek yapabildiğim geri uzanarak parmaklarını kendi parmaklarımla sıyırmak oluyor. Onların hayranlık dolu gözlerine baktığımda birden her şeyi anlıyorum.

Kraliyet mensubu olmanın
nasıl bir şey olduğunu
anlıyorum. Özel olmanın.
İstenmek için.

O kadar sarhoşum ki, şaşkın bir sevinçle ağzına kadar doluyum ki, tüm bunların ne anlama geldiğini unutmak çok *kolay*.

Ta ki ben kapıdan içeri girene kadar.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz, alkışlar kesildi.

Beni koridorda yürüten iki maskeli adamın omuzlarına tünemiş bir halde nefes nefese kalıyorum ve arkamızdan gelen ayak seslerini duyana kadar utanç verici derecede uzun bir süre geçiyor. Boynumu büktüğümde onları görüyorum.

Pace, Lex,
Whitaker. Ve
Ashby.

Hepsinin gözleri dümdüz ileriye sabitlenmiş, büyük bir ahşap kapıya götürülürken hiçbiri bana bakmaya tenezzül etmiyor. Oraya vardığımda PNZ üyelerinden biri bir tür karmaşık vuruş yapıyor. Kapı açıldıktan ve adamlar beni içeri taşımak için eğildikten sonra, ezberlemediğime pişman oluyorum.

Neden burada olduğumu hatırlamadığım için pişmanım.

Oda karanlık, ama aynı zamanda değil. Uzun şamdanlar, birkaç sıra sandalyeyi ortaya çıkaran devasa bir salonu aydınlatıyor, ancak başka ışık yok. Daha da rahatsız edici olan, koltukların hepsinin dolu olması. Maskesiz PNZ kardeşlik birliği kardeşleri, sanki bekliyorlarmış gibi her birinde sırtları dik oturuyorlar. Bunlar genç erkekler, omuzlarının ve çenelerinin duruşundan anlayabiliyorum. Muhtemelen bazıları bu gece seçileceklerini düşünüyordu ama işte buradalar: gözlemciler.

Balo salonunun gürültülü kutlamasından bu karanlık, sessiz ürkütücülüğe gelmek beni ürkütüyor. Gerginlik damarlarımda dolaşan buz gibi içime işliyor ama ne olduğunu sormak için sessizliği bozamadan adamlar eğilip beni usulca ayağa kaldırıyor.

Ortama sarılıyorum, odanın sessizliğinde üşüdüğümü hissediyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diyor iki PNZ üyesinden biri, sivilceleri açık alnına dağılmış olacak kadar genç, "sen külotunu çıkar."

Sarsılarak onlardan uzaklaştım. "Ben *ne*?!"

"Taht için," diyor Ashby, geri çekilip odanın ön tarafını işaret ederek.

Ancak şimdi görebiliyorum. Taht muazzam. Ahşaba oyulmuş çiçekler var - narin ama görkemli güller - ama aynı zamanda gerçek olanlar da etrafını sarıyor. Beyaz güller kolların ve sırtın etrafına dizilmiş, odayı hastalıklı bir çiçek tatlılığıyla dolduruyor. Taht altın yaldızlıdır, altın eskitilmiş bir patinaya sahiptir. Bunun külotumu çıkarmakla ne ilgisi olduğunu bilmediğimden, "Ama neden ben-" diye başlıyorum.

Ve sonra tahtın koltuğundan yükselen bir şey görüyorum.

Bariz bir şekilde fallik, yaklaşık beş inç boyunda ve mum ışığında parlıyor.

Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum ve sonunda Lex'e takılıyorum, "Kızlık zarını bozmak için" diye açıklarken yüzünde hiçbir ifade yok.

Pace kayıtsızca ekliyor, "Yani hiçbirimiz yarışmak zorunda değiliz. *Onur* için." Bu kelime öyle bir alaycılıkla söyleniyor ki irkilmeme neden oluyor.

Beni içeri taşıyan PNZ üyelerinden biri koltuğu heyecanla okşuyor. "Bu taht ilkinden beri her Prenses'te kırıldı. Üzerinde oturmak neredeyse hiç kimsenin sahip olmadığı bir ayrıcalık."

Yavaşça, sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir ayrıcalık."

Çılgınca.

Bu çok saçma.

Bekâretin var olduğunu öğrendiğim günden beri bekâretimi bir Kraliyet mensubuna saklıyorum, bu yüzden midemi bulandıran şey bu gerçek değil.

Bu soğukluk.

Bir Dük asla korkunç, antika, altın bir dildonun Düşesine 'girmesine' izin vermez. Onun için savaşırdı. Ona dokunurdu. Onunla sevişmezdi belki ama kesinlikle onu *hissederdi.*

Onu *kazanacaktı*.

"Prenses," diyor Ashby yumuşak sesiyle. "Bu gece kapılarımızdan geçerek geleneklerimize uymayı kabul ettiniz." Ses tonundan sabrının tükenmekte olduğu anlaşılıyor ve yutkunarak etrafıma bakıyorum. Burada kırktan fazla erkek olmalı, görünürde tek bir kadın bile yok ve hepsi de benim en az iki katım. Kaçmayı deneyebilirim ama gitmeme izin verirler mi?

Peki istiyor muyum?

Cevap yeterince açık. Havaya kaldırılıp birkaç dakikalığına kutlanmak ne kadar eğlenceli olsa da, yapmak istediğim son şey kendimi Ashby ve onun asi oğullarına teslim etmek. Whitaker bana saldırmaya çalıştı, Pace zaten saldırmış olan sapık bir sürüngen ve Lex? Bilmek bile istemiyorum.

Prenslerin tatlı ve sevecen, yakışıklı ve karizmatik, hoşgörülü ve hayranlık uyandıran kişiler olması gerekir. Bunu kabul ettiğimde, hayal ettiğim şey buydu. Bir Prenses ve onun sadık Prensleri. Forsyth'in en kötü üç adamı değil.

Ama o zaman bile bu kendime söylediğim bir yalandı.

Çünkü buraya prenses olmak için gelmedim. Hiç olmadım. Hükümdar olmak için buradayım.

Çenemi sıkarak eteklerimi topluyorum, kabarık etek ve ipeğin arasından kalçalarımın çıplak tenini bulmaya çalışıyorum. Elim ıslak bir noktaya değiyor ama geri çekilecek zamanım yok. Yukarı doğru çalışarak külotumun kenarından tutup aşağı doğru sürüklüyorum, yüzüm üzerimde beni izleyen, bekleyen gözlerin hissiyle ısınıyor. İçimden çıktığımda külotu sıkı bir yumrukla kavrıyorum, vücudum zaten adrenalinle titriyor.

"Bu taraftan," diyor Lex, sesinde daha önce dans pistinde duyduğum o büyüleyici kibarlıktan eser yok. Onun bu versiyonu gergin, soğuk elleri kelepçe gibi, beni tahtın yanına götürürken, "Otur," diye emrediyor.

O ve Pace tahtın iki yanında dururken, sert yüzlü Whitaker tahtın arkasında duruyor ve endişeli bakışlarıma cevap vermiyor.

Uzun, titrek bir nefes alarak odaya dönüyorum ve PNZ'nin yüzlerini görüyorum. Her biri tetikte, hepsi kendi siyah smokinlerini giymiş ama bazıları diğerlerinden daha hevesli görünüyor.

Bazıları gülüyor.

Eteklerimi kaldırırken kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum, mesafeyi değerlendirmek için arkama bakıyorum. Bekâretim hep böyle bir şey içindi. Mükemmel, romantik bir ilk deneyime bağlanma şansım hiç olmadı. Kendi kendime, bu gece Story ve Lavinia'yı arayabileceksem, tüm ganimetlerimle bir galip olarak buna değeceğini söylüyorum.

Bir şekilde başardım. Ben de varım. Bu tuhaf tören sona erdiğinde, güzel ve güvenli duvarların ardında bir Doğu Ender olacağım.

Ancak tekrar başımı kaldırdığımda Ashby karşımda duruyor, bakışları da sesi kadar saygılı. "Verity Sinclaire, bu gece bir sonraki büyük varisin taşıyıcısı olarak yolculuğuna başlıyorsun. Her kadın bir rahme sahip olabilir ama seninki seçildi." Öne doğru bir adım attı ve elini karnıma bastırdı. "Kutsanmış."

Fiziksel olarak irkilmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Bedenini del, sevgili kızım," diye fısıldıyor, gözleri beni korkutan bir şiddetle parlıyor. "Kanını dök, ve seninle

bu onur."

Arkamda bir hareket hissederek döndüğümde siyah pelerinli bir adamla karşılaşıyorum. Balo salonundaki adam olduğunu fark ediyorum - beni ilk alkışlayan. Elinde küçük altın bir şişe tutuyor, ağzı avucunun içine doğru eğilmiş. Parmağını içine daldırmasını, sonra da penisin ucunu ince bir yağ tabakasıyla ovmasını izliyorum. Ashby'ye bakıyor, derin sesi "Yağlandı" derken başını sallıyor.

"Çok iyi," diye emretti Ashby. "Otur, Verity."

Dizlerimi bükerek isteksizce kendimi koltuğa doğru indiriyorum. *Şeyin* ucunun sert ve soğuk bir şekilde popomu sıyırdığını hissediyorum, bu yüzden kendimi daha geriye çekmek için tahtın kollarını kavrayarak yeniden ayarlıyorum. Yerime oturtmak için kıvranırken yüzüm buruşuyor.

Ucu girişime yerleştiği anda uzun, çelik gibi bir nefes alıyorum, gözlerim kayarak kapanıyor.

Ve insanlar Baronların garip olduğunu düşünüyordu.

Bunun gerçekten olacağına kendimi inandırmakla o kadar meşgulüm ki, kendimi *bunu kabul etmeye* hazırlıyorum, iki elin omuzlarıma yerleşen nazik ağırlığını zar zor hissediyorum.

Endişemi yatıştırmak için orada olduklarını düşündüysem, Forsyth'teki en büyük aptal benim demektir.

Çünkü *itiyorlar*.

Koltuğa oturduğumda gözlerim faltaşı gibi açılarak içimi yakan bir ıstırap kaplıyor. Ardından gelen çığlık vahşi bir çığlıktı, kavramaya karşı savaşırken boğazımdan ıslak bir şekilde pençeliyordu. Whitaker'ın elleri beni tahtla aynı hizaya getirerek sertçe sıkıyor. Derim yırtılıyor, cihaz içimi parçalıyor, soğuk, yabancı ve dayanılmaz derecede istilacı. Ellerini çılgınca uzaklaştırmak için uzanıyorum ama Pace ve Lex birer elimi tutup sandalyenin kollarına sabitliyorlar.

Güllerin dikenleri bileklerime batıyor.

"Dur!" Tutuşlarına karşı mücadele ederek ağlıyorum. "Acıyor, dur!"

Whitaker daha sert bastırıyor, parmak uçları içime giriyor.

Tekme atıyorum ama bu daha da kötüleştiriyor, tüm ağırlığım beni aşağı çekiyor. İki ayağımı da yere basıyorum, ayakkabımın topuğunun kırıldığını hissediyorum ve çaresizce bu delici *acıdan kurtulmaya* çalışıyorum.

Sıcak gözyaşları anında gözlerime doluyor, işkence çığlıklarımla dolup taşıyor. Üzerinde olduğum her saniye içimi yakıcı, sıcak bir sopa gibi kavuruyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyet, her şeyi tüketen bir *kaçma* içgüdüsü.

Ashby'nin sesi "Nefes al çocuğum," diye geliyor ama tam önümde, bakışlarımı yakalamak için çömelmiş olsa da onu göremiyorum.

Tek gördüğüm yıldızlar.

"Bırak beni," diye hıçkırıyorum. "Acıyor, *acıyor-lütfen*! Lütfen, her şeyi yaparım." Yalvardığımı bilmek akıllıca ama bunun utancını hissedemiyorum. Hissedebildiğim tek şey bacaklarımın arasındaki ateş.

"Ne kadar uzun süre savaşırsan, o kadar uzun sürer," diye yanımdan bir ses geliyor. *Lex*. "Rahatla, Prenses." Sesi sakin, kendinden emin geliyor ve bunu derin bir nefes almak ve kendimi sakinleşmeye zorlamak için kullanıyorum - bunu atlatmak için.

Ashby'nin bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi araladığımda vücudumu sakinleştirmek, zonklamayı görmezden gelmek Herkülvari bir çaba gerektiriyor.

İki büklüm oldu ve ilk başta nedenini anlayamadım. Tahtın altında bir şeyler yapıyor gibi görünüyor ve kendini toparladığında küçük bir cam şişeyi mum ışığına tutmuş, içindeki kırmızıyı inceliyor.

Ashby'nin ağzı yumuşak bir sırıtışa dönüşür. "Haklıymışız," der pelerinli adama. "Baksana ne kadar kan kaybetmiş. Prenses bize tertemiz bir bedenle geldi." Elinde tuttuğu şeyi fark ettiğimde boğazıma doğru bir safra hücum ediyor.

Benim kanım.

Vücudumu istila eden *şeyden* gelen kan.

Diğer adama şişeyi uzatır ve antika bir hokkaya dökülürken ayakta durur. Ashby, yakındaki bir masadan bir tomar kâğıt alarak, "Şimdi bize saf bir ruhla gelmelisin," der.

"Daha bitmedi mi?" Nefes nefese kaldım. Alnımda terler birikiyor, ama hareketsiz kalmak için savaşıyorum. Hareket ettikçe canım daha çok yanıyor. "Artık kalkabilir miyim?"

"Neredeyse," diye yanıtlıyor Ashby, kâğıt yığınını kucağıma bırakırken. "Geriye kalan tek şey sözleşmeyi imzalamanız."

Hıçkırarak ağlıyorum, yere bakarken parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. Kağıt yığını kalın, ilk sayfada benim ve Prenslerin isimleri yazılı. Titreyen bacaklarımdan titriyor. "Okuyamıyorum."

Ashby emrediyor, "Hızlan Lex, ellerini serbest bırak. Prensesimizin sözleşmeyi okuması gerekiyor. İşini bitirdikten sonra onu bırakacağız." Bana kollarımın altında ezilen güller kadar hastalıklı bir gülümseme veriyor. "İstediğin *kadar* zamanın var, Verity."

Yüzüm dehşet içinde gevşiyor.

Yüzlerce sayfa olmalı.

Titreyen bir elle uzanıp antlaşmanın ikinci sayfasını açmaya çalışırken yanaklarımdan sıcak, yenik gözyaşları süzülüyor. Siyah mürekkep gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor ve ben göz kırparak onları uzaklaştırıyorum, bunun imkansız olduğunu anladığımda kalbim burkuluyor. Hiç kimse neyi kabul ettiğimi tam olarak anlamak için gereken süre boyunca bu kadar acı içinde kalamaz.

Bu noktayı sağlamlaştırmak istercesine, Pace'in eli Whitaker'ınkiyle omuzlarımda birleşiyor ve beni *itiyor*.

Yumruğumu sandalyenin koluna vurarak haykırıyorum. "Dur!"

Ashby avucuma bir şey sıkıştırarak, "Bunu durdurabilirsiniz Prenses. Tek ihtiyacımız olan son sayfayı imzalamanız. Bu, içindeki her şeye uyacağınıza dair açık bir anlaşma olacak."

Siyah noktalar görüşümden silindiğinde, nefes nefese ve bitkin bir halde parmaklarımı dolmakalemin etrafında gezdiriyorum. "Nereye?" Sabırsızca soluyorum, vücudum titriyor. "Bana nerede olduğunu söyle!"

Kucağımdaki son sayfayı da usulca çıkarıp en üste koyuyor. "İşte burada, tabii ki."

Kanımla dolu hokka önümde belirdiğinde, bunu düşünemiyorum bile. Bedenimde -zihnimde- acı ve ondan kurtulmak için duyduğum çaresizlik dışında hiçbir şeye yer yok.

Kalemin metal ucunu mürekkep hokkasına batırıyorum ve elimi kağıda doğru fırlatarak adımı dağınık bir şekilde satıra karalıyorum. Az önce neyi imzaladığımı düşünecek zamanım yok. Kalemi kaldırıyorum ve sulu gözlerle ucundan bir damla kanın beyaz elbiseme düşmesini izliyorum.

Leke kıpkırmızı bir çiçek gibi açıyor.

Ashby kağıtları topluyor, yüzü gülüyor. "Tebrikler. Her şey tamam."

Omuzlarımdaki eller ayrılıyor, sadece her iki kolumun altına sıkışıp beni yukarı doğru çekerek cihazdan uzaklaştırıyor.

Davetsiz misafirin yokluğu neredeyse daha kötü. Kendimi fırlatıp tahtın önündeki zemine zarifçe yuvarlanırken görüşüm dalgalanıyor. Ashby geri adım atıyor ama tek görebildiğim siyah aynalar gibi cilalı ayakkabılarının parmak uçları.

"Olağanüstü," diye nefes alıyor ve başımı kaldıracak gücü bulamasam da, ellerimi kalçalarımın arasına sıkıştırıp top gibi kıvrılırken Ashby'nin gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. "Tahta oturtulmaya senin kadar dayanabilen çok az kadın vardır. Böyle bir çaba ödüllendirilmeye değer. Oğullarımın bunu anlamasını sağlayacağım."

Ödülünü sikeyim, demek istiyorum, sıcak, aşağılanmış gözyaşlarımı dizlerime bastırarak.

Ama benim yok.

Orada uzanıyorum ve en kötüsü sona erdiği için minnettar hissetmeye çalışıyorum.

Sonra Ashby, "Bana bıçağı getirir misin Danner?" diyor ve ben panikle gözlerimi kaldırıp yeni Prenslerin tahtın önüne doğru ilerleyişini izliyorum.

Neyse ki bir sonraki acı benim için değil.

Teker teker işaret parmaklarını batırıp kanı benimkiyle aynı hokkaya sıkıyorlar. Ciddi sessizlikteki tek kırılma

Whitaker'ın durakladığı, bıçağın kenarının etine santimetrelerce yaklaştığı andır.

Mavi gözleri Ashby'ninkilere dikilir. "Baba," diye başlıyor, omuzlarının çizgisi gergin. Ve sonra daha sessiz, düpedüz yalvarırcasına, gergin bir "*Baba*" diye ekliyor. Oda rahatsız edici bir sessizliğe bürünüyor ve Whitaker'ın yalvarmaya en çok yaklaştığı anın bu olduğunu hissediyorum.

Ashby'nin gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu konuda kafanı karıştıran bir şey mi var? Kafa karıştırmamalı. Birçok törene tanıklık ettin. Parmağını batır ve imzanı at." Whitaker donmuş ve sinirli bir halde öylece durunca Ashby iç çekerek diğer oğluna bakar. "Lex, Cuma günü ne yapıyorsun?"

Whitaker ileri atılarak, "Hayır!" diye bağırır. Ashby'nin beklenti dolu bakışları karşısında Whitaker keskin bir nefes alır, burun delikleri iyice açılır ve sonunda bıçağı parmağına bastırır. "Yapacağım," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Sözleşmeyi imzalamalarını izlemek kusma isteği uyandırıyor. Parmaklarının bir dikeni.

Hepsi bu kadar.

Ağlama ya da acı yok. Tek bir kelime ve uzun bir bakış dışında yalvarma yok. *İşkence* yok. Sadece masanın üzerinde kıvrılan sırtlarının uzun çizgisi var, benimkinin altına imzalarını atıyorlar.

Her şey bittiğinde Ashby kâğıt destesini toplar ve bir kolunun altına sıkıştırır. "Üç ayınız var," der onlara. Oğullarından hiçbiri bakışlarına karşılık vermez. "Hiçbirinizin beni hayal kırıklığına uğratmayacağına inanıyorum. Ve Wicker," diye ekliyor, çoktan kapıya yönelmişken, "bu gece senin sorumluluğunda."

Whitaker kafasını kaldırdı, alnı büzülmüştü. "Bu gece mi? Ama ben-" Babasının bakışları karşısında sözleri kesildi.

"Oh, ne yapacağını biliyorum. Ancak..." Ashby duruyor, eli topuzun üzerinde ve oğluna gözle görülür bir bakış atıyor. Sonraki sözleri midemi bulandırıyor. Bu PNZ sloganı. Onların duası

West End'in galipleri ve ganimetleri olduğu kadar, Lordların da kendilerine ait olanı sakladıkları bir ev. "Yaratmak," diyor, "hüküm sürmektir."

Whitaker dolmakalemi bir hançer gibi yumrukluyor, sanki onu birinin boğazına gömmeyi tercih ediyormuş gibi.

Ashby'nin bu konuda kafası karışmamış görünüyor. "Oh, ve temiz tut, evlat. Böyle güzel bir mavi takım elbiseyi lekelemek istemezsin, değil mi?" Babası soğuk bir sırıtışla odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Whitaker'ın mesafeli bakışları seyircileri, hala bekleyen tüm PNZ üyelerini içine alıyor. Bu, bundan sonra ne olacağına dair ikinci ipucum olmalı. Bacaklarımın arasındaki, derinlerdeki sızı hâlâ zonkluyor ama durumu okumak için mücadele ediyorum. Whitaker'ın mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve kalçalarımı birbirine daha sıkı bastırmama neden olan bir öfkeyle doluyor. Sırada ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama bir şey çok netleşiyor.

Ben ondan daha az seveceğim.

"Ayağa kalk," diye alay ediyor, yerde cenin pozisyonunda yattığım yere doğru yürüyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ acının artçı şoklarıyla titriyorum. "Yapamam," diyorum.

Yalan.

Şiddet gözlerini dolduruyor. Nerede görsem tanırım. DKS çocuklarında görüyorum.

Ama Whitaker gibi sakin biri için daha korkutucu.

"Kaldırın onu," diye homurdanıyor.

Ben daha geri çekilmeyi düşünemeden Lex ve Pace bize doğru ilerliyor, her biri kollarımdan tutup beni yukarı çekiyor. İçimden mücadele etmek, çığlık atmak ve tekmelemek geliyor ama yapmıyorum. Beni seyircilerle aramızdaki masaya doğru, gevşek ve endişeli bir şekilde sürüklemelerine izin veriyorum.

Buraya kadar gelebildim.

Biraz daha ilerleyebilirim.

En azından amaç bu. Sebat etmek. Dayanmak. Bunu atlatmak ve diğer taraftan çıkmak, çünkü bu sadece bir gece.

Korkunç bir gece.

Ve sonra Whitaker sert, buz gibi bir sesle, "Bana amını göster." diye emrediyor.

O zaman savaşıyorum, kollarımı tuttukları yerden kurtarmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. "Bekle, yapamazsın-"

"Evet, yapabilir," diye tıslıyor Pace kulağıma, avucunu sırtımın ortasına yerleştirmiş. Acımasızca beni yere itiyor, göğsümü masaya bastırıyor. "Sözleşmeyi imzaladın. Bunu kabul ettin."

Lex, "Görmeleri gerek," diye açıklıyor ve panik içindeki gözlerim onu bulduğunda başıyla odayı, diğer adamları işaret ediyor. "İçimizden birinin seni sahiplendiğini kanıtlamamız gerekiyor." Keskin, acı bir gülümseme beliriyor. "Antlaşmayı biz de imzaladık. Bunu kabul ettik."

Anlayışım ortaya çıktıkça vücudum gevşiyor. Bu üçü bunu istemiyor. Nasıl ve neden olduğundan emin değilim ama bir parçam aniden bu adamların da en az benim kadar buna zorlandığından emin oluyor.

Lex ve Pace eteklerimi kaldırmaya başlıyor, ince elbise kumaşını avuç avuç belime doğru itiyorlar ve soğuk hava kıçıma değdiğinde, onlara maruz kaldığımı anlıyorum.

Prenslerim.

Kısa bir duraklama oluyor, Whitaker'ın sert nefes alışları arkamdan duyuluyor, ama pantolonunu çözerken çıkardığı sesleri duymaya başladığımda kaskatı kesiliyorum.

"Tut onu," der ve tutuşları sıkılaşır.

"Yapma," diye yalvarıyorum, bedenimi gevşemeye zorluyorum, gözlerim kayarak kapanıyor. "Dövüşmeyeceğim."

Muhtemelen oldukça ağır bir şüpheyle geçen bir anın ardından Lex ve Pace gitmeme izin verdi. "Tabii ki bırakmayacaksın." Lex'in alaycılığından küçümseme akıyor. "Sanırım West End kızları bile doğru fiyat için mücadeleden vazgeçiyor."

Whitaker, "Aç onu," diyor ve Pace'in avucu kıç yanağıma bastırırken Lex diğerini tutuyor. Kabaca, beni kardeşleri için açtılar.

"Çabuk ol," diyor Pace. "Önümüzde uzun bir gece var, Wick."

Whitaker homurdanıyor ve bakmak için döndüğümde sikini çıkarmış, eliyle öfkeyle şaftını okşuyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda öne doğru atılıyorum ama bu da pek iyi değil. Seyirciler arasındaki PNZ erkeklerinden bazıları kendi kasıklarını avuçluyor.

Whitaker'ın öne doğru geldiğini, sikinin başını istismar edilmiş girişime doğru soktuğunu hissettiğimde alçak ve sefil bir şekilde inliyorum. Nefesimi tutuyorum, kaslarım daha fazla acı beklentisiyle sıkışıyor ve tam olarak aldığım şey bu.

Eliyle saçlarımı sıkıca kavradığı anda öne doğru atılıyor.

Whitaker hızlı ve düşüncesiz bir şekilde içime girerken ağlayışımı kendi koluma gömüyorum, kanın tadını alıyorum. Seks düşündüğüm gibi bir şey değildi. Öpüşme yok. Dokunmak yok. Paylaşılan bir sıcaklık ya da orgazma giden yolumu hızlandıran şehvet çiçekleri yok.

Sert, acı verici ve o kadar soğuk ki, herhangi birinin umursayacağını düşünsem, beni kurtarmaları için odadaki kırk adamdan herhangi birine uzanabilirdim.

Whitaker'ı arkamda göremiyorum ama onu hissedebiliyorum; öfkesi dalga dalga yayılıyor. Beni sikerken kalçamı kavrayışı morarıyor, her itişini noktalayan küçük nefes darbeleri. Bir an bu saldırıdan uzaklaşmaya çalışıyorum, masaya yaklaştıkça yaklaşıyorum.

Ama o beni takip ediyor.

Kazandığım her boşluk keskin bir hırıltı ve daha sert bir hamleyle cezalandırılıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, sonunda kaçacak yer kalmayana kadar. Beni masaya yapıştırırken masanın kenarı leğen kemiğime batıyor ve beni tahtaya çarpıyor.

Acı en kötü kısmı bile değil.

Diğer erkeklerin - PNZ erkeklerinin - orada oturup izlediklerini görmek, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarından zevk almak. En kötüsü de

Bu odada başıma her şeyin gelebileceğini ve hepsinin bunu kabul edeceğini biliyordum.

Bakmamaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıp uzaklara dalmaya. West End'e geri dönmüşüm, spor salonunun tepesinde fahişelerle içiyormuşum gibi davranıyorum. Sokakların önümüzde uzanan kollar gibi bizi eve çağırdığını hayal ediyorum.

Sonunda Whitaker'ın boşalması iki dakika da sürebilir, tüm gece de. Nefes yumrukları hırıltılara dönüşüyor, vahşi ve sıkı, sonunda bana son bir kez çarpana kadar, horozu şişerken sert ve derin itiyor.

Eğilip kulağıma tıslıyor, "Ödülünü al, *Prenses,*" ve sonra onu hissediyorum. İçimde kalın bir nabız gibi atıyor, beni dölleriyle dolduruyor ve bu *acıtıyor.* Tanrım, ateş gibi yakıyor, yaraya tuz basmak gibi ve ona bir çığlık atma zevkini tattırmamak için dudağımı ısırıyorum.

Çekildiğinden daha fazla beni ileri itiyor, düşünmekten korktuğum bir ıslaklıkla merkezimden kayıyor. "Danner," diyor zor nefes alarak. "Prensesi yatağına götür."

Yenilmiş, kırılmış bir şey gibi masanın üzerine örtülen Pace ve Lex eteklerimi indirme zahmetine bile girmiyorlar. Odada sohbetler başlıyor, eğlence bitmiş gibi görünüyor ve yavaşça ana kapıdan çıkıp dışarıda devam eden baloya doğru süzülüyorlar.

Onlar gidince dirseklerime kadar itiyorum ve bir elimle tül ve kabarık eteği aşağı iterken diğer elimle kendimi masadan kaldırıyorum.

"Lanet olası orospu çocuğu-" Kulakları patlatan bir gürültü ardından geliyor. Arkama baktığımda, uzun bir şamdanın yere devrildiğini, mumların parçalara ayrıldığını görüyorum.

"Siktir!" Wicker bağırıyor, yumruğunu duvara vuruyor. "Bunu sadece-" Pace onu arka kapıya doğru iterken sözleri kaybolur. Lex durup metal parçasını alıyor ve yerine koymaya çalışıyor. Sallanıyor, tıpkı bacaklarım gibi, dengesiz ve ezilmiş. Whitaker Ashby'nin öfkesinin bir başka kurbanı.

Lex kardeşlerinin peşinden kapıdan çıkarken yanımdaki figürü fark edene kadar bakıyorum. Karanlık gözler maskenin arkasından bana bakıyor. Danner. Beni hafifçe selamlıyor ve kolunun kıvrımını uzatıyor. "Prenses, size odalarınıza kadar eşlik etmeme izin verin."

Dik durmak için son bir hamle yapıyorum ve alt bedenimi yakıcı bir yanık sarıyor. Çenemi kaldırarak elbisemi düzeltiyorum, parmaklarım mürekkepli kalemin kurumuş kırmızı lekesinin üzerinde geziniyor ve kolumu Danner'ınkiyle birleştiriyorum.

Kralınızın kim olduğunu unutmayın.

Lavinia'nın sözleri bana Sy'dan dolayı değil, geldiğim yerden dolayı güç veriyor.

Ben West End'denim. Ben bir savaşçıyım.

Danner beni odadan çıkarırken, Whitaker Ashby'nin 'ödülü' kan, ter ve haysiyetimin kalan son kırıntılarıyla birlikte bacağımdan aşağı damlamıyormuş gibi davranıyorum.

4

Verity

UYKU GELMIYOR.

İstiyorum ama gözlerimi her kapattığımda, karanlık smokinleri içinde yüzü olmayan adamlar denizi görüyorum ve tahtın acısını yeniden hissediyorum. Omuzlarımdaki ve bileklerime dolanmış ağır ellerin hissini yeniden yaşıyorum. O *şeyin* içimi parçaladığını hissediyorum.

Whitaker'ın dölünün yapışkan sıcaklığını hissediyorum.

Bunun yerine devasa yataktan tavana bakıyor, tepedeki avizeden sarkan kristalleri sayıyorum. Evet, yatağın üzerinde bir avize ve dört köşeyi çevreleyen dev, yaldızlı sütunlar var. Kumaş hem yumuşak hem de kaşındırıcı - mor ipekten dokunmuş altın iplik. Oda kavernöz, gülünç ve bu delilerle tamamen uyumlu.

Odamdaki sesleri özümsüyorum; hareket ettiğimde yatak yaylarının çıkardığı iç çekişi, balkonumun kapılarını tıkırdatan rüzgârı, banyoda damlayan musluğu. Havanın dokusunu ezberliyorum, soğuk ve gevrek ve bir şekilde

Eski. Düşüncelerimin törenin anısı olmayan her şeye doğru dörtnala gitmesine izin veriyorum ve bazen bu düşünceler dörtnala bu adadan ayrılıp Düklere geri dönüyor.

Çünkü her zaman eve geri koşabilirim.

Sonunda, pencerelerden şafağın yumuşak parıltısı görünür.

Karnımın alt kısmındaki bir sancı beni yana doğru yuvarlanmaya zorluyor. Odanın diğer ucunda, Velma Kang'ın yirmi bin dolarlık elbisesi, havada asılı duran bir hayalet gibi yerden tavana kadar uzanan bir aynanın üzerinde asılı duruyor. Solgun sabah ışığında, Pace'in beni balkonda yakaladığı yerden korsajın nasıl büküldüğünü, büküldüğünü görebiliyorum. Meni artık kuru, gözle görülmüyor ama orada olduğunu biliyorum, tıpkı etek ucunun yıpranmış ve eteğin kırışmış olmasının nedeninin danslı ve eğlenceli bir geceden kaynaklanmadığını bildiğim gibi. Her bir yırtık, her bir hasar bir hikaye anlatıyor ama hiçbiri belin hemen altındaki koyu kırmızı lekeden daha fazla değil. Benim kanım. Hayatıma imza atmak için kullanılan kan. Odamın ölü sessizliğinde, antlaşmanın sözleri yüzerek geri geliyor: *Prenses Prensine hizmet edecek ve itaat edecek, diğer tüm Kraliyet bağlarını koparacak, vücuduna bir tapınak gibi davranacak...*

Yenilgiyi kabul etmeden önce okumaya cesaret edebildiğim tek kısımlar bunlardı ve tam olarak da buydu. Bir mağlubiyet. Galip yok, ganimet yok. Sadece ben, işler çok zorlaştığı anda pes ettim. Prenslerin ahlaksızlığını ne kadar hafife aldığımı kabul etmek akıllıca. Daha iyi bir kadın -*Kraliyet* kadını- bu kadar acımasız bir şeye hazırlıklı gelirdi. Parlak yüzüne, altın parıltılı örtüsüne kanmazdı.

Tam güneş doğmaya başlarken kapım çalındı.

Panik içinde sıçrayarak doğruldum, iri gözlerim kapı koluna sabitlenmişti. Bir gece önce kilitlemiştim, eğer gerçekten girmek istiyorlarsa bu adamları hiçbir şeyin dışarıda tutamayacağının tamamen farkındaydım. Bunu düşünecek kadar aptal değilim. Ama her şeyim elimden alındıktan sonra, kendimle onlar arasında bir tür bariyere ihtiyacım vardı.

İkinci bir kapı çalınır, bu sefer daha yüksek sesle.

Sesimi bulup "Bir dakika!" diye bağırıyorum. Yatağın kenarına doğru çabalarken, her hareketimde vajinamdan dışarıya doğru yayılan keskin bir acıyla irkiliyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına uzatmak başlı başına bir başarı, sadece acıdan değil, yatağın büyüklüğünden de kaynaklanıyor ve ayağa kalkmak için cesaretimi toplamam biraz zaman alıyor.

Bunu yaptığımda, iniltim alçak sesle ve acıyla çıkıyor. Önceki geceden farklı bir acı bu, sanki iğnenin etime yerleşmesi ve orada kendine bir yuva yapması için zamanı olmuş gibi. Paytak adımlarla odanın içinde dikkatlice ilerlerken zonklama derin ve donuk.

Kulağımı kapıya dayadım. "Kim o?"

"Ben Stella!" diye yanıtlıyor iğrenç derecede neşeli bir ses. Adını kendi sitcom'unun giriş bölümüymüş gibi söylüyor. Ünlem işareti duyulabilir bir şey. "Ben senin hizmetçinim."

Yüzüm buruştu. "Hizmetçi mi?" Bu *ne lan*?

"Hazırlanmana yardım etmek için buradayım,"

diye açıklıyor.

Kapıya şüpheli bir bakış fırlatıyorum. "Ee, teşekkür ederim," elim bir gece önce odaya geldiğimde yatağın üzerine benim için serilmiş olan geceliğin pamuğunda kıvrılıyor, "ama bunu kendim yapabilirim."

Bir duraksama oldu ve sonra, "Ama... Prenses, benim işim size yardım etmek."

Şaşkın bakışlarım kilidi çevirip hafifçe araladığımda yerini öfkeye bırakıyor. Beni karşılayan manzara karşısında irkildim.

Stella tam çatlağa dayanmış, tökezleyerek geri çekilirken yüzü geniş, ışıltılı bir sırıtışa dönüşüyor. "Oh! İşte buradasın! Tanrım, gerçekten çok güzelsin." Kısa boylu ve minyon, belki benden bile genç, ama kendini lanet bir h-bombası kadar büyük hissediyor, duruşu dik ve enerjiyle titreşiyor. "Herkes öyle diyor ama biliyorsun, burası East End. Kimse bir prensese göz kamaştırıcıdan daha azını söyleyemez." Koyu renkli, badem biçimli gözleri de en az ince dudakları kadar gülümsüyor bana ve burun kemeri üzerine oturtulmuş gözlükleri de bu etkiyi azaltmıyor. "Ama burada bir ışık huzmesi gibi duruyorsun! Hemen içeri girip başlamanızı sağlayacağım."

"Bak," diyorum derin bir nefes alarak. "Hazırlanmak için gerçekten yardıma ihtiyacım yok, bu yüzden kendini rahatsız etmene gerek yok."

Stella'nın mutlu ifadesi düşüyor. "Ah." Uzun siyah saçları omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgü şeklinde örülmüş. Gözlerini başka yöne çevirirken saçlarını elinin etrafında döndürüyor, omuzları düşüyor. "Tamam o zaman. Sanırım beni meşgul edecek bir şeyler bulacağım. Kral Ashby boş insanları sevmez. Belki temizleyebileceğim bir şey ya da hizmet edebileceğim başka biri vardır..." Yüksek sesle yutkunuyor, "... hizmet etmek."

Bu ima midemi bulandırıyor ve ne olduğunu anlamadan kapıyı açıyorum. "*Ah*, iyi, sadece-"

Stella hoplaya zıplaya yanımdan geçiyor, yüzündeki mutsuz ifade hemen neşeli bir sırıtışa dönüşüyor. "Vay canına, odana bak, *muhteşem*! Ve acayip büyük!"

Gün ışığında ilk kez dönüp bakıyorum. Muhteşem. Ve çok büyük. Yatağın ve avizenin büyüklüğünden bunu anlamıştım ama gerçekten olağanüstü.

Ve başka bir yerde olmayı tercih ederim.

Gün ışığında, sütunlar o kadar kalın ki tavanı tutuyor gibi görünüyorlar - tavanın mermerden yapılmış olduğunu fark ediyorum. Tıpkı zemin gibi. Yatak bir platformun üzerinde duruyor ve arkasındaki duvarın tamamı, karmaşık bir altın desenle çerçevelenmiş, püsküllü, kalın bir minderden oluşuyor. Ortada, yatağın tam ortasının üzerinde, metal işçiliği ve mücevherlerden oluşan kakma bir tasarım var. Bir taç.

Yatağın ayakucunda, kumaşı koyu mor kadife olan uzun bir bank var. Yatağın her iki yanında lambader büyüklüğünde aplikler asılıdır.

Bu yatağı duymuştum ya da şehir efsanesi olduğunu düşündüğüm dedikoduları. Kraliyet Yatağı. Prensler ve Prensesler değişebilir, ama yatak kalır.

Burası, biliyorum, benim yetiştirilmem gereken yer.

"Batıya da bakıyor," diyor kız geveleyerek. "Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Buradaki hiçbir şeyin tesadüf olduğunu sanmıyorum. Oh," diye soluk soluğa yüzünü pencereye dayadı. "Buradan saat kulesini görebiliyorsun! Ne kadar güzel, değil mi?"

Az önce bir keman gibi oynandığımdan şüphelenerek onun arkasından bakakaldım. "Fark etmemiştim," diye mırıldanıyorum, beni yatağa geri götürmek için bir kanepenin arkasını kullanıyorum.

Stella platforma tırmanıyor ve yorgana uzanıyor, "Bu yatak kocaman. Şu yastıklara bak! Bunun altında boğulabilirsin. Eminim Prensleriniz için de vardır. Onlar-" Yatak takımlarını t o p l a d ı ğ ı yerde donup kalan kolları havada asılı kaldığında coşkusu sessizliğe gömülür.

Kaçınılmaz olarak gördüğü şey -benim gördüğüm şey- tertemiz beyaz çarşafların üzerindeki kanlı leke. Elim bacaklarımın arasına düşüyor ve külotumun kasıklarındaki kabuklu, kurumuş lekeyi hissediyorum.

"Kahretsin."

Ağzı açık kaldı. "Daha kötüsü de olabilirdi sanırım." Bana biraz daha bastırılmış bir sırıtış fırlatıyor. "Sana bir banyo hazırlayayım."

"Bu değil..." ama argümanım kayboluyor. Vajinam bir koçbaşı tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyor. İçim daha da kötü hissediyor. Banyo muhtemelen gerekli olan *tek* şey. Onu odanın diğer ucuna kadar takip ederek banyoya giriyoruz ve gerçekten başka bir seçeneğim olmadığını kabul ediyorum. Artık benim hayatım bu.

Suyu akıtmaya başladığında, "Vay canına, gerçek bir pençe ayaklı küvet! Bu armatürler muhtemelen büyükannemden bile eski. Sence bu gerçek altın mı? Hala çok kanıyor mu? Şu aynaya bak."

Onu odanın içinde hızla dolaşırken izlerken başım dönüyor, başım yorgunluktan zonklamaya başlıyor. "Stella? Biraz kahve içtiğini varsayıyorum." Bu kadar enerjinin doğal olmasına imkân yok. "Hiç kalmış olma ihtimali var mı? Forsyth'te? Ya da dünyada?"

Dönüp başını sallıyor, çok ısrarla. "Oh, evet. Seni hazırladıktan sonra hemen kahvaltıya götüreceğim. Ama kahve içmene izin vereceklerini sanmıyorum. Belki biraz portakal suyu?"

Yüzüm düştü. "Ne oldu? Neden?"

Gözlüklerinin köprüsünü burnuna doğru itiyor, gözlerinde özür dileyen bir şey parlıyor. "Bebek için iyi olmaz tabii ki. Bu antlaşmanın bir parçası."

Midem bulanıyor. "Ah. Doğru."

Su, büyük küvetin içine coşkuyla akıyor. Ayrıca bir duş, büyük bir makyaj masası ve tuvalet masası alanı da var. Tuvalet, dün gece keşfettiğim gibi, arka tarafa yakın bir dolapta gizlenmiş. Yerler mermer, duvarlar yumuşak bir lavanta çiçeği deseniyle kaplanmış. Küvetin üzerinde zarif bir avize daha asılı.

O zaman aklıma geldi. Bu bir değiş tokuş. Bir hizmetçi ve Forsyth'in en güzel banyosu; o kağıtları imzalamanın karşılığı bu. Stella dolaptan bir şey çıkarıp büyük bir kepçeyle içini karıştırırken, içime bir kurt düşüyor. Stella neşeli bir melodi mırıldanarak küvete bir fincan beyaz toz döküyor.

"Bu da ne?" Buharlı suyun içinde çözünmesini izleyerek soruyorum.

"Epsom tuzu," diye cevap veriyor, biraz gururlu görünüyor. "Biraz rahatlatır
ve herhangi bir şişlik. Bu çok doğal."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. *Aşağıda* tuz sesi duymak berbat bir fikir gibi geliyor. "Oh."

Ardından bir dizi şişe alıyor ve suya giderek daha fazla şey döküyor. Koku çiçeksi ve narin ve çok geçmeden su kabarık bir köpüğe dönüşmeye başlıyor. Stella metodik olarak küvetin kenarına başka şişeler yerleştiriyor. Şampuan. Sabun. Vücut yıkama suyu. Bir lif kabağı. Bir tıraş bıçağı.

Bana bakarak hevesli bir hareket yaptı. "Peki, devam et! Devam et ve soyun. Hazır sıcak ve rahatken buraya gir."

Hâlâ geceliği tuttuğumu fark ediyorum, parmak eklemlerim bembeyaz. Yapmak istediğim son şey bu yabancının önünde üstümü değiştirmek, ama o gitmek için hiçbir hamle yapmıyor, dişlek sırıtışlarından biriyle daha beni düzeltiyor. Dönerek elbiseyi kaldırıyorum ve sonra çok daha dikkatli bir şekilde külotumu kalçalarımın üzerinden bacaklarımdan aşağı indiriyorum.

Hem gecelik hem de külot çirkin bir kahverengiye boyanmıştı. Sanki suç mahalli kanıtıymış gibi onları çılgınca toparlıyorum.

"Onlar için endişelenme," diye ısrar ediyor Stella. "İstersen onları sandalyenin üzerinde bırak. Çarşaflardan kan çıkarmakta ustayımdır, tahmin bile edemezsin." Bu, komik bir şey hatırlıyormuş gibi neşeli bir kahkaha ile noktalanıyor.

Derin bir nefes alarak dönüyorum ve kolumla göğüslerimi kapatıyorum. Yine de benim utangaçlığımın farkında değil gibi görünüyor. Gözleri belime düşüyor, ağzında şaşkın bir 'o' harfi oluşuyor. Kafam karışmış bir şekilde bakışlarını takip ediyorum ve Whitaker'ın beni defalarca masanın kenarına çarpmasının sonucu olan, kalçamdan kalçama kadar uzanan koyu morluklarla karşılaşıyorum. Ayrıca ön kollarımda da küçük kabuklu kesikler var, soluk tenime karşı canlı ve öfkeli. Bunların nasıl olduğunu hatırlamam bile bir süre alıyor.

Gül dikenleri.

"Vay canına," diye cıvıldıyor Stella, bana gülümseyerek. "Bu berbat bir şey."

Yanaklarım yanıyor ve köpüklerin altına saklanmaya çalışırken tenimdeki yakıcı yanmayı görmezden gelerek kendimi suya bırakıyorum. "Tanrım," diye tıslıyorum, alt dudağımı ısırıyorum. *Tanrım,* yanıyor - sıcaklık ve tuz gece boyunca yerleşmiş olan tüm acıyı uyandırıyor.

"İyileşmeden önce her zaman biraz daha kötüye gitmesi gerekir," diyor Stella, hâlâ banyoda dolaşarak. "Kız kardeşim böyle der ve o gerçekten akıllıdır. Tam bir patron bebek! Hem de *gerçek* bir patron bebek, bekâr bir annenin kendini iyi hissetmesi için bir kahve kupasına yirmi dolar vermesini uman meçhul bir şirket tarafından tasarlanmış kapitalist bir saçmalık olan türden bir patron bebek değil.

ona verdiği ince bağımsızlık kaplaması. İşte, al bunları." Nefesini zor tutuyor, bir bardak su ve beş hap uzatıyor. "İkisi ağrı kesici, geri kalanı da doğum öncesi. Tuhaf bir kombinasyon! Prensler gerçekten de sağlıklı olmanı istiyor. İyileşmen birkaç gün sürecek."

Ona iyileşmek için birkaç günüm olmadığını söylemiyorum, sadece hapları bir yudum suyla yutuyorum. O odadan çıkıyor ve ben de gözlerimin kapanmasına izin vererek nefes veriyorum. Çok yorgunum. Son yirmi dört saat, kemik ve kas derinliklerimde hissettiğim yorucu bir kasırgaydı ve Stella'nın çılgınca pozitif enerjisi kalan azıcık enerjimi de tüketiyor.

Sandalyenin mermer zemin üzerindeki sürtünme sesi gözlerimi açmamı sağlıyor. Stella parlak bir sesle, "Şimdi saçını yıkayacağım," diyor.

Sıkı bir sırıtma yapıyorum. "Öldür beni."

O da sırıtıyor. "Oturabilir misin?"

Yenilgiye uğramış bir şekilde sarkarken, küvetin kenarını kullanarak kendimi yukarı çekiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu deneyim o kadar da kötü değil. Stella saçlarıma su döküyor, bu sırada mırıldanıyor ve saçlarımı köpürttüğünde, parmakları kafa derime masaj yapıyor, yüzüm coşkuyla gevşiyor.

Kendimden geçebileceğimden korkarak boğazımı temizliyor ve uyanık kalmak için çabalıyorum. "Ne zamandır hizmetçisin?"

Saçımdaki köpükleri durularken düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yaklaşık beş saat." Kirpiklerimdeki suyu kırpıştırırken kaşlarım çatılıyor. "Yani-"

"Özellikle *senin* hizmetçin olmak için işe alındım," diye onaylıyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Senin seçmelerin gibi bir şey olduğundan şüpheliyim ama birkaç kızla daha yarışmak zorunda kaldım. Tanrım, beni seçtiğin için çok şanslıydın! Bir kızın nefesi çok kötüydü, bir diğeri de eşyaları devirip duruyordu."

Bir damla su daha. Ağzıma su kaçtı. "Hizmetçi terimi biraz demode değil mi?"

Eğilip güçlü, sert parmaklarıyla saçlarımı okşuyor ama "Her şey Forsyth'te değil mi?" diye mırıldandığını duyuyorum. Bir elini başımın üstüne koyuyor. "Nefesini tut."

Tamamen suya batırıldım ve tekrar çıktığımda başımdan aşağı tekrar temiz su döküyordu. "East End'de her şey böyle mi, yoksa sadece... burası mı?" Mor Saray'a girmek, tamamen farklı bir dünyaya girmeye en çok yaklaştığım andı.

"Bilemem." Saçlarımı sıkıyor, omzumun üzerinden uzanıp bir şişe saç kremi alıyor. "Hizmetçilik pozisyonunun East End'de pek rağbet gören bir iş olmadığını hissediyorum. Adayların çoğu diğer köşelerden geliyor."

"*Gerçekten mi?*" Bu ilginç bir haber ama sanırım mantıklı. East End'in kadınları muhtemelen basit bir hizmetçi olmak için hırslarını azaltmaya cesaret edemezlerdi. "Peki sen neredesin-"

Havlu almak için ayağa kalkarken tek söylediği "Güney," oldu. Stella gibi iğrenç derecede konuşkan biri için, ardından gelen sessizlik dikkat çekici, gözlerimi onunkilere çekiyor. Alnımdan aşağı su damlıyor ve gözlerimiz bir saniyeliğine karşılaşıyor, ama ben yakalıyorum. Arkasını dönmeden önce bir şeylerin titreşimi. "Sen kurulan, ben de kıyafetlerini hazırlayayım." Saatini kontrol ediyor, gördüğü şey karşısında yüzü soluyor. "Otuz dakika içinde aşağıda ve kahvaltıya hazır olman gerekiyor ve seni hâlâ giydirmemiz gerekiyor!"

"Aç değilim."

Bana verdiği gülümseme gergin ve fazla parlak. "Bu bir rica değil, Prenses."

Sözlerinde bir ağırlık var, bir uyarı.

Prenses kendisine verilen gardırobu giyecektir.

Küvetin dışına çıkıp kurulandım, o dolaba benzeyen bir yere kaçtığında mahremiyet için minnettarım. Bu fırsatı, bir elimi dikkatlice bacaklarımın arasına sokmak için kullanıyorum, parmaklarım ağrıyan giriş yerimde geziniyor. Parmaklarım kansız çıkınca o kadar rahatlıyorum ki, hızlı ayaklarının yaklaştığını neredeyse duymuyorum.

"İşte geldik," diye anons ediyor, soluk pembe bir elbiseyi havada tutarak. Omuzları minik puflu başlıklar, kabarık bir yaka ve bir imparatorluk

Bel. 1950'lerden kalma eski bir TV programından fırlamış gibi görünüyor. "Güzel, değil mi?"

"Onlar benim değil," diyorum, sanki bu zaten belli değilmiş gibi. "Benim bir çantam vardı. Balo için hazırlandığımız odadaydı."

Hızlı ve anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. "Ah, şu. Hepsi evinize iade edildi. Bu kıyafet, dolaptaki diğerleriyle birlikte, Kral'ın kendisi tarafından sizin için seçildi."

Prenslerim değil. Kral.

Kime hizmet etmek için burada olduğuma dair ayrım net ve bunun farkına varmak omurgamda bir ürperti yaratıyor. Pembe elbisemi giyerken ve Stella saçımla ve makyajımla ilgilenirken başka düşüncelerimi kendime saklıyorum. İç çamaşırımın içine koymam için bana kalın bir ped verdiğinde hiçbir şey sormuyorum - kalan kanı emmesi için. Konuşmaları arka plan gürültüsü haline geliyor ve cevap beklemediğinin farkına vardığımda, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulmaya başlıyorum. Eve döndüğümde, gürültücü oğlanların ve sinsi kızların gürültüsüne alışkınım ama burada, Saray'da her şey dayanılmaz derecede sessiz geliyor.

Yine de, beni şımartması için bu kızı kimin seçtiğini unutmama izin vermiyorum. Artık her lüksün altında korkunç bir şey yattığını anlamaya başlıyorum. Stella iyi birine benziyor, iğrenç derecede neşeli olsa da. Ama o hâlâ bu makinenin bir parçası.

"Nasıl görünüyorum?" Yorgun bir şekilde elbiseyi kalçalarımdan aşağı doğru düzelterek soruyorum. İtiraf etmeliyim ki gururumu okşuyor. Belimi ince ve göğüslerimi diri gösteriyor. Deri ve dantel kıyafetlerden çok farklı ve bu kıyafete ait olmadığıma dair bir kez daha emin oluyorum.

"Prenses gibi görünüyorsun," diyor, kapıyı açıp içeri doğru yürürken. Güney Yakası'ndan gelen biri için Saray'ı eviymiş gibi gezmek konusunda hiçbir çekincesi yok. Başka seçeneğim olmadığı için onu geniş koridorda, kapalı kapılar ve geçmiş PNZ Kraliyet ailesinin yağlı boya tablolarıyla süslü duvarlar arasında takip ediyorum. İçgüdüsel olarak etrafımı gözlemliyorum,

Ama Stella'nın adımları çok hızlıydı ve merdivenlerden inerken her adımda irkilerek ona yetişmeye çalışıyordum.

Burayı incelemek için başka bir fırsatı beklemem gerekecek.

Birinci kata ulaştığımızda, bir dengesizlik dalgasıyla sarsılıyorum. Bunun bir kısmı bacaklarımın arasındaki ağrıdan, odalarımla yemek odası arasındaki mesafenin neredeyse bir futbol sahası kadar olmasından kaynaklanıyor. Ama büyük bir kısmı da erkeklerle yüzleşecek olmanın verdiği ani sinir kabarması.

Çoğu korkudan.

Bir elimi duvara bastırıyorum, kısa, panik patlamalarıyla nefes alıyorum ve bir an için hiçbir şey duymuyorum.

Yumuşak bir iç çekiş oluyor ve sonra Stella nazik bir elini kalçama koyuyor, sesi alışılmadık derecede sessiz. "Dün gecenin gerçekten zor olduğunu biliyorum, ama yapılacak en iyi şey -yapılacak *tek* şey- iyi bir yüz ifadesi takınmak ve bunu atlatmaktır." Döndüğümde bana bir kez daha gülümsüyordu. Ancak bu seferki beklemediğim bir sempati yayıyor. "Her seferinde bir adım. Atlatacağız, çünkü bizim işimiz bu."

Kelimelerin kendileri genel ve basmakalıp, ama onları söylerken gözlerindeki bakış...

Stella'nın acıya göğüs germek konusunda bir iki şey bildiğinden şüpheleniyorum.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Kahvaltı masasında iyi davranışlar sergileyebilirim. Elbette, Aile Yemeği'nin kaosu içinde büyüdüm ama bunun için eğitildim. Bugün tüm o dersleri eyleme geçirme zamanı.

~

Sandalyemde kaskatı oturduğum için sırtım ağrıyor, gözlerim önümde duran kutuya sabitlenmiş. Üzerinde durduğu tabağın tamamını kaplayacak kadar büyük, altın bir fiyonkla sarılmış.

"Devam et," der Ashby masanın başından. Kral'ı orada otururken görmek ürkütücü -tabağı dolu, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde New York Times. Jesti kibarca teşvik edici olsa da, bunu bir talep olarak algılıyorum.

Kral tabağını doldurdu ama Prenslerin, Prensesleri yemeden yiyemeyecekleri söylendi.

Pace boş tabağına hançer gibi bakıyor.

Kararsız bir elle uzanıp yayın ucunu nazikçe koparıyorum. Forsyth'teki herkes Prenses'in aldığı hediyelerden bahsediyor. Ne kadar özenli, pahalı, şımartıcı ve muhteşem olduklarını. Kızlar Cuma günleri Fury için hazırlanırken dedikodu yapmaya bayılırlar. Gözlerinde yıldızlarla mücevherleri, arabaları, çiçekleri, mücevherleri öve öve bitiremezler. Genellikle bunu, Düklerin maddi mülkleri tercih etmediğine dair huysuz mırıldanmalar takip eder, çünkü romantizm bir dövüşçü için çok farklı görünür.

Hayal kuran kızlardan biri olduğumu inkar edemem. Prenslerin zenginlikleriyle yıkanmayı düşünmek bana hep çok lüks gelmiştir. Şimdi gerçekten gerçekleştiğine göre, süslü bir şekilde paketlenmiş bu kutuya bakıyorum ve tek hissettiğim uyuşmuşluk.

Ashby kahvesini yudumluyor. "Genellikle Prensler Prenseslerine tahta çıkışının ertesi sabahı gerçekten olağanüstü bir şey verirler. Dün gece size uygun bir hediye tedarik edecek vakitleri olmadığından, Kraliyet kasasından uygun bir şey bulma görevini ben üstlendim."

Hepsi benim mekanik bir şekilde ambalajı açıp, üstünü çekerek içinde mor kadife bir kutuyu ortaya çıkarmamı izliyor. Kalbim sıkışıyor ve nedenini ilk başta anlayamıyorum ama üstünü açtığımda midem dehşetle çalkalanıyor.

Kendinden korkutucu derecede memnun görünen Ashby, "O taç ilk Prensese aitti," diye açıklıyor.

Altın, narin telkari ve kristaller -belki de *elmaslar*- parıltı gibi yerleştirilmiş. Ortası, büyük bir mor ametist mücevheri çerçeveleyen kıvrımlı bir noktaya kadar geliyor. Etrafında daha küçük ametistler var -üç tane- ve merkez noktanın en ucunda bir tane daha var. Arkadaki metal taraklar yaşla birlikte yıpranmış. Yeni bir şey olsaydı belki farklı olurdu ama bu herhangi eski bir taç değil. Bu bir *kalıntı*.

Ashby'nin gözlerinin içine baktım. "Bunu kabul edemem." *Çok fazla*, diye bağırıyor zihnim. Bu kadar önemli bir şeyin bir bedeli var ve bunun paha biçilemez bir nesne olduğu düşünülürse, hayal etmek bile istemiyorum.

"Yapabilirsin," diyor kahvesini ağzına götürürken. "Aslında, bunu kabul *edeceğinize dair* antlaşmalardan biri de bu. Bunu ve diğer tüm hediyeleri."

Garip bir şekilde, Prensler bu hediyeden benden daha fazla rahatsız olmuş görünüyorlar, Lex'in yüz ifadesi sert bir şaşkınlıkla dolu. Pace gözlerini devirerek başını çevirdiğinde belli etmemeye çalışıyor ama babası görmese bile ben görüyorum. Wicker'ın yüzü sanki itici bir koku almış gibi geriliyor.

"Teşekkür ederim, Kral Ashby." Yavaşça kutuyu kapattım, ama onun keskin

Ah-ah beni donduruyor.

Kaşlarını kaldırdı, "Giy şunu" diye emretti.

Telaşla ellerimi yaklaştırıyorum, dokunmak bile istemiyorum. "Ama... onu kırmak istemem. Bu aslında Forsyth tarihinin bir parçası."

"Hayır," diye düzeltiyor Lex, kehribar rengi gözleri alev alev yanarken. "*Doğu Yakası'*nın bir parçası

tarih."

Ashby, "Güzel şeyler güzel kızlar tarafından giyilmelidir," der ve ayağa kalkar. "İzin verin."

Ashby masanın etrafında dönüp tacı kalıplanmış ipek yatağından çekip aldığında kendimi tutabilmek için düşündüğümden daha fazla kendimi dizginlemem gerekiyor. Arkamdayken daha da kötü, varlığı rahatsız edici bir gölge gibi üzerimde beliriyor.

Tacı başıma yerleştirirken gözlerimi yere dikmiş, kıpırdamadan duruyorum. Tarakların kafa derimi dikenli bir şekilde çektiğini

hissediyorum ve

bir ürperti.

Çok ağır.

"İşte," diyor Ashby, beni değerlendirmek için masanın etrafında dönerek. Kıvranma dürtüsüyle savaşarak gülümsemeye en yakın yaklaşımı yapabiliyorum. "Hayal gibi değil misin?" diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor. Sessizliğin ardından bakışları oğullarına kayıyor, sesi keskinleşiyor. "Dedim ki, *o bir hayal değil mi*?"

Bunu her biri benzersiz olan bir "evet efendim" korosu izler. Lex'inki net, Pace'inki ise sinirli.

Whitaker çoğunlukla sıkılmış görünüyor. "Artık yiyebilir miyiz?"

Ashby iç çekerek koltuğuna geri döner. "Oğullarımın kusuruna bakmayın Prenses. Dalkavukluk sanatı konusunda son derece eğitimsizler. Yeterliliklerinin gelişeceğine dair teminat aldım." Gözlerini Wicker'a doğru çevirdiğinde bu güvencenin karşılıksız verilmediği açıkça anlaşılıyor. Ashby artık boş olan kadife kutuyu işaret ediyor. "Ve şansımız yaver giderse, çok yakında bir yüzük olabilir."

Umutlu sırıtışı içimi kıpır kıpır ediyor.

Bir Prenses yüzüğünü sadece hamile kaldığında alır. Geçmiş Prenseslerde birkaç kez görmüştüm, yüzük altın ve sade, silueti başımdaki taca çok benziyor. Yüzüğün verilmesi evlilikten daha ciddi bir törendir. Kaderinizin mühürlendiği anlamına gelir - bir kadının hayatı sonsuza kadar Prenslerine ayrılmaz bir şekilde bağlı olacaktır.

Gösteriye olan ilgisini kaybettiği anlaşılan Ashby bir el hareketiyle "Artık kendi servisini yapabilirsin, Verity."

Ayağa kalkıp kutuyu bir kenara bırakıp tabağımı hazırlarken kimse bana bakmıyor. Büfe bir düzine kahvaltı tabağıyla dolu ve ona yaklaşarak tabağımı şaşkın bir ilgisizlikle dolduruyorum. Bir yemek kaşığı yulaf ezmesi, bir dilim kavun, bir kepçe çırpılmış yumurta. Önümdeki yiyecekleri incelemeden tekrar yerime oturuyorum.

Herhangi bir şey tüketme fikri midemi bulandırıyor.

Sırada oğulları var, yerlerinden fırlayıp akbabalar gibi sofraya üşüşüyorlar. Bu alışılmadık görgüsüzlük, gözleri önündeki kâğıda sabitlenmiş bir şekilde kahvesini yudumlayan Kral'ı rahatsız etmişe benzemiyor.

Lex ve Pace kısa sürede masaya dönerler ama Wicker...

Büfenin üzerinde duruyor, sarı saçları görmeye alışık olduğumdan daha dağınık bir şekilde sunulanlara bakıyor. "Simit olmamasının bir sebebi var mı?"

"Bunu alışveriş listesine ekleyebilirim, efendim." Bunu söyleyen dün gece gördüğüm yaşlı adam Danner'dı. Beni odama götürürken tek kelime etmedi, tökezlediğimde yardım etmeye zahmet etmedi, gözyaşlarım hala yüzümden aşağı süzülüyordu. Sadece dikkatli bir kol mesafesi uzakta durmuş, ben kendimi toparlarken sabırla beklemişti.

Şimdi, mutfak girişinde duruyor, o kadar göze batmıyor ki altın damask duvar kağıdının bir parçası olabilir. Ellerini arkasında kavuşturmuş olan adam, her şeyden çok bir uşağa benziyor. Yaşlı, saçsız, siyah takım elbiseli ve görünüşe göre yemek siparişinden sorumlu.

"Wicker kendisine sunulanlar arasından seçim yapacak," diye duyurdu Ashby, kâğıdını yeni bir sayfaya doğru sallayarak. "Olay çıkarmayı bırakın."

Wicker gergin ve öfkeli hareketlerle tabağına bir yığın yumurta koyuyor ve masaya dönmeden önce ağzına iki parça tost atıyor. Oturduğu yer benimkinin tam karşısında, sandalyesini yukarı çekerken çenesinin gerildiğini istemsizce görüyorum. Masada bir düzen olduğu hissine kapılıyorum; Ashby'nin bir kraliçesi olsaydı, bana en yakın koltukta, kralının karşısında oturuyor olurdu.

Sadece boş.

Lex, Wicker'ın yanında, sosislerini zevkten yoksun bir cerrahi hassasiyetle yiyor. Bıçağın her darbesi, ete özenle saplanan her çatal ucu, çiğnerken çenesinin her kayması, özenle planlanmış gibi hissettiriyor.

Pace olmasaydı, tüm kahvaltı bir performans gibi gelebilirdi, ama yanımdaki kahverengi tenli adam baş döndürücü bir hızla ağzına yemek tıkıştırıyor. Dahası, sanki birinin uzanıp pastırma dilimlerini aşırmasını bekliyormuş gibi kolunu tabağına dolamış. Lex'in düzenli yemeğinin tam tersine, Pace peçete bile kullanmıyor, yola çıkan kırıntıları yakalamak için yalıyor. Sahiplenici bir hırıltı çıkaracağından neredeyse emin olduğum için hızlı hareketler yapmakta tereddüt ediyorum.

Göğsümde bir ev özlemi dalgası yaratıyor. Bir Dük

gibi yiyor.

Kâğıt kırışır ve Ashby kâğıdı masanın üzerine koyar. "Nasıl uyudunuz, Prenses?"

İrkildim, başımı kaldırdım. "Peki, teşekkür ederim." Cevap hızlı ve otomatik, sanki beynim bunu en az direnç gösteren yol olarak kabul ediyor.

"Mükemmel. Hamile bir anne her zaman iyi dinlenmiş olmalıdır." Gözleriyle beni süzüyor ve sözlerindeki imadan rahatsız olarak yere bakıp yemeğimi karıştırıyorum. "Görüyorum ki hizmetçinizle tanışmışsınız. Özel ihtiyaçlarınız için mükemmel bir seçim olduğu konusunda teminat aldım."

Wicker homurdanıyor. "Güney Yakası fahişesi demek istiyor, Hideaway'den atılmış biri." Tostundan bir ısırık daha alıyor ve bana soğuk bir sırıtış atıyor. "Çok çalışan amcıklar konusunda tecrübeli."

Ashby onaylamayarak kaşlarını çatar. "Evlat, yaptığım duyurunun beklenmedik olduğunun ve işlerin tam olarak planladığın gibi gitmediğinin farkındayım, ancak bu, bu tür bir dili kahvaltı masasına uygun hale getirmez."

Wicker'ın yumruğu çatalının etrafında kıvrılır. "Üzgünüm baba. Başka bir yere götürelim mi? Kütüphaneye belki? Bodrumdaki bowling salonuna mı? Muhtemelen şarap mahzeni? Oh!" Parmaklarını şıklatıyor. "Arka taraftaki mezarlık."

Lex onun yanında kaskatı kesilir. Pace bile gözlerini yemeğinden ayırır. Ama Ashby'nin tek yaptığı kâğıdını katlamak ve Wicker'ın bakışlarıyla buluşmak. Düşük bir kaynama gerilimi

yüzeyin altında kabarcıklar. Odanın içinde anlamadığım ama tehlikeli olduğunu hissettiğim bir dilde sessiz bir konuşma geçiyor.

"Wick." Lex'in sessiz ama bir o kadar da keskin sesi sessizliği yarıp geçiyor. Wicker'ın gözlerini indirmesini izliyorum ve az önce burada ne olduğunu anlayacak kadar uzun süredir dövüşçülerin arasındayım.

"Üzgünüm efendim,"

diye mırıldanıyor. Bir

yenilgi.

Daha boğazımı temizlemeden kalbim çarpmaya başlıyor, Ashby'nin dikkati üzerime çekilince tüm sinirlerim alevleniyor. "Merak ediyordum da..." Sesim çatlıyor ve irkiliyorum. Bütün geceyi o yatakta en diplomatik rica şeklini bulmaya çalışarak geçirmiştim ama isteğim sanki dilime yabancı ve hantal geliyormuş gibi yapmacık çıkıyor. Sesimi güçlendirerek tekrar deniyorum. "Sözleşmelerin bir kopyasını alabilir miyim diye merak ediyordum. Sorumluluklarımı ve Kraliyet yükümlülüklerimi... öğrenmek istiyorum."

Ashby uzun bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra bakışlarını, elindeki tostu kırmızı reçel birikintisine batırmanın ortasında donup kalmış olan Pace'e kaydırıyor. Doğruluyor, duruşunda tuhaf bir temkinlilik var. "Bütün gece hareket halindeydik," diyor Pace, tostuna bakarak. "Henüz e-postasını ayarlamadım."

Masanın etrafına bakıyorum ve üçünün de ne kadar bitkin göründüğünü fark ediyorum.

Ashby'nin tek tepkisi uzun ve rahatsız edici bir bakış olur.

Pace çatalını bırakır. "Effie'nin yerleşmesi biraz zaman aldı. Bilgisayarlarımı bile birkaç saat öncesine kadar Saray'a sokamadım," diye ısrar ediyor ve kardeşlerine bakıyor. Bir süre durakladıktan sonra Pace oflayarak ayağa kalkar. "Şimdi yapacağım."

Gözlerindeki öfke karşısında ensemdeki endişe diken diken oluyor ve kekeleyerek "Ben-ben bekleyebilirim" diyorum.

Ancak Pace cevap veremeden, tabağının yanındaki telefon parlıyor ve yüksek sesle çalıyor. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan Pace telefonu açıp ekrana dokunur. Orada gördüğü şey karşısında gözleri sertleşir. "Ön kapıdan girmeye çalışan biri var." Bakışları Lex'e kayar. "'İhlal' kelimesini çok hafif kullanıyorum."

"Kim o?" Lex bez peçetesini masaya fırlatıp sandalyesini iterek soruyor.

Pace'in gözleri benimkilerle buluştu. "Görünüşe göre vahşi sıçanlarınız sizi aramaya gelmiş."

Şaşkınlıkla, "Benim... ne?" diye sordum. Ama bunun tek bir anlamı olabilir.

The Dukes.

Kahretsin.

Çocukların hepsi ayağa fırlıyor ama ben donup kalmış bir halde onların güçlü ve endişe verici bir özgüvenle adımlarını atarak odadan çıkışlarını izliyorum. Dükler, onları ne kadar sevsem de, incelikleri ve itidalleriyle pek bilinmezler. Silahları olsa bile, hâlâ başkasının topraklarındalar.

Çifte bok.

Ashby bana bakarak peçeteyle ağzını sildi ve "Yavrularınızı kontrol altına almak isteyebilirsiniz Prenses. Bu tür şeylerin sonuçları vardır, farkındasınızdır."

"Evet, efendim," diyorum, vücudumun alt kısmındaki sınırlamalarla olabildiğince hızlı bir şekilde yükseliyorum. Tacı ayarlayarak oğullarının gittiği yolu takip etmeye çalışıyorum, sonunda fuayeyi ve ön kapıyı bulmadan önce iki yanlış dönüş yapıyorum. Kapıyı açarak, kan dökülmeden önce onları yakalamayı umarak araba yolundan aşağıya doğru topallayarak ilerliyorum.

Yaklaşıp üçünü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sy ortada duruyor, omuzları gergin, vücudu kaskatı. Pazularının genişliğine bakınca bir adamın boynunu bir hamlede kırabileceğini anlıyorsunuz. Nick onun yanında duruyor, parmakları başının üzerindeki ferforje kapıların arasından geçiyor. Nickoloji eğitimi almamış biri onun düpedüz rahat göründüğünü düşünebilir.

Vücudunun kıvrımları zayıf ve özlü, ama ondan dalga dalga yayılan tedirginliği hissedebiliyorum. Beline sıkıştırdığı silahın dikkat çekici bir şekilde görünür olması da yardımcı olmuyor.

Remy çoktan kapının yarısını geçti.

Onlar benim ailem - ağabeylerim - ve buraya gelmelerinin korkunç, aptalca bir fikir olduğunu bilsem de, geldiklerini öğrenince göğsüm sevgi dolu bir sıcaklıkla kabarıyor.

Sadakat.

Umarım yaptığım şeyin bir ihanet olmadığını anlarlar.

"Verity!" Remy beni fark ettiğinde bağırıyor. Pace bir güvenlik kutusunu açıp başparmağını ekrana bastırdığında vücudu çılgınca sarsılıyor ve sinirli görünüyor.

"West End'de sizleri harita okuyamaz hale getiren bir şeyler olmalı," diye tersliyor.

Kapı kayarak açılır ve Remy ezilmeden önce atlar. Sıkışarak geçilebilecek kadar açılır açılmaz, üçü de davet edilmeden içeri girer.

"Verity, bu da ne böyle?" Sy telefonunu uzatıp bana ekranı gösteriyor. Sosyal medyada yeni Kraliyet ailesini duyuran bir gönderi. Bunu onlara söylemenin zor olacağını biliyordum ama şimdi burada olduğu için suçluluktan hasta hissediyorum.

Yüzümü buruşturarak ellerimi sıkıyorum. "Şey, görüyorsunuz ya..."

Nick onu iterek geçer ve çenesini kaldırarak Prenslere bakar. "Eğer bu Felix'le olanların intikamıysa-"

"Bu meşru bir süreçti," diyor Lex, yemek masasında olduğu gibi burada da sakin görünüyor. "Prenses bir davet aldı ve kabul etti. Ama haklısınız." Onlara verdiği gülümseme keskinliğiyle tüyler ürpertici. "Felix söz konusu olduğunda eşit değiliz. *Henüz*."

"Bu saçmalık," diyor Remy, ileri geri volta atarken, gövdesi uzun ve kıvrak. "Verity siz pisliklerle hiçbir şeyi kabul etmezdi, ki

bunun bir adam kaçırma olduğu anlamına gelir."

Wicker gülüyor, yanıma yaklaşırken aldatıcı bir şekilde çocuksu görünüyor. "Kadınlarımızı balomuza gelmeleri için davet ediyoruz. Siz hayvanların aksine, bizim sürecimizde adam kaçırma, insan ticareti ya da takas yok. Kabul edip etmemekte özgür iradeleri var." Bir kolunu omuzlarıma atarak beni sarsıyor. "Bayan Sinclaire davetimizi kabul etti." Bana baktığında soğuk bakışlarını hissediyorum, boştaki elini kaldırıp göğsümün aşağısını müstehcen bir şekilde okşuyor. "Öyle değil mi Prenses?"

Omuzlarımdaki kolunun ağırlığı her şeyi bana geri getirdi. Beni o fallusun üzerine iterken tutuşunun gücü. Beni masanın içine nasıl soktuğunu. İçime dolan menisinin yakıcı sıcaklığı. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor ve cevap veremiyorum.

Gözlerindeki öfke parıltısından bunun kötü olacağını anlıyorum.

Sy, alçak ve ölümcül bir sesle, "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden," diye bağırıyor. Ama çerçeveyi ilk kıran Nick olur. Adam kaçırma suçlaması karşısında yüzü ölümcül bir i f a d e y e bürünür. Lavinia'yı nasıl elde ettiğine dair gerçek, Lavinia'nın buna ne kadar direndiği kadar herkes tarafından biliniyor. "Giydiğin o aptal polo tişört, kendi lanet olası kanınla lekelendiğinde çok daha iyi görünecek." Sy ellerini Wicker'a saldırmadan önce kardeşi. "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Wicker omuz silkiyor. "Belli ki öyle. Burada söz konusu olan bu değil."

Nick, Sy'ın gergin ve iri kollarına yaslanıyor. "O zaman kanıtla. Bruce'u ringde yenmiş olabilirsin ama merhamet dilenene kadar kıçına tekmeyi basacağım."

Pace sanki bir çağrıya kulak vermiş gibi kollarını yukarı iterek dövmelerinin karmaşık çizgilerini ortaya çıkarır. Çenesini Nick'e doğru salladı. "Bana hapse geri dönmem için bir neden ver. Sana meydan okuyorum."

"Durun!" Bağırıyorum, Wicker'dan ayrılıp kollarımı iki yana açarak aralarına giriyorum. "Onlar haklı, tamam mı? Bunu kabul ettim." Ben de

omuzlarımda, hissetmediğim bir kararlılığı toplamaya çalışıyorum. "Balo için bir davetiye aldım ve kabul etmeye karar verdim. Bu kararın sonuçlarının farkındaydım." Alt bedenim bu yalan karşısında çığlık atıyor. Parlak altın varaklı davetiyenin hiçbir yerinde, Prenses olarak taçlandırılmam için kızlık zarımın arkaik bir dildo tarafından kırılması ve ardından bu canavarlardan biri tarafından sözleşmeli olarak tecavüze uğramam gerektiği yazmıyordu. Derin bir nefes alıyorum ve dün geceden beri ilk kez üç prensin gözlerinin içine bakıyorum. "Onlarla bir dakika konuşabilir miyim? Yalnız olarak?" Sessiz, isteksiz bir "Lütfen?" ekliyorum.

Wicker, "Hiç şansın yok," diye çıkışır ama Lex elini onun omzuna koyar ve sıkıca kavrar.

"Beş dakika." Lex başıyla yirmi metre ötedeki çeşmeyi işaret ediyor. "Hemen geliyoruz."

Pace'in gözleri benimkilere kayıyor. "Eğer bir şey denersen, haberimiz olur." Gözlerim onunkileri takip ederek yukarıdaki kameralara gidiyor. Gökyüzündeki gözlere. "Bileceğim."

Uzaklaşmalarını izliyorum ve epey uzaklaştıklarında dönüp kendimi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ama ben bunu yapamadan Remy aradaki mesafeyi anında kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Sert gözleri beni dikkatle inceliyor.

"Remy," diye sordum, "ne yapıyorsun?"

"Kırmızıyı çoktan buldum," diye öfkeyle bağırarak bileğimi yakalıyor. Sanki oradaki kesikleri gösteriyormuş, bana bilmediğim bir şey söylüyormuş gibi bileğimi tutuyor. "Şimdi turuncuyu arıyorum," diye ısırıyor, "çünkü bunun olmasının tek yolu bu."

"Doğruyu söylüyorlar." Elimi çeviriyorum, parmağını avucumun içinde yakalıyorum. "Davet edildim ve buraya kendi özgür irademle geldim. Söz veriyorum."

Hayal edebileceğimden çok daha kötüydü, Remy'nin geri çekilip beni bırakırken yüzünün çöküşünü izlemek. "Demek artık Doğu Yakası'ndasın." Yumuşak bir tonda söylenmiş olsa da kelimeler sert. "Ne olduklarını biliyorsun, değil mi?" Sert, gergin bir çene başımdaki tacı işaret ediyor.

"Oradaki her şey altın, Verity. *Her şey*."

Gerçekçi davranmıyor. "Biliyorum," diyorum ona, anlayacağını umarak. "Ben aptal değilim. Bunların çoğu yalan. Ama..."

Tanrım, onlara gerçeği söylememek çok zor. Bunu, bazı açılardan, kendim ve Monarchs için olduğu kadar onlar için de yapıyorum. Forsyth'in Remy gibi tatlı çocukları sert, şiddet yanlısı, güvensiz adamlara dönüştürmeyen bir yer haline geldiğini görmek istiyorum.

Ama yapamam.

"Seni tanıyorum," diyor Nick, başını sallayarak. "Bunu para ya da hediyeler için yapmıyorsun, yani *bir şeyler olmalı*-"

Sy kardeşine, "Kraliyet için uygun olan tek pozisyon bu," diyor. Gözlerinde benim için ayrılmış olacağını hiç düşünmediğim hüzünlü bir eminlik var. "Bu kadar, değil mi? Verity, Lav'ı seçtiğimizde hayal kırıklığına uğradığını biliyorum-"

"Hayır, değildim," diye ısrar ediyorum ama kaşlarını kaldırınca yumuşuyorum. "Tamam, bir an *için öyleydim.* Ama Lavinia harika bir Düşes ve senin için en iyi Kraliçe o. Buna gerçekten inanıyorum. Ayrıca, sanırım hepimiz beni başka bir şeyden çok kız kardeşiniz olarak gördüğünüzü biliyoruz."

Sy başını sallıyor, hâlâ kızgın görünüyor. "Düşes senin için tek yer değil, Verity. Orospuları hizada tutuyorsun. Sana saygı duyuyorlar. Ve kulübün tarihini herkesten daha iyi biliyorsun, tüm o tarihleri ve gelenekleri takip ediyorsun." O mavi gözlerini bana dikti. "Annenin bir gün emekli olmak isteyeceğinden eminim, o zaman kulübü kim yönetecek-"

"Ya da biz," diye araya giriyor Remy.

"-ne zaman yapar?" Sy bitirir.

Simon Perilini tek bir cümleyle geleceğimi ortaya koydu. Bu benim DKS'deki hayatım olacaktı. Fahişelerle uğraşmak, Cuma Gecesi Öfkesi'ni yönetmek, Aile Yemekleri planlamak ve yardım etkinlikleri düzenlemek. Kötü bir hayat değil, sadece...

"Bundan daha büyük olmak istiyorum Sy." Derin bir nefes alıyorum. "Davetiyeyi aldığımda bunun bir şaka ya da sınıflar arası bir eşek şakası olduğunu düşündüm,

ve... Bilmiyorum, belki de hala öyledir, ama..." Omzumun üzerinden Prenslere bakıyorum, her biri tetikte gözlerle bizi izliyor. "Eğer öyleyse, o zaman bu adamlar işin içinde görünmüyorlar. Ne olursa olsun, bunu bir fırsat olarak gördüm." Düklere geri dönüyorum, gerçek ve gizlilik arasındaki dengeyi bulmaya çalışıyorum. "Bir sonraki Mama B olmak istemiyorum çocuklar. Bir sonraki Lavinia olmak istiyorum. Önemli bir şey yapmak istiyorum. Bu yerde iz bırakacak bir şey. Annemin kontrol edemeyeceği bir şey." Sy ve Remy'nin beni dikkatle dinlediğini görünce şaşırdım. Nick birkaç adım geride, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyor. "Anlayabilecek biri varsa o da sensin Nick."

Kasları esniyor, başı öylece eğiliyor.

Kızgın ama dinliyor. Bana bunu yapacak kadar güveniyorlar ve karşılığında ben de onlara her şeyi anlatmak istiyorum. Lavinia ve Story ile olan toplantıyı, bunun tüm Forsyth'e yardım edecek bir şeyin parçası olduğunu. Ama bunların hiçbirini ifşa etmeme konusunda anlaşmıştık, henüz değil. Onlara söylemek kesinlikle bana düşmez.

"Neden burada olmak zorunda?" Remy, Prensleri işaret ederken yumruklarını kıvırarak soruyor. "Neden onlar olmak zorunda?"

"Lavinia gelmeden önceki West End'i hatırlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Çünkü hatırlıyorum. Cutsluts'ın mezunları eğlendirmek gibi bir seçeneği yoktu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi kısarak, herhangi birinin aksini söylemesine meydan okuyorum. "Belki Lavinia benim için neyse ben de East End için o olabilirim. Belki bu Saray'da bir sese ihtiyacı olan bir kız vardır. Onun bir sese sahip olmasını sağlayacağım."

Gerçeğe en yakın ifadeyi kullandım ve Remy hâlâ şaşkın görünürken ve Nick hâlâ bakışlarıma karşılık vermezken Sy anladı.

Bunu söyleyebilirim, çünkü gözleri dönüyor.

"West End'in ve bizim çekilmez şehitlerimizin nesi var?" diye mırıldanıyor burnunun kenarını sıkarak. "Eğer istediğin buysa, Verity, o zaman tamam, *istemeyerek de olsa* buna izin verebiliriz. Ama hâlâ halledilmesi gereken meseleler var."

Kaşlarımı çattım. "Anlaşıldı mı?"

"Seni almalarına izin veremem," diye ısrar ediyor, sesi sakin ama kesin. "Ne düşünürsen düşün, West End için önemlisin. Bir noktada seni Düşes yapacaktık. Arkamı dönüp elim boş eve gidersem nasıl bir Kral olurum?"

Gözlerimi kırpıştırdım, sözleri beni birden fazla açıdan şaşırttı. Bu kadar önemli olmayı hiç düşünmemiştim.

"Pazarlıklar," diyor Sy başını sallayarak. "Evler arasında. Seni alabilirler ama bir fiyat istiyoruz."

Prenslere dönüp bakıyorum, beş dakikamız açıkça dolmuş. "Peki ya kabul etmezlerse?"

Nick ayağa kalktı, sonunda bakışlarımla buluştu. "O zaman Doğu ve Batı savaşa girer."

5

Leski

SADECE BIR GÜN DAHA.

Eğer bir gün daha dayanabilirsem, yarın daha iyi olacak.

Tanrı biliyor ya, bugünden daha kötü olamaz. Ayağım gaza basarken kendimi uyandırmaya çalışarak avucumu yüzümde gezdiriyorum. DKS ile pazarlık yapmak için tarafsız bölgeye, yani adliyeye gidiyoruz. Babamın Cadillac'ı kafilenin başını çekiyor, benim kamyonetim ortada, Pace ve Wicker da iki araba arkamda, camları iyice karartılmış bir minibüs kullanıyorlar. Bir gözüm dikiz aynasında, minibüsün hâlâ orada olduğundan emin oluyorum. İhtiyacımız olan son şey daha toplantıya varmadan üstünlüğü kaybetmek.

Sadece oraya varmak için yeterince uzun süre uyanık kalmamız gerekiyor.

Dün geceki törenden sonra her şeyi toplayıp Saray'a taşınmak zorunda kaldık. *Hemen*.

Babam, "Bir Prens, Prensesi olduğu anda Saray'da ikamet etmeye başlar," demişti.

Ve hepsi bu kadar.

Haberleri değerlendirecek zaman yoktu. Kardeşlerimle taktiklerimi tartışmak için bir saat bile harcamadım. Bu cehennem çukurundan çıkmaya çok yaklaşmış olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek için bir dakika bile yoktu.

Eşyalarımı yeni yatak odama gelişigüzel yerleştirdim, Pace'in ekipmanlarını taşımasına yardım ettim, hizmetçi adaylarıyla görüştüm ve babamın zorunlu kahvaltısından önce sadece bir saat ders çalışabildim. En iyi ihtimalle on dakika uyuyabildim, o da kimya kitabının içine yüzüstü düşüp bayıldığım içindi. Bugünden önce planım öğleden sonrayı önemli bir ödev üzerinde çalışarak geçirmekti ama bu planım suya düştü.

Bir tümseğe çarptığımda yanımdaki kız irkilerek yer değiştiriyor. Yol boyunca sessizdi ama aynı zamanda kaçınılmaz olarak oradaydı. Kollarını sımsıkı kavuşturmuş, göğüs dekoltesinin kabarıklığını giderek daha da belirginleştiriyor. Arada sırada göz ucuyla bir hareket yakalıyorum, kötü bakımlı bir tırnağı bileğindeki kabukla uğraşırken parmak ucunu oynatıyor.

"Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor sonunda, sesi durgun ve endişeli. Muhtemelen yola çıktığımız andan beri konuşmak için kendini zorluyordu. "Gelmek zorunda olmadığını biliyorum."

Küçük, acı bir kahkaha atıyorum. "Seni mutlu etmek için mi buraya getirdiğimizi sanıyorsun *Prenses*?" Şöyle bir bakıyorum, dudağımı tiksintiyle büküyorum. O lanet taç hâlâ kafasında, sanki onu takmaya hakkı varmış gibi. "Nasıl göründüğünün aksine, bu seninle ilgili değil. Sen sadece bir araçsın."

Tıpkı benim gibi, söylemiyorum.

Onun gibi bir West End çöpünün nasıl olup da birileri için pazarlık kozu olacak kadar önemli hale geldiğini ancak Tanrı bilir ama gerçek bu. DKS tam olarak en stratejik ev değil. Onlar kuduz, öfkeli kaos goblinleridir ve en görünür tehdit ne olursa olsun üzerine atlarlar.

her an. Kız, kimin mülkiyet sahibi olduğunu ve neyin risk altında olduğunu hatırlatmak için burada.

"Yine de," diye mırıldanıyor, pencereden dışarı bakmaya dönüyor. Tırnağını çekiştiriyor, çekiştiriyor, çekiştiriyor ve bu boynumdaki tendonların sinirden şişmesine neden oluyor.

Sadece bir gün daha.

Hayal kırıklığı tanıdık - gün içinde yeterli saat olmadığı hissi. Beynimin ve bedenimin yemek yemeden ve uyumadan yoluna devam edememesinden duyduğum rahatsızlık. Hiçbir zaman ele alma fırsatı bulamadığım bu derin yorgunluk.

Arzular da tanıdık. Scratch'in bir vuruşu beni ayağa kaldırır ve koştururdu, saatli bir bomba gibi bağlanırdım, babamın önüme çıkardığı her şeyle yüzleşmeye hazırdım. Bu müzakerelerde başarılı olabilir, Prensesi Saray'a geri götürebilir, üç farklı makale yazabilir ve-oh, evet.

Aslında yeni görevimi yerine getirebileceğim.

Direksiyonu tutarak nefes alıyorum, arzunun gelmesine izin veriyorum ve sonra gitmesine izin veriyorum. Haftalık toplantılarımdaki grup danışmanı Dusty de böyle yapmamı söylüyor. Çoğunlukla saçmalık, ama talimatları takip etmek benim yapmak için yaratıldığım şey. Yine de, dün gece kardeşlik grubunun önünde onu sahiplenmek için seçilen kişi olmadığım için baş döndürücü bir rahatlama yaşadım. Yine de bu boktan bir gösteri olmadığı anlamına gelmiyor.

Bir çukura çarptım ve nefesinin altındaki alçak tıslamayı ya da elinin kapı kolunu tutuşunu kaçırmadım. Kahvaltı salonuna girdiğinde topallıyordu. Bu ve kendini tutuş şekli, hem fallus h e m d e sonrasında Wicker'ın onu acımasızca becermesi yüzünden iç organlarında morluklar oluştuğunun iyi bir göstergesi.

Wicker. Tanrım. Prenses'i buluşmaya götüreceğimi söylememin sebebi oydu. Elbette, Pace neredeyse iki yıldır bir kadınla yalnız kalmadı ve döndüğünden beri ruhsal durumunu tam olarak anlayamadım. Ama Wicker? Dün geceden sonra, ona güvenilemeyeceği çok açık.

Şu anda onunla yalnızım. Hiçbirimiz bu durumdan memnun değiliz ama hepimiz farklı şekilde ele alıyoruz. Wicker çok düşüncesiz olduğunu kanıtladı ve son Prensler ve onların aldatan fahişeleriyle yaşanan fiyaskodan sonra, Babam başka bir Prensesi kaybetmeyi iyi karşılayamazdı.

Hiç de değil.

Wicker dolu bir fitil. Forsyth'i becerme hedefinin gerçek bir zorunluluk tarafından engellenmesine kızmak başka bir şey. Ama bu pozisyon hiçbirimiz için kolay değil. Bir velet gibi davranması durumu daha da kötüleştirecek.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve sinirlenerek bakışlarımı yana çeviriyorum. "Ne?"

"Dün gece seninle dans ettim." Başını eğiyor, yeşil gözleri yüzümü tarıyor. "Şu ana kadar fark etmemiştim. On ikinci balon olduğunu söylemiştin. Sanırım babanın kim olduğunu bildiğim için bu mantıklı."

Cevap olarak homurdanıyorum, toplar ya da babam hakkında konuşmak istemiyorum, ama görünüşe göre, o bitirmemiş.

Bakışlarını kucağına çeviriyor, sesi yumuşuyor. "Prenslerden biri olmayı beklemiyordun. Hiçbiriniz beklemiyordunuz, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ve sen..." Sesi sanki her şeyi bir araya getiriyormuş gibi kesiliyor. "Hiçbiriniz Prens olmak *istemiyorsunuz.*"

Ona ters ters baktım. "Bu sana bir kutlama gibi mi geliyor?"

Ağzı mutsuzca buruşuyor, ama ağır bir şekilde başını sallıyor. "Bu yüzden Wicker çok... sertti." Hiç şüphesiz Wick'in dün gece onu nasıl azarladığını hatırlayarak yutkundu. Fallusu beklediğinden daha iyi karşılamıştı. Oh, savaştı. Kasları gerildi, istilaya direndi ama kabul etti. Onu aşağı itmek de çok iyi hissettirdi - bir şeye karşı geri itmek, kontrolü ele almak.

"Wicker sana sert davrandı çünkü o Wicker." Sola keskin bir dönüş yapıyorum, eski bina uzakta. "Siz piliçlerin olayı bu. Hepiniz prenslerin sizinle lanet olası bir yatakta sevişeceğini sanıyorsunuz.

Güller. Bizler *erkeğiz*. Eğer buraya romantizm aramaya geldiysen, o zaman çocuksun demektir. Dünya böyle işlemiyor *Prenses*."

Ben bir yer ararken uzun bir sessizlik oluyor ve onun gözlerinin parladığını görmekten çok hissediyorum. "Wicker'ın neden bana zarar vermek istediğine dair birkaç tahminde bulunabilirim," diyor. "Ve Pace bilmediğim bir şey için beni suçluyor. Ama sen? Beni tanımıyorsun bile."

Omuz silkerek, "Nereden geldiğini biliyorum. Bu kadar yeter."

"Yani West End'li olduğum için benden nefret ediyorsun," diye bitiriyor ve ben buna şaşırmıyorum bile. Elbette sığ ve bencil olmasının yanı sıra aptal da olabilirdi.

"Aynen öyle." Bir kez daha keskin bir dönüş yapıyorum, hareketlerim kısa ve kontrollü.

Seçme şansımın olmamasının yanı sıra, komik olan şu ki, eğer East End'den biri olsaydı - bu pozisyonu hak eden biri - bunu yapmaktan gerçekten onur duyabilirdim. Belki bu beni de en az onun kadar aptal yapıyor ama bir süreliğine tüm bu Prenses olayına gerçekten inanmıştım. Onun görkemli olması gerekiyordu. İkonik. Bir tanrıça. Forsyth'teki ilk birkaç yılımda, halka açık sunumlarımı yapmak için sabırsızlanıyordum. Evimizin annesine takdir ve sevgi göstermek PNZ'nin bir gereğidir ve ben hiçbir zaman sıradanlıktan yana olmadığım için bu konuda mükemmeldim. Kardeşlikteki çoğu erkek ona çiçek veya mücevher hediye ederdi ama ben etmezdim. Her birine onun ilgi alanlarına ve tutkularına uygun, sıra dışı bir şey bulmak için gerçekten çaba sarf ederdim.

Yanımdaki kadını hediyelere boğma düşüncesi beni hasta ediyor.

"Bil diye söylüyorum, *bunun* olacağını ben de tahmin etmemiştim." Gözünün kenarında parlak bir yaş birikiyor ama burnunu çekip göz kırparak onu uzaklaştırıyor. "Ne davet, ne seçilmiş olmak, ne de olan başka bir şey."

Koltuğuma geri yaslanıyorum, karanlık bir şekilde gülüyorum. "Sempati mi? Gerçekten mi? İstediğin bu mu?" Ses tonumdaki duygusuzluktan ürkmüş gibi başını kaldırıp bakıyor. "Bu işte hep birlikte olduğumuzu düşünerek kendini kandırmadan önce

Açık konuşayım. Biz değiliz. Kardeşlerim ve ben Ashby'nin adaşlarıyız ve sen de işleyen bir rahmi olan bir West End yavrususun. Erkek olarak hayatlarımız mahvoldu ama o yumurtalıklar çalıştığı sürece?" Soğuk bir sırıtışla uzanıp başındaki ışıltılı tacı fiskeliyorum. "Az önce altın bileti kazandın." Bana bakakalıyor ve gözlerinden taşan öfkeyi görüyorum. Babamın bir gece önce bahsettiği ateş bu. Görünüşe göre bu onu bir çekici bir aday ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

"Dün gece olanların altın bilet olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmağını taca doğru itiyor, sesi kavgacı ve kuşkulu. "Bana parlak şeylerle ödeme yapılabileceğini mi sanıyorsun?!"

Frene basıp kamyonu park ediyorum ve ona doğru dönerek öfkeleniyorum, "İşte tam olarak böyle oldu. O daveti kabul ettin çünkü peri masalı için yanıp tutuşuyordun ve daha da kötüsü? Bunu elde etmek için kendi evini, kendi insanlarını satmaya hazırdın. West End'li olduğun için senden nefret etmiyorum," diye açıklıyorum, bakışlarımla onu sıkıştırarak. "Onu sattığın için senden nefret ediyorum."

İfadesi gevşek bir şoka dönüşüyor. "Ne?"

"Sen lanet olası bir hainsin," diyorum, gözlerinde yüzen ve taşan yaşların tadını çıkararak. "Bu da seni bir Prenses olarak işe yaramaz yapıyor, çünkü daha parlak ve etkileyici bir şey geldiği anda bize sırtını döneceksin. Sende sadakat ya da bağlılık diye bir kavram yok. Sen en kötü insansın."

Gözlerini kırpıştırıyor, yüzü soluyor, ama başka tarafa baktığında çenesini sıkıyor. "Burada olma sebebim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"East End'e bir fantezi için geldiğini biliyorum; Saray, Prensler ve sonsuza dek mutlu sikiş." Uzanıp çenesini tutuyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. "Ama tahmin et ne oldu? Uğruna ruhunu satmakta bu kadar acele ettiğin o peri masalı var ya? O gerçek değil. Dışarıdan gerçek gibi görünebilir, ama içeride, dün gece aldığın şeyin daha fazlası. İşkence." Kapımı açıyorum. "Hepimiz için."

BABAM saatine bakıyor, tüm bunların ne kadar rahatsızlık verici olduğunu kabul etmeye en çok yaklaştığı an bu. Prensliğin ilk günü yükümlülükler, planlama ve stratejiyle doludur ve eski bir adliye binasında oturup uzun masanın üzerinden Simon Perilini ve sokak farelerine bakmak bunlardan biri değildir.

Gerçekten tarafsız bir tarafa en yakın kişi olan Baron Kral'ın süslü maskesinin altından esnediğine eminim. "Başlayalım." Lobide Baronları duruyor ve biz içeri alınmadan önce tüm silahlarımıza el koyuyorlar.

Wicker, Baronların yanında her zaman huzursuzdur ama Krallarının yanında düpedüz elektriklenir. İkisi birbirleriyle tek kelime bile konuşmadılar ama düşmanlık kardeşimden dalga dalga yayılıyor.

Bu yeterince kötü, ama şimdi sanki tüm bu zahmete değermiş gibi sürtükler prensesinin yanında oturmak zorundayım.

"Kızın neden burada olduğunu bilmek istiyorum," diyor Peder, oturduğu yerde aldatıcı bir şekilde rahat görünerek. Krallar gösterişten başka bir şey sevmedikleri için, o ve Simon masanın iki ucunda otururken, Baronların Kralı mahkeme kürsüsünün arkasında oturuyor ve onu denetliyor. "Bu onu ilgilendirmez."

Simon kimsenin göstermeye cesaret edemeyeceği bir küstahlıkla, "O benim Kraliçem," diyor. "Ve sen de ona bir Kraliçe'nin hak ettiği saygıyı göstereceksin."

Homurdanmamı engellemek için tek yapabildiğim bu.

Babam ise kendini tutma zahmetine girmiyor ve eğlenmiş görünüyor. "Doğu Yakası'nda Kraliçe olmamasının bir sebebi var. Prensesler, elbette. Anneler, her zaman. Ama bizim evimizde hiçbir kadın kraliyete yükselmedi ve yükselmeyecek de."

Wicker sıradan bir gülümseme verir. "Böylesi çok daha az dramatik."

"Ben öyle duymadım." Lavinia Lucia koltuklardan birine bir tahtmış gibi tünemiş.

Bana sorarsanız, hainler kraliçesi. Kontluk mirasını -gerçek, organik, *kan* mirasını- sattı ve söylentiler doğruysa, Bruin pisliği olmak için kendi babasını bile öldürdü. Verity Sinclaire'in sadakat duygusu olmamasına şaşmamalı. Kendi Kraliçesi bile sadakat kavramını anlamıyor. Lucia sürtüğünün konuşma cüretini göstermesi içimde bir şeyleri sızlatıyor ama gözlerini devirmesi durumu daha da kötüleştiriyor.

"Görünüşe göre sahip olduğunuz tek şey drama. Sürekli olarak bölge sınırlarını aşıyor. Adı Autumn mu?"

Babası Simon'a bakarken ona cevap veriyor. "Sizin ev, bölge sınırlarını aşma konusunda epey bilgi sahibi, değil mi?"

Düşes'in gözlerindeki panik parıltısını neredeyse yakalayamayacaktım ama geldiği gibi gitti. "Oğullarım çok asabi," diyor üçüne de ters ters bakarak. "Eğer *bekleselerdi,* onlara kapılarınızdan içeri dalmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdim." Yüzlerindeki şaşkın ifadeden, bunun sabahtan beri yaptıkları bir tartışma olduğunu tahmin ediyorum.

Dırdırcı.

Kraliçemiz olmamasının bir başka nedeni.

Babam yeterince kötü.

Prenses Lavinia'nın karşısındaki sandalyede oturuyor. Düşes omuzlarını açıkta bırakan bir kazak giymiş ve sırtında Dük'ün işaretleri var. Biri dövme, diğeri ise patentli dük markası. Prenses'in pembe elbisesine burnunu kırıştırdı ama bunun dışında ikisi selamlaşırken küçük bir baş sallamadan başka bir şey yapmadı.

Güzel.

Eğer Lucia'nın birazcık aklı varsa, Sinclaire'in bir hain olduğunu anlayacaktır.

öyle.

Sy boğazını temizler ve şöyle der: "Bakın, Verity bize onun Prenses için yarışma davetini kendi özgür iradesiyle kabul etmiştir. Ayrıca

Sizin antlaşma sözleşmenizi imzaladı ve bizden görevlerini yerine getirmesine izin vermemizi istedi." Bir dirseğini masaya dayayıp yumruğunu kaldırıyor ve parmağındaki büyük, gösterişli yüzük parlıyor. "Sorun şu ki, o West End'e ait ve seçimlerini ne kadar özgürce yapmış olursa olsun, karşılığında bir şey almadan onu size vermeyeceğiz."

"Bedeli çoktan ödendi," diyor Peder, sıkılmış görünerek. "Açık konuşayım Perilini. Buraya pazarlık yapmaya gelmedik."

Sözlerinin ardından herkes bunun ne anlama geldiğini sindirirken yüklü bir sessizlik olur.

Nick Bruin koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi. "Gerçekten bunu söylemeni umuyordum." Yüzünde acımasız bir memnuniyet ifadesi var.

"Biz Dükleriz," diyor Remington Maddox, elindeki kalemi masaya vurarak. "Savaşa hazır olmadığımızı mı sanıyorsunuz?"

Nick sırıtıyor. "Dövüşçülerimiz bunun için kıçlarını yırtıyor."

"Oh, biliyorum. Hepimiz biliyoruz," diyor baba, elini Verity'nin omzuna koyarken umursamaz görünüyor. "İşte bu yüzden Bayan Sinclaire ödül değil." Düklere sakin bir sırıtışla bakıyor. "O bir rehine."

Simon doğruldu, gözleri ölümcül bir hal aldı. "Affedersiniz?"

Baba patronluk taslayan bir ses tonuyla şöyle açıklar: "Gençliğin tüm açlığına ve aptallığına sahip yeni bir kralın olduğu istikrarsız bir evsiniz. Genç adamlar savaş ister. Bizler biraz daha... tecrübeliyiz," diyerek Baron Kral'a bakar, "ne yapacağımızı biliyoruz."

"Oyun oynadığımızı düşünmen çok komik," diyor Simon dişlerini sıkarak. "Ama insaf et, ne skoru bu?"

"Birden ikiye." Babası, suratının ortasına biri tokat atmış gibi görünen Verity'yi serbest bırakıyor. "Bu oyun Nick Bruin'in akrabalarımı öldürdüğü gece başladı."

"Biliyordum," diye tersledi Remy. "Felix için Verity mi? Ciddi olamazsın. O bir takası beceremeyen bir serseriydi çünkü

ağzını kapalı tut."

Felix bir kardeşti, önceki Prens'in kuzeniydi ve Baba'nın kölelerinden biriydi. Düklerle bir buluşmadan sonra kayboldu. Önceki Prenses Autumn bize ne ya da kim olduğunu anlattı. Felix aptalın teki ve Remy haklı. Çenesini kapalı tutmayı hiç bilmedi, ya da ellerini kendine saklamayı. Autumn'a göre Nick Bruin'in düşüncesizliği Felix'in sonunu getirmiş.

Remy devam ediyor, "East End için hiçbir şey ifade etmiyordu ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Ama Verity Batı için özeldir." Dükler ipin ucunu kaçırdıklarını anlayınca baba sırıttı. "O gece seni onu oğlumdan korurken bulduğumda anlamıştım. Onu bir kardeş olarak görüyorsun. Akraba. Ve *eminim ki* ona zarar gelmesini göze alamazsın."

Göğsümden yükselen kahkahayı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Geriye dönüp Wicker'ın gözleriyle karşılaştığımda daha da zor oluyor. Babamın neden Verity'yi seçtiği çok mantıklı geliyor. Gözlerinin donuklaşıp yere düşmesini, yüzünün solmasını izlemek daha da güzel.

Gerçekten özel olduğunu düşünüyordu. Onunla ilgili eşsiz ve kutlanmaya değer bir şey olduğu için seçildiğini düşünüyordu ama sonuçta ona söylediğim gibi oldu. O bir pazarlık kozu.

Sadece rehinemiz olmak için ceketini değiştirdi.

Simon babasının gözlerinin içine bakar. "Eğer çizgiyi aşarsak onu öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"*Biz* insanları öldürmeyiz." Pace'in alçak sesi beni şaşırtıyor ve bakışlarımı ona çekiyor. Yanımdaydı ve şimdiye kadar uyuyakalmış olduğundan şüphelenmiştim. Ama şimdi tüm yaylım ateşini izlediğini fark ediyorum ve kızın boğazını onların önünde kesmekle tehdit etseydi sözleri daha kötü olamazdı.

Çünkü Pace de ben ve Wicker gibi biliyor ki
ölümden daha kötü şeyler.

"Genelde öyle olmaz." Baba, kaynayan gerilim karşısında gözlerini devirerek bir el hareketi yapıyor. "Oh, bu konuda bu kadar korkunç görünmene gerek yok. Onu öldürmek istemiyoruz. Aslında, oğullarımın ona bir varis bırakması konusunda tamamen ciddiyim. Ona iyi bakılacak, bundan emin olabilirsiniz." Masanın üzerine eğilir ve Perilini'ye ciddi bir bakış fırlatır. "Eğer istediğin bir savaşsa, o zaman bunu sana vereceğiz. Ve yumurtadan çıkmadan yumurtalarınızı saymayın, çünkü bizim de bol miktarda ateş gücümüz var. Ama Batı'nın kızından doğan bir Ashby?" Babam bir kaşını kaldırdı. "Evlerimize katılmanın daha fazla avantajı var. Yeni bir Kral olabilirsin ama bu kadarını sen de biliyorsun."

Bu iyi bir strateji, dahice bir strateji. Yaşlanıyor ve yaşlı Krallar bugünlerde Forsyth'te pek başarılı olamıyor. Babamın bir varise ve onun da gelişebileceği bir Krallığa ihtiyacı var. Simon'a bakılırsa, iyi adamlarını kaybetmeye diğer ikisi kadar istekli değil.

Babam arkasına yaslanıp sözlerini şöyle bitirdi: "Mirasını inşa etmek için hâlâ koca bir ömrün var Perilini. Benimki azalıyor. Mirasımdan geriye kalan küçük bir parçanın güvenliğini sağlamak için sınırlarımda devriye gezecek zamanım yok."

"Verity, sadece söyle." Nick çelik gibi gözlerle onu izliyor, Düşes'inin bakışlarının Krallar arasında gergin bir şekilde gidip gelmesine aldırmıyor. "O kelimeyi söyle ve bu işi bitirelim."

Başını salladığında hâlâ eğik duruyor. Şimdiye kadar yaptığını gördüğüm tek akıllıca şey bu, onu kendi aptalca seçimlerinden kurtarmak için halkının ölmesine izin vermeyi reddediyor.

Dükler tamamen afallamış görünüyor.

En çok da Remy. "Verity için Felix - bu bir-bir," diye not ediyor, gözleri şüpheyle daralıyor. "İki-bir demiştin."

Babam işaret parmağını kaldırmadan önce Wicker ve Pace'e başıyla selam verir. "Sormana çok sevindim Remington. Savaşçılarınızın benim bölgeme gizlice girmesi gibi küçük bir mesele var." Kardeşlerim ayağa kalktığında herkes gerildi,

Kapıya doğru ilerliyor ama Baron Kral'ın başını sallayışına bakınca bunun dikkat gerektiren bir şey olmadığı anlaşılıyor.

Lavinia Lucia'nın özellikle telaşlanmış göründüğü bir şekilde ilerliyorlar. "Normalde bunu pek önemsemezdik," diye söze girerek onların

dikkatini elindeki konuya geri verdi. "Sizin türünüz kurnazlık konusundaki becerileriyle tanınmaz. Ne yazık ki..."

Kapı açıldığı anda hepsi ayağa fırlar. Ama konuşan Kraliçe'dir, "Cesur!" diye haykırırken hain yüzündeki tüm kan çekilmektedir. Ona doğru gitmez ama içindeki dürtü açıkça ortadadır. "Bırakın onu!" Lavinia babama hırlıyor.

Pace onu kapıdan içeri iter ve bu Ballsy denen herif sadece yarı aklı başında görünmektedir, anında dizlerinin üzerine yuvarlanır. Ağzı bantlanmış, gözleri morarmış ve şişmiş, parmakları bandajla sarılmış. Üstü çıplak, gövdesinde Prensesimin kollarındakilere hiç benzemeyen küçük, sığ kesikler var.

Onu sadece biraz bıçakladık.

Wicker onun başını bir köpekmiş gibi okşuyor ve Ballsy'nin ona attığı öfkeli bakışı kaçırmıyor.

Lanet olası DKS, ne zaman duracaklarını hiç bilmiyorlar.

Simon yumruklarını masaya vurmak için ayağa kalktı. "Söyle bana," diye homurdanıyor, gözleri parlayarak, "acemimle ne halt ediyorsun?"

Yerdeki çocuğa ters ters bakıyorum. "Bunu depo bölgemizde sinsice dolaşırken gördük; kızlarla buluşuyor, kendi testosteronunun kokusuyla sarhoş oluyor ve şüpheli sorular soruyordu."

Simon, "Sizin depo bölgeniz Güney Yakası'nın sınırında," diyor. "O iş yapıyordu. Payne ve benim şahsen onayladığımız bir iş!"

Babam arkasına yaslanıyor ve Nick Bruin'in ona kurşun yağdırmasından dolayı tehditkâr görünmüyor. "O toplantı tarafsız bölgedeydi. Köprüyü geçtiği, kapımızın güvenlik panelini aştığı ve içeri sızmaya çalıştığı anda tüm anlaşmalar iptal oldu."

Simon'ın çenesi gerilir. "Yalan söylüyorsun Ashby. Ballsack bunu asla yapmaz." Ancak onay almak için acemisine baktığında onay alamaz.

Ballsack sadece küçük, suçlu, orantısız bir omuz silkme hareketi yapar.

Nick gözlerini devirerek, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "O bir çocuk. Muhtemelen baloya davet edilmesine yardım etmesi için onu ikna eden bir Doğu Yakası kukusunun peşinde." Nick bir elini acemisinin dönüştüğü çiğ et yığınına doğru uzatarak ısrar ediyor: "O zararsız. Oyuncu bile sayılmaz."

"Eğer bu doğruysa," diyor Peder, başını öne eğerek, "o zaman belki de sizi böyle bariz bir baş belasından kurtarırız."

Ballsack'in gözleri büyür ve bandın altında telaşla mırıldanır.

"Hayır!" Bu protesto odadaki her iki kızdan da geliyor, Lavinia ve Verity sanki talepte bulunabilecekleri bir yerdeymiş gibi ayağa fırlıyorlar. Sinir bozucu, ama bize burada kimin üstün olduğunu bilmemiz için gereken tüm bilgiyi veriyor. Kızlar tek bir kelime ve iki panik bakışla Ballsack'in kulüp için önemini ortaya koydular.

Kadınlar.

Simon boynunu kırdı ve koltuğuna geri düştü. "Peki," diye tersledi, öfke yüzeyin hemen altında gizleniyordu. "Hadi pazarlık edelim."

6

Leski

MİNNETLE, şartlar belirlenirken Lavinia Lucia'nın mahkûmla ilgilenmesine izin veriyoruz, bıçak yarasını delerken hareketleri sıkı bir şekilde kontrol ediliyor.

"İlk olarak," diyor Simon, "dürtülerinizi ve işlerinizi Doğu ve Kuzey'de tutun. Batı ve Güney'i bunun dışında bırak."

Pace parmak eklemlerindeki taze çürükleri incelerken başını kaldırıp bakar. Sanırım onu teslim etmeden önce mahkûma birkaç katartik darbe indirmiş. "Pazarlıklarınıza Güney Yakası'nı da mı dahil ediyorsunuz? Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"Kamuoyunun bilmediği bir şey değil," diyor Sy kayıtsızca. Fazla rahat. "Bazı ortak ticari çıkarlarımız var ve bu da korumalarımızın onları da kapsaması gerektiği anlamına geliyor."

Bu ortaklığı ilk kez duyuyorum ama kafam bir yığın kitabın altındaydı. Dikkatimi veremedim. İhtiyacım olduğunu düşünmedim, bu da ne yazık ki beni ve kardeşlerimi dezavantajlı duruma düşürüyor.

Diğerleri gibi bu pozisyon için yetiştirilmedik. Bildiğimiz kadarıyla Forsyth'teki geleceğimiz tamamen arka plandaydı.

"Bayan Sinclaire Prensesimiz olduğu sürece işimizi sizin bölgenizden uzak tutacağız," diyor babam bir şeyler not alırken. "Yine de bunların hiçbiri Felix'in durumunu açıklamıyor. Karşılığında bize bir ceset borçlusunuz ve bu o değilse kim olacak?"

Nick sıkılmış bir tavırla, "Size DKS'den kimseyi vermeyeceğiz," dedi. "Bu bir başlangıç değil."

Simon kuşkulu bir şekilde dalgın görünüyor, çenesini ovuşturuyor. "Ya da belki ikimizin de yararına olacak bir şey yaparız."

Pace kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Dinliyoruz."

"Yakın zamanda saflarımızda bir sorun yaşadık," diye açıklıyor Dükleriyle bilmiş bir bakış paylaşarak. "Resmi düzeyde halledildi ama yarım kalan işleri tamamlamak istiyoruz."

Lavinia ayağa fırlar ve bu planı beğendiğini belli eden bir ses tonuyla "Oh," der.

Düklerin hassas bir şey yapma düşüncesine gülüyorum ama alt metni hemen yakalıyorum. "Yani sökme işlemini yaparken görülemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye soruyorum.

Simon başını sallıyor, tükenmiş görünüyor. "Bu... bizim sorunumuz - liderliğime meydan okudu, bahsetmiyorum bile-" Sözünü kesiyor, çenesi sıkılıyor. "Ama o aynı zamanda bir miras. Soyadının West End'de bir ağırlığı var ve ben hâlâ yeni bir Kral olduğum için..."

"Ailesi size karşı örgütlenebilir," diye tahmin yürütüyor Peder, kalemi kâğıda koyarken. "Adı ne?"

"Oakfield."

Babam hiç istifini bozmadan elini sallıyor. "Doğu'da hiçbir güçleri yok."

"Yani bu adamı alıp sizin için ondan kurtulacağız," diyor Wicker, ne lehte ne de aleyhte bir tavırla. İş yapmaya alışkınız ama bunlar genellikle kurtulma türünden işler değil.

"Onu mülkünüze izinsiz giren kişi yapın." Nick başını Baron Kral'a doğru salladı. "Baronların imha ücretini ödeyeceğiz. Her şey normal görünecek."

Simon ekler, "Onu bir kez elde ettiğinde, bunun gizli ve nihai olması gerekir." "Ve hey, eğer biraz zaman alırsa," diye öneriyor Remy, omuz silkerek, "Sadece söylüyorum,
uykularımız kaçmayacak."

Kardeşlerime baktım. Belli ki bu Ballsack denen çocuk onlar için bir şey ifade ediyor, ama gerçek şu ki Felix kendine nasıl bakacağını bilmeyen aptal bir pislikti. Düklerin teklif ettiği şey -bir adama karşılık bir adam- işe yarıyor. Pace bana yavaşça başını sallarken, Wicker elini havada sallayarak bu işi bitirmeye hazır olduğunu gösteriyor.

Bakışlarını onların üzerinde toplayan Peder, "Bunu bir anlaşma olarak kabul edin. Bu akşam altıya kadar ayrıntıları hazırlayın. Çocuklar bir plan hazırlayacaklar."

"Sonra da Ballsack'i serbest mi bırakacaksın?" Nick'in gözleri arkadaşına kayar. "Ek bir hasar olmadan mı?"

"Derhal."

"Bekle!" Lavinia Kralına ters ters bakarak ağzından kaçırıyor. Aralarında sessiz bir konuşma geçiyor ve ortam bu kadar gergin olmasaydı, bu kadar korkak olduğu için taşaklarını patlatırdım. Düşesinin bir şey istediği ve onun için bunu elde edeceği çok açık.

"İki şey daha." İç çekerek masaya geri döner. "Birincisi, Verity ile günlük, denetimsiz temas istiyoruz."

Başımı kaldırıyorum, cevap sert ve kesin. "Kesinlikle hayır."

Kimse benim sertliğim karşısında kalemini bırakan babam kadar şaşırmış görünmüyor. Çenesini onaylarcasına eğerek Simon'a şöyle diyor: "Buna oğullarım karar verecek. O onların prensesi, onların sorumluluğu. Eğer onunla görüşmek istiyorsan, onları ikna etmen gerekecek."

Simon gözlerini Verity'den ayırmadan, "Onun güvenliğini düzenli olarak değerlendiremezsek pek de rehine sayılmayız," diyor. "Her iki günde bir."

Kıpırdamadan duruyorum. "Hayır."

Yok artık.

Hiçbir lanet evrende.

Başını kaldıran Pace oldu ve "Haftalık" diye araya girdi.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Beni dinliyor musun? Dedim ki-"

Pace'in bana bakışı beni kısa kesiyor. Döndüğünden beri olduğu gibi karanlık ve boş olan gözleri anlamlı bir şeyle parlıyor. Neredeyse iki yıl oldu ama onları hala okuyabiliyorum. Wicker ve benim ziyareti kesmemizi isterken cam bölmenin arkasından bana bakan gözlerle aynı gözler bunlar.

"Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor," demişti hücresine doğru yürümeye başlamadan önce.

Bunu ona sempati duyduğu için önermiyor. Bu bir iyilik ya da nezaket olmayacak. Bunu öneriyor çünkü bunun ne kadar berbat hissettireceğini biliyor.

Anlayınca Simon'a döndüm. "Kraliyet mensubu olmayan bir refakatçiyle haftada bir saat."

Aptallar kendilerinden o kadar memnun görünüyorlar ki kardeşlerime sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Wicker da farkına vardı ama bunu saklamakta iyi, korkutucu bir bakışla öne doğru eğiliyor.

"Onu etiketleyeceğiz," diye ekler.

Nick omuz silkiyor. "Kim

yapmaz ki?"

"İkincisi neydi?" Peder gazetesine dönerek soruyor. İmtiyaza kızdıysa bile bunu belli etmiyor, işine bakıyor.

Remy çenesini meydan okurcasına kaldırarak yaklaşan taraf oldu. "Hamile *kalırsa,* müzakereleri yeniden gözden geçirmek istiyoruz."

"Tüm kozlar onun elindeyken mi demek istiyorsun?" Wicker alay ediyor. "Hiç şansı yok."

Ama Peder defterini kapattı ve gözlüklerini çıkardı. "Bu şartları kabul ediyorum." Kardeşimin kuşkulu bakışlarını görmezden gelerek ekliyor: "Prenses üç ay içinde gebe kalırsa, o zaman yeniden toplanırız. Ve bu arada, eğer isyan ederse, kusurlu davranırsa ya da başka bir şekilde yaptığı antlaşmaları bozarsa

isteyerek kabul ettiyseniz, o zaman tüm şartlar ortadan kalkar."
Simon'ın bakışlarıyla buluşarak duraklar. "*Tüm* şartlar."

Hepimiz bunun ne anlama geldiğini sessizce kabul ederken odadaki hava ağırlaşıyor.

Savaş.

Simon Verity'ye bakıyor. Verity'nin yüzünde ne gördüğünü bilmiyorum - dürüst olmak gerekirse, muhtemelen daha az umursayamazdım - ama her neyse, üç ay boyunca Kraliyet çöplüğü olma görevini yerine getirebileceğine dair onu temin ediyor olmalı.

Simon başını sallar. "Şartlarını kabul ediyorum Ashby."

Anlaşma sessizce, ancak babam tarafından ayarlanabilecek kadar dikkatli ve titiz bir şekilde yapıldı. Sayfalar imzalandı, şahitlik edildi ve Forsyth'in mührüyle damgalandı. Tüm bunlar etrafımda, yavaş ve kopuk kopuk gerçekleşiyor çünkü üç aylık son tarihe ve kimsenin sormaya cesaret edemediği şeye takılıp kalmış durumdayım: Prenses gebe *kalmazsa hepimize* ne olacak?

Kimse sormuyor, çünkü sormalarına gerek yok.

Eğer birimiz Prensesi başarılı bir şekilde hamile bırakamazsa ve Prenses de bu çocuğu doğurup babamıza bir varis vermezse, hepimiz mahvoluruz.

Saat beş olduğunda kafam, uykunun menüde olmadığını kabullenmiş bir bedenin bulanık donukluğuna yerleşmişti. Doğu Yakası'nın aşağısına inebilmemin tek yolu kendime birkaç saat daha dayanırsam her şeyin biteceğini söylemek.

Bir gün daha.

Sadece bir gün daha dayanmam gerekiyor. "Hey."

Sisin içinden göz kırparak Pace'e bakıyorum. Biraz uyumuş ama o böyle biri. Hapishaneye girmeden önce bile uyuyacak bir yer bulma konusunda her zaman iyi eğitimliydi. Sınıfta. Tuvalet. Bir arabanın bagajında. Bir keresinde o kadar şiddetli bir fırtınanın ortasında pansiyonumuzun çatısında uyuyakalmıştı ki elektrikler kesilmişti.

Onu hiç bu kadar kıskanmamıştım.

"Hey," diyor tekrar, omzumu tutarak. "Başaracak mısın dostum?"

Bakışlarım önümdeki binaya kayıyor ve nerede olduğumuzu hatırlayarak irkiliyorum. *Doğru ya*. Vale az önce arabayı aldı. Yürümek bir ayağı diğerinin önüne koymakla olur. "Evet, tabii ki." Tıp hazırlık sınıfının son dönemindeyim. Uykusuz kalma konusunda profesyonelim.

Öte yandan Wicker öyle değil. "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanarak yanımızdan geçip kapıya doğru ilerliyor. Başımızın üzerinde hepimizin aşina olduğu büyük, parlak bir tabela var. Babamın tek işi bu değil ama en sevdiği iş olduğu kesin.

Beyefendiler Odası.

Kendimi toparlamak için bir saniye harcadım. Düğmeli gömleğimin kırışıklıklarını düzeltiyorum. Saçımı geriye topluyorum. Kollarımı ayarlıyorum. Kapıdan içeri girmek, ahşap ve viski kokusundan zengin panelli duvarlara ve kristal avizelere kadar garip bir nostaljiyi çağrıştırıyor. Karşılanma şeklimiz bile, hemen babamın masasına yönlendirilmemiz, bu kasabadaki diğer her şey gibi; değişmez.

Örnek olarak, daha gelmeden önce önünde pirzola, kuşkonmaz ve yarısı boş bir kadeh single malt olacağını biliyorum ve hayal kırıklığına uğramadım.

Eti kesiyor, bize bakıyor. "Geç kaldınız."

Telefonuma bakmaya zahmet etmedim. "Özür dilerim efendim. Benim hatam." Bitmiş bataryanın bir artısı da bu. Bir şey hissetmek için yeterince kıvılcım çıkaramaz.

Sözleşmenin imzalı sayfaları önüne serilmiş, Prenses'in imzası kahverengimsi bir kırmızıya dönüşmüş. Pace hapse girdiğinden beri buraya ilk kez geliyor ve Wick'le ben birer sandalye çekerken, karanlık gözleri arkaya doğru yürüyen üstsüz bir esmeri takip ediyor.

Şu anda burada olmak her zamanki gibi aynı hissettiriyor. On iki, on dört ya da on yedi yaşında olabilirim. Yaşın bir önemi yok. Tanıdık olan göğsüme yerleşen his. Üçümüz burada oturmuş, sahnede dans eden çıplak kadınları görmezden geliyor, onun kırmızı eti dilimlemesini ve metodik bir şekilde çiğnemesini izliyorduk. O zamanlar sıska ve sivilceli bir yüzümüz vardı, hormonlar ve öfkeyle besleniyorduk. Omuzlar geride. Omurgalar dik. Gözler ileride.

Bekliyorum.

Sonunda çatalını ve bıçağını bırakır, bu bile ritüelin bir parçasıdır. Onları boş tabağının ortasına, mükemmel bir şekilde paralel olarak yerleştirir. "Prensliklerinizin sürpriz olduğunun farkındayım. Sadece sizin için değil, Forsyth'teki herkes için. Ve açık sözlü olmak gerekirse, ben de bunun olmasını beklemiyordum. Bunun gibi liderlik rolleri için gereken belirli kriterler var - PNZ için daha da fazlası." Ağzını ağır keten bir peçeteyle silerek peçeteyi sekize katlıyor. "Varislerden bahsediyoruz. Bir sonraki nesli yaratmak bu krallık için en önemli önceliktir ve üçünüz de tipik standartları tam olarak karşılamıyorsunuz." Nefes vererek viski bardağını kapıyor. "Ama son Prensler ve Prensesleriyle yaşadığım fiyaskodan sonra, Mor Saray'da güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. Doğru yetiştirilmiş ve bu pozisyonun büyüklüğünü anlayan adamlara. Yeni Prenses'i hamile bırakmak şart. Başarısızlık bir seçenek değil." Bardağın arkasını çevirirken her birimizin bakışlarını tutuyor. "Anladınız mı?"

Birlikte cevap vereceğiz. "Evet, efendim."

Babam başını sallar. "Çok iyi. Düklerle görüşmeler tamamlandığına göre, Prenses'e karşı sorumluluklarınızı gözden geçirmek için biraz zaman ayırabiliriz diye düşündüm." Tabağını bir kenara ittiği anda

Sunucu onu almak için aşağı iner, küçük, diri göğüsleri şeffaf, dantel üstünden görünür.

Wicker ve Pace, biri en az diğeri kadar çaresiz, kız giderken kıçını izliyorlar.

"Gözler ileri," diye emrediyor babam, hiç de kayıtsız değil ve ikisi de dikkat kesiliyor. İşte bu yüzden bizi hep buraya getirirdi. Üniversiteye kabul mektuplarımızdan iş atamalarımıza kadar her önemli toplantı, tenin şehvet dolu gölgesinde gerçekleşti. Narin altın kolyelerle örtülü göğüsler. Karmaşık çoraplarla kaplı pürüzsüz bacaklar. Koyu ruj ve şeker kokusu. Kadınlar bizimle hiç konuşmuyorlar - bize hiç bakmıyorlar - çünkü bakmamaları emredilmiş ve herkes kurallara uyuyor.

Bu, diğer her şey gibi, bir dayanıklılık egzersizidir.

"Metni artık hepiniz biliyorsunuzdur," diyerek kâğıtları karıştırıyor. Bir tanesini çıkarıp en üste koyuyor, altına imzalarımızı karalıyor. Hiçbirimiz kısa bir bakıştan fazlasını atmıyoruz, jestin ne olduğunu anlıyoruz. Bir hatırlatma. "Anlat bana."

"Prens'in tohumu Prenses'e özeldir," diye söze başlıyorum, antlaşmaları ezberden okuyarak. "Biyolojik yükümlülüklerini yerine getirmek dışında herhangi bir amaç için onu dökmeyecektir."

Pace'in özlü sesi şöyle devam ediyor: "Prens, Prenses'ine en güçlü tohumu sağlamak için bedenini besleyecek."

"Prens koruyacak," diye homurdandı Wicker, "Prenses'ini besleyecek ve yaşatacak."

Bunlardan düzinelerce var - onun için çok daha fazlası - ama hepsi genel bir anlayışa indirgeniyor. Başkasıyla seks yok. Mastürbasyon yok. Sadece yaratılış amacıyla yapılmayan seks yok. Bir Prens tohumunu sadece ve sadece tek bir sebep için döker. Oral seks yasağını sözleşme jargonuna saran bir antlaşmayı ilk okuduğumda beni güldürmüştü. Şimdi bir şeye vurmak istiyorum.

Prens prensesine ait olmayabilir ama aleti kesinlikle ona ait.

Antlaşmaları düşünecek zamanım bile olmadı. Bütün gecenin etkisindeydim. Babamın yeni Prensler olduğumuzu duyurması yeterince sarsıcıydı, ama bunu rastgele kızıl saçlı bir Batı Ender'in tahttan indirilmesinin takip etmesi neredeyse o kadar şok ediciydi.

Wicker yanımda öfkeyle kayıyor. Bu onun için en zoru olacak. Pace zaten yıllarını seks yapmadan geçirdi. Bir kadın hapishanede yaşadığı sıfırdan daha fazla. Okul işleri, MCAT için çalışmak, kardeşlik sorumlulukları ve Viper Scratch'e olan bağımlılığım, ilişkileri ve hatta bağlantıları öncelik listemin altına itti. Ama Wicker? On altı yaşından beri tek odak noktası mümkün olduğunca çok kadın tüketmek oldu.

Benim Scratch'e olan bağımlılığım gibi o da buna bağımlı.

Baba ekliyor, "Ayrıca, bir program olacak. Her biriniz haftanın iki günü Prenses'le birlikte olacaksınız. Bu süre Kraliyet mevduatlarını yatırmak için kullanılmalı, başka bir şey için değil. Her gün alabileceği depozito sayısında bir sınır olmamasına rağmen, onun bir araç olduğunu hatırlatmama gerek yok," gözleri Wicker'a kayıyor, "bir oyuncak değil."

"Haftada iki kez mi?" Wick soruyor, sesi bir oktav fazla yüksek. "Sikişmek için sadece iki günümüz mü var?"

"Dil." Babam kaşlarını çatıyor ve sanki kendi striptiz kulübünde skandal yaratabilecekmiş gibi etrafına bakıyor. "Ve evet. Bir gün dinleniyor ve tabii ki döngüsü boyunca bir hafta izin alıyor. Tabii bir tane olduğunu varsayarsak."

"Ama başka biriyle de seks yapamayız." Bunu bir yapbozun iki parçasını birbirine uydurmaya çalışır gibi söylüyor.

Babamın gözleri kardeşime dikildi. "Olağanüstü bir okuma anlayışına sahip olduğunu biliyorum. Kasıtlı cehaletinle sabrımı sınama."

Wicker'ın burun delikleri genişliyor, ağzı bir hırıltıya dönüşüyor. "Bunu bize güvendiğiniz için yapmıyorsunuz. Bunu bizi cezalandırmak için yapıyorsunuz! Sen

Bahar Tatili için Pace'e, eğlendiğim için bana ve Lex'e kızgın-" Kardeşim alay ederek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "*Hiçbir şey* için, çünkü Lex hepimizin olmasını istediğin sayborg. Asla çizginin dışına çıkmaz. Ama Dr. Mükemmel Oğul olmakla meşgul olduğu için, onun bile Prenses amcığı devriyesine çıkacak vakti yok." Wicker avuçlarını masaya vuruyor ve hararetle ekliyor: "Sen sadece bizi tekrar parmağının altına almak istedin. İtiraf et! Bizi kontrol altında tutabilmenin tek yolu bu."

Kahretsin.

"Wick," diyorum sessizce.

Pace'in bacağı zıplıyor, Wicker'ın ağzından çıkan her kelimeyle birlikte hareket daha da hızlanıyor. Haksız değil, ama bu striptizciler gibi. Orada olduklarını biliyoruz ama onları kabul edemiyoruz. Yüksek sesle söylemediğimiz şeyler vardır.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanmış, kardeşimi değerlendiriyor. Wicker her zaman ilk parlayan kişi olmuştur. Babamın boyunduruğu altında geçirdiği bir çocukluk bile içindeki şımarıklığı söküp atamadı. Her zaman olduğu gibi, babamın uzun ve yoğun bakışları Wicker'ın sinir krizini atlatıyor gibi görünüyor. Bunu görmek canımı acıtıyor, neredeyse randevu alma olasılığımdan bile daha kötü.

Wicker yavaşça masadan geri çekilir, sırtı dik, gözleri ileridedir.

Sıraya geri dönüyor.

Bu. Bu masada olmakla ilgili en çok hatırladığım şey bu. Beklemek. Beklentilerin ortaya konmasını beklemek. Öfke nöbetleri ve baskı altında kırılmalar için. Randevuların planlanmasını.

Babam küçük bir kâğıt alır.

"Program aşağıdaki gibi olacaktır: Pazar ve Çarşamba: Lex. Pazartesi ve Cuma: Pace." Gözleri Wicker'ınkilerle buluşur. "Cumartesi ve Salı: Whitaker."

"Salı..." Wicker nefesinin altında şöyle diyor. "İki gün daha taşak patlatamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi Peder dişlerini sıkarak, "ama daha edepli bir şekilde."

"Özgürlüğümün son gecesini bir DKS sürtüğüyle geçirmeye zorladın beni!"

"*Sakın,*" diye kükrüyor Peder, ayağa kalkıp elini masaya vurarak, "Prenses'ten sürtük ya da başka bir aşağılayıcı terimle bahsetme!" Öne doğru eğildi, dirsekleri kilitlendi. "Ve evet Whitaker, ilk seni göndermemin nedeni de bu. Çünkü sen bana saygı duymuyorsun ve bu da benim sana saygı duymak zorunda olmadığım anlamına geliyor."

Wicker'ın beti benzi attı, öfkeli ifadesi tüm gerginliğini yitirdi. Her birimiz muhtemelen babamızın toplum içinde soğukkanlılığını kaç kez kaybettiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabiliriz. Sadece kapalı kapılar ardına ait olan bu şey, Pace ve benim alışkanlıktan kaskatı kesilmemize neden oluyor.

Wicker kekeleyerek, "Ne? Sana saygı duyuyorum! Benden istediğin her şeyi yapıyorum."

Babam başını eğiyor, küçük bir sırıtış ağzını büküyor. "Geçen geceki smokinin ne renkti? Gece mavisi mi çivit mavisi mi?" Wick cevap vermeyince, babamın bakışları bana kayıyor. "Lex, biliyor musun?"

Gıcır gıcır beyaz yakasına bakıyorum. "Hayır efendim, yok."

"Sanırım bu bir gizem olarak kalacak." Görünüşe göre öfke nöbetini bitirmiş, oturuyor. "Siz çocuklar sorumluluklarınızı anlıyor musunuz?"

Üçümüz de "Evet, efendim." diye yankılandık.

Başını sallar. "Lex kalacak, ama siz ikiniz gidebilirsiniz."

Kardeşlerimden hiçbiri kıpırdamıyor ama ben fark etmiyorum bile. Midemde korku çiçekleri açıyor, sırtımdaki deri gergin ve kaşıntılı hissediyor.

"Baba," diye başladı Wicker, panik havasıyla kendini toparlayarak, "o takımı giymemeliydim. Ya da Prenses'i aşağılamamalıydım, ya da-"

"İzinlisiniz." Çenesini kapıya doğru salladı. Ama babam onları durdurmadan önce sadece iki adım atabildiler. "Hızlanın."

Hepimiz donup kalıyoruz, Pace yavaşça dönüp babamızın eşit bakışlarıyla buluştuğunda avuçlarım nemleniyor. Kardeşim sanki bir tuzak varmış gibi etrafına bakınıyor. Babam o zamandan beri onunla ilk kez konuşuyor.

"Efendim?" Pace temkinli bir şekilde sorar.

Babam bakışlarını dikmiş, araştırıyor ve geçen her saniye ciğerlerimin biraz daha daraldığını hissediyorum. Sonunda çenesini eğiyor. "Bugün iyi iş çıkardın."

Pace'in göğsü keskin bir nefesle genişler. "Teşekkür ederim."

"Bu iyi bir fikirdi," diye devam ediyor Peder, viskisinin son damlasını içerken. "Kızı ziyaret etmek Düklere işbirliği yapma isteğimizi gösterecek. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Babamın ziyaretin neden iyi bir fikir olduğunu öne sürmesi kadar saçma. Tıpkı bildiğimiz ama söylemeye cesaret edemediğimiz diğer şeyler gibi. Ziyaret, Prenses'i Prenseslerin hoş karşılanmadığı bir yere koyacak ve bu yer onun evi. Onu, eski Düşes adaylarının da hoş karşılanmadığı Doğu Yakası'na doğru sürükleyecek. Onu o kadar uzağa sürükleyecek ki, sığınabileceği tek yer Saray olacak. Babamın dünyada en sevdiği şey, bağsız bir tasma.

İşte bu yüzden Pace'i övüyor.

Çünkü Wicker'ın ağzını sıkıyor ve mutsuz ediyor.

İkisi de ayrılır, ikisi de göz teması kurmaz. Kadınlar, diğer müşterilere hizmet ederken alışılagelmiş gülümsemelerini hiç bozmayarak onları görmezden geliyor.

Onlar gittikten sonra yavaşça nefes alıyorum, kendimi destekliyorum. "Seninle o şekilde konuşmamalıydı."

"Hayır," diyor, gözlerine ani bir yorgunluk doluyor, "ama bunu bekliyordum.

Kardeşin..."

Gözlerindeki hayal kırıklığı karşısında geriliyorum. "O-"

"Bir Ashby." Babam ağzını sinirli bir sırıtışla kapattı. "Kan bağı olmasa da ruh bağı olduğu kesin. Şımarık, küstah ve kontrolsüz bir şekilde

erkeksi. Onun çoğalma ihtimalinden neredeyse korkuyorum." Gözlerini deviriyor ve bir içki daha içmesi için üstsüz bir sarışına işaret ediyor. Beni işaret ettiğinde itiraz etmiyorum, likör yorgunluğumu artıracak olsa da. "Eğer vücudunda alabileceği bir tohum kaldıysa tabii."

Gülüşüm sahte ve çok hafif. Babam bunu hissediyor -duraklamasından anlayabiliyorum- bu yüzden konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Benden istediğin bir şey var mı?" "Benden istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, ağır hareketlerle taze viski bardağını kabul ediyor. İlk kez onun da benim kadar yorgun olup olmadığını merak ediyorum. "Prenses üzerinde tıbbi bir inceleme yapmanı istiyorum."

Beynim kapanıyor ve sonra tekrar hayata dönüyor, damarlarımda rahatlama dolaşıyor. "Muayene mi?" Kehribar rengi likörden küçük bir yudum alıyorum, numara yapmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bugünkü hassas halini fark etmişsinizdir." "Evet, fark ettim."

"Bu benim hatam." Bu yanlış bir duygu. Hiçbir şey onun hatası değildir. "Wicker'a bir ders verme arzumla, ona karşı ne kadar acımasız olabileceği konusunda dikkatsiz davrandım. Herhangi bir iç yaralanma olmadığını teyit etmek isterim. Varis yaratma girişimlerini engelleyecek bir şey yok."

"Elbette," diye kabul ediyorum, Saray'ın yetersiz tıbbi olanaklarının kapsamını hatırlamakta zorlanarak. Bodrumun o kısmını yıllardır görmemiştim. "Bunu yapabilirim."

"Ayrıca kendi performansınızla ilgili herhangi bir sorun olmayacağını teyit etmek istedim."

Her ne kadar aksini istesem de, viskiyi yudumlarken yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissediyorum. "Hayır, efendim. Her şey kontrolüm altında olacak." Bu bir yalan. Bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Hap almak antlaşmaya aykırı olurdu ve en son bir kadınla yatmayı denediğimde aletim zar zor sertleşti bile. Bunu bilmesi yeterince kötü, ama şimdi daha fazla baskı var.

Uzun bir süre beni izliyor, içki kadar dikkati de yakıyor. "Bana yalan söyleme."

Panik geri dönüyor, son enerjim de sözümün sessiz şiddetiyle tükeniyor, "Bir yolunu bulacağım," diye teminat veriyorum ona. "Başarısız *olmayacağım."*

"Bunun geçici bir durum olduğundan şüphelenmiştim."

Boğazımı temizliyorum. "Öyleydi." Scratch'i bıraktığımdan beri işe yaramıyor. Seks. Sikmek. Kimyasalların bazen garip şeyler yapabileceğini anlayacak kadar kimya dersi aldım ve bir yıl boyunca Scratch kullanmanın bende bazı yan etkiler bıraktığı anlaşılıyor. Bu en kötüsü bile değil. İstemediğin şeyi kaçıramazsın.

"Biliyor musun oğlum," diye başlıyor babam, bana gizli bir şey söylemek üzere olduğunu belli edecek şekilde öne doğru eğilerek. Yanakları yarı buruşuk bir ifadeye bürünüyor. "Mastürbasyonla ilgili antlaşma... *ruhu,* tohumunla savurgan olmamaktır. Ancak bunu yükümlülüklerini yerine getirmek için kullanırsan..." diye devam ediyor, kaşları kalkıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Oh." Ve sonra, "*Ah*... Anlıyorum."

"Mükemmel." Babam gülümsüyor. "Kızıl

saçları." "Efendim?"

Şimdi fark ediyorum ki gözleri biraz cam gibi olmuş. Şimdiye kadar üçüncü içkisini içmiş olmalı, belki de dördüncü. "Onun kızıl saçları ve senin kehribar gözlerin," diyor, beni kıvranmak istememe neden olan bir ifadeyle izliyor.

Bence bu bir özlem.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Babam hüzünlü değildir. Elbette ritüeller ve rutinlerle hareket ediyor ama duygusallaşmıyor ve eğer duygusallaşsa bile bu bizimle ilgili olmazdı.

Gözle görülür bir şekilde silkiniyor, bardağını yere bırakıyor ve itiyor. "Hizmetçiye onu kliniğe götürmesini söyleyeceğim. Sen de onu

Muayeneden geçtikten sonra her şey yolunda giderse ilk depozitonuzu yatırabilirsiniz."

"Bu gece mi?" Sertçe sordum. Aptalca bir soru. Dün Wick'in sorumluluğundaydı, bugün ise benim.

Bir süre bekliyor. "Bu bir sorun mu?"

Ödev yığınları, yazılması gereken ödevler ve kafamı kurcalayan diğer tüm yükümlülükler zihnimde ön plana çıkıyor. *Uykuya* ihtiyacım var.

Başımı salladım. "Hayır, efendim."

"Teşekkür ederim oğlum. Sana her zaman güvenebilirim."

Bana attığı bakışın bir kovma bakışı olduğunu anlıyorum ve ayağa kalkarak ekliyorum: "Doğruca kliniğe gidip Prenses için her şeyi hazırlayacağım."

"Son bir şey daha" diyor ve omurgamda bir titreme tetikliyor. Babam her zaman son sözü söyler. "Daha önce başarısızlığın bir seçenek olmadığını söylediğimde, bu boş bir tehdit değildi. Verity Sinclaire üç ayın sonunda çocuk sahibi olacak, *sizin* çocuklarınızdan biri."

Başımı sallıyorum, babamın beklentilerini karşılayamamanın sonuçlarını çok iyi biliyorum, ancak buradaki farkı ben bile hissedebiliyorum. O bir varis istiyor. Bunu talep ediyor. Ve bunu ne pahasına olursa olsun elde edecek.

Beni korkutan da bu.

7

Verity

Günün sonunda odama dönüş yolunu bulmam yirmi dakikamı alıyor.

Koridorlarda bitkin ve şaşkın bir halde, bu sabah önünden geçtiğim portrenin sakallı bir adam mı yoksa pudralı peruklu bir adam mı olduğunu umutsuzca hatırlamaya çalışıyorum. Aslında fark etmez. Sadece askeri üniformalı bir adamın portresini, beyaz güllü manzara resimlerini, yavan natürmortları ve melekleri buluyorum. Tanrım, meleklere bak. Solgun, pembe yanaklı, tüyler ürpertici bebekler her katta ve her koridorda bulunabilir.

Günün büyük bir kısmını soğuk, dallı bahçelerde, muhtemelen saklanmaya bile gerek duymayan insanlardan saklanarak geçirmiştim. Akşam yemeği için içeri girdiğimde boş bir odada boş bir masayla karşılaşmamdan anladığım kadarıyla Prensler ve Kralları tüm bu süre boyunca yoktular. Şimdi keşfetme fırsatını kullanmadığım için pişmanım.

Asker Adam'dan sola dönüyorum, sonra Dindar Huysuz Melek'ten sağa dönüyorum ve sonra-

Evet, işte orada.

Pudralı Peruk

Dostum.

Bu sabahki adımlarımı takip ederek sonunda kendimi büyük, yaldızlı bir kapının önünde bulduğumda ona ekşi bir bakış atıyorum. Remy bu konuda haklıydı. Buradaki her şey ince bir altın kaplama ile kaplanmış ve özellikle bu kapı ağır ve süslü bir şekilde oyulmuş olarak göze çarpıyor. Midemde kaynayan korkuyu atlatmam uzun zaman alıyor ama atlattığımda kapıyı iterek açıyorum ve esneyen süit ortaya çıkıyor. Çoktan aydınlatılmış, avizesi pırıl pırıl parlıyor ve bakışlarımın aradığı ilk şey altındaki yatak oluyor.

Büyük, yemyeşil, muhteşem *boş* yatak.

Karnımdaki gerginlik düğümü yavaşça çözülüyor. Bu gece şöminede de bir ateş var, sanki saat dokuzdan çok çok önce bekleniyormuşum gibi kısık yanıyor.

"Geç kaldın." Bu

da bir ipucu.

Stella sandalyeden fırlıyor, kazağını çılgınca düzeltmeden önce dizüstü bilgisayarını bir kenara fırlatıyor. Onun normal insan kıyafetleri giymesi - kot pantolon ve büyük boy kazak - ve benim bu saçma ev kadını kıyafetini giymek zorunda kalmam gerçekten adil değil.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Yatma vaktinin geldiğini fark etmemiştim."

Stella avlanmış gibi görünüyor. "Burada her şey planlandı, Prenses. *Her şeyi*. Size anlatmaya çalıştığım şey bu."

"Harika." Sadece harika. "Şey, bu yerde yolumu bulmaya çalışıyordum. Bir harita falan olma ihtimali var mı? Çünkü yaşlı adamların ve meleklerin portrelerinin yolumu bulmama daha fazla yardımcı olacağını sanmıyorum. Buradaki hemen hemen her resim böyle."

Stella sanki bu bütün gün duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. Yine de, muhtemelen Danner denen adamla takılıyordur, o yüzden belki de

öyledir.

"Keşfediyordum, Prenses! Yolda size bilgi veririm."

"Neye giden yol?" Bana uzattığı kutuya gözlerimi dikerek soruyorum. Saat dokuz. Yorgun ve bitkinim ve kendime ayıracak sekiz saate çok ihtiyacım var.

Bu kutunun altın bir kurdelesi yok ama yine de midemi korkuyla çalkalıyor. Müzakerelere katılmadan önce tacı çıkardım ve banyodaki devasa giyinme odasının içindeki makyaj masasının üzerinde duruyor. Bu ne sikim bir şey olacak?

Stella aceleyle, "Prens Pace bunu senin için getirdi," diyor ve kuşkuya varan bir acelecilikle bana doğru itiyor. İçinde bir bomba bulmayı bekliyordum.

Daha da korkuncu, bu bir telefon.

Parlak, yepyeni, benim için tasarlanmış bir telefon.

Maskeli baloya gelirken kullandığım telefona salona girmeden önce el konulmuştu ve gerçek telefonumu spor salonundaki dolabımın içinde bırakmıştım. Yine de bunun Kraliçelerle konuşmak için kullanabileceğim bir şey olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Orospuları ya da kendi annemi ekleyebileceğimden bile şüpheliyim. Muhtemelen sadece bir-

Ding!

Teorimi kanıtlarcasına, ekranda bir takvim görevi bildirimi beliriyor.

Prenses için randevu. Pazar günü. Akşam 9'da. Tıbbi kanat.

Kırmızıyla çizildi çünkü yedi sonra.

Bir tasma.

Stella inliyor, "Oh *hayır*. Oraya inmemiz sonsuza dek sürecek. Belki de turu yarına saklamalıyız, ha? Kımıldasak iyi olur!" Kolumdan tutarak beni odadan dışarı sürüklüyor, sıkışıklığı görmezden geliyor, Onun küçük ve acayip hızlı bacaklarına ayak uydurmaya çalışırken çıkardığım mutsuz ses. "Tıbbi kanat mı?" Merdivenlerden inerken hızlı bakışlarla bildirim detaylarını daha iyi görmeye çalışarak soruyorum. "Tıbbi kanat mı var?"

"Bodrumda," diye yanıtlıyor beni merdivenlerden aşağı indirirken. "Her Prensesin olağanüstü tıbbi bakımı vardır." Bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor. "Olağanüstü, ayrıcalıklı, *özel* tıbbi bakım."

Ben daha bunun ne anlama geldiğini anlayamadan, beni bodrum kapısının önüne bırakıyor, nefes nefese kalıyorum. "Tamam, merdivenlerden aşağı in. Sola dön. Dondurucuların oradan sağa dön. Koridorun sonunda olacak, kaçıramazsın. Senin için hazırlanan önlüğü giy. Çabuk ol ve iyi şanslar!"

Felç olmuş bir halde, "Benimle gelmiyor musun?" diye sordum.

"Seninle geleyim mi?" Başını eğerek, "Karanlık, ürkütücü, eski bodrumu mu kastediyorsun?" diye cevap veriyor. Gülümsemesini koruyor, bir kez göz kırpıyor. "Tabii ki hayır."

Beni itip geçerken ağzım açık kalıyor, kaçıp gitmeden önce bana bir kez daha sırıtıyor. Elimdeki telefon tekrar çalıyor ve kanımı donduruyor.

Bodrum karanlık değil.

Aslında hiç de bodrum katı gibi değil ve üst katla da pek uyuşmuyor. Sarayın bu bölümünde bazı bariz modernizasyonlar yapılmış. Floresan ışıklar, herhangi bir yaşam belirtisinin olmaması ve ürkütücü bir sessizlik buraya tekinsiz, rahatsız edici bir his veriyor. Liminal alan. Remy buna böyle derdi.

Yerler parlak, bozulmamış bir beyaz, Stella'nın talimatlarını dikkatle takip ederken adımlarım belirgin. Beni üzerinde kırmızı bir haç olan buzlu cam bir kapıya götürüyorlar ve içeri ittiğimde, buradaki diğer her şey gibi.

Aydınlık ve boş.

Gözlerim doğrudan odanın ortasındaki muayene masasına kayıyor ve uzun bir süre şaşkınlıkla masaya bakıyorum.

Üzengiler var.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldıyorum, yüzümü buruşturarak masaya yaklaşıyorum. Beni bekleyen ince, beyaz, steril bir önlük var ve onu elime alıp suç mahalli delili gibi inceliyor, kumaşını kokluyorum. Belli ki yeni ama aklımda hâlâ buradaki diğer Prensesleri düşünmek var. Bebeklerini burada mı doğurmuşlardı? Son Prenses babalık sonuçlarını aldığında, etrafındaki her şey yıkılırken bu odada mıydı?

Çok fazla düşünmemeye çalışarak elbisemi hızlı, mekanik hareketlerle çıkarıyorum, burada elbiseyle, yalınayak ve gergin durmaktan çok, birinin içeri girip beni çıplak yakalamasından korkuyorum. Kalın bir şekilde yutkunmadan önce elbiseyi katlayıp bir taburenin üzerine düzgünce koyuyorum.

Bu odadan, bu Saray'dan, tüm bu lanet olası adadan kaçıp gitme isteğimi bastırarak elbisenin altına uzanıyorum ve külotumu aşağı çekerek elbisenin altına saklıyorum.

Kendi kendime, tıbbi imkanların iyi olduğunu söylüyorum. Yani bir doktor var. Tek işi iyi olduğumdan emin olmak olan tarafsız biri. Doktorlar böyle yapar, değil mi? Yemin mi ediyorlar?

Son jinekoloğum için pek bir şey ifade etmiyordu.

Metal bir saklama dolabına dikkatle bakıyordum ki kapı açılıp beni sıçrattı. Lex'in gözlerimle karşılaşma zahmetine bile katlanmadan içeri girdiğini görünce nabzım hızlanıyor.

"Masanın üzerine çık." Lex koyu renk kollarını yukarı itip soluk, telli kollarını ortaya çıkarırken sesi sessiz ama daha az buyurgan değil.

"Orada mı, yani doktor nerede?" Ortama sıkıca sarılarak soruyorum.

Musluğu açarak ellerini düzenli bir şekilde ovmaya başlıyor, avuçlarının yaptığı harekete duygusuzca bakıyor. "Geçen yıl Henderson'ın kliniğinde staj yaptım," diye cevap veriyor, duvardaki dağıtıcıdan bir kâğıt havlu koparak.

Bana bir çuval tuğla gibi çarptı.

Bu odaya gelen şık, nazik bir doktor yok. Sadece *o*

var.

Lavabonun üzerindeki dolabı açıp bir çift lateks eldiven çıkarırken gözlerim onu takip ediyor. Eşyaları tekerlekli bir tepsiye yerleştirmeye başlarken, aletleri tanıyan, alıştırma yapmış biri gibi hareket ediyor. Beyaz bir tüp. Bazı bezler. Gazlı bez.

Bir spekulum.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorduğumda kalçalarım birleşip beni sıkıştırıyor. Kanama durdu ama acı kesinlikle durmadı ve eğer o işkence aletinin ve kardeşinin vajinama yaptıklarından sadece bir gün sonra o şeyin i ç i m e gireceğini düşünüyorsa, Lex Ashby lanet olası bir deli.

Eldivenleri çekişini, lateksin kırılışını izlerken dehşet kaçınılmaz bir kıyamete dönüşüyor. "Masaya geç," diye tekrarlıyor.

Odaya girdiğinden beri bakışlarımla karşılaşmadı ve bir yanım alarmla titriyor, karşılaşsa muhtemelen daha kötü olacağını düşünüyor. Kendimi masanın üzerine kaldırmam için gereken kararlılığı bana veren tek şey bu, o kadar sert bir şekilde uzanıyorum ki bir çam tahtasından farksız olabilirim.

"Jinekoloğum var," diye deniyorum, önlüğümü ortama doğru çekiştirirken sesim cılız ve zayıf çıkıyor. "Zaten yıllık muayenemi oldum."

Cevap vermiyor ve o soğuk, boş gözlerle bana yaklaşarak odayı geçerken, masada durup bileklerimi ortamdan çekip aldığında dokunuşuna hazırlanarak daha da sertleşiyorum. Kollarımı yanıma, masaya doğru uzatmadan önce bileklerimdeki kırmızı ve çiğ kesiklere zar zor bakıyor.

Aptal.

Anlamadığım için böyleyim. Kafam karıştığı için. O lazer gibi gözlerle masanın etrafında dolanmasına, bir mankene poz veren birinin ruhsuz ilgisiyle beni düzenlemesine izin verdiğim ve sonra ne olacağını göremediğim için.

Göbeğimin etrafındaki kayışlar birleştiğinde, metal bir toka gürültüyle yerine oturuyor, midem düşüyor. "Bekle!" Nefes nefese yukarı doğru itiyorum. İyi aydınlatılmış bir tıbbi odada olabilirim ama zihnim o taht odasına geri dönüyor, güllerin kokusunu, adamların gözlerini, beni tutarken ellerinin baskısını hatırlıyorum.

Kayışı sertçe çekerken Lex'in kollarındaki kord tendonları şişiyor. Soğukkanlılıkla, "Karşı koyma," diye emrediyor ve kehribar rengi gözleri beni inceliyor. Buna başka bir şey denemez. Çıkardığı sesten çok boğazımın zıplamasıyla ilgileniyor gibi görünüyor. "Kıpırdamadan durmanı istiyorum. Hataya yer yok."

"Hata mı?" Nabzım hızlanarak soruyorum. "Ne yapacaksın?"

Cevap vermek yerine tabureyi masanın ucuna doğru yuvarlıyor ve katlanmış elbisemin üzerine oturup telefonunu metal tepsiye yerleştiriyor. Telefona hafifçe dokunarak eldivenlerini düzeltiyor ve monoton bir sesle, "7 Ocak, Verity Sinclaire, babam için notlar. Ayaklarınızı uzatın." Son kısmın benim için olduğunu fark ettim.

Bağlara karşı kıvranarak tekrar deniyorum, "Ben zaten-"

Ayak bileğimi yakalamak için uzanmadan önce küçük bir iç çekip bacağımı üzengiye doğru zorluyor. Tahmin ettiğim gibi, bacağımda da bir bağ var; önce kalçamı, sonra bileğimi sabitlerken kasları geriliyor. Diğer ayağımla mücadele etme zahmetine girmiyorum, üstünkörü hareketlerle onu da düzeneğe yerleştirmesine izin veriyorum.

İşim bittiğinde kendimi böcek gibi hissediyorum. Bir böcek. Bir kolu çevirip üzengileri acı verecek şekilde açarken inceleyeceği bir şey. Aşağılanma korkunun felciyle savaşıyor. İlk içgüdüm dizlerimi birbirine yapıştırmak, ama bu imkansız, kaslarım bağlara karşı boş yere geriliyor. Elbisemi kalçalarıma kadar itip beni müstehcen bir kayıtsızlıkla teşhir ederken saklanmak, kendimi örtmek yok.

Tam kalçalarımın tepesine doğrulttuğu lambayı yakması durumu daha da kötüleştiriyor.

"Şimdi başlayabiliriz," diyor, sesi yumuşak ve ağırbaşlı.

Başka tarafa bakmak, gözlerimi tavana dikmek ve başka bir yerdeymişim gibi davranmak istiyorum ama nedense bakışlarımı onun yüzünün açılarından ayıramıyorum. İlk başta bana dokunmuyor. Sadece bakıyor - vajinama - tarafsız bir analizle. Yine de gözlerinde bir kıvılcım var - bu sabah ya da dün gece görmediğim bir yaşam kıvılcımı.

Bana kesmek için sabırsızlandığı tuhaf bir örnekmişim gibi bakıyor. "Hm." Kolu uzanıyor, üzengilerin koluna iki hızlı devir daha yaptırarak kalçalarımı inanılmaz derecede genişletiyor. Zorlanınca nefesim kesiliyor ama duysa bile umursamıyor. "Hastada gözle görülür vajinal çürükler var," diyor, belli ki benden çok kayıt için. Beni incelerken kaşları birbirine çarpıyor.

Onu incelerken.

Bir erkeğin vücudumu ilk kez görmesi hakkında çok düşündüm. Hayal ettim. Ağda yaparak, temizleyerek ve güzel külotlar giyerek buna hazırlandım ama gelecekteki sevgililerimden birinin vajinamı klinik bir hassasiyetle incelemesi hayal edebileceğimin ötesinde bir şeydi.

Ve ilk dokunuş daha da kötüdür. Spor salonunun çatısında kızlarla geçirdiğim tüm o geceler, onların hünerli, saldırgan ellerle ilgili hikâyelerini dinlemek, bir erkeğin bana ilk kez dokunmasının nasıl bir şey olabileceği konusunda bana bir fikir vermişti. Tıpkı Laura'nın dediği gibi yavaş, şehvetli ve heyecan verici olmalıydı. Elektrik gibi olacaktı. Akıllara durgunluk verirdi.

Gerçek o kadar hayal kırıklığı yaratıyor ki gözyaşlarımı tutamıyorum.

Lex'in soğuk, lateks kaplı parmakları kıvrımlarıma bastırıyor, sanki bir cesetmişim gibi beni dürtüyor. Masanın üzerindeki bir pakete uzanarak paketi açıyor ve parmaklarının ucuna şeffaf ve kalın bir şey sıkıyor. "Uyuşturucu bir kayganlaştırıcı uyguluyorum," diye mırıldanıyor.

Onun dokunuşuyla öyle bir sıçrıyorum ki tüm masa sallanıyor. "Soğuk," demek için acele ediyorum ama önemi yok. Gözlerini hızlıca vücudumda gezdiriyor ve sonra omzunu kaydırarak kaygan parmağını

Deliğime. Vücudum o kadar sıkı sarılmış ki, onu içeri sokabilmesi küçük bir mucize, ama acı beklentisiyle ne kadar gerilirsem, orada olmadığını o kadar çok fark ediyorum.

Tüm duygusuzluğuna ve buz gibi ellerine rağmen Lex'in dokunuşu son derece naziktir.

Orada duraklıyor, parmağını içime gömüyor ve gözlerini iç uyluğumdaki bir noktaya dikiyor. "Etkisini göstermesi için sadece bir dakika" diyor. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum, benimle mi yoksa telefonla mı? Her iki durumda da, sıkı panik farkındalığımın kenarlarına çekiliyor, dökülmeye hazır, ama bir sebep beklemeye istekli.

Oda ölüm sessizliğinde, aramızdaki boşluğu benim hızlı nefeslerimden başka bir şey doldurmuyor, bu yüzden ben hissetmeden önce onun hareket ettiğini duyuyorum, parmağını hareket ettirirken eldivenlerinin lateksi gıcırdıyor, geri itmeden önce dışarı kaydırıyor. Kalçamdaki kaslar seğiriyor ve bunu görebildiğini biliyorum, bakışları hâlâ bacaklarımın kalçalarımla birleştiği tendona sabitlenmiş durumda. Yüzü bomboş, ama omzundaki sallanma hareketini görebiliyorum - dışarı çekerken, içeri iterken, dışarı çekerken, içeri iterken, dışarı, içeri, dışarı, içeri.

O...

Beni parmaklıyor *mu?*

Bu düşünce aklına gelir gelmez lambayı ayarlıyor ve sıkılmış görünüyor. Bunu düşünmenin aptallığı bile yüzümü ısıtıyor.

"Hastada hafif şişlik ve hafif kanama bulguları var." Uyuşturucu madde işe yarıyor ve kıvrımlarımı açarken alnını düşünceli bir şekilde kırıştırarak aşağıyı yokladığını hissetmeme rağmen acı yok. Birkaç bez ve dürtmeden sonra devam ediyor: "Bir... iki sığ yırtık ve kızlık zarı transeksiyonu. Yara izi ya da geçmiş travma izi yok. Hastanın ağrı kesici ve gerektiğinde oturma banyosu rejimine devam etmesi öneriliyor."

Bir gündür buradayım ve vücudumdaki yaraların listesi, özellikle sert bir dövüşten sonra Düklerden biri kadar uzun. O çalışırken gerginliğimi koruyor, beni tek bir hamleyle açık tutarkenki ustaca hareketlerini izliyorum.

ve diğer eliyle bir çubuğu atıp yenisini alıyor. Karşılığında kendimi onu incelerken buluyorsam, bu sadece etkili bir dikkat dağıtıcı olduğu içindir.

Lex'in mükemmel kemerli koyu renk kaşları var. Daha etkileyici olmak isteseydi, kaşlarıyla bunu göstermek için fazla bir şey gerekmeyeceğini hayal edebiliyorum. Bir ya da iki gün daha bıraksa kirli sakalının gölgesiyle beneklenmiş güçlü bir çenesi var ve her iki yanağının üstünde yumuşak bir renk lekesi var. Arada sırada, bacaklarımın arasına daha yakından bakmak için başını eğdiğinde, özenle arkadan bağladığı düğümden kurtulan kumral saçlarından bir tutam, başını yana doğru sallayıp savurmasına neden oluyor.

O.. sevimli.

İlk defa gerçekten böyle bir düşünceye kapıldım. Bu ne kardeşi Wicker'ın etrafta göstermeyi sevdiği büyük, gösterişli çekicilik ne de Pace'in karanlık, zorlayıcı parıltısı. Lex'in sevimli bir yüzü olmasına ve gömleğinin omuzlarının kasları çağrıştıracak şekilde sıkı olmasına rağmen, Lex'in asıl çekiciliği *burada*: İğnesiz bir şırınga çıkardığında, başını tekrar eğmeden önce içindekileri dikkatle inceleyerek yumuşak ve kendinden emin bir şekilde hareket etmesi. Kendini dans pistinde olduğu gibi hipnotize edici bir titizlikle taşıyor.

"Sadece biraz baskı," diyor ilgisiz bir tonda, sert ve soğuk bir şey içime kayarken kolu kayıyor.

İrkiliyorum, gözlerim doluyor, ama sonra irkiltici, sert bir talepte bulunuyor. "Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. İfadesi okunamıyor, bu yüzden bakışlarının ağırlığı altında neden bu kadar sıkışmış hissettiğimi tam olarak bilmiyorum ama hissettiğimi biliyorum. Bu konuda dayanılmaz derecede keskin bir şey var, çenesi titrerken gözleri ağır kapakların altında karanlık.

Birden acı hissetmemeye başladım. Baskı bile değil. Sadece merkezimde garip bir sıcaklık dolgunluğu. Buna katlanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve açılıyor.

Omzunun kıvrımı değiştiğinde, eli boş şırıngayı masaya fırlattığında, gözleri sonunda beni serbest bırakıyor.

"Bu... biraz acıtıyor." Odanın sessizliğinde yüksek sesle yutkunarak, "O neydi?" diye soruyorum.

Bir tomar gazlı bezi kapının yanındaki çöp kutusuna doğru fırlatıyor. "Menim."

Sesim boğazımda düğümleniyor ve ona karşı mücadele etmek zorunda kalıyorum. "Senin *neyin*?"

"Dediğim gibi." Omuz silkiyor. "Hataya yer yok."

"Bu iğrenç," diye mırıldanıyorum, içimde hissettiğim sıcak kayganlığın *o* olduğunu fark ediyorum. "Nasıl... buraya gelmeden önce mastürbasyon mu yaptın?"

Kaydı durdurmak için telefonunun düğmesine bastığında kulaklarının arkası kızarıyor. Düşündüm de, buraya geldiğinde de kızarmış görünüyordu. Bana bir şırıngayla vurmak için mastürbasyon yaptığı düşüncesi, dün gece başıma gelenlerden bile daha soğuk ve bu?

Bu çok şey ifade ediyor.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince beni bezgin bir bakışla düzeltiyor. "Ne için burada olduğunu bilmiyormuş gibi davranma," diyor tabureden kalkarken. "Kurallar menimi içine almam gerektiğini söylüyor. Oraya nasıl ulaşacağı konusunda bir anlaşma yok." Eldivenli parmaklarının klitorisimi ittiğini görmekten çok hissediyorum, lateks garip hissettiriyor. "Bana teşekkür etmelisin," diye devam ediyor sinir yumrusunu ovarak. "Bu parçalanmış amcığı dinlendirmek için bütün bir gece, çoğu prensesin sahip olduğundan daha fazla."

Tıslayarak üzengileri itiyorum ve bu his karşısında kıvranıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Alay ediyor, kalçamı sıkıyor. "Gerçekten bakirsin, değil mi?" Bana küçümseyerek bakıyor. "Fiziksel uyarılma durumunu uyarıyorum."

Ona bakakaldım. "Neden?!"

Lex'in daralmış gözleri parmakları aşağıya inerken benimkileri tutuyor, onları içeri sokarken pazıları şişiyor. "Çünkü o kadar sıkı sıkmışsın ki, rahim ağzı dediğin o tuğla duvarı hiçbir şey geçemeyecek. Rahatlamalı ve vücudunun bunu kabul etmesine izin vermelisin."

Kabul et.

Onun

menisi.

"Rahatlamak mı?" Yanıt olarak attığım kahkaha histeriyle karışık. "Bacaklarım zorla açılarak masaya bağlandığım için rahatla, böylece amım -ne diyordun ona- ah, evet, biraz daha *parçalanabilir*. Elbette, sadece rahatlayacağım."

Ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan duruyor, parmağını derinlere gömüyor. "İlkokuldan üniversite birinci sınıfa kadar sınıf birincisiydim. Yedi ödül kazandım, beş makale yayınladım, Forsyth'in fizyoloji bölümü için yeni bir standart belirledim ve girdiğim her sınavda başarılı oldum, bu yüzden bir şeyde iyi olduğumu söylediğimde, bunu kastettiğimi biliyorsun." Öne doğru eğiliyor, açılmış kalçalarımın beşiğine doğru eğiliyor. "Anatomi konusunda mükemmelim," diyor alçak sesle, karnımın tam ortasına vuran yumuşak bir gürültüyle. "Vücudundaki her bir siniri biliyorum. Boynundan yukarı yükselen kızarıklık, deri damarlarının genişlemeye başladığını gösteriyor. Sırada-"

Yutkunuyorum.

Bakışları hemen hareketin üzerine atlıyor. "Salya akması." Gözleri aşağıya dalıyor, parmakları klitorisimi daha hızlı, daha sıkı dairelerle ovuyor. "Meme ucu ereksiyonu. Yakında terlemeye başlayacaksın."

Çok geç diye düşünüyorum, boynumun arkası şimdiden nemle karıncalanıyor. "Fiziksel olarak geriye kalan tek şey," diyor, gözleri boynumda gezinirken, "sadece

temel genital mekanizmalar, örneğin... bu." Lateks kaplı parmağı aşağıya doğru klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor.

O haklı. Ne kadar karşı koymaya çalışırsam çalışayım, vücudumun her hücresinin onun iki maharetli parmağı dışında hiçbir şeyin altında canlanmadığını hissedebiliyorum. Dönüyorum.

Nefesim hızlanırken, ayak parmaklarım havada bükülürken başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmak istemiyorum.

Merakla karışık sakin bir ses tonuyla, "Vücudunuz son derece duyarlı. Bundan hoşlanacaklar." Şehvetin büyüyen sisi içinde bile kimi kastettiğini anlamam uzun sürmüyor. *Onlar*.

Kardeşleri.

Boğazımdan kaçan iniltiyle irkiliyorum, kalçalarımın parmaklarının sürtünmesini karşılamak için yukarı doğru kıpırdanmasına engel olamıyorum.

Bir sonraki konuşmasında sesi daha yakın geliyor. "Duyusal girdi zaten supraspinal yapılarınıza doğru ilerliyor." Bakmayı reddediyorum, ama onun sıcaklığını hissedebiliyorum, vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. "Artık çok yakınsın. Islak. Genişliyorsun. Vücudun pelvik tabanının motor kasılmaları için hazırlanıyor. Eksik olan tek şey -ki bu en önemli kısım- düşüncelerin merkezi aktivasyonu. Psikolojik uyaranlar arzuyu tetikleyecektir."

Nefesim kısa, acı dolu pantolonlarla geliyor ve bir sonraki konuşmasında kelimeleri duyduğum kadar hissediyorum.

İpeksi fısıltısı kulağımda sıvı ateş gibi. "Hiç amını yalattın mı, Verity? Buraya geldiğinde bakir olduğunu biliyorum ama bu başka şeyler yapmadığın anlamına gelmez." Çıkardığım her ses onun iç çekmesine neden oluyor. "Hayır, tabii ki yapmadım. Ama eminim bunu düşünmüşsündür, değil mi? Tam burada bir erkeğin dilinin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu." Klitorisime bastırıyor ve istemeden de olsa hevesleniyorum. "Islak ve sıcak olurdu. Nefes alışını, çıkardığı sesleri, titreşimleri hissederdin. Saçlarını tutardın, değil mi? Bence yapardın. Bana öyle bir tip gibi geliyorsun. Bir erkek bacaklarının arasına girene kadar nazlı ve tatlısın. Şu haline bak, kıpkırmızı olmuşsun ve kalın bir sikin içine girmesi için yanıp tutuşuyorsun. Fazla bir şey gerekmez. Hayatımda gördüğüm en mükemmel amcığa sahip olabilirsin. Çok pembe ve sıkı. Kardeşlerimin onu doldurmak için çok uğraşmasına gerek kalmayacak."

Sırtım dikleşiyor ve dönüp bakışlarını yakalıyorum. O kadar yakın ki, alevlenen burun deliklerinden dökülen nefesi hissedebiliyorum. Gözleri karanlık ve ağır kapaklı, gözbebekleri omuzları sallanırken genişliyor.

Ve dudaklarıma bakıyor.

"Birkaç ay önce," diye mırıldanıyor, "Ben bile-"

İçimde patlarken ağzım bir hıçkırıkla açılıyor - ayak parmaklarımın ucundan sıkıca kenetlenmiş gözlerime kadar çiçek açan milyonlarca küçük zevk iğnesi. İçimde bir gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor ve ben onu kovalıyorum.

İnatla, umutsuzca, *utanarak* peşinden koşuyorum.

Eldivenli eline doğru eğilmek için kayışlara karşı zorlanıyorum, vücudum her artçı şok için açgözlülükle titriyor.

Ama sonra parmaklarının baskısı kayboldu.

Kayışların teker teker çözüldüğünü hissediyorum ve Lex'in uzaklaşmasını izlerken hâlâ yarı baygın durumdayım. Önce bir eldiveni, sonra da diğerini çıkarıp çöp kutusuna atıyor. "Yastığı kalçalarının altına koy," diyor.

Ona göz kırpıyorum, şaşkınım. "Ne?"

Döndüğünde, herhangi bir ilgi izi kalmamıştı. Yine sıkılmış görünüyor, ağzı sabırsızlıkla gerilmiş. "Başının altındaki yastık. Kalçalarının altına koy. Basit bir yerçekimi."

Ellerini yıkarken mekanik bir şekilde itaat ediyorum, bunun sadece bir numara olduğunu fark ediyorum. Yumuşak sesi. Söylediği kelimeler. Hatta için için yanan bakışları. Gördüğümü sandığım o arzu belirtisi sadece... altındı.

Yalanlar.

"Otuz dakika içinde odana dönebilirsin," diyor ve odadan çıkarken bana bir kez daha bakmaya bile tenezzül etmiyor.

"Bugün okul için iki kıyafet seçeneği belirledim." Stella arkamda duruyor, bir tutam saçı büküyor ve yanağıma doğru kıvrılmasını sağlamaya çalışıyor.

yumuşak dalını diğer taraftakiyle eşleştiriyor. "Pesky bugger."

"İyi görünüyor," diyorum ona. Beni bir buçuk saat önce uyandırdı ve o gün için hazırlıklarıma başlamamı istedi. Ona göre "Büyük Gün!" Çünkü bugün dersimiz var ve Prenses olarak ilk kez halkın karşısına çıkacağım. Stella saçının kıvrımlarını düzeltmeye çalışırken alnı konsantrasyonla kırışıyor. Bileğini tutuyorum. "Cidden, harika görünüyor. Hepsi öyle."

Aynaya bakıyorum ve arkamdan yansıyan kadın beni ürkütüyor. Yumuşak ama boğucu gözler. Dudaklarımı dolgun ve dolgun gösteren ama yine de masum görünen koyu allık bir ruj. Elmacık kemiklerimi daha keskin, burnumu biraz daha ince göstermek için renkleri karıştırma şekli. Sihir gibi. Hizmetçim hem makyaj yapma hem de saç şekillendirme konusunda yetenekli.

Çoğunlukla ondan uzaklaşmak için yerimden kalkıp soyunma kabinine doğru ilerliyorum. "Saç ve makyaj yapmayı nasıl öğrendin?" Wicker onun bir 'Hideaway reddi' olduğundan bahsetmişti ama becerisi bir genelev acemisininkini aşıyor.

"Teknik okul," diye cıvıldıyor, yanımdan geçip giderken. "Lisede çok iyi bir öğrenci değildim, bu yüzden alternatif bir yol seçtim. Kozmetoloji sertifikası veriyorlardı ve ben de suya düşmüş ördek gibi kabul ettim."

"Bu işte çok iyisin."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Prenses! Bunu aldığımda sizin gibi biriyle çalışacağımı hiç düşünmemiştim."

Bu yorum karşısında biraz soluyorum ve zihinsel olarak kendimi daha fazlası için hazırlıyorum. Verity Sinclaire ünlü olmaya yakın bile değil, ama Prenses?

Öyle.

Soyunma odası evdeki yatak odamın iki katı büyüklüğünde. Spor salonundaki ringden d a h a büyük. Dolaplar giysiler, ayakkabılar, çoraplar, çoraplar, sütyenler ve külotlarla dolu. İhtiyacım olan her şey duvarları kaplıyor. Ortada yatağın başlığıyla aynı gür malzemeden yapılmış geniş bir sedir var. Üstüne iki kıyafet serilmiş. İlki, şekil ve tarz olarak müzakerelerde giydiğime benzeyen soluk mavi bir elbise. İkincisi

İkincisi ise inci düğmeli krem rengi bir kazak takımıdır ve gri, diz hizasında bir kalem etek ile eşleştirilmiştir.

"Bir tercihiniz var mı? Yani, elbise güzel ama kazak çok yumuşak, hisset." Kazağı ellerime tutuşturdu. Haksız değil. İnanılmaz yumuşak. Etiketinde kaşmir olduğu yazıyor.

"Bunları da sen mi seçtin?" Seçenekleri tartarak soruyorum. Yumuşak kazağı bir kenara bırakırsak, ikisi de kendim için seçeceğim şeyler değil.

Stella gülüyor. "Tanrım, hayır. Dolap belirli etkinlikler için kıyafetlere ayrılmıştır. Bunların başlığı: Okul-Pazartesi. Katılabileceğiniz her türlü etkinlik ya da aktivite için kıyafet var." Kapılardan birine yaklaşıyor ve kaydırarak açıyor. Giysi rafları duvardan duvara asılı. Her askıya etiketler yapıştırılmış. "Okul, partiler, futbol maçları, hafta sonu gündelik, gece kıyafetleri..." Bir kapıyı açıyor ve yerden tavana kadar uzanan büyük elbise çantaları ortaya çıkıyor. "Bunlar sadece resmi kıyafetleriniz." Başka bir kapıyı açıp raftan narin, transparan iç çamaşırlarını çıkarırken gözleri açılıyor. "*Vay canına,* şuna bakın! Hideaway'de bile bu kadar güzel şeyler yok! Kız kardeşim her zaman baştan çıkarmanın çorapla değil ağızla yapıldığını söyler, ki bu aslında çok ironik, çünkü eğer bir çift çorapla ağzınız kapatıldıysa, ne kadar etkili olduklarına gerçekten şaşırırsınız." Yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor ve çenesine vurarak şöyle düşünüyor: "Gerçi şimdi düşününce? Ağız meselesinin konuşmaktan ziyade-"

"Kazak ve etekle devam edelim," diyorum, hızla dönüyorum, tenimde yükselen ısıdan rahatsız oluyorum. Ashby kardeşlerle yaşadığım üç karşılaşmadan sonra, baştan çıkarmanın hiçbirimizin uğraşacağı bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca kollarımdaki kesikleri de gizleyeceğini düşünüyorum.

Stella sırıtıyor. "Mükemmel seçim!"

Üzerimde gezinmesi, her bir giysiyi bana uzatması ve her biriyle ilgili onaylayıcı jestler veya yorumlar yapması garip. Bu bir rahatlama.

Topukluları ayağımın dibine koyduğunda, onları kaydırarak giyiyorum ve nihayet günle yüzleşmeye hazır oluyorum.

Ta ki ben kahvaltıya gelene kadar. Lex'i masada görmenin verdiği korku yerini şaşkınlığa bırakıyor. Masada sadece tek bir yer var ve o da dün oturduğum sandalyenin önünde. Boş tabağın ortasında tek bir beyaz gül var ama masa boş, mutfak kapısının yanında duran Danner dışında kimse yok.

"Günaydın Prenses," diyor ve sandalyemi çekmek için öne çıkıyor.

Yavaşça oturuyorum, beni bekleyen beyaz güle temkinli bir bakış atıyorum. "Affedersiniz ama Prensler nerede?"

Danner sandalyeyi yavaşça masaya doğru itiyor. "Yanılmıyorsam bu sabah kahvaltılarını Prens Lagan'ın süitinde yapmayı tercih ettiler. Ancak size bir hediye bıraktı. Bir not var."

"Oh." Danner eliyle gülü işaret edince midem bulanıyor. Yaprakların altına yerleştirilmiş ince beyaz bir kart var ve onu koparıyorum, kısa, dağınık bir karalamayı ortaya çıkarmak için çeviriyorum.

Güzel Prensesime. Hüküm sürsün. -L

Harflere uzun uzun bakıyorum, hala hafızamda dolaşan sesinin hatırasıyla yanaklarım ısınıyor.

"*...en mükemmel kedi...*"

Karnımdaki çarpıntıya şaşırarak başımı kaldırdım ve "Bunu o mu bıraktı?" diye sordum.

Lex? Emin misin?"

Eğer soruyu aptalca bulduysa, Danner bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor ve çenesini eğerek başını sallıyor. "Elbette Prenses. Bu sabah erkenden, personele yeni beslenme ihtiyaçlarınızı ilettikten hemen sonra sizin için buraya bıraktı."

"Benim... ne?"

"Kahvaltınız," diye açıklıyor Danner. "Mutfakta bekliyor ve ısınıyor. Bir bakayım." Sallanan kapıdan hızla geçerek gözden kaybolur.

bir tabak yemekle dönüyor. Parlak yeşil avokado ile kaplanmış bir parça kızarmış ekmek, portakal ve çilek dilimleri, yeterli miktarda yumurta ve hindi pastırması var. Danner tüm bunları önüme koyuyor, içinde renkli hap-vitaminlerle dolu küçük bir fincan da var. "Gebelik için özel bir diyet" diye açıklıyor.

Gebelik. Bu kelime dün gece bodrumda olanlar kadar soğuk ve kişiliksiz. Lex'in tuhaf robot spermlerinin rahmimde gezindiğini hayal ederek kalçalarımı yukarı kaldırarak yatmak zorunda kaldım ve şimdi donuyorum. Olabilir miyim? Şimdiden mi?

Hayır.

Bilirdim. Değil mi? Bir çeşit biyolojik sinyal mi? Bir his mi?

Tabağa bakıyorum, gözleriyle karşılaşamayacak kadar rahatsızım.

"Teşekkür ederim."

"Elbette." Vitaminlerin yanına küçük bir zil koyuyor. "İhtiyacınız olan başka bir şey olursa çalmanız yeterli."

Ve bununla birlikte, gidiyor.

'Gebelik' kelimesini duyunca iştahım kaçtı ama artık bir öğünü atlamamam gerektiğini daha iyi biliyorum. Pace'in hediyesi olan telefonun faydalarından biri de dün talep ettiğim sözleşmelerin bir kopyasına artık erişebiliyor olmam.

Prenses vücuduna bir tapınak gibi davranmalıdır.

Bu sözleşme, her biri tek bir gerçeğin altını çizen çok sayıda alt bölüm ve madde işaretiyle en uzun sözleşmelerden biri: Bedenim artık benim değil. Onu besleyecek, başka bir yaşamı sürdürmek için hazırlayacak, sağlıklı ve güvende tutacağım ve hiçbir noktada Ashby ve Prenslerimin neyin yararlı veya zararlı olduğu konusunda tek otorite olduğu açıkça belirtilmedi.

Prenses kendisine verilen hediyeleri en büyük minnettarlıkla kabul edecektir.

Gül çatalımın yanında duruyor, uzun sapı pürüzsüz ve dikensiz; çalkalanan midemi doldururken ona meraklı bakışlar fırlatıyorum. Muhteşem, yaprakları yumuşak krem renginde ve kokusu içimi ürpertiyor olsa da

Tahtta olmanın hatırası, varlığı bana hiç de nahoş olmayan bir şeyler hissettiriyor. Daha on saat bile olmamışken, beni şimdiye kadarki en soğuk kayıtsızlık gösterisine maruz bıraktığı düşünülürse, bu jest...

Şok edici derecede tatlı.

Eğer maddi bir şey olsaydı -daha fazla mücevher ya da süs- hediyeye ikinci bir bakış bile atmazdım. Ama bu basit. Zarif. Garip bir şekilde düşünceli.

Çok güzel.

İlk kez içlerinden biri bana iltifat ediyor ve dün gece tepemde oturup kulağıma o alçak, edepsiz sözleri söylediği anı aklıma gelince yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Tam bir sessizlik içinde yemek yiyorum, dede saatinin uzaktan gelen tik takları dışında hiçbir şey boşluğu doldurmuyor. Çatalım porseleni her sıyırdığında, rahatsızlığın sertliği irkilmeme neden oluyor. Sanki tüm Saray nefesini tutmuş, ben gülün yapraklarını okşarken, onun nasıl göründüğünü, buradan nasıl ayrıldığını merak ediyorum. O gözlükleri takıyor muydu, saçları dağınık mıydı, masaya koyarken hala gözlerindeki uykuyu siliyor muydu? Yoksa sonradan mı aklına geldi?

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru gizlice ilerlemeden önce hızlıca yemek yiyor, küçük bir bardak meyve suyunu yudumluyorum. İkinci kata tırmanmak ve her kapıyı kontrol etmek aptalca bir şey. Benim durumumda olan başka bir Prenses olsa, kahvaltısını o tuhaf, yabancı sessizlikte yer ve bu rahatlama için minnettar olurdu. Ama ben başka bir prenses değilim.

Düşmanlarımın nerede olduklarını ve ne yaptıklarını bilmek isterim.

Üç koridoru ve yedi kapıyı kontrol ediyorum ve çoğunlukla tesadüfen karşılaşıyorum. İlk başta, duvarlara yığılmış kutular ve eski, antika bir sekreter masasının üzerine serpiştirilmiş kitaplarla bir tür depo odası olduğunu varsayıyorum. Ancak bölgede bir şeyler rahatsız edici. Havada bir enerji ve bir koku var. Kolonya gibi kokuyor, keskin ama tatlı.

Pencereler uzun, ağır brokar perdeler geriye çekilmiş. Sabah güneşinin ışıkları gümüş bir şeyin üzerine vuruyor.

Odanın öbür ucunda, ensemdeki tüyler diken diken olarak ona doğru yürüyorum.

Bu bir kapı, daha doğrusu kapıdaki bir kilit. Parlak ve modern, zımbalı tuş takımı olan bir kutu ve topuklarımla sürttüğüm grenli talaşa bakılırsa daha yeni takılmış. Tüylerimi diken diken eden kilidin kendisi değil, kapının dış tarafına monte edilmiş olması.

Bir şeyi kilitlemek içindir.

Tokası açık ve kapıyı temkinli bir şekilde ittiğimde, vücudumun her hücresi beni karşılayabilecek şeylere karşı tetikte.

Ama burası sadece bir yatak odası.

Gözlerimi kırpıştırıp etrafı inceliyorum. Pencereler ardına kadar açık ve eski, tül perdeler ani bir esintiyle dalgalanıyor. Titreyerek yatağı inceliyorum, antika ayakucuna doğru itilmiş buruşuk battaniyeleri fark ediyorum. Yatağın ortasında üç boş tabak duruyor.

Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı nefes verirken serbest kalıyor, ancak yerini garip bir hayal kırıklığı duygusu alıyor. Burası yemek yedikleri yer. Üçü birlikte. Muhtemelen önlerindeki gün hakkında konuştular. Belki benim hakkımda bile konuşmuşlardır. Muayene masasında bacaklarım açık nasıl göründüğüm hakkında. Belki de burada, Lex'in dağınık yatağında yayılmış bir şekilde oturdular ve o kaydı çalarken güldüler. Ama yatağımın başucundaki komodinin üzerinde, aşağıda gülümle birlikte gelenlere çok benzeyen, özensiz bir yığın boş not kartı duruyor. Belki de hiç gülmediler. Belki de burada oturup söyleyecek en iyi şeyi bulmaya çalıştılar. Ashby onlara ne diyordu? Dalkavukluk sanatında eğitimsiz mi?

Ancak en önemlisi, bu bir istihbarat.

Prensler, tüm zilleri, düdükleri ve geniş hiçliğiyle bu koca Saray'a sahipler ve onu kendileriyle doldurmak yerine küçük bir yere yerleştiler. Sessiz bir yere. Kolayca güvenlik altına alınabilen, kendileriyle ve çok az şeyle doymuş bir yer.

Gerginler.

Telefonum okumama gerek olmayan bir bildirimle çalıyor. Üç dakika içinde onlarla aşağıda buluşmamı söylüyor. Hemen itaat ediyorum, çünkü bundan hoşlanmıyorum. Karışıklık. Belirsizlik. Göğsümdeki kor Lex'in bunu kastettiğini umuyor ve bunu yapmayacağı şüphesi tarafından kolayca bastırılıyor.

8

Verity

Devasa SUV kaldırımda rölantide beklerken, bir adam arka yolcu kapısında umutla bekliyor. Genç, belki de ikinci sınıf öğrencisi? Gerçi giyim tarzından bunu tahmin edemezdim. Ütülenmiş pantolon, net bir düğme. Cebinde bir PNZ üye rozeti var.

"Prenses," diyor ve benim için kapıyı açıyor. Karanlık aracın içinde kardeşleri görüyorum ama yüzlerindeki ifadeyi fark edemeyecek kadar içeriyi tanımakla meşgulüm. Limuzin gibi, koltuklar birbirine bakıyor ve sadece rehinenin aracı kullanacağını varsayabiliyorum çünkü üç Prens de arkada bekliyor.

"On dakika içinde Koç Reed'in ofisinde bir toplantımız var, Red," diyor Wicker, içeriden bana ters ters bakarak. "Ya arabaya binersin ya da ben senin yerine binerim."

"Özür dilerim," diyorum Lex'e bakmamak için kendimi zor tutarak. Ne yazık ki, bu eteğin yüksekliğiyle ilgili bir sorun olacağını hemen fark ediyorum.

SUV. İki kez ayağımı çıkıntıya doğru kaldırmayı deniyorum ama eteğin darlığı ve topuklu ayakkabılar bunu imkânsız kılıyor.

"Um." Şoföre bakıyorum, yanımda getirdiğim ceketi kolumun altına sıkıştırıyorum. "Biraz yardım eder misin?"

Bir hamleyle beni dirseğimden tutup elini kalçama koyuyor ama Lex'in alçak ve zehirli sesi çocuğun donup kalmasına neden oluyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Çocuk kekeleyerek, "S-s-s-s ihtiyacı var-"

"İhtiyacı olan tek şey," diyor Pace, çenesi gergin, "b*iziz*." Öne atılarak bileklerimi kavrıyor ve beni içeri çekiyor. Dizlerim halının üzerinde sürükleniyor ve tıslıyorum, derim yanıyor.

"Kaldır onu," diye emrediyor Lex.

"Yakaladım!" Bağırıyorum, Pace'in sert tutuşuyla savaşmaya çalışıyor ve başaramıyorum. Bir solucan gibi kıpırdanarak kendimi dik tutmayı başarıyorum. Nefes nefese Pace'in yanındaki boş koltuğa kayıyor, yakalamadığı elimle dizimi tutuyorum. "*Tanrım.*" Nefesimi tutup aşağılanmanın sıcak yanağını yanaklarımdan uzaklaştırmaya çalışırken her birinin bakışları beni delip geçiyor.

Pace eğilip ceketimi yerden alıyor, kara gözleri baldırlarımda geziniyor. "Bacakların o eteğin içinde harika görünebilir ama neye imza attığını düşünürsek, bir dahaki sefere giyinirken beynini kullanmak isteyebilirsin."

Ceketi almaya gidiyorum ama o da tıpkı benim elim gibi sıkıca kavrıyor ve bırakmıyor. "Bu da ne demek şimdi?" Elinin benimkiyle sarmaş dolaş olduğunu görünce şaşırarak soruyorum.

Karşımızda oturan Wicker kıyafetime uzun ve küçümseyen bir bakış atıyor. "Bu, bir Prens'in Prenses'inin amına kolayca erişebilmesi gerektiği anlamına gelir, bu yüzden bacaklarınıza deli gömleği giymek bir engeldir."

Kendi içime büzülüyorum, Stella'nın uzun zamandır üzerinde çalıştığı o lanet kıvrımı düzeltiyorum. "Bu onaylanmış kıyafetlerden biriydi," diye mırıldanıyorum, elimi boş yere geri çekmeye çalışıyorum. "Talimatlara uydum."

"Bu eteği ve benzerlerini yakın," diyor Wicker, kasıklarını pek de çaktırmadan oynatarak. "Zamanım geldiğinde, seni yünlü poli karışımından güreşerek harcamayacağım."

Pace'le savaşmaktan düşündüğümden daha çabuk vazgeçiyorum ve o avuçlarımızı kalçasına dayarken gözlerimi dizlerime sabitliyorum.

Şoför kapıyı çarptı ve Lex kardeşlerine baktı. "Neden Koç Reed'i görmeye gidiyorsunuz?"

"Babam bir toplantı ayarladı," diyor Pace, sesi pek de mutlu gelmiyor. "Beni ve Wick'i takıma geri istiyor."

"Ciddi misin?" Lex şaşırmış görünerek sorar. "Bana bundan hiç bahsetmedi. Zaten sezon öncesindeler."

Koç Reed, Forsyth hokey koçu. Wicker'a baktım. "Sen lakros oynamıyor musun?"

Sorum dikkatini çekiyor ve kolunu koltuğun arkasına atarak bana kendini beğenmiş bir çene kaldırma hareketi yapıyor. "Demek küçük yavrumuz bir hayran."

Gözlerim kısıldı. "Az önce kampüsteki afişinizi gördüm. O kadar büyük bir kafayı kimse kaçıramaz."

Lex küçük, eğlenmiş bir ses çıkarıyor ve dün geceden beri ilk kez gözlerinin içine bakıyorum. Gülümsemiyor ama kardeşine bakarken bakışlarında belli bir neşe var. "Haklı, Wick." Ne kadar küçük bir tepki ama yine de midemin çılgınca çırpınmasına neden oluyor.

Hem gül hem de not çantamda duruyor.

Her halükarda, Whitaker Ashby'yi tanımıyormuşum gibi davranmam anlamsız. Kampüste onun ününü bilmeyen bir kız ya da erkek yoktur. Yıkıcı derecede yakışıklı, çapkın, atletik, *zeki.* Yüzü, atletizm idari binasından sarkan ve Forsyth U'nun en iyilerini onurlandıran pankartlardan birinde; vücudu hareket halinde, lakros kaskı kafasının yarısını kaplıyor, mükemmel bir ter damlası keskin elmacık kemiğinden güçlü çenesine doğru kayıyor. Görsel sanatlar binasına giderken yanından her geçtiğimde bunu düşünüyorum.

Eminim Photoshop'ludur.

"Bu iyi bir fotoğraf," diyor, bacaklarını açarak müsait gözleri kasıklarına çağırıyor. "Whittmore'la oynamıştık. Ben hat trick yapmıştım. Sen de orada mıydın?"

"Hayır," diyorum ama ona bir lakros maçında ölüme yakalanmayacağımı söyleme kararlılığımın yarısındayken, Pace kenetlenmiş ellerimizi kucağındaki ceketin altına kaydırıyor.

Fermuarsız kasıklarına kadar.

Pace usulca araya giriyor. "İlk yatılı okulumuzdan beri birlikte hokey oynuyoruz. Lex kalede, ben ortada, Wick de kanatta."

Wicker gözlerini kaçırıyor, gözlerindeki tüm kendini beğenmişlik kayboluyor. "Şartlar son birkaç yıldır lakrosa geçmemi kolaylaştırdı." Pace hapisteyken. Ne için, kimse söylemedi, ancak bir şekilde benim hatam olduğunu açıkça belirtti. Belki de kadınların ellerine el koyup onları açık fermuarının içine ittiği için.

Şu anda yaptığı gibi.

Kardeşlerine bir şey görünmediğini teyit etmek için göz gezdirdiğimde boynumdan terler akıyor ama daha sert bir çekiş yaptığımda parmaklarını bileğime geçiriyor ve kulağıma konuşmak için yaklaşıyor.

"Bugün *benim* günüm Rosilocks," diye fısıldıyor saç telini dalgalandıran bir nefesle. "Bir Prenses Prenslerine itaat etmelidir."

Yutkunurken, parmaklarımı geçirirken yenilginin ürpertisini hissediyorum, pürüzsüz, sert sıcaklığının şoku açık. Bu böyle mi olacak? Her biri beni bir günlüğüne mi alıyor? Gerçekten fark etmezdi. Antlaşma konusunda haklı. İlki, imzalamadan önce okuyabildiğim tek antlaşma, bu yüzden kendime bilmiyordum bile diyemiyorum.

Lex konuşurken elimi onun ereksiyonunun üzerine koyuyorum, gevşek ve hareketsiz.

"Bunu neden yaptığını biliyorsun," diyor kardeşlerinin arasına bakarak.

Pace hiçbir şey belli etmeden homurdanıyor. "Ders dışı etkinliklerle zamanımı doldurmak istediği ama Koç'un beni kabul etmediği şeyi mi kastediyorsun?

Wicker'ı da mı alır?" Ses tonunda, parmaklarımı sert şaftının etrafına iterek tutuşunu sıkılaştıran bir acılık var. "Evet, bu aklımıza gelmişti."

Wicker neşesiz bir şekilde gülüyor. "Çok yaklaşmıştık," diyor, pencereden dışarı bakarken başı titriyor. "Dışarı çıkmaya çok yakındık."

Pace parmak ucunu serçe parmağımda gezdirerek, "*Lex* yakındı demek istiyorsun," diye cevap veriyor.

Lex, "Hayır, değildim," diye itiraz eder. "Siz ikiniz çıkana kadar ben çıkmıyorum." Bunun üzerine kulaklarım dikildi, gözlerim yukarı doğru kaydı. *Dışarı* mı? Neyin dışında? Her ne hakkında konuşuyorlarsa, birbirlerine bakışlarından anladığım kadarıyla işe yarar bir şey. Önemli bir şey.

Parmaklarımı Pace'in şaftının etrafında sıkarak Lex'e "Bu senin de hokey oynayacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

Pace keskin bir şekilde nefes alıyor, kalçalarını yukarı doğru esnetiyor.

Lex bakışlarımı karşılıyor, kehribar rengi gözleri geriliyor. "Tabii ki hayır. Tıp hazırlık sınıfının son dönemindeyim. Programım buna izin vermiyor." Tıp fakültesi. Eminim çoktan başvurmuştur. Kabul edildi mi? "Ders çalışmakla, kampüste *sana* eşlik etmekle, staj yapmakla, mülakatlara girmekle, ödevleri teslim etmekle ve yemin ederim Pace'le çok meşgul olacağım." Bakışları kardeşine kayıyor. "*Bir damla* döl ve hepimiz sikildik."

Pace'in siki donmuş avucumun içinde seğiriyor, dudaklarından bir kahkaha pufu kaçıyor. "Rahatla, kardeşim." Parmaklarımı sıkıyor. "Sadece biraz heyecan yaratıyorum."

Lex, "Neredeyse iki yıldır bu heyecanla yaşıyorsun," diyor, çenesi gergin. "Onu koltuğun üzerine eğ ve içine boşal. O bir Prenses, Leydi değil."

Bu sefer elimi geri çekmek için hamle yaptığımda Pace bana izin veriyor, vücudum serbest kalışla sarsılıyor. Aşağılanma hissi yanaklarımı bir kez daha yakıyor ama Lex'in sözleriyle midemin bulanmasının yanında ikinci planda kalıyor.

Wicker'ın bana yavaşça sırıtmasından anladığını tahmin ediyorum. "Neredeyse geldik. Prenses olarak kampüsteki ilk günün için hazır mısın?"

Avucumu kalçama silerek boğazımdaki yumrunun geçmesini istiyorum. "Evet, hazırım."

Araba öğrenci birliğinin önünde durur ve şoför atlayıp kapıyı açar. Lex ve Pace, kapıya en yakın olanlar, ilk inenler. Ben de inmek için hamle yaptım ama Wicker beni tutup geri çekti. Yanına düştüm, yarısı kucağında.

"Emin olalım." Wicker'ın eli dizime geliyor ve parmaklarının eteğimin altına girmesi için yer açarak dizimi ayırıyor. "Derste olmadığın sürece her zaman birimizin yanında olacaksın. Akademik zorunluluklar dışında başka erkeklerle ya da kadınlarla konuşmak yok -özellikle de DKS'den herhangi biriyle- erkek *ya da* kadın." Vücudu arkamda dimdik duruyor ve konuştuğunda boynumun ıslandığını, dudaklarının nabız noktamın üzerinde gezindiğini hissediyorum. "Mesaj attığımızda cevap vereceksin. Varlığını istediğimizde, orada oluyorsun. Sana dokunduğumuzda, bu hayal edebileceğin en büyük onurmuş gibi davranıyorsun."

Mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışarak hızlıca başımı sallıyorum. Aletini arkamda hissedebiliyorum, şimdiden yarı sertleşmiş durumda. "Anladım."

Gerçek şu ki, birden fazla Düşes'in sistemden geçmesini izledim. Story'yi adamlarıyla izledim. Diğer Prensesleri gördüm ve benden ne beklendiğini anladım, en azından toplum içinde. Bu hiçbir zaman sorun olmadı. Kraliyet hayatının sadece bu kısımları için eğitildim.

Zorlandığım şey özel kısımlar.

Elini çekmiyor, parmaklarını kalçalarımın arasına sokuyor. Çıkardığım sessiz, telaşlı sesi duymazdan gelerek dudaklarını yukarı çekip kulağıma fısıldıyor, tıslayarak ve ısrarla. "Bugün benim günüm olsaydı, bu eteği üzerinden yırtıp atar ve sana bütün gün bunun parçalarını giydirirdim. Pace sabırlıdır ve meydan okumayı sever. Ama sakın benim için böyle bir şey yapmaya cüret etme." Parmakları göbeğime değiyor. "Aslında yarın hiç külot giymeni istemiyorum." Dudakları ayrılıyor, keskin dişleri kulak mememi koparıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Kucağından fırlayıp kapıya doğru hamle yapıyorum. Yere yuvarlanırken Pace beni yakalıyor, tişörtünün altında şişen pazuları Wicker'dan kaçmaya çalışırken yüzüstü düşmemi engelliyor. Koyu renk gözlerine bakıyorum, içlerindeki kötülük kıvılcımıyla yutkunuyorum.

"Prenslerinden asla kaçma," diye homurdanıyor ve sıkı kontrollü hareketlerle beni düzeltiyor. Zaten izleyen insanlar var ve Pace onları kin dolu bakışlarla takip ediyor.

Gergin bir şekilde, "Özür dilerim. Ben- ben değildim-"

Pace tekrar bakışlarımla buluştuğunda, öfkenin sıcaklığı yerini inanılmaz derecede karanlık bir şeye bırakıyor. Yüzüme dokunuşuyla, şefkatli ve sürükleyici dokunuşuyla daha da artıyor. "Görüyorsun ya Rosilocks, bu işten tek kazancımız sen olacaksın," diyor, yanağımın kıvrımında bir parmak ucunu gezdirerek. "Tatlı dudakların. Pembe yanakların. Pürüzsüz bacakların ve mükemmel göğüslerin. Gerçeği bilmek istiyorsan," diye yaklaşıyor, sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor, "hiçbir şey beni onun seni o masanın üzerinde kanlı bir şekilde becermesini izlemek kadar zorlamadı."

Geri çekiliyorum, ağzını kıvıran hınzır sırıtıştan tiksiniyorum. "Sen bir domuzsun."

"Ve sen de bizim sürtüğümüzsün." Gülümsemesi sertleşiyor, gözlerinin kenarları sıkılaşıyor. "Daha sonra seni çağırdığımda bunu unutma, Rosilocks."

HİÇBİR ZAMAN ÖZEL OLMADIM. Elbette, tüm hayatım özel *olmak* üzerine kuruluydu, ama gerçekte Düşes pozisyonu boş bir hayaldi. Dış dünya için, okulda ya da kasabada, kayda değer değildim. West End'in içinde, saflığımla ilgili beklentiler, bir kavgadan önce ve sonra stres atmak isteyen azgın erkek arkadaşların ihtiyaçlarından daha yüksekti. İsyan etme özgürlüğüm de yoktu. Annem her yerdeydi, her zaman izliyor, her zaman koruyor, her zaman uğraşıyordu.

Erkeklerin sevimli olduğumu düşünmeleri önemli değildi, onun havada asılı duran varlığıyla değil. Hiçbiri, sürtük, fevri olanlar bile, bir hamle yapmaya cesaret edemezdi. Taşakları vücutlarına yapışık bir gün daha yaşamak istiyorlarsa, hayır. Hayır, West End'de onlar için orada olmadığım biliniyordu. Onların sevimli maskotu, sadık bir amigo kızı, küçük bir kız kardeşi olabilirdim ama günün sonunda sınırların dışındaydım, daha fazlası olmam yasaktı.

Sanırım bu yüzden kampüste yürürken gördüğüm ilgi bana ağır bir battaniye gibi ağır ve boğucu geliyor. Hayatım boyunca bu anı bekledim, bir unvanın güvencesine sarılmayı, herkesin ne başardığımı, özel olduğumu bilmesini.

Ama yanımda bruinlerin tanıdıklığıyla yürümüyorum. Ashby kardeşlerle yürüyorum, kendi başlarına popüler ve ilgi çekiciydiler ama şimdi Prensliğe yükseldiler.

"Her zaman böyle midir?" diye soruyorum. Yanlarından geçtiğimiz bir grup kız kötü bir fısıltıyla konuşuyor. Kalbim hafif bir panikle çarpıyor. Kendimi savunmasız hissediyorum, sanki herkes benim bir sahtekâr olduğumu hissediyor.

"Alışırsın," diyor Wicker, kolunu omzuma atarak. Kızlardan biri olduğu yerde durup ona bakıyor. Ona bakıyorum, tam zamanında kıza göz kırptığını görüyorum. Yemin ederim, kızın bacakları sıkıştı. "Ve faydalarından yararlanmayı öğren."

Lex sertçe düzeltiyor, "Senin karma amcık biçme günlerin sona erdi, Wick." Sağımda Lex, solumda Wicker ve önümde Pace'in uzun, kıvrak adımları varken kendimi kapana kısılmış hissediyorum, geri dönmekten başka gidecek yerim yok.

Ancak bir West Ender'in her yakıcı bakışı bunun mümkün olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Geri dönüşü yok.

İngiliz binasının aynalı pencerelerinde kendimi görene kadar neredeyse kafam karışacaktı. İlk kez herkesin neye baktığını görüyorum. Stella'nın saçı ve makyajı Sindirella tarzında bir dönüşüm geçiriyor.

Harika görünüyorum. Zarif. Rafine. Doğu Ender gibi görünüyorum.

Pace, öğrenci birliği dışında kampüsteki en görünür nokta olan çeşmede durdu ve bana ve kardeşlerine dönerek çenesini kaldırdı.

"Babam ona beş dakika vermemi söyledi."

Ceketimi sıkıca tutarak aralarına bakıyorum. "Beş dakika mı? Ne için?"

Wicker iç geçiriyor ve beton istinat duvarının üzerine kayıyor. "Hayran kulübümüz için," diyor, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı, sabah güneşinin sıcağında güneşlenen bir yılana hiç benzemiyor.

Döndüğümde tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Dil Sanatları merkezine kadar uzanan bir sıra erkek -NZ üyeleri- var. Bazıları hevesli ve parlak gözlü, diğerleri ise sabırsız ve yorgun görünüyor. Stepford askerleri gibi görünüyorlar, kırktan fazlası mükemmel, tek tip bir sıra halinde dizilmiş.

Her biri tek bir beyaz gül tutuyor.

Lex, çeşme duvarındaki kardeşlerine katılarak, "Halka arzlarını yapmak için buradalar," diye mırıldanıyor. Olan bitenden sıkıldığı her halinden belli olan bir ders kitabı açıyor. "Katılım zorunludur."

Hafızama kazınıyor. Şahsen hiç görmedim ama duymuştum: Prensesin haftalık hediyelerini kardeşlikten alması. Bunun böyle bir gösteri olduğunu hiç fark etmemiştim ve onlara döndüğümde, işaretimi bekledikleri açıktı.

"Ah," diye ceketimi ve çantamı bırakıyorum, sonra ellerimi eteğime silerek ilk adama başımı sallıyorum. "Uh, tamam. Ben... hazırım."

Öne doğru atılarak gülü bana doğru uzattı. Gülü alıp "Teşekkür ederim" diye başlıyorum ama o çoktan uzaklaşıyor, bir sonraki adam onun yerini alıyor. Bir bant gibi birbiri ardına geliyorlar ve ben kolumdaki gülleri dengelemekte zorlanıyorum, hepsinin yanında gelen kartlardan bahsetmiyorum bile. Her biri

Lex'inkine tıpatıp benzeyen bir not taşıyor; ikiye katlanmış küçük, krem rengi bir kart.

Diğerlerinden biraz daha yavaş olan altıncı adama kadar, içinde ne yazdığını görme fırsatım olmadı.

Güzel Prensesime. Hüküm sürsün. -HJ

Notu okurken donup kalıyorum, yanımdaki adamın gülünü alıp kartı açıyorum.

Güzel Prensesime. Hüküm sürsün. -MM

Sıradaki adamın kartı lekeli, sanki sırada beklerken yazmış gibi.

Güzel Prensesime. Hüküm sürsün. -PT

Geri kalan gülleri mekanik hareketlerle kabul ediyorum, her biri için sessiz ve yumuşak bir şekilde teşekkür ederken her birini dirseğimin beşiğine sıkıştırıyorum. Lex'e sadece bir kez dönüp bakıyorum ve gözlerini kalçasının üzerinde açık duran kitaba sabitlenmiş buluyorum.

Kahvaltı masasında notunu okuduğumda midemde kelebeklerin uçuştuğunu hatırlayarak hayatım boyunca hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Bir an için bile olsa Lex Ashby'nin bir şey yapmaya çalıştığına inandığımı düşünmek... ne?

Beni pohpohlamak mı?

Yaratmak hüküm sürmektir. East End'in sloganı bu. Bu sözler, bu adamların 'güzel' Prenseslerinin gerçek anlamda hüküm sürmesini istedikleri anlamına gelmiyor. Sadece acele etmemi ve hamile kalmamı istiyorlar.

Etrafımızdaki insanlar, PNZ üyeleri aceleyle ve işaret ederek süzülürken gösteriyi izliyor. Son gülü kabul ettiğimde, demet kollarımda şişti ve onu bir bebek gibi kucağıma aldım, midem düşüncelerle doldu.

"Sonunda," diyor Wicker, duvardan aşağı atlayıp bana yaklaşarak. Elinin sırtımdan aşağı inip kıçımın kıvrımına tünemesine izin veriyor.

"Babam programlarımızı ayarladı, bu yüzden aynı molayı vereceğiz. Öğlen burada buluşuruz."

"Peki," diyorum, elini bırakma zahmetine girmeden. Wicker aşağılık biri olabilir ama bu konuda hiçbir zaman açık sözlü olmadı ve sanırım...

Sanırım buna saygı
duyabilirim. Garip bir
şekilde, West End gibi.

"Seninle burada buluşacağım," diyorum ona, gözlerimi onunkilere dikerek.

Bu kolay kabulleniş karşısında şaşırmış görünerek başını öne eğiyor. "Anladın, değil mi Red?" Kıvırcık saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra avucunu boynumun dibinde gezdiriyor. "Babam her zaman izliyor. Hoşuna gittiğini farz et."

Gözlerim Pace'inkilere kayıyor ve o da babasının her yerde gözleri olduğunu onaylarcasına başını sallıyor. Tekrar Wicker'a baktığımda bakışları gözlerimden ağzıma kayıyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Bu bir performans, midemi alt üst eden bir performans, çünkü Whitaker Ashby kadınları baştan çıkarma konusunda bir usta ve ben de bundan muaf değilim. Gözleri ürkütücü bir mavi, dışarıda gün ışığında daha da fazla. Yüz hatları neredeyse uhrevi ve ilk defa bu adamın nereden geldiğini merak ediyorum.

Kendimi darbeye hazırlıyorum, tören sırasında üzerime saldığı sert, acımasız öfkeyi bekliyorum. Ama beklentilerim yanlış, çünkü dudakları yumuşak. Öpücük sert ama nazik, dilini benimkine doğru yavaşça, ayak parmaklarımı kıvırarak okşuyor. Daha başlamadan bitiyor, kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Öğlen, Red."

Sırt çantasını omzuna asmış, beni nefessiz ve şaşkın bırakarak uzaklaşıyor.

Ancak Lex bana yaklaştığında, kaşlarını eğerek, bunun tıpkı güller gibi olduğunu fark ediyorum. Öpücüklerden oluşan bir taşıma bandı. Zorunlu katılım.

Lex hiçbir şey hissetmeden şakağıma bir öpücük konduruyor ve içimde bir kızgınlık oluşuyor. Ona karşı değil, farklı bir şey beklediğim için bana karşı.

Hızla ama.

Pace en kötüsü.

"Sen bizim ilkimizsin, biliyorsun." Çenemi güçlü bir şekilde kavrıyor, parmakları çenemin menteşesine saplanıyor. Gözleri günün sert ışığında o kadar da karanlık değil, neredeyse Lex'inkiler kadar kehribar rengi görünüyor. "Bir kızın üzerine çiğ çiğ gitmek mi? Prezervatif olmadan asla sevişmemek babamın bizim için koyduğu ilk kurallardan biriydi." Gözleri, parmaklarının kavrayışına karşı büzülmüş dudaklarıma kayıyor. "East End ancak bu kadar kazayı kaldırabilir ve bu kendi oğullarından birinden mi geliyor? Bu bir ölüm cezası olurdu."

Dudaklarının dudaklarıma ilk dokunuşu tam da Wicker'ınkiler gibi hissettirmesini beklediğim şeydi: talepkâr ve sert, dili istilası için dudaklarımı ayırıyor. Tadı sıcak ve kahvenin keskin kenarı gibi ve karşı koymasam da, gözlerimi sıkıca kapatıp kabul etsem de, parmakları hala kulaklarımın altındaki çukura bastırıyor ve çenemi açık tutuyor.

Öpücük yavaşlıyor, gürültüsü dudaklarımda titreşiyor. "İçine kendimden bir parça koymanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum..." Kısa bir duraklama oluyor, onun sıcaklığı gidiyor ve sonra sıcak ve kaygan bir şey aniden dilimin üzerinde patlıyor.

Sesle birlikte gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Pace ağzımı kapatarak az önce tükürdüğü tükürük tomarını oraya hapsediyor.

"Daha sonrasına kadar sana beni hatırlatacak küçük bir şey," diyor ve sonunda beni serbest bırakıyor.

Öğürme refleksim tetikleniyor ve kusma dürtüsü bastırıyor. Pace bana bakıyor, neredeyse başarısız olmam için beni cesaretlendiriyor.

Wicker'ın sözleri kafamda *yankılanıyor, Babam her zaman izliyor.*

Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle yutkunuyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Pace yanından geçerken, güllerin narin kaşmiri delip etime batan dikenlerini görmezden gelerek.

Ben de aynen öyleyim.

Güzel.

İlk dersime giderken yol boyunca iyiyim. Yoldan geçen insanlara gülümsediğimde iyiyim. Öğrenci birliğinin etrafından dolanıp büyük hava kompresörlerinin arasından geçerken iyiyim. Çöp bidonlarını bulup, gül ve kart destesini dikkatsizce içine atana kadar iyiyim.

YILDIZLAR DIŞINDA, sınıfa doğru yürürken günlerdir hissettiğim en normal şeydi. Bu benim Forsyth'deki ikinci yılım ve kampüsü avucumun içi gibi biliyorum. Düşes olamayacağımı öğrendiğimden beri, tıptan görsel sanatlara geçiş yaptım, bu da pozisyonu kaybetmenin acısını azalttı. Forsyth'teki tıp fakültesi Sy ve Lex gibi öğrenciler yetiştiriyor. Azimli, hesapçı, hırslı adamlar. Dersler zor ama rekabet daha zor. Bundan vazgeçtiğim için çok mutluydum.

Seramiğe giriş dersime gitmek için güzel sanatlar binasının merdivenlerini tırmanıyorum. Müzik kanadına çıkan merdivenin dibinde eğilmiş bir figür görüyorum. Pencerelerden içeri süzülen güneş piercinglerini parlatıyor. O kara gözleri nerede görsem tanırım; Story'nin Lordlarından Dimitri Rathbone. Beni izlediğini hissetmiş olmalı çünkü dönüp bakışlarımı yakalıyor. Dudağının bir köşesi aşağı doğru seğiriyor ve gözlerindeki tiksintiye bakılırsa, kim olduğumu tam olarak bildiğine hiç şüphem yok: düşman.

Ama bundan daha fazlası var. O zaman anladım. Ben de *onlardan* biriyim, seçkinlerden. Güçlüler. Kıskanılan.

Farkına vardığım şey beni şaşkına çeviriyor ve topuklarımın üzerinde dönerek koridorda koşmaya başlıyorum. Bir sütunun arkasına saklanıp çeşmeden bir yudum su içiyorum,

Aklımı toplamaya çalışıyordum.

Artık her şey farklı. "Benden

saklanabileceğini mi sandın?"

Ses bir yumruk gibi çarpıyor. Korkutucu. Otoriter. *Ev.*

Yavaşça, temkinli bir şekilde dönüyorum, onunla yüzleşmeden önce bir damla su yakalamak için bileğimi dudaklarıma götürüyorum. Koridorda garip bir serap gibi duruyor, eli dudaklarında, leopar desenli sahte taytı kıvrımlarını sarıyor. Deri ceketinden, vücuduna beş santimlik bir yükseklik katan ince topuklu botlarına kadar, neredeyse bir kerede kavranamayacak kadar korkutucu.

"Anne?" Gıcırdıyorum, sessiz ama gergin. Birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakıyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

Kırmızı çerçeveli gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir vahşilik var. "Burada ne işim var benim? Kızımın ne düşündüğünü öğrenmeye geldim." Kahkahası histeri ile çatırdıyor. "Damızlık olmak için Doğu Yakası'na mı iltica ediyorsun? Sen aklını kaçırmışsın."

Muhtemelen, ama biri bizi birlikte yakalarsa, korkunç sonuçları olacak bir sınıflar arası savaşa yol açabilir. En yakın kapıdan, banyodan bir kız çıkıyor ve annemin elini tutup kapıyı kilitlemeden önce onu da içeri çekiyorum.

Bileğimi sert bir şekilde kavradı ve "Verity Marie Sinclaire, konuşmaya başlasan iyi olur yoksa-" diye tısladı.

Bir sarsıntıyla onun elinden kurtuluyorum. "Ne yapacaksın anne? Beni spor salonuna geri mi sürükleyeceksin? Cezalandıracak mısın? Bana iyi kızların hayatta ilerlemek için neler yaptığını mı anlatacaksın?" Gülüyorum, sesim tiz ve panik içinde çıkıyor. "Tahmin et ne oldu? O dersler işe yaradı. Altın bileti aldım. Her zaman istediğin gibi bir ev kızıyım."

Gözleri kısılıyor, kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Sen bir *prensessin.*" Kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor, sanki sesi bile ona acı geliyormuş gibi

Dilini. "Hiçbir kızım East End'in yüceltilmiş döl sığınağı olmayacak!"

Sesindeki tiksinti yüzüme bir tokat gibi iniyor, ama bakışlarındaki iğrenme gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmesine neden oluyor.

"Beni tam olarak yetiştirdiğin şeyi yaptım: Kraliyet ailesi olmak." Bu kadar incinmemeliydim ama incindim. Üzüleceğini, hatta kızacağını biliyordum ama annem bana daha önce hiç bu kadar küçümseyerek bakmamıştı. "Düşes olmayı başaramadığımı biliyorum ama bu benim elimde değildi. Başka nereye gidebilirdim ki anne? Benim için çok geç olana kadar Lordların başka bir Leydi'ye ihtiyacı olmayacak. Kontlar gitti. Ve Baronlar-"

"Sakın söyleme bile," diye tersliyor annem, ifadesi bozulmuş bir halde. "Bunu yasaklıyorum."

Omuz silkerken ellerim ağır bir şekilde kalçalarıma düşüyor. "Bir davet aldım ve kabul ettim."

"Benimle tartışmadan." İşte o zaman anladım. Hissettiğim tüm acı, onun gözlerinden bana geri yansıyor. "Ortadan kayboldun, bize sırtını döndün. Seni bulamadığımda yaşadığım panik hakkında bir fikrin var mı?"

Göğsüm ağrıyor. "Bunun için özür dilerim. Sadece düşünemedim-"

"Bunu yapmana izin vereceğimi mi sandın?" Kollarını kavuştururken bilezikleri şıngırdıyor.

Ellerimi çantamın askısına doladım. "Evet, ama aynı zamanda... Seçileceğimi düşünmemiştim."

İç çekerek alnını ovuşturuyor. "Seni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmak için çok geç değil. Bağlantılarım var ve bir şey imzalamış olsan bile-"

"Ben imzaladım. Antlaşmayı imzaladım." *Kanla*. Çenemi kaldırarak ekliyorum, "Ve Dükler çoktan pazarlık yaptılar. Prenslerle kendi anlaşmalarını imzaladılar. Bunu bozmak zaten yeterince kırılgan olan barışı bozmak anlamına gelir. Bu iş bitti."

Bu takasın boyunu aştığını anladığında yüzü soluyor. "Dükler senden vaz mı geçti?" diye soruyor, yüzü öfkeden kudurmuş gibi bir hal alıyor. "Düklerim. *Benim* yavrularım. Önce seni o Kuzey Yakası sürtüğü için reddettiler, sonra da-"

"Hey," diyorum, sesim keskinleşiyor. "Lavinia'yı bu işin dışında bırak!" "Seni -kızımı- bir et parçası gibi takas mı ettiler?" Sanırım Düklerden hiçbiri ona bu kısımdan bahsetmemiş.

Oops.

Sy'a sessiz bir özür gönderdim. "Anne, bunu sadece ben istediğim için yaptılar." Gergin bir gülümsemeyle, "Aslında önce beni kurtarmaya geldiler," diyorum.

"Gördüğüm kadarıyla harika bir iş çıkarmışlar!" diye patladı, ellerini savururken bilezikleri şıngırdıyordu. "Tanrı aşkına Verity, kendini neye bulaştırdığının farkında mısın? Ashby ile mi? *O* çocuklarla?"

Göğsümden kopan kuşkulu kahkahayı durduramıyorum. "Şimdi de nasıl bir çocuğa hizmet ettiğimi mi önemsiyorsun? Çünkü Nick Bruin geri dönmeden önce Bruce Oakfield'ın benim üçüncü Duke'üm olacağından oldukça emindik." Kaşlarımı kaldırıyorum ama buna gerek yok. Yüzüne düşen gölgeden spor salonunda yaramı antiseptikle sardığı ve kaşlarını çattığı o günü hatırladığını anlayabiliyorum. "Bu konuda herhangi bir çekincen varmış gibi görünmüyordu."

Kurnaz gözleri benimkileri yakıyor. "Çekincelerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Nick Bruin'in *cazibesi* sayesinde West End'e geri dönüp Dükalığı aldığını mı düşünüyorsun?" Sırıtışı yavaş ve keskin. "Bu doğru. Bruin'lerin dişleri var ama bebeğim, benim pençelerim var."

Annem her zaman etkisini abartmıştır. Ama Saul Cartwright'ın doğru türden bir insana karşı yumuşak başlı olduğu doğruydu. "Bu doğru olsa bile," diyorum, "Nick'in Bruce'un yerine geçmesiyle *küçük bir ilgin olsa* bile, yine de benden-"

"Beklentiler mi?" diye tersliyor, gözleri açılıyor. "Evet, beklentileri konuşalım. Ashby ve oğullarının senden ne beklediğini biliyor musun?"

"İstiyorum." Akıl almaz ve inanmaz bir şekilde güldüğünde bile sakinliğimi koruyorum. "Sandığın kadar aptal ve saf değilim. Bu Prenses işi mi? Tam bir saçmalık. Ben onlar için sadece bir aracım. Onlar beni değil, yaratacağım şeyi istiyorlar." Omuz silkerek ekliyorum, "Bu işe körü körüne girmedim anne. Beni bunun için *eğittin.* Her görgü kuralı dersinde. Her dans dersi. Diğer kızlar randevulara giderken evde kaldığım tüm o geceler. Bekaretime olan takıntın." Sanki göğsümde bir baraj yıkılmış gibi aceleyle çıkıyor.

"Bana kızgınsın," diyor, gözleri sertleşiyor. "Peki. Seni Düşes olman için eğittiğim için kız. Benden nefret et. Kız, ödeş. Ama Prenses olmak hazır olmadığın bir mücadele."

Alay ediyorum. "Beni Düşes olmam için eğitmediniz. Dükler, Lordlar - hatta Kontlar bile, cehennemin dibini boylamadan önce - bakireleri tercih ederler ama hiçbiri bunu şart koşmaz. Bu şartı koşan sadece bir ev var. *Prensler.*" Bacaklarımın arasında, o fallusun kızlık zarımı parçaladığı yerdeki ağrıyı hissediyorum. "İstesen de istemesen de beni buna hazırladın. Ve eğer Prenses olmak bir savaşsa? O zaman daha iyi, çünkü ben hâlâ West End'deyim." Çantamı omzuma atıp omurgamı dikleştiriyorum. "Ben kazanacağım."

Annem duygularını her zaman kendine saklamıştır ve şimdi de durum farklı değil. Ama gözlerindeki bakışı saklayamıyor - daha önce hiç tanık olduğumdan emin değilim.

Korku.

Annem korkuyor.

Benden değil. Benim

için korkuyor.

"Oh, Verity. Anlamıyor musun?" Beni içine çekerken çenesi titriyor, başı sallanıyor. "Bebeğim, sen çoktan kaybettin."

9

Pas ŞAFTIMI KAVRIYORUM, elimi sert yüzey boyunca gezdiriyorum, parmaklarımı sıkıyorum. Bu kısım her zaman doğal geliyor, sanki bedenim ve ruhum bu aşkın yerde buluşuyor. Her şey akıcı, kolay, en iyi türden coşkuyla sonuçlanan hızlı bir ritim.

Döndüğümden beri ilk kez farkındalığımı ellerimin hareketinden başka bir şeye indirgeyemiyorum.

"O diskin fidyesi ne Ashby? Onu rehin tutmayı bırak ve lanet olası bisküviyi vur!"

Koçun sesi filtreyi aşıyor ve gözlerim kanatta boşta olan Turner'a, sonra tekrar fileye kayıyor. Wicker ve ben bütün gün buzda bir aşağı bir yukarı gidip geldik ama henüz şutumu atamadım. Babam bana tekrar orta sahada oynayacağımı söylediğinde çok kızmıştım ama şimdi buradayım ve bu işin peşini bırakmak istemiyorum. Beni açgözlü yapıyor. Bencil.

Hepsini kendime istiyorum.

Gözlerim ağabeyimin gözleriyle buluşuyor ve o da bana başıyla onay veriyor. Boşluk kapanıyor ve atışı yapıyorum, dirseğimi geriye doğru kaldırıp pakı sert bir tokatla vuruyorum. Çıtırtıyı duyuyorum, dünyadaki en iyi ses -bir kadının beynini boşaltırken dudaklarından dökülen adımdan başka- ve diskin kalecinin uzanmış kollarının yanından geçip ağlara gidişini izliyorum.

Orada kaymak ve geri dönmek, süzülüşte kaybolmak ve itmek için ne kadar çok şey istediğim neredeyse iç karartıcı.

Soyunma odasına döndüğümüzde, o huzur duygusu eriyip gidiyor. Duşların sesi, soğuk fayans zemin, etrafta havluyla ya da çırılçıplak dolaşan erkekler. Hepsi ruhuma zımpara kağıdı gibi geliyor, farkındalığımın kenarları tetikte olma içgüdüsüyle çiğ kalıyor. Soyunma odası rahatlatıcı olmalı. Hapishanede bu kadar iyi olmamın bir nedeni de bu. Grup evleri, yatılı okullar ve hokeyle geçen bir çocukluktan sonra, küf kokulu bir sardalya konservesinde bir grup kokuşmuş, gürültülü bok kafalıyla birlikte paketlenmek benzersiz bir şekilde tanıdık geliyor. Takım arkadaşlarımın meraklı bakışlarıyla beni süzmeleri de tanıdık bir his. Hapishanede bu değerlendirme ölüm kalım meselesiydi, yaşımın iki katı adamlar beni ölçüp biçiyor, beni alıp alamayacaklarını merak ediyorlardı. Birçoğu beni test etmeyi severdi.

Birçoğu kaybetti.

Buradaki adamlar da beni ölçüyorlar, ama farklı nedenlerle. Bunlar silahlı soygundan sekiz ila on iki yıl yatan dinsizler değil. Bunlar Doğu Yakalı. Sert davrandıklarında bile yumuşak davranıyorlar. Kendilerinden birinin iki yıl parmaklıklar ardında kaldıktan sonra nasıl göründüğünü merak ediyorlar.

Cevap "Jacked". Vücudumun üst kısmındaki sert kasların korkutucu olduğunu bilmek için aynaya ihtiyacım yok. Bu pisliklerden herhangi birini masanın altına yatırabilirim. Karın kaslarımdan bir çeyreklik atabilirim. Hapishanenin neredeyse tek faydası bu. Bira ya da şekerin olmaması ve Ashby Vakfı tarafından bağışlanan iyi donanımlı egzersiz odasında geçirilecek bolca zaman, Forsyth Pen'de kaldığım süre boyunca beni tetikte tuttu.

Şimdi bu beni bir yan gösteri yapıyor.

"Güzel gol," diyor Turner sırtımı sıvazlayarak.

Kaslarım, etrafımda dönüp onu yere serme içgüdüsüyle geriliyor. Kendimi zar zor durduruyorum. Huysuzca, "Teşekkürler," diyorum ve bu amansız dikkatten kurtulmaya çalışıyorum. Lanet olası iki ay oldu ve ben hâlâ etrafımdaki insanların her sesini, her hareketini, her bakışını takip etmekten vazgeçemiyorum. Tek yapmak istediğim Saray'a geri dönmek, kendimi bir odaya kilitlemek ve beş dakikalığına rahatlamak.

Wicker'ın duştan çıktığını hissediyorum, karanlık ve çılgın enerjisinin her zaman farkındayım. Zihnimde uzak bir ağustos böceği gibi vızıldıyor ve ben ona odaklanıyorum, kardeşimin varlığının damarlarımda kükreyen vahşi güvensizliği yatıştırmasına izin veriyorum.

Nerede olursam olayım, Wicker kanatlarımı tutuyor.

Fayansların üzerinde yürürken ıslak, havlusu beline kadar inmiş. Başını eğmiş, bana doğru ilerlerken gözleri odayı tarıyor. Farkındalığımın artmasıyla aniden kıpırdamadan duruyorum, gözlerinde her yerde kaynayan o gerginliği biliyorum. Wicker aletini ıslatalı iki gün oldu.

"Hayır," diyorum sessizce, çantamdan temiz bir gömlek çıkarıyorum.

"Ne yok?" diye soruyor, havluyu çekip vücudunu ovmak için kullanıyor. Ben de sikliyim ama Wicker'ın vücudu Yunan heykelleriyle aynı mermerden oyulmuş ve bir esneme gördüğümde hemen anlarım. Yemi yutup gözlerini Wick'in mükemmel formunda gezdiren birkaç adam kendilerine o sinsi iç soruyu soruyorlar: Onu becermek mi istiyorlar, yoksa onun gibi mi olmak istiyorlar?

"Cinsellik krizlerine neden olmayı bırak." Başımı sallıyorum. "Onların bir amcığı yok diye sen de bundan muaf olacak değilsin. Babam bunu açıkça belirtmekle kalmadı, sen de sözleşmeyi imzaladın."

Wicker'a ben seks düşkünü diyorum. Aleti fırsat eşitliği sunuyor. Hatun, erkek, MILF, DILF, yasal ya da cinsiyet fark etmez

Belirsiz, ayrımcılık yapmıyor. Wicker'ın libidosu Ellis Adası gibi. Ona yorgunlarınızı, fakirlerinizi, yığınlarınızı verin.

Beyinlerini sikip atacak.

Kaşlarını çatıyor ama bu onu daha az yakışıklı yapmıyor. "Her şeyden önce, o sözleşme saçmalık. Duşta birazcık döl harcamam kimin umurunda? Sanki sonsuz bir kaynağım yokmuş gibi." Dolabını çekerek açtı ve dolap yanındaki dolaba büyük bir gürültüyle çarptı. "İkincisi, bütün bunlar bir tuzak. Bizi başarısızlığa uğratmak için tuzak kuruyor, böylece tırnak kadar ölü mirasını üzerine yıkabileceği biri olacak. Ben, zoraki seksle. Sen, kendi narkotiğinle aynı çatıyı paylaşmak zorunda kalıyorsun. Ve Lex," sesini alçaltarak yaklaşıyor, "çünkü aleti hâlâ tatilde." Wicker bunu sanki birinin ölümcül beyin kanserinden bahsediyormuş gibi acımasızca söylüyor.

Lex için endişelenmiyorum. Bu yüzden o olması gerektiğini anlıyorum. Verity. *Rosilocks*. Kardeşimizin tüm kayıtsız ilgisizliğine rağmen Rosilocks, kızaran yanaklarından kıvrımlı kalçalarına, kabarık göğüslerine kadar tam Lex'in tipi. Doğurgan ve olgun. Tam da Lex'in uzak duracağı türden bir kız, çünkü onu çok fazla isteyeceğini biliyor.

Beni ona çeken şey bu değildi, ama çekiciliğini görebiliyorum.

"Lex depozitosunu yatırdı," diyorum, ona otuz bir çekmesi için gönderdiğim videoları hatırlayarak. Kızların hepsi kızıl saçlıydı. Bodrumdaki görüntülerden -ki bu görüntülerin sadece koridorda olduğunu kabul etmek gerek- kırk beş dakikasını aldı ama oğlum sonunda o taşağı buldu.

Ve sonra ona verdi.

Çoraplarımı giyerken yüz ifademi gizliyorum. Bu demek oluyor ki Wicker ve Lex benden önce onun içine girmişler. Bunun bana yaptığı şeyi yutmak için oldukça iyi bir iş çıkardım, çünkü Wicker haklı. Babam ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu benim için başka bir ceza, uzun zamandır istediğim şeyin kardeşlerime verilmesini izlemek. Bu her zaman beni cezalandırmak için en sevdiği ikinci yol olmuştur.

Ama sonra bunun onlar için de bir ceza olduğunu hatırlıyorum.

East End'de onun aygırı olma şansı için sol taşaklarını verebilecek düzinelerce adam vardı ve o bunu yapmayacak sadece üçünü seçti. Gitmemize iki yıl vardı, onun parmağının altından çıkmamıza. Üniversite bittiğinde -Wicker ve ben diplomalarımızı aldığımızda- biz ve Lex sonunda özgür olacaktık. Artık bağlar olmayacaktı. Yükümlülükler olmayacaktı. Artık babamız olmayacaktı.

Şimdi de ömür boyu PNZ'ye bağlı kalmamızı sağlamak için elinden geleni yapıyor.

Wicker yanıma çöküyor, avlanmış bir adam gibi görünüyor. "Bu gerginliği azaltacak bir şeye ihtiyacım var." Dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmiş, parmaklarını ıslak saçlarında g e z d i r i y o r. "*Gelmem gerek.*"

Sadece o değil. Bütün lanet gün, elinin sikimin üzerinde hissettirdikleri dışında hiçbir şey düşünemedim. Wicker muhtemelen onu sinirlendirmek için bunu uzattığımı düşünüyor ama gerçek sebep bu değil.

Bu, kontrolün kimde olduğunu bilmekle ilgilidir.

"Öyle bile olsa," diyorum ayaklarımı kot pantolonumun içinden geçirerek, "bir takımla ilk gününde yapman g e r e k e n son şey bu adamlardan biriyle şipşak bir ilişki yaşamak ve dinamiği bozmaktır. Exeter'i hatırlıyor musun?"

Bu, en azından, bana bir onay homurtusu getiriyor. Takım arkadaşlarını sikmek asla işe yaramaz. Bu inişli çıkışlı, drama dolu yoldan daha önce de geçmişti.

"Dinleyin!" Anthony Giles, kaptanımız, gürültüyü bastırmak için bağırıyor. "Bu gece Nu Hayvanat Bahçesi'nde Ashby kardeşlerin takıma geri dönmesine hoş geldin partisi var."

Wick sırıtarak siyah boxer külotunun belini kırıyor. "Sanki parti yapmak için bize ihtiyacın varmış gibi. Bence bizi sadece biz gittiğimizde kaybettiğin tüm süsleri geri almak için kullanıyorsun."

Giles güler ama inkâr etmez. "Var mısın, Wick?"

"Tabii ki varız," diye ikimiz adına da cevap veriyor.

"Yeni Prenses'ini mi getiriyorsun?" Turner heyecanlı görünerek soruyor. Sanki güzel bir elbise ve taç onu Batı Yakası'nın süprüntüsü

olmaktan çıkaracakmış gibi, hepsi de onun iyiliğini kazanma şansı için salyalarını akıtıyor.

Bir hafta önce hepsi onun peşindeydi.

Wicker soyunma odasının kapısındaki kare aynaya bakıyor ve saçlarıyla uğraşıyor. "Hiç sanmıyorum. Dokuza kadar yatağa girmiş ve saçlarımızdan kurtulmuş olacak."

Soyunma odası, Wicker'ın nihayet giyinmesini bekleyen ben kalana kadar boşalıyor. "Ben gitmiyorum," diyorum ona, hâlâ geride durduğum için tedirginim. Kalem'deyken bunu yapmayı asla hayal edemezdim. Bu pusu için bir reçete ve damarlarım hareket etmeye devam etme içgüdüsüyle dolup taşıyor.

Wick kafasını kaldırır. "Neden olmasın? Prensesi becermek zorunda olduğunu biliyorum ama iki yıl oldu Pace. Bunun gerçekten ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Yumruklarım kıvrılıyor ama öfkemi derinlere itiyorum. "Halletmem gereken işler, izlemem gereken yayınlar ve yatırmam gereken depozitolar var."

'Depozito' kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu terim. Sadece babam seksten her türlü duyguyu çıkarmayı başarabilir. Ve cidden, beslemeleri kontrol etmek? Bu bir örtmece mi şimdi?"

İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz, ancak güvenliği incelemek, insanları takip etmek ve kimin nerede olduğunun farkında olmak için çok zaman harcıyorum. Babam muhtemelen iyi bir asker olmaya çalıştığımı, her zaman onun varlıklarına göz kulak olduğumu sanıyor, ama gerçek şu ki, duramıyorum. Göğsümdeki bu tırtıklı burkulmayı hafifleten tek şey bu.

Yine de Rosilocks için büyük planlarım var. Yarın onun için sakladığı şeyden çok daha uzun sürecek planlar. Benim için tek faydasının o olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Birkaç saat içinde sikimin onun pembe amına gömüleceğini bilmek -hayal etmek ya da dilemek değil- tadını çıkarmaya değer tek şey.

Nihayet.

Benim

sıram.

Saçlarımı geriye iterek, bir sonraki soruma sessiz bir dikkatle yaklaşıyorum. "Gerçekten gidiyor musun? Çünkü-"

Gözlerini deviriyor. "Biliyorum. Sikimi kendime saklıyorum. Kendimi kontrol edebiliyorum, biliyorsun."

Hayır, öyle değil. Nu Zoo, East End'in parti evi. Orada kimse yaşamıyor. Kardeşlik kira ve onarım masraflarını karşılamak için fonları bir araya getirir ve karşılığında tam da adının tanımladığı gibi olur. Bir hayvanat bahçesi. Wicker lise son sınıftan beri buranın müdavimi.

Göğsünde Forsyth U hokey logosu olan ceketini silkiyor. "Bir partiyi inmeden bitirebilirim. Yani," diye göz kırpıyor, "izlemeye karşı bir antlaşma yok."

Ona bakıyorum, buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum, çünkü bir an bile inanmadım. "İşi batırırsan bedelini ödeyecek olan sen değilsin, Wick. Bunu unutma."

Omuzları geriliyor ve dönüp bana sert bir bakış fırlatıyor. "*Bana* hatırlatıyor *musun*?" diye soruyor, gözleri kısılıyor. "Sen gittikten sonra Lex'i kim toparlıyordu sanıyorsun? Üç hafta boyunca her gece onunla kalan, dikişlerini yırtmadığından ya da trafiğe çıkmadığından emin olan bendim. Sabahın üçünde Kuzey Yakası'na gidip ona Scratch satan bendim. Babam onu bırakmaya zorladığında onu bağlayan bendim."

Suçluluk duygusu en tanıdık şey, tıpkı karnıma saplanan bir bıçak gibi ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Onu yenmenin tek yolu bu. Uyuşmak. Hiçbir şey olmamak. Yok olmak.

Wicker şöyle devam ediyor: "Belki de orada senin için gerçekten berbat bir durum vardı. Bilemem, bu konuda konuşmayı reddediyorsun. Ama Lex söz konusu olduğunda, bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatmana gerek yok."

Gözlerimi kaçırarak sesimi bulmaya çalışıyorum. "Biliyorum. Ben sadece..."

Çevremde onun irkildiğini görüyorum. "*Siktir.*" İşaret parmağı ve başparmağını alnına bastırıyor, gözleri kapanıyor. "Lanet olsun. Bunu söylememeliydim. Seni suçladığımızı düşünmeni istiyor." Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, gözleri benim hissettiğim aynı acı pişmanlıkla dolu. "Suçlamıyoruz."

"İkiniz de bunu söyleyip duruyorsunuz," diye belirtiyorum gergin bir sırıtışla.

Zayıfça omuz silkiyor. "Belki inanmaya başlarsın."

"Belki." Muhtemelen inanmam.

Uzun, ağır bir duraklama oluyor ama ikimiz de üzgün olduğumuzu söylemiyoruz. Söylememize gerek yok. Üçümüzle ilgili olan şey bu. İncitmek, kesmek ve aldatmak için şekillendirildik ama babam bunun birbirimize karşı olmasını ne kadar umduysa da hiçbir zaman olmadı. Bu anlaşmayı yıllar önce yaptık. Kanla. Karanlıkta. Acı içinde.

Biz bir Cerberus'uz. Üç kafa, tek kalp.

Bu yüzden kızamıyorum. Bu yüzden kardeşimin Verity'yi becermesini izlemek zorundayım - gerekirse onun için onu açık tutmalıyım - ve ağzımı kapalı tutmalıyım. Bu yüzden Lex'e, tohumlarını onun içine sokmanın en iyi yolunu bulmasında yardım etmeliyim. Bu yüzden ikisinin de gözlerinin içine bakmalı ve bu bende patlama isteği uyandırmıyormuş gibi davranmalıyım.

Çünkü babam da böyle isterdi.

Sessizliği bozan Wicker oldu, omzunu bir dolaba dayadı. "Selam." Çenesini yukarı kaldırıyor, gözleri umutlu. "Azgın mısın?"

Homurdanıyorum, tüm nafile suçluluk ve işe yaramaz öfke eriyip gidiyor. "Senin için değil."

Kendini beğenmişliği kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Kulağa sahte geliyor, ama tamam."

Çantamı kavrayıp kolumu omuzlarına dolayarak onu odadan çıkarıyorum. "Sekiz saat daha," diye teminat veriyorum ona, "sonra istediğin kadar amcığa sahip olabilirsin."

Ama gece yarısına kadar Rosilocks bana ait.

Sadece bana.

~

Bir saat sonra, durum daha da kötü.

Lex minibüsü ara sokağa park ettiğinde tedirginlik bin katına çıkar.

"DKS'den atılmak için ne yaptı?" Gizlice etrafı tarayarak soruyorum.

En azından kardeşim düne göre daha dinlenmiş görünüyor, gözlerindeki o yıpranmış acemiliğin bir kısmı gitmiş. "Hiçbir fikrim yok, ama tahmin etmem gerekirse, sadakat eksikliği olduğunu varsayardım." Lex için bu her zaman sadakatle ilgilidir. Dükler hakkında takdir ettiği tek şey bu olabilir ve muhtemelen müzakereler sırasında bunu bu kadar çabuk kabul etmesinin nedeni de buydu. "Wick'in Fury'de onu kovulmadan önce pataklamasına sevindim."

Bruce Oakfield gibi zenginler parayı güçle karıştırırlar. Kuralların üstünde olduklarını düşünüyorlar. Bu sadece işimizi yapmamızı kolaylaştırır.

Araba büyük evin gölgesinde duruyor. The Hideaway, Güney Yakası'nın kalbinde yer alan, bir zamanlar vergi kaçakçılığından hapse giren bir rapçiye ait devasa bir malikane. İkimiz de hapisteyken onunla tanışmıştım. İyi adamdı. Makrame konusunda çok yoğun. Ama Daniel Payne onun mülkünü kaptı ve Forsyth'teki en iyi küçük geneleve dönüştürdü, ki bu da babamın olaydan beri üzüldüğü bir şey. Payne adi Avenue motelinde şüpheli amcıklar satarken sorun yoktu ama gerçek, yüksek sınıf, lüks seks sömürüsü?

Bu Rufus Ashby'nin işi olmalı.

"Bunu temizlediğine emin misin?" Dışarı çıkarken gölgelere bakarak soruyorum. Sokak dar ve çok karanlık ve bu kadar güneyde hiç güvenlik kaynağı yok. Burası bir pusu için biçilmiş kaftan ve benim de kanım kaynıyor, sinirlerim içgüdüsel bir alarmla alevleniyor. "Geldiğimizi biliyorlar mı?"

"Perilini gitmeye hazır olduğumuzu söyledi." Lex arka kapıya yaklaşır ve kapıyı iki kez çalar. Ve sonra bir kez. Sonra tekrar iki kez. Diğer eli sırtının alt kısmında, tabancasının kabzasında durmaktadır. "Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olun."

Bana söylemesine gerek yok. Anlaşma yapıldığından beri buna hazırlanıyorum, bir buluttan diğerine atlıyorum, herhangi bir işaret arıyorum

West End'den gelen aldatma ya da şüpheli faaliyetler. Sorun da bu zaten. Devir teslimin burada, Killian Payne'in bölgesinde olmasını beklemiyordum.

Bu hoşuma gitmedi.

Bir silah belimde, diğeri botumda, gerginim. Kapı açılıp da iri yarı bir adam belirdiğinde, işler pek de iyiye gitmiyor. Güven hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı ve düşman bölgesine girmek mi? Silahımı kendi şakağıma dayasam daha iyiydi.

"Geç kaldın," dedi adam ve ben onu Forsyth U futbol takımından Marcus Reece olarak tanıdım. Payne'in en iyi askerlerinden biri.

"Üzgünüm." Lex'in sesi istese de daha az üzgün çıkamazdı. "Cadde'de trafik berbattı. Paket teslimatı için buradayız."

"Çöp toplamayı kastediyorsun." Marcus çenesini salladı. "İçeri gel." Kapı arkamızdan kapanıyor, bu da beni şimdiden canlı bir tel gibi alevlendiriyor. Ve sonra Marcus bize, "Küçük bir pürüz çıktı." dedi.

Midem bulanıyor. "Ne tür bir pürüz?"

"Beni takip edin." Evin önünden müzik sesi geliyor ama Marcus bizi arka merdivenlere götürüyor. Omuzları o kadar geniş ki, köşeyi dönüp ikinci kata çıktığımızda duvarları sıyırıyor.

Lex'e endişeli bir bakış attım ama o sadece başını sallayarak "Sakin ol" dedi.

Marcus devam ediyor: "Babası ona uzun süreli odalarımızdan birinde ucu açık bir rezervasyon yaptırdığından beri, bir haftadır burada." Bizi iki yanında kapılar olan uzun bir koridora götürüyor. Her birinden gelen sesler değişiyor. Müzik, yumuşak konuşmalar, yüksek sesle sevişmeler. "Patron ilk başta hayır dedi, DKS'den ayrılış şekliyle değil, ama Dükler iletişime geçti ve bazı şeyleri çözene kadar kalmasına izin vermemizi istedi. Onu sokakta tutmaktansa burada meşgul etmek daha iyi bir fikir gibi göründü." Sırıtarak bize bakıyor. "Ayrıca, babasının parası da diğerleri kadar iyi."

"Yani bir haftadır genelevde mi yaşıyordu?" diye sordum. Lex'i yandan dürterek mırıldandım, "Wick'e söyleme. Bütün güven fonunu kullanır."

Lex'in ağzı seğirir. "Bedavaya alabileceği bir şey için asla para ödemez."

Nokta.

"Sınırsız am," diye ekliyor Marcus, sanki bu iyi bir şey değilmiş gibi. "Sıkılana kadar harika. O da iki gün önce sıkıldı. Burada geçirdiği süre uzadıkça istekleri de kötüleşti, sonunda istek olmaktan çıktılar." Bir kapının önünde durdu. Dışarıda bir asma kilit var. Cebinden bir anahtarlık çıkararak, doğru olanı bulana kadar yavaşça karıştırıyor.

Lex yer değiştiriyor ve bu hareket zaten çiğ olan sinirlerimi daha da geriyor. Eğer soğukkanlı yüzü çatırdıyorsa, o zaman işlerin yarım yamalak göründüğünü anlıyorum. "Bak, gerilimden yanayım," diyor, "ama burada neler oluyor?"

Marcus iç geçiriyor ve anahtarın ucuyla alnını kaşıyor. "Yanıklar. Kızlarımızı yakmaya başladı. İkisi dayandı ama üçüncüsü?" Ağzı düzleşiyor. "Onun yüzüğüyle damgalanmıştı."

Alay ediyorum. "Duke fantezisini gerçekleştiriyor."

Marcus gözlerimin içine baktı. "Tam olarak bizim düşüncemiz." Sonunda kapıyı açıyor ve sanki bir ödülü ortaya çıkarıyormuş gibi kolunu uzatıyor.

Sanırım bazı açılardan öyle.

Bruce Oakfield yatağa zincirlenmiş, çıplak ve ağzında bir tıkaç var. Odayı taradığımda bu şeylerin BDSM düzeneğinin bir parçası olduğunu gördüm. Şüphesiz kızlar içindi ama şimdi onu tutuyor. Gözü morarmış ve boynunda kabuk bağlamış gibi görünen tırnak izleri var. Bizi görünce gözleri açılıyor, gözlerinde hem korku hem de umut titreşiyor.

Koridorda bir figür hareket ediyor. Silahıma uzandım, ama bu Killian Payne, Kral'ın ta kendisi. Kapı aralığında duraklıyor, elleri havada. Yüzündeki sert bakış, silahımı çekmeyi bitirmem için bana meydan okuyor.

Çenemi sıktım, bırakıyorum.

"İyi ki buradasın," diyor Killian, çenesini Bruce'a doğru sallayarak. "Bir gün daha geçseydi kafasına kurşunu ben sıkardım."

"Neden yapmadın?" Lex sahneyi değerlendirerek sorar.

Killian sırıtıyor. "Çünkü Auggie çarşafları kana b u l a d ı ğ ı m ı z d a sinirleniyor." Marcus onun yanında homurdanıyor ama Killian'ın gözlerindeki ciddiyet kayboluyor. "Ama daha çok Düklerle bir anlaşman olduğu için ve bunun basit bir ceset imhasından daha fazlası olduğunu biliyorum." Bakışlarını Bruce'a çevirir, gözleri şiddetli vaatlerle doludur. "Ona taktığın damgayı yakmak zorunda kaldık, biliyorsun. Senin lanet baş harflerinden kurtulmanın tek yolu buydu." Gözlerinde kaynayan öfkeyi çok iyi tanıyorum ve gözlerim Lex'e g i d i y o r. İncitmek istemediğin birini i n c i t m e k zorunda kalma hissi... bu Her zaman midemin çukurunda bir hastalık gibi kalır.

Lex çantasını açar ve küçük bir cam şişe ile bir şırınga çıkarır. "Anlıyorum." Bana attığı bakış, Lex'in bu duyguyu kendisinin de çok iyi bildiğini söylüyor. "Tut onu," diyor bana.

Bruce mücadele ediyor. Hep öyle yaparlar. Yüzü kıpkırmızı ve çarpılmış bir halde çırpınıyor ama dizlerimi göğsüne dayayıp tüm ağırlığımı vererek onu irkiltmek yeterince kolay. Lex yatıştırıcıyı damarlı koluna enjekte ediyor ve ben de onun kayboluşunu izliyorum, içindeki öfke iradesi dışında boşalıyor. Ağır göz kapakları. Halsiz uzuvlar.

"Yaktığı bu kızlar..." Başımı eğip Bruce'un yüzüğünü değerlendiriyorum. Büyük ve gösterişli, üzerinde kesik bir 'O' harfi var. Bana daha çok sıfır gibi görünüyor. "Onlar iyi kızlar mı? Sadık falan mı?"

Döndüğümde, Killian kollarını kavuşturmuş, ağzı dalgın bir şekilde kaşlarını çatmış duruyordu. Sormadığım şeyi yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyor.

İntikam mı istiyorsun?

"Duruma göre değişir," diye cevap veriyor, gözleri kısılıyor. "Ne istiyorsun?"

Omuz silkerek Bruce'dan iniyorum. "En güneydeki kamera kayıtlarından birine erişim." İtiraz edemeden, "Babam için değil." diye teminat verdim.

Killian alay ediyor. "Buna neden inanayım ki?"

"Muhtemelen yapmamalısın," diye itiraf ediyorum. "Ama gerçek bu."

Lex malzemeleri toplarken bir süre gergin bir sessizlik oluyor ve bana meraklı bir bakış fırlatıyor.

Nihayetinde Killian çenesini eğiyor. "Tüm o yemlerin sadece ağaçlar ve tarlalardan ibaret olduğunu biliyor musun?" Başımı salladığımda iç çekip sönüyor. "Geçmişte burada, Hideaway'de... olaylar yaşadık. Hiç ödenmeyen borçlar."

Ah. Düşes. Bruin'in ona nasıl sahip olduğunu herkes biliyor. Buraya girip ona tecavüz ederek. Fahişelerinin de paylarına düşeni almak istediklerini tahmin ediyorum. Ona başımı sallayarak, "Böyle şeylere izin verirsen sadık kızlar uzun süre sadık kalmaz," diyorum.

Killian bana ters ters baktı. "Beni kandırma Ashby. Ben kızlarımı nasıl idare edeceğimi bilirim." Yine de uzaklara bakıyor, düşünüyor. "Sana üstteki iz kameralarından birini vereceğim. İster al, ister alma."

Düşünüyormuşum gibi görünmesi için biraz zaman ayırıyorum. Bir üst patika kamerası gökyüzü ve ağaç manzarasından başka bir şey olmayacak. Muhtemelen yerdeki herhangi bir insan yaşamı belirtisi o kadar uzakta olacak ki, birer leke olacaklar.

"Anlaştık," diyorum.

Effie buna bayılacak.

Çenesini kaldıran Killian, Bruce'a dik dik bakar. "Yavaş ol."

Rosilocks'u yatağında bekleyen kıyafeti düşünüyorum.

Sırıtarak cevap veriyorum, "Ben her zaman yaparım."

10

Pas

Bruce'u zindanda güvenli bir yere yerleştirdikten sonra, nihayet bilgisayarımın başına oturup monitörleri açarak ekranların canlanmasını izleyebildiğimde bir beklenti hissine kapılıyorum. Effie hoparlörlerden çalan şarkının ritmine ayak uyduruyor ama kafesinin kapısını açtığımda her zamanki gibi uçarak dışarı çıkmıyor.

Elimdeki tableti görüyor.

Boş ekranı analiz ederken başını eğiyor ve "*Sakin ol pis kuş*" diye gevezelik ediyor.

"Sen güzel bir kuşsun," diye düzeltiyorum onu. "'Güzel kuş'

de." "Güzel." "Oldukça pis bir kuş" diye eklemeden önce

gırtlağını titretiyor. *Siktiğimin Lex'i.*

Onun ve Wicker'ın bana kızacağını bildiğim bir şekilde bu beni rahatsız ediyor. Bunun tek nedeni Effie'nin bensiz bir şekilde uyum sağlaması, yeni kelimeler öğrenmesi, ben yokken kardeşlerimle yakınlaşması değil. O her zaman sadece bir

biraz da onların. Ayrıca, ne söylediğini bile bilmiyor. Sadece duyduklarını tekrarlıyor.

Ama göğsümdeki sızı hâlâ devam ediyor ve başını hafifçe okşamak için uzanıyorum. "Sen en güzel kuşsun, Effie. Kimsenin aksini söylemesine izin verme."

Bana ihtiyacı vardı ve ben onu terk ettim.

Bilerek ya da isteyerek yapmadım ama o bunu bilmiyor ve şimdi ne zaman sınıftan çıksam sinir krizi geçiriyor. Bazen dersteyken telefonumdan onu izliyorum, seslenirken gagasını sonuna kadar açıyor.

"Özür dilerim," diyorum tüylerini hafifçe okşayarak. "Uzun bir gün oldu, ha?" Önce okul ve hokey, sonra Hideaway'deki pislik, sonra Lex'i Nu Zoo partisinde Wicker'ın idarecisi olmaya ikna etmek.

Dokunuşumdan sonra sarı gagası aşağıya doğru iniyor. "*Pace'i seviyorum.*"

Bunu ona öğretmemin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlayarak sırıtıyorum. Wicker ve Lex ben yokken onun kafasını saçma sapan şeylerle doldurdukları için artık bunu çok sık duyamıyorum ama sesi içimde bir şeylerin oturmasına neden oluyor. "Hey, bak senin için ne buldum."

Birkaç kez dokunmak gerekiyor ama sonra güney üst patikadan gelen kamera görüntüsü ekranı dolduruyor. Muhteşem bir manzara, kamera o kadar yükseğe monte edilmiş ki Effie kilometrelerce ötesini görebiliyor.

Ciyaklıyor, kanatlarını açarak ekrana dönüyor. Çıkardığı ciyaklamayı herhangi bir küfür takip etmediğinde uygun bir şekilde büyülendiğini anlayabiliyorum. Onu son bir kez kaşıdım ve kafesi kapattım.

"Bir süre sessiz olman gerekecek." Kendi monitörlerime dönmeden önce çarşafı kafesinin üzerine örtüyorum. Bütün gün Verity'nin düşüncelerinin aklımın bir köşesinde kaynamasına izin verdim, onun içinde olma düşüncesiyle kronik çadır kurma yüzünden hayalarım ağrıyordu. Başka bir gece olsa ciddi bir izolasyona çekilirdim ama gün bitmeden önce yerine getirmem gereken son bir yükümlülük var.

Yatak odasının ekranını büyütüyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum.

İlk fark ettiğim şey, söylediğim gibi gece elbisesini giymiş olması. Minik, pamuklu bir elbise, kepçe yakalı ve küçük kapaklı kolları var. Etek ucu kalçalarını zar zor örtüyor ve bu manzara karşısında sikim seğiriyor. Bebek Dergisi. Sayı 24. Nisan, 1978. Model Ivy Eden çok benzer bir gecelik giymişti. *Bu* dergi yatağımın başucunda, diğerleri gibi çorap çekmecemde değil. Benim için çok özel. Onun için bir aylık kantin paramı takas ettim. Ivy'nin uzun kızıl saçları ve pembe-soluk teni Kalem'de geçirdiğim pek çok zor geceyi atlatmamı sağladı.

Verity masasında oturuyor, önünde kalın bir matematik ders kitabı açık. Calculus, sanat bölümü için bile bir zorunluluk. Meşgul görünmeye çalışıyor ama bacağının sabırsızca zıplamasını, aynı bölümü üç kez okumasını ve elinde tuttuğu kullanılmamış fosforlu kalemi görüyorum. Endişeli. *Güzel*.

Prenses hızlı öğreniyor, bugün bu çok açıktı. Aramamı bekliyor ve ben de uzun süre ne düşündüğünü merak ediyorum. Çok mu ateşli? Baloda onun önünde nasıl otuz bir çektiğimi mi düşünüyor? Aletimin büyüklüğü hakkında hayaller mi kuruyor? Arabada elinin altında nasıl hissettiğini mi düşünüyor? Tadımın nasıl olduğunu mu merak ediyor?

Tanrım, bana dokunurken sertleştiğimi sanıyordum ama tükürüğümü yutmasını izlemekle kıyaslanamazdı. Neredeyse onu çeşmenin kenarına eğip orada becerecektim. Bu hoş karşılanmazdı ama yapabilirdim. Ne de olsa bugün benim günüm.

Sikimi sıkarak telefonumu aldım.

Üçüncü kapı aşağıda. Kapı kilitli değil.

Bildirimi duyduğunda ekrandan izliyorum, sesle birlikte tüm vücudu sarsılıyor. Mesajı alması biraz zaman alıyor, hareketleri yavaş ve temkinli. Yutkunduğunu gördüğüme neredeyse emin olduğum bir an var ve sonra:

Prenses: Geliyor.

Henüz değil, Rosilocks, ama yakında.

Bir komut girerek, sağ üst ekranı dolduran yeni bir videoyu sıraya alıyorum. Tören gününden, kapılardan içeri girdiği andan itibaren. O öğleden sonra videoyu hacklemem biraz zaman aldı, bu yüzden bu kısmı kaçırmışım - başını dik tutarak Saray'ın kapılarından süzüldüğü kısmı. Elbette, o günkünden farklı görünüyor. Biraz daha yaşlı, daha keskin. Daha büyük göğüsler ve daha kıvrımlı kalçalar. Ama parmaklarımın arasında hissetmeyi o kadar çok istediğim kızıl saçları aynı. Parlak ve uzun. Rosie Red. *Rosilocks*.

O tanışma uygulamasında ilk dikkatimi çeken şey saçları oldu, çok ateşli ve yumuşak görünümlü. Eşsiz. Özel. Daha ona dokunmadan önce, beni emerken saçlarını kalçalarımın arasında hayal ediyordum, parmaklarımın saçlarına dolanmış gibi görüneceğini hayal ediyordum. Seçtiği isim onu hafızama kazımıştı ve kabul eder etmez mesajlaşmaya başladık, birkaç masum fotoğraf paylaştık. Bana göğüslerini göstermesini istediğimde, tam olarak ileri gitmedi, ama yine de göğüs dekoltesinin ateşli bir fotoğrafını gönderdi, kraliyet mavisi bir sütyen beni azgın bir ereksiyona sokmaya yetecek kadar gösteriyordu. Sinir bozucu derecede nazlıydı, biraz fazla masumdu, ama kovalamacanın heyecanı benim için her zaman böyle olmuştur.

Heyecan verici.

Çıtayı yükseltip, yüz yüze görüşürsek neler yapabileceğimi görmesini sağlayabileceğimi düşündüm.

Bir kızın ne aldığını bilmesi gerekir, değil mi?

O video tam bir sanat eseriydi. Tuvalet ve arka planda yarısı boş şampuan şişemle yapılan ezik bir banyo mastürbasyon değildi. Ortam aydınlatması ve temiz çarşaflar vardı. Atmosfer. Tipik bir Salı sabahı gibi sadece bir tane sürtünmüyordum. Rosilocks'a ve onun güzel, kızarmış göğüslerine, sevimli emojilerine ve flörtöz gülümsemesine bir tane pompalıyordum.

Video... çok fazla hızlı mı? Kadınları kim bilebilir ki? O zamana kadar oyun oynamayı sevdiğini biliyordum - elde etmesi zor, kedi ve fare - ve ben

onu kazanabileceğimi biliyordum. Sadece onun hakkında ne hissettiğimi bilmesine izin vermeliydim. Beni ne kadar ateşlendirdiğini.

Beni engellemesi ve hayalet gibi dolaşması dışında.

Pace Ashby, boktan bir arkadaşlık uygulaması güvenlik sisteminin iyi bir şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Hesabına girdim ve ona neler kaçırdığını gösterdim. Yüzünün her yerinde.

En kötüsü birkaç gün sonra kampüs güvenliğinin kapıma dayanması bile değildi. Üstsüz ve panik halinde otoparka götürülmem ve kelepçelenmeden önce bir polis aracına doğru itilmem de değildi. Herkesin izlemeye geldiği o aşağılayıcı gösteri bile değildi.

Kapının çaldığını duydum ve o olmasını umdum.

Gardımı düşürdüğüm gerçeğiydi.

Kapının önünden gelen ayak seslerini, kapı kolunun dönme sesini ve kapıyı iterek açarken menteşelerin gıcırtısını duyuyorum. Arkamı dönmeden, "Kapıyı arkandan kapat." diye emrediyorum.

Kapı girişine odaklanmış bir kameradan onu izliyorum. Odaya doğru birkaç adım atıyor, gözleri eşyalarımın üzerinde geziniyor. Burada yatak yok ama siyah deri bir kanepe var. Önünde bir sehpa ve üstünde bir yığın porno duruyor. Burnu tiksintiyle kırışıyor ve gözlerini hızla kitap raflarına çeviriyor.

"Çok fazla kupa var," diye belirtiyor ortasına sarılarak. Ekranda küçük ve korkmuş görünüyor, yeşil gözleri geniş ve tetikte.

Arkama yaslanıyorum, gözlerimi onun kıçının görüntüsüne sabitlerken taşaklarıma biraz yer açıyorum. "Babam onları sergilemeyi seviyor."

Kanepenin yanında durmuş, parmaklarıyla boruları karıştırıyor. Yüz ifadesinde bir şey titreşiyor. Babam hakkında bir yorum mu? Sivri bir söz mü? Her neyse, kendini tutuyor.

O da kendini tutuyor.

"Sen ve Lex'in tıp kliniğinde yaptıklarınıza rağmen, yükümlülüğümü yerine getirebilmemiz için biraz daha yakınlaşmanız gerekecek."

Ekranda bile yanaklarının pembeleştiğini görebiliyorum, bu da Lex'le aralarında olan şeyin bir ağırlığı *olduğunu ele* veriyor. Yaklaşıyor. Gergin. Olmalı da. Bu iki yıldır devam eden bir şey.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor, parmakları elbisenin eteklerini çekiştirirken. "Sadece hazırlıklı olmak iyi olurdu." Daha alçak sesle, "Bir kereliğine." diye mırıldanıyor.

Töreni ve Wicker'ın onu götürme şeklini düşünürsek bence *adil.* Eminim Lex onu hiç hazırlamamıştır.

Dizlerimi açarak sikimi ayarladım. "Bunu senin için kolaylaştıracağım, Rosilocks. Tek yapman gereken buraya oturmak." Sandalyemi döndürüp kalçamı okşuyorum ve onu gözümün önüne getiriyorum. Kahretsin, o gecelik. Video ekranı onun gerçek görüntüsünün hakkını vermiyor, yumuşak ve utangaç.

Gözü üzerinde olan tek kişi ben değilim. Onu ekrana getirdiğimden beri pantolonumu çekiştirip duruyorlar. Çıplak aletimin tabanını yumruğumla kavrıyorum, aşağıda kalmasını istiyorum. *Henüz değil*.

Gözlerini dikip bakıyor, sertleşiyor. "Kucağına oturmamı mı istiyorsun?" Ona bir vuruş yapıyorum. "Ben çalışırken beni izleyebilirsin."

Gözleri ereksiyonumdan monitörlere kayıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bütün bunlar da ne?"

Omuz silkiyorum ve onu yanıma çağırıyorum. "Babamın güvenliğini ben sağlıyorum. Bazıları içeride, bazıları dışarıda."

Hareketi elbisesinin eteğinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve bana üst kısmıyla uyumlu pamuklu külotunu gösteriyor. "Yapmamı ister misin, um..." Parmakları kalçalarına gidiyor, utanç gözlerindeki isteksizlikten belli oluyor. "... bunları çıkarayım mı?"

Gözlerim kısıldı. "Seni onların arasından sikmeyeceğim."

Yüzündeki bir şey kapanıyor, etek ucunun altına uzanıp külotu ihtiyatlı bir şekilde k a l ç a l a r ı n d a n aşağı çekerken gözlerinden biraz hayat akıyor. *Fazla ihtiyatlı*.

"Göster bana," diyorum, elimi sikimin üzerinde tutarak. "Kaldır onu."

Başını başka yöne çevirerek, elbisenin ucunu yukarı çekerken bana bakmıyor ve bana tümseğini isteksiz bir şekilde gösteriyor. Kalçaları birbirine yapışmış, bu yüzden şekli dışında pek bir şey göremiyorum.

"Ağdalanmışsın." Sert ve sinirli bir nefes verdim. "Neden ağda *yaptırdın ki*?"

Aceleyle elbiseyi bıraktı ve bana ters ters baktı. "Ne? Bu bir antlaşma. Stella -yani hizmetçim- bu sabah yaptı."

"O zaman bir daha asla yapma," diye çıkışıyorum, sinirden gerilmiş hissederek. "Prenslerinize itaat edin. Bu antlaşmanın üstündedir. Şimdi otur lan yerine."

Bu komutla kaskatı kesiliyor, gözleri şişmiş ve hazır olan sikime kayıyor. "Sen... böyle olmak zorunda mı?" Bakışlarımla buluşuyor, gözlerini korku dolduruyor. "Yine mi?"

Bu beni sırıttırıyor, karanlık ve acı. "Tahtını hatırlıyor musun, Rosi?" Elimi şaftın üzerinde gezdirip uzunluğunu vurguluyorum. "Yaldızlı olmadığı için hayal kırıklığına mı uğradın? Aynı sertlikte." Tek yaptığı yüzünü başka yöne çevirmek olunca, "Emrimi verdim," diye ekliyorum.

Cesaretini yavaş yavaş topluyor. Uzun bir nefes alıyor, sertçe iç çekiyor, çenesini çıkarıyor, omuzlarını dikleştiriyor. Masamın üst çekmecesinden kayganlaştırıcı şişesini alıp ucuma damlatarak geçiriyorum, avucumla yayarken yüksek sesle nefes veriyorum.

Sonunda bana yaklaşıp sırtını göstermek için döndüğünde, neredeyse orada kendimi kaybediyorum. Eğiliyor, elbisesinin etekleri kıçıyla amının birleştiği yeri görebilmem için yeterince k a l k ı y o r. Omurgası gergin bir çizgi halinde alçalırken bunun tadını çıkarıyorum ama onu durduruyorum. Elbiseyi kaldırarak dudaklarımı ıslatıyorum, bir elimle sikimi tam girişine doğrultuyorum, diğer elimle de kalçasını yönlendiriyorum. Çok uzun zamandır bekliyordum. Sadece hapishanede değil,

Ama daha önce. Bu anı milyonlarca kez düşündüm, yüzlerce farklı şekilde ortaya çıkabileceğini. Bu asla onlardan biri değildi, ama hiç yoktan iyidir. Kendimi onun girişine doğru yerleştiriyorum. Çok ıslak değil ama amına ilk dokunuşum kalçalarımın içgüdüsel olarak esnemesine neden oluyor.

Sopayı indirip onu içeri çekiyorum. Sesim en az üç oktav düşerek, "Yırtık am benim sapıklığım değil," diyorum ona. "Beni güzelce ve yavaşça al."

Avuç içleri sandalyemin kollarını kavrıyor, yere çökerken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Boğazından küçük bir ses kaçıyor ve içimdeki her şeyi ona çarpmamak için harcıyorum, sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Islak değil ama kayganlaştırıcı yolu yeterince kolaylaştırıyor.

Şimdilik.

"Doğru, bana gel," diye nefes alıyorum ve aramızdaki mesafenin yavaşça kaybolmasını izliyorum. Monitörde yüzünün hoşnutsuzlukla buruşmuş ifadesini görebilmem önemli değil. Beni o kadar iyi beceriyor ki, sikimin her santimi hiç itiraz etmeden onun tarafından kılıfına sokuluyor. Kıçı kalçalarımla buluştuğu anda bir küfür savuruyorum. "*Kahretsin,* Wicker yalan söylemiyormuş. Çok sıkısın kızım." Bir elimi sırtına koyup uzun, derin nefeslerinin yükselip alçaldığını hissediyorum.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor ve benden boğumlu bir kahkaha kaçıyor.

"Oh, bir dakikadan fazla zamanın olacak."

Parmakları kolçağı bırakmıyor, ben masaya doğru dönerken bir can simidi gibi kavrıyor. Önce Saray yayınlarını kontrol ediyorum ve o bunu fark ediyor, gergin bir sesle soruyor, "Sen... Ashby'nin mal varlığını mı izliyorsun?"

Taşaklarım gergin ve sikimin onun içinde seğirdiğini hissedebiliyorum, umutsuzca sikişmek istiyorum. Belli ki o dikkatinin dağılmasını istiyor, ama ben? Benim dikkatimin dağılması *lazım.* Şaşkınlıkla kanallar arasında geziniyorum, "Ön kapı, mutfak, boş yatak odanız, Beyefendiler Odası ve sonra..." diye açıklıyorum.

Sonuncusu topun eski bandı.

Daha yakından bakmak için öne doğru adım atıyor, bu hareket ikimizi de geriyor. "Orası soyunma odası mı?" diye soruyor, sesi şaşkın geliyor. "Üstümüzü değiştirmemizi mi izliyordun?"

Sikim onu ısı arayan bir füze gibi kovalıyor ve o sertleşiyor, hemen geri sallanıyor.

Çıkardığım ses hırçın ve şaşkın, ellerim kalçalarını sıkıca kavrıyor. "Belli ki." Elimi kalçasından aşağı kaydırıyorum, sonunda teninin yumuşaklığına kendimi kaptırıyorum. Düşündüğüm kadar pürüzsüz ve titrediğinde -ya da belki ürperdiğinde- bunu tüm aletimin etrafında hissedebiliyorum. "East End'in en önemli varlığında on iki rastgele orospu vardı. Kim olduğunu bilmeliydim." Sonunda dürtüye boyun eğiyorum, burnumu saçlarına sürtmek için öne doğru eğiliyorum. "*Ne olduğunu.*"

Hâlâ sert. Endişeli. "Peki ben neyim?"

Narkotik.

Hain.

Benimki

.

"Çok gergin," diye cevap veriyorum, ellerimi vücudunda gezdirirken. Kabuk bağlamış eklemlerimle sıyırdığımda göğsünün alt tarafı yuvarlak ve ağırdı. Nefesi kesiliyor ve kendi kendime gülümsüyorum. "Rahatlaman gerekecek."

Kucağımdaki ağırlığı mükemmel ve başını çevirdiğinde, yanağındaki canlı renk lekesini görmeme yetecek kadar, şampuanının kokusunu alıyorum - çiçekli, tatlı ve *kız* gibi. "Hayır, istemiyorum," diyor, gözlerini kırpıştırırken kirpikleri yanağına değiyor, yavaş ve kederli. "Sadece sen bitirene kadar almam gerekiyor."

"Bu senin için kolay olurdu, değil mi?" Elimi indirerek hevesli parmaklarımı iç bacaklarında gezdiriyorum. "Biraz fazla kolay." Merkezine dokunduğumda sertleşiyor, kalçaları kapanmak için mücadele ediyor ama parmaklarımı dudaklarının arasından kolayca kaydırıp klitorisini buluyorum. "Bütün bu kasılmalar beni harekete geçirmeyecek."

"Hareket etmeyeceksin, ah," yer değiştirmeye çalışıyor ama ben kalçasını tutarak onu sabit tutuyorum, "hareket mi edeceksin?"

"Bir santim bile değil." Sadece gerginliği azaltmak, kendini esnetmek için bile olsa bir dürtü duyacaktır. Orada çürükler olduğunu biliyorum. Lex bu sabah bize öyle söyledi. Aletimin içini doldurmasının basit baskısı muhtemelen canını çok acıtıyordur. "Sana zaten söyledim, tek istediğim oturman." Saçlarını okşayarak kulağına fısıldıyorum: "Tıpkı hapishanede geçirdiğim onca zaman boyunca yaptığım gibi."

Çenesi düşüyor ama gözüme bir şey takılıyor ve etrafından dolaşıp biri hariç tüm ekranları küçültüyorum. Balo gecesini sağ alt köşedeki küçük bir kutuda bırakıyorum. Ana ekran Beyefendinin Odası'nın iç kısmıyla doluyor.

"Bu..." diye kıpırdanıyor ve onu durdurmak için parmaklarımı kalçasına sokuyorum. Hazır değilim. "Orası striptiz kulübü mü?"

"Şşşt." Görüntüyü uzaktan kaydırıp sahnede dans eden kadınların üzerinden babamın masasına doğru tararken belden aşağım tamamen hareketsiz. Yanında oturan adam Timothy Maddox. Maddox sınırları aşmasıyla, Forsyth'e kolaylıkla girip çıkmasıyla tanınıyor. Şehirde bunun gibi birkaç zengin, bağlantısız adam var. Jacob Oakfield bunlardan biri. Louis Mercer bir diğeri. Bir de Timothy Maddox var. Sadece zenginlik saçmıyor. Tüylerimi diken diken eden sakin bir yoğunluğu var.

Ancak ilginç bir şekilde, ikincisinin oğullarının her ikisi de karşıt fratlarda liderlik pozisyonlarında bulunuyor ve bir taraf seçmek zorunda kalmadan ailelerinin erişim alanını genişletiyorlar. Oakfield'ınki öyle yaptı, ta ki bizim bodruma gelene kadar. Garson kız bir tepsi içki getiriyor ve Maddox'un kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor. Adamın eli kızın kıçında, parmakları şortunun kıvrımlarına dalıyor.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor. Ekranın karanlık kısmında onun yansımasını, gözlerinin video izlemeye-analize odaklanma şeklini görüyorum. Meraklı sürtük. Topun videosunu boşluğu doldurmaya zorlayarak kapatıyorum. Sesi kapalı tutuyorum.

Uyluklarının iç kısmını okşadığımda, ara sıra klitorisini yumuşak bir şekilde ovmak için yukarı doğru çıktığımda ve sonra tepki olarak irkilmesini görmezden geldiğimde bile uzun süre hiçbir kelime konuşulmadı. Aralarında Rosilocks'un da bulunduğu videodaki kızlar hazırlanıyor ve ikimiz de onların saç ve makyajlarını yapmalarını izliyoruz. Onunla birlikte izlerken göz kapaklarım kapanıyor, bedenim bir şekilde hem gergin hem de sıvıya indirgenmiş durumda.

Hepsi balo salonuna süzüldüğünde, yüzlerine maskeler yapıştırıldığında neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum, ancak zaman damgası bana bir saatin çoktan geçtiğini söylüyor.

"Pace," diyor, masaya uzanıp kenarından tutarken sesi ince bir törpü gibi çıkıyor. "Sen-"

"Hayır," diye küstahça cevap veriyorum ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için bacaklarımı ayarlıyorum.

Islak.

On dakika sonra sert bir nefes veriyor, sırtı çöküyor. "Geç oluyor."

En soldaki monitördeki saate bakıyorum. Neredeyse onu geçiyordu. "Bu kısmı seviyorum," diyorum, saçlarını tekrar koklamak için dalıyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına doğru itip kayganlığını yakalıyorum. "Beni şaşırttı - hareket etme şeklin. Bunu hiç beklemiyordum. Sanırım bu fotoğraflarda belli olmuyor, değil mi?"

Ekranda Lex ile dans ediyor, vücutları zarifçe hareket ediyor.

Islaklığını klitorisinin üzerine yaydığımda titriyor. "Bir saat oldu," diyor, kalçaları titriyor.

"Bitmesini istiyorsun."

"Evet." O kadar açık söylüyor ki sikim seğiriyor. Yumuşatmak yok. Gerçeğin etrafında parmak ucunda dolaşmak yok. Yüzüme tükürüyor da olabilir.

Mırıldanarak bir omzumu kaldırıyorum. "Hepimiz bir şey istiyoruz."

Ses tonum karşısında nefesi kesiliyor ve "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda anladığını biliyorum.

Wicker onu becerdi. Lex onun vücudunun en mahrem yerlerini gördü. İkisi de onu doldurdu, içine girdi. Tıpkı daha önce olduğu gibi, onu o flört uygulamasında görmek ve diğer erkeklerin de onu gördüğünü bilmek.

Başka kimsede olmayan bir şey istiyorum.

"Bebeğimi içinde istediğini söyle."

Boynunu çevirip bana bakmadan önce kaskatı kesildi. "Senin *neyin*?! Seni tanımıyorum bile."

Klitorisini okşarken dudaklarım kulağına sürtünüyor ve şöyle diyorum: "Ciddi olmana gerek yok Rosi. Sadece söylemen gerekiyor."

Yüzünü buruşturarak ağzımdan uzaklaşıyor. "Bu delilik."

Öfkenin beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. Zaten bunu yapmasını hiç beklemiyordum. Böyle şeyler zaman alır. Sabır. "Seçim senin," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Bir buçuk saat boyunca içinde kaldığımda, parmaklarım amıyla rahatça oynarken, nefesleri kısa, ağzı kapalı pantolonlarla gelmeye başladı. "Rahatsız edici," diye deniyor, kalçaları kıpırdanıyor.

Elimi bacaklarının arasından çekip kalçalarına sertçe bastırarak onu sakinleştiriyorum. "Hâlâ bir saatten fazla zamanım var."

Çenesi sertleşir. "Gece yarısına kadar burada kalamam."

"Yapacaksın," diyorum, bir kolumu onun ortasına dolayarak. "Tabii bana söyleyecek bir şeyin yoksa."

Onu tutuyorum çünkü ne olacağını biliyorum. Yansımasında gördüğüm o ateş parıltısının hepsi öfke değil. Bir kısmı da amcığının şişmiş ve benim için olgunlaşmış haliyle ilgili. Yine de kendine yalan söylediğine bahse girerim. Avuçlarını masaya dayayıp kalçalarını yuvarladığında, o daracık amcığı boyumu okşarken, bunun sadece bunu bitirmek için olduğunu söyleyecektir kendine.

Ama ağzının mest olmuş bir şekilde nasıl açıldığını görüyorum.

Beni harekete geçiren her şeyden çok bu oldu, kızıl saçlarını avuçlayarak onu göğsüme çektim. "Her gece bir hücrede tek başına kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Onu sikimin üzerine yatırarak tıslıyorum. Yüzünü buruşturuyor ama yine de yanıtının sıkılaştığını hissediyorum. "Babam beni cezadan kurtaramayacağını iddia etti ama bana kendime ait bir oda ayarladı. Ne de olsa ben bir Ashby*'yim.*" Homurdanıyorum çünkü bu hem doğru hem de değil. "Kendini eğlendirmek için pek çok yol öğreniyorsun Rosilocks ve benim en sevdiğim fantezi buraya geri dönüp seni bulmak ve sana benim çektiğim gibi acı çektirmekti. Zevk yok. Acı ve rahatsızlıktan başka bir şey olmayan uzun saatler. Ya gece yarısına kadar burada sikimin üzerinde oturacaksın ya da bana duymak istediklerimi söyleyeceksin."

"Seni hapse ben atmadım," diye ağlıyor, göğsü kabarıyor.

"Beni kızdıran sensin," diye patladım ve bunu vurgulamak için kalçalarımı yukarı kaldırdım. "Soruşturmayı başlatmalarının sebebi sensin. O gün onları kapıma gönderen sendin." Önümdeki çekmeceyi açarak Hideaway'deki o odadan aldığım kelepçeyi kaptım.

Gözleri onu takip ediyor ve sarsılıyor, ama her iki bileğini de arkasından tutmadan önce değil.

"Sebebi sensin," diye akıcı bir şekilde bileklerini kelepçeledim, "tüm öğrenci birliğinin önünde kelepçelendim, bir arabaya tıkıldım ve ilçeye götürüldüm."

Bana ters ters bakıyor, yüzü kızarmış ve çizilmiş. "Birkaç sapkın video yüzünden insanları hapse göndermiyorlar!"

Kollarını geri çekip hırlayarak, "Ama onları dolandırıcılık suçundan hapse gönderiyorlar" dedim.

Donup kalıyor, yeşil gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Ne?"

"Buldukları şey bu Rosilocks. Senin panikle yaptığın küçük saçma ihbar onları buna yönlendirdi." Onu zorla göğsüme doğru çekiyorum, sikim o kadar içine girmiş ki titrediğini hissedebiliyorum. "Wicker ve Lex kendimi suçlamamam gerektiğini söyleyip duruyorlar ama gerçek şu ki suçlamıyorum. Ben seni suçluyorum.

her gün için." Kolumu onun önüne doğru uzattım, kolumdaki dövmeleri ortaya çıkarmak için kolumu yukarı kaldırdım. "Hepsi beş yüz elli üç tane."

Dehşet içinde ağzı açık bir şekilde ona bakıyor. "Bu...?"

"Her gün için bir çetele," diye onaylıyorum. Dövmeler kısa ve kaba sopa ve dürtme çizgileri, her biri gece geç saatlerde hücremde yapıldı. Bazen mürekkep bulmam biraz zaman alıyordu, bu yüzden onları biriktirmek zorunda kalıyordum, bir seferde beş ya da on tane yapıyordum. Ama çoğunlukla, karyolama çöküp mürekkebi dikkatlice derime batırmak rutin bir şeydi. İğnenin her batışında onu düşünürdüm.

Yine de her şey öfke ve intikam değildi. Orada oturduğum süre uzadıkça, onun nasıl hissettiğini bilme ihtiyacım daha da arttı. Sadece görünüyordu. Göze göz. Bedelini zaten ödemiştim. Ödülden de biraz alabilirdim.

Aletim zonkluyor, buna bir son verme arzusu kan dolaşımımı hızlandırıyor. Ama pratik mükemmelleştirir. Buzda. Babamın ofisinde. Teknisyenimle. Ve bu bile, kendimi karanlık, lezzetli bir zevkle ödüllendirene kadar kendimi acının sınırına sürüklüyor.

Aletimin durmasını isteyerek kontrolümü geri kazandım ve kolumu beline doladım. Onu vücuduma sımsıkı sarıyorum ve kamera görüntüsü Prenses seçildiği için şok olmuş ifadesinden tören odasına doğru uzun yürüyüşüne geçerken onu ekranı izlemeye zorluyorum.

Vücudundaki her sinir gerilir, içeride ve dışarıda.

"Bunların olacağını bilmiyordum," diyor çenesi titreyerek. "Lütfen bana bunu izletmeyin."

"Neden olmasın?" Parmaklarımı kıvrımlarının arasına sokup tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Sıcak, nabzı sıcak teninin altında atıyor. Hay *sikeyim*. "Seni rahatsız ettiği için mi? Senin rahatın umurumda mı sanıyorsun?"

Ekranda Verity kendini penisin üzerine bırakıyor, güzel yüzünde şok ve dehşet ifadesi b e l i r i y o r. Kendimi onu bileğinden tutarken görüyorum ve sonra Wicker onu aşağı ittiğinde nefesim kesiliyor. Kukusu kasılıyor, acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi, bilmiyorum. "Sıkışmak yok," diyorum

Kulağına. "Bu şekilde parçalanmak nasıl bir histi? Bacaklarının arasından akan kanı hissetmek?" Vücudundan bir titreme geçiyor. "Cevap ver bana, Rosilocks. Nasıl bir histi?"

"Acıdı."

"Ne kadar?"

"M-daha fazla." Şaftımın etrafında kenetleniyor. "Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla."

Görüntü Peder'in eğilip kanını toplamasına doğru ilerler. Yıpranmış, bitkin ve travma geçirmiş görünüyor. Balkondaki güzel kız kan, ter ve gözyaşından başka bir şeye dönüşmemiş. Evrakları imzalarken elleri titriyor.

"Oh, işte burada gerçekten iyi oluyor," diye fısıldıyorum, elbisesinin altını yokluyorum ve kabaca göğüslerini ellerime alıyorum. Sertçe sıkarak onu çığlık atmaya zorluyorum. "Lanet olsun, kardeşim... çok acımasız, değil mi?"

İçimden bir titreşim geçiyor. Kıskançlık. Wicker onunla sadece kim olduğunu, bana ne yaptığını bildiği için yattı. Üçümüze de. Ama o önce benimdi. Öyle olmalıydı. Eğer işler farklı gitseydi - eğer o videolar için beni ihbar etmeseydi - onu benim yapardım.

Tamamen.

"Keşke bu kadar bağımsız olabilseydim," diye itiraf ediyorum, avuçlarımdaki ağır göğüslerinin tadını çıkararak. "Ama yapamam. İçimde çok fazla öfke var. Yaptığın şeye, başlattığın şeye ve bunun hayatımı nasıl mahvettiğine dair büyük bir öfke."

Ekranda, Wicker o sabit, manik ritmiyle ona vuruyor ve kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru sallanıyor. Uzanıp sesi açıyorum ve o gecenin müziğinin görüntülere katılmasına izin veriyorum. Kalçaları güçlü bir şekilde onu yerde iterken oda masanın sürtünme sesiyle doluyor. Sikim kalınlaşıyor, her küçük itişte geriliyor. Wicker'ın vuruşunun güm, güm, güm sesini, her yumrukta Verity'nin dudaklarından gelen yumuşak, hüzünlü çığlıkları dinliyorum.

"Pişman değilim." Yansımada, gözlerini ekrana dikmiş, boş bir ifadeyle izliyor.

"Yapmazsın," diyorum acı acı. "Wicker'ın sert bir sevişmesi bile muhtemelen iyi bir sevişmedir."

"O değil." Başını sallıyor, çenesi gergin. "Seni ihbar ettiğim için pişman değilim. Keşke daha uzun süre hapiste kalsaydın. Keşke kardeşlerin de seninle gelseydi. Keşke-" Aniden ayağa kalkıp onu masanın üzerine fırlattığımda sesi bir çığlıkla kesiliyor.

Avuç içimin düz kısmını kafasına sokuyorum ve bu inanılmaz bir şey. "Şu haline bak Rosi. Yüzün yerde, kıçın yukarıda, ellerin kelepçeli, gözlerinde o korku titreşimi." Homurdanıyorum, sikimi ona sürtüyorum. "Nasıl bir his?"

Asla cevap verme şansı olmuyor. Onu şu anki gibi sikerken bile, sikimin bir santimini amından zar zor çıkarırken bile, daraltıcı kayma çok fazla. Çok çaresizim, çok açım.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, başlarken parmaklarım saçlarını bir avuç sıkıyor. "Oh, Tanrım-" İlk dalga lanet olası canlı bir tel tarafından yumruklanmak gibiydi. Vücudum onunla birlikte patlıyor, dudaklarım bir hırıltıyla geri çekilirken, kalçalarımı ona çarpıyorum.

Sikim o kadar sert nabız atıyor ki bunu hissediyor, sırtı titreyerek nefes alıyor. Gelmeye devam ediyor. Sikim ona dalga dalga döl pompalıyor ve her darbede homurdanıyorum, bu düşünce damarlarımı lav gibi ısıtıyor.

"Al şunu," diye gürlüyorum, ona tohumlarımın her damlasını veriyorum. Onu kendimle dolduruyorum. Bir parçamı onun içinde bırakıyorum -belki de önümüzdeki dokuz ay boyunca. Sikim bu fikirle o kadar şiddetli bir şekilde zıplıyor ki, içine bir kez daha On

u. Hayatım boyunca bundan daha ateşli bir şey düşünmemiştim.

Tükendiğimde, nefesim kesildiğinde ve yarı yolda gevşediğimde, onun damlıyordu. Geri çekilerek elbisesini yukarı kaldırıyorum ve dölün sikimin etrafından sızmasını izliyorum. "Vay anasını," diye nefes alıyorum, büyülenmiş gibi. Daha önce yalan söylemiyordum.

Hiç çiğ kalmamıştım, kendimi sıcak, kaygan bir amcığa boşaltma hissini hiç tatmamıştım.

Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu, kalçalarımı geri çekerken şaşkınlıkla izliyordum, şaftım ikimizle birlikte parlıyordu. Etrafımda seğiriyor ve başım serbest kaldığı anda amcığı *fışkırıyor,* döllerim kıvrımlarının üzerine akıyor.

Tekrar içeri itmek için acele ediyorum, sonunda gözlerimin kıçının dolgunluğunu almasına izin veriyorum. Ama daha yukarıda bir şey dikkatimi çekiyor. Elbisesinin altında, sırtının küçük kısmında bir yara izi var. Elbiseyi onu görebileceğim kadar yukarı itiyorum, yuvarlak, kabarık ve solgun.

Üzerinde çizgi olan bir O.

Ben dölleri tekrar deliğine akıtırken o hareketsiz kalıyor, gözleri klavyeme sabitleniyor. "Şimdi bitti mi?" diye soruyor, sesi sessiz ve düz.

Duraklıyorum, parmaklarım hâlâ yarısına kadar içine gömülü. "Hayır." Gözleri parlıyor ama ben çoktan kelepçeleri çözmüş ve pantolonumu yukarı çekmiştim. Dün geceden beri hazırda beklettiğim kutuya uzanıyorum, külotuna doğru koşuşturup kısa, koordinasyonsuz hareketlerle içine adım atmasını umursamıyorum.

"İşte," diyorum ve masanın ucuna doğru kaydırıyorum.

Yeşil gözleri hiç almadan üzerinden geçiyor. Ya da ben öyle sanıyorum. "Dizüstü bilgisayar mı?" diye soruyor.

Sandalyeme yerleşip arkama yaslandım ve iliklerime kadar rahatladığımı hissettim. "Ödemeniz." Elimi sallıyorum. "Ya da babamın dediği gibi, '*hediye'*."

Önümdeki monitörde, gitmeden önce onu gevşekçe almasını izliyorum. O gittikten sonra diğer tüm yayınları açıyorum; koridoru, odasını, striptiz kulübünü ve törenin videosunu tekrar izlemek için yeniden başlatıyorum.

11

Verity

Her şeyin aynı anda hem rahatsız edici derecede gürültülü hem de umursanmayacak kadar uzak göründüğü uykunun sığ derinliğidir. İşte o zaman ses gelir, gürültülü ama açıklanamayacak kadar uzak.

"Uyan!"

Çok hızlı uyanıyorum, karanlık, örtülü gözlerle karşılaştığımda elektrik hala sinirlerimi zıplatıyor. Yatağımın ayak ucunda duran adamın silueti, Pace olduğu hemen anlaşılacak kadar uzun ve kıvrak. Midem bulanıyor, bunun acı verici bir şekilde uzatılmış işkencenin bir başka turu olduğundan eminim.

Telefonu yanağında parlıyor. "Uyandı," diye mırıldanarak başını kapıma doğru salladı. "Giyin hadi."

Son kısım benim içindi, ama kafam bulanık, hala Pace'in derinlere gömülmüş, nabız gibi atan ve kalın hissiyle dolu. "Ne?" Törpülüyorum, gözlerim kocaman ve uykudan yapış yapış.

Pace başını koridordaki ışığın elmacık kemiğini kesmesine yetecek kadar çeviriyor. Gözlerini yere dikmiş bakıyor. "Fazla zamanımız yok," diyor sessiz, ciddi bir sesle. "Sadece sana söyleneni yap."

Uzun adımlarıyla koridora doğru ilerlerken ayak sesleri gürültülü ama yatakta oturmuş, perdelerimden içeri sızan ay ışığına bakarken, kapımın hemen dışında beklediğini biliyorum. Bu yüzden beceriksizce giyiniyorum, aceleci hareketlerle dolaba takılıyorum ve merkezimdeki kaygan hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Onu üzerimden bile temizlemeden doğruca yatağa geldim. Boğazımın arkasındaki safranın geri çekilmesini dileyerek, giysi rafları labirent gibi görünüyor. Elbiseler, etekler, bluzlar, ayakkabılar. Rastgele bir şey seçerken nabzım deli gibi atıyor, pileli eteğin içine tökezleyerek adım atıyorum. Büyük bir kazak seçiyorum, omuzdan sarkan türden ve bir çift tüylü bot. Adrenalin hala damarlarımda akarken kapıma doğru ilerliyorum ve diğer tarafta Pace'in sesini duyuyorum.

"Sadece dikkatini dağıt," diyor, sözcükler ezilmiş. "Onu oraya götürmem on beş dakikamı alacak." Bir duraksama oluyor ve sonra Pace iç geçiriyor. "Evet, haklısın. Gece yarısı olacak. Sadece... elinden geleni yap." Işığın sertliğine karşı gözlerimi kısarak odadan çıktığımda, Pace'in gergin bakışları bana dönüyor, değerlendiriyor. "Sonunda," diyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. "Etek güzelmiş. İçinde ruj falan var mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak soruyorum, "Ruj mu? Ne için?" diye soruyorum ve o da başını duvara yaslayıp gözlerini göğe çeviriyor.

"Neden bakire olmak zorundasın ki?" Öfkeyle doğruldu ve bana sert bir bakış attı. "Git biraz ruj sür. Saçını tara. Becerilebilir görün. Üç dakika içinde aşağıda kapıda ol." Ben daha ne olduğunu sormak için ağzımı açamadan, "Lanet olası Prens'ine itaat et!" diye çıkışıyor ve uzaklaşıyor.

Belki de karnımda çalkalanan endişeyi hissedebiliyordum.

Şakaklarımdaki tahriş o kadar da kapsamlı değildi. Sadece iki yıl oldu.

O odadan spermleri kalçalarımdan aşağı akarken çıkmamdan bu yana saatler geçti - onu bitirmesi için kışkırttığımdan beri. Bu sabah, Lex ile önceki buluşmamı tercih edilebilir hissettirecek bir deneyim olacağını hayal bile edemezdim, ama bütün gece Pace'in sikinin üzerinde oturmak işe yaradı.

En azından Lex hızlıydı.

Banyoma giriyorum ve makyaj masasındaki eşyaları karıştırıyorum. Bulduğum ilk rujun adı Blushed Harlot ve aynada kendime bakıyorum, dudaklarıma sürerken gözlerim sıcak ve öfkeli. Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama onları kırpıştırmıyorum.

Bu üçü için hiçbir şey benim lanet olası sefaletim kadar sikilebilir görünmüyor.

Aşağı indiğimde Pace'i kapının yanında beklerken buluyorum, parmaklarını dağınık saçlarında gezdiriyor. Yaklaştığımı duyunca gözlerini benimkilere dikiyor, derinliklerinde karanlık ve tatmin edici bir şey kabarıyor.

"Gidelim," diyerek kapıyı açıyor ve yolda rölantide duran arabayı işaret ediyor.

Gevşek hareketlerle onu takip ediyorum, çünkü beni nereye götürdüğünün bir önemi yok. Ne olacağını ve bunu kimin yapacağını zaten biliyorum. Neredeyse gece yarısı oldu. Yirmi dakika içinde, Wicker vücudum üzerinde tam ve eksiksiz bir hâkimiyet kuracak; önümüzdeki yirmi dört saat boyunca. Lex'in tıbbi muayenesi ve az önce Pace'le olanlar arasında, bunun tam olarak neleri gerektireceğine hazırlanacak zamanım olmadı. Muhtemelen geçen seferki gibi olacak. Zor. Acı verici. Aşağılayıcı.

Tıpkı buradaki diğer her şey gibi.

Arabaya girdiğimizde Pace sessiz -kontrollerini bilmiyor gibi göründüğü şık, lüks bir sedan. Deri bomber ceketi ve bol eşofmanlarıyla, işaret parmağını konsoldaki düğmeye vurarak arabayı çalıştırdığında neredeyse normal bir adam gibi görünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Gösterge panelinden gelen ışıklar yüzünün açılarıyla çarpışıyor ve her zaman orada sabitlenmiş olan kaşlarını çatmasını aydınlatıyor.

Gözleri yorgun görünüyor. "Beni duyuyor musun?" diye soruyor, telefonuyla oynarken.

Statik bir iç çekiş ve ardından Lex'in endişeli sesi hoparlörlerden cevap veriyor. "Bu bok bizim için 237'ye gitmek üzere, Pace. Onu durdurabileceğimden emin değilim." Kafam karışmış bir şekilde konsolla onun arasına bakıyorum.

Pace gaza basıp arabayı kapılara doğru yönlendiriyor. "Şimdi gidiyoruz. Neler oluyor?"

"Kaltağın biri ona biniyor," diye cevap veriyor Lex. Arka planda teneke gibi bir müzik, gürültülü bağırışlar ve içten kahkahalar duyabiliyorum. "Kucağında sürtünüyor."

"Lanet olsun." Pace köprüye varıyor ve gaza basıyor, momentum beni koltuğa geri itiyor. "Köprüyü geçtik. Onunla biraz mantıklı konuşamaz mısın?"

Lex alay eder, sesi alçalır. "O böyleyken olmaz. Deniyor, denediğini görebiliyorum. Ama Pace, bu sürtükler vahşi. Oyuncu bir Prens *değilse* pist sürtükleri yeterince kötüdür."

"Lanet olası pucksluts." Pace homurdanıyor, avucunu direksiyona vuruyor. "Babam bunun olacağını biliyordu. Hepimiz biliyorduk!" Bu çıkış karşısında irkilerek sarsılıyorum ve o da bana bakıyor, vites yükseltirken çenesi geriliyor. "Kızı onun sikinden kurtar. Olabildiğince hızlı gidiyorum. Otoyol devriyesinin Operasyon'u umursayacağını sanmıyorum: Pussy DoorDash."

Arka plandan mırıltılar geliyor, bir kızın sesi duyulamayacak kadar uzakta bir şeyler geveliyor ve sonra Lex'in oflaması duyuluyor. "Pace?"

Sert bir dönüş yaparak beni yanlamasına kapıya çarptı. "Ben hala buradayım."

Lex, "Onun için onu ıslat," diye emrediyor. "Önümüzdeki üç ayı onun baltalı işlerini yamamakla geçirmek istemiyorum."

Hissetmek için bekliyorum. Kalbimi titreten korkuyu. Korkunun ürpertisini. Prenses olduğumdan beri alıştığım midemdeki çalkantı. Mide bulandırıcı aşağılanma dalgası için kendimi hazırlıyorum ama gelmiyor.

Tek hissettiğim yenilmişlik.

Pace bana baktı, arabayı dördüncü vitese taktı. "Külotunu çıkar."

"Bu Wicker'la ilgili, değil mi?" Sesim düz, ağzım sıkı bir çizgi halinde bastırılmış, ama bir cevap beklemiyorum. İç çamaşırımı indirmek için eteğimin altına uzandığımda, vücudumu şimdiden özlediğimi düşünüyorum - kendime ait olduğuna dair azalan hissimi.

Gözlerini yola sabitleyen Pace koltuğunda kayar. "Bacaklarını aç."

Kalçalarımı ayırıp eteğimi kaldırıyorum, serin hava merkezime değerken bulantıya karşı savaşıyorum. Pencerenin dışında Forsyth'in ışıkları parıldayıp ışıldarken Pace uzanıyor, uzun kolu aramızdaki mesafeyi aşıyor. Parmakları kalçamda geziniyor ve hızla merkezimi bulup kıvrımlarımı işgal ediyor.

Bedenim buna isyan etse, onu dışarı çıkmaya zorlasa çok daha kolay olurdu. Ama gerçek şu ki, Pace'in parmakları tıpkı Lex'inki gibi becerikli ve deneyimli ve ben karşılık vermeye başlarken pencereye doğru dönüyorum. Güvenlik odasındaki gibi değil. Hava boğucu ve yüklü değil, beni iliklerime kadar doyuruyor. Bu yavaş ve dayanılmaz bir şekilde sivri, işaret parmağı şişmiş klitorisime geri dönmeden önce içime girmek için aşağı doğru kayıyor.

"Durum?" Lex aniden beni sarsarak soruyor.

Pace bir dönüş daha yapıyor ama parmakları beni okşamayı hiç bırakmıyor. "Şimdi dükkânları geçiyorum." İşaret parmağını ikinci boğumuna k a d a r gömdüğünde bir duraklama oluyor, sesi hırçınlaşıyor. "Benden dolayı hâlâ ıslak."

Odama geri dönerken bacağımdan aşağı akan salgısını hatırlayınca ürperdim. Wicker ve Lex... ikisi de beni darmadağın etti ama Pace...

Gelmeye devam etti, her adımda içimden damlıyordu. Banyoma ulaştığımda baldırıma kadar inmişti ve hala içimden sızıyordu.

"Seni dışarıda bekleyeceğim." Lex'in sözleri bir çatırtı ve ardından sessizlikle noktalanıyor.

Pace alçak ve sert bir ses çıkararak kayganlığı klitorisime doğru yayıyor. "Bütün döllerim içindeyken mi yattın Rosilocks?"

Gözlerimi şehre dikerken burun deliklerim alevleniyor. "Hamile kalmaya çalışıyorum." Yalan, ona gerçeği söylemekten daha iyi. Temizlemeye çalıştım. O kadar çok boşaldı ki bu imkansızdı.

Mırıldanıyor, parmak uçlarının kayması karnımın sıkışmasına neden oluyor. "Hâlâ altı dakikamız var," diyor, gözleri açık ve çıplak olduğum yere kayıyor. "Şipşak şeyler genelde bana göre değildir ama hiç yoktan iyidir."

Cevap vermeyince oflayıp pufluyor ve elini geri çekiyor.

"Bebeğimi içinde istediğini söyle."

İsteği -derin tınısı- hala şakaklarımda bir davul gibi zonkluyor.

Üç dakika sonra, Doğu'nun Kuzey'le buluştuğu sınırda bir eve yanaşıyoruz, Pace frene basınca lastikler gıcırdıyor. Bu beni ön panele doğru savuruyor ve homurdanarak kendimi yakalıyorum, dizlerim kapanıyor.

Arabayı park etti ve sert bir ifadeyle bana döndü. "Orada kimseyle konuşmayacaksın. Lex'in sana söylediği yere git ve Wick'i bekle." Tek yaptığım sarhoş kızlar ve atılmış hokey takımlarıyla dolu bahçeye bakmak olunca çenemden tutup bakışlarımı kendine çekti. "Bana anladığını söyle."

On beş dakika önce mışıl mışıl uyuyordum ve şimdi iç çamaşırım bileğimden sarkarken ve amım zonklarken bir hokey oyuncusunun partisindeyim. *Hiçbir şey* anlamıyorum. "Anlıyorum," diyorum, arabadan inmek için sabırsızlanıyorum.

Bunu yaptığımda, külotumu döşeme tahtasına fırlatarak kapıyı çarpıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum, Lex'in verandadaki heybetli figürünü görünce şaşırmıyorum, parmaklarından bir şişe ucuz bira sarkıyor. Saçları aynı düğümle geriye doğru toplanmış, omuzlarının çizgisi gergin, gözleri üstündeki loş ışıktan iki boş gölge lekesi.

En üst basamağa ulaştığım anda avucunu belime bastırıyor ve beni kapıdan içeri sürüklüyor. "Çabucak halledeceğiz," diyor, sesi sessiz ama jilet gibi keskin. "Ben ve Pace onu buradan çıkarana kadar taşaklarını boşalt."

Ev tıklım tıklımdı. Geldiğim soğuk havaya rağmen içerideki hava sıcak ve boğucu. Bir grup terli PNZ üyesi yemek odasındaki masaya el koymuş ve onu bira pongunun hokey diski ve bir dizi tencere ve tava içeren piçleştirilmiş bir versiyonu için kullanıyorlar. Yüzümü buruşturarak bira ve koltuk altı kokusundan burnumu kapatıyorum ve Lex beni onların yanından geçirip sadece renkli ışık huzmeleriyle aydınlatılmış oturma odasına götürürken eteğimi çekiştiriyorum.

Kıvranan bedenler arasında Wicker'ı bulmam uzun sürmedi. Doğal olarak gösterinin yıldızı o, bir eliyle birayı havada tutarken diğer eliyle koyu tenli bir kızı omuzlarından kavrıyor. Gömleksiz, kot pantolonu kalçalarına o kadar inmiş ki kıç yanaklarının üstündeki çukurları görebiliyorum. Kemerinin halkasına takılı bıçak kılıfı, partnerinin kıçına sürtünürken tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyor. Döndüğünde, başka bir kız onu boynundan çekiştiriyor, burnunda yamuk duran güneş gözlüklerini görüyorum. Adam kızın kalçalarını kavrıyor ve kız dönerek adamın göğsüne yaslanıyor, kıçı adamın kasıklarına çarpıyor. Dudakları ayrılmış, göğsü sığ nefes alış verişleriyle sarsılıyor ve adam kızın göğsüne bakıyor, ağzı kızın kulağına doğru hareket ediyor.

Tek giydiği ince, şeffaf bir sütyen ve kısa bir şort.

Tüm oda şehvet kokuyor, çünkü buradaki tek yarı çıplak insanlar o ve Wicker değil. Yaklaşık yedi adam daha var, birkaçı boxer külotlarına kadar çıplak ve içlerinden biri köşeye itilmiş bir kanepede oturuyor. Kucağında zıplayan bir esmer tarafından açıkça, pervasızca beceriliyor.

Ses sisteminin yanında, benzer şekilde sütyen giymiş bir grup kız gülüyor ve kalçalarını Wicker'ın leğen kemiğine doğru yuvarlayan arkadaşlarını izliyor.

Belli ki sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar, izlerken birbirleriyle hevesli fısıldaşmalar paylaşıyorlar.

Ve onlardan nefret ediyorum.

Tanrım, onlardan nefret ediyorum.

Onlardan öyle şiddetle nefret ediyorum ki tırnaklarım avuç içlerime acı veren hilaller kazıyor, çünkü *biliyorlar*. Wicker Ashby'nin Forsyth'teki diğer kadınlara yasak olduğunu biliyorlar ve bunu bir meydan okuma olarak görüyorlar. Bir oyun olarak. Sadece bu da değil, aynı zamanda çoktan kaybettikleri bir oyun çünkü kızlardan en az üçü hemen tanınabilir durumda.

Lakshmi, Gina ve Heather.

Onlar yüzünden buradayım. Çünkü benden intikam almalarının tek yolu Wicker'ın başarısız olduğunu görmek ve o da umursamamanın eşiğinde görünüyor.

Lex, kızın -Lakshmi'nin- kardeşine karşı hareketini izlerken "Siktir," diye mırıldanıyor. Lex'in kehribar rengi gözlerine bir bakış, bu odada taşaklarından yakaladığı tek erkeğin Wicker olmadığını söylüyor. Ona doğru gevşek bir hareket yapıyor. "İşte bu harika. Boşalmanın yürüyen timsali tarafından kuru kuru beceriliyor. West End'in küçük evcil bakiresiyken bir erkeği baştan çıkarma konusunda bir şey öğrendiğini sanmıyorum, değil mi?" Bana bakıyor, düz bakışlarında alaycılık görülüyor. "Tabii ki hayır." Ağzını ince bir çizgi halinde bastırarak gözlerini deviriyor. "Burada bekle. Ben giderim-"

Topuklarımın üzerinde dönüp geldiğimiz yöne doğru yürüdüğümde sözleri kesiliyor. Gecikmeli olarak bana uzandığını hissediyorum, onu fırlatıp atarken parmakları kazağıma zar zor takılıyor.

Yemek masasındaki PNZ üyelerinin hepsi masaya yaklaştığımda donup kalıyor, ama geldiğim gibi hızla uzaklaşıyorum, bir tavanın sapını kaydırıyorum ve oturma odasına doğru geri dönüyorum. Lex yanından geçerken sert bir "Ne-" sesi çıkarıyor ama duymazdan geliyorum. Wicker'ın çevremde beni fark ettiğini görüyorum, yaklaştığımı izlemek için başını kaldırıyor.

Ama yanından geçip

gidiyorum. Lakshmi'nin yanından geçtim.

Gina'nın yanından geçiyorum.

Kanepede yatan adamın yanından geçiyorum.

Bir sürünün liderini nasıl fark edeceğimi bilecek kadar uzun süredir fahişelerle birlikteyim. Hepimizin baloya hazırlandığı o ilk öğleden sonra bunu hissetmiştim ve şimdi de onda görüyorum. Ses sisteminin yanındaki köşeye doğru bir çizgi yapıyorum, Heather'ın dumanlı gözlü bakışları odanın karşısından benimkine kilitleniyor. Dudakları yavaş ve bilmiş bir sırıtışa dönüşüyor ve çenesini yukarı kaldırıyor, gözleri parlak bir memnuniyetle parlıyor. Gülüşünü duyabilecek kadar yaklaştığımda konuşmak için dudaklarını aralıyor.

Hiç şansı olmuyor.

Kızartma tavasını tüm gücümle savurup tam çenesine indiriyorum. Etrafındaki kızların hepsi soluk soluğa sarsılıyor, Heather elektroniğe geri dönerken hamamböceği gibi dağılıyor, elleri çılgınca sallanıyor. Vuruş kolumdaki kemikleri titretiyor ve sapı iki elimle kavrayıp tekrar savuruyorum. Bu seferki tam burnuna çarpıyor, hoparlörlerin ani çatırtısından duyulabilen bir *çıtırtı* ölüyor.

Heather ani sessizlikte ıslak bir şekilde ağlıyor ve bu garip. West End'deyken kendimi diğer kızlarla kavga etmek zorunda hissetmezdim. Parmak eklemlerimi ete ve kemiğe gömme fikri bana her zaman belli belirsiz mide bulandırıcı gelmiştir.

Şimdi, kendimi durduramıyorum.

Tavayı bir kenara fırlatıp üzerine atlıyorum, yumruğumu geri çekip yüzüne indiriyorum. Kırılan burnunu siper ediyor, elleri gücün en büyük kısmını alıyor ama umurumda değil gibi görünüyor. Tekrar savuruyorum, dudaklarımı hırıltı şeklinde geriye çekiyorum ve her şey -tüm aşağılanma, korku ve ıstırap- dışarı dökülüyor. Vahşi ve çırpınıyor ve West End'den kimsenin bunu görmediğine neredeyse seviniyorum, çünkü damarlarımda akan bu acı lavdan başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmeyen özensiz-dürtüsel.

Güçlü kollar beni arkamdan kavrayıp uzaklaştırıyor ve bunun Wicker olduğunu biliyorum. Kokusundan anlayabiliyorum, kokladığım o keskin kolonyadan.

Lex'in odasında. Elimi geriye itip pantolonuna tutturulmuş bıçağa dokunuyorum ve kolayca çekip çıkarıyorum.

Birden kollar gitti ve ben Heather'a geri döndüm.

Kan çenesinden aşağı akıyor, onu saçlarından tuttuğumda gözleri sımsıkı kenetlenmişti. Nefes nefese kalarak hırlıyorum: "Belki de son birkaç Prenses o kadar yumuşak davrandı ki yerini unuttun, o yüzden açık konuşayım." Partinin askıya alınmış enerjisini hissederek, herkesin beni izlediğini, dinlediğini biliyorum ama devam etmeden önce onun acıyla dolan gözlerinin açılmasını bekliyorum. "East End'deki her sürtükten şahsen seni sorumlu tutuyorum. Onlara Prenslerin yasak bölge olduğunu söylesen iyi edersin, çünkü herhangi biriniz onların yakınında nefes alırsa, seni bulup bu bıçağı memene saplayacağım." Bıçağı, daha önce yükseltmek için çok hevesli olduğu B-kup'ın altına sokuyorum. "Ciddi olup olmadığımı sor."

Yüzünü buruşturuyor, göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyor ve hızlıca başını sallıyor. "Yapmayacaklar. *Yapmayacaklar*!"

Sendeleyerek ayağa kalkıp diğer üçünün de mesajı aldığından emin olmak için döndüğümde sinirlerim hala gergindi.

Birkaç metre ötede duran Wicker güneş gözlüklerini çıkarmış, gözleri her hareketimi izliyor. Çenesi gevşek, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Sarhoş olduğu kesin ama az önce olup biten her şeyin farkında olmayacak kadar da sarhoş değil. Ben hareket edemeden eli bileğime dolanıyor.

"Sakin ol Prenses," diyor ve bıçağı elimden çekip alacak kadar sertçe çeviriyor.

"Tamam, belki birkaç şey öğrenmişsindir," diye mırıldanıyor Lex nefesinin altında. Yine de bana bakmıyor. Saate bakıyor, sonra rahatlamış bir ifadeyle kardeşini düzeltiyor. "Gece yarısı oldu."

"Tanrıya şükür." Wicker'ın parmakları benimkilerin arasına giriyor ve beni odadan çıkarıyor, biz geçerken herkes bizi izliyor. Elini pantolonunun içine sokuyor ve kıvırcık sarı saçlarının daha fazlasını ortaya çıkarıyor.

pelvisinin üstünde. Hareketi takip ediyorum ve sikinin tabanını sıktığını görüyorum. Yer değiştiriyor ve ucu bel bandından müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyor, parlıyor ve kızarıyor. "Sen buraya gelmeden önce de sertleşmiştim ama lanet olsun Prenses, seni o kızın peşinden giderken izlerken neredeyse pantolonuma boşalıyordum."

"Sen... kızgın değil misin?" Uzun yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışırken tökezliyorum. Güçlü eller kalçalarımı yakalıyor ve Lex'in hemen arkamızda olduğunu fark ediyorum. Parmak uçlarını kıçımda yavaşça gezdirerek beni serbest bırakıyor.

Wicker sahanlıkta durup beni son iki basamağa kadar sürükledikten sonra dönerek beni duvara doğru itiyor. Hareket sarsıcı, ama beni sıkıştırdığı şekil daha da rahatsız edici. Hâlâ gömleksiz, bir eli başımın yanındaki duvara bastırmak için yukarı çıkıyor ve geniş göğsünü tam olarak görebiliyorum. Wicker takım elbise içinde şık ve kompakt görünebilir, ama bu şekilde?

Göründüğünden daha büyük ve güçlü.

"Ne diyebilirim ki?" Parmakları eteğimin altına dalıyor, kıvrımlarımın arasına giriyor. "Kıskançlık tahrik edicidir." Gözleri büyüyor, merkezimi işgal ederken maviden çok siyah. Sadece kısa bir süre duraklıyor, ağzının köşesi tembel, sarhoş bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdiden benim için ıslandın mı, Red? Yoksa o kızla sevişmek seni azdırdı mı?"

Neredeyse hayır diyeceğim, Pace'in dölünün hala içimde olduğunu, daha öncesinin kalın bir hatırlatıcısı olduğunu ya da beni tekrar ateşlendiren ve rahatsız eden şeyin onun parmakları olduğunu söyleyeceğim. Ama Lex'e bakıyorum ve bana attığı sert bakış ağzımı kapalı tutmama yetiyor. Sıra Wicker'da. Bu tamamen onunla ilgili.

"Külot giymediğin konusunda yanılmışım," diyor ve eğilip alt dudağımı ısırıyor. "Kendini Heather'ın üzerine attığında bütün oda amını gördü." Bir parmağını içeri sokup iki kez pompalıyor ve çenesini Lex'e doğru sallıyor. "Bu bizim amımız."

"Herkes aşağıya!" Lex bağırıyor ve tehditkâr bir trafik polisi gibi herkese el sallıyor.

Herkes tuvalet sırasını terk eden ya da öpüşmekten dudakları kızarmış bir halde karanlık köşelerden çıkan Prens ve Prenses'e aval aval bakmaması gerektiğini biliyor gibi görünüyor. Yine de yanaklarım yanıyor, etimin her santimi yanıyor, bunun bir güç gösterisi olduğunu bilsem de. Ben ona aidim ve o bunu herkesin bilmesini istiyor, en çok da benim. Son kişi de yanımdan geçip gidiyor ve Wicker eteğimi yukarı itiyor. Karanlık, için için yanan gözlerle bana bakıyor ve dudaklarını ıslatmak için yalıyor. "Bu Prensin için ayağa kalktığın için."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Avuç içleri kalçalarıma yaslanıp beni birbirinden ayırıyor ve ben yalpalayarak çıplak, kaslı omuzlarına tutunuyorum. Daha dili dışarı fırlamadan şok içinde soluk soluğa kalıyorum ama onun sıcak ve kaygan bedenime değen ısısı bunu bir çığlığa dönüştürüyor. Dili içime girerken parmaklarım çaresizce etine saplanıyor. *Oh Tanrım.*

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum, o yumruma sürtünürken başarısız bir şekilde nefesimi tutmaya çalışıyorum. Ne tattığının farkında olup olmadığını merak ediyorum -Pace'in dölleri kesinlikle hâlâ içimde- ama umursama yeteneğimi çabucak kaybediyorum. Tüm çılgın, azgın enerjisine rağmen, Wicker kalçalarımı öne doğru çekip amımla öpüşürken düpedüz rahat. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Duygusal yalamaları o kadar yoğun ve tüketiyor ki, sanki bir kadını tutkuyla dudaklarından öpüyor.

En düşük homurtular gözlerimi açmaya zorluyor ve Lex'in bizi izlediğini görüyorum, gözleri Wicker'ın ağzının beni yuttuğu yere yapışmış. İçimden bir sarsıntı geçiyor ve klinikte birlikte geçirdiğimiz zamana, kulağıma fısıldadığı müstehcen sözlere geri dönüyorum.

"Hiç amını yalattın mı, Verity? Eminim bunu düşünmüşsündür, değil mi? Tam burada bir erkeğin dilini üzerinde hissetmek nasıl olurdu?" Nefes nefese, parmaklarımı Wicker'ın saçlarının arasına soktum, kardeşinin karanlık bakışlarından gözümü ayıramayacak kadar büyülenmiştim. *"Islak ve sıcak olurdu. Nefesini, çıkardığı sesleri, titreşimleri hissederdin."*

Wicker benimle dalga geçerken nefesimi içime çekiyorum ve Lex'in bakışları benimkilere takılıyor. Yutkunuyor ve uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itiyor. Bu basit, narin hareketteki bir şey, merkezimden uzuvlarıma doğru bir elektrik dalgası gönderiyor. Tüm duyularım elimden alınıyor, sadece tadına doyamadığım o sert zevk. Kalçalarım çılgınca öne doğru sallanıyor ve klitorisim Wicker'ın diline karşı titreşiyor.

Yeterince mantıklı olsaydım, muhtemelen çıkardığım sese kızardım, boşalırken inler ve acı çekerdim. Çekirdeğimden kopmuş gibi hissediyorum, Pace'in sikine saatlerce saplanmış olmak, o benimle dalga geçerken salıverilmeyi daha da keskinleştiriyor.

Bacaklarımın arasında karanlık, uğursuz kahkahaların titreştiğini hissederek tekrar yeryüzüne iniyorum. Wicker yükseliyor, ağzı parlak, dişleri beyaz, sırıtıyor. "Ne diyorsunuz, Prenses?"

Beynim bir sis bulutunun altında kayboldu ama aklıma gelen tek şey "Teşekkür ederim?" oldu.

"Aferin kızıma." Bir eliyle göğsümü sıkıyor, diğer eliyle pantolonunun düğmelerini çözüyor. Bir sonraki hareketi akıcı. Kılıfı çıkarıp bıçağı Lex'e veriyor, sonra beni belimden kavrayıp güçlü kollarının arasına alıyor. Beni koridora doğru taşıyor ve aniden ağzı boynumda, dişleriyle emiyor. Islak merkezim onun alt karnında ısınıyor ve omzunun üzerinden Lex'in başını arkaya eğip nefes verdiğini görüyorum. Kardeşini kontrol altına almanın verdiği rahatlama mı? Bilmiyorum, çünkü Wicker bir kapıyı tekmeleyerek açıyor, bir odaya giriyor ve beni yatağa fırlatıyor. Ben zıplayıp ellerimle kendimi sabitlerken kapı çarparak kapanıyor.

Pantolonunu indiriyor ve ben isteksizce onu içime alıyorum. Orgazmın hala artçı şoklarla sinirlerimi zıplattığını biliyorum, ama tamamen fiziksel anlamda, gizli, suçlu bir parçam gelecek olanın beklentisiyle titriyor.

Vücudu bir şaheser. Göğsünün sert düzlemleri. Karnının ip gibi merdiveni. Göğsünün sert düzlemleri.

Kalçaları. Ereksiyonunu okşarken gerilen ön kolundaki yağsız kaslar karnımı titretiyor.

Bir de şu var.

Aletini ilk kez gerçekten görüyorum. Tören gecesi arkamdaydı. Eğer o gece aklım başımda olsaydı, muhtemelen daha da çok korkardım. Kalındı, kocaman elini sarabileceği kadar genişti. Bana verdiği zararın anısı kalçalarımı savunmacı bir şekilde birbirine kenetlemeye zorluyor, ancak bu anlamsız.

Whitaker Ashby görevi olan bir adam.

Ayak bileklerimden tutup beni yatağın ucuna doğru çekti. Elleri kabaca kalçalarımı ayırıyor ve sıcak, kaygan kıvrımlarımı odanın serin havasına maruz bırakıyor. Wicker bana zar zor bakıyor, vücudu içgüdüsel olarak hareket ediyor ve kalçalarını uyluklarımın beşiğine doğru eğiyor. Ucunun girişime değdiğini, sonra da içeriye sertçe vurduğunu hissediyorum.

Kaslarımın çığlık atmasını, o eşsiz yanmayı bekliyorum ama vücudum istiladan, sürekli tekrar tekrar girmekten uyuşmuş olmalı. Sert bir ifadeyle içime pompalıyor, kalçaları öfkeli bir hareketle sallanıyor ama bakmıyor. Bana bakmıyor. Gözleri kendi sikine sabitlenmiş, sikinin içine girip tekrar tekrar çıkmasını izliyor. Kararlı, odaklanmış, neredeyse orada olduğumun bile farkında değil.

O kötücül bir güç, üzerimde geziniyor, bedeni o kadar büyük ki beni ağırlığı altında ezebilir. Bir bıçak kadar keskin olan çenesi, hızlı bir şekilde bırakmaya yaklaşırken sıkılaşıyor. Homurtuları kısa hava patlamalarına dönüşüyor. O zaman Lakshmi, Gina ya da Heather olabileceğimi fark ediyorum. Bu boş anda alt kattaki herhangi bir kız olabilirdim. Wicker Ashby'nin tek istediği inmek.

"Siktir," diye inleyerek sessizliği bozuyor, elleri dizlerimi kavrıyor ve beni simit gibi büküyor. Her ne yaptıysa bu onu memnun etmiş gibi görünüyor, çünkü "Tanrım" diye homurdanıyor. *İtiyor.* "Tanrım." *İt.* "Sen." *İt.* "Yani." *İt.* "Lanet olsun." *İt.* "Sıkı."

İtiş gücü.

Kalçaları içime doğru çarpıyor ve sikini olabildiğince derine gömüyor. Boğazında biriken boğuk kükreme serbest kalıyor ve ben onu hissediyorum. Tanrım, onu serbest bıraktığı anda hissediyorum, tohumu biyolojik bir acımasızlıkla içime pompalanıyor.

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor, içime girerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Sonunda."

Bittiğinde, hareket etmiyor. İlk başta değil. Uzun bir süre üzerimde geziniyor, gözle görülür bir şekilde kendine geliyor ve ben yüzüne bakıyorum. Kırmızı yanaklar, terli alın, gevşek çene.

Yara bandını çıkarır gibi çekip çıkarıyor. Hızlı bir çekiş. Onu kaybettiğimi hissediyorum. Gücünün ve ihtiyacının yoğunluğunu. Dirseklerime kadar itiyorum, parmaklarını tekrar merkezimde hissediyorum ve neredeyse haykırıyorum. Bedenim daha fazla d a y a n a m ı y o r .

Zayıf, nafile protestom karşısında iç çekiyor. "Bir damlasını bile boşa harcayamam," diyor, Pace'in daha önce yaptığı gibi dölünü tekrar içeri iterken gözlerini deviriyor. "Seni ne kadar çabuk hamile bırakırsak, tüm bunlar o kadar çabuk sona erer."

12

Wicker

Araba Nu Zoo evinin önünde bekliyor, şoför, mesai saatleri dışında arabaları almakla görevlendirilmiş bir birinci sınıf öğrencisi. Verity kaldırımın kenarında duruyor, kollarını vücuduna sarmış, soğuktan titriyor. Gözlerim göğüs uçlarının üstündeki kumaşa baskı yaptığı yere takılıyor.

Aday kapıyı açıyor ve önce o içeri giriyor, bana eteğinin altından güzel bir görüntü veriyor. Yanımdaki er keskin ve şaşkın bir nefes çekiyor.

Karnına dirsek attım. "Seni bitireceğim."

Eğilerek başını sallar. "Özür dilerim efendim. Özür dilerim." İçeri tırmanıp kapıyı yüzüne kapattım.

Prenses pencereden dışarı bakar. "Lex nerede?"

"Pace onu geri götürdü."

Duruşu sert. Adil. Onu tekrar elde etme dürtüsü zaten yoğun, ancak Lex vücudunun zamana ihtiyacı olduğunu sinir bozucu bir şekilde açıkça belirtti.

İyileşecek. İlk hafta ona enfeksiyon ya da başka bir şey bulaştırırsak babam çok kızar.

Kapıya yaslanıyorum, gecenin adrenalini azalıyor ve suçluluk duygusunun alçak uğultusu ışıltının ardından içeri süzülüyor. Pace ve Lex'in ne düşündüğünü biliyordum; tüm o kızlar beni test ederken kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. Evet, kaya gibi sertleşmiştim ve oldukça çaresizleşiyordum ve eminim, belki de bu sürtünmenin bir kısmı beni bir antlaşmayı bozacak bir yere yaklaştırıyordu, ama yapmadım.

Ben olsam yapmazdım.

Ben olsam yapmazdım.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sanırım."

"Neden bizim kanattaki kapılardan birinde kilit var?" Şakağını yumruğuna dayamış, olması gerektiği gibi gergin görünüyor. "Lex'in yatak odası, değil mi?" Gözlerim kısılıyor ve hemen ekliyor: "Geceleri kilitli kalacak biri varsa o da benim gibi görünüyor."

"Uyurgezer," diyorum, eteğinin kenarına dokunup iç uyluğunun yumuşak kısmını görmek için biraz yukarı çekiyorum. Orada bir parlaklık var, kurumuş döl. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. "Geceleri güvende olması herkes için daha iyi."

"Ah," diyor, sanki fark etmeyeceğimi düşünüyormuş gibi yavaşça, temkinli bir şekilde bacaklarını kapatarak. "Spor salonundaki kızlardan biri uyurgezer. En çılgın yerlerde uyanıyor. Mutfakta yemek pişirmeye çalışıyor. Bir keresinde, anahtarı olmadığı halde arabasını çalıştırmaya çalışıyordu. Yuvaya bir kalem sokmaya çalışıyordu." Saçmalıyor ve yüzünün buruşmasından bunu fark ettiğini anlayabiliyorum.

Aletimin daha önce kadınları bu hale getirdiği biliniyor.

Bana sıkı bir gülümseme vererek sözlerini şöyle bitiriyor: "Yani ne kadar tehlikeli olabileceğini görebiliyorum."

Ona bakıyorum ama Lex'in gecenin bir yarısı gezgin, fevri, seks düşkünü bir canavara dönüştüğünü Prenses'e söylememe gerek yok. Kilit olayı, altın sıradaki eski evimizde - PNZ'nin bulunduğu kasaba evleri şeridinde - yaşanan kötü bir olaydan sonra zorunlu hale geldi. Tüm bu olay neredeyse onu Pace ile bitişik bir hücreye düşürecekti.

Tüm bu seks meselesi... Scratch kullanırken sorun değildi. Elbette, başka yan etkileri de vardı. Paranoya, uykusuzluk, iştahsızlık, sürekli kaşıntı. Ama siki istediği zaman tam bir profesyonel gibi çalışıyordu. Soğuk hindiye geçtiğinde her şey değişti.

Mitchell'ın kız arkadaşının onunla mücadele ederken çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyorum. Çığlıkları. Tanrım. *Piercing*. Sert seksle aram iyidir - rıza biraz şüpheli olsa bile - ama kardeşinin kız arkadaşıyla yatağa girip gecenin bir yarısı onu çiğ çiğ yemek? Bu sadece kardeşlik kurallarının değil, Psi Nu Paktı'nın da ağır bir ihlali.

Onu kızın elinden almak için üçümüz uğraştık ve eğer Lex yasal olarak bir Ashby olmasaydı, Tanrı bilir neler olurdu. Babam kızın parasını ödedi ve ben de kapıya kilit taktım. Geçen yılı her gece kapıyı kilitleyerek geçirdim.

Bu Pace'in kaçırdığı şey. Bunun

için onu suçlamıyorum.

Araba evin önüne yanaşıyor ve ben daha rehin kapıyı açmaya fırsat bulamadan iniyorum, Verity elini uzattığında ona pis bir bakış atıyorum. Danner, uykusuz bir vampir gibi her zaman yanımda, tam Verity arabadan inerken beni karşılıyor.

"Umarım akşamınız iyi geçmiştir," diyor onu içeri alarak.

"Harika," diyorum, paltomu omuzlarımdan çıkarıp ona fırlatarak.

"Prensesin şalı yok muydu?" diye soruyor, ses tonunda sivri bir şey var. Kaşı kalkıyor, kafasını ceketime doğru sallıyor. *Kahretsin*.

"Aceleyle çıktık," diyor kollarını ovuşturarak.

"O iyi," diyorum merdivenlere doğru adım atarken. "Yola çıkmadan önce onu ısıttım."

Üçüncü nesil bir uşak olan Danner, bu esprim karşısında taş gibi suratını asıyor. Bu imasına kızardım ama Danner muhtemelen annemize en yakın kişi. Bizi tüm o derslere ve uygulamalara kim itti sanıyorsunuz? Kesinlikle babam değil.

Bu sefer ben önden gidiyorum, merdivenlerden çıkarken onun çıplak amını görerek irademi sınamak istemiyorum. Pace'in kapısını geçiyoruz, sonra Lex'inkini, yeni tuş takımı sıkıca yerinde. Prenses gözlemci, hakkını vermeliyim.

Bir sorun olabilir.

Kapısına ulaştığında, eli altın tokmağa uzanıyor, arkasından gizlice girip bileğini kapatıyorum. "Sıra bende," diye fısıldıyorum.

Donup kalıyor, yavaşça dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Ne için?" diye soruyor, gözleri ihtiyatla dolu.

Muhtemelen bunu binlerce kez yapmışımdır ama hiç eskimiyor. Önce, onu kapıya yaslarken dudaklarına bir bakış atıyorum. Tehditkar değil, sadece... heybetli. Tıpkı Nu Hayvanat Bahçesi'ndeki sahanlıkta olduğu gibi boyumu ölçmesine izin veriyorum.

"İyi geceler öpücüğü," diyorum sesimi koridorun sessizliğinde ölçülü tutarak. "Sana bir tane verdim."

"Oh." 'Öpücüğümü' hatırlayınca yanakları kızardı ve meme uçları tekrar dikleşti. Kahretsin, şu *meme uçları*. Büyükler mi? Kahverengi mi? Pembe mi? Her neyse, kazağının altından benimle alay ediyorlar, sert ve açık. Bu gece onun vücudunda yeterince zaman geçirmedim. Benim hatam.

Bana baktığı bir süre var, omuzları çok sert, ama bakışlarımı dudaklarından gözlerine doğru kaydırmaya devam ediyorum. Bunu anlaması beklediğimden daha uzun sürüyor, gerginliği artıyor. Sonunda anladığında, omurgasındaki çeliğin bir kısmı gevşiyor.

"Oh," diyor tekrar, bakışlarını kaçırarak.

Bu doğru.

Sen bana gel.

Kısa bir iç çekişle başını geriye eğiyor, ayak parmaklarının üzerinde doğruluyor. Dudaklarını dudaklarıma ilk değdirişi acemice, deneyimsizceydi ama bu beklenen bir şeydi. Çenesinin alt tarafına hafifçe dokunmak için uzanıyorum, tereddütlü diliyle buluşarak yalarken onu hareketsiz tutuyorum.

Forsyth'in bakirelere karşı olan sertliğini hiç anlamadım. Bir kadına kendi zevkinin her adımında eşlik etmek zorunda kalmanın eğlenceli bir yanı yok. Bana her gün bir fahişe verin. Verity yumruk yemeyi bekliyormuş gibi öpüşüyor ve bundan Forsyth'in hangi köşesinin sorumlu olduğundan emin değilim. Belki de West End'de böyle yapıyorlar, böyle bir şey sırasında bile agresif bir şekilde aşırı fiziksel. Ya da belki tahttan indirilmesi o kadar kötüydü ki, ağzımı onunkinin üzerinde düşününce irkilmesine neden olan bir şey.

Her iki durumda da, dilimin onunkine değmesi sihrini göstermesi sıcak bir dakika alıyor. Yavaşça yalamaya başlıyor, bir kolumu beline doladığımda öpücük kaygan ve telaşsız. Geri çekildiğimde, dudaklarım ıslak bir şekilde onunkilere sürtünüyor, gözleri kapüşonlu ve sersemlemiş.

Sikeyim.

Benimki de biraz olabilir.

Onu döndürmeli ve sikimi tam buraya gömmeliyim. Onun

yerine, "Soru sırası bende." diyorum.

"Bir... soru?" Ağzımı izlerken yeşil gözleri parlıyor.

Mırıldanarak öne doğru adım atıyorum, ama bu sadece bir seğirme. Sadece ikinci bir öpücük için içeri girebileceğimi düşünmesine yetecek kadar. "Oakfield. DKS'den atılmak için ne yaptı?" Sanki bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi, neredeyse belli belirsiz geriliyor. Tıslıyorum. "Sorunuzu cevapladım. Adil olan bu."

Bakışlarımla buluşuyor, şehvetin bir kısmı yok oluyor. Bu onu telaşlı bir havayla baş başa bırakıyor, saçının bir tutamı nemli ağzına yapışıyor. "Geçen sonbahar poker oyununda büyük bir olay çıkardı. Düşes'e saygısızca davrandı."

DKS poker oyunu Forsyth şehir efsanesinin bir parçasıdır. Yüksek bahisler, bolca içki, tonlarca hak sahibi mezun ve her zaman iyi bir gösteri.

Başımı sallıyorum, birkaç

bulmacanın parçaları netleşiyor.

"Ne kadar saygısızlık?" Parmağımla bir tutam saçı kenara iterek soruyorum.

Kirpikleri titriyor. "O kadar ki bacaklarının arasında hâlâ bir sik olmasına şaşırıyorum."

Kaşlarım kalkıyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Parmakları kalçasındaki kapı kolunun etrafında kıvrılıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Liderlik koltuğuna oturamadığı için çok üzgün. Nick'in geri dönmesi onu çekişmenin dışında bıraktı."

Doğru. Miras.

"Teşekkür ederim, Prenses." Elimi boynunda gezdiriyorum, başparmağım köprücük kemiğini sıyırıyor ve nabzının hızlanmasını izliyorum. "Bu çok yardımcı oldu."

"Onunla ne yapacaksın?" diye soruyor ve gözlerinde bir şey parıldıyor. Korku ya da endişe bile değil, ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Anlaştığımız şey."

Kendimi tekrar ona gömme dürtüsü beni eziyor. Bir saat önce içine boşaldığımdan beri aletim sertleşti. Ama ben bile tempo tutmam gerektiğini biliyorum.

Lafı açılmışken.

"Oh, ve Prenses?" Elini tutuyorum ve dudaklarımı parmak eklemlerine sürterek bakışlarımla onu kıstırıyorum. "Bir dahaki sefere senin lezzetli amın yerine kardeşlerimden birinin tadına baktığımda, bu kadar nazik olmayacağım." Topuğumun üzerinde dönerek onu orada bırakıyorum, ağzı açık ve öfkeli bir şekilde ona tembel bir el sallıyorum. "Yarın için tazele, Red."

Ertesi sabah, kıçımı sürüklüyorum. Derse hazırlanırken akşamdan kalmalığın fısıltıları şakaklarımın arkasına saplanıyor ve kahvaltıyla bile uğraşmıyorum. Beni yataktan kaldıran tek şey, bir sonraki sabah

taşaklarımı tekrar boşaltıyorum. Danner'dan kaçma ruhuyla, gözlerime bir çift güneş gözlüğü sıkıştırıyorum ve dolabımın arkasındaki bir panelden eğilerek kestirmeden gidiyorum.

Prens Whitaker: Derse hazır mısın?

Prenses: Evet.

Prens Whitaker: Üst kattaki sahanlıkta buluşalım.

Keskin bir sağa dönüyorum, baş ağrım geçidin rahatlatıcı karanlığında isteksizce azalıyor. Duvarların arkası tozlu. Eski, sessiz ve sırlarla dolu. Bir keresinde, on dört yaşındayken, zindana erzak taşıyorduk ve Lex'e fareler için endişelenmemiz gerekip gerekmediğini sordum. O bıkkın ifadesiyle bana baktı ve "Wick, fareler biziz" dedi. Burada olmak bana kendimi böyle hissettiriyor, küçük ve biraz kemirgen gibi, ama aynı zamanda rahatça örtülmüş.

İyi bildiğim bir noktada durup sessizce bir tahta parçasını kenara itiyorum. Sahanlıkta uzun, süslü bir şekilde oyulmuş bir kitaplık ve *Forsyth'in Tarihi* başlıklı yıpranmış bir kitabın bir santim üzerinde bir gözetleme deliği var.

Tam arkasındayım.

Verity'nin sahanlıkta duraklamasını, kırmızı bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. Ona gerçekten bakma fırsatım olmadı. Dün gece sarhoştum ve babamın bu albatros'u boynuma asma kararına o kadar kızgındım ki kendimi şımartmama izin vermedim. Ama şimdi ayığım, sadece yedi saat önce bir kadınla yatmış olmanın verdiği gerginlik biraz azalmış durumda. Prensesi incelemek için bir an ayırdım.

Yeterince güzel, ancak seksi onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Yeşil gözleri şişelenmiş cam gibi berrak. O yumuşak kırmızı dudakların sikimin etrafına sarıldığında harika hissettireceğini şimdiden söyleyebilirim. Göğüsleri benim zevkime göre biraz küçük olsa da güzel, ama beli dar. Kalçalarına bakıyorum, iyice avuçlayabileceğim kadar geniş. Amının tadı tatlıydı.

Elimi aletimin üzerinde gezdirerek baskıyı biraz hafifletmeye çalışıyorum ama nafile. Hâlâ geri plandayım ve eğer belirlenen günümü

Dizginler elimde, sikimi sıcak ve ıslak bir şeye sokmak için dört gün daha beklemem gerekecek.

Yok artık.

Tırnağımı panelin köşesinin altına bastırıyorum ve gizli kapı açılıyor. Uzanarak onu kolundan yakaladım. Bağırıyor ama bir anda vücudunu sarıyorum, onu geçidin içine çekerken avucumu ağzının üzerinde kıvırıyorum.

"Sadece benim, Prenses," diyorum, boştaki elimi kot pantolonumun düğmesini iliklemek için aramıza sokarak. "Çığlık mı atacaksın?" Başını sallıyor ve ağzını serbest bırakıyorum, bakışlarımla buluşmak için döndüğünde kendimi onun bakışlarının tüm öfkesi altında buluyorum. "Çığlık atsan o kadar da kötü olmazdı."

"Beni korkuttun!" Tıslıyor, gözleri düşük ışıkta beni değerlendiriyor. "Az önce duvardan mı çıktın? Burası da neresi?" Gözlerini kısarak etrafı tarıyor ama fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum.

Kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum. "Burası sikileceğin yer," diyorum, gözlerindeki o telaş parıltısının tadını çıkararak.

"Derse geç kalacağız," diyor elini omzuma dolayarak.
Kavrama hareketi olsa da itiyor.

"Bunun için endişelenme." Hiç uyarmadan onu kaldırdım ve nefesi kesildi. "Bekle!"

"Hayır." Pürüzsüz bacaklarını kalçalarıma dolayarak onu duvara yaslıyorum. "Dün geceyi kolay atlattın, Red." Kelimenin tam *anlamıyla*. Pantolonumdan sikimi çıkarmak için uzandım, zaten sert ve istekliydi. "Belki Pace bütün gün beklemekten hoşlanıyordur ama benim önümüzdeki doksan altıyı katlanılabilir kılmak için sadece yirmi dört saatim var. Kukun hükmen yenik sayılır."

Tırnakları omuzlarıma sertçe batıyor, nefesi hızlanıyor. "Burada olmak zorunda mı? Yapamaz mıyız-" Külotunun ağını kabaca kenara çekip kendimi hizaya getirdiğimde sesi boğuluyor.

Sonra telefonum çaldı.

"Lanet olsun!" Kalçalarımla onu duvara sabitliyorum, telefona cevap verirken ereksiyonum onu delip geçiyor. "Ne?"

"Arabadayız," diyor Lex. "Hangi cehennemdesiniz? Prenses nerede?"

Onun endişeli gözlerine bakıyorum. "O benimle birlikte."

Bir kargaşa oldu ve sonra Pace telefonda bağırdı, "On beş dakika sonra dersim var. Akademik gözetim altında olduğumu biliyorsun. Geç kalamam."

"Siktir," diye homurdanıyorum, telefonu kapatıyorum ve onu yere bırakıyorum. "*Siktiğimin orospu çocuğu.*"

"Kimdi o?" diye soruyor, kıçını oynatarak külotunu düzeltiyor.

"Görünüşe göre vaktimiz yok," diye bağırarak sikimi tekrar pantolonuma sokuyorum. Kolu çeviriyorum ve kapı açılıyor, yukarıdaki vitray pencereden gelen güneş ışığı şakaklarıma bir kez daha acı saplıyor.

Göz ucuyla kıpırdadığını görünce bileğini kavrıyorum, irkilmesini izleyecek kadar sıkıyorum. "Sonra," diyorum tutuşumu hafifleterek. "Anladın mı?"

Gözlerini parmaklarıma çeviriyor, ağzı ince bir çizgi halinde sıkılmış. "Anlıyorum."

Verity'nin bir prenses olarak o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Çoğunlukla kendisine söyleneni yapıyor gibi görünüyor ve parmaklarımızı birleştirip onu merdivenlerden aşağı indirdiğimde, sadece beni *biraz* aşağı itmek istiyormuş gibi görünüyor. Muhtemelen o kelime yüzünden. *Daha sonra*. Gözlerindeki gerginliğin çoğunu aldı, bir dahaki sefere onu sikimi sağma ayrıcalığıyla onurlandırdığımda kendini hazırlamak için saatlerinin olacağı düşüncesi.

Şirinmiş.

Lex beş dakika sonra, "Hâlâ antlaşmanın buna karşı olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

Dudaklarımı ıslatarak arkama yaslanıyorum. "Bir daha asla sevişmememizi beklemesine imkân yok. Her neyse, pre-cum'un içinde sperm yoktur. Bu bir gerçek ve siz de bunu biliyorsunuz, Dr. Ashby."

Kardeşim yenilgiyle homurdanıyor ve bakışlarını dikkatle pencereye çeviriyor. Arabadayız, üyelerden biri bizi kampüse götürüyor. Dersler on dakika sonra başlayacak, ondan sonra pistte antrenman var*, ondan sonra* babam beni kulüpteki mavi saçlılar için bir resital vermeye zorlayacak, *ondan sonra da* Duke'un reddettiği bir işle uğraşmamız gerekecek. Günümün neredeyse her saati dolu ve en azından bir kez daha inmememin imkanı yok.

"Sabırlı olsaydın şu anda burada olmazdık ama olmadın, o yüzden sineye çek." Uzandım ve parmaklarımı ateş kırmızısı saçlarının arasına sokarak ensesini kavradım. "Daha derine, Prenses." Dizlerinin üzerinde, yüzü kalçalarımın arasında, onu öne doğru çekip sikimi daha derine itiyorum. "Beni iyi ve hazır hale getir, ben de tek pompalı bir pompa olacağım ve iyi doktorun ihtiyacın olduğuna yemin ettiği amını dinlendireceğim."

Bana dik dik bakıyor, yeşil gözleri sulanıyor. Dudakları konusunda haklıydım. Sikimin etrafında harika görünüyorlardı.

Karşımda, Pace'in karanlık, kapüşonlu gözleri ona sabitlenmiş. "Daha önce hiç kafa vermedin, değil mi?" diye soruyor, cebindeki eli şüpheyle kıpırdıyor.

Cevap vermek yerine, çenesinin menteşesine masaj yapmak için sikimin başında duraklıyor.

"Siktiğimin bakireleri," diye mırıldanıyorum, bileğini tutup sikime doğru götürüyorum. Sabırsızca, parmaklarını tabanın etrafında dolaştırıyorum. "Biraz pompala." Söyleneni yapıyor, beni sarsarken parmakları sıkılaşıyor ve taşaklarımda yükselen belli belirsiz gıdıklanmayı hissediyorum. Uzun bir iniltiyle koltuğa yığılıyorum. "Oh evet. Bu bir kız. Siktir."

Onu dizlerinin üzerinde görmek beklediğimden daha iyi oldu. Bunu önerdiğimde dehşete düşmüş görünüyordu ve hem Pace hem de Lex

izlemek zorunda olduğum için kızgınım. Ama bugün benim günüm ve eğer herkes beni güneşin doğuşundan batışına kadar meşgul edecekse, o zaman böyle olacak. "Kontrol et onu," diye homurdanıyorum, karın bölgeme yayılan bir karıncalanma.

Pace önce davranıp parmaklarını kızın kalçalarının arasına sokuyor. Sırıtıyor ama orada oyalanıyor, "Kız hazır" derken amını okşuyor. Geri çekildiğinde, bana göstermek için iki uzun, parlak parmağını kaldırıyor.

Sırılsıklam.

"Külot." Derin bir nefes alıyorum. "Çıkar."

Eteğinin altına uzanan Pace, parmakları kıçına yakın dururken kalçalarından sıyırıyor. Anlıyorum. Ben de biraz oynamayı, bölgeyi keşfetmeyi çok isterdim ama eğer amını şimdi almazsam- "Siktir. Siktir!"

"Kahretsin!" Lex hızla hareket ederek onu sikimden çekip aldı. Onu havaya kaldırıp kucağıma oturturken gözleri kocaman, ağzı hâlâ açıktı. Aletimi yumruklayarak ucunu kıvrımlarına doğru yönlendiriyorum, girişini buluyorum ve onu aşağı çekiyorum.

İçindeki kayma sıkı, ıslak ve mükemmel ve her santim çenesinin biraz daha gevşemesine neden oluyor, o yeşil gözler aniden biraz puslu.

"Oh," diye nefes alıyor, kıpırdanıyor. "Bu..."

"Sıcak," diye mırıldandım, kalçalarını tutup sallanmaya başladım. Mükemmel bir dünyada, ben göğüslerini okşarken o da bana bir Harley gibi biniyor, saçları etrafımızda sallanıyor olurdu.

Gerçek ise çok daha az göz alıcı.

On dört yaşındaki bir çocuğun ıslak rüyası gibi içine patlayarak bir buçuk pompada gittim.

Patladığımda omzunun yumuşak köşesini ısırıyorum, sikim dalga dalga elektrik dalgasıyla kabarıyor. Çıkardığı ses yumuşak ve şaşkın, ama aşağı doğru sallanışını hissediyorum, o açgözlü kedi her damlayı istiyor.

Omzunu bıraktığımda, sikim tükenmişti, Forsyth otoparkına giriyorduk ve o kucağımdan fırlayıp beceriksizce yanımdaki koltuğa iniyordu. Yarı körelmiş sikim pembenin parıltısıyla zayıf bir seğirme veriyor,

Eteğini aceleyle aşağı çekmeden önce gördüğüm damlayan kedi, yüzü canlı bir kırmızıya kızardı.

Kendimi uzaklaştırırken soluk soluğa bir kahkaha attım. "Lanet olsun, çok yakındı."

Lex kaşlarını kaldırarak, "Günün birinde çok ileri gideceksin, Wick," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona attığım bakış çok şey bildiğimi söylüyor. Onun içinde olduğum süre boyunca Lex'in gözlerinin kıçına yapıştığını, inkar edilemez bir şekilde amının beni yutmasını izlediğini biliyorum. Aletinin pantolonunu delmiyor olabileceğini, ama muhtemelen biraz tombullaştığını biliyorum. Daha da sertleşmesini dilediğini biliyorum - Pace ve benim elde ettiklerimizin sadece bir tadına bakabilirdi, çünkü Prensesimiz?

Amcığı *muhteşem*.

"Eh." Kardeşime boktan bir sırıtma ve tembel bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Sınırda yaşayamayacaksan Kraliyet mensubu olmanın ne anlamı var ki?"

Gözlerini devirerek başka tarafa bakıyor, çenesi karıncalanıyor. "Eğer uçlarda yaşayacaksan, en azından etkili olabilirsin. Sınıfa yürümesine beş saniye kala onu kucağına almak, senin kendinden geçmenden başka bir şey yaratmayacak."

Yüzünün buruşmasının tadını çıkararak, "Güzel bir ışıltı," diyorum.

Verity önce bana, sonra da Pace'e ters ters bakıyor. "Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

Senin duyarlı bok çukurun olmak," arabanın kapısını iterek açtı, dışarı fırladı, topuklarını kaldırıma vururken gürültülü bir şekilde, "ya da *senin* yüceltilmiş petri kabın olmak." Son kısmı Lex'e yönelikti, ama patlamasıyla birlikte batması bir oldu.

Yüzü soluyor, gözleri yere düşüyor. Hayır,

yere değil.

İç bacaklarına, döllerimin damladığı yere.

"Kahretsin," diye küfrediyor ama Pace boğazını temizleyince başını kaldırıp bakıyor.

Kızın külotunu tutuyor, ağzı hınzır bir sırıtışa dönüşmüş. "Bunları geri ister misin, Rosi?"

Dudakları gergin, sinirli bir şekilde büzüşüyor, ama otoparkın etrafına bir göz attıktan sonra, onları adamın ellerinden kapmak için öne doğru sarsılıyor, hareket şok edici derecede hızlı. Ayaklarını her bir deliğe sokuyor ve hışımla gitmeden önce alçak sesle "Siktir git" diyor.

Pace arabadan inerek geri seslenir: "Üç gün daha, sonra bunu yerine getireceğim."

13

Wicker

Bu sabah arabada aceleyle sikiş deliğimi açmış olmam iyi bir şey, çünkü o gece Palace'a döndüğümde artık ölmüştü. Acımasız bir antrenman ve kulüpteki yaşlı sürtükler için iki saatlik sıkıcı bir performans beni bir şekilde hem bitkin hem de gergin bıraktı ve orada uzun bir süre durdum - eski Viktorya dönemine bakarken karamelli kahvemi çok uzun süre yudumladım.

Pencerelerin çoğu karanlık ve aklıma 'ev' kelimesi geliyor. Buraya hiç uymadı. Mor Saray asla gerçek bir ev olamazdı. Çok büyük. Çok soğuk. Herkesin pisliğiyle dolu. Burası evimiz değil, ama bir evimiz olmasına en çok yaklaştığımız yer ve eşikten her geçtiğimde, burada köklerim olduğu hissi, olmamam gerektiği bilgisiyle savaşıyor.

Bölge.

İster doğuda, ister batıda, ister kuzeyde, ister güneyde olsun, Forsyth'teki her erkek bunu arzuluyor.

Ama bu benim kanımda yok. Benim kanım -*Baron* kanı- köksüzdür. Her yerdeler ve hiçbir yerde değiller, sınırlarda gölgeler gibi dolaşıyorlar. Belki de bu yüzden Mor Saray hâlâ evimmiş gibi hissettiriyor. Gölgelerini biliyorum, sınırlarından geçiyorum, gizli tünellerinde yürüyorum.

Wick, biz fareleriz.

Zindana sadece iki giriş noktasından ulaşılabiliyor; biri evin dışından, diğeri de içeriden. İçeridekine sadece avucumun içi gibi bildiğim tozlu, gizli geçitlerden oluşan bir ağ üzerinden erişilebiliyor. Mor Saray toprak kadar eski, ancak bazı kısımları özenle korunmuş ve ihtişamlı bir görünüm kazandırmak için sürekli cilalanmış olsa da, Viktorya döneminden kalma malikanenin bakımsız ve dökülen başka kısımları da var.

Bu da onlardan biri.

İçeri girdiğimde, portreler salonundaki aplikleri çekiyorum ve bir panel tıkırdayarak açılıyor. Parmaklarımın içgüdüsel olarak kaldırıp açtığı, çatlaktan geçip arkamdan kapattığı kenardaki ahşap daha hafif aşınmış. Merdivenlerden aşağı inerken eski ahşabın tanıdık, küflü kokusu burnumu kırıştırıyor. Geçitler dar, artık bir yetişkin olduğum için dar geliyor ama çocukken Saray'da gizlice dolaşırken, Prensler ve Prenseslerinin sevişmelerini izlerken çok geniş gelirdi. Bu duvarların arkasından ilk kez sanal olmayan, gerçek bir amcık görmüştüm. Çok da güzel bir görüntüydü; üçüncü kattaki salonda krema sürülüyordu.

Sikeyim.

Şimdi
sertleştim.

Tekrar.

Seks hakkında düşünmemeyi denemedim değil. Bir keresinde Lex beni meditasyonu denemeye ikna etti ve düşüncelerim rekor bir sürede akan bir dereden akan bir kremalı turtaya dönüştü. Pace birinci sınıfta bile denemişti, gerginliğimi atmam için beni spor salonuna götürmüştü. Sanki

Beni bir grup açık saçık atletle aynı odaya koymak libidomu dizginleyecekti.

İnmekten başka hiçbir şey *rahatlatmıyor.*

Neredeyse hiçbir şey.

"Geç kaldın," diyor Lex, elinde de bir fincan kahve. Girdiğim oda küçük, sadece gözlem için tasarlanmış. Duvarda iki yönlü bulutlu bir ayna var. Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor. Camın diğer tarafında, içinde oturana arkadaşlık edecek bir bank ve bir kovadan başka bir şey bulunmayan yastıklı bir hücre var. Ağabeyimin gözleri başıma yerleşiyor. "Saçında örümcek ağı var."

"Ah, lanet olsun!" Zıplıyorum, kalbim küt küt atıyor, ellerimi öfkeyle saçlarımda gezdiriyorum. Tekrar kafamı kaldırdığımda Lex sırıtıyordu. "Pislik."

Kahvesini yudumluyor. "Başlamadan önce hâlâ uyanık olduğundan emin olmak istedim."

Gözlerimi devirerek, "Bütün gece Elvis coverları çalmak zorunda kaldım. Parmaklarım beni öldürüyor. Decker'ın antrenmanda sağlam bir darbe aldığından bahsetmiyorum bile." Mor lekeyi göstermek için tişörtümü kaldırarak irkildim.

Gözleri benekli ete kayıyor ve o Lex olduğu için, kahvesini bırakırken lazer gözlerinin ona odaklanmasını bekliyorum. "Bir bakayım." Parmaklarıyla o bölgeye bastırıyor, nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde.

"Bitirdin mi?" Yüzümü buruşturuyorum, dürttüğü parmaklarından uzaklaşıyorum. "Sadece bir çürük," diye tahmin ediyor. "Buz işe yarayacaktır."

"Evet, efendim." Gömleğimi indiriyorum ve diğer odadan bir vınlama sesi geliyor. İkimiz de aynaya baktık. Bruce onu bıraktığımız sandalyeye yığılmış, bağlanmış ve hâlâ bilinci yerinde değil.

Bakışlarımı kaçırarak ensemi kaşıyorum. "Bu arada, dün geceki kurtarış için teşekkür ettiğimi hiç sanmıyorum. Sana borçluyum."

"*Ona* borçlusun." Hâlâ matkabı test etmekte olan Pace'e başıyla selam veriyor. "Onu oraya makine hızında götüren oydu."

Pace paslanmaz bir masanın üzerinde duruyor, aletleri düzenliyor. İyi bir düzen. Eksiksiz. Çeşitli boylarda bıçaklar, penseler, raptiyeler, el fenerleri, şok tabancaları, aklınıza ne gelirse. Duvara ve tavana zincirler bağlı, kaba kuvvet gerektiren durumlar için faydalı. Bruce'un sandalyesinin altında yerde bir gider ve dolapta başka malzemeler var. Kimyasallar. Tarps. Kilitler. Sıkıştığımızda ihtiyacımız olabilecek her şey.

"Hey." Kardeşimizin çalışmasını izlerken çenemi sallayarak Lex'i yanıma çağırıyorum. Soyunma odasındaki o öğleden sonradan beri beni rahatsız eden bir şey var. "Verity'nin Prensesimiz olmasından pek hoşlanmadığı hissine kapıldın mı hiç?"

Lex bana bir bakış attı. "Herhangi birimiz mi?"

"Hayır, yani..." Kelimeleri bulmaya çalışarak başımı kaşıyorum. "O *bizim* Prensesimiz. Benim ve senin. Sanki onu paylaşmamayı tercih ediyormuş gibi. Anladın mı?"

Lex gerçekten hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, pencereden Pace'e bakıyor. "Sence?"

"İstemiyor musun?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, dikkatle kardeşimize bakıyor. "Yakalanmasının tek sebebi o. Kinini biraz da ona kusmak istediğini düşündüm."

Hapiste biraz zaman geçirdiğini biliyorum ama... "Effie'yi nasıl aldığını hatırlıyor musun?"

Babamın Gentleman's Chamber'daki VIP'lerinden birine aitti. Adam onu bir gün dansçıları etkileyeceğini düşünerek getirmişti ama Pace onu sadece on saniye tutmuş ve ay sonuna kadar onun olacağına karar vermişti. Tüm arayış saçma, *tehlikeli bir şekilde* tek fikirliydi.

Lex onu izliyor, yüzü taşlaşıyor ve ben başımı sallıyorum. "O hâlâ Pace, kardeşim."

"Siktir."

"Evet." İşin özeti bu. Pace pençelerini hiçbir şeye ya da *hiç kimseye* geçirmez. Kaçamakları yok. Projeleri var. Demirbaşları.

Kadının onu ağır bir suçtan mahkum ettirmesi gibi küçük bir şeyin yoluna çıkmayacağını bilmeliydi.

"Yapabileceğimiz bir şey yok gibi," diye iç geçiriyor Lex, alnına kazınmış bir kaşla. "Onu gerçekten becermiyorum bile. Onun önünde. Diğer insanlar gibi."

Bana attığı bakış, yüzünde buruk bir gülümseme uyandırıyor. "Oops."

Yine de yapılması gerekiyor. Pace daha önce sahip olmadığım ya da sonunda elde etmediğim hiçbir kızı becermedi ve asla yaygara yapmadı. İsteseydi elimden geleni yapardım ama yapmayacak. Eğer bizi bir şey bozacaksa, bu Verity Sinclaire gibi bir pislik olmayacak.

"Hazır mısın?" Lex son kahvesini de bitirirken soruyor. Kapıyı açıyor ve ben de onu odaya kadar takip ediyorum. Pace başını kaldırıp bakmıyor bile, işine odaklanmış durumda. Her bir aleti titizlikle silerken, test ederken ve kataloglarken acele etmiyor. Bu önemli bir iş. Kör bir bıçak bir sözleşmeyi tamamen mahvedebilir.

Yanına gidip yeni hedefimizi ensesinden tutarak bir kukla gibi kaldırıyorum. "Hideaway'de bir hatunu damgaladığını mı söylüyorsun?" Bruce'u değerlendirerek soruyorum. Cuma Gecesi Hiddeti'nde onu yenmek pek kolay olmamıştı. West End'liler armalarındaki ayılar gibi yapılıdır, ama biz? Biz incelikli bir organizasyonuz; daha akıllıca çalışırız, daha sert değil. Bruce'u zekamla yenmek zorundaydım, vuruş üstüne vuruş yaparak onu yanlış yönlendirdim.

Pace sessizliğini bozarak, "Payne çok kızgındı," diyor. "Kızlarına bir mesaj göndermek istiyor."

"Aptal piç." Yüzüne bakıyorum. "Derneğinden atıldı, Lordlar'ı geçti ve şimdi bizim elimizde."

Dukes'a ondan kurtulacağımızı söyledik ve kurtulacağız. Muhtemelen. İşimiz bittiğinde.

Ama gerçek şu ki, idamlar bizim tarzımız değil. İşkence söz konusu olduğunda, Saray'ın zindanı neredeyse beş yıldızlı bir tatil köyüdür. Neredeyse her iz buradan canlı ayrılıyor ve bu da kendimizle gurur duyduğumuz bir şey.

Profesyonellik.

Lex bir dolabı açar ve küçük deri bir kese çıkarır. İçinde şişeler ve şırıngalar vardır. İğneyi şişelerden birine batırır ve sıvıyı çeker. Yanına gidip iğneyi Bruce'un koluna batırır.

"Bu onu uyandırır."

Ellerimi çırpıyorum ve birbirine sürtüyorum, endorfin dalgasını hissediyorum. Hokey, lakros, seks... ya da bu. *Bu,* Prenses'e dönene kadar dürtülerimi uzak tutacaktır.

"Ya da..." Elimi geriye doğru açarak yüzüne sert bir tokat atıyorum. Boynu kırıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Üzerine eğilip sandalyenin kollarını tutuyorum ve sırıtıyorum. "Kalk ve parla, Oakfield."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ne-" Kolu boş yere hareket ediyor, hâlâ bağlı. "Hangi cehennemdeyim ben?"

Yanağına agresif bir okşama yapıyorum. "Pisliklerin merhamet dilenmek için gittiği yerdesin."

Bağlı kollarını ve bacaklarını, alet masasını, beni, Pace'i ve Lex'i tarıyor. Yavaşça, gözleri panikten çılgına döndü. "Dinle, bunu yapman için sana kim para veriyorsa... Dükler, Lordlar... babamın sana iki katını vereceğini biliyorsun." Odanın diğer ucunda, Pace bir meşale kaldırır ve kıvılcım çıkarır, oda alevle parlarken bütan bir tıslama çıkarır. Bruce, Pace'in soğukkanlılıkla bir çubuğu aleve doğru kaldırmasını izlerken yutkunur. "Üçlü."

Abartılı bir iç çekiyorum. "Tamam, bu çok aşağılayıcı. Üçümüzün vakıf fonlarında muhtemelen babanın tüm hayatı boyunca kazandığından daha fazla para var." Sarsılarak geri çekiliyorum ve Lex odanın öbür ucundan metal bir sandalye getirip arkama yerleştiriyor. Her zaman kolaylaştırıcı bir ağabey. "Ama madem kafan karışık, sana birkaç şey açıklayayım." Bruce'a dönerek oturdum. "Oldukça berbat insanları üzdün."

"Lanet olası Bruins," diyor, dili yarılan dudağındaki kanı yalamak için dışarı fırlıyor. *Oops*.

"Örneğin," diye kabul ediyorum. "Simon Perilini'ye Kral demenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iğrenç bir şey. Tüm sistem için bir utanç kaynağı. Saul Cartwright bir efsaneydi." İçimi çekiyorum, arkama yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum - Bruce'un pozisyonunun tam tersi. "Ama Perilini artık bir kral ve buna saygı duymak zorundayız. Oyun böyle oynanıyor. Onlara ne yaptın? Bilmiyorum ama seni sadece kardeşlikten değil, yönetim kurulundan da tamamen çıkarmak istiyor."

Lex yanına gider ve başını tutup yana çevirir. Parmaklarını nabzına bastırır.

Tam bir aptal olduğu için Bruce ona ters ters bakar. "Para istemiyorsan ne istiyorsun? Çünkü saat altıda bir Phi Mu ile randevum var."

Bir kahkaha attım, çünkü *Tanrı aşkına,* bu adam. "Önce Hideaway'deki o kadına nasıl davrandığınla ilgileneceğiz."

Yüzü allak bullak oldu. "Fahişe mi? Birdenbire LDZ amcığını mı korumaya başladın?"

Pace şimşek hızıyla hareket ederek kızgın metali pazusuna bastırır. Bruce'un vücudu kasılır, boğazından bir çığlık kopar. Lex de aynı hızla çalışır ve telefonunun kamerasını çalıştırarak Bruce'un çırpınışını, sandalyenin koluna dolanan parmaklarını yakalar.

Dilini tekrar kullanmaya başladığında "Siktir!" diye bağırıyor. "Lanet olsun!

O!"

Samimiyetsiz bir şekilde yüzümü buruşturdum. "Başkalarının malını kirletmek hoş bir şey değil,

Oakfield. Bu senin için öğrenmesi zor bir ders gibi görünüyor." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve sırıttım. "Artık bizim malımız olduğuna göre, sana kendi ilacının tadına baktıracağız."

Meşale hâlâ yanmaktadır ama Pace küçük çubuğu tekrar alevin içine sokmaz. Hayır, bu sefer daha büyüğünü deniyor ve Bruce'un kör ucun parıltısını yakaladığından emin oluyor.

Bu bir kafatası.

Bir LDZ kafatası.

Bruce, Pace'in dağlama çubuğunu alevin içine doğru kaldırmasını izlerken, "Bekle," diyor. "İstediğin bir şey olmalı! Bir bilgi bulabilirim!" Kelimeler aceleci, gözleri hızla parlayan metale sabitlenmiş.

"Dinliyorum," diyorum, bu ihtimalden sıkılmış bir sesle.

Pace demiri geri çekiyor ve Bruce sandalyesinin sağ koluna doğru itiyor. "Bir söylenti!" diye ısrar ediyor, bakışlarını benden parlayan metale çeviriyor. "Lionel Lucia'dan kalan ve su kulesinin altına gömülü bir patlayıcı zulası olduğuna dair bir söylenti var."

"İlginç," diyorum, düşünüyormuş gibi yaparak. Lex'e

bakıyorum. "Bir söylenti mi?" Lex soruyor.

Bruce telaşla başını sallar. "Buna inanıyorum. Lucia babama bizzat söylemiş."

Çenemi eğip ona bir bakış fırlatıyorum. "Ama sen kendin görmedin."

Başını sallıyor, şakağında bir ter damlası beliriyor. "Ama bu doğru, doğru olduğunu biliyorum."

Lex'in dudağı kıvrılır. "Baban onun tüm sırlarını anlattığını biliyor mu?"

Bruce'un bakışları aramızda gidip geliyor, çenesi sıkılmış. "Yapmam gerekeni yapmamı isterdi."

"Baban sana Lucia'nın Forsyth'in her yerine bomba bıraktığını söylerdi. O pislikleri yıllarca ortaya çıkaracağız." Bir omzumu kaldırdım. "Bunu herkes biliyor."

Pace sözünü sakınmadan çubuğu sallar ve Bruce'un köprücük kemiğinin altındaki ete saplar.

Bir sonraki bağırışı müzik gibiydi. Biraz yüksek, sonra biraz alçak. Bazen buraya küçük sürtükler gibi bağıran adamlar gelir. Çok nadiren de hiç bağırmayı reddedenler olur. Bunların ikisi de

en iyisi ve en kötüsü. Meydan okuma her zaman eğlenceli bir zamandır, ancak çok daha dağınık hale gelir.

Bruce iyi bir çığlıkçı ama. Cesur. Çiğ. Bir

West Ender gibi çığlık atıyor.

Pace taş suratlı ve sessiz bir şekilde demiri geri çektiğinde, Bruce ulumalar arasında nefes nefese kalmıştır. "Bu ne içindi lan?" diye kükrer.

"İşe yaramaz bir hıyar olmak!" Daha büyük bir dağlama demiri alan Pace'e başımla işaret ederek, bu sefer üzerinde bir taç izi olduğunu söylüyorum. Bruce'un nefesi kısa aralıklarla geliyor ve ben de kendimi ona doğru kaldırıyorum, ellerim sandalyenin kollarını kavrıyor. "Batı Yakası. Bize Bruins hakkında kayda değer bir şey söyle."

Dağınık bir kahkaha atıyor. "Zamanınızı boşa harcamayın. O grubun tamamı dengesiz, psikopat, pis sıçanlarla dolu. Kuzey Yakası'ndan o kaltağı getirerek üçünü de kontrolü ele geçirmesi için kandıran hainler."

"Sesin kıskanç geliyor," diyor Lex, Payne'e gönderdiğimizde bu kısmı kesinlikle kesecek olmamıza rağmen hala kaydediyor.

Sırıtarak, "Evet, Bruin'in geri gelip senin yerini çaldığını duydum," diyorum. "Kıskandığım falan yok." Yüzü kansız olsa da

Pace'in ütüyü ısıtmasını izlerken hâlâ meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Ve o benim yerimi çalmadı. Hayatımın geri kalanında tek bir kadınla yatmak istediğimi mi sanıyorsun? Zamanımı bir avuç yarım akıllı silah kaçakçısını yöneterek mi harcayacağım?" Başını sallıyor. "Hayatta olmaz. Babam bankanın, üniversitenin, hastanenin ve şehirdeki diğer tüm büyük oyuncuların yönetim kurulunda. Neden küçük bir bölümü yönetmek için çizgiler arasında süzülme gücünden vazgeçmek isteyeyim ki?"

Lex kehribar rengi bakışlarını bana kaydırıyor. "Kulağa biraz fazla itiraz ediyor gibi geliyor, ha?"

"Birazcık."

"Yine de," diye yaklaştı Pace ona, "seni burada tutmamız için bize tek bir neden bile vermedin."

Pace parlayan metali boynuna sapladığında Bruce o kadar tatmin edici bir çığlık atmıyor. Ulumayı göğsünün içine hapsederken dişleri sıkılır, boynundaki tendonlar patlar ama hiçbir şey çıkmaz.

Kardeşlerime bıkkın bir bakış atıyorum.

Üçüncüye kadar hep daha az bağırırlar.

Geri çekilip kollarımı kavuşturarak, "Penseye geç," diyorum. "Etinin geri kalanını kesici aletler için sakla."

Ama Pace elinde kerpetenle ona yaklaştığında Bruce "Dur!" diye bağırır. Çıplak göğsü terden parlıyor, kasları esnerken yüzü koyu bir şalgam kırmızısına dönüyor. "Sana bir sebep vereceğim. İyi bir sebep!"

"Bekliyoruz," diyorum.

"Sen değil." Gözleri Pace'e kayıyor.

"Ona." Pace'in gözleri kısılır. "Peki ya ben?"

Nefes nefese kalan Bruce yüzünü ekşitti. "Evlat edinildin, değil mi? Koruyucu aileden mi?"

"Öyle mi?" Sıradan bir bilgi değil ama Ashby bizi kendi oğlu kadar kan bağı olan biri olarak gördüğünü her fırsatta dile getiriyor. Bruce'un elini tutuyor ve penseyi tırnağına dayıyor. "Sana ne bundan?"

Bruce'un dişleri gıcırdıyor ve Pace işaret parmağının tırnağının etrafındaki metal kıskacı kapatırken ağzından bir inilti çıkıyor. "Bir şey duydum. Baban hakkında." Kerpeten çekiştirmeye başlar ve sonra Bruce aceleyle açıklar, "Ashby değil. *Gerçek* baban."

Pace donuyor.

Üçümüzün de var.

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu ama bu uzun sürmedi; ben ona doğru hamle yapıp bir elimle terli saçlarını tutarken diğer elimle de sıcak demiri tuttum.

Diğerini. Sıcak metali gözlerinden bir santim uzağa koydum ve "Ne duydun?" diye hırladım.

Bruce çığlık atıyor, "O West! West End!" Ben kıpırdamadan öylece durunca, gözlerini pokere dikip telaşla devam ediyor: "Babam ve arkadaşlarının bu konuda konuştuklarını duydum. Lucia'nın -Düşes'in- onlara zamanında başka bir Dük adayına olanları hatırlattığını söylediler. East End'den bir piliçle yatmış."

"Hangi piliç?" Homurdanıyorum.

Ama Bruce başını sallar. "Dostum, bilmiyorum! Sadece büyük bir skandal olduğunu duydum. Tahmin etmem gerekirse-"

Demiri yaklaştırıyorum. "Oh, yapmalısın."

Yutkunuyor ve elimi geri itiyor. "Tahmin etmem gerekirse, önemli biri olduğunu söyleyebilirim." Gözleri Pace'inkilere kayıyor. "Kraliyetten biri."

Geriye doğru yalpaladığımda, kardeşlerimin bakışlarıyla karşılaştığımda dağlama demiri yanımda ağır bir şekilde asılı duruyor. İkisi de benimle aynı şeyi düşünüyor. Önemli biri. Asil biri.

Prenses gibi biri.

En son ne zaman ıslak rüya görme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığımı BİLE HATIRLAMIYORUM.

Bu seferki bulanık ama acı verici; kırmızı tırnakların yavaşça, nazikçe şaftımda aşağı yukarı sürüklenişi. Kime ait olduklarını göremiyorum ama bir kazak giydiğini biliyorum ve onu yukarı çekerek iki yumuşak, yuvarlak memeyi ortaya çıkarıyorum. Üzerime çıktığını görmekten çok hissediyorum, sikim aniden ıslak, sıkı bir sıcaklığın içine giriyor. Hepsi bu, bağlantısız bir dizi görüntü ve his, ama serbest bırakılmamın ufukta olduğunu bilmek iyi hissettirse de, bir şey

Düşüncelerimin arkasında bir şeyler var. Bu kötü bir şey. Neden kötü olduğunu hatırlayamıyorum ama hatırlayamayacağımı da biliyorum.

Ben gelemem.

Nedenini hatırlamak için sisin içinden geçerken bunu engellemek ıstırap verici. Acil hissediyorum. Yaşam ya da ölüm. Sonradan pişman olacağım bir şey ve bu uzun bir liste değil.

Bana çarptığında, bir homurtuyla sarsılarak uyanıyorum, ağrıyan aletimin tabanını sıkmak için elimi boxerımın içine sokuyorum. Avucumun içinde öfkeyle seğiriyor ve acıyor-tanrım, onu geri getirmek çok acıtıyor, ama deniyorum. Derin, yutkunarak nefes alıyorum ve çıplak göğsümü kaplayan ince ter tabakasını hissederek yatağa geri yatıyorum.

İhtiyacım var.

Buna o kadar çok ihtiyacım var ki kendimi telefona uzanırken, merak ederken, umut ederken, dua ederken buluyorum...

11:55.

Yataktan fırlayarak odama geçiyorum ve kapımı açıyorum. Yumruğumu boxerıma sokmuş bir halde koridorda yürüdüğüm gerçeğini umursamadan, onun yatak odasına doğru ilerliyorum. Teknik olarak *bizim* yatak odamıza. Kapıyı yavaşça açıp içeri girerken kendime böyle söylüyorum. Günümün bitmesine hâlâ beş dakika -şimdi üç- var.

Oda, çatırdayan ve düzensiz yanan şömineyle aydınlanıyor, ateş ölümün eşiğinde. Devasa yatakta -taç yatak- yatan kadının şeklini zar zor seçebiliyorum ama ortasına yakın bir yerde, yaklaşmaktan çekinmediğim bir yumru var.

Bunu borçluyum.

Yatağın üzerindeki ağırlığım onu uyandırmaya yetmiyor ama battaniyelerin aniden kaybolması onu uyandırıyor. Battaniyeleri çekip indiriyorum ve irkiliyor, tüm vücudu kıpırdanıyor, gözleri kamaşmış bir halde odayı algılamaya çalışıyor. Üzerinde yumuşak, krem rengi, hayal gücüne pek bir şey bırakmayan bir gecelik var.

"Benim," diyorum, sesim biraz fazla hırçın.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Wicker?" diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak. "Nesin sen-"

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum, zaten orada olmama rağmen, yumuşak uyluklarını birbirinden ayırıyorum. Tekmeler savuruyor, topukları yumuşak çarşaflara batıyor ve geri kaçmaya çalışıyor ama ayak bileklerini kavrayıp onu sabit tutuyorum.

"Bırak beni," diye bağırıyor, ben külotunu pençelerken ellerimi savuşturuyor. "Bunun için zamanım yok!" Onu yere yatırırken Bruce'a duyduğum öfkenin bir kısmı hâlâ omurgamın tabanında duruyor. Dizlerini ayırmaya zorluyorum

ve sikimi dışarı çekip hizaladım.

Ben ittikçe sertleşiyor, homurdanmadan önce zar zor içine giriyor, sikim ani salıverilmemle kabarıyor. Nabız gibi atarken onun şaşkın yeşil gözlerine bakıyorum, sıvı sıcaklığı vücuduma yayılıyor. Bu harika bir orgazm değil. Aslında berbat sayılır, sikimin ucundan başka bir şey onun gergin, sıkı, zar zor nemlenen amcığının içine batmıyor.

En kötü kısmı bu bile değil.

En kötüsü de bana öylesine dizginlenemez bir tiksintiyle bakıyor ki bunu midemde hissediyorum. Lanet olası *küstahlık*. Son dokuz yılda pek çok insanla yattım ve hiçbiri bana hayranlık ve memnuniyet dışında bir şeyle bakmadı.

Şu anda beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Başlıyorum, "Yapmak zorundaydım-"

Ama alçak, zehirli sesi beni kesiyor. "Bunu her yaptığında, onu çıkarmak için kendi yolumdan gideceğim." Şişe camından yeşil gözleri benimkilerin arasında öfkeyle kaynıyor. "Bebeğinin içimde olduğunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor."

Beni tekmelemeden önce kaçıyorum, ama sadece birazcık. "Gece yarısına sadece birkaç dakika kalmıştı," diyorum, aletimi sert hareketlerle uzaklaştırarak. "Bu kadar drama kraliçesi olma."

"Çık dışarı," diye homurdanıyor, battaniyeleri göğsünün üzerine çekiyor. "Çık dışarı!"

"Tanrım," diye homurdanıyorum yumruğu çeneme değdiğinde. Hâlâ benim günüm olsaydı, onu yere yatırır ve tekrar yapardım. Onu bunun için ıslatırdım, kaygan ve çaresiz, sikim için yalvarana kadar. Ona istediğimi yapmam için nasıl benim olduğunu söylerdim ve sesi kısılana kadar bana tekrar etmesini isterdim.

Bunun yerine, Lex'in kapısına ulaşana kadar nereye gittiğimden bile emin olmadan odadan çıkıyorum. Ağır, yorgun uzuvlarımla anahtar kodunu girip kilidi açıyorum ve içeri süzülüyorum.

Lex hâlâ uyanık, yataktan bana kaşlarını çatarak bakarken telefonu yüz hatlarını soluk bir ışıltıya boğuyor. "Wick?"

Effie, Lex'in sesini neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ederek, "*Kahretsin, Wicker,*" der.

Kahretsin, bunu yaptığında ürpertici oluyor.

"Evet," diyorum, Pace'in de burada olduğunu fark ederek. Effie'nin kafesi Lex'in şifonyerinin üzerinde, küçük siyah formu bir hamakta tünemiş. Bazen bunu yaparız, Lex uyurken sırayla ona göz kulak olur, yerinde kalmasını sağlarız. Bu gece muhtemelen bundan çok, birkaç saat önce zindanda öğrendiklerimizle ilgili.

Annesinin *muhtemelen* bir Prenses olduğu bilgisi çok önemli. O salağın söylediği hiçbir şeye inanmıyorum. Yine de bir hedef arıyorsa, doğru hedefi vurdu. Lex de ben de aile geçmişimizi biliyoruz ama Pace'in öz ailesi ya da nereden geldiği hakkında hiçbir bilgisi yok. Eğer bu doğruysa, bir şekilde Kraliyet'e mi bağlı? Özümsenmesi gereken çok şey var.

"Bırakın gireyim." Rica etmeme rağmen yatağa tırmanıyorum ve ikisi de kendilerini yeniden ayarlayamadan kaba bir şekilde aralarına giriyorum.

Yarı uyanık olan Pace keskin bir sesle, "Kahretsin, Wicker, taşaklarına dikkat et!" dedi.

Effie, "*Lanet olsun, Wicker. Lanet olsun, Wicker.*"

"Kenara çekil, Neşeli Kahverengi Dev." Birkaç saniye sürüyor ama sonunda tıpkı eski günlerdeki gibi aralarına girmeyi başarıyorum. Lex biraz sinirli bir şekilde iç geçiriyor, muhtemelen onu izlemek için burada olduğumu düşündüğü için.

"Islak bir rüya gördüm," diye açıklıyorum, bana döndüğünde yüzündeki rengin kayboluşunu izliyorum.

"Sen-"

Kolumu başımın arkasına sıkıştırarak, "Sorun yok. Ona zamanında ulaştım. Ama..." Ona bir bakış atıyorum ve bu bakış itiraf etmek istediğimden daha ağır ve endişe dolu. Kendi bedenimi kontrol edemiyor olmam en hafif tabirle sorunlu bir durum.

Aletinin emirlere uymamasını anlayabilecek biri varsa o da Lex'tir. "Seni uyandıracağız," diyor başını sallayarak.

"Teşekkürler."

Hepimiz yerleşirken tavana bakıyorum ve ironi beni çarpıyor. Verity dört kişilik bir yatakta tek başına uyuyor ve burada üçümüz Lex'in boktan çift kişilik yatağına tıkışmış durumdayız. Prenses işi biraz cilalı olsa da aslında doğru. Korunuyor, yeni gardırobu ve özel diyetiyle büyük yatağında şımartılıyor.

Bu saçmalık.

"Bunun nasıl bir şey olacağını hiç düşündün mü?" Lex'e dönüp bakarak merak ediyorum. Onun şaşkın ifadesi karşısında, "Çocuk sahibi olmak. Baba olmak."

Yüzü taşa döndü. "Hayır."

"Ben de." İşte tam da bu yüzden onun sözleriyle sarsıldım. Bunu gerçeğe dönüştürüyorlar. İkimizden biri için bir kaçınılmazlık. Bunu aklım almıyor ve almak da istemiyorum. Hiçbirimiz yaratmak için yaratılmadık.

Biz yaratıklarız.

"Biz fareleriz."

"Ne?" Lex kaşlarını birbirine vurarak sorar.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum, Pace'le paylaştığım yastığı düzeltiyorum. "Sadece bir keresinde bana söylediğin bir şey."

Lex'in yüzü dalgınlaşır, sanki hatırlamaya çalışıyordur. Belli ki hatırlamıyor. Tek söyleyebildiği "Fareler akıllıdır," oldu.

Homurdanarak, "Bir sıçan sürüsü her yere hastalık yayana kadar böyle söyleyeceksin" diye cevap veriyorum.

"Yaramazlık," diye mırıldanıyor Pace. Sinirli bir gözünü bize dikmek için iki büklüm oluyor. "Onların ortak ismi. Bir grup fareye fesat denir."

Lex başucu lambasını söndürürken gülüyorum, hiçbir şeyin bu kadar uygun olmadığını düşünüyorum. "Bu biziz," diyorum, kelimeler acı bir şekilde bükülüyor. "Ashby'lerin yaramazlığı."

Birlikte yerleştiğimizde, aklımdan başka bir karşılaştırma geçiyor. Bunu yüksek sesle ifade etmiyorum ama bu fikir, Pace'in Bruce'un etindeki izleri kadar derin bir şekilde zihnime kazınıyor. Fareler de birlikte uyur, karanlık, gizli, güvenli yerlerde yuvalanırlar.

14

Verity

"BANA BAK."

Lex'in bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zorla açıyorum. Neden olduğundan emin değilim. Bu lanet olası muayene masasına ayaklarım havada bağlanmış olmanın verdiği bir şey beni onun emirlerine çok çabuk itaat etmeye itiyor. En çok da sesi. Ne sert ya da talepkâr, ne de kaba ve keskin.

Sanki bir parçası bunun bir iyilik olduğuna inanıyormuş gibi, bu isteği sessizce yapıyor.

Bunu kabul ettiğimde, beklediğimden daha yoğun bir ifadeyle bana bakıyor. Gözlerindeki karanlık, menisinin içime girdiğini hissettiğimde sert plastiğin etrafında kenetlenmeme neden oluyor, Lex'in başparmağı pistonu itiyor.

Hiçbir yanı seksi ya da çekici değil. Soğuk, sessiz ve çok aydınlık. Tıbbi odanın sert ışıkları altında Lex çok keskin görünüyor.

gözlerimi tutuyor. Garip ve rahatsız edici ve böyle bir prosedürün kalçalarımda karıncalanma yaratması için hiçbir neden yok.

Ama olan bu.

Sorun şırınga değil. Lateks eldivenlerini ayarlayarak şırıngayı çıkarıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını çok iyi biliyorum. Hazırlık için dudaklarımı ıslatıyorum, bu kısma itiraf etmek istediğimden daha hazırım.

"Acıyor mu?" Lex'in diğer elinin parmakları klitorisime bastırırken, bir elinin parmakları kırmızı dizimin üzerinde geziniyor. "Sen ona sakso çekerken kardeşimin seni dizlerinin üzerinde tutmasının acı verici bir hatırlatıcısı mı?"

Parmak uçları iç bacaklarımla oynaşıyor, orgazm vaadi bedenimi rehavete sürüklüyor. Bodrumdaki tıbbi oda soğuk ama tüylerimi diken diken eden şey bu değil. Beni izleyiş şekli, kehribar rengi gözleri her kıpırtımı analiz ediyor.

"Acıyı sevdin mi?" diye merak ediyor. Soru merakla sorulmuş olsa da, yine de midemin sıkışmasına neden olan o derin, kadifemsi sesle soruyor. "Amını kayganlaştırıp ıslattı mı?"

"Hayır," diyorum ama bedenim beni aldatıyor. İnleyerek, kalçalarım beni tutan kayışlarla birlikte yükselebildiği kadar yükseliyor. Bu hareketle ilgili bir şey Lex'in çenesini sertleştiriyor, avucu ince elbiseyi yukarı doğru itmek için kalçamdan yukarı kayıyor. Sanırım hislerimin gerisinde bir yerde bir endişe duymalıyım, ama ona ulaşamıyorum, Lex karnımı, sonra belimi ve sonra-

Kehribar rengi gözleri göğüslerime kayıyor, üstlerindeki elbiseyi toplarken çenesindeki sıkı kas düğümü seğiriyor. "Ah, evet. Meme uçlarının ne kadar sert olduğuna bak." Birini keskin bir şekilde çimdikliyor ve ben haykırıyorum, başım muayene masasına geri gömülüyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Birazcık acı zevkini tamamlıyor. Bunda utanılacak bir şey yok. Birçok kız kirli, tıpkı senin gibi." Gözlerini üzerimde hissediyorum, vücudumu inceliyor, beni sınıra getirmenin farklı yollarını deniyor. Şimdiden ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

kulağıma fısıldamak için eğildiğinde. "Bakire olabilirsin ama vücudun bir sürtük gibi muamele görmek istiyor."

Böyle konuşmasından hoşlanmamalıyım. Bu iğrenç. Bana spermini enjekte ettikten sonra söylediği aşağılayıcı ve iğrenç şeyler geri tepmeme neden olmalı. Yine de nefesimi kesen sadece kelimeler değil. Yarın kampüse gideceğimizi ve herkesin öğrenciyi -bilim adamını, doktoru, dahiyi- göreceğini bilmek. Onun dik duruşunu ve soğuk gözlerini görecekler ve hiçbiri üzerime eğilip bileğinin hareketiyle omzunu döndürürken kulağıma pis şeyler fısıldarken nasıl göründüğünü bilmeyecek.

Birlikte daha iki seans yaptık ve şimdiden vücudumu benden daha iyi tanıyor. Nasıl manipüle edeceğini. Karnımı nasıl şişireceğini. Kemiklerimi nasıl sıvı ısıya çevireceğini.

Birbirimizin sırlarını görüyoruz.

"Wick bunu biliyor," diyor, o kadar yakın ki dilinin dişlerine sürtünmesini duyabiliyorum. "Bu yüzden seni dizlerinin üzerine çöktürdü. Neden s e n i bizim önümüzde yapmaya zorladı. Kaltağımız gibi davranılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi Verity? O takip cihazını kulağının arkasına taktığımda ağlamamanla aynı sebepten." At kuyruğundan bir tutam saç kayarak yüzünü çerçeveliyor. Bu bakış çenesini gererken bile yumuşatıyor. "Havla, Prenses. Benim için havlarsan seni bu masadan indiririm."

Doğrusu, on dakika önce takip cihazının takılması bu hafta vücuduma yapılan en az müdahaleci şeydi. En aşağılayıcı olanı bile değildi. Aslında, hızlı ve nispeten acısızdı. Pace'le saatler süren seks ya da Wicker'la iki kardeşinin önünde ona sakso çekmek de dahil olmak üzere birçok tur gibi değildi. Wicker'ın bu sabah kahvaltıda beni beklediği hediye kadar aşağılayıcı da değildi; parlak altın bir kutunun içine özenle yerleştirilmiş bir şişe kokulu kayganlaştırıcı. Ve takip cihazı hızlıydı - kesinlikle şu anda deneyimlediğimden daha hızlı bir prosedür. Bacaklar yukarıda

üzengiler. Beni aşağıda tutan kayışlar. Vücudumun bu adamların bana yaptığı korkunç şeylere tepki verdiğini kabul ediyorum.

Tüm bunların en kötü yanı da *bu.* Bir adam bedenime hükmederken kendimi zayıf ve zavallı hissetmek.

"Siktir!″ *diye* nefes alıyorum ve o da diğer meme ucumu sıkıştırıp keskin bir çekişle çekiştiriyor. Bir endorfin sarsıntısı göğüslerimden klitorisime doğru akıyor ve onu kovalamak için bağlara karşı çırpınıyorum, vücudum serbest bırakılmamla titriyor. "Lex..." Zevk hıçkırıkları ben daha durduramadan içimden kaçıyor ve umursamıyorum bile. Top gibi kıvrılmak, merhamet dilenmek, sikinin üstüne atlamak istiyorum.

Adını duyunca Lex bocalıyor. Sadece bir seğirme, ama vücudum ona o kadar mıknatıslanmış ki bunu hissediyorum.

Bir sonraki konuşmasında sesinde daha önce olmayan bir hırçınlık var. "İşte böyle Prenses," diyor, parmakları kıvrımlarımın arasından geçiyor. İki tanesi pürüzsüz ve emin bir şekilde içime girdiğinde çığlık atıyorum. "Bırak işi bedenin yapsın." O konuşurken dudakları kulak mememi sıyırıyor ve ben pes edeceği ihtimaline kapılıyorum. Bu masanın üzerine tırmanacak ve beni kardeşleri gibi alıp götürecek.

Ama elini sürerken orgazm azalıyor ve başımı eğdiğimde onun geriye doğru hareket ettiğini, bir tutam saçı kulağının arkasına sabitlediğini görüyorum. Yanaklarındaki bir tutam renk dışında, ifadesindeki tüm duygu izleri silinmiş, lateks eldivenleri mekanik bir şekilde çıkarırken gözleri kapanmış.

Korkunç derecede hayal kırıklığına uğradım.

"Bu daha iyiydi," diyor soğuk bir sesle, eldivenleri çöp kutusuna atarken. "Bir dahaki sefere parmakla sikilmeyi de bekle. Spermlerimi daha derine işleyecektir." "Tamam," diye kekeliyorum, parlak ışıklara gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. Tüm bu durum hakkında bir şeyler söylüyor ki Lex, spermini şırıngayla içime fışkırtan adam, üçünün en iyisi. Eğer gerçekten bir tehdit olsaydı beni istedi.

Belli ki bilmiyor.

Nefes alışım sakinleşince kollarımı çözüyor. Geçen seferki gibi, spermin akıntıya karşı yüzmesine izin vermemle ilgili talimatlar vererek odadan çıkmasını bekliyorum. Ama gitmiyor. Lex bacaklarımı bağlı tutarak sessiz bir hassasiyetle odanın içinde dolaşıyor ve ben daha fazlası olduğundan endişelenmeye başlıyorum. Yatağın yanındaki paslanmaz masanın üzerinde birkaç alet var. Biri beni döllemek için kullandığı boş enjektör, ama ayrıca tüpler, iğneler, bant ve şişeler de var.

Lex uzun bir lastik şerit alıyor ve turnikeyi pazumun etrafına bağlıyor. "Yumruğunu sık."

"Bu da ne böyle?" Merkezim hâlâ artçı şoklarla zonkluyorken soruyorum. İç dirseğimi itiyor, damarları kontrol ediyor. "Kan testi."

"Oh." *Tabii ki*. Prensesler çubuklara işemezler. Mümkün olan en erken sonucu alırlar.

Damarın üzerinde steril bir ped gezdirirken bir soğuk şoku yaşanıyor ve sonra iğneyi ve şişeyi almak için üzerime uzanıyor ve bana kokusunu bir kez daha veriyor. Temiz ve tuhaf bir şekilde tanıdık, antiseptik ve insan kokusu gibi.

İğneyi etime batırırken başımı çeviriyorum; iğnenin batması gözlerimi yaşartıyor. Spor salonunda döküldüğünü gördüğüm onca kana rağmen, vücudumun içinden gelen kan hala midemi bulandırıyor.

"İşim bitti," diyor ve iğneyi attığını görmek için tam zamanında bakıyorum. "Şunu aşağıda tut."

Bir pamuk topu. Kıpkırmızı dolu şişeyi tezgâha götürüp yarıklı bir kabın içine yerleştirirken dirseğimin kıvrımına bastırıyorum. Bir yara bandıyla geri dönüyor ve pamuğun üzerine yapıştırıyor.

"Sonuçları almamız ne kadar sürer?"

"Birkaç gün." İfadesiz bir şekilde, sonunda bağlarımın geri kalanını gevşetiyor ve beni yataktan kurtarıyor.

Bacaklarımı indiriyorum, dizlerimi geriyorum ve "O zaman-" diye soruyorum. Ama o gitti. Kapıdan çıktı. Bu sefer talimat yok, sadece hızlı bir ayrılış.

Para yatırıldı.

İç çekerek başımın altındaki yastığı alıp belimin altına sıkıştırıyorum ve meniyi içeride tutmak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Tek çıkış yolu bu ve ne kadar erken hamile kalırsam, Wicker'ın müzakereler sırasında tehdit ettiği kozu o kadar erken elde edebilirim.

Bir kaç gün. Öğrenmek için tek gereken bu. Eğer hamileysem, korku gösterisi sona erecek. Eğer değilsem, bir döngü daha yaşarım. Onlardan.

Bu düşünceyle içimi bir duygu dalgası kaplıyor ve avuçlarımı düz karnıma bastırarak beni dinleyen herkese bir dua gönderiyorum.

Bu o olsun.

Otuz dakikam dolduktan sonra klinikten yukarıya, devasa sarayın sessiz koridorlarında tek başıma yürüyorum. Geç olmuştu. Lex'in ilgisizliğinin bir faydası, görünüşe göre tek bir depozito yatırmaktan memnun olması ve şimdi yatırdığına göre, önümde uzanan bütün bir özgürlük günü var - ya da öngörülebilir gelecekte göreceğim kadar özgürlüğe yakın.

Yarın izin günüm.

Prenslerin nerede olduğundan emin değilim. İki gün önce yaşadıklarım doğruysa, Pace odasına kapanıp izliyordur. Wicker muhtemelen dışarıda parti yapıyor ya da aletini pantolonunun içinde tutmak için elinden geleni yapıyor. Ya Lex? Belki de o kilitli kapının ardında, geceyi güvende geçiriyordur ve keşke olmasaydı dedirtecek şeylerin hayalini kuruyordur.

Mor Saray'ın içindeki faaliyetler ve insanlar dışarıdan göründükleri gibi değildir. Temiz bir cilt ve parlak saçlar, mükemmel dişler ve pahalı kıyafetler... bunların hiçbiri burada gerçekte neler olup bittiğinin göstergesi değil. Sadece imzaladığım antlaşmadan, bir varis yaratma anlaşmasından bahsetmiyorum. Geri kalanını kastediyorum. Kardeşlerin Kraliyet'te büyüdükleri için kendi sorunları olduğu açık. Bunu daha önce Killian Payne'in gözlerindeki karanlık gölgelerde, Nick'in dikkatli bir şekilde arkasını kollamasında ve Lavinia'nın keskin öfkesinde ve başkalarına olan güvensizliğinde görmüştüm.

Annemden Ashby'nin acımasızca kontrolcü olduğunu biliyordum - bu neredeyse onun markasıydı - ama sanırım yeni yeni anlamaya başlıyorum.

kendi oğulları bunun için sıfır noktası olabilir.

Sahanlığa vardığımda, kendimi yatak odama ulaşmak için son merdiveni çıkamaz halde buluyorum. Eğer çıkarsam, kendimi temizlemem gerekecek. Aynada çıplak bedenime bakmak ve Lex'in ne gördüğünü kendime sormak zorunda kalacağım. O kocaman, soğuk, boş yatağa girmem ve henüz gerçekleşip gerçekleşmediğini merak etmem gerekecek. Hamilelik. Annelik. Ne kadar çok düşünürsem, zihnim bu fikir karşısında o kadar çok geri çekiliyor, onu kavrayamıyor.

Bunun yerine duvara doğru yürüyorum ve koyu renkli ahşap panelleri merakla kurcalamaya başlıyorum. Keşfetmek için nadir bir fırsatım var ve Wicker'ın beni geçide çektiği yerin burası olduğunu bilerek etrafımı araştırıyorum. Panelin kendisi kusursuz görünüyor, bu yüzden bir kol ya da anahtar ya da başka bir şey olmalı.

Önce tabloları, sonra da kitaplığı inceliyor, rastgele ciltleri çekiştiriyorum. Doğu Yakası klişe *olurdu,* değil mi? Ancak kitapların hiçbiri tozlu eski zamanlardan başka bir şey değil. 20'lerden kalma ansiklopediler. Tarih kitapları. Antolojiler. Eski günlerden kalma evlatlık kitaplar.

Bir süre sonra bu fikirden vazgeçip gözlerimi duvar apliklerinden birinin loş ışığına çeviriyorum.

Altında altının parlak bir şekilde ovulduğu bir nokta var. Büyük ikramiye.

Tutmak için geriniyorum, aşağı çekiyorum ve arkamda yumuşak bir *klik* sesi duyuyorum.

Döndüğümde, paneldeki gölgenin kesildiğini, bir çatlağın ortaya çıktığını görüyorum.

Kalbim çarpıyor ve kapıyı açmadan önce etrafıma bakıyorum. Diğer tarafa geçene kadar nefesimi vermiyorum.

Wicker burada olmadığı için etrafa daha iyi bakabiliyorum. Her iki yöne de giden dar bir koridor. Görünüşe göre evin içindeki küçük açıklıklardan ya da gözetleme deliklerinden gelen anemik ışık parçaları var. Gözlerim alıştığında, yönümü bulmak için yeterli oluyor. Sol taraf benim kanadımın aşağısına gitmeli. Ya sağ? Sanırım evin geri kalanına doğru.

Sağa dönerek dikkatlice yürüyorum, ayaklarımın altındaki tahtalar yumuşak ve tozlu. Ara sıra durup küçük açıklıklardan bakmaktan kendimi alamıyorum; merdivenleri, kütüphaneyi, hatta Ashby'nin ofisi olabileceğinden korktuğum bir şeyi bile görebiliyorum. Burada biri kaybolabilir.

Birisi burada *saklanabilir.*

Sonunda kendimi, çözümlemem biraz zaman alan tuhaf bir kavşakta buluyorum. Birinin merdiven olduğunu fark ediyorum, dar ve o kadar karanlık ki başka bir duvar da olabilir. Ama aşağıya iniyor ve kliniğe girdikten sonra görmek istediğim son şey daha fazla bodrum kabusu. Onun yerine dönüşü seçiyorum ve sonuna kadar takip ediyorum. Duraklıyorum, yumuşak bir müzik sesi duyduğuma ikna oluyorum, ama belki de bu eski evde, cereyanlı geçitten geçen rüzgârın tıkırtısıdır. Müzik, koridorda yankılanan uzun bir notadan başka bir şey olmayana kadar beni yönlendiriyor. Tam da soluk, kasvetli bir ışığın içeri süzüldüğünü keşfettiğimde duruyor. Tahtadaki bir delikten bakıyorum. Tek görebildiğim yarı saydam cam. Parmaklarımla etrafı yokluyorum, bir düğme bulana kadar arıyorum. Yarattığı açıklığın hemen üzerinde bir kol var, bir cep kapısı serbestçe sallanıyor.

Yavaşça dışarı çıkıyorum, gözlerim önümdeki manzarayı içiyor. Ay ışığı yukarıdaki kubbeli, sütlü camdan parlıyor ama oraya dolanmış kuru sarmaşıklar onu gizlemek için ellerinden geleni yapıyor. Bir zamanlar pürüzsüz, kremsi bir taş olan ama şimdi çürümüş yosun kalıntıları ve telli otlarla kaplı zemine örümcek ağı gibi gölgeler düşürüyor.

Duvarlar da camdan, uzun ve görkemli, evin arkasındaki bahçeye bakıyor. Burada bir durgunluk var, boynumu sızlatan garip bir sessizlik.

"Çok uzun sürmedi." Ses beni irkiltiyor ve sıçrayıp arkama döndüğümde arka tarafta bir siluet görüyorum. Gözlerimi kısarak bakmam gerekiyor. Ama hiç eğilmiyor. Oturuyor.

Dizlerinin arasında bir çello var.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve bir şeyler söyleyebilmek için birkaç kez denemem gerekiyor. "Wicker?"

Elindeki yayı kaldırıyor, kolunu enstrümanın boynuna doluyor. Duyduğum müzik onun çalışıydı. Bu kavramı bağdaştırmak zor. "Aplik bulundu, değil mi? Eminim önce kitapları kontrol etmişsindir."

Ağzım iptal edilmiş bir yanıtın etrafında çalışıyor. "Yani, kayboldum ve-"

"Zahmet etme, Red. Berbat bir yalancısın." İç çekiyor ve omuzlarının kıvrımında bir şey biraz fazla gevşek. Bir bira şişesini almak için uzandığında nedenini anlıyorum. "Rahatlayabilirsin. Bu gece benim gecem değil. Birkaç gün daha sikimden uzak durabilirsin. Parti ver amına koyayım."

Wicker ne zaman yakınıma gelse ortaya çıkan öfke dalgasını bekliyorum ama omuzlarının çökmesi, sesinin yakıcı yumuşaklığı beni çoğunlukla geriyor.

"Sanırım buraya saygılarınızı sunmak için gelmediniz." Şişenin ağzıyla bahçeye bakan devasa pencere panellerini işaret ediyor. Bakışlarını takip etmek için döndüğümde, pencerelerin dışındaki bahçenin sadece bir bahçe olmadığını fark ederek irkiliyorum. Uzaktan birkaç mezar taşı görünüyor, diş gibi eğri büğrü. "Michael Ashby'ye," diye mırıldanıyor Wicker, kadeh kaldırmak için birasını kaldırırken. "Hiç tanımadığım en sinir bozucu herif."

Onu değerlendirirken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Yani... Ashby'nin oğlu orada mı gömülü?"

Wicker homurdanıyor. "Gömülmek mi? Evet, doğru. Küçük bokun bir mezarı var, tüm özel gravürleri, ağlayan melekleri ve bendeniz tarafından gerçekleştirilen aylık özel konserleriyle." Ağzında acı bir kıvrımla şişeyi geri deviriyor. "Öldüğümde, babam muhtemelen küllerimi kanalizasyona atacak. Tanrı'ya şükür. Buralarda senin için bir program hazırlanmadan ölemezsin bile." Başını sallıyor, sarı saçları ay ışığında parlarken "Her ayın ilk çarşambası" diye mırıldanıyor.

Wicker'ı böyle görmeye alışık olmadığım için rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Bir şey mi oldu?"

Odanın karanlığında mavi gözlerini seçmek zor, ama ne zaman başka tarafa baktığını anlıyorum. Her zaman yanında taşıdığı o uğultulu gerginliğin yokluğunu hissedebiliyorum. "Lex *depozitosunu yatırdı* mı?" Kelimeyi duyduğumda hissettiğim aynı iğrençlikle söylüyor.

"Evet." Kollarımı endişeyle aşağı çekerek bir sonraki cümlemi çok dikkatli bir şekilde ifade ediyorum. "Lex... aslında hiç... bilirsin işte."

Bu bir soru değil. Gerçekten değil. Yani onun sorularından birine cevap vermek zorunda kalmayacağım.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Wicker'ın sırıtışı kesmek içindi. Zehir daha ağzından çıkmadan bunu anlıyorum. "Kardeşimin neden sana o muhteşem aletini tattırmak istemediğini mi merak ediyorsun? Belki de onun tipi değilsindir. Belki de yatakta ne yaptığını bilen kadınlardan hoşlanıyordur. Belki de," diyerek ışığa doğru yaklaşıyor, "*senden pek hoşlanmıyor.*"

Çenem sıkıştı ama ne yaptığını biliyorum. Omuz silkiyorum. "Belki de değil."

Wicker arkasına yaslanarak alay ediyor. "İpek yastık kılıflarınıza gözyaşı dökmeyin," diye mırıldanarak şişeyi yere bıraktı. "Eğer onu kaldırabilseydi, eminim ki iyi evlat seni bir lanet gibi-"

"Prenses, elbette." Danner'ın sesi Wicker'ın sesini kesiyor ve döndüğümde onu kapı aralığında dikilirken buluyorum. "Efendim? Saygılarınızı sunmayı bitirdiyseniz, sanırım yatma vaktiniz geldi."

İtiraz etmedi, çellosunu arkasındaki taş duvarda duran, daha önce görmediğim büyük bir çantaya yerleştirdi. Mandallar şaklıyor, yüksek cam tavanlarda yankılanıyor. Bana döndü. "Burada fazla kalma Red. Buranın insanları hayalete dönüştürme gibi bir huyu var."

Göz kırpıyor, elindeki bira şişesini ölmekte olan otların arasına fırlatıyor ve odanın karşısındaki kapıdan çıkıyor.

"Büyüleyici, değil mi?" Danner ay ışığına doğru adım atarak bir fincan kaldırıyor. "Prens Whitaker saygılarını sunarken çayımı burada içmek için özel bir çaba sarf ediyorum."

Göğsümdeki şimşeği yatıştırmaya çalışarak derin nefesler alıyorum. Wicker'ın üzerimde böyle bir etkisi var -gerilim ve tehlike- aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor. Danner yaşlı ve biraz kambur bir adam olsa da, tahtımı 'mesheden' kişinin o olduğunu unutamıyorum.

Kendisini tehdit altında hissetmek çok zor.

"Burası neresi?" diye merak ederek yuvarlak kubbeye bakıyorum.

"Bir solaryum," diye yanıtlıyor çayını yudumlarken. "Ya da öyleydi. Korkarım artık her şey ölü." Sözcükleri hüzünlü bir dokunuşla söylüyor ve bakışlarını takip ettiğimde, büyümüş, ölü saksıların ötesine ve mezarlığa bakıyor. "Sanırım burayı ayakta tutmak Kral'a tuhaf geliyordu. Belki de kederiyle alay ediyordu." Bakışları arkamdaki geçide açılan açıklığa yöneliyor ve kaşlarını kaldırarak işaret ediyor. "Bunu ondan sır olarak saklamayacağım."

Midem bulanıyor ve göbeğime sarılıyorum. "Başım belaya girer mi?"

"Bunu bulmak için mi? Hayır, yine de temkinli olurdum." Yumuşak gülümsemesi kasvetli ve ciddi bir hal alıyor. "Bulunamayacağınız yerler var, Bayan."

"Burası gibi mi?" Etrafıma bakarak endişeleniyorum.

Başını iki yana sallar. "Tam tersine. Aslında, saray hakkındaki merakınızdan etkileneceğini düşünüyorum. Geçmişteki Prenseslerin çoğunun dikkati mevkinin daha parlak kısımlarıyla o kadar meşgul ki, mülkün daha karmaşık kısımlarını keşfetmeye zaman ayıramıyorlar." Başını öne eğiyor. "Ama belki bir dahaki sefere doğru girişi kullanabilirsin, hm?"

Damarlarımda rahatlama dolaşıyor. "Çok güzel," diyorum kollarıma biraz sıcaklık yayarak. Neden bilmiyorum - gerginlikten mi yoksa Danner'ın agresif ve zararsız doğasından mı - ama kendimi anılarımı yad ederken buluyorum. "Bir zamanlar evimde, spor salonunun çatısında bir bahçem vardı. West End'de bahçe yok.

Bunun için pek çok yer var ama birkaç saksı aldım ve bahar tatilinde herkes yardım etti."

Birinci sınıftaydım, aslında Pace'le olan olaydan hemen sonraydı. Orada kızlarla birlikte olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu hatırlıyorum; erkekler güneşlenirken bikinileriyle fahişelere bakmaktan başka bir şey için toprak ve malç torbalarını merdivenden yukarı taşıyorlardı. Burası tam tersiydi. Aydınlık ve sıcaktı, kahkaha ve hayat doluydu ve önümüzde uzanan bir gelecek vaat ediyordu.

Burası güzel olabilir ama karanlık ve soğuk, ölü şeylerle dolu. Her şeyin basit olduğu zamanları hatırlayınca göğsüm sıkışıyor.

Kendime geldiğimde Danner gözlerinde tuhaf bir hüzünle bana bakıyor. "Güzel," diye onaylıyor, gözleri mezarlığa kayıyor, "ama ürkütücü. Yıllar boyunca ihmal edilmiş. Diğer Kraliyet ailesi buraya pek ilgi göstermedi ya da üzerinde düşünmedi. Bahse girerim saygıdan. Ya da korkudan." Başını eğip bana anlamlı bir bakış attı. "Kral da burada fazla vakit geçirmenin çok acı verici olduğunu düşünüyor."

Bir soru sormaya cüret ettim. "Oğlu yüzünden mi?"

"Çünkü çok fazla güzel anıyı geri getiriyor - acı veren türden. Burası eskiden hayat dolu bir yerdi. Kral Ashby ılık bahar ve yaz gecelerinde burada partiler düzenlerdi. Çocuklar burada saatlerce oynardı."

Şimdi dışarıdaki mezarın bir uzantısı.

"Burayı yeniden güzelleştirmek için birinin - belki de huzursuz bir prensesin - yardımına ihtiyacı olabilir."

İstemsizce bir adım geri atıyorum, başım titriyor. "Yapmak isteyeceğim son şey Kral'ı üzmek olur."

Kaşlarını çatıyor. "Babaları hakkında anlamanız gereken bir şey var Prenses. Size çok soğuk ve duygusuz bir adam gibi görünüyor olmalı. Elbette öyle ama Rufus Ashby'nin her şeyin üstünde tuttuğu bir şey var. Yaratılış."

Ağzım gerilerek gökyüzüne bakıyorum, hâlâ Lex'in iç çamaşırımda kuruyan birikintisini hissediyorum. "Yaratmak hüküm sürmektir." Kelimelerin tadı bana safra gibi geliyor.

"Yaşam yaratmanın birden fazla yolu vardır." Danner ölü sarmaşıklara ve solmuş şeylere başıyla işaret ediyor. "Belki de o karanlık kuytuya girip aradığın huzuru sana bu getirebilir."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya olmazsa?"

Bir yudum daha alarak göz kırpıyor. "Yine de bu yaşlı kemikler için iyi bir çay noktası oluyor."

15

Verity

"ARKADAN DOLAŞIN LÜTFEN."

"Emin misiniz, Bayan?" Danner'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. Hiç tereddüt etmeden, "Evet" diyorum.

Dönüş sinyalinin sesini duyuyorum ve araç dar sokaktan aşağı dönüyor. Bir haftadır buraya -evime- dönmenin hayalini kuruyordum ama şimdi gri bina önümde dururken, karmakarışık bir sinir yumağından başka bir şey değilim.

Ama gençliğimden beri hiçbir aile yemeğini kaçırmadım ve Prenses olmam ve annemin bana kızgın olması hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor.

Araba durdu, motor kapandı. Gri eteğimi düzeltiyorum ve kapıyı açarken dizlerimde hâlâ görünen pembe halı yanığını görmezden geliyorum.

"Prenses, bunu yapmama izin vermeniz gerekiyor," diyor Danner, gerçekten yaşlı bir adam kadar... y a v a ş hareket ederek.

"Sadece heyecanlıyım," diyorum, arabanın ön tarafında onunla buluşurken.

"Bu yüzden mi arka kapıdan girmeyi tercih ettiniz?" Kaşlarını çatıyor, ses tonundaki yargılama açık. Gizlice girmemeliydim. Prenses gibi davranmıyorum.

"Balodan beri kimseyi görmedim." Derin bir nefes alıp sokağı tarıyorum. "Sanırım girişimin biraz daha gösterişsiz olmasını istiyorum."

"Ne olursa olsun," diyor, aniden sertleşerek, "başını dik tut. Sen prensessin. Bir sonraki varisin yaratıcısısın."

Belki de *Doğu Yakası için ben o şeylerim,* diye düşünüp arka kapıya yöneliyorum,

Ama içerideki herkes için ben bir hainim.

Birkaç adım geriden takip ediyor. Buraya sadece şoförüm olarak gelmedi, o kadarını kendim de anladım. Danner benim refakatçim. Ashby'nin kulakları. Prenslerin gözleri. Bunu ona karşı kullanırdım, ama daha azı gibi gösterme zahmetine girmiyor.

Girdiğim koridor karanlık, tepemde titreşen floresan ışığından başka bir şey yok. Burada bile mutfakta pişen spagetti sosu ve sarımsaklı ekmeğin baharatlı kokusunu alabiliyorum. Her şey son derece tanıdık ve sanki bir hafta değil de yıllar geçmiş gibi katalogluyorum. İnce halı. Aşınmış duvarlar. Soyunma odasının kapısının üzerindeki kötü boyanmış Bruin logosu.

Kesim salonunun kapısında duruyorum, çelik gibi bir nefes alıyorum. "Burada bekle."

"Bayan, yapamam-"

Ona dönerek başımı sallıyorum. "Burası kadınların soyunma odası, Danner. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Duvarın yanında duruyor, bir koruma gibi ellerini belinde kavuşturmuş. Beni burada korumak için ne yapabileceğini düşünüyor, bilmiyorum. Adam çok yaşlı. En acemi DKS çocukları bile onu ikiye bölebilir. Ama o malikaneden çıkmak için bu gerekiyorsa, kabul ediyorum.

Avucumu kapıya bastırarak sinirlerimi silkeliyor ve içeri adım atıyorum. Sesler duvarlarda yankılanıyor, burayı mabetleri olarak gören kızların durmak bilmeyen gevezelikleri mekânı canlı kahkahalarla dolduruyor. Bu ses bana evimdeymişim gibi geliyor ve kendimi kapının yanındaki köşeye sıkıştırıp sadece dinliyorum.

"Bu mavi sana çok yakışıyor, gözlerini ortaya çıkarıyor." Gruptan Kathleen'in sesini tanıyorum, göğsüm ısınıyor.

"Teşekkürler bebeğim," diye yanıtlıyor Maggie, geçen yıl cutsluts'a katılan güzel bir esmer. "Kazinski ile işler nasıl gidiyor? Bir gelişme var mı?"

"Eğer onu arayıp benden anal ilerleme talep edersen," diye gülüyor, "o zaman tabii, neden olmasın."

Bir dolap çarptı. "En azından son Fury'de tavladığı rastgele bir kızla üçlü yapmayı teklif etmedi. Laura'ya da öyle yapmıştı."

Laura'nın küstah cevabını bekliyorum ama hiç gelmiyor. Odaya bakarak arkadaşımı arıyorum ama göremiyorum. Merakım beni çabucak ortaya çıkarıyor, ne yazık ki. Bu hareket birkaç kızın dikkatini çekiyor. Fısıldaşmalar ve baş çevirmeler oluyor ve sonra aniden her şey duruyor.

Bütün gözler üzerimde.

Gülümsemeye çalışarak, "Selam," diyorum ve odaya giriyorum.

"Bakın millet," diyor Kathleen arkasını dönerek, "*Prenses geldi.*" Unvanımı söylerken ses tonundaki alaycı ifade hiç de yanlış anlaşılmıyor.

Midem acıyla burkuluyor. "Biliyorum," diye gülüyorum, gerginliği azaltmaya çalışarak, "bu garip. *Çok tuhaf* ama ben hâlâ kendimim."

"Tacın nerede?" Daphne araya giriyor ve etrafındaki kızlar gülüyor.
Ses acımasız ve sert. "Ben,

uh-"

"İçeride bir prens var mı?" Maggie'nin kara gözleri karnıma kayıyor. "Biraz şişmanlamış görünüyorsun."

Yanaklarım ısınıyor ve elim içgüdüsel olarak karnımın alt kısmına kayıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Odaya bir ürperti çöker ve herkes yavaşça arkasını dönerek güzellik rutinlerine geri döner. Aile yemeği, herkesin dış görünüşü için farklı bir çaba sarf ettiği tek gecedir. Burada insanlar biraz daha güzel giyinir. Göbek ya da açık sütyen yok, atlet ya da basketbol şortu yok. Bu tam olarak bir Prenses resmiyeti seviyesi değil ama kural bu.

Ancak çoğunlukla beni görmezden geliyorlar. Kathleen, Maggie, Andrea -ki onları liseden beri tanıyorum-, Arden, Jaden... Gözleri benim içime bakıyor. Sanki Wicker'ın dün gece beni uyardığı hayalete dönüşmüş gibiyim.

Kendimi sabitleyerek, dolabımın bulunduğu soğuk Kathleen'in yanına sıkışıyorum. Sarsarak açtım ve içinde bulduğum şey karşısında donakaldım.

Hiçbir şey.

Tamamen boş.

"Eşyalarım nerede?" Telefonumun ve cüzdanımın olmadığını bildiğim halde panikle içeri uzanıyorum.

"Annen fırlattı." Maggie bir kat mavi göz farı sürerek şöyle diyor. "Biliyorsun, sen DKS'yi terk ettikten sonra."

"Ben kimseyi terk etmedim" diye savunuyorum. Onlara DKS ve PNZ arasındaki müzakereleri anlatmayı çok isterdim. Monarchs. Daha büyük hedefleri. Ama bunların hiçbirini paylaşma özgürlüğüm yok ve bu beni bıçak gibi kesiyor. Bakışlarımı Kathleen'e kaydırarak, "Sana fırsat verilse bu şansı kullanmayacakmışsın gibi davranma" diyorum.

Dolabını çarpıyor, çenesini meydan okurcasına kaldırırken tüm gözleri üzerimize çekiyor. "Hayır, Verity, yapmazdım. Bazılarımız sığ jestlerle, süslü güllerle ve pahalı arabalarla satın alınamaz. Dükler beni bu salona aldıklarında bir söz verdim. Benim sadakatim onlara, başka kimseye değil."

Andrea, "Ama DKS erkekleri güven fonlarıyla gelmiyorlar, bu yüzden sizin için yeterince iyi değiller" diye alay ediyor.

Ben itiraz edemeden Jaden atladı. "DKS bizi herhangi bir şımarık Doğu Yakası sikicisinden daha iyi korur."

"Hamile kalmazsan ne olacağını biliyorsun," diyor Kathleen, gözlerinde güvensizliğin yanı sıra başka bir şey daha var. Endişe. "Seni mahvederler, V. Bunu bilecek kadar çok reddedilmiş Prenses gördün."

"Ve seni reddettiklerinde," Maggie bana doğru adım atıyor, sadece bir inç uzakta, "West End'e geri dönmek için sürünmek olmayacak. Bu adamlara değil. Annene değil. Kesinlikle bize de."

"Bu kadar yeter!" Bütün gözler Lavinia Lucia'nın durduğu kapıya kayıyor. Hepsine bakarken gözlerinde ateş var, bir elini kalçasına dayamış. Beni görünce dudakları kıpırdadı. "Dışarıdaki Lurch burada olduğunuzu bana haber verdi." Gözleri tekrar odadaki kızlara kaydı. "Burada konuşulan iğrenç saçmalıkları duymamış gibi davranacağım. Verity bizden biri ve bu sonsuza kadar sürecek." Bakışları Maggie'ye kilitlenir. "Kafandaki ombre boya işinden daha fazla DKS kökleri var. Bunu sakın unutma."

"Vinny," diyor Kathleen, gözleri kocaman ve kuşkulu, "o artık Doğu Yakası'nda."

Lavinia omuz silkiyor. "Ben de Kuzey Yakası'ndaydım. Küçük bir parçam hep öyle kalacak." Ayağını kaldırıp banklardan birinin üzerine koyuyor ve bacağını ortaya çıkarıyor. Baldırının etrafını bir yılan sarıyor - Remy'nin sanatsal becerileri son birkaç hafta içinde bu yılana hayat vermiş. "Yeni bir çağdayız - Forsyth'li kadınların birbirlerini hırpalamayı bıraktığı bir çağ. En azından sen benim evimde olduğun sürece."

Kimse buna bir şey demiyor ama ben insanların kinlerini bir kenara koymaya başladığını görüyorum. West Endliler kötülüğü gelecekteki cephane olarak depolamakta her zaman iyi olmuşlardır.

Harika.

Ayağını indirdi ve kolunu omzuma atarak kızlara şöyle dedi: "Verity bu gece sadece bir misafir değil. O aileden biri. Ona öyle davranıyoruz,

Anladın mı?"

Kathleen başını sallıyor ve bakışlarımla karşılaşmasa da, rimel sürmek için aynaya doğru eğilerek rahatça soruyor: "Whitaker Ashby'nin mükemmel aletinin vücuduna gömülü olması nasıl bir şey?"

Andrea sırıtıyor. "Hokey sopası kadar büyük mü?"

"Yüce Tanrım!" Lavinia bağırıyor. "Az önce ne dedim ben?"

"Ona aileden biri gibi davran demiştin." Kathleen omuz silkiyor. "Ve bu ailede horoz hakkında çok soru sorarız."

"Haklı," diye kabul ediyorum, biraz gevşeyerek. "Gerçekten de öyle."

"Ve kızımız Verity - West End'deki son bakire - sonunda kirazını patlattı." Jaden'ın hınzır sırıtışının iyi huylu mu yoksa zalimce mi olduğunu anlayamıyorum. "Sormamak kabalık olurdu."

Lavinia iç çeker, gözleri göğe doğru döner. "Adil, ama şimdi değil. Annem kimsenin yardım etmediğini görünce çılgına dönmek üzere. Kıçınızı kaldırın ve masaları hazırlayın. Yemekten sonra Verity'yi sik buketi hakkında sorgulayabilirsiniz."

Dışarı çıktıklarında herkesin Lavinia'nın küçük konuşmasını desteklemediği açıktı. Ben şaşırmadım. Onu Düşesleri olarak kabul etmeleri aylar sürdü ve o zaman bile kolay olmadı. Kendini kanıtlamadan önce dişiyle tırnağıyla mücadele etmesi gerekti. Hepsi gittikten sonra Lavinia kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru döndürdü.

"Tanrı'ya şükür iyisin." Kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kucakladı. "Bekle," diyerek beni bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor, "iyisin, değil mi?"

Geçen hafta hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki Lavinia'nın Düklerle geçirdiği ilk günler hakkında pek düşünmedim ama gözlerindeki dehşetten anladığım kadarıyla bir şeyler yaşamış. Benim için olduğu kadar onun için de kötü müydü? Bir yanım öyle olamayacağını düşünüyor. Remy ve Sy bana karşı hep iyiydiler.

Ama artık Forsyth'in erkeklerinin her zaman dışarıdan göründükleri gibi olmadıklarını biliyorum.

İkimiz de bir an sessiz kaldık ama sonunda "İyiyim" diye cevap verdim.

"Emin misin?" Gri gözleri beni dikkatle değerlendiriyor. "Çünkü ben-"

Hiçbir şey yapamaz ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim. Bu sadece bir alışma süreci, anlıyor musun?"

Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçiyor. "Evet, bu konuda bir iki şey biliyorum."

Kapıya bakıyorum, Danner'ın diğer tarafta beklediğini ve izlediğini biliyorum. "Sadece birkaç dakikamız var ama size söyleyebileceklerim şunlar." Nefes alarak törenden başlıyorum. Lavinia'ya tahttan, antlaşmalardan, bir seçim yanılsamasına sahip olmaktan ama bunun bir yalan olduğundan bahsediyorum.

Ancak ben söyledikçe gözlerindeki gölge daha da koyulaşıyor. Yanakları daha da solgunlaşıyor. Lavinia'nın tüm bunları dinleyecek midesi olmadığından hemen şüpheleniyorum ve burada vaktimi son beş günlük kötü muameleyi daha güzel bir şeye dönüştürmek için harcamayı tercih etmediğimden, vites değiştiriyorum.

"Ama bu önemli değil," diyorum Lavinia yüz ifadesindeki dehşeti dile getiremeden. "Önemli olan Prenslerin gergin olması, yani bu randevudan hiç memnun olmamaları."

Başını şaşkınlıkla geriye atıyor. "Öyle değiller mi?"

Kapıya bir bakış atarak yaklaştım. "Wicker çok öfkeliydi, babasının hayatını mahvettiğini söyleyip duruyordu. Pace her zamanki gibi paranoyak ve anladığım kadarıyla bunun, hapiste olduğu için babasının intikamı olduğunu düşünüyor. Ve Lex... En kötüsü onda olabilir. Anladığım kadarıyla o tamamen Ashby'nin yük hayvanı. Aşırı programlı, aşırı çalışıyor. Neredeyse hiç dengeli görünmüyor."

Hiçbirinin yok.

Lavinia bu bilgiyi düşünceli bir şekilde özümser. "Bruce'u Hideaway'den aldıklarını biliyorum. Bu konuda bir şey söylediler mi?"

Başımı sallayarak, "Wicker az önce bana neden atıldığına dair bazı sorular sordu," diye itiraf ediyorum. Ellerimi sıkarak ekliyorum, "Ona söyledim."

Omuzumu dürterek homurdanıyor. "Bruce'un bok kafalı olduğu bir sır değil, Ver. Başka bir şey var mı?"

Bunu düşünüyorum, son birkaç gündür olan biten her şeyi zihnimden atmaya çalışıyorum. Yoruldum. Çok fazla tetikte olduğum için çok az uyudum, bir sonraki adımda kimin ve neyin geleceğini öğrenmek için sürekli omzumun üzerinden bakıyorum.

Yine de aklımda kalan bir şey var.

"Pace'in ayrıntılı bir güvenlik sistemi var. Ashby'nin tüm mal ve mülklerini izliyor. Ben onun odasındayken, Beyefendiler Odası'nı açmıştı."

Kaşları birbirine çatıldı. "Striptiz kulübü mü?"

"Evet. Ashby oradaydı ve-" Sesimi alçaltmak için durakladım. "Remy'nin babasıyla görüşüyordu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Pace de toplantı hakkında meraklı görünüyordu," diye not ediyorum. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

İç çekerek başını sallıyor. "Hayır, ama ne zaman iki-" diye duraksıyor, "*zengin* insanlar buluşur, bilmek iyidir."

Kendimi biraz daha sağlam bir zeminde hissederek başımı sallıyorum. "Başka bir şey çıka r s a sana haber veririm."

"Teşekkürler, Ver." Kolumu sıktı. "Oraya gitmeliyiz, ha?"

Ama kapıyı izlerken, hepsini kapının diğer tarafında hayal ettiğimde bu düşünce midemi bulandırıyor. Keskin bakışları. Acımasız fısıltıları. "Artık hepsi benden nefret ediyor."

Lavinia bir adım öne çıkar, çenesi gergindir. "Senden nefret etmiyorlar. Sadece anlamıyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, içlerinden birkaçı muhtemelen seni kıskanıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Kathleen gibi mi?"

Lavinia sırıtıyor. "Kesinlikle, Kathleen. Sen olmadığı için çok kızgın." İkimiz de gülüyoruz ve elini benimkine atıp sıkıyor. "Ben gidiyorum.

Bir kez daha sor. İyi olduğuna emin misin?"

Geçen haftanın her ayrıntısıyla birlikte bir hıçkırık boğazımdan kopmakla tehdit ediyor, ama kendimi tutuyorum. Bu benim yüküm, onun değil. "Pozitif."

Karşılık veren sırıtışı soluk ama inanılmaz derecede daha nazik. "O zaman gidip Kraliyet mensubu olmak için gerekenlere sahip olduğunu herkese kanıtlayalım. Teflon bir cilt ve harika saçlar."

AKŞAM YEMEĞİ... farklı.

Bu sadece Danner'ın dikkatli bir çirkin yaratık gibi odanın arkasında pusuya yatması değil, aynı zamanda çok keskin bir şekilde fark edilme hissi. Bu, Mama B'nin kızı Verity Sinclaire iken bana hiç gelmeyen bir ilgi.

Lavinia bizi Düklerle birlikte oturdukları masaya götürürken Porterfield zıplayarak, "Sandalyemi al," diyor. Neredeyse düşüyor, ayağı takılıyor ama dik durmayı ve sandalyeyi uzatmayı başarıyor.

Kızararak, "Bunu yapmak zorunda değilsin" diye ısrar ediyorum. Bu hareket herkesin bana daha sert bakmasına neden oluyor. "Sanki ben-" Duruyorum, çünkü söylemek üzere olduğum kelime 'kraliyet' ve şey...

"Koltuğa otur Verity," diye anons ediyor Nick, sinirlerimi dağıtırcasına. "O koltuğu sana bağışlamak onun güzel bir kıça en çok yaklaştığı an olabilir. Böylece hayatının geri kalanında bununla övünebilir."

"Seni sağ kroşe ile hakladığı zamanki gibi." Sy homurdanıyor, birasını yudumluyor.

Nick ona doğru karanlık bir bakış fırlattı. "Bu çok kötü bir yumruktu. Küçük Kuş az önce spor salonuna, kanımı durduran o küçük kalça şortlarıyla girmişti."

Remy elindeki kalemi Nick'in yüzüne doğrultarak, "Koca kafan," der.

Nick ayağa kalkıyor, kasıklarını tutuyor. "Tekrar karşılaştırmak ister misin, kimin kafası daha büyük?"

"Hayır!" Lav ellerini masaya vurarak bağırıyor. "*Bir* keresinde *bilimsel nedenlerle bir* yarışma yapmanıza izin verdim ve hayatınızın geri kalanında bunu konuşmak zorundayız." Bana göz kırpıyor ve fısıldıyor. "Bu aptalca. Forsyth'teki herkes en büyük sikin kimde olduğunu biliyor ama yine de her şey için rekabet etmek zorundalar."

Annemin sesi yankılı odayı yarıp geçiyor. "Akşam yemeği hazır!"

Ona bakıyorum ama çoktan ofisine geri dönmüş.

Ve orada kalıyor.

Bütün yemek boyunca.

Endişeyle onu bekliyorum, kıpırdanıyorum, gözlerim sürekli boş koltuğuna kayıyor ama bir türlü gelmiyor. Ancak çocuklar yarınki Friday Night Fury ile ilgili bir tartışma başlattıktan sonra rahatlamaya başlıyorum. Birbirlerinin üzerine bağırıyorlar, iyi huylu bir şekilde her eşleşme için olasılıkları tartışıyorlar ve kendimi isteksizce tüm bunların rahatlatıcı aşinalığına kayarken hissediyorum. Lav'a bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor, belli ki o da benim k a d a r sıkılmış.

Yıllardır Cuma Gecesi Öfkesi'ni

kaçırmamıştım. Yarın kaçıracağım.

Akşam yemeği güzel ve Mor Saray'da beş gün boyunca soğuk, yalnız akşam yemeklerinin bana bunu ne kadar sevdiğimi unutturduğuna inanmak zor. Kahkahaları. Sıcaklığı. Sy'ın Porterfield'ın kafasına bir sarımsak düğümü atması ve Porterfield'ın onu dişleriyle havadan kapması ve birlikte gülmemenin imkansız olduğu gürültülü bir kutlama turuna neden olması.

Daha sonra, o büyük boş yatakta, yalnız ve bunun için minnettar olduğumda, muhtemelen bu fikre küçümseyerek güleceğim, ama bunu iliklerimde hissediyorum.

Beni iyileştiriyor.

Göğsümdeki yırtık, sefil şey, tüm bunların utanmaz *yaşamına* tutunuyor ve gitmesine izin vermiyor. Yavaşça, kendini zehirleyen her ne ise onu hissediyorum.

Kalbimin etrafı gevşiyor ve büyük kek tabağı elden ele dolaşırken kendimi neredeyse eski halime dönmüş hissediyorum.

"Buyurun," diyorum, Porterfield'ın tabağı için elimi uzatarak. "Bunu ben temizlerim."

Nick kaşlarını çatarak, "O bir piyon," dedi. "İşlerini yapmasına izin vermeyerek onu aşağılamayın." Danner'a doğru başını sallıyor. "Ayrıca, senin kıçını onun silmesi gerekmiyor mu-" Lavinia keskin bir sesle boğazını temizleyince Nick'in ağzı tıkanıyor. "Yani... ağız mı?"

Remy çenesini sallar. "O sadece Prenses'in Batı Yakası'nda birinci sınıf bir sikin üzerine düşmediğinden ve yanlış kardeşlik tarafından hamile bırakılmadığından emin olmak için burada." Sanki yanaklarım kıpkırmızı olmamış gibi kayıtsızca söylüyor bunu.

Sy bana nazik bir gülümsemeyle, "Müzakerelerin kurallarına uyduğumuzdan emin olmak istediğinden eminim," diyor. "Porterfield, Prenses'in tabağını al."

"Ben hallederim." Ayağa fırlayıp onun tabağını benimkinin üstüne koyarak söylüyorum. Biraz yer açabilirim. DKS'nin olayı bu. Onlarda filtre yoktur. Asla. Normalde buna alışkınım. Alışkın olmadığım şey, konuşmanın odak noktası olmak. Kirli bulaşıklar için büyük küvete doğru yürüyorum, ama yarı yolda, sırım gibi ama kaslı bir adam tarafından engelleniyorum. İrkilerek Ballsack'in gözlerinin içine baktım.

"Hey," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim." Nick'le ringde sekiz raunt dövüşmüş gibi görünüyor. Sorumlu adamların bana dokunduğunu bilmek bakışlarını tutmayı zorlaştırıyor. İçime girdiler. Kendilerinden bir parçayı orada bırakmışlar.

Ve onlara izin verdiğimi.

Başka tarafa bakıyorum. "Pek bir şey yapmadım." Ve kesinlikle kasıtlı değildi. Kimse onun kaybolduğunu bilmiyordu bile, en azından ben.

Omuz silkerek, "Kapıyı sen açtın. Beni orada daha ne kadar tutarlardı Tanrı bilir." Elini kaldırıyor, parmakları hâlâ birbirine bantlı. "Ya da kaç tane tırnağım kalırdı."

"Bu fırsatı sağlamaya yardımcı olabildiğime sevindim." Yemek sırasında kendi kahkahalarının sesini kaçırdığımı fark ederek ona zoraki bir gülümseme veriyorum. "Sen nasılsın?"

"Tamam." Bakışları arkamdaki odada geziniyor ve gözlerinin biraz hüzünlü olduğunu fark ediyorum. "Şu Prensler... göründüklerinden çok daha fazlası, değil mi?"

"Onlar... karmaşık," diye itiraf ediyorum ve belki benim gözlerim de biraz perili, çünkü ağzı bu kelimeyle bükülüyor. *Karmaşık*. Az bile söyledim. "Her kraliyet ailesi gibi, değil mi?"

Gözleri Danner'ın beklediğini bildiğim omzumun üzerinden geçiyor. "Orada güvende misin, Ver?"

Bu soruyu Ballsack gibi bir adamdan duymak çok garip. Eğer Dükler benim için ağabeyler gibiyse, o zaman Ballsack bizim kurnaz yeğenimizdir, her zaman kardeşliğe hizmet etmeye biraz fazla heveslidir. Bu ziyaretin en kötü yanının artık beni umursamayan insanlarla yüzleşmek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

İşin en kötü yanı, hâlâ bunu yapan insanlarla yüzleşmek.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Bu güvence Lavinia'da olduğundan biraz daha doğal. Sanırım böyle oluyor. Yalanlar pratik gerektirir. Ne yazık ki Ballsack ikna olmuş görünmüyor, ben de konuyu hızla değiştiriyorum. "Laura'yla aranız hâlâ iyi mi? Daha önce onu arıyordum ama görmedim."

"Eh," diye ensesini ovuşturuyor. "Emin

değilim." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama

geliyor?"

Omuz silkiyor. "Seyahatimden döndüğümde... uh, yolculuktan mı? O

gitmişti." "Ne demek gitmişti?"

"Beni hayalet gibi terk etti. Çok sert. Onu buralarda da görmedim." Omzu tekrar kalktı. "Belki de gittiğim için bana kızgındır? Ya da bunu kaçmak için bir bahane olarak kullanmıştır. Kim bilir? Kızlar çılgındır." Yüzünü buruşturdu. "Şimdiki şirket hariç."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Eminim geri dönecektir. Belki seyahate falan çıkmıştır. Ya da evine, ailesinin yanına."

"Evet, belki." Biraz üzgün görünüyordu, ben de konuyu kapattım. Adam için kötü hissediyorum. Ondan gerçekten hoşlandığı belliydi ve Laura'nın her zaman özgür bir ruh olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Belki de onun yokluğunu biraz yalnız kalmak için bir fırsat olarak görmüştür.

Mutfakta bir dakika daha oyalanıyorum, bazı çocuklarla havadan sudan konuşuyorum. Kızlar küçümseyici, buz gibi tavırlarına geri döndüler ki bu sürpriz değil. Lavinia'nın kızlar üzerinde biraz etkisi olsa da, onları gerçekten yöneten tek bir kişi var.

Annem.

Derin bir nefes alarak odayı geçiyorum ve ofisine yaklaşıyorum. Kapı açık, ama camı tıklatarak kapıyı çalıyorum. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, başını kaldırmadan ve ben donup kalıyorum.

Neye ihtiyacım var?

Gerçeğin ne kadar tüyler ürpertici olduğu konusunda suçluluk hissetmeyecek biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Bana her şeyin düzeleceğini söyleyecek birine ihtiyacım var. Ağlamaya, içimi dökmeye ve bedenim üzerindeki tüm özerkliğimin her geçen gün elimden alınmasına duyduğum öfkeyi kusmaya ihtiyacım var. İhtiyacım olan şey annem, ama bu halının altına süpürebileceğimiz bir şey değil. "Sadece kontrol ediyorum." demeden önce biliyorum.

"Ah," diyor gözlüğünün üstünden yukarı bakarak. Ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor. "Sen hâlâ Prenses misin?"

Ve işte orada. "Evet."

"O zaman konuşacak bir şeyimiz yok."

Gülüşüm sessiz, kırık bir hava yumruğu. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Ona bakıyorum. Ve koyu halkalardan

Gözlerinin altı ve saçlarının kökünden fışkıran kırlar, onun bitkin olduğunu gösteriyor. İnatçı ama bitkin.

"Hâlâ ne yaptığımı bilmediğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Bence sen çok fazla şımarttığım aptal bir kızsın. Bir şekilde seni tüm güçlü ve yakışıklı erkeklerin eşit yaratıldığına inandırdım. Şimdi de kraliyet mensuplarının aynı kalıptan çıktığını düşünüyorsun ama sanırım öyle olmadıklarını görmeye başlıyorsun."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Soruyorum, yumruklarım kıvrılıyor.

Elleri kalçalarının kıvrımında duruyor. "Oh, bilmek isterim.
Aydınlat beni."

"Sanırım kıskanıyorsun." Annemin çenesi düştü. Hayatında bir kez olsun nutku tutulmuştu. Sessizliğin avantajını kullanıyorum. "Bunu sensiz yaptığım için kıskanıyorsun. Mor Saray'a girmek için senin yardımına ihtiyacım olmadığı için. Bu pozisyon için Forsyth'teki diğer tüm kızları geride bıraktım ve bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Dinle beni küçük hanım-" Annemin gözleri kısılıyor, yemeğini kapmak üzere olan bir yılan gibi yarılıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve bir adım geri atarak, çarpmanın etkisiyle sendeleyen bir bedene çarpıyorum.

Danner. "Prenses, sanırım gitme vakti geldi."

Gözlerim annemin masasının üzerindeki saate kaydı. Saat dokuz. Erken dönmem gerekiyor, çünkü East End'de gece yarısı her zaman çabuk gelir ve benim de... müsait olmam gerekir.

Yarın Pace'in günü.

"Bir şey mi söyleyecektin?" Omuzlarımı dikleştirerek soruyorum.

Gözlerinde kopan fırtınayı gözle görülür bir şekilde toparlayıp bastırıyor. "Git. Bir sonraki *depozitona* geç kalmak istemezsin, değil mi?"

Bu kelimeyi kullandığımda kanım buza dönüşüyor.

Bu *onların* sözü. Prensler. Buradaki insanların bunu bildiği -ne anlama geldiğini anladığı- düşüncesi spagettimin geri gelme tehdidine neden oluyor. "Hayır," diyorum kalın kalın yutkunarak. "Sanırım yapmazdım."

Ondan uzaklaşıyorum, sırtım ve omuzlarım dik, hissettiğim acıyı ona göstermeyi reddediyorum. Yıllar boyunca Düşesleri ve fahişeleri ofisine getirişini, dövüşçüleriyle en iyi nasıl başa çıkabileceklerine dair sabırlı bilgelik sözleri verişini izledim. Ağladıklarında, onları yatıştırırdı. Çığlık attıklarında onları dinlerdi. Eğildiklerinde, onlara nasıl eğilmeyeceklerini öğretirdi.

Bana vermesi *gereken* destek bu. Hangi Kraliyet birliğine ait olduğum için değil, biz bir aile olduğumuz için.

Ya da en azından eskiden öyleydik.

Lavinia'ya veda ettiğimi ya da eve dönüş yolculuğunu NEREDEYSE HİÇ HATIRLAMIYORUM.

Home.

DKS spor salonuna kıyasla Mor Saray'ı evim olarak görmek çok şey anlatıyor.

"Akşamın nasıl geçti?" Her daim yanımda olan Stella, yatak odamın kapısının hemen içinde bekliyor. Beni görünce kaşlarını çattı. "Oh, Prenses, sorun nedir?"

Tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarımdan birini siliyorum, boğazımdaki yumruyu geçmeye çalışıyorum. "Herkesi görmek ve sonra tekrar ayrılmak çok zordu."

"Bunu anlıyorum. Gel," diyerek beni kapıdan geçirdi, gürül gürül yanan şöminenin yanından geçip banyoya soktu, "hadi seni temizleyip üstünü değiştirelim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, uzuvlarım çok ağır geliyor.

"Bu gece banyoya ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve elimi sempatik bir şekilde okşuyor. "İyileşmene yardımcı olabilecek yeni tuzlarım var. İçinde kas ağrılarını yatıştıracak magnezyum da var."

Yırtık pırtık salonla keskin bir tezat oluşturuyor ama yanımda dost canlısı biri varken yüzümdeki yapışkan gözyaşlarını yıkamak iyi hissettiriyor. Birisi

Neler yaşadığımın farkında ve bundan kendini sorumlu hissetmiyor. "Bugün benim izin günüm," diyorum gelişigüzel, "o yüzden sanırım bunları yarın."

Takvimin ritmini anlamaya başladım. Lex, Pace, Wicker. Her birinin haftanın kendi günü var, beni kendi aşağılayıcı yöntemleriyle dolaştırıyorlar. Lex tamamen prosedürle ilgili - sadece hamile kalmamı istiyor - ve Wicker aslında en kolayı olabilir, çünkü tek istediği boşalmak.

Ama Pace farklı.

Son seferden sonra, beni odasına çağırdığında ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Onun hareketleri diğerlerinin yapmadığı şekilde kişisel. Onunla seks yapmak çok... *intikamcıydı*. Beni sadece becermek istemiyor, bana acı çektirmek istiyor.

Yatmak için giyinip yüzümü yıkadıktan sonra mermer tezgâha yaslanıp elimdeki bezi sıkıyorum. "Daha iyi olacak mı?" Merak ediyorum.

Stella yüz kremleri dizisinden başını kaldırıp bakıyor. "Ne daha iyi olur?" Ağzım açık kaldı. "Seks mi?"

"Ah." Gözlerini kırpıştırıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Hâlâ acıyor mu?"

Yüzümü buruşturarak bez parçasını sıkıyorum. "Bazen. Ama çoğunlukla öyle hissettiriyor ki..." Ona bakıyorum. "Soğuk."

Başını eğiyor, belli ki sözlerimi düşünüyor. "Daha sıcak mı istiyorsun? Çünkü ben istemediğin izlenimine kapıldım."

"Belki daha kolay olur," diyorum, Wicker'ın dizlerinin üzerine çöküp beni yemesinin nasıl bir his olduğunu düşünerek. Tatmin edici bir an yaşamaya en çok yaklaştığım an buydu ve o bile lekelenmişti. "Ya da belki kendimden daha çok nefret ederdim."

"Verity, bana bak." Stella'nın sert sesi bakışlarımı onunkilere çekiyor. "Ben hiç Prenses olmadım, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama bir fahişe oldum." Gözlerini devirip bir elini çırptı. "Tamam, beş saniye kadar, ama yine de bazı şeyler biliyorum." Bir parmağını kaldırarak sıralıyor: "Ne olduğunu biliyorum.

sert erkeklerle sert seks yapmak gibi bir şey. Bundan zevk almanın üstesinden gelmeyi kolaylaştırdığını biliyorum. Ve bildiğim en önemli şey, bunun sizi zayıf yapmadığı. Sizi kaderinizin efendisi yapar."

"Ama," diyorum yanaklarım kızararak, "hep böyle midir? Seks sadece katlandığımız bir şey mi? Ya da hiç olabilir mi..."

"Tatlı mı?" Stella dalgınca örgüsünü bileğinin etrafında döndürüyor, gözleri hülyalara dalıyor. "Tanrım, umarım öyledir. İyi biriyle, senden gerçekten hoşlanan biriyle. Sonrasında sana sarılan biriyle. Gözlerine bakabildiğin ve o da sana baktığında, seni ne kadar çok istediğini ve sevdiğini hissedebildiğin biriyle ve bu korkutucu olurdu, ama onunlayken korkmazsın, çünkü o güvenliğin timsalidir ve birlikte olmasanız bile kollarını hâlâ etrafında hissedebilirsin."

Gözlerimi kırpıştırarak, "... evet. Sanırım." diyorum.

Parlak bir sırıtışla omuz silkerek hayalden sıyrılıyor. "Sanırım orada bir yerde! Bir yerlerde."

Birden kendimi kötü hissettim. Stella sadece 'beş dakika' fahişelik yapmış olsa bile, muhtemelen üç erkekten çok daha fazlasına katlanmak zorunda kalmıştı. Tam özür dileyecektim ki yatak odasından gelen gürültülü bir çarpma sesi duyduk.

İkimiz de sıçrıyoruz, kapıya doğru ilerlemeye başlamadan önce gözlerimiz temkinli bir şekilde kilitleniyor.

Şöminenin ışığı banyoya kadar ulaşıyor ve dışarı bakıp odayı taradığımda yatak odasını aydınlatan tek şey bu. Gölgeler dans ediyor, alevlerle birlikte sallanıp titriyor ama yine de yatağın yanında duran figürü görebiliyorum. Sırtı bize dönük, sadece uzun boylu ve gömleksiz olduğunu söyleyebiliyorum, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor. Gevşek, vahşi saçları omuzlarına dökülüyor ve aşağı doğru baktığımda üzerinde sadece bir çift beyaz boxer-şort olduğunu görüyorum.

İlk başta, bir yabancı olduğuna ikna oldum - birinin zorla girdiğine.

Sonra fark ettim.

"...Lex?"

Onu hiç böyle, bu kadar çıplak ve özgür görmemiştim ve bu manzara karşısında kalbim sıkıştığı için ona lanet ediyorum. Çünkü başını çevirdiğinde, şöminenin ışıltısı yanağını keskin bir şekilde kesiyor, aklıma net ve açık bir düşünce geliyor.

Lex Ashby sadece sevimli

değil. O muhteşem.

Stella bana bakarak, "Bu onun gecesi değil," diye fısıldıyor. "Değil mi?"

Başımı salladım. "Bu *benim* gecem, en azından bir saat kadar

daha." Yüzünden garip bir ifade geçti. "Yani, sence o..."

"Uyurgezerlik mi?" Kapısında bu yüzden kilit olduğunu

biliyorum.

"Olamaz," diye inliyor ama yatak odasına girdiğimde bileğimi tutuyor. Gözlerini açarak tısladı, "Verity, bekle! Oraya gidemezsin."

Hâlâ ürkütücü bir şekilde hareketsiz olan figürünü işaret ediyorum. "Biri onu yatağına geri götürmeli." Ama o zaman nihayet yüzündeki o tuhaf ifadeyi fark ediyorum.

Terör.

"Anlamıyorsunuz, Prenses. Bu tanıdığınız adam değil." Stella beni geri çekti. "O böyle tehlikelidir."

Ona tekrar baktım ve fısıldayarak "Uyurgezerliğini biliyor musun?" dedim.

Acilen başını sallıyor. "Tüm personel bilgilendirildi. Bu haldeyken size ulaşmasına izin verilmiyor. Kendimizi içeri kilitlemeli ve Kral'ı aramalıyız."

Ashby'nin b e n i oğlundan kurtarmak için buraya geleceği düşüncesi, beklemediğim bir şekilde geri tepmeme neden oluyor. "O benim prensim. Bana daha önce yapılmamış ne yapacak ki?" Bu, Lex'in saldırgan ve fiziksel yaratıklar olan Wicker ya da Pace gibi olmadığı şeklindeki asıl açıklamadan daha kolay. Lex bir fırtına bulutu. Yağmur, şimşek ve gök gürültüsü olabilir ama çarpışma yoktur.

Çılgınca itirazını görmezden gelerek yatak odasından çıkıyorum ve ona yavaşça yaklaşıyorum. Kathleen uyurgezer olduğunda da böyle yapmıştık.

Sakin. Sessiz. İkna edici. Onu yatağına geri götürdüğümüzde kil kadar yumuşaktı.

Güzel, ütülü gömleklerinin altında sırtı göründüğünden daha geniş, ama yaklaştıkça daha da *kapalı* görünüyor. Garip bir şekilde dokulu. İlk başta bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu, şöminenin olmaması gereken yerlerde gölgeler yarattığını düşünüyorum.

Ama bu bir yanılsama değil.

Ne gördüğümü anladığımda donup kalıyorum.

Yara izleri. Sırtında düzinelerce yara izi, tüyler ürpertici bir kafes işi gibi çaprazlama uzanıyor. Bazıları diğerlerinden daha kalın, deri kabarık, soluk kenarların etrafını sıkıca sarmış. Bunlar derisinin altındaki kökler gibi boğumlu görünüyor, ancak daha küçük olanlar da aynı derecede rahatsız edici, kesikler ince ama uzun.

Boğazım bir yutkunmayla tıkırdıyor ve periferimden elinin seğirdiğini görüyorum. "Lex?" Zar zor nefes alarak fısıldıyorum.

Ama cevap vermiyor.

Ta ki ben yavaş ve tereddütlü bir elle uzanıp titreyen parmaklarımı parçalanmış derisinin kabartılarına değdirene kadar. "Lex? Seni yatağına geri götürelim."

Her şeyi yanlış anladığımıza emin olduğum bir an var. Lex uyanıktı. Öyle olmalı, çünkü sonunda dönüp bana baktığında, hareketi o kadar akıcı, o kadar normal ki bana Kathleen'i hiç hatırlatmıyor.

Gözleri farklı bir hikaye.

Kapüşonlu gölge lekeleri, burnu uzun, keskin bir nefesle alevleniyor.

Hareket ettiğini zar zor görüyorum, kolu öyle bir hızla yukarı doğru kalkıyor ki göz kırpmalarım arasında gerçekleşebilir. Soğuk parmakları boğazımı kavrıyor ama ben tepki veremeden uçuyorum, sırtım şilteye çarpıyor. Önce bileğine mi yoksa battaniyeye mi tutunmam gerektiğinden emin değilim ama bunun pek de önemi yok.

Bir anda üzerime atladı, dizini kalçama koyup beni yere yapıştırırken saçları üzerimde çılgınca sallanıyordu.

Kolunu tokatlıyorum, boş gözleri göğsüme sabitlenirken umutsuzca nefes almaya çalışıyorum. Aramıza uzanıp boxer külotunu aşağı iterken hareketlerinde öfke var ama anlamıyorum. Ağzını hırıltılı bir şekilde geriye çekip dişlerini göstermesi, boğazımı sıkan elden daha büyük bir gizem benim için ve iç çamaşırından sert, kalın sikini çıkarırken düşündüğüm şey de bu. Vahşi gözleri kehribardan çok altın renginde.

"Benim," diyor dişlerini gıcırdatarak, sesi gırtlaktan geliyor ve insan sesine benziyor. Dizini yakalamak için tekme atıyorum ama bu sadece boğazımdaki kavramasını sıkılaştırıyor. Kalçalarını iterek kalçalarımın arasına giriyor ve sikini merkezime sokuyor.

Ama ucu külotumla buluşuyor. İtişin beyhudeliği beni Wicker'a aptal Kathleen ve onun *aptal,* masum uyurgezerlikleri hakkında yaptığım yoruma geri götürüyor.

"Yuvaya kalem sokmaya çalışıp duruyordu..."

Bir kez daha itiyor, dirençle karşılaşınca hırlıyor ve sonra bir *çatırtı duyuluyor*.

Sarsılarak ayağa kalkar ve eliyle başını tutarak geriye doğru sendeler. "Lanet olsun!"

Stella onun arkasında duruyor, nefes nefese, şömineden aldığı demiri sıkı sıkı tutuyor. "Git, Prenses!"

Yataktan fırlıyorum, kapıya doğru koşarken nefes nefese kalıyorum ama Stella'yı yakalamadan önce değil. Koridora doğru koşarken patinaj yaparak havalanıyoruz. Arkama baktığımda, yatak odamdan gelen bir hareket görüyorum, Lex'in gölgesi yere düşmüş. "Güvenli bir yere git," diyorum ona. "Git saklan. Danner'ı bul. Siktir git buradan!"

"Peki ya sen?" Ayağa zıplıyor, endişeli, gölgesi büyüdükçe gözleri dalıyor.

"Nereye saklanacağımı biliyorum."

O koşuyor, ben de geçide çıktığını bildiğim noktaya doğru yarışıyorum. İçeri girersem saklanabilirim, en azından o uyanana ya da adamlardan biri onu durdurana kadar.

Arkamdan gelen ayak sesleri tüylerimi diken diken ediyor. Ya onu bulamazsam? Bana ne yapacak? Gözlerinde gördüğüm o boş, vahşi bakışı kırpıştırıyorum.

Solumdaki bir kapı açılıyor ve bir el dışarı fırlayarak beni içeri sürüklüyor.

Kilidin açıldığını duyduğumda hâlâ derin derin nefes alıyordum. Başımı kaldırdım, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Pace, aman Tanrım."

O da gömleksiz, bir çift eşofman beline kadar inmiş, ama koyu renk gözleri beni içine çekerken keskin. "Büyük kötü kurttan kaçıyormuş gibi görünüyorsun."

Yani.

Evet, sayılır.

"Lex," diyorum hava almaya çalışarak, "aklını kaçırmış."

Kapıya doğru bakarken Pace'in ağzı gerilir. "Bunun son zamanlarda olduğunu duydum."

"Kimse kapısını kilitlemedi mi?" Doğrulurken, gözlerinin Lex'in geceliğimi yırttığı yere gittiğini fark ediyorum. "Wicker nerede?"

"Dışarıda babam için bir şeyler yapıyorum." Beni dikkatle izliyor, saçlarının arkasını karıştırırken gözleri boğazıma dalıyor. "Lanet olsun. Onu içeri kilitlemem gerekiyordu ama uyuyakalmışım."

Şimdi gözlerinin ne kadar ağır göründüğünü fark ediyorum, kanepenin kolundaki borudan yüzünün yan tarafına bir kırışıklık bastırılmış. Kapının diğer tarafında ayak sesleri yankılanıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Lex daha yakın. Bir oda ötede. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Ayak sesleri yavaş ama ağır ve aşağıya baktığımda, kapının altındaki çatlakta gölgesinin durduğunu görebiliyorum.

Kapı kolu tıkırdıyor.

"Burada kalabilir miyim?" Pace teklif etmediği için fısıldıyorum.

Gergin bir ifadeyle kapı koluna bakıyor. "Onunla ilgilenmeliyim."

"Oraya gitme," diyorum o daha kapı tokmağına uzanamadan ve bana kaşlarını kaldırarak baktığında utancım içime akıyor.

Çünkü sesimden korktuğumu duyuyor. Lex'ten

korktuğumu.

Ondan değil.

"İçeri dalabilir," diye endişeleniyorum.

Daha kollarını kavuşturmadan bunun bir hata olduğunu anlıyorum. "Belki de haklısın. Eğer beni alt eder ve sana ulaşırsa, bu herkes için kötü olur, hatta onun için bile." Çenesini kaldırıp o mürekkep gözleriyle bana bakıyor. "Burada benimle kalabilirsin. Bir bedel karşılığında."

Bu sadece bir canavarı diğeriyle takas etmek, o kadarını biliyorum.

16

Pas

HER ŞEY BIR KAZAYDI. Babamın programı o kadar sıkı ki bırakın başka bir şeyi, uyumaya bile zor vakit buluyoruz. Elimden geldiğince uyuklama zorunluluğuna uzun zaman önce adapte oldum, ki bu da zaman zaman canıma okuyan bir şey.

Bu gece onlardan biri.

Wicker beni öldürecek.

Bir elimi yüzüme sürerek monitörlere gidip bakıyorum. "Oturun."

Vahşi endişenin altında, anın tatmin edici olduğunu inkar etmeyeceğim. Önümdeki paniklemiş kız, yırtık geceliğinin altında göğsü kabarıyor, benim dengesiz, uyurgezer kardeşim kadar büyük bir tehdit olduğumu düşünmüyor gibi görünüyor.

İşler güzel ilerliyor.

"Oturmamı istiyorsun." Gözleri yanımda geziniyor, korkuyla doluyor. "Sandalyene mi? Yine mi?"

Ona donuk bir bakış attım. "Kanepede."

Tereddüt ediyor, önce benim oturmamı, bu sürecin başlamasını bekliyor ve lanet olsun, bu acınası. Küçük bir hafta, benimle bir seans ve eğitildi, ne istersek yapmaya hazır. Ama mesele de bu, insanları diken üstünde tutmak, asla rahatlamalarına izin vermemek önemli.

İnsanlar konfor için çok şey yapmaya

hazırdır. Güvenlik için.

Serbest bırak.

Kanepedeki yeri işaret ediyorum ve ilk onun oturmasına izin v e r d i ğ i m d e kafasının karıştığını görüyorum.

"Burası mı?" diye onaylıyor, yastığı işaret ederek. "Evet."

Nihayetinde kendisine söyleneni yapıyor ve kendini koltuğa bırakıyor. Soğuk deri çıplak kalçalarına değdiğinde irkiliyor. Bakışlarım, yırtık, dayanıksız elbisesini zorlayan meme uçlarının gerildiği ve zirveye çıktığı yere düşüyor.

Ona arkamı dönüp masaüstüne eğilerek ekranlar arasında gezinirken, "Bu delilikti," diyor. "Gece terörü diye bir şey duymuştum ama böylesini hiç duymamıştım."

Açtığım ilk video Lex'in koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya devam ettiği koridora ait. Kuşkusuz, uykuda tecavüz olayına biraz şüpheyle yaklaşmıştım. Wicker'ın dramatik bir yeteneği var. Uyuyan bir adamı üstünden itmek ne kadar zor olabilir ki?

Ancak Verity'ye bakıyorum, boynundaki kırmızı yarayı görüyorum ve Wicker'ın haklı olabileceğini kabul ediyorum. Danner'a hızlı bir mesaj atıyorum, umarım daha fazla kargaşa çıkmadan kardeşimi yatağına geri götürebilir.

Başka bir ekran açılarak alt kattaki zindan gösterilir. Kamera, sırtı kameraya dönük bir şekilde bir karyolaya yuvarlanmış olan Bruce'a odaklanır.

Lex biz antrenmandayken içeri girip markaları kontrol etti. İki gün oldu ve ben hâlâ yanık et kokusunu aklımdan çıkaramıyorum - ya da onun bıraktığı küçük akıl oyununu. Babam West End'den mi? Saçmalık. Kesinlikle bir hail Mary'ydi, ama peşimden bu şekilde geldiği basit gerçeği? Geçmişimden bahsetmesi, geçmişimi bilmesi? Bu da dikkate alınması gereken bir şey.

Ekranın üçüncü ve en büyük bölümünde, bu gecenin erken saatlerine ait bir kaydı açıyorum. Salonda iyi giyimli küçük bir grup insan, müzik ve networking gecesi için davet edilmişler. Üst köşede, kamera bir çellonun alt kıvrımını yakalıyor, yay yavaşça ileri geri sallanıyor. Sesi açıyorum ve zengin bir müziğin tınısı odayı dolduruyor.

"*Hasır,*" diye mırıldanıyor Effie ağabeyimin sesiyle.

Verity'nin nefesi kesiliyor, bakışları sanki yeni fark etmiş gibi kafese doğru kayıyor. "Bu da ne-" Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Kuşun mu var?"

Effie kanadını çırpıyor. "*Pis kuş.*"

"Güzel kuş," diye düzeltiyorum onu. "Effie, Verity'ye ne kadar güzel olduğunu göster."

Tüneğinde dönüyor, başı sallanıyor ve eğiliyor. "*Lanet olası kuş.*" Lex'in sesi. "*Taşaklarımı yala.*" Wicker'ın sesi.

Gözlerimi deviriyorum. "Ona *güzelliğini* göster, Effie."

Effie gagasını kaldırıp çelloyu tamamlayan mutlu bir melodi çıkarmadan önce duraksıyor. Ardından, benim sesimin bir parodisi olarak, "*Güzel kuş.*" diyor.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Aferin kızıma."

"Aman Tanrım." Verity mest olmuş görünüyor, parmak uçları boğazında geziniyor. "Aman *Tanrım,* tıpkı... hepinizin sesine benziyor."

Çarşafa uzanıp, "Yatma vakti Effie," diye anons ediyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, bunu iyi karşılamıyor. Tableti çalıştırmak için kafese uzandığımda "*Taşaklarımı yala,*" diye bağırıyor. "Em, em, em-" Yeni saplantısı olan Güney Yakası gökyüzü kamerasının ekranı canlandığında sessizleşiyor. Bir tril daha yapıyor, kanatlarını uzatıyor ve sonra, "*Güzel kuş.*"

"Aferin kızıma." Kafesin üzerini örterek, "Gece yarısına bir saat var." diyorum.

Gece yarısı - Verity'nin izin günü bittiğinde ve o tekrar bana ait olduğunda. Ona bu şekilde, damlaya damlaya sahip olmak akıllıca. İlerlememi geciktirecek. Bazı izler rutin izolasyonla daha iyi sonuç verir. Bruce mesela. Onu ne kadar uzun süre yalnız bırakırsak, o kadar huzursuz olur. Verity öyle değil. Neredeyse iki yıl önce ilk kez sohbet ettiğimizde, onun sürekli ilgi isteyen bir hedef olduğunu biliyordum. Bunu ona vermek için de elimden geleni yaptım.

Her zaman kurallara uyan biri değilimdir, ama masamdaki sandalyeye çöküp yüzümü ona döndüğümde, aramızdaki mesafe bu kuralı çiğnemeyeceğime dair kararlılığımı netleştiriyor.

En azından resmi olarak.

Elbisesindeki yırtığı işaret ediyorum, yırtık köprücük kemiğinin hemen altındaki pürüzsüz deriyi ortaya çıkarıyor. Etinde kırmızı çizikler var. "Neredeyse seni yakalıyordu, değil mi?"

Yutkunarak derisine dokunmak için uzanıyor. "Evet. Eğer hizmetçim orada olmasaydı..."

Kızın aklının başında olması iyi bir şey. Lex'in dolaşmayı sevdiğini biliyorum ama bu kadar fiziksel olmasını beklemiyordum. Buzdaki birkaç kavgayı saymazsak, bu Lex'in tarzı değildir. Eğer ona ulaşmış olsaydı - izinli olduğu bir günde onu becerseydi - babam çok kızardı.

"Lex her zaman göğüslere düşkün olmuştur," diyorum, saldırganlığını bertaraf etmenin bir yolu olarak. Çenemi kaldırıyorum. "Hadi görelim onları."

"Benim-" Onu sert, acımasız bir bakışla kıstırıyorum ve sönüyor.

Yanakları aşağılanmaktan kıpkırmızı olmuş bir halde elbisenin eteğini iki eliyle tutup başının üzerinden çekiyor ve üzerinde beyaz külotundan başka bir şey kalmıyor. Dilim alt dudağımı yalamak için dışarı fırlıyor, çünkü az önce söylediğim şey saçmalıktı. *Bütün* erkekler göğüslerden hoşlanır. Lex. Wick. Ben...

Özellikle de Rosi'ninki gibi olanları. Bir avuçtan daha fazla gözyaşı damlası, aralarındaki vadi bir yarağı aralarından kaydırıp sikmek için bir

davetiye

acımasızca.

Yer değiştiriyorum, uyluğumun iç kısmına baskı yapan ereksiyon şimdi kapıdan içeri adım attığı zamankinin iki katı büyüklüğünde. Hareketimin altında masa sandalyesi gıcırdıyor.

"Kahretsin, areolaların kocaman." Arkama yaslanıyorum, kolumu sandalyenin arkalığına tembelce asmak için uzanıyorum. "Bu onları daha mı hassas yapıyor?"

"I-"

O cevap vermeden önce, "Dokun onlara." diye emrediyorum.

Kaşlarını çatıyor, neredeyse kafası karışmış. "Benden istiyorsun..." Onları altından kavrıyor ve yukarı itiyor. "Böyle mi?"

Alnım kırışıyor ve bir şey yavaşça kafama dank ediyor. "Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi? Kendine dokundun mu?"

"Evet." Omuzlarını içeri çekerek göğüslerini bir araya getiriyor. "Tabii ki yaptım."

Bu bir yalan ve o buna karşı kıvranıyor, teni saçlarının rengine dönüyor. Bu, arka plandaki müzikle birlikte beni teşvik ediyor. "Hayır, yapmadın. Küçük bakire düşes özentisi mi? İlk günden beri namuslu biriydin. Eminim kendini nasıl iyi hissedeceğini bile bilmiyorsundur. Bunu senin için yapacak bir erkeğe ihtiyacın var, değil mi?"

Çenesi gerilir. "Hayır, bilmiyorum."

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Öyle mi? O zaman bana kendini nasıl boşalttığını göster."

O zaman, meydan okumama tepki olarak gözlerinin nasıl parladığını görüyorum. Partide o kıza nasıl dayak attığını duydum. O susup utanmadan önce flört uygulamasında yaptığımız konuşmaları hatırlıyorum. Bu kız Bruins'in etrafında büyümüş. Hayır, zayıf değil.

O sadece masum.

"Meme uçların," diyorum ona, "dokun onlara." Yavaşça, başparmaklarını göğüslerinin yumuşak kabarıklığı üzerinde gezdiriyor ve sert tepelerin üzerinde yuvarlıyor. Sonra yutkunuyor.

Evet, hoşuna gidiyor.

"Bu seni ıslattı mı?" Birbirine kenetlenmiş bacaklarına bakıyorum. "Göster bana."

Dizleri birbirinden ayrılıyor ve ben aralarına bakıyorum. Bu kızın Wicker'a kafa attığını hissettim. Sırılsıklam olmuştu. Ama şu anda o külot kuru. Bu işe yaramaz.

"Hapishaneye girmeden önce mastürbasyon yapmamış olsam bile, içeri girdiğim anda bu değişirdi." Elimi eşofmanımın dışında, kalınlaşan sikimin üzerinde gezdiriyorum ve arzuma karşı koyuyorum. Neredeyse iki yıl seks yapmamıştım ama onu iki saat boyunca sikimin üzerinde oturttuktan sonra birden tek düşünebildiğim şey bu oldu. Sonunda bu fanteziyi hayata geçirmekle ilgili bir şey... *kahretsin*. Wick'e dönüştüğümü hissediyorum. Tek istediğim bu, 24 saat boyunca onun taşaklarının içinde olmak.

Kayıtsızca devam ediyorum, "Aslında sürpriz değil - bir avuç sıkılmış dinsiz, amsız kilitli mi? Sistemi çabuk öğreniyorsun. Ne zaman yapacağınızı. Kimden saklayacağınızı. Bundan ne kadar sık kurtulabileceğinizi." Seğirmeyi bastırmaya çalışarak taşaklarımı avuçluyorum. "Bazıları bu konuda çok açık davranıyor. İntikamcı, özellikle de gardiyanlara karşı. Hücrelerinde durup bir memurun gözlerinin içine bakıyorlar ve bir tanesini ovalıyorlar. Buna silahla vurmak diyorlar." Çenemi kaldırıyorum. "Çimdikle onları."

Parmakları göğüs ucuna iniyor, sertçe sıkıyor. Bir nefes veriyor ve o kırmızı sıcaklık boynundan aşağı yayılıyor.

"Çoğu erkek duşta yapmayı sever, ama bu benim için çok hızlıydı. Sadece birkaç dakikamız vardı ve şey..." Ağzım yavaşça sırıtıyor. "Acele etmemeyi sevdiğimi biliyorsun."

Babam bize istediğimiz şeyin her zaman elde edeceğimiz şey olmadığını erken yaşta öğretti. Sabır önemlidir. Bir gerekliliktir. Zindanda geçirdiğim günler için ondan nefret ederdim, beklerken burnumu bir köşeye sıkıştırırdım. Ve beklerdim. Ve beklerdim. Ve bekledim. Ama sonunda, bu beni daha güçlü yaptı. Bu yüzden içeride kendimi kaybetmedim. Delikte geçirdiğin birkaç gün mü? Dostum, bu sadece çocukluk nostaljisi.

Kontrol hâlâ bende ama farkındayım.

Saatin. Tarihin. Saatin. Kendimi ona tekrar ne zaman sokabileceğimi ve beni içinde hissetmesini sağlayabileceğimi biliyorum. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini sağlayacağım.

Yalvart onu.

"Külot."

"Neden?" diye soruyor, ellerini koruyucu bir şekilde karnına indirerek. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Neden bana bunu yaptırıyorsun?"

Bu da sürecin bir parçası, Rosi.

Ben öyle demiyorum. Bunu söylüyorum: "Çünkü Prenses olarak tüm konumun bedeninle ilgili olmasına rağmen ondan korkuyorsun. Her zaman korktun, sana gönderdiğim videodan korktuğun zamanki gibi."

Kaşları birbirine çarptı. "O senin bedenindi, benim değil."

"Buna senin vücudun sebep oldu Rosilocks," diyerek sikimi sıkıyor, göğüslerinin nefes alışını izliyorum. "Beni o kadar zorladın ki seni bulmak ve becermek düşünebildiğim tek şeydi."

"Çünkü sen bir sapıksın."

Müzik arka planda yükseliyor, uzun tınılar odayı dolduruyor. "Bebeğim,

Forsyth'desin." Elimi pantolonumun içine daldırıyorum, sırıtarak

Gözleri içgüdüsel olarak hareketi takip ediyor. "Bu şehirdeki diğer erkeklere kıyasla ben neredeyse bir keşişim. Eğer tüm o Batı Yakası meydan okumalarından kurtulmayı öğrenirsen, belki sana nasıl iyi hissedeceğini bile öğretebilirim."

Kara bir kahkaha atıyor. "İyi hissetmem hiçbirinizin umurunda değil."

Sesimi sertleştirerek, "Yanılıyorsun" diyorum. Gerçek şu ki, onun altımda zevkle kıvranıyor olması düşüncesi sikimin arzuyla kabarmasına neden oluyor. Çünkü ancak o zaman kazandığımı, hedefi fethettiğimi bileceğim.

Uçurumun kenarına gelene kadar o amcığı okşamasını istiyorum. Ve sonra durmasını istiyorum. O inkârı ve yoksunluğu hissetmesini, içini nasıl burktuğunu ve her türlü mantıklı düşünceyi nasıl tükettiğini.

Sessizce, "Bugün hâlâ izin günüm." diyor.

"Eğer böyle hissediyorsan Rosilocks," diye ayağa kalktım, sikim bir bayrak direği gibi dışarı çıkmıştı, "o zaman şansını koridorda deneyebilirsin."

"Hayır!" Gözleri bilgisayar ekranına kayıyor. Lex'in hâlâ dışarıda olduğunu görmek için bakmama gerek yok. Onu koridorda duyabiliyorum. "Tamam. Ne istersen yapacağım."

Boğazımı temizliyorum ve tekrarlıyorum, "Külot."

Onları öfkeyle indiriyor, kalçalarından yere doğru sallıyor.
Ayak parmakları pembeye
boyanmış.

"Bacaklarını aç."

Dizleri ayrılır.

Sikim öne doğru seğiriyor. "Ağda yapmayı bıraktın."

Gözlerini kaçırıyor. "Yapmamı sen söyledin."

Bu sefer sadece taşaklarımda değil, göğsümde de hissediyorum. Sonunda sikimi pantolonumdan çıkarıyorum, derisi sıcak ve avucumda demir gibi sert. Başparmağımla, başının üzerine prekumu sürüyorum.

Parmaklarının iç uyluğuna doğru seğirmesini izliyorum. "Ne yapmak istiyorsun Rosi?"

"Kıyafetlerimi geri giy."

Başımı salladım. "Tekrar dene."

Nefes nefese, "Bitir şu işi" diye cevap veriyor.

Kaşlarım çatıldı. "O zaman bunu gerçekleştir."

Eli yavaşça kalçasından aşağı, amına doğru kayıyor. Klitorisine dokunduğu anda anlıyorum, çünkü vücudu sanki şok geçirmiş gibi kaskatı kesiliyor.

"Bunu tekrar yap," diye emrediyorum ve parmakları o sinir demetinin üzerinde yuvarlanarak tüm vücudunda bir ürperti yaratıyor. "Bana parmaklarını göster."

Onları kaldırıyor ve parlıyorlar, ışıkta
ıslanıyorlar. "Tadına bak."

Donup kalıyor, o yeşil gözleri bana bakıyor. "Ne?"

"Parmaklarını yala, Rosi."

Onları ağzına götürüyor, önce kokluyor, sonra da dilini çıkarıp tadına bakıyor. Taşaklarım sıkıştı ve sikimi yumrukladım. O dili üzerimde istiyorum. Yani. Lanet olsun. Çok kötü.

Arkasına yaslanıp bacaklarını aralıyor ve diğer eliyle kıvrımlarını açıyor. Yaladığı parmakları göğsünden aşağı iniyor ve meme ucuyla oynuyor. Beklemediğim bir hareketti ve gözlerindeki meraklı kıvılcım olmasaydı, benim için bir gösteri yaptığını düşünebilirdim.

Hiç yapmacıklık yok.

"Nasıl bir his?" Kelimeleri zorlukla boğarak soruyorum.

Gözlerini kırpıştırarak kapattı. "İyi."

"Kendine dokunduğunda bana bak."

Gözleri açıldı, yeşil ve berrak.

"Ne iyi hissettirir?"

"Klitorisimi ovduğumda." Tekrar yapıyor, kalçaları yukarı kalkıyor ve güzel amını daha iyi görmemi sağlıyor.

Hâlâ odanın ortasında duruyorum, kendimi okşarken tamamen aptallaşmış durumdayım. "Parmakların," diyorum ona, sesim bir oktav düşerek. "Onları kendini becermek için kullan."

Burnu kırışıyor ama bir parmağını sokuyor. İçeri girip çıkarken kalçaları inip kalkıyor ve ben umutsuzca hapishanedeyken hayalini kurduğum şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum. Kıpırdayan kalçalarının ve kızarmış teninin gerçekliği yanında soluk kalıyorlar. Onun her santimini tatmam gerektiğini düşünüyorum. Her çilini. Her yara izini. Her sütlü, pürüzsüz et parçası.

Onu yiyip bitirmek istiyorum.

"Bir tane daha," diye emrediyorum, sikim hevesle seğiriyor. "İki parmak."

Derin bir nefes alıyor ve orta parmağını ekliyor, parmak boğumu içeri batarken kayboluyor.

Dudağımı dişlerimin arasından geçiriyorum. "Üç."

Başını koltuğa yaslıyor, kaşları birbirine sıkıca kenetlenmiş. "Yapamam."

Elimle sikimi kavradım ve "Güven bana Rosi. Üç tane alabilirsin."

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ama bir üçüncüsünü ekliyor. Yüzük parmağı. Onları nasıl kıvırdığını görüyorum, duvarlarını zorluyor, sınırlarını zorluyor. Çip çip, onları düşüreceğim.

O bana bakarken, vücudu deri kanepenin üzerinde kıvranıyor, vücudunu sikerken yükselip alçalıyor. Tüm dikkatimi ona veriyorum, kendi acı verici arzularımı unutuyorum ve nefesi kesilene kadar, dar küçük nefesler halinde çıkana kadar inşa etmesini ve inşa etmesini izliyorum. Göğüslerini itiyor ve çekiyor, cildinin sertçe işlenmesinden dolayı kırmızı izler bırakıyor. Tırmanıyor, o sınıra yaklaşıyor ve ben öne doğru eğilip parmaklarımı bileğinin etrafında dolaştırıyorum.

Kabaca elini geri çektim.

"Ne?" Gözleri irileşmiş, donuklaşmış, kalçaları kaybolan sıcaklığı kovalamak için hareket ediyor. "Ne oluyor be?!"

Parmak ucumu onun parmaklarındaki kayganlıkta gezdiriyorum. "Henüz değil."

"Ama..." "Neden olmasın?!" demeden önce dudakları protestosunun etrafında sessizce çalışıyor.

Vücudu yanıyor. Bunu görebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Damlayan amının kokusu odaya yayılıyor. Elimi kaldırıyorum, ıslaklığının tadına bakmak için yalıyorum. "Ne istediğimi biliyorsun."

Gözleri, aletimin eşofmanımdan müstehcen bir şekilde sarktığı yere düşüyor.

Homurdanıyorum. "Azdığın zaman gerçekten tek yönlü oluyorsun, değil mi?" Başımı sallayarak onun üzerinde, açılmış kalçalarının arasında yükseliyorum ve kanepenin arkasını kavrayıp hayal kırıklığına uğramış gözlerine bakıyorum. "Bana bebeğimi içinde istediğini söyle."

Yüz ifadesi hemen kapanıyor. "Hayır."

Omuz silkerek parmaklarına başımı sallıyorum. "O zaman tekrar yap. Bir taneyle başla."

Çenesi geriliyor. Burada oynadığım oyunu anlıyor ve bir parmağını duygusuzca içine sokmak için uzandığında, bunu nasıl oynamak istediğini hissediyorum.

"İki," diyorum, orta parmağını ve sonra ben emredince yüzük parmağını eklemesini izliyorum. Artık uçurumun kenarında değil, zihni bedenini uçurumun kenarından geri itiyor, artık uçurumun kenarından geçmenin bedelinin ne olacağını biliyor.

İç çekerek klitorisine dokunmak için uzandım.

Bir parmağımı onunkinin yanına soktuğumda nefesi kesiliyor. "Bekle-"

"Hayır," diyorum, parmak eklemlerine doğru sokuyorum. Başparmağım üzerinde çalışıyor, klitorisini okşarken acımasızca. "Daha önce hizmetçine ne sorduğunu hatırlıyor musun?" Eğer kapasitesi olsaydı, bu soru kafasını karıştırırdı. Bu haliyle sadece bunalmış görünüyor, şakaklarından ter fışkırıyor. Ona hatırlatıyorum, "Seksin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordun."

Gözleri geniş ve korkmuş bir şekilde benimkilere dikildi. "Nasıl...?"

"Seni izliyordum, Rosi." Bir parmak ucu daha ekleyerek oynuyorum, amı o kadar ıslak ve sıcak ki. "Dürüst olmak gerekirse, yarı uyanık olmamın bir nedeni de buydu. Kız kıza konuşmak çok sıkıcı. Yine de o kısmı duydum ve gerçek şu ki, daha iyi *olabilir.* Tek yapman gereken kelimeleri söylemek."

"Neden? Sen..." Gözlerini kırpıştırıyor, şaşkınlık gözlerinde yüzüyor. "Bana aşık falan mısın?"

Yüzüne gülmemek için fiziksel bir savaş veriyorum. Piliçler, *dostum*. "Öyle olduğumu düşünmek pes etmeni kolaylaştırır mı?" Kolaylaştırmaz. O kadarını yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Parmağımı daha derine sokarak, "Kız arkadaş istemiyorum. Bir prenses bile istemiyorum."

"O zaman neden?" Ama cevap benden daha hızlı geliyor. "Bir evcil hayvan istiyorsun," diye fark ediyor, yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Sen akıllı birisin."

"Asla söylemeyeceğim," diye ısrar ediyor, gözleri başparmağımın kaygan, şişmiş klitorisini okşadığı yere kayıyor. "Bunu bana istediğin kadar yapabilirsin. Yapacağım.

asla söylemeyeceğim." Üçüncü kez vurguluyor, "*Asla* söylemeyeceğim."

Evet, yapacaksın.

Ne kadar yanıldığını bilmek neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Gözlerindeki o ateş? Bu tür bir kıvılcım eğlenceli olabilir. Heyecan verici. O anda kendime bir söz veriyorum, gerçekten istemeden.

Tamamen söndürmekten kaçınmanın bir yolu varsa, kabul edeceğim. "Göreceğiz."

Kendimi onun üzerinde tutmaktan sırtım ağrıyor ama buna katlanıyorum. Onu sınıra getirirken çıplak bedenine bakmak çok güzel. Ne zaman yaklaştığını anlıyorum, klitorisi parmağımın altında şişiyor, nefesleri kısa, sığ patlamalar halinde geliyor. En çok da kalçalarının yukarı doğru seğirmesinden anlıyorum, sanki elinde değil.

O gelmeden hemen önce ellerimizi ayırıyorum. "Gece yarısına beş dakika kaldı."

İç kalçaları bu kayıp karşısında geriliyor ama en iyi yanı klitorisinin gözle görülür şekilde seğirmesi. Eminim üzerine üfleyip onu çığlık çığlığa serbest bırakabilirim.

Ben bunu yapmam.

Orada durup onun geri çekilişini izliyorum, teni terden parlamaya başlıyor. Gözlerini arkamdaki ekranlara dikiyor ve ben parmak uçlarımı klitorisine nazikçe -çok nazikçe- sürttüğümde uzun, çaresiz nefesler alıyor.

Çığlık atıyor, bacakları kapanıyor.

"Hayır," diyorum, onları birbirinden ayırarak. "Sadece seni depozitom için hazırlıyorum. Benim için hazır olmak istemiyor musun?"

"Umurumda değil."

"Evet, öyle." Klitorisine bir sıyrık daha atıyorum, titremesinden zevk alıyorum. "Bak ne kadar titriyorsun. Muhtemelen bir hata yapıp yapmadığını merak ediyorsundur. Belki Lex daha iyi olurdu." Başımı eğerek, boğazının yutkunurken nasıl zıpladığını değerlendiriyorum. "Bu işte iyi, biliyorsun. Kimse bir amcığın etrafında onun gibi dolaşamaz."

Başını arkaya atıp inliyor.

İnliyor.

Merakımı yenemeyerek, "Sana gösterdi, değil mi? Ağabeyimin bodrumda yaptığı şey bu mu?"

Kahretsin, oraya bir kamera götürmeliyim.

Nefes alış verişi bir kademe daha hızlanıyor ve klitorisine bir sonraki dokunuşumda "Lütfen!" diye haykırıyor.

Yalvarmak her zaman aletimi mutlu eder, ama onun bunu yapmasında aletimi hevesle sarsan bir şey var, ucu büyük bir pre-cum yükü sızdırıyor. "Sihirli kelimeleri biliyorsun."

"I-" Tekrar fırçaladığımda gözleri kapanıyor.

Donup kaldım, başparmağımın düz kısmını klitorisine bastırdım. "Sen ne?"

"Ben senin..." Nefes nefese kalıyor ve ben de onun ayrılmış ağzına doğru eğilerek ince kirpiklerinin yanaklarına çarpışından büyüleniyorum. "Kıçını tekrar bir hapishane hücresinde istiyorum." Gözlerini açıyor, meydan okuyan bakışları benimkileri delip geçiyor. "Lütfen bana ilk seferinde nasıl yaptığımı anlat." Muhtemelen öfkemi beklerken geriliyor.

Ama ağzım gevşek bir sırıtışla kıvrılıyor, göğsümde bir kıkırdama zıplıyor. "Siz West End'liler. Her zaman kazanmaya takıntılısınız. Artık Doğu Yakası'ndasın Rosi. Burada hüküm sürmenin tek bir yolu var." Arkama dönüp baktığımda saat 12:01'i gösteriyordu ve ben hiçbir şeyi kaçırmıyordum.

Sikimi tutarak girişine doğru çentikledim ve kalçalarımı öne doğru çarptım.

Çığlık atıyor.

Gözlerinin genişliği gibi, acıdan çok şaşkınlık var, ki bu iyi bir şey. Lex onu bu kadar iyi gerdiğim için bana teşekkür edecek. Ellerimi dizlerinin arkasına dolayarak omuzlarına doğru itiyorum ve vücudunun bana izin verdiği kadar derine indiğimden emin oluyorum.

"Şuna bak," diye hırlıyorum, öfkemden biraz sızıyor. Başının arkasından tutup aşağı doğru çekiyorum ve bakışlarını aletimin olduğu yere çevirmeye zorluyorum.

içine gömdüm. "İçine sokarken beni izle."

Son bir saattir kendimi tutuyordum ama sonunda bıraktım, başlamadan önce yarım itişten biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sikim, salıverilmemin ilk dalgasıyla gözle görülür bir şekilde nabız atıyor, şişiyor ve seğiriyor. Şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor ama ben umursamayacak kadar coşkuyla patlamakla meşgulüm. Bu orgazm da tıpkı bir öncekine benziyor. Devam edip gidiyor, ikimiz de sikimin onun içinde dalgalanmasını izliyoruz. Kendimi ayakta tutmak zor, kendimi onun içine boşaltırken uzuvlarım sıcaklıkla doluyor.

Bazı nedenlerden dolayı, *gelmeye devam ediyorum*.

Sanki ince, küçük vücudu hepsini tutamazmış gibi, daracık amının kenarlarından dökülürken dudaklarını ayırarak bakıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve kalçalarımı hafifçe itiyorum. Eskiden hiç böyle olmazdı. Cuma Gecesi Hiddeti'nden sonra o kızdan kafa bulurken bile gelip gidiyordum. Rosilocks'u ikinci kez beceriyorum ve neredeyse sürekli bir sperm akışı var.

Bitirdiğimde deri koltuk sırılsıklam olmuştu.

Dikkatlice çekiyorum, ardından gelecek akışı tahmin ediyorum ve geri itmeye hazırım. Ama ben yapamadan, parmakları oradaydı. Üç tanesi. Sızan dölün izini yakalıyor ve hızla tekrar içeri kaydırıyor. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu.

Çenesi sabit, parmakları tohumumu içinde tutuyor. "Nerede olduğumu biliyorum," diyor ve bunu söylemese de gözlerindeki duayı görebiliyorum.

Yaratmak hüküm sürmektir.

Artık onu tek bir şeyin kurtarabileceğini biliyor.

"Oh, Rosi." Şefkatle, çenesinin gergin çizgisini izliyorum, sadece bir şeyin beni gerçekten tatmin edeceğini biliyorum. "Seni kırarken çok eğleneceğim."

Buzun üzerinde, etrafımda bir kaos var. Sürekli hareket, diğer oyuncular, disk, sopalar. Bir oyuncu sadece ne yaptığını düşünemez. Üst düzey bir oyuncu üç adım önde olmalı, bir sonraki hamleleri tahmin etmeli ve şu anda ben işimi yapmıyorum. Rosilocks'u düşünüyorum, tüm komutlarımı alırken nasıl göründüğünü. Onu doldurmamı izlerken gözleri nasıl da büyümüştü. Odamdan çıkarken yüzündeki ifade, başını dik tutmaya o kadar kararlıydı ki, çünkü ona göre o kazanmıştı.

Bebeğimi istemesini istediğimden değil.

Aşk gerçek değildir. Ona en yakın olduğum şey kardeşlerimle aramdaki bağ, ama o bile böylesine basmakalıp, saçma bir etiket için fazla çarpık ve kalıcı. Rosi gibi insanlar bunu anlayamaz, çünkü onlar hâlâ özverili istek diye bir şey olduğu yalanıyla yaşıyorlar.

Bebeğimin onun içinde olmasını istemek -herhangi birimizin- onun en kötü kabusu olurdu.

Wicker muhtemelen işi ustalıkla halledecektir, çünkü onun işi bu. Lex bir formül bulurdu, sonuç almak için ustalıkla tasarlanmış bir şey. Ben mi?

Ben kör enstrüman adamıyım.

Diske bir hamle yapıyorum, ama bıçağım zar zor saplanıyor ve sola doğru savruluyor.

Bir nefes.

"Siktir!" Yumruğumu cama vurdum.

Koç Reed bağırıyor, "Kafanı kıçından çıkar, Ashby!"

"Açık olmak gerekirse," diyor Wick, alnı terden ıslanmış bir halde kayarak geçerken, "seni kastediyor."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum

eldivenlerimi ayarlarken. Sırıtıyor.

"Keşke."

Gerginliği azaltmaya çalışıyor ama işe yaramayacak. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Tekrar yap!" Koçun düdüğü buzun üzerinde yankılanıyor. "En baştan. Skor zihniyeti, Ashby!"

Bir saattir bu 3'e 3 alıştırmasını yapıyoruz ve bunu berbat eden tek kişi ben değilim. Muhtemelen pak yerine kukuyla meşgul olan tek kişi de ben değilim. Ama Wicker dışında her hareketini izleyen iki çift göze sahip tek kişi benim. Babam antrenmanın otuzuncu dakikasında geldi ve Koç Reed'in yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kulağına bir şeyler söylüyordu.

Kahretsin.

"Aklına girmesine izin verme," diyor Wicker sessizce, pak önünde, yanımda sıraya girerek. "Bunu milyonlarca kez yaptık. Bu lanet pistin sahibi biziz."

Ona ne düşündüğümü anlattığını umduğum bir bakış attım.

Bu bok o kadar uzak geliyor ki, başka bir yaşamda da olmuş olabilir. Hapishaneden önceki hayat. Duruşmadan önceki. Polislerden önceki. Bahar tatilinden önce. İnternette bir kız görüp onu bir sonraki hedefim yapmaya karar vermeden önce.

"Üç sayıyla. Pakı sana vereceğim, atışı sen yapacaksın." Sinirli

bir şekilde, "Biliyorum." diye bağırdım.

Düdük havayı yarıyor ve diziliyoruz - ben çemberin dışında, Wicker içinde, Tommy Wright'la karşı karşıya. Kardeşime, diske ve çemberin tepesindeki fileye odaklanıyorum. Onun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, sadece patenlerimin verdiği hisse, elimdeki sopaya odaklanıyorum.

Düdük bağırıyor. "Çemberin içindesin!" Reed bağırıyor ve ben Wicker'ın yapışkanlı çalışmasına o kadar odaklanmışım ki talim sınırlarını aştığımı fark ediyorum.

Tüm oyuncuların havası söner, yerlerine geri kayarlar.

Endişe omurgamı yırtarak göğsüme yerleşiyor. İstemesem de tribünlere bakıyorum, gözlerim Koç'un yanına kayıyor ama babam gitmiş, karanlık çerçevesi çoktan pistten çıkmış.

Düdük tekrar çalar, ama bu kez keskin bir çığlık Reed'in sinirlendiğini gösterir. "Unutun bunu. Bazılarınız etrafında kıl olmayan bir delik bulamadığı için, yirmi intiharla bitiriyoruz!"

Yüksek sesli bir inilti ve birkaç keskin 'siktir' mırıldanması duyuldu. Baxter bana pis bir bakış attı. Wicker, her zamanki kibirli lider, buzu iterek "Hadi başlayalım!" diye bağırıyor.

İşimiz bittiğinde herkes oflayıp pufluyor ve ter içinde kalıyordu. Baxter soyunma odasına giderken çöp tenekesine kusuyor ve Loeffler bir yerini incitmiş gibi üst baldırını tutuyor. Wick kolumu tuttuğunda salona girerken öfkeyle pedlerimi çıkarıyordum. "Seni böyle hırpalamasına izin veremezsin."

"Ben değilim."

"Elbette, değilsin." Terli saçlarını geriye iterek iç geçiriyor. "Onun etrafta olmasına alışık olmadığını ve aranızın çok garip olduğunu biliyorum, ama sonuçta o sadece en iyisi olmamızı istiyor."

Yapmak

değil.

Olmak.

Bizim değil.

Bizim.

Gardiyanlar, diğer mahkumlar ve hapishane çevresindeki gardiyanlar tarafından izlenmeye alışkınım. Hiçbiri Rufus Ashby'nin baskıcı ağırlığını taşımıyordu.

"Beni görmezden gelmesi daha çok hoşuma gidiyordu." Üniformamın geri kalanını çıkarıp terli ve kokan kıyafetlerimi çamaşır sepetine atıyorum. Adımı duyduğumda kirden ve aşağılayıcı antrenmandan arınmak için sabırsızlanıyordum.

"Pace!"

Bakıyorum, yardımcı koçlardan biri olduğunu görüyorum. "Reed seni görmek istiyor."

Şimdi herkes beni izliyor ama Wicker omzumu itip "Uslu dur" diyor.

Odaya girdiğimde babamın masanın arkasında olmasını bekliyordum ama hayır, bu onun umurundaymış gibi görünmesine neden olurdu. Koç

Reed sandalyede oturuyor ve

Kapıyı kapatmam için çene çalıyor. Bana oturmayı teklif etmedi.

"Bugün orada ne haltlar döndüğünü bana anlatmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Dikkatim dağınıktı sanırım."

Bir an sessiz kalıp çenesini ovuşturdu. "Sana saçmalamayacağım Ashby. Sen ve Wick'in iki yıl önce takımdan ayrılmanız ağır bir darbe oldu. Tüm kadroyu sizin yetenekleriniz üzerine kurmuştum ve puf," parmaklarını şıklattı, "bu buharlaştı. Whittaker iyi ve disiplinli bir oyuncu ama bana kalsa muhtemelen seni takıma geri almazdım. Özellikle de buzda yaptığın hatalar yüzünden." Çenesi gerildi. "Ama bu bana bağlı değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bu babama bağlı. Etkisi ve Forsyth'e yaptığı bağışlarla burada kararları o veriyor. Eski Atletizm Başkanı Saul Cartwright'ın gitmesiyle birlikte, ağırlığını koyması daha da kolaylaştı.

Reed bana bir parmak salladı. "Geri adım atmamamın tek nedeni, sen ve Wick'in de hatta olmasıyla, muhtemelen tüm bu işi halledebilecek olmamız." Bana sert bir bakış attı. "*Eğer* kendini toparlarsan."

Ne dediğini duyuyorum. Daha önce olanları düzeltmek için bir şans olduğunu - takımı batırarak başarısız olduğumda - hayır *yakalanarak*. Çünkü tüm bunlar bununla ilgili. Yapma eylemi değil, yakalanma eylemi. Başarısızlık budur.

Koç sandalyesinde arkasına yaslanır, yaylar ağırlığının altında gıcırdar. "Bana karşı dürüst ol, Pace, bu senin için çok mu fazla?" Sağ elindeki platin yüzükle oynuyor. Bir PNZ mezunu yüzüğü. "Bu çok fazla yükümlülük ve babanın beklentileri-"

"Ben halledebilirim," diyorum çabucak. Muhtemelen çok hızlı. "Sadece yönümü bulmaya çalışıyorum. Forsyth Pen'de buz pisti yok." Gözlerindeki hoşnutsuzluğu görünce, "Ama kardiyo ve ağırlık antrenmanlarıma devam ettim. Formdayım. Bunu başaracağım. Wicker ve ben ekstra antrenman için erken gelebiliriz."

Wick buna bayılacak.

Beni izleyip değerlendirirken bir anlık gergin bir sessizlik oldu. "Kendini kanıtlaman için sana bu hafta sonu bir maç veriyorum. Aksi takdirde, yerini doldurabilecek daha az yükü olan başka oyuncularım var."

"Peki babam bunu biliyor mu?" İstediğim için değil ama önemli olduğu için soruyorum.

"Bu onun ültimatomuydu." Yüzünde bir titreşim belirdi. Sempati mi? Hay sikeyim. Başımı sallayarak, "Anlıyorum." dedim.

"Güzel." Kapıya doğru başını sallıyor ve ben ayağa kalkıyorum, vücudum yorucu egzersizden dolayı ağrıyor.

Duş alıp üstümü değiştirdiğimde, Wicker da dahil olmak üzere herkes çoktan gitmişti. Arabada olmasını bekleyerek dışarı çıktım ama SUV gitmişti.

Onun yerine, babamın siyah Mercedes limuzini kaldırımda rölantide duruyordu.

Şoförü ve güvenliği, Frank adında şişman bir herif, ben yaklaşırken kapıyı açıyor ve hiçbir kelime konuşulmaması önemli değil. Emir çok netti.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Arkaya geçtim, babamın karşısına oturdum. Her zamanki gibi beyaz bir takım elbise giymiş. Yanında kristal bir bardakta bir içki duruyor ve bakışları aşağıya kaymış, telefonunda bir şeylere bakıyor. Tanrı korusun, gözlerimin içine bakıyor.

Şoför arabayı çalıştırıyor ve hareket ettikten sonra telefonunun ekranına dokunmaya devam ediyor. Endişem her geçen dakika artıyor, ta ki ben başlayana kadar: "Bugün yaptığım hatalar benim hatamdı. Dün gece yeterince uyuyamadım. Koç Reed'le daha fazla çaba göstermem, erken gitmem ve-"

Kafasını kaldırmadan elini kaldırarak beni susturdu. Ekrana birkaç kez daha dokunduktan sonra duraklıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Seni oğlum yaptığımdan beri, tıpkı kardeşlerin gibi sana da her türlü imkân sağlandı. En iyi okullar. Mükemmel özel dersler. Yeteneklerini geliştirmek için özel koçluk. Kendi başına yeteneklisin, testlerin en yüksek yüzdelik dilimlerde.

Ayrıca Ashby olmanızdan kaynaklanan özel bir hareket alanınız da var. Sen tutuklandığında bu hakkı geri aldım."

Babamın bağlantıları, gücü ve parası beni kolayca suçlamalarımdan kurtarabilirdi. Ya da en azından bileğime bir tokat yiyebilirdim. Ama o bana bir örnek olmaya karar verdi. Sadece kardeşlerime değil, East End'e de. Öfkesi sınır tanımıyor. Başarısız olursan cezalandırılırsın, adın batsın.

"Patavatsızlıklarının bedelini ödedikten sonra, geçmişi temizlemek istedim. Sana aile olmanın ayrıcalıklarını geri vermek istedim. Seni evimizin en büyük onuru olan Prens yaptım. Sana bir varis yaratma şansı veriyorum ki bu da ömür boyu sürecek ödüllerle birlikte geliyor." Bunun için ona teşekkür edemeden aniden soruyor: "Seni neden hokey takımında istediğimi biliyor musun Pace?"

Kontrol.

Programlarımızı yükümlülüklerle doldurma şekli onun için her zaman kontrolle ilgili olmuştur.

Ama ben "Hayır efendim" diyorum ve bu yalan bile değil. Neden başka bir saçma iş değil de hokey olduğunu bilmiyorum.

"Tecrit edilmeyi her zaman son derece iyi karşıladın. Wicker elbette buna asla katlanamazdı. Lex dayanabilirdi ama bunun ona yaptıklarından hoşlanacağımı sanmıyorum. Öte yandan sen..."

Kaşları yukarı doğru kalkıyor, muhtemelen ilk cezalarından bazılarını ne kadar iyi karşıladığımı hatırlıyor. Babamın beni zorladığı ve çabucak uyum sağlayamadığım hiçbir karanlık delik olmadı. Zihnimde hikayeler yaratarak onu keskin tuttum ve her zaman hızlı arkadaşlıklar kurabileceğim bir şeyler bulabildim. Bir keresinde, Geraldine adında küçük bir örümcek. Başka bir sefer, Gölge adını verdiğim parlak bir böcek. Kayda değer bir seferinde, Wicker ve Lex gibi davrandığım bir çift fareyle tanışmayı başardım. Onlarla günlerce konuştum ve bir dahaki sefere oraya indiğimde hala havalandırmada yuva yapıyorlardı, ben de onlarla biraz daha konuştum. Onlarla o kadar çok konuştum ki

Wicker ve Lex'in hangi versiyonlarına şunu ya da bunu söylediğimi unuttuğum fareler. Ne zaman orada bile olmadıkları eski bir tartışmayı açsam gerçek kardeşlerimin kafası karışırdı.

Babam viskisini yudumlar. "Ama hiçbir Prens tek başına hükmedemez. Uzakta geçirdiğin zamanın ekip çalışmasına olan yakınlığına zarar vermediğini bilmem gerekiyor."

Bu suçlama içimde sıcak bir öfkenin alevlenmesine neden oluyor. Ona "Bir takımın parçası olabilirim," diyorum ama bu sadece yarı yarıya doğru. Eğer takım Wick ve Lex ise, o zaman bu bir soru değil. Hapishanede olmak birbirimiz için ne olduğumuzu değiştirmedi.

Babam mırıldanarak kristal bardaktan buz küpünü inceliyor. "Yanılıyor muyum, yoksa Prensesi küçük evcil hayvan projelerinden biri mi yaptın?"

Donup kaldım. "Efendim, ben-" Bunu inkar etmenin bir faydası yok. Bundan eminim. Sonunda başını kaldırıp bakışlarımla buluştu.

"Çünkü eğer öyleyse, onaylıyorum."

Sanki biri beni boğazlamak için pusuya yatmış gibi limuzinin kabinine göz gezdiriyorum. "Biliyor musun?"

"Verity Sinclaire iliklerine kadar West End'li. Asilik, meydan okuma ve inatçı çatışma açlığı onun hükümdarlığını hepimiz için rahatsız edici hale getirecek." Sanki şu anda bir karara varıyormuş gibi başını sallıyor. "Prensesimizi dize getirebilmemiz gerekecek."

Gözlerim seğiriyor. "Anlıyorum."

"Onu işaretlemeyeceksin," diyor bardağını bana doğrultarak. "Ona zarar vermeyeceksin."

Birden aklıma Bruce Oakfield'ın adının baş harfinin sırtının küçük bir kısmına kazınmış olduğu anı geliyor. "Hayır, efendim, yapmayacağım."

Bazen babamın insanlara böcekmiş gibi bakma tarzı vardır. "Lex'e aşık olabileceğine inanıyorum" diye eklediğinde de bana öyle bakıyor.

Vücudumdaki her hücre şaşkın bir öfkeyle geri çekiliyor. "Neden?"

"O senden daha nazik," diye yanıtlıyor, "ve Wicker'dan daha sabırlı. Onunla bir bağ kurduğunu görebiliyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"Hayır." Cevap otomatik ve biraz fazla kaba. Sesimi eğiterek açıklıyorum: "Lex yeterince eğilmiyor. Çok dengeli. Dediğin gibi, o Batı Yakası'ndan. Duygusal birine çekilir. Değişken birine. Birine-"

"Senin gibi." Bir yudum daha alırken bardağının kenarından beni izliyor. "Senin yüz hatların ve onun gözleri." Sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi kelimeler mırıldanır gibi. Gözlerindeki tuhaf şaşkınlık, "İkinizden olağanüstü bir çocuk olur" dediğinde netlik kazanıyor.

O kadar nutkum tutuldu ki uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim aptal aptal gözlerine bakmak oldu. Orada midemi şiddetle bulandıran bir yumuşaklık var. Sonunda "Teşekkür ederim," diyebildim, çünkü babamı az önce bana ölü, boş ruhunda mümkün olan en büyük iltifatı ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Onunla birlikte *yaratmamı* istiyor.

Araba köprüyü geçerken yumuşaklık yavaş yavaş azalıyor, ikimizin de bakışları pencereden dışarıya çevrilmiş durumda. Daha kapıya varmadan garaj yolunun arabalarla dolu olduğunu söyleyebilirim. Bu gece ilk resmi PNZ toplantımız var. Danner salonu içecekler ve fazladan sandalyelerle hazırlarken muhtemelen tüm kardeşlik bekliyordur. Wicker'ın geçen gün yaptığı gibi, bırakın onu çivilemeyi, nefes almaya bile zor zamanımız varken Prensesi nasıl hamile bırakacağımızı merak ediyorum.

Ancak kapıdan içeri girdiğimizde babam bu tuhaf, kesif sessizliği bozuyor. "Eğer bu hafta sonu oyunu kazanamazsan," diyor kırık cam gibi keskin bir sesle, "Lex'e işaret parmağını aldıracağım."

Araba durduğunda dişlerim kenetleniyor, alnımdan ter fışkırıyor. "Evet, efendim."

17

Verity

GÜM.

Salkım söğüt dayanıklıdır ve hızlı büyür. Yorganımın üzerindeki altın rengi ipliği parmağımın etrafında dolaştırırken bunu düşünüyorum.

Güm.

Düşük kaliteli toprakta yetişebilir, ancak tırmanabileceği nemli ve verimli bir yeri tercih eder. Bir kafes. Bir duvar. Bir ağaç.

Güm.

Burada istilacıdır, yerli bitki türlerini hızla boğar ve yine de tohumlardan yetiştirilen örneklerin çiçek açması onlarca yıl sürebilir. Okuduklarıma göre, çelik almak daha iyi.

Güm.

"Sikeyim!" Wicker homurdanıyor, kalçalarını arkamdan bana çarparken parmakları içeri giriyor. Altın ipliğin üzerinde moraran parmağımın ucunu izlerken onun şiştiğini ve kabardığını hissediyorum.

İpliği bırakıp kanın tekrar derimin altına süzülmesini izliyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi," diye soluyor, kalçalarını tembelce dürtüyor, sanki

çizerek. Muhtemelen öyle. Şifonyerimin üstündeki aynada gördüğüm yansımasından, buluştuğumuz yere bakmasını, çekerken dudağının dişlerinin arasında kaybolmasını izliyorum.

Sürükleme yavaş ve kaygan ve beni ürpertiyor, ancak elde edemeyeceğim bir serbest bırakma umuduyla zonkladığım gerçeğiyle yüzleşmeyi reddediyorum.

Yasını tutamayacak kadar yorgunum.

Wicker tam gece yarısı geldi, ama bu sefer onu bekliyordum. Belki de bu yüzden Prenses'i dokuzda yatırıyorlardı - böylece Prens seks delisi bir manyak gibi kapısından içeri g i r m e d e n önce birkaç saat uyuyabiliyordu.

En azından Wicker önce beni boğmaya çalışmadı. Sadece parmaklarını şıklattı, yatağın ayakucunu işaret etti ve kemerini çözmeye başladı. Yatağın üzerine eğilip arkadan sokulmadan önce külotumu çıkarmak muhtemelen umabileceğim en iyi şeydi.

İç çekerek ayağa kalktım ve aceleyle attığım külotuma uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Wicker, buraya gelirken giydiği tişörtü aletini silmek için kullanarak soruyor.

"Temizlenmeye gidiyorum."

Bana bir bakış attı. "Zahmet etme," diyor ve yatağa uzanıyor.

Onun esnemesini izliyorum, gözlerim kaslarının garip bir şekilde kedi gibi kaymasına ve esnemesine takılıyor. "Ne yapıyorsun?"

Mavi gözlerinde odama daldığında gösterdiği o çılgınca, tek bir noktaya odaklanma hali yok. Şimdi yastığımı kabartarak esnerken tembel ve kapüşonlular. "Rahatlıyorum."

Yatağı tarıyorum, sonra kapıya bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Burada mı?"

Parmaklarını başının arkasında birleştiriyor, gözlerini kapatıyor. "On dakika içinde tekrar gideceğiz. Dediğim gibi," gözlerini kırpıştırıyor, "temizlemekle uğraşma."

Kaşlarımı çatarak külotumu yere fırlatıyorum ve ondan olabildiğince uzağa uzanıyorum, Tanrı bilir ikinci raundu beklerken kaslarım kaskatı kesiliyor. Kafamda gerçekleri tekrarlayarak, merkezimin ihtiyaçla yanmayı bırakmasını dileyerek geçiriyorum. *Wisteria*. Onunla ilgili başka bir şey vardı, değil mi? Neyi unutuyorum?

Wicker yer değiştiriyor ve ben de çevremden onun çoktan hayata dönmüş, sertleşmiş ve ucu kızarmış sikini yumruklayışını izliyorum. Başını çevirip bana bakarken kısık, istekli bir ses çıkarıyor.

"Şifonyerin karşısında," diyor başıyla işaret ederek. "Bu sefer seni orada istiyorum."

Daha sonra, şifonyerin üzerine eğildiğimde, Wicker bana çarparken parmaklarım arka kenarı sıkıca kavradığında, kızarmış yanaklarımızı görmek için yansımaya bakmamaya çalışıyorum. Ona nasıl geri itildiğimi düşünmemeye çalışıyorum, hisler beni akılsızca sürüklüyor. O anın içinde olmamaya çalışıyorum ve o boğuk bir homurtuyla geldiğinde, şifonyer gürültüyle duvara çarptığında, unuttuğum şeyin ne olduğunu hatırlıyorum.

Wisteria tohumları.

Zehirlidirler.

BENI YEMEKTE BULDU.

Her zamanki gibi yalnız başıma yemek yiyorum ve mantar ya da tofu olabilecek bir şeyi zorla yutmaya çalışırken telefonumda gül budama ile ilgili bir video izliyorum. Yutarken fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Wicker yanımda durup fermuarını açtığında bu çok zor oluyor. "Gitmem gerekmeden önce on dakikamız var," diyor masaya vurarak. "Tam burada."

Wicker'ın nereye gittiğini bilmiyorum ama o ve Lex bir döner kapı gibi girip çıkıyorlar, her zaman telaşlı ve tedirgin görünüyorlar. Hokey. Performanslar. Röportajlar. Ashby'nin onlara yaptırdığı iş her neyse, muhtemelen onlara kalan az zamanı da alıyor. Bu da gün içinde yapılan 'depozitoların' aceleye getirildiği ve herhangi bir sıcaklık ya da özen gösterilmediği anlamına geliyor.

Geceleri de böyle bir şey yaşamıyorum.

İç çekerek ayağa kalkıyorum. Bir çift külot giymeyeli yaklaşık on sekiz saat oldu. Seksi olduğu için ya da Wicker'ın kolayca erişebilmesini istediğim için değil. Sadece en pratik yol bu olduğu için.

Bu günün beşinci raundu olacak.

Masanın üzerinde kayarak bacaklarımı

açtım.

Wicker siki boxer'ından yarıya kadar çıkmış halde duraklıyor, mavi gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, bakışları yayılmış kalçalarıma düşüyor. "Arkanı dön ve eğil."

"Hayır," diyorum, sesim kararlı. "Bu evdeki her yüzeyde becerilmekten bıktım. Kalçalarım acıyor." Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. Partiden beri beni yüz yüze sikmedi. *Ya da* beni boşaltmadı. "Bunu böyle yapmak istiyorum." Bu istek karşısında irkilmiş görünüyor, öyle ki bir sonraki kelimelerini DKS benzeri bir dürüstlükle ağzından kaçırıyor.

"Sana bakmak istemiyorum!" Bu itiraf karşısında o da neredeyse benim kadar şaşırmış görünüyor. Gözleri aynı hızla kapanıyor ve yüzündeki o ukala ifadeyle bana bakıyor, çenesi benimki kadar yüksek. "Ama eğer bana *gerçekten* bakmak istiyorsan, o zaman-"

Aşağı atlayarak dönüyorum ve masanın üzerine eğiliyorum. "Boş ver."

Bir kerede bu kadarını kabul etmek neredeyse imkansız.

Ertesi akşam solaryumdayım ve her şeyin durumunu değerlendiriyorum. Bahçe içeri girmiş ama hepsi ölmüş, geriye sarmaşıklar ve döküntüler kalmış.

Tehlikeli bir şekilde aranan hazinelerine bir iskelet gibi tutunuyor.

Yine de buradaki sessizlik evin geri kalanındaki durgun sessizlikten farklı. Ocak soğuğunda bile bu sessizlik bir şekilde daha sıcak. Huzurlu. Dinlendirici.

Nefes alabiliyorum.

Her ne kadar bahçenin şu anki halini görmeye çalışsam da, olabileceklerle o kadar doluyum ki başka bir şey düşünmek zor oluyor. Telefonumla fotoğraf çekiyorum, böylece yukarı çıktığımda dizüstü bilgisayarımda üzerlerine çizim yapabiliyorum, bildiğim tek yolla hayata geçiriyorum. Buraya, eğrelti otları. Şurada, Danner'ın çay içmesi için bir masa. Doğu ucunda güller, doğal olarak, çünkü onlardan nefret etmeye başlamış olsam da, Saray onlarsız Saray olmazdı. Yine de renk. Parlak ve canlı bir şey lazım.

Salkım salkım değil.

Belki çan çiçeği ya da sabah sefası.

Ama solaryumun huzurlu doğasının bir dezavantajı var. Beni sürekli hazırlıksız yakalanma durumuna sokuyor gibi görünüyor, bu yüzden Lex'in sesini duyduğumda yerimden sıçrıyorum.

"Pace seni kaybetti."

Döndüğümde onu kollarını kavuşturmuş bana bakarken buluyorum. "Beni mi kaybettin?" Kalbim çılgınca çarparak soruyorum. Lex'in bu halinin uyanık, giyinik, saçları düzgünce düğümlenmiş olduğunu bilsem de, ona bakıp diğer halini görmemek yine de zor.

Altın gözlü ve vahşi enerjili olan. Lex çenesini yukarı kaldırır. "Burada kamera yok."

Bakışlarını takip ediyorum, bu solaryumu her gün biraz daha sevdiğimi düşünüyorum. "Burada olmaya iznim var," diye acele ediyorum, sesim savunmacı. "Danner dedi ki-"

"Kuralları Danner koymuyor." Lex'in gözleri aşağıya bakıyor ve ben neden bakmaları gerektiğini neredeyse unutuyorum. Boğazımın etrafındaki çürükler sadece silik

Şimdiye kadar lekeler. "Her neyse, buraya gelme sebebim bu değil. Saat dokuzda bir toplantım var, o yüzden hemen aşağıya inmen gerekiyor."

Kalbim aynı anda hem batıyor hem de yükseliyor. Beklenti ve korku birbirine karışıyor ve telefonu cebime sokuyorum. "Anlıyorum."

Çünkü başka neden o ya da onlardan biri beni takip etsin ki?

"Eskisi gibi olmayacak," diyor, kelimeler beklediğimden biraz daha sert. "Bu sadece..." diye yutkunuyor. "Her şey iyi olacak. Ben uyanığım."

Ses tonundaki savunmacı tavra şaşırarak başımı kaldırdım. "Öyle olduğunu biliyorum." "Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Biliyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Bana öylece yaklaşmamalıydın."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye tersliyor ve gözlerine öyle bir karanlık doluyor ki ürpermemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun. Kardeşlerim hakkında her şeyi bilmiyorsun. Ve sen de bu ev ya da genel olarak East End hakkında her şeyi bilmiyorsun."

Sadece bildiğimi ona söylememeyi başarıyorum. "Ben... bilmiyorum," diye kabul ediyorum.

Bildiğim tek şey dışarıdan bakıldığında Prenslerin, Mor Saray'ın ve muhtemelen bu solaryumun bile güzel göründüğü; parlak insanlar ve umut dolu yerler. Oysa gerçekte içerisi ölü ve çürüyen, acı ve içerideki herkesin hayatını boğan bir yer.

Lex dönüyor, belli ki beni takip etmemi bekliyor ve ben de yapıyorum, görevimi yerine getirmeye istekli bir şekilde, *onun* amacını yerine getirmesine izin vermek için: çorak bir arazide yaşam yaratmak.

"BANA BAK."

Lex'in emriyle gözlerim açılıyor, bakışlarımız kilitleniyor. Menisi içimi doldururken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve neden her zaman bunu talep ettiğini merak ediyorum. Şırıngayla ne yaptığını düşününce yanaklarımın kızardığını görmek hoşuna mı gidiyor? Beni aşağılamak için mi? Eğer öyleyse, hiç de öyle hissettirmiyor. Yavaşça içime boşaltırken bakışlarında hiç tatmin yok.

Çoğunlukla, onu çıkardığı anda kanım akmaya başlıyor, çünkü bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum.

Ben.

Tam kendimi lateks kaplı parmaklarının klitorisime yapacağı baskıya hazırlıyordum ki cebinden bir şey çıkardığını fark ediyorum.

İkinci bir meni şırıngası.

Boğazını temizlerken yanaklarında bir renk lekesi var ve şırıngayı dikkatlice içeri kaydırmam için bana yol açıyor. "Bak-" Bitirmiyor çünkü bitirmesine gerek yok.

Tam ona bakıyorum.

Pistonu gözünü kırpmadan itiyor, içime bir kez daha b o ş a l ı r k e n çenesinin kenarı geriliyor. Zihnim sorularla dolup taşıyor. İki kez mi boşaldı, yoksa Pace gibi tek bir orgazmda o kadar çok boşaldı ki tek bir şırınga bile yetmedi mi? Bu ne anlama geliyor?

Şırıngayı çıkardığında keskin bir nefes alıyorum çünkü şırınganın sıcaklığını hissediyorum.

"Kahretsin." Lex sarsılıyor, lateks kaplı iki parmağıyla yakalayıp deliğime geri götürüyor.

Parmakları içime girdiği anda boşalıyorum.

Hızlı ve sarsıcı, vücudum şiddetle çırpınıyor ve tek yapabildiğim nefesimi tutup olmasına izin vermek. Lex'in gözleri benimkilere kilitleniyor, neredeyse benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor ve ben sesimi bulmakta zorlanıyorum.

"Dün... Wicker..." İstemeden de olsa parmaklarını sıkıyorum ve Lex'in çenesinin titremesini izliyorum. "O değil, bilirsin."

Lex bir şekilde durumu toparlıyor ve klinik ifadesi geri gelse de kaşlarını çatıyor. "Seni bir günde altı kez sikti ve bir kez bile boşaltmadı mı?"

Soru retorik, ama omuz silkerken tavana doğru bakıyorum. Ciğerlerimde dönüp duran ve aslında Wicker'la bile ilgili olmayan hayal kırıklığını dile getirmem mümkün değil. Bana mutlak delilik noktasına kadar işkence etmekten zevk alan ve sonra beni odama geri gönderen Pace ile ilgili bile değil, sızıntı ve acı verici bir şekilde hassas. Kendi başımın çaresine bakamayacağım gerçeğiyle bile ilgili değil, çünkü artık Pace ve Kral'ın bu malikanenin her köşesinde gözleri olduğunu biliyorum.

Lex'in bana kazara yaşattığı orgazm hızlı, kısa süreli ve tamamen hayal kırıklığı yarattı ve bir dahaki sefere kendimi bu kahrolası üzengilerde bulana kadar alacağım tek şey bu.

Zevk bu duvarların içinde yaşamaz. Sözleşmelerin bir parçası değil. Bir varis yaratma göreviyle tamamen ilgisiz - hatta anlamsız.

Ben bunu anlıyorum.

Vücudum anlamıyor.

Lex beni izliyor, parmakları çekilirken ayakta duruyor ve ben istemeden de olsa onlara tutunuyorum, bedenim kenetleniyor. "Onun yapmasını istedin, değil mi?" diyor ve sorunun derin ve yumuşak temposunda sinirlerimi alevlendiren bir şey var.

Sonra boştaki avucunu kalçamın yanındaki masaya yerleştirip parmaklarını sert ve sivri bir şekilde içime sokuyor.

"Oh, Tanrım." Nefes nefese kaldım, avucunun içine doğru eğildim.

Omzunu kaydırıp daha derine sokarken bileğindeki tendonlar esniyor. "Bunun için yalvarmak istedin ama yapmadın. Seni suçladığımdan değil. Wicker'ın egosu yeterince büyük." Dudaklarını ıslatarak yaladığında kehribar rengi gözleri beni sabitliyor. "Ama benim için yalvaracaksın."

Yumruklarımı kıvırarak kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. "Lütfen."

"Bu kadar kolay mı?" Vücudumun hareketlerini izlerken göz kapakları ağırlaşıyor, başparmağı klitorisimi okşuyor. "Wicker ile iyi olmalı. Eminim öyle olmasını istememişsindir. Muhtemelen hoşlanmamak için çok uğraştın - onun mükemmel aletinin tam doğru yere çarpmasını ve adını haykırmanı istememek için."

Ürperirken gözlerim kapanıyor. "Oh, lanet olsun." O haklı.

Tanrım, o haklı.

Wicker'ın içi çirkin olabilir ama dışı seksin vücut bulmuş hali. Bu yüzden beni delerken onu izlememek en iyisi, çünkü hareketleri bile dayanılmaz derecede erotik. Ve sadece o değil. Pace, tüm karanlık yoğunluğuyla, halıyı ayağımın altından çekmeden önce beni ne kadar ileri götüreceğini bir şekilde biliyor.

Lex'in kadifemsi sesi devam ediyor, "Buraya oturduğum anda ne kadar ıslak olduğunu koklayarak anladım." Yüksek sesle nefes aldığını duyuyorum, parmakları içimde dönüyor. Bir sonraki konuşmasında sesi daha yakın, vücudu masanın üzerinde kıvrılmış, bana bakıyor. "Tanrım, sırılsıklam olmuşsun. Onun için mi bu kadar ıslandın?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve parmakları içime girerken kehribar rengi gözlerinin parladığını görüyorum. "Seni bir sürtük gibi kıvranırken görmenin nasıl bir his olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." İstemeden de olsa bir dürüstlük anı. Wicker beni böyle görmeye hiç yaklaşmamıştı, akıl sağlığım için çırpınırken çaresizlik içinde kıvranıyordum.

Lex'in gözleri şaşkınlıkla parlıyor, ama aynı hızla kayboluyor, ağzını ayırıp fısıldıyor: "Sadece ben, o zaman."

Her şeyden çok bu düşünce -bunun paylaştığımız bir sır olduğu imasıbaşparmağı klitorisimin üzerinde çalışırken havai fişeklerin sıcak ve ani bir şekilde patlamasına neden oluyor.

Kendimi kaybettiğimde ağzımdan dökülen iniltiyi durduramıyorum. "*Lex*."

Gözlerim tekrar açıldığında, alevlenen burun deliklerinden çıkan her nefesle birlikte sallanıp düşen bir tutam saçını görüyorum.

Göğsüme bakıyor, iki parmağı hala içimde gömülü. Ve sonra

gitti.

Sıcaklığının yokluğunu bir buzlu su şoku gibi hissediyorum, dizlerim kapanıyor. Kanımı aldıktan sonra beni kayışla bağlamadığı ilk kez aklıma geliyor. Aceleyle ince önlüğü kalçalarımdan aşağı çekiyorum, hâlâ yapışkan salgısını üzerimde hissediyorum.

Kapının yanında eldivenlerini silkeliyor, sırtının geniş çizgisi derin nefeslerle genişleyip daralıyor. "Bu işe yaramıyor."

Boğazım gergin bir yutkunmayla tıkırdıyor. Gömleğinin altında ne olduğunu bildiğimden, sırtındaki yara izlerini hayal etmekten kendimi alamıyorum ve ellerini yıkamak için döndüğünde, suçlulukla bakışlarımı yüzüne dikiyorum. "Ne?"

"Önlük engel oluyor." Suyun altında ellerini ovuyor, gözleri sert, sarsıntılı hareketlere sabitlenmiş. "Bir dahaki sefere soyunacaksın ve öyle kalacaksın. Alçakgönüllülüğe ihtiyacımız yok. Yapacak bir işimiz var."

"Oh," diye nefes alıyorum, daha önceki savunmacı tonun daha fazlasını algılıyorum. "Tamam."

Kolayca kabul etmeme şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Duvardan üç kağıt havlu koparıp avuçlarının arasında ovuşturuyor ve odadan çıkmadan önce onları fırlatıp atıyor.

Arkasına bile bakmıyor.

Ağır bir şekilde masaya geri çökerek kaslarımı esnetiyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. "*Tamam.*"

~

"*BENIM GÜZEL PRENSESIME. Hüküm sürsün." -HD*

Küçük bir teşekkür ederek bir sonraki gülü alıyorum. PNZ üyeleri çeşme başında bana yaklaşırken kendime bir sürü boş soru soruyorum. Tüm bu güllerin nereden geldiğini merak ediyorum. Forsyth'te pazartesi günlerini iple çeken bir çiçekçi olmalı. Geçmiş Prensesler tüm gülleri ne yapıyorlardı? Kompost mu?

Arkamda, kardeşlik Pazartesi tekliflerini yaparken Prenslerim duyulabilir bir şekilde sabırsızlanıyor. Pace ağırlığını kaydırdıkça ayakkabılar taşa sürtünüyor. Wicker'ın tabanı yavaş bir ritimle vuruyor. Lex'in çantası omuzdan omuza geçerken hışırdıyor. Laura, Kathleen ve Andrea'nın on adım ötede olması durumu daha da kötüleştiriyor.

Tam son çocuğun gülünü almak için uzanıyordum ki bunun bir gül olmadığını fark ettim.

Dijital tasarım dersimden tanıdığım Tommy bana gergin bir gülümseme veriyor. "Sizi kırmak istemem Prenses. Kullanılmış ama hâlâ mükemmel çalışıyor." Elinde, üzerinde bir grafik çizim tabletinin fotoğrafı olan bir ürün kutusu var. "Sadece birkaç kez denedim."

Bir dizi hızlı göz kırpıyorum. "Bu... benim için

mi?" Arkamda, Prensler aniden hareketsiz kaldı.

Başını sallayıp elime tutuşturuyor. "Cuma günü Profesör Moore'a bölümün fazladan öğrencisi olup olmadığını sorarken seni duydum."

Kutuyu elimde tutuyorum, afallamış durumdayım. "Tommy, bu çok fazla."

Bana garip bir bakış attı. "Süslü bir şey değil. Bazı ekstra kalem uçları var, ama-"

"Bitti mi?" Lex'in sert sesi neredeyse kulağımın dibinde, omzumun hemen üzerinde olduğunu fark etmemi sağlayacak kadar yakın.

Tommy'nin ağzı tık diye kapanır. "Evet. Evet." Ve sonra koşarak uzaklaşıyor. "Kıç yalayıcı küçük orospu," diye mırıldandı Pace, öbür tarafımda belirerek

omuz. "Çizim tabletini ne yapacaksın ki? Sana zaten bir dizüstü bilgisayar verdim."

Kutuyu sıkı sıkı tutuyorum, elimden alacakları endişesinden kurtulamıyorum. "Dizüstü bilgisayarda çizim yapamam," diyorum, solaryumda çektiğim fotoğrafları düşünerek. Onların üzerine çizim yapmak için bir şey istemiştim.

Pace kutuya bakıyor, ağzı düz, gergin bir çizgi. "İçinde casus yazılım falan olabilir."

"Casus yazılım mı? Öyle bir şey yok. Olamaz," diye ısrar ediyorum, geri çekilerek. "Bu sadece bir USB aygıtı."

Pace'in gözlerinde beni ürperten bir gölge var. "Bu riski göze almamalıyız," diyor uzanarak. "Ver-"

Wicker'ın sert sesi onu durdurur. "Geri çekil lan." Alçak duvarda oturmuş, Pace'i izlerken kaşlarını çatmış. "Her Prenses'in hediyelerini kabul etmesi bir antlaşmadır. Tüm bunlara değmesini sağlayan şey bu. Bu onun hakkı." Çantasını omzuna atarak ayağa kalkıyor ve kardeşlerine bakarken gözlerinde beliren koruyuculuk parıltısı karşısında nutkum tutuluyor.

Ne onlardan ne de benden.

Hediyemi saklama hakkımı koruyor.

Bana verdiği son 'hediyenin' kendisini hokey oynarken izlemem için bir sonraki iç saha maçına bedava bilet olduğu düşünüldüğünde, tüm bunlar kafa karıştırıcı.

"Bir dahaki sefere böyle bir şeye ihtiyacın olduğunda," diye ekliyor önüme geçerek, "bunu sen iste. Etrafta dolaşıp sadaka dilenme. Bu bizi kötü gösteriyor."

Ben daha bu emre kızamadan, Wicker beni vücudunun kokusu ve dilinin kaygan tadıyla saran bir öpücük için eğiliyor. Teklif sonrası öpücükler, artık biliyorum ki, her şeyden çok halka açık bir performans.

Ama Tanrım, bu işte çok iyi.

Dilimi yalarken yanağımı kucaklamak için uzanıyor, hareket o kadar yumuşak ve elektrikli ki kutu neredeyse kollarımdan kayıyor.

Geldiği gibi aniden gitmiş, Öğrenci Merkezi'ne giden yolda sinsice ilerliyor. Figürü kalabalığın arasından kendinden emin bir çizgi çiziyor ve Pace onun ardından bakakalıyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, çenemi tutuyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor. Pace'inki hiç de bir performans değil. Tıpkı geçen seferki gibi cezalandırıcı ve sert, ağzımı ayırdığında alt dudağımı sıyıran dişleri kadar keskin bir tadı var. "Saat dörtte burada buluşalım," diyor, koyu renk gözleri benimkileri deliyor. "Bugün çoklu mevduat gibi bir gün gibi hissediyorum."

Gözlerindeki parıltı, yedi saat önce yaptığı ilk para yatırma işlemini hatırlatıyor ama buna ihtiyacım yok. Kalçalarımdaki kaslar, kanepesine oturduğumda iyice açıldığım için hâlâ yanıyor. Geçen seferki gibi, beni masa sandalyesinden izledi, beni tekrar tekrar akıl sağlığımın sınırına kadar zorlarken dakikaları geri saydı.

Saat on ikiyi vurur vurmaz, kendini içime boşalttı.

Daha önce duş almış olmama rağmen, iç çamaşırımdaki kalıntıların hala dışarı sızan nemini hissedebiliyorum.

Lex en son önümde beliriyor, kehribar rengi gözleri kutuya dikiliyor. Ağzında beni tedirgin eden bir hoşnutsuzluk ifadesi var. "Gülleri seviyor musun ki?"

Bu sabah benim için masaya bıraktığı gülü düşünerek duraksıyorum. Her zamanki gibi. Krem rengi. Dikensiz. Beyaz kart iliştirilmiş.

"*Güzel Prensesime, hüküm sürsün.*" -L

Şu anda yatak odamda diğerlerinin yanında duruyor, üçü de acımasız bir yaşam gradyanı gibi görünüyor. Ölüyor, ölü, daha da ölü.

İtirafın tadı ekşi. "Eskiden öyleydim."

Bakışlarının ağırlığı rahatsız edici. Neredeyse onun muayene masasında olmak gibi, o kehribar gözler beni analiz ediyor. Başka bir şey söylemeden eğilip şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Tüy gibi hafif, yatışlarımız sırasında benimle konuşmasının tam tersi ve kesinlikle uykusunda bana saldıran canavara hiç benzemiyor. Bu bir

ve bir hevesle geri adım attığında, elini tutup onu durduruyorum.

Kaşları kalkıyor ve ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, aramızdaki çiçekleri eziyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"İyi günler Prensim."

O tepki vermeden önce dönüyorum, bakışlarım fahişelerin üzerinde geziniyor, Kathleen'in ifadesi kıskançlıkla çarpılıyor. Omuzlarımı geriye atıp burnumu ağır gül demetine bastırarak uzaklaşmamı izliyorlar. Konumumla ilgili gerçeği bilmek benim için bir şey, ama Forsyth'in geri kalanının benim bir döl çöplüğünden başka bir şey olmadığımı düşünmesi başka bir şey. East End'e oyun oynamaya geldim ve patikada yürürken bir haftadır ilk kez bir güç patlaması hissediyorum.

Sarayın içinde başıma gelenleri kontrol edemeyebilirim ama dışarıda dünyaya her şeyin mükemmel olduğunu gösterebilirim.

ÇENEM AĞRIYOR ve dizlerimin de pek iyi hissetmediğini hatırlatan bu hatırlatmadan rahatsız olarak dikkatlice yeniden ayarlıyorum.

Dernek üyelerinden biri, "Sevgililer Günü hakkında bir önerge vermek istiyorum," diyor.

Saat sekiz ve hepsi onları ilk gördüğüm odaya doluşmuş durumda. Sağıma bakarsam, tahtın altını bir an için görebiliyorum.

Gözlerimi kapalı tutuyorum.

"İşte yine başlıyoruz," diye iç geçiriyor bir başkası.

İlk adam sert ve talepkâr bir sesle devam eder: "Bence Oda'dan dansçılar getirmeyi düşünmeliyiz. Prensler her yıl bunu reddediyor ama Wicker, anlıyorsun, değil mi? Onlar bizim en iyi varlıklarımızdan biri. Özel bir gösteri yapmalıyız."

Lex cevap verecek. "Babam buna asla izin vermez."

"Ödeyeceğiz," diye ısrar ediyor adam. "Nu Hayvanat Bahçesi'nden biraz fon aktarabiliriz ve-"

"V-Day partisi aşıklar içindir." Pace konuşurken uzun parmakları saçlarıma dolanıyor ve kafa derimi hafifçe ovuyor. Ağzımdaki sik hevesle seğiriyor. "Kızlarınızı getirebileceğiniz bir şey. Onları romantize et. Kendilerini özel hissetmelerini sağlayın." Yavaşça başımı aşağı itiyor ve sikinin kalın bir santimini daha boğazıma doğru itiyor. "Yaratılış striptizcilerle olmaz."

Yeni bir tükürük dalgası yutuyorum, yüzümü buruşturarak bilgiyi içime çekiyorum.

Ashby *bütün birliğin yaratmasını mı* istiyor?

Uzun masanın altına sıkıştığım için kimse beni burada dizlerimin üzerinde, yüzüm Pace'in kucağında göremiyor. Odaya ilk girenler bizdik, Pace parmağıyla önündeki zemini gösterip pozisyon almamı emrettiğinde çoktan sandalyesine çökmüştü.

Pantolonunun fermuarını açmamı

emretti. Aletini çıkarmamı.

Ağzımı üzerine koy.

Sessiz ol.

Prensine itaat et.

Şimdi şişmiş kafasını dilime doğru tutuyorum, parmaklarım Pace'in kalçalarına giriyor, o ve kardeşleri bir kardeşlik toplantısını izliyor. Pace beni burada tutan şeyin antlaşmalar olduğuna inanabilir, burnumdan yumuşak bir şekilde nefes alıyorum ve ara sıra sikini emiyorum.

Ama ben istihbarat için buradayım.

"Yaratmama gerek yok," diyor adam, ses tonunda öfkeli bir üstünlük havası var. "Kira zaten altı haftalık hamile." Oda gergin bir sessizliğe gömülüyor, Pace'in kasları avuçlarımın altında sertleşiyor.

Wicker havalı bir kahkaha atarak konuşmayı keser. "Tebrikler, Harker. Mükemmelliğe giden yolda creampie yapmayı başardın. Seni tanımak berbat olmalı

parti günleri sona erdi, ama V günü partimiz senin bekarlığa veda gecen olmayacak." Cevap beklemeden, "Başka bir önerin var mı?" diye sorar.

Bir süre sonra biri konuşur. "Bir sorum var."

Lex sıkılmış bir ses tonuyla, "Kraliyet Dory Baxter'ı tanıyor. Sorunuzu sorun."

Baxter ayağa kalkarken arkamdaki bir sandalye sürtünüyor. "Kontlar hakkında."

"Kontların işi bitti," diyor Pace alay ederek. Beni kendine yaklaştırıyor kucak.

Bazı sessiz fısıldaşmalar oldu ve sonra Baxter cevap verdi, "Eğer onlar "O zaman neden sokaklarda hâlâ bu kadar çok Viper Scratch var?"

Kulaklarım dikleşiyor ve Pace'e yumuşak bir emme daha veriyorum.

Wicker'ın omuz silkişini duyar gibiyim. "Belki West End'de bir erzak bırakmışlardır. Lucia'nın kızı onların Düşesi. Muhtemelen babasının uyuşturucu ticaretinden kalan mirasla geçiniyordur."

Bu suçlama göğsümün yakıcı bir öfkeyle kabarmasına neden oldu. Hiçbir evrende Lavinia ya da Dükler West End'in Viper Scratch için bir yuva olmasına izin vermez. Sy'ın saltanatının büyük bir kısmı Lionel Lucia'nın etkisini sokaklarından uzaklaştırmaktı.

Baxter da şüpheci görünüyor. "Hiç sanmıyorum. Loeffler, Dukes'larından birinin iyileşme sürecinde olduğunu söylüyor. Herkes kampüsteki destek grubuna gittiğinden bahsediyor. Orada ne diyor Lex? Toplantılarına gidiyorsun, değil mi?"

Panik damarlarımda dolaşıyor, çünkü Remy'nin bu toplantılara ihtiyacı var. Lex sırlarını dökmeye başlarsa, sessiz kalmayacağımı içgüdüsel olarak -endişe verici bir şekilde- biliyorum. Kendimi ifşa edeceğim. Remy'yi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir süre daha gergin bir sessizlik olur ve sonra Lex'in sert sesi duyulur. "Destek grubumuz tarafsız bir bölge, Baxter. Onlar dönüp aynısını bana yapabilsinler diye buna ihanet etmemi mi istiyorsun?"

Baxter, "Bilmemiz gerekiyor," diye ısrar ediyor.

"O zaman başka bir yol bul," diye tersliyor Lex. "Belki geçmiş Prensler sadakatsizliği sorun etmiyordu ama biz etmiyoruz. Bir dahaki sefere herhangi biriniz benden sözümü tutmamamı isterse, tacınızın geri alınması için bir önerge sunacağım."

Arabayla müzakerelere giderken söylediği sözler aklıma geldikçe kan beynime sıçrıyor. Lex Ashby belli ki sadakate her şeyden çok değer veriyor. Bu rahatlama çok şiddetli, çünkü bu odada, kendi evinin kardeşleri ve tebaası arasında bile Lex sözünün eri bir adam.

Forsyth'de nadir bulunan bir şey.

Perşembe günü tüm sırlarını Lavinia'ya açıklayacağımı bilmeme rağmen bu düşünceyi kendime yakın tutuyorum. İhanet düşüncesi beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Sanırım son bir saattir Pace'in sikinin ağzımda olması ve bir köpek gibi sevilmem sadakatimin kimde olduğunu hatırlatıyor.

Toplantı bundan sonra sert bir tonda devam eder. Önergeler ortaya çıkıyor. İnsanlar tanındı. Rory Livingston, Aralık ayı sonunda kaybolan kız kardeşi için el ilanları asmak üzere gönüllü bir grup oluşturmak istiyor. Onaylandı. Matt Kramus köprünün önünde bir araba buluşması düzenlemek istiyor ve Loeffler'e inanılacak olursa, yeni Porsche'sini göstermek için. Bu reddedildi.

Aklımın bir köşesinde, sözleşmelerin beni hizada tutmak için sürekli kullanıldığına dair bir düşünce v a r, ama uyguladıkları tek kişi ben değilim. Dilimi sikinin başının alt kısmına doğru hareket ettirirken, elimin yukarı çıkmasına izin veriyorum, parmaklarım tabanın etrafında kıvrılıyor.

Pace aniden durgunlaşıyor, saçlarımdaki parmaklar nazik okşama hareketlerine ara veriyor.

Yanaklarımı çukurlaştırarak yukarı çekiyorum, dudaklarım onun sıcak şaftının üzerinde kayıyor.

Dizleri zıplıyor. "Siktir." Küfür yumuşak ama sivri ve etrafındaki adamlar sessizlikle tepki veriyor. Boğazını temizleyerek, "Ceketimi soyunma odasında unuttuğumu hatırladım," dediğini duyuyorum.

Tabanının etrafındaki tutuşumu sıkılaştırmadan önce konuşmanın devam etmesini bekliyorum, ağzımı tekrar aşağı kaydırıyorum. Pace'in siki artık bana tanıdık geliyor. Yıllar önce bana gönderdiği resimler ve videolar vardı, sonra da onu hissederek ve izleyerek geçirdiğim onca saat. Wicker'ınkinden daha kalın ve kesilmemiş, ne kadar karmaşık göründüğüyle daha da korkutucu hale geldi.

Ama hiç de karmaşık değil.

Sert bir emme Pace'in tüm vücudunu sarsmaya yeter.

Parmaklarının saçlarımda aniden kenetlenmesinde panik hissedebiliyorum, beni oyalarken tutuşunun gücüyle kafa derim acıyor. Dudaklarımın arasındaki sik, dilimin üzerinde tuzlu ve ılık bir prekumla dalgalanıyor ve başparmağımın karşısındaki taşaklar sıkıca yukarı çekiliyor.

Yaklaştı.

Kendi kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve kendime bundan hoşlanmanın doğal olduğunu söylüyorum. Pace bir erkek. Çekici bir erkek. Güçlü bir adam. Boynumun arkasını kavrayıp bana sikini yedirirken güzel kokan bir adam.

Eğer onu ağzıma boşaltırsam, tohumunu boşa harcarsam, *o* zaman cezalandırılacak.

Bir sonraki girişimim -parmaklarımın sert bir sarsıntısı, dilimin ucuna doğru bir süpürme eşliğinde- bir irkilmeyle sona eriyor, saçlarımı kavrarken ağzımın köşelerinden tükürük damlıyor. Önümde, orgazmını engelleme çabasıyla karın kaslarının gerildiğini ve esnediğini görebiliyorum.

Lex şehir evindeki davranışlarla ilgili bir sorundan bahsederken, dilimi Pace'in ucunda daha hızlı, ritmik, şişmiş kafanın etrafında Wicker'ın birkaç gece önce beni yediği gibi dönerek çalıştırıyorum. Pace saçlarımı daha sıkı ve daha sıkı tutuyor, ama iki yılımı bir cutslut olarak geçirdim. Saç çekmek ev hakkında yazılacak bir şey değil.

Kafa derim kurşun geçirmez.

Hepsi ayağa kalktığında, birinin parlak mokasen ayakkabısı baldırıma çarptığında, ağrımış ve sırılsıklam olmuştum, Pace'in siki hala çelik gibi sertti.

Dudaklarım. Eğer kardeşleri burada olduğumu biliyorlarsa bile belli etmiyorlar, diğerleriyle birlikte odadan çıkmakla yetiniyorlar.

Kapının kapandığını duyduğum anda Pace beni sikinden ayırıp koltuğuna geri tırmanıyor. "Ayağa kalk," diye homurdanıyor ve beni soluk soluğa ayağa kaldırmak için uzanıyor. Ayağa kalkar kalkmaz beni masaya doğru itiyor, bacaklarımı açıyor ve külotumu kenara çekiyor.

Acımasız bir hamleyle içime girdi.

Serbest bırakılmasının hemen ardından yaşanan ani dalgalanma gibi bu esneme de beklenen bir şeydi. Ama yüzündeki ifade öyle değil.

Odasında bunu yaparken Pace her zaman çok kontrollüdür, yüzü çeşitli maskelere bürünmüştür, ama yine de maskeler.

Şu anda çaresiz, vahşi gözlü ve gergin görünüyor, çenesindeki tendon seğirirken omuzları ele geçirilmiş bir "Ah, siktir!" ile sallanıyor. Kaşları birbirine çarpıyor ve aşağıya bakarak sikinin içime pompalanmasını izliyor.

Avuçlarımın üzerine yaslanıp bekliyorum, gözlerim pencereye kayıyor. Bugün hava güzel. Belki solaryuma giderim.

Çenemi tutarak, "Seni lanet olası kaltak," diye haykırıyor. Bakışlarımı kendisine çevirmeye zorladığında gözleri ateş saçıyor. "Neredeyse ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı-ah, lanet olsun..." Aleti kabarmaya devam ediyor. Pace her zaman bir nehir gibi boşalır.

Alışmaya başladım. *Buna* alıştın.

Gevşek, boş bir hareketle göğsümü avuçlamak için uzanıyor. Boşalmaya devam ederken gözleri bu ateşi tutamıyor, ağzı coşkuyla ayrılıyor. "Çok sıkı amına koyayım," diyor kısa, kesik kesik hareketlerle içime doğru sallanarak. "Tanrım, ıslanmışsın."

Onun dölünü suçlayabilirim. Ben suçlamıyorum.

Beni hiçbir zaman sınıra getirmedi, hiçbir zaman kelimeleri söylememi istemedi. Doğrusu, onunla ilk kez gerçekten galip olduğumu hissettim.

BAHŞİŞLERİM ertesi sabah bir yaka şeklinde geldi.

Teknik olarak, bir dizi küçük halkadan oluşan altın bir gerdanlık. Zarif ve güzel - ya da Pace'den olduğu gerçeği olmasaydı öyle olurdu.

Kesinlikle bir yaka.

Wicker kasıla kasıla yemek odasına girdiğinden, bunun üzerinde duracak fazla zamanım yok. O daha soramadan masanın üzerine eğildim, eteğim çıplak kıçımı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı. Kardeşine kıyasla, Wicker'ı idare etmek kolay. Tek aradığı uygun bir delik. Ne kadar az ileri geri, o kadar iyi.

Kemer tokasının şıngırtısına eşlik eden kendini beğenmiş bir ses çıkarıyor ve günün ikinci depozitosu üzerinde çalışmaya başlıyor. Hızlı ve sert, o üstümde homurdanırken kalçalarım masanın kenarına çarpıyor. O beni sikerken gözlerimi kolyeye dikiyorum, onu takmaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih edeceğimi düşünüyorum.

Doğal olarak, Wicker kolyeyi kutudan çıkarıyor ve ben daha kendimi dik tutamadan boynuma doluyor.

Eğilip kulağıma doğru nefes nefese bir kıkırdama atıyor. "Kimmiş bizim iyi kızımız?"

Kemerimi bağladıktan sonra arkama attığı tokattan bile irkilmedim. Onun iğrenç çalımlarıyla odadan çıkmasını görmezden geliyorum ve yemeğe oturuyorum.

Tanrım, hokey çok sıkıcı.

Gömleksiz, kaslı, terli adamların kısa ve öz rauntlarda birbirlerinin canına okumasına alışkınım. Bu mu? Adamlar kat kat giysi ve dolgularla kaplı. Kasklar kafalarını koruyor, tanınmalarını engelliyor.

oyuncuların kim olduğu. En azından isimleri ve numaraları formalarının arkasında yazıyor, Pace #3, Wicker #2.

Ama burası buz gibi.

Lex tribünde yanımda oturuyor, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilmiş. Kehribar rengi gözleri kardeşlerini lazer gibi takip ediyor ve içlerinden biri pakı her aldığında ayağa fırlıyor, kıpır kıpır ve onda daha önce hiç görmediğim bir enerjiyle uğulduyor.

Çok korkmuş görünüyor.

"Pas ver," diye mırıldanıyor, kalabalığın arasından bağırmaya zahmet etmiyor.

Pace diske dokunuyor ve disk Wicker'a gidiyor, o da diski sopasının ucuyla yakalayıp bacaklarıyla buza doğru fırlatıyor.

"Deke, deke, şut," diyor Lex, Wicker topu kaleye gönderdiğinde kabaca çığlık atan bir tezahürat patlıyor. Koltuğuna geri döndüğünde yüzü biraz kızarmış.

"Siz bu oyunu çok ciddiye alıyorsunuz," diyorum yanımda elinde büyük bir nachos sepeti tutan kıza bakarak.

Abur cubur yemeyi özledim.

"Kaç tane Cuma Gecesi Öfkesi'ne gittin?" diye soruyor, ağzı sıkı, acımasız bir çizgiye bastırılmış. "Bir Kraliyet yarışması olduğunda asla sadece oyunla ilgili değildir. Bunu bilmesi gereken biri varsa o da sensin."

Sırada ne olduğunu merak ederek buza bakıyorum. Lex'in yoğunluğunun ilk periyot boyunca hiç azalmadığını düşünürsek, oldukça büyük olmalı. Kardeşlerinden biri pakı aldığında, sanki ona bağlı bir mıknatıs varmış gibi gergin bir şekilde yerinden kalkıyor. Rakip takım bir gol atıyor ve Lex parmaklarını şakaklarına bastırıyor, gözlerini yere dikiyor.

Tüm bu acılar nihayetinde gereksiz, çünkü Ashby kardeşler? Acemi gözlerim için bile, *yanmakta* oldukları açık.

Wicker buz üzerinde beni büyüleyen bir zarafetle kayıyor, diğer takımdaki çocukları kolayca geride bırakıyor. Pace o kadar çevik değil, ama kesinlikle daha hızlı, uzun bacakları diğerlerinden daha fazla itiyor, yer açıyor

Wicker'ın pakla geçmesi için. Ve birlikte çalışma şekilleri doğaüstü.

Kardeşler diski koreografisi yapılmış bir dans gibi ileri geri paslıyorlar. Diğer oyuncuların etrafından, paten bıçaklarının altından, hatta bir keresinde birinin dizliklerinden sekti. Onları yakından izliyorum ama pas atmadan önce kafalarını çevirip birbirlerini görmüyorlar bile. Takımımızın buz üzerinde beş oyuncusu olabilir ama bunu bilemezsiniz. Bu bir Wicker ve Pace gösterisi, tribünler her golde coşkuyla patlıyor. Diğer takımın file bekçisi gözle görülür bir şekilde öfkeli, Forsyth üç sayı öndeyken ilk devre bittikten sonra sopasını direklere vuruyor.

Takım soyunma odasına dönmek için benchten kalkarken, bir grup kabadayı kız onlara dokunmak için tribünlere doğru eğilir.

Pekala.

Onlar değil.

Onu.

"Wicker'la seks yapmışlar," diyorum, cümle sonradan söylenmiş gibi boş boş çıkıyor.

Yanımdaki Lex homurdanıyor. "Herkes Wicker'la seks yaptı. O kızlar, birkaç profesör, kız voleybol takımının çoğu," kaşını kaldırıyor, "muhtemelen erkek voleybol takımından da birkaç kişi. Senatörümüz Wicker ile seks yapmış. Kahretsin," su şişesinden bir yudum alıyor, "*ben* Wicker'la seks yaptım."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim açılıyor. "Sen ve Wicker...?"

Lex yüzünü buruşturur. "Yok artık." Gözlerini devirerek bakışları Zamboni'yi takip ediyor. "Ergenlik dönemini yatılı bir erkek okulunda hokey oynayarak geçirdik. Olur böyle şeyler." Ona bakakalmaktan başka bir şey yapamayınca bana bakıyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi yakalıyor. "Ah. Sen namuslu birisin. Bunu unutmamalıyım."

Yoldan geçen bir LDZ bize şöyle bir bakıyor ve Lex kaskatı kesilerek kolunu koltuğumun arkasına atıyor. Ona doğru eğildim, vücut ısısını arıyordum. Onun

Kasları geriliyor ama kolu koltuğun arkasından sarkıp omzuma dolanıyor.

Nacho kız bana pis, kıskanç bir bakış gönderdi.

"İffetli biri değilim," diyorum, kendimi bu aydınlanmaya yeniden yönlendirmeye çalışarak. "Sadece eşcinsel olduğunu fark etmemiştim." Benimle neden seks yapmadığı şimdi çok mantıklı geliyor. Ayrıca, Wicker'ın Lex'in muhtemelen 'kalkamayacağı' hakkındaki yorumu da her şeyi yerli yerine oturtuyor.

Ancak o zaman Lex, "Ben *eşcinsel* değilim." der. Israrı küçümsemeyle karışıktır. "Bilimsel yöntemi takdir ediyorum. Bir hipotezi kanıtlamanın en iyi yolu deney yapmaktır." Wicker'ın pistten aşağıya bakan yoğun gözleriyle, tanıtım amaçlı atletizm afişinin asılı olduğu tavanı işaret ediyor. Lex şöyle açıklıyor: "Wicker fiziksel olarak mükemmel bir erkek örneği. Artı, çok çapkın. Son derece çekici. Makine gibi sikiyor."

Ona bakarak, "Bu şimdiye kadar duyduğum en ikna edici heteroseksüellik argümanı" dedim.

Lex bana ters ters bakıyor. "Yani benim için hiçbir şey yapmadığını söylediğimde -cinsel olarak değil- bu bir şey ifade ediyor."

"Kadınlara ilgi duyduğunu mu söylüyor?"

Ses tonumdaki şüpheciliğe rağmen Lex çenesini eğerek başını sallıyor. "Kesinlikle, hiç şüphesiz."

"Oh."

İkinci devre boyunca düşünebildiğim tek şey bu, zihnimde türlü türlü hayaller canlanıyor. Wicker'ı buzun üzerinde, hakem pakı bırakırken ukala bir sırıtışla karşı karşıya izliyorum ve sonra yanımdaki Lex'e bakıyorum.

Kolu hala etrafımda, yani yakınımda. Koklayacak kadar yakın. Gözlerinin buzun üzerinde gezinmesini, Wicker ne zaman Pace olmayan birine pas verse ağzının aşağıya doğru eğilmesini izleyebilecek kadar yakın. Eğer Lex kadınlardan hoşlanıyorsa, *'kesin olarak',* günlerinde beni becermeye çalışmaması benden hoşlanmadığı anlamına mı geliyor?

Yoksa başka bir şey mi?

Sonunda, "Yani *seks* yaptığınızı söylediğinizde..." diye sormadan edemiyorum. Lex'in gözleri benimkilere kayıyor, kaşları birbirine dolanıyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Uzun bir süre beni değerlendiriyor, gözleri yüzümü tarıyor. Yüz ifademde bulduğu şey onu bir kahkaha atmaya itiyor. "Sana oyun oynatmayacağım prenses. Eğer iki erkeğin birlikte olması düşüncesi seni azdırıyorsa, o zaman herkes gibi porno izle."

"Bu beni-"

"Yanakların kıpkırmızı. Nabzınız hızlanıyor. Göz bebeklerin genişliyor." Adam gözlerini kaçırıp tekrar buza bakarken bile kelimeler gerçekmiş gibi söyleniyor. "On dolarına bahse girerim ki külotun vıcık vıcık."

Pace'in bir gol daha atmasıyla kalabalığın ani tezahüratı tüm tartışmalarımı bastırdı. Aşağıda, Wicker agresif, şiddetli, kutlama amaçlı bir kucaklaşmayla onunla çarpışıyor.

İkinci periyodun geri kalanı da aynı şekilde gelişiyor. Sonunda, bilmem gerekirdi.

"Wick arıyor," diyor Lex, ikinci ara sırasında telefonuna bakarken. Kaşlarını çatarak mırıldanıyor: "Tanrı aşkına. Ekipman odasında sana ihtiyacı var. Hadi gidelim."

Hiçbir şeyin Wicker Ashby'yi bütün gece yüz kişinin onun için tezahürat yapmasından daha fazla azdıramayacağını bilmeliydim.

Lex'i yönlendirdiği yere kadar takip ediyorum, sadece 'Ekipman' yazılı bir kapıya ulaştığımızda eteğimin altına uzanmak için duruyorum. "Nesin sen-" diye sormak için dönüyor ama ben külotumu çıkarınca ağzını kapatıyor. "Ah."

Islaklığımla nemlenmiş dantelli kumaşı hissettiğinde yüzünde beliren gevşek ifadeyi görmezden gelerek, sözsüzce eline tutuşturuyorum.

"Sanırım sana o on doları daha sonra getirmem gerekecek," diyorum. Kapıyı açıp, o cevap veremeden içeride kayboluyorum.

Karanlıkta bile Wicker'ın sikini çıkardığını hissedebiliyorum. Daha çok, zorlukla kontrol ettiği nefes alışını, "Hazırlan" dediğinde çıkardığı homurtuyu duyuyorum.

Utanmadan omuz silkiyorum. "Lex zaten yaptı."

Kısa bir duraklama ve ardından alçak sesle bir küfür. "Şimdi mi?" İşte o zaman elleri beni buluyor, beni rafın içine doğru döndürüyor. Saçlarından damlayan teri hissediyorum, ayak bileklerimi ayırıp sırtıma yaslanarak kendini hizaya sokarken terin kokusunu alıyorum.

Belki de aceleci sessizliğindendir. Belki de zifiri karanlık yüzünden yüzünü görmek imkânsızdır. Belki de Wicker'ın herhangi biri olabileceğinden, sert nefesleri ve hırçın hava yumruklarından başka onu tanımlayacak hiçbir şey olmadığındandır... *o.* Belki de bugün beni üç kez siktiği içindir, ondan önce de Pace'i üç kez sikmiştim ve Lex daha önce haklıydı. O ve Wicker'ı birlikte düşünmek mi? Kardeşlerin buzdaki hareketlerini izledikten sonra bunu hayal edebiliyorum. Akıcı ve erkeksi.

İçime o kadar yumuşak giriyor ki, amım zaten kaygan, göğsünden alçak, sert bir inilti çıkıyor.

Nefes nefese, rafı tutuyorum ve daha sert ve daha hızlı itmesine neden olan yolu umursamadan itişlerine geri dönüyorum. Ağzı boynumun yan tarafında bir ateş şoku yaratıyor ama bu bir öpücük değil. Tam olarak değil. Bana çarparken çıplak dişlerini oraya dayıyor, avuçlarını benimkilerin üzerine koyup kıvrıldığında kolları beni sarıyor.

Onunla eşleşiyorum, nefes nefese. Terli ve acı verici, kaygan bir et ve öfkeli soluklardan oluşan bir bulanıklık ve o geldiğinde, rahmimin çukurunda hissediyorum, merkezim bana vermeyeceğini bildiği bir şey için ağrıyor.

Nefes almakta zorlandığımız uzun bir bölüm var ve ben onu içimde tutuyorum, sanki onu orada tutabilecekmişim gibi etrafında titreşiyorum.

Öyle değil.

Keskin bir nefes vererek kurtuluyor.

Wicker kendini düzeltmeli ama ben göremiyorum. Sadece kumaşların karıştığını duyuyorum, sonra da o çıkarken kapının açılma sesini.

Lex'in gecesi geldiğinde, bodrumdaki muayene odasına doğru yürümeye başlamıştım bile. Vücudumun her hücresi hem aşırı uyarılmış hem de tamamen bitkin hissediyor. En çok istediğim cinsel deneyimin hiç seks içermediğini düşünmek ne kadar garip.

Bir zamanlar bu soğuk, steril odada giysilerimi çıkarmanın beni kendi derimin içinde bilinçsizce küçülttüğünü biliyorum. Şimdi, onları yeterince hızlı çıkaramıyorum, eteğimi ve külotumu çıkarıyorum, kazağımı sıyırıyorum ve sütyenimin klipslerini açıyorum.

Yine de gözlerim muayene masasında. Sadece onu görmek bile karnımın heyecanla dönmesine yetiyor, tıpkı tiksindirici bir Pavlov tepkisi gibi. O masa acı ve aşağılanma anlamına geliyor ama aynı zamanda zevk, Lex'in kadifemsi sesi ve hünerli parmakları anlamına da geliyor.

Lex odaya girdiğinde üzerine tırmanmak için cesaretimi topluyordum.

Alışık olduğumdan daha rahat giyinmiş. Düz beyaz gömleği geniş göğsünün üzerine gerilmiş ve kot pantolonunun kalçaları biraz kırışmış görünüyor. Hâlâ başının tepesindeki düğümle toplanmış olan saçları her zamankinden daha dağınık görünüyor. Daha gevşek. Bir kez daha gözlüklerini takmış, yaklaşıp boş muayene masasına bakarken ışık camlardan yansıyor.

Kehribar rengi gözleri kapının yanında durduğum yere kayıyor, bakışlarımla sadece kısa bir an için buluşuyor, sonra bakışları düşüyor ve duygusuzca çıplak bedenimi süzüyor. Bakışları göğüslerime yerleşiyor, kapının yanındaki bölmede duran kutudan bir çift lateks eldiven çıkarırken göz bebekleri kararıyor.

Yani, evet, belki de kadınlardan hoşlanıyordur.

"Dün kaç kez?" diye soruyor bir eldiveni çekerek. Odanın sessizliğinde yüksek sesle şaklıyor. "Wicker ile."

Ağırlığımı değiştiriyorum, dirseğimi yarı kucaklamak için ortama doğru uzanıyorum. "Altı."

Lex başını sallıyor, bana yaklaşırken diğer eldiveni çekiyor. Hokey maçında yanında oturduğum adamla o gece yatak odamda bana saldıran adamı bağdaştırmak zor. Ama bu adam? Ona yaklaşabiliyorum, neredeyse iki kutbun ortasındaymış gibi. Çenesi gergin ama gözlerinde şiddetin sınırı görünmüyor.

"Bunu o mu yaptı?" Lex uzanıp lateks kaplı iki parmağını kalça kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

Yere bakınca şifonyerde hafif morluklar olduğunu fark ettim. Masada. Tezgahta. Raflarda. Wicker henüz beni arkadan becermek istemediği rahatsız edici sertlikte bir yüzey bulamamış. "Evet," diyorum kuru bir boğazın içinden, Lex'in parmaklarının hissi merkezimde elektrik zonklamasına neden oluyor. "Bazıları son gününden kalma olabilir."

Lex, eti dürterken alçak ve dalgın bir ses çıkarıyor ama çürüklere bakmıyor bile.

Hâlâ göğüslerime bakıyor.

"Dön." Sessiz komut, kalçama bir dokunuşla noktalandı.

Dönerken titriyorum ve kekeleyerek, "Sadece ön taraf." diyorum. Wicker'ın sırtımı bir masanın içine sokması için gerçekten yüzüme bakması gerekiyordu.

Ancak durduğum anda Lex arkamda dikkat çekici bir sessizlikle duruyor. Hala sessiz. Artık parmaklarını hissetmiyorum ve sessizlik uzadıkça, o dehşet verici utangaçlığın bir kısmı farkındalığımı dürtmeye başlıyor.

Yutkunuyorum.

Parmaklar kıçımı sıyırdı ve sonra "Masaya geç." dedi.

Pek mantıklı gelmiyor ama nedense arkama yaslanıp kalçalarımı ve ayaklarımı geniş bir alana yerleştirdiğimde kendimi daha rahat hissediyorum.

üzengi. Belki de Lex'in bu yönlerimi zaten görmüş olduğunu bilmenin verdiği bir ritüeldir.

Diğer seferlerin aksine, tabureyle uğraşmıyor. Açılmış bacaklarımın arasına giriyor, bakışları vajinama gelene kadar vücudumda geziniyor. Uzanarak iki parmağıyla kıvrımlarımı aralıyor.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, parmak uçlarını sokarak girişimi inceliyor. Başımı salladığımda, iki parmağını içeri itiyor ve ben ona doğru eğildiğimde diğer elini iç uyluğuma dayıyor. "Karar verdim," diyor parmaklarını boğumuna kadar gömerken, "mevduatlarımı biraz daha organik hissettirmem gerekecek." Ses tonu düzgün ve klinik. "Şırıngalar yeterli uyarılma için elverişli değil."

"Tamam," diye acele ediyorum, beklentiyle dudaklarımı ıslatıyorum. Organik demek fiziksel demek, değil mi? Kendi siki demek. Lex sonunda beni becerecek demek.

Pantolonuna uzanıyor ve ne kadar heyecanlı hissettiğimden utanıyorum, sonunda onu içimde hissetmek üzere olduğumu bildiğim için kalbim hızla çarpıyor. Nazik mi olacak? Sert mi? Wicker gibi hızlı mı yoksa Pace gibi yavaş mı olacak? Hala ona bakmamı isteyecek mi-

Ama fermuarına uzanmak yerine cebinden bir şey çıkarır.

Şaftın dibinde bir pistonu olan küçük, ten rengi bir yapay penis. Ucunda bir delik var ve onu girişime bastırırken beni izliyor.

Hayal kırıklığımın yüzüme vurmasını engellemeye çalışarak gözlerimi göğsünün ortasına dikiyorum, Wicker'ın sözleri hafızamda çınlıyor.

"Belki de onun tipi değilsindir. Belki de yatakta ne yaptığını bilen kadınlardan hoşlanıyordur. Belki de seninle ilgilenmiyordur."

Lex yapay penisle benimle dalga geçerken şüphelerim bir anda yok oluyor. Ucu içime giriyor ama daha fazlası değil, başparmağı klitorisimi buluyor.

"Wicker seni altı kez hakladı," diyor Lex, oyuncağı biraz daha derine çevirerek. "Peki ya Pace?"

Nefesim kesiliyor, dişlerim dudağıma batıyor. "Üç."

Lex mırıldanıyor, oyuncağı daha derine iterken pazılarının çıkardığı sesle kıyaslandığında sesi neredeyse gülünç kalıyor. "Yani son üç günde sekiz kez sikildin."

Tanrım, böyle söylediğinde.

"Evet," diye inliyorum, ama bu onun sorusuna cevap vermekten çok klitorisimi itmekle ilgili.

"Söyle bana," diye soruyor, "en sevdiğin

neydi?" "Pistteki ekipman dolabında."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Sana söylediklerim yüzünden mi? Seni tamamen ıslak ve hazır hale getirdiği için mi?" Dildo içeri ve dışarı itiyor, her itişte beni geriyor. "Yoksa dışarıda durup dinlediğim için mi?"

"Oh Tanrım." Bunu bilmiyordum ama bacaklarımın arasında sıcaklık birikti. Wicker için mi oradaydı yoksa benim için mi?

"Bu o değil mi? İçeride rafları tıkırdattığını duydum. Nöbet tuttuğum süre boyunca elim cebimdeydi ve bana verdiğin ıslak külotla oynuyordum."

"Sen olmak ister miydin?" Eline sürtünerek soruyorum.

Durdu. "Ne dedin sen?"

"Odada beni sikenin sen olmasını ister miydin?" Elimi uzatıp mememi avuçlayarak soruyorum. Gözleri elimi takip ediyor. "Yoksa kardeşin olmasını mı diledin?"

Homurdanıyor ve kalıplanmış lateksle beni becerme hareketine devam ediyor. "Sana söyledim, erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Ama sen de benden hoşlanmıyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Gözbebekleri büyüyor ve ben onu görüyorum; açlığı. Bunu biliyorum. Erkeklerin etrafında büyüdüm ve şehvetin ne olduğunu biliyorum.

ve bunu Lex'in yüzünde görüyorum. Diğer elimle ona uzanıyorum, kemerinden tutup kendime doğru çekiyorum.

Tereddüt etmesini bekliyorum ama homurdanıyor ve öne doğru düşüyor, iri elleri benimkileri kenara itiyor, memelerimi avucunun içine alıyor. Onu hissettiğimde, teninin hassas etime verdiği his karşısında nefes nefese kalıyorum. Ama bunların hiçbiri meme ucumun üzerinde gezinen dilinin hissiyle kıyaslanamaz.

"Aman Tanrım."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve parmaklarım kemerini kavrıyor. Dizlerimi bükerek onu daha derinden hissetmek istiyorum. Sadece onu içimde hissetmek istiyorum. Ben onun sikinin etrafına gelirken kulağıma o pis, iğrenç sözleri fısıldamasını duymak.

Yakınlaştık, ağzı ve dili meme ucumda çalışıyor, beni çılgınlık haline getirecek şekilde emiyor ve yalıyor. Günlerce süren yoksunluktan sonra sinirlerim patlamakla tehdit ediyor. "Tanrım, göğüslerin," diye mırıldanıyor, diğerine geçerek. "Eminim sadece onları yalamamla bile boşalabilirsin."

Haksız değil ama benim istediğim bu değil. Dolu hissetmek istiyorum. Onun ağırlığının üzerimde olmasını istiyorum, kendimi bağlı hissetmek istiyorum... Elimi aşağıya, tokasının altına, fermuarına doğru kaydırıyorum-

Dişleri göğüs ucumu sıkıyor, sert ve delici. "Lex!"

Omuzlarını iterek bağırıyorum.

Geri çekildi, ifadesi karanlıktı. O sıcak arzu kaybolmuş, yerini kaynayan bir öfke almıştı. "Beni manipüle edeceğini mi sandın? Kardeşlerime yaptığın gibi beni de delirteceğini mi? Sonunda sana umutsuzca istediğin şeyi vereyim diye beni o pasaklı amcığınla saracağını mı? Serbest bırakmak mı?"

Yapay penisi içime sokmasını ve şırıngayı boşaltmasını bekliyorum ama o girip çıkmaya devam ediyor, hareketleri mekanikleşiyor, bu başparmak klitorisimin üzerinde ustalıkla geziniyor, tavrındaki değişime rağmen beni uyarıyor.

Eğiliyor, ağzı benimkinden birkaç santim ötede, beni giderek daha da kenara itiyor. "Senin için tek bir amacım var Prenses, seni hamile

bırakmak." Masanın üzerinde kıvranıyorum. Eli kalçama çarpıyor ve beni açarak dildoyu içime soktuğu yere bakıyor. Onu hissettiğim an

İğneyi içeri sokuyor ve pozisyon değişikliği, dildonun içeriye sertçe itilmesi, kabaran klitorisime karşı serin hava, beklediğim titremeyi başlatıyor - özlem duyduğum serbest bırakma. Vurduğunda haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor, ellerim masanın kenarını kavrıyor. Yoğun, vücudumda öfkeli bir sarsıntı ve orgazm dalgalar halinde üzerimde dalgalanırken titreyerek masaya geri düşüyorum. Kendime geldiğimde zonklayan memelerimi tutarak doğruluyorum.

"Senin derdin ne lan?" Beyaz ceketini omuzlarından silkip kancaya asarken bağırıyorum.

"Prenses, ne kadar çok sorunum olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok." Karanlık bir şekilde gülüyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Ve seni boşaltmak bunların en azı."

Kapının kolunu tutuyor ve muhtemelen sadece bana dönük olmadığı için bunu söylüyorum. "Bunu yapamaz mısın?" Kasıklarına dokunduğumda ne hissettiğimi biliyorum. Hiçbir şey. Düz ve uyarılmamış. Ama gözlerindeki bakışı da gördüm. "Kadınlardan hoşlanıyorsun. Ve beni çekici buluyorsun." Masadan kaydım. "Bir türlü kaldıramıyorsun, değil mi?"

Bir şey bekliyorum, bir inkâr kıvılcımı, o öfkeli, kirli ağzın içime girmesini. Ama odayı terk ediyor ve beni bir kez daha cevap bekler halde bırakıyor. Çünkü kim iktidarsız bir adamı Prens olarak atar ki?

18

Wicker

BAZI KIZLARIN etek giydiklerinde tüm çalımları değişir. Kıçları biraz daha dikleşir. Omuzları biraz daha diktir. Bacakları biraz daha uzun görünür. Verity her zaman etek giyer, ama pantolon giyer gibi giyer. Sadece giysi. Kıçını örtmek için ama onun için özel bir şey değil.

Bu sabah durum farklı.

Yemek odasına girdiğim anda, gözlerimi onun baldırlarına diktiğimde bir şeylerin değiştiğini anlıyorum.

File çorap giyiyor.

Bütün kan sikime hücum ediyor. İyi bir kızın kötü olmaya çalışmasını izlemenin başka hiçbir şeye benzemeyen bir yanı var ve şu anda tek istediğim bu rolü ne kadar benimsediğini görmek. Görünüşe göre oldukça ileri, çünkü sürmeli gözleri bana baktığında, yemyeşil, lal rengi boyalı dudaklarının arasına parlak kırmızı bir kiraz domates yerleştirmek için ve horozumun neden bu kadar hevesle dalgalandığını anlıyorum.

Çünkü o bir prenses gibi görünmüyor. Bir

fahişe gibi görünüyor.

İnsanlar West End hakkında istediklerini söyleyebilirler, ama Tanrı aşkına, kızları neyin iyi olduğunu biliyor.

Ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma yerleştirdiğinde hâlâ içime çekiyorum. Beni iterek arkamdaki sandalyeye yığılmama neden oluyor ve ardından file kaplı bacaklarını teker teker kucağıma atıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, avucumu kalçamda gezdiriyorum. "İşte bundan bahsediyorum."

Sonunda.

Gerçek bir aksiyon.

"Bacağıma vurmayı kes."

Kalçasından tutup onu kendime çektim. Sikim bacaklarının arasına

giriyor ve- "Lanet olsun, Wicker! Uyan, göt herif."

Gözlerimi açtığımda Lex'in bana ters ters baktığını görüyorum. Kardeşimin sinirli ifadesini görmek ereksiyonumu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Pace'in arkamda usulca horladığını duyuyorum.

"Kalçamı deliyordun," diyor Lex, sesi kısık. "Eğer bacağıma boşalırsan, seni hadım ederim."

"Siktir." Bir elimi yüzüme, diğer elimi de zonklayan taşaklarıma götürüyorum. "Saat kaç?"

Dönüyor, saatinin yüzü alnını aydınlatıyor. "Üç."

"Sabah mı?" Diye soruyorum ama çoktan hareket etmeye, çarşafları tekmelemeye başlamışım bile. Burada uyuyakalmak niyetinde bile değildim. Gece yarısına kadar vakit geçirmek için Lex'in odasına gelmiştim ama bu iki herif çoktan uyumuştu. Beni meşgul edecek kimse yoktu. Hokey, çello çalışması, akademisyenler, Prens'in saçmalıkları ve babamın işleriyle ilgili çeşitli yükümlülüklerim arasında boş bir depoyla çalışıyorum.

Doldurma zamanı geldi.

Ben onu itip kakarken Pace ofluyor, kenara tutunuyor ve yastığının içine yuvarlanıyor. Yatılı okul, birkaç yıl baba, yurtlar, hapishane kavgaları ve durmak bilmeyen gürültüden sonra neredeyse her şeyde uyuyabiliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Lex dirseğinin üzerinde doğrulup sorar.

Gözlerimi devirerek, "Ben de tam kriket oynamak için dışarı çıkacaktım" diyorum. Başparmağımla kapıya vuruyorum. "Günümün üç saati geçti ve ben daha kafayı yemedim. Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

"Wicker, sanırım-"

Koridorda yürürken Lex'in söylediği başka her şey arkamda kayboluyor, ereksiyonum her adımda acı verici bir şekilde alt karnıma çarpıyor. Sikim geceleyin boxer'ımın kapağından kaçmıştı, bu da şimdi işimi kolaylaştırıyor. Onu kavrayıp uzunluğuna sağlam bir vuruş yaptıktan sonra odasına giriyorum. Uyuyor, yatağa kıvrılmış, güzel, sıcak ve bekliyor, bu beni şaşırtıyor. Son zamanlarda, ona ilk vuruşumu bekliyordu. Sanırım çok bekledim.

Örtüyü aşağı çekerek içeri kaydım, kıçının kıvrımlarına sokuldum ve külotunu kenara çektim. Son iki gündür düşünebildiğim tek şey buydu ve bundan zevk alıyorum. Kıçı çok ateşli, avuçlayabileceğim kadar etli. Başka bir hayatta olsam muhtemelen onu dizlerinin üzerine çöktürür ve o daracık deliğin amına koyardım ama bu bir Prens'in hayatı ve döllerimin tek bir varış noktası var.

Ellerimi bacaklarının arasına sokuyorum ve kaygan, ıslak bir sıcaklık hissediyorum.

Hay sikeyim.

"Benim için çoktan ıslanmışsın," diye not ediyorum omzunun üzerinden uyuyan yüzüne bakarak. Dinlenirken huzurlu göründüğünü söyleyebilirim ama aslında öyle değil. Alnında küçük bir çatlak var. "Kendi ıslak rüyanı mı görüyorsun, Prenses?" Sırıtarak parmaklarımı çekiyorum ve onu tatmak için ağzıma atıyorum. Dilime çarpan bakır rengiyle duraksıyorum. "Ne oluyor lan?"

Elimi geri çektiğimde parmak uçlarımda kırmızı bir çizgi olduğunu fark ettim.

"Ah, kahretsin." Önlüğünü toparlayıp yarasını arıyor ve üzerini sıvazlıyorum.

Yer değiştiriyor, alçak sesle, şaşkın bir homurtu çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor.

"Kan kaybından ölmediğinden emin olmak için." *Kahretsin*. Belki Lex hâlâ uyanıktır. Babam çıldıracak. Bu kaltak iki haftadır elimizde ve şimdiden kırıldı. "Yaralı falan mısın?"

Doğruluyor ve elini karnına götürerek yüzünü buruşturuyor. "Evet, rahmimde."

Gözlerim büyüdü. "Neyiniz?"

İnanılmaz bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Bu benim reglim, seni aptal. Dün gece başladığını söyleyebilirim. Sanırım tüm gücüyle ortaya çıktı." Sesi bu konuda benim hissettiğimden daha mutlu gelmiyor. Çünkü eğer Prenses adet görüyorsa, o zaman bu onun-

Siktir!

Söyleyebildiğim tek kelime "Hayır."

"Evet," diye homurdanıyor, alnındaki çatlak kaşlarını çatarak derinleşiyor.

On üç yaşıma bastığımdan beri yarı tombul olan sikim biraz sönüyor. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek arkama yaslanıyorum. "Buna bir ay daha katlanamam."

İnliyor, yanıma uzanıyor. "En az üç hafta, ama evet. Biliyorum."

Ona ters ters bakarak, "Bir bok bildiğin yok! O lanet olası antlaşmalar yüzünden her gün kendimi inkar etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözleri ateşle parlıyor. "O zaman onları imzalamamalıydın!"

"Sence başka seçeneğim var mıydı? Haftalarca, aylarca senin vasatın altındaki amına zincirlenmek istediğimi mi sanıyorsun?" Hâlâ onunla yataktayım, etrafım onun kokusuyla çevrili. Midemi bulandırıyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Terliyim, sinirliyim ve *Tanrım,* yastığı hareket ettirmek için döndüğünde, gömleğinin altını görebiliyorum ve evet.

Yine sertleştim.

"Siktir et." Nefes nefese, bir bacağımı vücudunun üzerine koydum. Elleri şaşkınlıkla havaya kalktığında, onu bileklerinden tutup vücudunu yatağa çarpıyorum. "Sadece biraz kan."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, nefesi kesilmiş ve göğsü kabarmış bir halde. "Buraya ne için geldiysem onu alıyorum." Kanla ıslanmış külotunu çekiştiriyorum.

"Sana aldığım kayganlaştırıcıya gerek yok."

Altımda kıpırdanıyor, aramızdaki sürtünmeyi daha da kötüleştiriyor. "İstemiyorum!" Mücadele ederken yüzü buruşuyor, diziyle yukarı doğru tekme atıyor.

Kendi bacağımla yakalıyorum, homurdanıyorum. "Az önce hayır mı dedin? Çünkü hiçbir şey -o sözleşmedeki tek bir kelime bile- sen paçavranın üzerindeyken seni beceremeyeceğimi söylemiyor."

O da karşılık veriyor, "Benim seçimim olduğu yazıyor! Sözleşmeleri baştan sona okudum ve her şey gayet açık. Boş günlerimde karar verme hakkım var ve ben hayır diyorum."

Altımda sıkışıp kaldı, vücudu küçük ve gücüm karşısında işe yaramaz. Karşı koymak farkındalığımı sadece kalçalarının tepesine kadar daraltıyor ve dudaklarımı ıslatıyorum, sikim ihtiyaçla kabarıyor. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun Prenses? Prensinize itaat etmek önemli olan tek antlaşmadır. Bunu herkes bilir."

Bir güç patlamasıyla ona doğru eğilerek ucunu yapışkan sıcağının içine itiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki inliyorum, taşaklarımdaki ağır ihtiyaç onun ani çığlığına aldırış etmiyor. Kalçalarım geri sallanıyor, içeri girmeye hazır, tam o sırada yatak odasının kapısı takırdayarak açılıyor. Kardeşimin geldiğini biliyorum.

Omzumun üzerinden bakma ihtiyacı bile duyuyor ama onu görmezden geliyorum. Ne yapacak ki? Beni dışarı mı çekecek?

Tek kelime etmeden, adımlarını hızlandırdı ve Verity onu geniş, dehşet dolu gözlerle izledi. "Tanrım, sen de mi?"

Ama Lex çoktan homurdanmaya başladı, "Lanet olsun, Wick. Bütün kanat onu duyabilir!" Ayak bileklerimden tutarak beni tek bir sarsıntıyla geri çekti.

"Hey, hayır, sadece-" Bir köpek gibi soluyarak kalçalarının arasına geri dönüyorum. "Sadece beş dakikalığına üzerimi ört. Sessiz olacağım." Avucumu ağzına bastırarak, yeşil gözlü öfkeli bakışlarına itiraz ediyorum, "Zaten canın yanıyor, değil mi? Farkına bile varmayacaksın. Bu kadar büyütecek ne var?"

Ama o itip kakıyor, boğuk çığlığı parmaklarımın arasından sızıyor.

Lex bir elini ensemde kenetleyerek, "Bırak lan onu," diye bağırıyor. Sonraki sözleri aceleyle kulağıma tısladı, "Bunu görecek, seni aptal!"

Buzlu suyla ıslatılmak gibi.

Sönerek başımı eğip boynunun kıvrımlarına bir inilti gömüyorum. Yumuşak ve sıcak kokuyor ve bu *acıtıyor*. Onu bu şekilde altımda hissetmek ve ona sahip olamayacağımı bilmek çok acı verici. Vücudumdaki her sinir, içine gömülme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor ama Lex beni kaldırdığında, taşaklarım ağrıyarak onu takip ediyorum.

Dizlerini göğsüne doğru kıvırmak için çılgınca yatağa tırmanan Verity'ye bakıyor. "Uyanık mısın?"

Lex'in bakışları düzdür. "Tüm çabalara rağmen."

"Seni sik engelleyici bok kafalı!" İki elimi göğsüne koyup onu geri itiyorum. "Bu saçmalık daha ne kadar sürecek?"

Lex hiç etkilenmemiş görünüyor. "Dört ya da beş gün."

"Dört ya da beş-" Saçlarımı sıkıyorum, kaslarım ihtiyaçla dalgalanıyor. "Ciddi olamazsın."

"Bu ortalama bir süre, Wick," diyor Lex. "Bazı kadınlar daha uzun sürüyor ama kayıtlara göre Prenses'in ortalama regl süresi dört ila beş gün." Verity'ye bakıyor. "Ve bu bir rahatsızlık olsa bile, vücudunun onu bir sonraki doğurganlık döngüsüne hazırlamak için rahim zarını döktüğünün bir göstergesi."

"Tanrım," diyorum parmaklarımı kulaklarıma sokarak, "'dökülme' deyince sikimi gevşettin. Kahretsin, klinik, ereksiyon bozucu yorumlarınla babam kadar kötüsün."

Verity hâlâ kendini yatağa yaslıyor, sanki ikimizden biri fikrini değiştirip ona saldırabilirmiş gibi. Haksız değil, ama bu saçmalığı aştım. Her zaman çok azgınım. Haftada sadece iki gün boşalmak sağlıklı olamaz. Cinsel aktivitelerime hiç sınırlama getirmedim. Her zaman özgür bırakıldığım tek lüksüm bu. Ve şimdi babam sikime bekaret kemeri takmak istiyor.

Bu bana yaptığı en kötü işkence, ve bu? Bu çok şey

ifade ediyor.

"Bir." Ona son bir kez bakıp parmağımı kaldırıyorum. "Bu haftaki günlerimden *birini* sana veriyorum. Kanaman olsun ya da olmasın, Salı günü bana olan borcunu almak için geri geleceğim."

Hışımla dışarı çıkıyorum, yolda Lex'in omzuna çarpıyorum. Yatak odasına döndüğümde Danner elinde kahvaltı tepsisiyle kapının ortasında duruyordu. Sabahın üçünde servis edildiğimize göre sanırım tüm kanat bizi gerçekten duymuş.

Kapı aralığından Pace'in hâlâ yatakta horladığını görebiliyorum ve bundan çok sıkıldım. O ve Lex'in bunu bu kadar kolay kabul etmesinden bıktım. Hayır denmesinden bıktım. Her gece kalbim boğazımda, aletim avucumda uyanmaktan, bu boktan dünyada bana sunulan tek tatmin kırıntısından uzak durmaktan bıktım.

Öfkeyle tepsiyi Danner'ın elinden alıyorum ve yüksek sesle, sarsıcı bir takırtıyla parkelere düşmesini izliyorum. "Lanet olası saçmalık!"

Pace ayağa fırlıyor, gömleksiz, saçları milyonlarca yöne uzanıyor. Zar zor uyanmış olsa da ayağa fırladığında, dövmeleri kasları boyunca uzanırken tehditkâr görünüyor. "Ne oluyor lan?" diye soruyor yerdeki dağınıklığı incelerken. Benimle Danner'ın arasına bakıyor, sonuca varırken yüzüne bir gölge düşüyor. Danner çuvallamaz. Asla.

"Ciddi misin sen?" Danner'a özür dileyen bir bakış attı. "O temizler."

Danner ayakkabılarındaki yumurtalara kaşlarını çatar. "Gidip başka bir tepsi getireyim-"

"Hayır," diyor Lex, arkamızdan yaklaşarak. "Daha sonra yemeğe ineriz."

"Evet, efendim." Danner dökülen yumurta ve kahvenin üzerinden geniş bir adım atarak Lex'in yanından geçiyor ve o gidene kadar yüz ifadesini kontrol altında tutmayı başarıyor. Sonra bana döndü, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Kontrol edemediğimiz bir şey yüzünden sinir krizi mi geçiriyorsun?"

Patladım, "Sinir krizi geçiriyorum çünkü bu saçmalığı üç hafta daha yaşayacağız! Eğer daha fazla değilse!" Aralarına bakıyorum, aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. "İkiniz bu konuda nasıl bu kadar sakinsiniz?"

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Pace çıplak göğsünü kaşımak için uzanarak soruyor.

"Prenses paçavraya döndü," diye çıkıştım, "sıkışmış bir domuz gibi kanıyor *ve*
siksiz amcık hakkını kullanıyor."

Pace'in omuzları gerilir ve elini saçlarında gezdirerek bakışlarını Lex'e kaydırır. "Hamile değil mi?"

Kollarını kavuşturan Lex başını hafifçe sallar. "Pek olası değil. Hâlâ küçük bir ihtimal var ve kan testi öyle ya da böyle bunu doğrulayacak ama bundan şüpheliyim."

Pace'in gözleri büyür. "Nasıl olur da hamile olmaz? Onu o kadar çok dölle doldurduk ki, o bokun gözbebeklerinden çıkması gerekirdi."

"Bilmiyorum." Lex burnunun kenarını çimdikliyor. "Belki de maskeli balodan önce yumurtlamıştır. Belki de koşullar uygun değildi. Belki-"

"Belki de lanet olası bir eksikliği vardır," diye hırlıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. "Şansımıza, hayatı boyunca o zehirli West End havasını solumuş bir Prensesimiz var."

"Ya da belki de eksik olan sizsiniz," diye sesleniyor Verity. Kapı aralığında durduğunu görmek için arkamı dönüyorum, o yeşil gözleri hala kötülükle dolu. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Nasıl anladın?" Lex soruyor, hakaret gözlerine ateş gibi iniyor. Küçük beyaz geceliğini giymiş, kızıl saçları omzuna dökülüyor.

İnce kumaşın arasından meme uçları görünüyor ve onu görünce aletim seğiriyor. Ama ilk defa, şehvet aklımın ön planında değil. Şimdi değil. Göğsümde yeni bir öfke dalgası kabarıyor.

"Şu masanın üzerine eğilip sikim için yalvarmayacaksan," diyorum ona, "*defol*."

Pace beni iterek geçti ve yatağın ayak ucuna çarptı. "Az önce ne dedin sen?" Sesi alçak ve tehdit dolu ve onun üzerinde yükselme şekli neredeyse sikimin tekrar seğirmesine neden oluyor.

"Beni duydunuz. Eksik olan sizsiniz." Gözleri kısılmış, çenesi yukarı kalkmış ve biraz dengesiz görünüyor, yüzeyin altında vahşi ve sınırsız bir şey yanıyor. "Eğer bir kadını nasıl becereceğini bilen bir prensim olsaydı, taç giyme törenimi planlıyor olurdum. Ama onun yerine bunu aldım!" Lex'e doğru bir el savurdu. "Sen ve çılgın şıringaların, bırakın içimde bir hayat kurmayı, beni öpmeye bile zahmet edemiyorsunuz." Elini Pace'e doğru savurur. "Spermlerin muhtemelen işi bitirmeni beklerken ölüyor." Sonra öfkeli gözlerini bana dikiyor, çenesini sıkıyor. "Ve *sen*-"

"Sakın bana bir kadını nasıl becereceğimi bilmediğimi söylemeye cüret etme," diye tıslıyorum, parmaklarım yanımda bir top haline geliyor. "Telefonda bir düzine

önümüzdeki beş dakika içinde size sorunun sizde olduğunu söyleyecek."

"Wicker Ashby tam bir seks tanrısı olduğu için mi?" Keskin, manyakça bir kahkaha atıyor. "Elbette, hepsi böyle söylüyor ama başka birinden bahsediyor olmalılar. Bu noktada rahmimin seni düşmanca bir istilacı olarak gördüğünden eminim. Günde beş kez peşime düşmek, gölgelerden fırlamak ve sonra bir döl boşaltıcı gibi içime boşalmak, Forsyth'in geri kalanının düşündüğü gibi hoş bir Kazanova hareketi değil!"

"Ya da belki de bu lanet çabaya değer vermiyorsundur!" Ona doğru yaklaşıp alay ediyorum. "Hazır eleştirel yaklaşıyorken, Penthouse'a yazılan mektuplar için pek de ilham verici olmadığını söylersem sanırım bu odadaki her erkek adına konuşmuş olurum."

Çenesi düştü. "Affedersiniz?" Sesinin tiz tonu -gözlerindeki öfke parıltısı- beni ileri itiyor.

"Senden daha seksi davranan yatakları becerdik. Telefonunda oynattığın bahçe videosunu izlemek için masanın diğer tarafına bakmak, aktif katılım olarak adlandırdığım şey değil."

"Peki üçünüz ne yapıyorsunuz?" Elini Lex'e doğru uzatarak bana bakıyor. "Kardeşin sikini bile kaldıramıyor!"

Lex kendini kaybeden biri değil. Aslında, ne kadar sinirlenirse, o kadar kararlı görünür. Yaptığı işte bu önemli, *bizim yaptığımız işte.* Şu anda oluyor, "Belki de sikimi sertleştiremiyorsundur." derken omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Sesi alçak ve yumuşak bir şekilde kesiliyor ve ben de onun sertleşmesini izliyorum. "Wicker haklı, biliyorsun. Bu senin için çok kolay."

Aramıza bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sakin mi? Sen delisin!"

Cevap vermeden önce kısa, kasıtlı hareketlerle saçlarını geriye doğru bağlamak için uzanıyor. "Tek yapman gereken bacaklarını açmak ve kurbanı oynamak. Ağır işleri yapan sen değilsin. Toplum içindeyken bile," beni ve Pace'i işaret ediyor, "kollarımızı sana dolamak ya da elini tutmak bize düşüyor. Ölü bir balık da olabilirsin."

Kelimeler bir yumruk gibi iniyor. Bunu kaşlarının ortada çarpışmasından, öfke olarak gizlediği küçük incinme parıltısından görebiliyorum. "Yeterince seksi olmadığım için beni affet!" Öfkeli gözleri ben ve kardeşlerim arasında gidip geliyor. "Sanki şehirdeki en deneyimsiz kızı işe almışsın ve sonra da bekaretini *bir sandalyeye kaptırmışsın gibi*."

"Ya da belki çoktan başkasına vermişsindir," diyor Pace, çenesinin arkasındaki düğüm karıncalanarak. "Sırtında onun izini gördüm. Hepimiz gördük."

Üçümüz dün kahvaltımızı burada yaptık ve Lex dalgın bir şekilde konuyu açtı. Sanırım son tıbbi muayenesinde kıçını ona göstermişti. Tabii ki yara izini daha önce de görmüştüm, onu birçok yerde domaltmıştım ama ne olduğunu fark etmemiştim. Ne anlama geldiğini. Lex ve Pace Hideaway'de olanları anlatana kadar.

West End'den işaretli malları alacağımızı düşündüm.

Pace gözlerinde ateşle ona doğru ilerliyor. "Babamızın sandığı gibi masum bir kuzu olmadığını ilk elden biliyorum. Ne de olsa bu şekilde tanıştık." Onu alaycı bir bakışla süzüyor. "Ama Bruce Oakfield?"

Aramıza baktıkça, dehşete düşmüş gözleri akmayan yaşlarla daha da parlamaya başlıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor, sesi tiksintiyle çatlıyor. "Bruce Oakfield yüzüğünü bana birlikte olduğumuz için takmadı. Bunu beni cezalandırmak için yaptı."

Bakışlarım Lex'e kaydı. Verity'nin Bruce'a ait olduğu fikrine en çok Pace'in karşı çıkacağını düşünürdüm ama öyle olmadı. Lex bu konuda sessiz ve hüzünlü davranıyor, neredeyse kahvaltılık sosisini parçalara ayırıyordu.

Şimdi yüzündeki ifade değişti. "Ne için ceza?" Yanıtını çiğneyerek veriyor. "Müstakbel Düküme itaatsizlik."

Havada bir elektrik tonu var, Lex'in omuzları tekrar geriliyor ve bu benim sinirlerimin alevlenmesine neden oluyor, çünkü *lanet olsun*. Bunu yapabilirdik, yapamaz mıydık?

Biz mi? İtaatsizliği yüzünden onu cezalandıracak mıyız? Pace'e bir bakışta onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyor.

Lex, diğer taraftan.

Başını sert bir şekilde sallar.

Sanırım ona üstünlük taslamayı bırakmasını söylemek istiyorum. O aletini kaldıramıyor diye biz de kaldıramayacağız diye bir şey yok. Bunun yerine, "Adet döneminde de hamile kalabilirsin."

İnançsızlıkla çenesi düşer. "Hayır, yapamazsın!"

Lex, lanet olası Judas orospu çocuğu, ona baktığımda omuz silkiyor. "Kesinlikle başlangıcında değil."

"Önemli değil." Pace beni geçip işaret parmağını çenesinin altına sokuyor ve bakışlarını onunkilere çeviriyor. "İyi bir prenses ne olursa olsun prensinin onu becermesine izin verir," diyor. Bakışlarında endişelenebileceğim bir yoğunluk var, ancak Pace şu anda resmen sikimi savunuyor.

Yeşil gözleri onunkileri tutuyor ve daha ağzını açmadan, ağzından çıkacakların hiçbirimizin hoşuna gitmeyeceğini anlıyorum. "Bana iyi bir prenses olmaya değecek bir prens göster," diyor alçak sesle ve iğneleyici bir şekilde, "belki bir tane bulursun."

SARAY KÜTÜPHANESİ her zaman sessiz bir yer olarak tercihim olmuştur ve Pazartesi günü teslim etmem gereken bir ödevim olduğu için öğleden sonra orada kamp kuruyorum. Bu odayı başka kimse kullanmıyor. Kampüsteki bilim kütüphanesini tercih eden Lex bile. Pace duvarlarının kitaplarla değil monitörlerle dolu olmasını seviyor.

Kulağımda kulaklık, makro ekonomi kitabıma dalmışken masanın üzerinde bir gölge belirdi.

"Tanrım," diye sarsılarak sandalyemden kalkıyorum, sonra nefes veriyorum. Bütün bu meni tutma olayı beni bir tangadan daha gergin yapıyor. "Siktir, Danner! Sana bana gizlice yaklaşma demiştim!"

Patlamamı görmezden geliyor ve sabırla kulaklıkları çıkarmamı bekliyor. Çıkardığımda, "Baban seni görmek istiyor." diye anons etti.

Donup kaldım.

"Şimdi mi?"

"Evet, efendim."

Derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkmadan önce dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, onu ve not defterimi dikkatlice bilgisayar çantama yerleştiriyorum. Danner sanki toplantıya kadar bir refakatçiye ihtiyacım varmış gibi kapı aralığında pusuya yatmaya devam ediyor. Bu sabahki *olaydan* sonra, sanırım bu adil.

Gömleğimin uçlarını pantolonumun içine sokarak, "Bak Danner, bu sabah hakkında-" diyorum.

"Gerek yok efendim. Stresli bir durumdu."

"Evet, ama sen bunu hak etmedin." Doğrusunu söylemek gerekirse, Danner'a kızmak kolay, sırf babamızın bir uzantısı olduğu için. Yine de Danner'ın üçümüzün ona ettiği hakaretlerin yarısını hak ettiğinden şüpheliyim.

Yakamı düzeltmek için uzanmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Babanın seni eve getirdiği günü hatırlıyorum." Kurnaz gözleri popomdaki bir kırışıklığı değerlendiriyor. "Kanlar içindeydin ve korkunç bir şekilde feryat ediyordun. Seni ilk gördüğümde Rufus'un yaralı bir hayvanı sürükleyerek getirdiğini düşünmüştüm." Geri çekiliyor, beni yola getirmek için gösterdiği çabayı başıyla onaylıyor. Söylemediği şeyi duyuyorum. Ben de tam olarak öyleydim, yaralı bir hayvan. "Yirmi yıl sonra hâlâ feryat ediyorsun. Sessizken bile." Çenesini eğiyor. "Ofisinde. Kardeşlerin zaten oradalar."

"Kahretsin." İrkildim. Prens olarak adlandırılmamız dışında, uzun zamandır hepimiz birlikte bir toplantıya çağrılmamıştık. Ortak toplantılar her zaman teke tek toplantılardan daha kötüdür. Genellikle birilerinin çuvalladığı anlamına gelir ve şu anda o birileri muhtemelen benim. Tamam. Kesinlikle benim.

"Bir şey daha var." Dönüyorum ve elini uzatıp düğmeli bluzumun omuz dikişlerini düzeltiyor. "İşte oldu."

Başımı sallıyorum, Danner'ın gözlerinde neye doğru gittiğime dair bir ipucu arıyorum. "Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra babamın ofisinin büyük meşe kapısına yaklaşıyorum. Kendimi hazırlayarak kapıyı iki kez çalıyorum ve içeri girdiğimde Danner'ın dediği gibi kardeşlerimi beklerken buluyorum.

Eşiği aşmak, bir kanyonu aşmak gibidir. Bu, çocuk olmakla erkek olmak arasındaki uçurumdur. Çocukluğun tüm duyguları, güvensizlikler ve öfke, kayıplar ve çalkantılar, hepsi bu odada yaşandı. Babamın ofisinde asla iyi bir şey olmaz.

Hiçbir şey.

Omuzlarımı dikleştirerek İran halısı üzerinde uzun bir yürüyüşe çıkıyorum ve mermer şöminede çıtırdayan ateşin yanından geçiyorum. Şöminenin üzerinde babam ve oğlu Michael'ın büyük bir yağlı boya tablosu var. Çocuğun ürkütücü gözleri, her zaman olduğu gibi, her adımı takip ediyor gibi görünüyor.

Ben yaklaşırken babam başını kaldırıyor ama kardeşlerimden hiçbiri bakmıyor. Omuzları dik, çeneleri yukarıda, ikisinin de bakışları masanın arkasındaki adama odaklanmış durumda. "Whitaker," diyor, "otursana."

Tedirgin bir şekilde boş sandalyeye oturuyorum.

Bir saniyesini kâğıtları karıştırarak geçiriyor. "Prensesin aylık regl dönemine girdiği konusunda bilgilendirilmiş olmama rağmen, Lex'in yaptırdığı en son kan testinin resmi laboratuvar sonuçlarını size vermeyi düşündüm." Zarfın içinden bir kâğıt çıkardı, gözlerini kelimelerin üzerinde gezdirdi, dudaklarını büktü. "Negatif olduğu doğrulandı. Prenses bu turda hamile değil, bu talihsiz bir durum ama tamamen beklenmedik de değil."

Kağıdı bir kenara bırakıyor ve deri ciltli küçük defterini eline alıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla bunlardan birini hep yanında taşırdı. Yarı takvim yarı günlük gibi görünüyor. Alışkanlık aslında, çünkü Pace ona her şeyi online olarak ayarlamış. Babam tam bir gelenekçi.

İç çekerek devam etti, "Yükümlülüklerinizle meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden size her bir mevduatınızın çetelesini vermeyi düşündüm." Verity'nin

suçlama kafamın içinde yankılanıyor.

Eksik olan sizsiniz.

Bu sabah öfke, azgınlık ve nefretle öylesine alev alev yanıyordum ki, onun haklı olup olmadığını merak etmeyi neredeyse unutuyordum. Bunun bir önemi yok. Babam ne olursa olsun onunla aynı fikirde olacaktı - çünkü biz buyuz. Her zaman olduğumuz şey.

Daha az. Eksik.

Bacaklarımı kaydırıyorum, ayak bileğimi bir dizime dayıyorum. Yanımda Pace'in bacağı zıplamaya başlıyor, bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Lex ise bir heykel gibi hareketsiz.

Babam kitabı çevirerek ortadaki bir sayfayı açıyor ve parmağıyla bir çizelgeye benzeyen şeyi inceliyor. "Eminim ki Whitaker'ın bu kadar iyi bir sicile sahip olması hiç şaşırtıcı değildir." Gözleri benimkilere kayıyor ve kalemini bırakıyor. "On yedi mevduat." Kendimi uyarıya hazırlıyorum, ensem tehditle karıncalanıyor. Ama tehdit gelmiyor. Onun yerine bana sinsi, memnun bir gülümseme veriyor. "Aferin evlat."

Göğsümde yayılan rahatlama hissi, sırıtarak örtbas ettiğim tiksintiyle gölgeleniyor. "Teşekkür ederim, baba."

Daha önce hiç sikiştiğim için beni tebrik etmemişti. Bundan sonra bir milyon duşa ihtiyacım var.

İyi bir eleştirinin boşa gitmesine asla izin vermeyecek biri olarak kalemini geri alır ve ekler: "Umarım nicelik yerine niteliğin değerini göz önünde bulundurursunuz." Sayfayı tekrar değerlendirir. "Pace, rakamların biraz daha düşük olsa da, hatırı sayılır bir sekiz depoziton var." Başını kaldırıp kardeşime bakıyor ve onu cesaretlendirmek için nadiren başını sallıyor. "Günlerine birkaç tane daha eklemeyi düşünebilirsin, ama genel olarak iyi iş çıkardın."

Pace'in dizinin zıplaması yavaşlar, gerginlik uzuvlarını terk eder. "Öyle yapacağım efendim, tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Peder onun bakışlarına karşılık vererek, "Peki ortak projemiz nasıl gidiyor?" diye sorar.

Kardeşime bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. Pace döndüğünden beri yüzünde olan o tuhaf, avlanmış ifadeyi takınıyor ama bunu yeterince iyi saklıyor ve babama çenesini sallayarak karşılık veriyor. "Yavaş ama istikrarlı."

Peder kaleminin ucunu Pace'e doğru uzatır. "Bu iş böyle yapılır. Verity gibi bir prensesin sağlam bir ele ihtiyacı olacak. Tutarlılık, sabır, takviye."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyor Pace başını sallayarak. "Prenses söylediğin her şeye sahip. İnatçı, gururlu, mücadeleci. Ama bazı anlarda..." Burada, kelimelerini çok dikkatli seçiyor gibi görünüyor. "Adanmışlık" kelimesinde karar kılıyor. "Prenses olmak onun kendi projesi. Başarılı olmak istiyor."

Babamın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibiydi," diye açıklıyor Pace. Çevremde, parmaklarının bağlandığını ve çözüldüğünü görüyorum. "Henüz hamile olmadığı için." Babam bunu düşünerek mırıldanıyor ve parçalar yerine oturuyor.

Pace onun davranışsal koşullanmasından sorumludur.

Göğsümde bir gerginlik var, çünkü bu ben olmalıyım. Baştan çıkaran benim. Kurnazlık yapan benim. Konuşan ve çıkaran benim. Ama Pace her zaman uzun oyunda daha iyi olmuştur. Hataya karşı sabırlı. Tutarlı, tıpkı babamın dediği gibi. Ben zayıf anlardan yararlanıyorum ama Pace onları yaratan kişi.

Yaratmak hüküm sürmektir.

Birdenbire, daha önce hissettiğim tüm rahatlama ve övgü, belirsizlik ve şüphe ile boğuldu.

Ve kıvranan tek kişi ben değilim.

Yanımdaki koltuk gıcırdıyor ve bakışlarımı kaydırarak Lex'in ellerinin sandalyenin kollarını kavradığını görüyorum. Parmak eklemleri bembeyaz, ellerinin arkasındaki damarlar geriliyor.

Dönüp baktığımda babam ona bakıyordu. "Peki bu döngü boyunca kaç para yatırdın Lagan?"

Lagan ismini duyunca Pace'in dizi s e ğ i r i y o r ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Lex boğazını temizlemeye başladı ve sonra kendini durdurdu. "Dört." Ve sonra, "Hayır. Beş."

Babam arkasına yaslanıp kalemini sayfaya vuruyor. "Hangisi? Dört mü beş mi?"

"Şey, ben-" Lex'in yumrukları esniyor, parmak uçları kollara gömülüyor. "Mevduatlarımdan biri iki kişiden oluşuyordu-"

"Dört tane yaptın." Babamın sesi sert ve kesin.

Lex söner. "Evet, efendim. Görevlendirildiğim her gün bir tane."

Odanın üzerine bir soğukluk çöküyor. Bu işin nereye varacağına hiç şüphe yok.

Bize doğru gelen tren çarpışmasından kaçış yok.

"Kardeşleriniz gibi ben de sizi tebrik etmek isterdim ama günde bir depozito en azı. Bir hayal kırıklığı. *Sıradanlık.*" Lex bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu. Babamın gözünde vasat, bir insanın olabileceği en kötü şeydir. Defteri katlıyor ve önüne, masanın üzerine koyuyor. "Bu kabul edilemez."

"Baba, ben-"

"Durumunuzu kontrol altına aldığınızı sanıyordum," diye tersledi babam.

"Biliyorum." Kalın kalın yutkunuyor. "Çabalarımızı en üst düzeye çıkararak herhangi bir fiziksel başarısızlığı telafi etmek için adımlar attım." Lex'in sırtı dik ve tam robot moduna geçerek babamızın gözlerinin içine bakıyor. "Yatırdığım paralara ek olarak, doğurganlığı ve döllenmeyi teşvik edecek yöntemleri de araştırdım. Diyetini, hormon seviyelerini ve yumurtlama döngülerini izliyorum. Genetik testlere başladım. Ayrıca, herkesi programa bağlı tutuyorum ve sözleşmelere uyulmasını zorunlu kılıyorum."

Babamın gözleri buz gibi, tanıdık bir zalimlik parlıyor. "Yani Prenses'i eski usul *becermek* dışında her şeyi y a p t ı ğ ı n ı z ı söylüyorsunuz."

Lex bocalar. "I-"

"Whitaker," dedi babam, "kutuyu getir."

Hayır.

Sikeyim

hayır.

Sahip olduğum her içgüdü yüzüne doğru hırlamam için çığlık atıyor. Bağırmak için. O defteri masasından alıp götürmemi ve eğer bir şey istiyorsa kendi başına alabileceğini söylememi istiyor. Ama iyi bir asker gibi ayağa kalkıyorum ve babamın masasının arkasındaki dolabı açmak için odanın içinde ilerliyorum. İçinde dikdörtgen şeklinde, üst ve yan tarafları PNZ armasıyla oyulmuş ahşap bir kutu bekliyor. Boğazımın arkasındaki safra yükselmekle tehdit ediyor ama yutkunarak kendimi kutuyu dolaptan çıkarmaya zorluyorum. Döndüğümde Lex çoktan sandalyesinin yanında durmuş, gömleğinin düğmelerini açıyordu. Pace hâlâ koltuğunda, gözleri boş, yerdeki bir noktaya bakıyor; yüz ifadesi kayıtsız ve hareketsiz.

Gömleği silkiyor ve Lex olduğu için dönüp sandalyenin arkasına düzgünce asıyor, böylece sırtına kazınmış eski, buruşuk yara izlerini tam olarak görebiliyorum.

"Baba," diyorum sesimi dengede tutarak - tüm duygu izlerini silerek, "Pace ve ben daha fazla birikime katkıda bulunabiliriz eğer-"

"Bu mevduatla ilgili değil, Whitaker." Babam yavaşça kollarını sıvıyor, hareketleri sarsıntılı ve kesin. Öfkesinin bu şekilde görünür olması asla iyiye işaret değildir. "Bu Lagan'ın bana söz verip sonra da sözünü yerine getirmemesiyle ilgili. Bir zayıflığın amacının önüne geçmesine izin verdi."

Pace irkilir, bahar tatilinin anısı herkes için hala bir şekilde tazedir.

Bi

z. Özellikle de

burada.

Bunun gibi.

Babam masanın etrafında dönüyor ve kardeşime bir kez daha bakmıyor, komutları, "Şömine."

Kükreyen alevlerin önünde hep aynı yer. Lex kollarını iki yana açarak dizlerinin üzerine çöküyor ve aynı eski pozisyonu alıyor.

Kutuyu hâlâ elimde tutuyorum, onu şömineye atma dürtüsü hayatımdaki diğer tüm arzulardan daha güçlü. Gol atmaktan daha fazla. Sikişmekten bile. Sadece bir şey bunun önüne geçiyor: kardeşlerimi alıp bu cehennem kabusundan kaçma ihtiyacı.

Ama bu arzu bile acı gerçeklerle örtüşüyor. Eğer gidersek, başka bir ailemiz olmayacak. Güven fonlarımıza erişimimiz olmayacak. Sırtımızdaki kıyafetlerden başka bir şeyimiz olmazdı ve babamı tanıyorsam onları da alırdı. Bu duvarların dışında ne var? Güney Yakası mı? Batı mı? Kuzey'in enkazı?

Baronların gölgeleri mi?

Göğsümde histerik bir kahkaha kabarıyor ve onu inatla tutuyorum.
Boku yedik. Bunu biliyoruz, babam da biliyor.

"Whitaker," diyor babam, beni o ana geri döndürerek. Sağ elinin üzerine tek bir siyah deri eldiven geçiriyor. "Kutuyu kardeşine ver."

Oyulmuş kutuyu ona uzatırken Pace'le göz göze geliyoruz. Ağırlık ona geçerken ikimiz de elimdeki titremeyi fark etmemiş gibi davranıyoruz. İçgüdüsel olarak, ikimizin de aynı korkuyla dolup taştığını biliyorum.

İşler böyle yürümüyor.

Birini bu şekilde doğrudan cezalandırmak babamın tarzı değil. Lex'in en son ne zaman Pace ya da benim sorumlu olmadığımız bir şey için randevu aldığını hatırlamıyorum. Babam bizi hep böyle hizada tuttu. İkimizden biri çuvallarsa Lex cezasını çeker. Lex çuvallarsa, cezayı Pace çekerdi. Karanlık bir deliğe ya da başka bir deliğe itilir, Lex bunun için yas tutarken kesilir ve izole edilir.

Lex'in çizginin dışına tek bir adım atmasının üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki, eskiden nasıl olduğunu unutmak çok kolay. Lex'in bu konuda kendine nasıl işkence ettiğini, Pace'i bulup geri getirmek için yanıp tutuştuğunu ama itaatsizlik ederek durumu daha da kötüleştirmemek için de bir o kadar çaresiz olduğunu. Lex'in en son bir yığın haline gelip, kardeşimizi almak için zindana giden yolu kazma girişiminde döşeme tahtalarını tırmalamasının üzerinden on yıl geçti.

Pace sert dirsekleriyle kutuyu babasına taşır ve kapağını açar. Babası içeri uzanıp kayışı çıkarıyor, parmakları sapın etrafında bükülüyor. Kayış açılıyor, jilet gibi keskin deriden üç ayak. Uyuyan bir engerek yılanı gibi zararsızca sallanıyor.

Lex'in vücudu kaskatı, gözleri ateşe bakıyor. Ağlamak işe yaramaz. Bunu hepimiz biliyoruz. Yalvarmak da öyle. Her ikisi de sadece daha fazla soruna yol açacak. Babam ona yaklaştıkça oda dayanılmaz derecede ısınıyor, gömleğimin yakası boğazıma yapışıyor. Hiçbir uyarı yok, sadece havadaki çatırtı, sert bir şaklamayla inen uzunluk, kırbacın kuyruk ucu pazusunun arka tarafını ısırıyor. Lex öne doğru eğiliyor ama dik duruyor, bir çığlığı geri yutmaktan çenesi geriliyor. Bunu asla kabul etmezdi ama babam paslanmıştı, kendi başımıza yaşarken cezalar daha seyrekti.

Peder alaycı bir şekilde, "Her bir depozitonuz için dört kırbaç. Ve kardeşinle aynı seviyeye gelmen için dört kırbaç daha." Pace son söz karşısında irkilir. "Seni Whitaker'ın standartlarında tutmadığıma şükret."

Lex, kırbaç havayı yararak bir kez daha derisini kesmeden önce, "Evet, efendim," diye cevap verir. Gözleri kapanıyor, yüzünü acı kaplıyor. Öfke kanıma karışıyor. Sıcak ve tehlikeli. Sonraki vuruşlar öncekilerden daha kötü. Lex'in sırtı yeni yaralarla kesiliyor, eti çiğ ve kanla kaplı. Babam kendini kaptırıyor, her kırbaç bir öncekinden daha derin, ta ki sekiz kırbaç da vurulana kadar. Alnından ter damlıyor ve cebinden tertemiz, beyaz bir mendil çıkarıp alnını silmek için kullanıyor.

Yüce İsa.

İşi bitince deri parçasını Pace'e uzatır. "Bunu temizle," der ve çenesini Lex'e doğru sallar. "Ve onu."

"Evet, efendim." Kelimeler alçak sesle ve sertçe söyleniyor ve kayış el değiştirdiğinde kardeşimin kopabileceğini düşündüğüm bir an oluyor. Ya da belki, ben

Pace soğukkanlılığını yeniden kazanırken, kendimde yapmaya cesaret edemediğimi bildiğim şeyi yapmasını istiyorum.

Babam odadan çıkıyor. Tecrübelerime dayanarak, istismarının tüm izleri ortadan kalkana kadar dönmeyeceğini biliyorum. Lex'in yaraları sarılana ve kutu dolaba geri konulana kadar. O gider gitmez dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerimin kenarından yaşlar akıyor. "Tanrım, Lex. Sen-"

"Şimdi olmaz, Wick." Sarsılarak uzaklaşıyor, debeleniyor ama kendi başına ayağa kalkıyor. Oraya vardığında sallanıyor ama kendini ayakta tutmayı başarıyor.

"Odamda bir kit var," diyor Pace, kelimeler aceleyle dökülüyor. "Antiseptik, krem, bandaj."

Lex yüzünü buruşturarak kollarını gömleğinin içine sokar. "Sorun yok."

"Hayır," diyorum yumruklarımı sıkarak, "gerçekten öyle değil. Ve bir daha olmayacak."

Lex elini terli alnında gezdirir. "Bu senin yardım edebileceğin bir şey değil, Wick."

Acil bir fısıltıyla yalvarıyorum, "Sözleşmeler, benim günüm olmadığında onu beceremeyeceğimi söylüyor, ama para yatıramayacağımı söylemiyor. Şu anda sende olmayan şey bende var: sınırsız meni. Senin için şişelere girmeme izin ver, sonra babama söyleyebilirsin-"

"Hayır!" diye kükrüyor ama bunu acı dolu bir yüz ifadesi ve elinin sandalyenin arkasına inmesi izliyor. İki büklüm oluyor ve gömleğinin pamuğundan kan sızıyor. "Bu hepimiz için çok büyük bir risk. Bu benim sorunum ve bunu düzeltmesi gereken kişi benim." Dişleri gıcırdıyor ama mesele acı değil. Lex bununla başa çıkabilir. Benim ve Pace'in başarısızlıkları yüzünden yıllarca bu acıyı çekti. Acı kardeşimi hiç rahatsız etmedi.

Asıl yara başarısızlıktır.

19

Leski

"TIP KANADI MI YOKSA BIZIM ODAMIZ MI?" Pace beni koridora yönlendirerek soruyor.

"Oda," diye bağırıyorum, bir kez uzandığımda bir daha kalkamayacağımı biliyorum. Beni mutfağa doğru çeviriyor -arka merdivenlerin bizim kanada çıktığı yere. Bu evde, ön merdivenlerde kan olması affedilemezdi.

"Lex," diye başlıyor Wicker, elini dirseğime koyarak. "Ben-"

"Şimdi olmaz," diye homurdanıyorum, ilk basamağa ulaştığımda tüm sinirlerimin ateşlendiğini hissediyorum. Mutfak personeli ortadan kayboldu. Tüm ev hareketsiz, sanki herkes saklanıyor. Bu, kaslarımdaki - kafamdaki - çığlığı çok daha yüksek hale getiriyor. Ayağımı kaldırıyorum ve hareket gömleğimi çekiştiriyor, kumaşın derimdeki kanlı yarıklara yapıştığı yerleri çekiştiriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Gözyaşları gözlerimi ısırıyor. Şu an ne kadar acısa da, en kötüsünün henüz gelmediğini biliyorum. Temizlik. İyileşme. Batma. Kaşıntı. Eğer sadece ilk kısmı, yani babamın muayenehanesindeki aşağılanma ve acı olsaydı, yutması çok daha kolay

olurdu.

En azından eskisi gibi hokey antrenmanım yok.

Kardeşlerim etrafımı sararak bana destek oluyor, ellerini dirseklerime ve kalçalarıma koyarak merdivenleri çıkmama yardım ediyorlar. Hayati bir ayrıntı dışında, hayatım boyunca geçirdiğim diğer randevular gibi.

Bu kez, bunun için kendimden başka kimseyi suçlamıyorum.

Sabırlılar, yaralardan kaçınıyorlar, sessiz suçluluk dalgalar halinde üzerlerinden yuvarlanıyor. Eğer sinirlenmeden yapabileceğimi düşünseydim, onlara bunun diğer zamanlar gibi olmadığını söylerdim. Bu onların suçu değil. Baba'ya *-Prenses'e- verdiğim* sözleri yerine getiremeyerek başarısız olan benim *ama bunun bir* anlamı yok. Bu tür şeylerde babamın amacı hep budur. İç içe geçtik. Uyumlu, simbiyotik bir birim. Benim acım onların acısı. Onların suçu benim suçum.

Merdivenlerin başında nefes veriyorum ve ana koridora dönüyorum. Oturma alanının ve eski Prenslerin portrelerinin yanından hantalca geçerek *yirmi adım attığımı* düşünüyorum.

"Oturmak ister misin?" Gömleğini avuçlayıp onu kendime doğru çekerken Wick burun buruna soruyor. Alevlerin acısı şimdiden etimi yalıyor, fazla zamanım olmadığına işaret eden bir gıdıklanma.

"Yapabilirim," diye mırıldandım. *On beş adım*. Altı adımda kitap raflarında duruyorum ve omzumla sert yüzeye yaslanarak yere yığılıyorum. Bir çerçeve devriliyor, takırdayarak devriliyor. Gözlerimi kapatarak, "Kahretsin, sadece bir dakikaya ihtiyacım var" diyorum.

Nefes alıp veriyorum, yakıcı acının ötesine geçmeye çalışıyorum, kafamın içinde hiçbir şeyin acıtmadığı o yere ulaşmaya çalışıyorum. Babamın neden böyle olduğunu anlamaya çalışmadığım, nerede yanlış yaptığımı ve bunun tekrar olmasını nasıl engelleyebileceğimi merak etmediğim yere. Seksle ilgili bu sorunlar, Scratch'ten çıkana kadar hiç olmamıştı. Sikiştim. Hem de *çok*. Birinci sınıfta kaslara kafayı taktım ve Forsyth'in tüm kadın dalgıç takımını siktim. Wicker'la hacim konusunda yarışamazdım ama tatmin olma konusunda onu geçtim. Kampüsteki kadınlar

ikimizden birinin odaya girdiğini gördüklerinde iyi bir yatma şansları vardı.

Şimdi haftada iki kez bir fincana fındık attığım için şanslıyım.

Scratch'le uğraşmanın kötü bir şey olduğunu biliyordum. Kontlar, insanları çok hızlı ve çok sert bir şekilde bağlayan ve onları bir dizi yan etkiyle baş başa bırakan boktan bir ürünle piyasayı dolduruyorlardı. Başta denememin nedenlerinden biri de buydu. Alması kolaydı, ucuzdu ve birinci sınıftaki yoğun programımı atlatmam için bana enerji veriyordu ama daha çok bir deneydi. Sadece merak değildi. Diğerlerinden daha üstün olduğuma dair aptalca bir iç güvendi - bununla başa çıkmak için donanımlı, daha disiplinli, fizyolojik olarak üstün.

Görünüşe göre, gerçekten de değilim, ama tüm bunlara rağmen, bu acıyı ortadan kaldırmak için Wicker'ın güven fonunu bir vuruşa değişebilirim.

"Lex," diyor Pace sessiz bir uyarıyla. Gözlerimi açıyorum. Kanadın sonunda bir hareket var. Kızıl saçlar ışığı yakalıyor.

Sertleşerek fısıldıyorum, "Beni böyle görmesine izin verme."

"Koru onu," diyor Wick uzaklaşmadan önce. Onun bambaşka bir insana dönüşmesini izlemek, çalkalanan midemi kemiriyor. En iyi arkadaştan ve kardeşten işbirlikçi baştan çıkarıcıya bu kolay değişim bir anahtar gibi dönüyor. Pace kayıyor, beni görüş alanından çıkarıyor. Wicker'ın "Fikrini değiştirdin mi Red?" diye seslenişini dinlerken birbirimize bakıyoruz. Bir kumaş hışırtısı duyuyorum, tahmin etmem gerekirse aletini avuçluyor. "Beni aramaya geleceğini biliyordum. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Tek tepkisi kapıyı çarpmak oldu.

Wick yanımıza gelip kolunu koltuk altıma doladığında Pace'in kaşları kalkıyor. "Sanırım sikini bir kez daha ona yaklaştırmakla tehdit etmek onu korkutmaya yetti."

Wicker'ın egosu fiziksel bir varlık olsaydı, Verity'nin onun hünerlerini sorgulaması muhtemelen benden daha kötü görünmesine neden olurdu. Wicker'ın çenesi seğirir. "Lütfen, sürgünün sonunda bunun için bana yalvaracak."

Nefes nefese ona tutunuyorum. "Bunun için *bana* yalvaracak," diyorum, ironinin tamamen farkında olarak. Derin bir nefes alıyorum ve Pace'i omzundan tutarak kendimi yukarı kaldırıyorum. "Ona ihtiyacı olanı veren tek kişi benim."

Odamıza doğru son bir adım attığımızda acı gözlerimizi kör ediyordu. Danner bizi burada dövdü, yatağın yanındaki masada bir tepsi tıbbi malzeme ve şiltenin üzerinde temiz bir çarşaf duruyordu.

Yatağın kenarında duruyorum, gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken parmaklarımda bir titreme dolaşıyor.

"İşte," diyor Wicker, ellerimi kenara itip işi devralırken. Uzun parmakları hızla düğmelerin üzerinde geziniyor. Hareketleri nazik, buzdaki diğer oyunculara dehşet saçan iri yarı tehdidiyle tam bir tezat oluşturuyor. Tişörtü omuzlarımdan itiyor ve kumaşı kuruyan yaralardan dikkatlice sıyırıyor. Bu Wicker'ın bizden başka kimsenin görmediği tarafı; nazik ve sabırlı.

"Tamam mı?" diye soruyor, sarı saçlarının altından bana bakarak.

Homurdanıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, yatak ağırlığımın altında batıyor. Pace beni öne doğru iterek karnımın üzerine yatmama yardım ediyor. Babamın ofisine adım attığımdan beri ilk kez tam olarak nefes veriyorum.

"Ne kadar kötü görünüyor?" diye sordum. Yatağın karşısındaki aynaya bakabilirim ama buna gerek yok. Yaraların ciddiyetini kardeşimin yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Wicker yeşile dönüyor, sanki kusma isteğiyle savaşıyor. Pace taş kesildi. İçindeki sessiz öfke için bizi terk etti.

"Geçen seferki kadar... kötü değil," diyor sonunda, Pace'e bir bakış fırlatarak.

Kelimeler aramızda bir hayalet gibi asılı kalıyor.

Bahar tatili.

Hiçbir şey Pace'in tutuklandığı gece kadar kötü olmamıştı. Babam otuz kırbaç cezası verdi. Ortasında bayılmışım ve uyandığımda kül rengi bir Wicker başımda dikilmiş, burnumun dibinde kokulu tuzlar sallıyordu. Tuzun kokusunun altında, hapishaneden yayılan kusmuğun ekşiliği vardı.

Köşedeki vazoda öğle yemeğini kaybetmişti. Babam ona temizlemesini söyledi ve işi bitirebilmesi için beni tekrar dizlerimin üzerine yatırdı.

Pace bakışlarını tepsiye indirir, koyu renk gözleri örtülüdür. "Hala acımıyor mu?" Kelimelerde vurgu yok.

Çığlık atıyor da olabilir. Dişlerimi

sıkarak itiraf ediyorum, "Evet."

Arka bahçe ölü, solmuş şeylerle dolup taşmadan önce, her türden ilginç bitkiye ev sahipliği yapıyordu. Bunlardan biri de bir tür ısırgan-urtica idi. Lisedeyken onunla ilgili bir ödev yapmıştım. Tıbbi kullanımlarını özetleyen paragrafların altında, bazen bir cezalandırma biçimi olarak kullanılan ürtiker ve liflerinin nasıl çıkarılabileceği, deri gibi bir şeyle nasıl dokunabileceği üzerine bir pasaj vardı.

En yüksek notları aldım.

Adamların tıbbi malzemeleri açarken çıkardıkları sessiz sesler dışında oda sessiz. Neler olduğunu görmek için bakmama gerek yok. Hepimizin bir rolü var ve ayrı kaldığımız süreye rağmen rolümüze geri dönüyoruz.

Ancak Wicker antiseptik için hamle yaptığında, Pace "Hayır" diyerek öne atılır. Bir süre hareketsiz kalır ve sonra kararlı bir şekilde "Onu yakaladım" der.

Aralarında nasıl bir bakış geçtiğini görmüyorum ama Pace şişeyi alırken Wicker'ın kaşlarının çatıklığının anlayışa dönüştüğünü hissedebiliyorum. Geçen sefer bunu benim için yapmamıştı. Muhtemelen hapishanede geçirdiği onca ayı kendini sorumlu hissederek ve Wicker'ın bu yükü tek başına üstlendiğini hayal ederek geçirmiştir.

Pace ıslak pamuğu açık yaralarıma yavaşça sürüyor, her irkildiğimde donup kalıyorum. Wicker başımın yanına oturup fısıldıyor, "Uzun sürmez. O kadar da kötü değil." Ve sonra tekrar, sanki ikimizi de ikna etmek için çok uğraşıyormuş gibi, "O kadar da kötü değil." Pace'e önce antihistamini, sonra antibiyotik merhemi ve son olarak da bandajları vererek yardımcı oluyor.

Uyumaktan başka bir şey istemediğim için girip çıkıyorum ama antiseptik ürtikadan daha çok yakıyor ve vücudumu titretiyor. Pace öne doğru eğilip parmaklarının tersiyle alnıma dokunuyor. "Ağrı kontrolü?"

Düşünerek gözümü kırpıyorum. "Belki bir beşlik."

Sekiz, ama göstermeyeceğim. Zaten yeterince suçluluk taşıyorlar. Üzerine eklemeye gerek yok. Onları koruma dürtüsü vücudumdaki yaralardan daha derine işliyor. Birinin onlarla babamın öfkesi arasında durması gerekiyordu.

Benden büyük olmasına rağmen, Wicker babamın ilk evlatlık oğluydu. Ona bakıp da başka bir hayatta Baron olacağını düşünmek zor. Büyükbabası Baronların Kralı Clive Kayes'ti ve babası da... yani, kesin olarak tost olmuştu. Adamın taç giyme şansı bile olmadı, ama yine de başkası giyebilsin diye baltalanacak kadar önemliydi.

Benim babam da geçmişte başarısız olmuş bir prensti. Bildiğim kadarıyla prensesi başarısız olmuş ve üç ay sonra görevden alınmış. Daha sonra annemle evlenmiş ve beni doğurmuş. Evlat edinilmemle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum, sadece annemle babamın öldüğü gece, kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıkların ve yoğunlaşan kan birikintilerinin ortasında, babamın gelip beni büyük, süslü arabasıyla götürdüğünü hatırlıyorum. Sadece iki yaşındaydım. Ben geldiğimde Wicker da henüz bebekti, altı aylık bile değildi.

Şimdi ona baktığımda, tam olarak ne zaman ona karşı bu kadar korumacı hissetmeye başladığımı hatırlayamıyorum. Belki de sadece ikimizin olduğu, geceleri hep birbirimizi aradığımız, yatağımın altına saklanırken korktuğumuz ve muhtaç olduğumuz, Wicker'ın bir sarmaşık gibi etrafımda kıvrılıp uyuyakaldığı o ilk günlere kadar uzanıyordu. Belki de daha sonraydı, yatılı okuldan ilk kez alındığında, ertesi gün babamın akşamı birlikte geçirmesini emrettiği jilet gibi keskin tırnakları olan uzun boylu kadın hakkında övünen bir hikayeyle geri döndüğünde. Daha büyük olasılıkla, aradaki tüm zaman boyunca, yavaş yavaş evin sopa ve taşlardan yapılmış bu yer olmadığını, onun yerine *kendisi* olduğunu anlıyordu. Bıçak sırtı gibi gülümseyen mavi gözlü çocuk.

Merhem ve bandajlar arasında bir yerde Pace, "Bu saçmalık" diye ısırır.

Wicker sessizce, "Evet," diye onaylıyor.

"Yardım edebileceğin gibi değil-" Yine de Pace'in sözleri kesiliyor.

Nafile.

İşe yaramaz.

Pace neredeyse altı yaşına gelene kadar babam onu evlat edinmedi. Küçük ve sessizdi, Wicker ve benim her yerde tanıyabileceğimiz öfkeli, temkinli gözleri vardı. O vahşi, perili bakışı her gün birbirimizde görürdük. Pace'e karşı ne zaman korumacı hissetmeye başladığımı hatırlamama gerek yok. Onunla tanıştığım ilk dakikanın ilk saniyesinde oldu. Bir şekilde, onun bizim olması gerektiğini biliyordum. Güçlü ama kırılgan. Paranoyak ve meraklı. Düşmanca ama umutsuzca yalnız.

Bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde "Onu becermeyi denedin mi?" diye sorduğunda bunu bekliyordum.

"Evet," diye cevap veriyorum ama bu ne yalan ne de gerçek. "Denemeye çalıştım," diye açıklıyorum, kelimeler yetersiz geliyor.

Bir süre sessizlik oluyor ve sonra Wicker'ın yatıştırıcı parmakları saçlarımı tarıyor. "Nasıl bir şey? Denediğinde?"

Gözlerim çırpınarak kapandı. "Sanki... artık orada değil. Dürtü var ama fiziksel tepki yok."

"Demek onu becermek istiyorsun," diyor Pace ve benim bunu düşünmeme bile gerek kalmıyor. Çizik libidomu yok etmedi, sadece *sertleşmeme ve sert kalmama engel oldu*.

Tek ve zayıf bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Wicker, "Ama mastürbasyon yapabilirsin." diyor.

"Sonsuza kadar sürer," diyorum, Pace derime bir bandaj bastırırken yüzüm buruşuyor. Bir vuruş yapmayı düşündüm, sadece bir tane, ama aptal değilim. Değiş tokuşlar buna değmez.

Wicker eğilip bakışlarımı yakalayarak, "Belki seninle birlikte olabilirim," diyor. "Yardım edebilirim-"

"Hayır." Cevabım anında, inatçı. Wicker'ı bu şekilde kullanma düşüncesi beni hasta ediyor. "Bunu düzelteceğim."

Wicker hayal kırıklığına uğramış

görünmüyor. Endişeli görünüyor.

"Siktir!" Yataktan kalktım, keskin bir acı etime saplandı. "Özür

dilerim!" Pace gözlerini endişeyle kocaman açarak, "Elim kaydı," dedi.

"Elim kaydı."

Tekrar uzandım ve "Bitir şu işi" diye bağırdım. Gözlerim çırpınarak kapanıyor ve birkaç dakika sonra yine açılıyor. "Teşekkür ederim."

Yatak batıyor ve bir el saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Al bunları." Wick hapları ağzıma itiyor ve bir yudum su içmeme yardım ediyor. Yanıma yerleşiyor, elini başıma koyuyor, parmaklarını saçlarımda rahatlatıcı hareketlerle gezdiriyor.

"Onunla kal," diyor Pace, yataktan atlayarak. "Ben gidip kaydı güvence altına alacağım."

O giderken bedenim sessiz, acı bir kahkahayla sarsılıyor. "Kanıt," diye mırıldanıyorum kıkırdayarak.

"Yapma." Yanımda yatan Wicker'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve gözlerimi araladığımda kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Planı unutma."

Babamın tacizine ilişkin kanıtları kaçmak için koz olarak kullanma planı on yıl önce suya düşmüştü. Babamın üzerimizde o kadar çok pisliği var ki gülünç. Alışkanlıktan dolayı bunları topluyoruz ve sonunda ondan kurtulma hayalinin peşinden gidiyoruz.

Verity hamile kalırsa, sonsuza dek ona ait olacağız.

Ve bu en iyi durum.

"O haklıydı." Başım ağırlaşıyor, yaralarımı kaşıma dürtüsüyle savaşırken yumruklarım kıvrılıyor. "Ben yetersizim."

Wicker'ın yüzü öfkeyle çarpılır. "O sadece West End'den bir sürtük Lex. Bizi tanımıyor."

Yapacak.

Aklımdaki korku bu, ne kadar derine inersek. Onu ilk ayda hamile bırakmış olsaydık, belki de bundan kaçınabilirdik. Bu kızla aynı mekânı paylaşmak onu manyetik ve kaçınılmaz bir şekilde gölgelerimize doğru çekecek.

Çünkü onun gözlerini

gördüm. Güçlü ama kırılgan.

Paranoyak ve meraklı.

Düşmanca ama umutsuzca yalnız.

Verity Sinclaire'in içindeki bir şey korkunç bir şekilde *bize* benziyor ve ne kadar uzun süre bakarsa gerçeği o kadar çok görecek. East End'de büyüdük - üç kayıp çocuk, annesiz, babanın ölü oğlunun hayaleti tarafından rahatsız edildik. Mükemmellik, soy ve yaratılış takıntısıyla hizada tutulduk. Her şeyde olduğu gibi, hepimizin rolleri var.

Wicker, çekiciliği ve cazibe yeteneğiyle her zaman yara izi bırakmayacak kadar değerliydi - en azından fiziksel olarak. Pace'in hesaplanmış zekası, izolasyona dayanıklılığı ve işkenceye olan yakınlığı, onu Baba'nın mükemmel bir aracı haline getirdi.

Ama ben?

Ben sadece çalışan parçaların tamircisiyim ve birilerinin hak ettiğimiz cezaları alması gerekiyor. Borçları ödeyebilecek biri. Nasıl inciteceğini bilen ama bunu saklayan biri.

Çirkin olabilen biri.

İki kat daha fazla zamanımı alıyor ama ertesi gün zindana gitmeyi başarıyorum. Gözlem odasına girdiğimde, kardeşlerim bana şaşkınlıkla bakıyorlar.

"Mesajı gördüm," diye açıklıyorum.

Wick beni değerlendirirken kaşlarını çatarak, "Sadece seni haberdar etmek istedik," diyor. Sormadan bileğimdeki saç bağını aldı ve

saçımı geriye doğru çekmek için arkama geçti. "Aşağı gelmene gerek yoktu."

Ama hepimiz biliyoruz ki ben yaptım. Ashby'yken dinlenmek ya da tatil yapmak diye bir şey yoktur, hele Prens'ken hiç yoktur. Babam bizi Cumartesi günü çağırma nezaketini göstererek iyileşmem için bana bir gün verdi.

"Oakfield konuşmak istiyor," diyor Pace ama camın arkasındaki adama başını sallasa da gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

Ağzım zalim bir sırıtışa dönüşüyor. "Eminim öyledir."

Sandalyeye geri dönmüş, bilekleri kolçaklara bağlanmış, yanağından bir damla kan geliyor. İşkencenin bir süreci vardır, çoğu insan bunu anlamaz. Pace her zaman ilktir. Fiziksel unsurlara o kadar alışmış ki, bazen sanki odayı tamamen terk ediyor, arkasında kaslarından ve kötülükten başka bir şey bırakmıyor. Yakma. Vurmak. Kesmek. Bedensel yıkım konusunda bir uzman, buzda bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de bu.

Wicker ikinci sırada. Tüm bu acı ve aşağılanmadan sonra, bazen tek gereken nazik bir sözdür - bir nezaket numarası - ve insanlar ince bir porselen gibi kırılırlar. Kırılmasalar bile, kardeşimin onlardan bilgi almanın bir yolu vardır.

Ben her zaman son çareyim.

Eğer bir hedef kendini benim masamda bulursa, kendini ciddi bir pisliğin içinde bulmuş demektir. Bir insanın geri dönemeyeceği türden bir şey. Parmakları aldım. Ayak parmaklarını. Elleri. Ayakları. Yeterince dayanırlarsa kollar. Bir keresinde, bir adamın sünnet derisini. Bazen, eğer yeterince çabuk vazgeçerlerse, yeniden bağlama girişiminde bulunuyorum. Diğer zamanlarda, hediyeyi onlarla birlikte buz yatağında eve gönderiyorum.

Sonra daha pasif işkence var. Aç bırakma, uykusuz bırakma, gazla aydınlatma. Bruce'un yanaklarının zayıf, çukur kıvrımı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar bu aşamanın yürürlükte olduğunu gösteriyor. Fiziksel şeyler iyi ve güzel, ama birine işkence etmenin en iyi yolu psikolojiktir. Zihinlerini onlara karşı kullanmak. Bu kısmı görmek daha zordur ve Oakfield gibi bir sosyopatla, derisinin altına girip girmediğimizi söylemek neredeyse imkansızdır.

"Evet." Wick gözlerini deviriyor. "Elinde ilgimizi çekebilecek bir şey olduğunu söylüyor."

Başımı sallayarak, "O zaman sanırım adamın neyi paylaşmak istediğini öğrenmeliyiz," diyorum. Pace kapıyı açıyor ve ben kenara çekiliyorum-çok hızlı bir şekilde. Sırtıma inen acının sarsıntısıyla irkiliyorum ve ekliyorum, "Buna değse iyi olur."

Wicker kaşlarını çatar. "Lex, cidden, yapabiliriz-"

"Sorun yok." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Benim de birkaç sorum var."

Yatakta yattığım uzun saatler boyunca, derimin tekrar bir araya gelmesini isterken, Verity'nin sırtındaki o izi düşünüp durdum; üzerinde bir çizgi olan bir O. Bu piçin ikinci bir Kral tarafından ölüm cezasına çarptırılarak hücremize düşmesine neden olan damganın aynısıydı.

O gece sağlık odasında Verity'de gördüğümde içgüdüsel bir iğrenme hissetmiştim. Bu West End'e özgü bir şey, gönüllü olarak etlerini kirletiyorlar ve hayatımda bir gün bile Scratch'e dokunmamış olsaydım bile, orada gördükten sonra sertleşmek için yine de mücadele ederdim.

Artık amacını bildiğimiz için farklı.

"Wick," diyorum gözlerimi Bruce'dan ayırmadan, "izin ver ben önden gideyim." Tereddüt etti ama "Tamamdır" dedi.

İçeri girerken yürüyüşümü kontrol etmeye dikkat ediyorum, sert ama emin adımlarla, gömleğimin kumaşının kürek kemiklerime sürtünmesinden kaynaklanan irkilmeyi gizleyerek. Yakından bakınca Oakfield uzaktan olduğundan daha kötü görünüyor. Cildi solgun ve soyuluyor. Tırnakları hemen ısırılmış. İki hafta boyunca burada kilitli kaldığı için altın çocuğun tüm izleri silinmiş.

Bir sandalye kapıp önüne getiriyorum ve koltuğa oturmak için döndürüyorum. Sırtımı sert metal yüzeye yaslamamın imkânı yok. Kollarımı arkaya yaslayarak, "Konuşmak istediğini duydum" diyorum.

Çatlamış alt dudağını yalıyor, gözleri alet tezgahının yanındaki Pace'e kayıyor. "Evet ama dağlama demiriyle benden uzak duracağına söz vermelisin."

Düşünüyormuş gibi yaparak odanın köşesine bakıyorum. "Bize işe yarar bir şey verin, belki anlaşabiliriz."

Nefes veriyor, parmakları sandalyenin kolunun kıvrımı etrafında bir esneyip bir gevşiyor. "Clive Kayes öldü."

Gözümü kırpmadım. "Baron Kral." Arkamda Wick hareketsiz kaldı ve Oakfield'ın onun dikkatini çektiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok. Forsyth'in geneli söz konusu olduğunda, Baronların tacı hiç değişmedi. Sıradan bir insan Clive Kayes'in hala tekme attığını sanıyor.

Bruce kıpırdanıyor, yüzünü buruşturuyor. "Eski Kral. Yıllar önce dernek içindeki bir darbeyle görevden alındı."

Gözlerim kısıldı. "Ne kadar zaman

önce?" Omuz silkiyor. "On beş yıl

kadar önce." *Yirmi.*

Sesi kısık ve kuru bir şekilde devam ediyor, "O maskeyi takan her kimse, herkesin fark ettiğinden çok daha fazla güce sahip olacak kadar uzun. O mahzeni Kraliyet'in gözetimi olmaksızın tamamen gizli bir şekilde yönetiyorlar." Burnunu çekiyor. "Zorunlu duruşmalara ve etkinliklere katılabilir, ama kimse onun kim olduğunu bilmiyor, bu yüzden önemli değil."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yani Clive Kayes'in öldürüldüğünü söylüyorsunuz ama onu kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Katili tam orada!" Bruce tersledi. "O kâbus maskesini takan ve Forsyth'te cesetleri ortadan kaldıran her kimse."

Wicker yanıma geliyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Tüm yapmacıklığı gitmiş, bir gözdağı duruşuna bürünmüş, pazuları gömleğinin kumaşında şişkinleşiyor. "Elinde ne tür bir kanıt var?"

Bruce'un gözlerinde panik titreşimleri. "Babam doğrulayabilir."

Sikeyim.

Wicker alay eder. "Baban seni geri almak için sağ taşağını bile satar. Daha çok çabala."

İnleyen Bruce, bağlarına karşı kıvranır. "Hadi ama çocuklar. Babam Kings'in tüm kişisel varlıklarının finans müdürüdür. Kayes'in hesaplarına dokunulmadı. Sosyal güvenlik numarası kullanılmadı. Tek kuruş vergi ödemedi." Pace çalışma masasının yanında yüksek bir ses çıkarınca Bruce doğruldu. "Bu bir kanıt, değil mi?"

Bunu zaten biliyoruz. Wicker babasının ölümüyle ilgili gerçeği çocukluğumuzdan beri biliyor. Bilmediğimiz şey ise maskenin arkasında kimin olduğu. Clive Kayes'i kimin öldürdüğü ve neden paçayı kurtardığı.

"Wick, "Kimin yaptığını söyleyemeyecekseniz bu bilgi ne işe yarar?" diye soruyor.

"Belki sen öğrenebilirsin? Dükler ve Lordlar... Bilmiyorlar. Kimse bilmiyor, sadece ben ve babam. Bu bir koz." Koltuğunda kayar ve Pace'e bakar. "Bu yeterli, değil mi? Beni tekrar damgalamasını engellemek için?"

Pace ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz ve bakışlarımız buluştuğu anda sanki gizli bir fay hattı kayıyor ve yeryüzünü ayaklarımızın altında tekrar birbirine bağlıyor. Aramızdan bir enerji geçiyor. Bu bir heyecan. Bir farkındalık.

Başıyla küçük bir selam vererek çenesini eğiyor.

"Şimdilik," diye yalan söylüyorum, sandalyemi yaklaştırarak. "Ama merak ediyordum.

Baş harfini kaç kadına damgaladın?"

Bruce'un alnı çatlar. "Yine mi bu? Birkaç fahişeyi neden umursuyorsun ki?" Pace'in onu son kez LDZ kafatasıyla damgaladığı yere doğru başını sallıyor. Yaralarıyla ilgilenmiştim, buradan canlı çıkarsa küçük bir orospu gibi işaretleneceğinden emin olmak için.

"Bir fahişeden bahsetmiyorum," diyorum, sesim sabırsızlıkla kısılıyor. "East End'e ait olan bir kızdan bahsediyorum. Beni anlıyor musun?"

Yüzü sanki olası kurbanlar kataloğunu karıştırıyormuş gibi bomboş. "Prenses sürtüklerinizin hiçbirine dokunmadım. En azından başarısız olduğu için buradan kovulmayanlara." Dudakları kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrılıyor ama Wicker uyarmak için boğazını temizliyor. Sonra tanıdık g e l d i .

"Bekle, Sinclaire'i mi kastediyorsun? O zamanlar senin bile değildi." Bruce'un bakışları aramızda geziniyor, onun adından bahsedilince yanıp sönüyor ve sonunda aradığım şeyi görüyorum.

Bruce bir Düşes'e sahip olma fikrine bağlanmıştı. Onun üzerinde hakimiyet kurma düşüncesine. Ona sahip olmak.

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildiğinde, acısı elle tutulur. "Onun benim olması gerekiyordu."

Pace'in yumruğu çenesine çarparak başını yana savuruyor. "Aslında benim olması gerekiyordu." Sesinin alçak, düzgün tınısına rağmen, ondan dalga dalga yayılan vahşi enerjiyi hissedebiliyorum. Kanımın daha hızlı akmasına neden oluyor.

"Ve onun olduğu şey," diye ekliyorum, sandalyeden acı içinde kalkarak, "*bizimdir.*"

Wicker kollarını kavuşturarak homurdanır. "Kabul et, Oakfield. Duke olmak için hiç şansın yoktu."

Kanlı çenesini sert bir şekilde kavrayarak soruyorum: "Neden biliyor musun? Çünkü bağlılık duygun yok. West End uyuz asabi tiplerden oluşan bir çöplük ama onlara şunu söyleyebilirim: Sadakatin değerini anlıyorlar."

Wicker'ın gözleri kararır. "Bu arada sen de hepimizi satacaksın. DKS, LDZ, PNZ ve şimdi de BRN. Bok listeniz alfabe çorbası gibi."

"Peki sana bu hakkı kim veriyor," diye homurdanıyorum, parmaklarımı terli yüzüne batırarak, "kadınlarımızı bir tuvalet kabini gibi işaretleme hakkını?"

Bruce'un ağzı tutuşuma karşı büzülüyor, ama altında saklanan sırıtışı görüyorum. "Lex Ashby'yi bu kadar kızdırdığına göre amcığı iyi olmalı. Masumiyet yüzünden, değil mi? Birinin ilgisini çekecek biri varsa, o da benim. O yumuşacık dudakları ve mükemmel memeleriyle görevini yapmaya hevesli ve saf." Gözleri önce Pace'e, sonra da Wicker'a kayıyor. "Evet, Verity'yi küçük sikiş kedime dönüştürmek için büyük planlarım vardı. Biraz heyecanlandıysam ve işaretimi ona önceden verdiysem ne olmuş yani? Ona ilk sen ulaştın."

"Hediyeler hakkında çok düşündüm," diyorum bakışlarındaki kırbaçlanma hissinden memnun bir şekilde. "Gördüğünüz gibi, Prensesimizin yükünü sevgimizin simgeleriyle onurlandırmak bizim evimizde zorunludur. Sorun şu ki, bizde bunlardan pek yok. Sevgi," diye açıklıyorum, yüzüğüne bakarak. Bu ışıkta donuk ve soluk-kirli görünüyor. "Bu bir sorun. Yaptığım her işte mükemmel olmaya çalışıyorum ama iş Prensesimi onurlandırmaya gelince, motivasyonumu bir türlü toplayamıyorum. Gördüğünüz gibi o bir narkotikçi. Evine ihanet eden biri. Bana bir hafta önce sorsaydınız, muhtemelen size çok benzediğini söylerdim. Ama bir konuda haklısın." Yüzüklü parmağını sıkı ve emin bir şekilde kavrıyorum. "Senin aksine, Verity Sinclaire görevini yapıyor. Bizim hakkımızda ne hissediyor olursa olsun, her gece yükümlülüklerini yerine getirmek için geliyor. Ve bence bu güllerden daha özel bir şeyi hak ediyor. Sizce de öyle değil mi?"

Kemik makasları sihir gibi önümde beliriyor, Pace onları uzatırken Bruce'un gözleri açılıyor.

"Dostum, bekle," diye atıldı, ben parmağımı düz tutarken eli etkisiz bir şekilde bükülüyordu. "Bekle, bekle, bekle-yüzüğü sana vereceğim, eğer istediğin buysa-" Makas alt proksimal falanksını tam ortasından kestiğinde sözleri şok olmuş çığlıkların karmaşası içinde kaybolur.

Kopan parmağı kaldırıp düşünceli bir şekilde değerlendiriyorum. "Ne kadar hızlı olursan, kesik o kadar temiz olur."

Bruce'un solgun yüzü hızla renklenerek koyu bir mora dönüşür. Öfkeli ve acı dolu soluklarla bağırır: "Sizi lanet olası psikopatlar! Ne oluyor lan? Ne oluyor *lan*! Babam lanet olası kafalarınızı tepsiye koyacak! Orospu çocuğu, sen benim lanet kafamı kestin-"

Parmağımı dikkatlice Bruce'un dizine koyarak kulaklarımı tıkıyorum.

Vurulma anı hala kulak zarlarımda bir şimşek çakması gibi yankılanıyor, Bruce'un kafası geriye savruluyor. Arkamda, havada vahşi bir değişim oluyor -Wicker şaşkınlıkla zıplıyor- ama Bruce'un gözlerinden sızan hayatı izliyorum ve tek düşünebildiğim çirkinlik.

Çirkinlik ve onu başkalarına bulaştıran insanlar.

Bruce'un parmağını, zayıfça kasılmakta olan dizinden yuvarlanmadan hemen önce yakalıyorum. "İyi atıştı."

Pace omuz silkerek tabancanın sürgüsünü temizler. "Fıçıdaki ayıları vurmak gibi."

"Ne oluyor be!" Döndüğümde Wicker ağzı açık bir şekilde etrafı seyrediyor ve elini kızgınlıkla uzatıyor. "Ondan daha fazla bilgi alabilirdik. Onu o bok kafalı babasına fidye karşılığı teslim edebilirdik. Şimdi işe yaramazın teki!"

Pace'e bakarak masanın üzerindeki bir paket gazlı beze uzanıyorum ve onu yırtarak açıyorum. "Yaşadığı her saniye almaya değmeyecek bir riskti."

Silahı bir kenara koyan Pace, "Büyükbabanı biliyordu, Wick. Eğer Clive Kayes'in öldüğü duyulursa," diyor kardeşimize dönerek, ağzını acımasız bir çizgiye bastırarak, "o zaman insanlar onun varislerini aramaya başlayacaktır."

Bunun gerçekliği aramızdaki havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Eğer insanlar Clive'ın oğlunu aramaya başlarlarsa, çok geçmeden torununu da aramaya başlarlar. Bu da Wicker'ı birçok psikopat için hedef haline getirir.

Bruce Oakfield bilmiyordu ama bu gece kendini öldürdü.

Babasını da.

Wicker'ın ifadesindeki öfke azalıyor ve yerini sıkıntılı bir kaş çatmaya bırakıyor. "Bize baban hakkında daha fazla şey anlatabilirdi."

"Belki, belki de değil." Pace omuzlarını silkiyor. "Bir babam olacağına bir kardeşim olmasını tercih ederim." Başını kaldırıp Wicker'ın bakışlarıyla buluşuyor.

Tüm sertlik mavi gözlerini terk ediyor. "Tanrım," diye homurdandı, "eğer bu konuda bu kadar hüzünleneceksen, en azından Oakfield'ın beyni dışarı sızmayı bırakana kadar bekle."

Pace sırıtıyor. "Anı mahvediyor

mu?" "Birazcık."

Parmağımı gazlı bezin içine sokarak Pace'e bakıyorum, "Baronlara haber verin.

Zaten bizim aramamızı bekliyorlardı."

"Ne yapacaksın?" Wicker soruyor, gözleri elimdeki pakette. "Daha da önemlisi, *bununla* ne yapacaksın?"

"Temizlemem gereken kendi pisliğim var."

O akşam geldiğimde yemek odasında değildi.

Bir an duraksıyorum, kutuyu ve poşeti sandalyesinin önündeki boş tabağa koymadan önce boş koltuğuna bakıyorum. Ortaokuldan beri bu yemek salonunda doğru düzgün bir akşam yemeği yememiştim ve etrafıma bakarken sırtım karıncalanıyor, kaşıntı o kadar kötü ki oraya uzanıp rahatlamaktan kaçınmak için parmaklarımı yumruk haline getirmek zorunda kalıyorum. Rahatlama olmadığını, sadece açık kabuklar ve acı olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Bu kısıtlama zihnimde o kadar yer etti ki, muhtemelen Forsyth'te Scratch'i alışkanlık haline getirmiş ve kaşınmaktan yara izi kalmamış tek kullanıcı benim.

Her zamanki gibi onun karşısındaki koltuğa oturdum ve bekledim.

İlk ortaya çıkan Danner oluyor, elinde bir tabak yemekle sallanan kapıdan içeri giriyor. Beni gördüğüne şaşırdıysa bile, bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor. Gümüş tabağı masanın ortasına koyarak, "Bu senin en sevdiğin," diyor. O daha kapağı kaldırmadan ne olduğunu anlıyorum, kokusu mutfaktan bana doğru yayılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, havuç ve patatesleriyle birlikte rostoya bakarak. Midem asitli bir boşlukla yanıyor ve kırbaçlandığımdan beri ilk kez iştahımın canlandığını hissediyorum. Önümdeki boş yer sofrasına bakıyorum. "Bu akşam yemeği Prenses'le birlikte yiyeceğim."

Danner başını sallayıp porselen dolabına döndü. Başka bir gece olsa, ona telaşlanmamasını ve bulaşıkları kendim yıkamasını söylerdim ama sırtım hassas, sanki en ufak bir kayma yavaş yavaş iyileşen yaraları parçalayacakmış gibi. Duraklamadan önce porselenleri ve mutfak eşyalarını önüme koydu. "Mumlar, efendim? Bir vazo, belki?"

Gözlerim onunkilere dikildi. "Ne için?"

Verity'nin tabağındaki hediyeye doğru başını sallıyor. "Daha romantik bir ortam için elbette."

Romantik mi?

Prenseslerin romantizme ihtiyacı yoktur. Meniye ihtiyaçları vardır.

"Buna gerek yok." Ama sonra kendimi sorguluyorum. Bu gece babama bu işi ciddiye aldığımı göstermem gerekiyor ve bu da bir miktar çaba sarf etmem gerektiği anlamına geliyor. Sertçe soruyorum, "Öyle mi? Gerekli mi?"

Danner parmaklarını arkasında birleştirdi. "Prensesimiz gibi genç bir kadın böyle bir jestten etkilenebilir."

Söz konusu genç kadın odaya ayaklarını sürüyerek girip bizi görünce donup kaldığında ben hâlâ kararımı verememiştim. Tayt ve üzerinde DKS Bruin yazan iğrenç, büyük boy bir sweatshirt giymişti. Bunu görünce düşüncelerim kıpkırmızı oldu. Bu Bruin'in kazağı olabilir. Perilini'nin. Maddox'un.

Bu saygısızlık çok sinir bozucu.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda kararıyor, sertleşiyor. "Neden buradasın?"

Danner'a sıkılmış bir bakış attım. "Şimdilik ambiyansı bozma."

Danner hâlâ onun için koltuğunu çekiyor ama gözleri tabağındaki hediyelere takılı olduğu için bunu fark etmiyor bile. Hakkını vermek gerekirse, Danner'ın "Dün gece hiç depozito yoktu" demek için izin vermesini bekliyor. Sesi kısık ama yine de garip bir şekilde tınısız. Her zamankinden daha solgun görünüyor.

Anemi testi yaptırmayı aklıma not ediyorum. "Hediyeler sadece mevduat için değildir," diyorum ona ve servis çatalına uzanıyorum. Omzumun üstündeki deri geriliyor ve tıslayarak elimi geri çekiyorum. Hay *sikeyim*. Yemeği bana Danner servis etmeliydi. Onun yerine ayağa kalkıp biraz daha dikkatli uzanıyorum.

Gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum; irkilmemi gizlerken her hareketimi iptal ediyorum. "Neden buradasın?" diye tekrar soruyor.

"Yemek yemek için." Rostoyu kontrollü hareketlerle dilimliyorum.

"Akşam yemeğini odanızda yiyorsunuz," diye belirtiyor. "Ve kahvaltıyı da."

Tabağıma biraz havuç ve patates koyuyorum. "Wicker ve Pace dışarıda. Belki de sadece arkadaş istemişimdir." Gerçekte, Baronlarla birlikte alt kattalar, eskiden Bruce olarak bilinen pisliği temizliyorlar. Etrafımdan onun hediyelere uzandığını görüyorum. "Bunlar yemekten sonrası için."

Bakışlarımı tutarak poşeti alıyor ve bir emir olduğunu çok iyi bildiği şeyi tamamen görmezden geliyor. Gözlerimi devirerek koltuğumun kenarına tünedim ve tepkisini bekledim. Bunun gerçekleşmesi için çok ikna etmek gerekti.

Folyo dikdörtgeni çıkarıp bana baktı. "Bu...?"

"Evet," diye onaylıyorum, peçetemi kucağıma örtüyorum. "Babamla görüştüm, merak etme. Antlaşmalar senin döngün sırasında biraz serbestliğe izin veriyor." Gözlerimi dikkatle onun sıkıcı kıyafetlerine dikiyorum. Hiçbir Prenses bu kadar sıradan bir şeyle ölüme yakalanmaz. "PMS'in sana aşerme hissi vermesi istatistiksel bir olasılık."

Hiç tereddüt etmeden folyoyu açıyor, yeşil gözleri şekerin üzerine dikiliyor. "Tanrım, *haftalardır* çikolata yememiştim."

Önünde tüketilmeyi bekleyen gerçek bir akşam yemeği dururken çikolatadan kocaman bir ısırık alması müstehcen ve aptalca. Ama kaşlarımın çatıklığı çıkardığı iniltiyle yok oluyor, yüzü coşkuyla gevşerken gözleri kayarak kapanıyor.

Bu.

Burası aletimin sertleştiği yer.

Elimi peçetemin altına sokup sıkıyorum, sertlik olmamasına şaşırmıyorum ama daha az sinirlenmiyorum. Onun çikolatayı yeme şekli tanıdık geliyor, şekerin acelesi muhtemelen benim bir kez daha canımın çekmesinden çok da farklı değil. Bu dürtüyü her zaman hissediyorum, ani coşkuyu, beynimin sonuna kadar açık olduğunu ve istediğim her şeyi başarmamın önünde hiçbir engel olmadığını hissetmeyi arzuluyorum.

Grup liderim Dusty, başarılı olmak için stres faktörlerinden kaçınmam gerektiğini söylüyor.

İyi şanslar.

Ama Verity ben değil. Yavaşça yemesini izliyorum, sanki tadına bakıyormuş gibi. Pembe dili pembe dudaklarına doğru kayıyor ve ilk defa bu kızın neden böyle davrandığını merak ederek içimi bir hayranlık dalgası kaplıyor. Başka kimsenin anlayamayacağı boş bir düşünce bu, belki de içindekileri incelemek için onu kesip açabileceğim bir fikir. Sırlarını öğrenebilirim.

"Tatlı seviyorsun," diye tahmin ediyorum, etimi keserken. Belli ki bana hâlâ kızgın ama sunulan bir zevki feda etmeye de niyetli değil. Bir prenses için umut verici bir özellik.

"Kim istemez ki?" diyor ama folyoyu nazikçe tekrar katlayıp poşete geri koyduğunda sadece iki kare tüketmişti. Bir kenara koyarken gözlerindeki özlem devam ediyor. Belli ki daha fazla yemek istiyor ama yemiyor.

Daha sonrası için saklıyor.

Kendine düşkün ama aynı zamanda disiplinli.

"Başka nelerden hoşlanırsın?" Bir havucu mızraklayarak soruyorum. Tek yaptığı bana bakmak olunca boğazımı temizliyorum. "Wicker bahçecilikle ilgili bir şeylerden bahsetti."

Dudağı küçümseyerek geriye kıvrılıyor. "Havadan sudan mı konuşuyorsun?" "O kadar da küçük değil."

Sırıtışı kesecek kadar keskin. "Bilemem."

İç çekerek çatalımı bıraktım ve dürüst olmaya karar verdim. "Bakın, yaratmak için fazla vaktimiz yok. Hepimizin içinde tuttuğu kin her neyse, onları bir kenara bırakıp daha çok çabalamamız gerekecek." Gözlerindeki öfke parıltısı karşısında acı bir şekilde, "Daha çok çabalamam gerekecek," *diyorum.*

Bruce'a söylediklerimde ciddiydim. Verity her ne kadar narkotikçi ve hain olsa da Prenseslik görevini ciddiye alıyor. Bazı yönlerden, bu

sadık bir prensesten daha önemlidir.

"Her neyse," diye mırıldanıyor ve bir kez daha çikolataya bakıyor. "Beni çekici bulmaman senin suçun değil."

Sözleri beni kısa kesiyor ve sırtım ısırıcı bir kaşıntı dalgasıyla karıncalanırken bocalıyorum. Geçen gün o sözleri o anın sıcaklığıyla, bir kırbaç gibi keskin bir şekilde söylemiştim, çünkü ne kadar acı vereceklerini çok iyi biliyordum.

"Sen ve Wicker sık sık kavga ediyorsunuz," diyorum, kaşları gerginlikle çatıldığında bu düşüncenin rastgele olduğunu biliyorum. "Hem de her türlü yerde. İkinci kat sahanlığında. Arka koltukta. Kütüphanede. Tam burada, akşam yemeğimi yediğim yerde." Bu düşünce neredeyse suratımı ekşitmeme neden olacaktı, ama vücudunun onun itişleriyle nasıl sarsıldığını, ince parmaklarının masanın koyu kiraz ağacına tutunmak için nasıl çabaladığını hatırlıyorum. Bakışlarımı onunkilere dikerek, "Şırıngalar için mastürbasyon yaparken videoları izliyorum," diyorum.

Ağzı gevşedi.

Bunlar da pek seksi videolar sayılmaz. Çoğunda tamamen giyinik ve her zaman sıkıntılı görünüyor, gözleri o çok takıntılı hale geldiğim sırlı, muhtaç bakışı aldığında bile.

Gözleri şu anda donuk bakmıyor. Gözleri genişliyor, her köşede asla göremeyeceği bir kamera ararken tavana doğru sıçrıyor. Denedikçe dişleri daha da sıkılıyor. "Bu evde hiç mahremiyet var mı?"

"Hayır." Homurdanarak bir patatesi dürtüyorum. "Bizim için bile değil."

Özellikle bizim için.

"Demek kardeşinin beni becermesini izlemek hoşuna gidiyor. Harika." Kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "Pace'le ortak bir noktanız var."

Tavrına karşı sabrımın tükenmekte olduğunu hissedebiliyorum ama öfkemi bastırıyorum. "Seni becerilirken izlemek hoşuma gidiyor," diye düzeltiyorum. "Ve daha önce yanılmadın. Wicker bunu yaparken yeterince çaba göstermiyor. Ben olsaydım, ben-" Bu düşünce karşısında dişlerimi sıkıyorum.

Ama bana gözlerinde bir meydan okumayla bakıyor. "Ne yapardın?"

Bu yüzden biraz geri çekildim ve sesimi onun sevdiğini bildiğim şekilde alçalttım. "Kıyafetlerini soyar ve acele etmezdim. Kıvranana kadar memelerini emerdim. Çenemden aşağı damlayana kadar amını yalarım. Seni sert ve yavaş bir şekilde becermeden hemen önce beynini boşaltmanı sağlardım."

İşte burada.

Dudaklarını ıslatırken gözlerinde o şaşkın bakış beliriyor. "Sert ve yavaş mı?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayayarak gürlüyorum, "Hem de derin. Bahse girerim her şeyimi alabilirsin, değil mi? Hatta muhtemelen daha fazlasını istersin. Ben üç parmağımı ağzına sokarken-"

"Dur," diyor aniden, kızaran yanakları kaşlarını çatarak. "Eğer istemiyorsan bunu bana neden yapıyorsun-"

"Çünkü onu istiyorum," diye tersliyorum ve anında irkilmeme neden olan bir hareketle masadan uzaklaşıyorum. *Kahretsin.* Ateş sırtımda yuvarlanıyor ve sesimin sert bir hırıltıyla çıkmasına neden oluyor. "Tanrım, aylardır iyi bir sevişme yaşamadım ve birdenbire muayene masamın üzerine uzanmış, lanet olası adımı inleyen çıplak bir kadın var. Ben hâlâ bir erkeğim. Tabii ki istiyorum."

Kahretsin, onu şu anda becermek istiyorum. Odaya girdiği anda onu becermek istedim. Sabahları uyandığımda, aklıma gelen ilk şey bu oluyor. Geceleri uyuduğumda, elimden gelse onu muayene masamda ne kadar sert çivileyebileceğimin fantezilerini kuruyorum. O özel falan değil. Elbette, harika bir göğüsleri ve bir kimya testinin cevapları gibi hafızama kazınmış bir amı var ve onu en yakın sert yüzeye itmeden ve bir matkap gibi delmeden onun yanında olmak zorunda olduğum her saniye gerçek bir işkence, ama o değil.

O özel biri değil.

Şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "O zaman sorun ne?" Acı azalırken nefesimi sığ tutuyorum. "Bağımlı oldum Kazı" diye açıklıyorum. Bu bir sır falan değil ama yine de bundan vazgeçmek bana bir şeylere mal oluyor. Zayıflığımın bir göstergesi. Başarısızlığımın. "Bir şey

"Endokrin sistemime zarar verdiğini söyledim ve şimdi..." Ona gergin, neşesiz bir sırıtış sunuyorum. "Peki, o çok az düşündüğün şıringalar diyelim mi? Doldurmak için lanet olası günümden saatler çalıyorlar."

Gözlerini kırpıştırıyor, gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Ama uyurgezer olduğun o gece..." Yanaklarının pembeliği derinleşiyor. "Ben... seni hissettim."

"Hatırlamıyorum. Ben uyurken neler olduğunu hiç hatırlamıyorum." Kaşlarımı çatarak sesimdeki ciddiyeti fark ettiğinden emin olmak için ekliyorum: "Ama sonrasını her zaman hatırlıyorum."

Bakışlarımı hiç kesmeden boğazına dokunuyor, dört narin parmak ucu morarttığım yeri okşuyor. "Ah."

"Üzerinde bir canavarım, dışında da bir canavarım ama sadece bir tanesi beynimi karıştırmayacak."

Ama onun dilime boşaldığını hissettikten ve bunun benim sikimde olmasını o kadar çok istedikten sonra, pes etme dürtüsü çok güçlü.

"Sıradaki hediyeni aç" demeden önce ağzımı siliyorum.

Yemek bitene kadar beklemek istemiştim ama şimdi bunun gerekli olduğunu görüyorum. O narin parmak uçları altın kurdeleye uzanıp onu koparıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu işte çok kötüydüm. Verity'nin ne istediğini bilmiyorum çünkü *onu* tanımıyorum ve tanımak da umurumda değil.

Ama sanırım çözdüm.

Çiçek ya da ışıltılı biblolar istemiyor. O Batı'nın bir kızı ve onların her şeyden çok değer verdiği bazı şeyler var. Sadakat. Azim. Güç. Nick Bruin'in Duke olmak için verdiği ilk mücadeleye katıldım. Eğer romantizm gerekliyse, bu onun aşina olduğu bir dilde olmalı.

Şiddet.

Kutuyu açar açmaz yerinden sıçrıyor, göğsünü tutarken ağzı dehşet içinde açılıyor. "Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kalıyor, yanaklarından renk akıyor. "Bu da ne? Bu bir parmak!"

"Bunu senin için aldım," diye açıklıyorum, kesik parmağa bakarak, "burada güvende olduğunu göstermek için. Kimsenin Prensesimize onun yaptığı gibi saygısızca davranmasına izin vermeyeceğiz." Altın saten bir yatağın üzerindeydi ama tırnak kirliydi. Daha önce onu temizlesem mi, hediye olduğu için manikür yaptırsam mı diye düşünerek saçma bir zaman geçirmiştim.

Belki de öyle yapmalıydım, çünkü tepkisi biraz hayal kırıklığı yarattı. Daha yakından bakarken yüzü buruşuyor, göğsü panik içinde nefes alıp verirken zıplıyor. Ama sonra duraklıyor, gözleri ona takılı gümüş yüzüğe odaklanıyor. Ağzından bir isim çıkıyor. "Bruce mu?"

"Evet," diye onaylıyorum. Solukları kesiliyor, yeşil gözlerinde bir merak parıltısıyla kutuya yaklaşırken göğsü hareketsizleşiyor. "Seni incitti" diyorum.

"I-" Gözleri benimkilere kayıyor, acı veren bir şeyin hatırasıyla yanıp sönüyor. "Evet, öyle yaptı."

Başımı sallayarak kutuyu kapatmak için uzandım, dokunmak istemeyeceğini hissediyordum. "Benim de insanları incittiğimi anlamanı istiyorum, Verity." Kutuyu bir kenara bırakıp oturduğu yere doğru başımı sallıyorum ve o tekrar oturana kadar bekliyorum. "Ben o değilim, bunu zevk için yapmıyorum. Bruce Oakfield bir işti ve eğer ikimiz başka bir konuda anlaşamıyorsak, en azından onun bunu hak ettiği konusunda hemfikiriz."

Cevabı anında ve net. "Var." Bana teşekkür etmeyebilir ama gözlerinde korkuyla karışık da olsa bir minnettarlık var.

Bakışlarını tutuyorum. "İnsanlara yaptığım şeyde inanılmaz yetenekliyim. Hatta yetenekliyim. Uyanık olduğumda, bunu kime yapacağımı biliyorum." Kutuyu işaret ediyorum. "Ama uyurken bilmiyorum. İşler karışıyor. Endorfinler. Adrenalin. Bu benim," kelimeyi çiğneyerek söylüyorum, "*eksik* olmadığım anlamına gelmiyor. Aksine, öyle olduğumun daha büyük bir kanıtı."

Kuru bir yutkunmayla boğazı tıkırdıyor, bakışları boş tabağına düşüyor. "Senin hakkında böyle konuşmamalıydım. Bilmiyordum."

Tabağını doldurmak için tek bir hareket bile yapmadığını fark ederek

rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "İştahını kaçırdım."

Ama sonra yukarı bakıyor, kirpiklerinin arasından nazlı ve tatlı. Ağzı isteksiz, gergin bir gülümsemeyle seğiriyor. "Yapmadığını söylesem hakkımda daha az mı düşünürdün?"

Ben de aynı sırıtışla karşılık verip çatalımı elime alıyorum. "Havuçlar gerçekten çok güzel."

Daha fazla şey söylemeliyim, Danner bunu yapmamı isterdi ama konuşmak Mor Saray'da yapılan bir şey değil. Biz tehditlerle, acı çektirerek ve sağır edici sessizliklerle konuşuruz. Ama bu konuşma bana babamın bu kızı neden Prenses olarak seçmiş olabileceğine dair daha fazla fikir veriyor. O güçlü biri. Son zamanlarda buradan geçen ve sonuç olarak başarısız olan diğer kızlardan daha güçlü. Bir galip istiyordu ve kazanmak için gerekenlere sahip birini bulmak için Forsyth'in en derin, en kavgacı bölgelerine gitmek zorunda kaldı - *yaratmak için* - *ve* bunun gerçekleşmesi için gereken her şeyi yapmam gerekecek.

20

Verity

KÜTÜPHANE öğleden sonra çok sessiz, çoğu insan yurtlarında takılmayı tercih ediyor ya da derslerine devam ediyor. Wicker ve ben ekose bir koltuğu paylaşıyoruz, onun kolları koltuğun arkasına dolanmış, omuzlarıma sürtünüyor. Kucağında açık bir kitap var, ama ara sıra parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissediyorum, hala orada olduğunu bana bildiren en küçük bir çekiş.

Regl olmaya başladığımdan beri ilk kez bugün bana baktı ama kütüphanede ders çalışmak için ona katılmamı istemesi -daha doğrusu emretmesi- pek de sürpriz olmadı. Gerginim, dizüstü bilgisayarımda yaptığım sınava odaklanmaya çalışıyorum. Bugün *Salı -onun günü-* ve benim üreme sistemim uğruna kendi günlerinden birinden fazlasını feda etmeyeceğini açıkça belirtmişti.

Ona hayır diyeceğim.

Bu benim hakkım.

Muhtemelen büyük bir kavga başlatacak, ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Son birkaç gün çok sessiz ve sakindi. Prenslerim her zamankinden daha fazla evden dışarı çıktılar ki bu da çok şey ifade ediyor. Hep birlikte olduğumuz tek zaman kampüse giderkenki yolculuktu ve sadece o kısa anlarda bile, hiçbiri beni gerçekten umursamıyor gibi görünüyordu, her biri kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu.

Bir terslik var, o kadarını biliyorum. O kadar da kötü değil. İnsanların içindeyken daha kibarlar ve kimse bana gizlice yaklaşmıyor ya da bütün hafta regl olduğum için beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamıyor. Sadece... bir şeyler ters. Hepsinin paylaştığı sessiz bir gerginlik var. Sanki bir şey olmuş da benim haberim yokmuş gibi. Lex her zamankinden daha garip davranıyor, sanki yaralanmış gibi. Pace saklanıyor gibi görünüyor, arabada birlikteyken bile kapüşonunu bir kalkan gibi kaldırmış. Ve Wicker.

Parmağıyla saçımın bir tutamını bir kez daha döndürerek beni geriyor. "Tanrım, sakin olur musun? Seni becermeyeceğim." Bakışlarımı ona kaydırdığımda, gözlerinin hâlâ kitapta olduğunu, fosforlu kalemle bir bölümü işaretlediğini görüyorum. "Buna hakkım olsa bile."

"Sana hayır derdim."

Gözleri gerilir. "Denerdin."

İçimi çekerek, "O zaman neden buradayız?" diye merak ediyorum.

"İnsanlar konuşuyor. Spekülasyon yapıyorlar." Bakışları çalışma odasının yanındaki bir grup kıza kayıyor, fısıldaşırlarken başlarını birbirlerine yaklaştırmışlar. "Dedikodu yapıyorlar." Tam o sırada kızlardan biri bize doğru bakıyor ve bakışlarımla karşılaşınca irkiliyor.

Beni bir masanın üzerine yatırması korkusu olmadan, toplum içinde Prenses rolüne alışmak daha kolay. Bir grup öğrenci yanımdan geçerken hemen omzuna yaslanıp elimi dizine koyuyorum.

Wicker ekliyor, "Onlara hâlâ oyunda olduğunuzu göstermeliyiz. Dünkü sunumunuz sırasında bok gibi görünüyordunuz."

Pazartesi sabahı halka arzların, kramplı, perişan ve hayal kırıklığıyla dolu olduğumda daha kötü olduğunu fark ettim.

benden hamile kalmamı isteyen bir grup erkeğin önünde hamile kalmam. "Bence iyi geçti," diye savunuyorum.

Alay ediyor. "Herkes senin mutsuz göründüğünü düşünüyor." "Tanrım, neden acaba?"

Sessiz ama sert bir sesle mırıldandı: "Rolünü oynamak için hislerini bir kenara bırakması gereken tek kişi sen misin sanıyorsun? Ben bunu her gün yapıyorum." Sonunda bana bakıyor, o mavi gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Öp beni." Tek yaptığım ona bakakalmak olunca çenesi geriliyor. "*Şimdi.*" Ses tonundaki tehdidi duyunca yumruğumu sıkıyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırmak için öne eğiliyorum.

Anında kavuruyor.

Ağzını ayırıyor, dili dudaklarımın arasından ustaca, duygulu bir yalamayla geçiyor. Bundan daha fazlası bana dokunuş şekli, öpücüğü daha da derinleştirirken avuç içi yanağımı kavramak için uzanıyor. Başkalarına nasıl göründüğünü merak etmeme gerek yok, çünkü bu bile tatlı hissettiriyor, geri çekilip tekrar içeri daldığında öfkesinden eser yok.

Eğer öpüşmek bir sanatsa, Wicker Ashby Picasso'dur. Bu yumuşak, lezzetli öpücüklerde çok iyi. Ayakta olsaydım dizlerimin titreyeceğini biliyorum ve bir anlığına, sanki gül yapraklarından bir yatakmış gibi öpücüğün içine düşüyorum.

Sonra ereksiyonunu avuçlamak için uzandım.

Eğer donup kalmasını bekliyorsam, hayal kırıklığına uğruyorum. Beni daha yakına çekiyor, dili alçak, aç bir sesle daha derine iniyor. Planım onu kızdırmak -bir sonraki randevu gününe kadar taşaklarının morarmasını sağlamak- ama bunun yerine kendimi ilgimi çekerken buluyorum, avucumun altındaki sert uzunluğu sıkıyor ve onu ürpertmesinin tadını çıkarıyorum. Sanki elimde bir kumanda varmış gibi. Ucuna yaptığım baskı kalçalarının esnemesine neden oluyor. Tabanına doğru sıktığımda nefes alış verişi sertleşiyor ve sertleşiyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve dilinin benimkinin etrafındaki uzun, kaygan ilmekleri arasında bir yerde, onu aşağı itiyor, tutuşuma sürtünüyor.

Ve sonra parmaklarımızı birbirine bağlayıp *sıkarak* elinden alıyor, parmaklarımdaki kemikler kavramaya karşı zorlanıyor.

Acıdan irkiliyorum, inliyorum.

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor. "Beni zorlama, Red. Bu binada kameraların ulaşamadığı bir sürü yer var. Seni bir şeyin üzerine yatırıp merhamet için ağlatmadığım her saniye lanet olası bir hediye."

Göstermelik olduğunu bildiğim kendini beğenmiş, şaşkın bir bakışla beni serbest bırakıyor.

Odanın diğer ucundaki kızlar hayal kırıklığına uğramış ifadelerle bize bakıyorlar.

Başarısız olduğumu görmek istiyorlar, farkındayım.

Tekrar online sınavıma odaklanıp son iki soruyu hızlıca cevaplıyorum. Birdenbire bu koltuk çok sıcak geliyor, ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor. Her şey tamamlandığında dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve solaryum için notlar aldığım günlüğü çıkarıyorum. Bahçecilik bölümünde arayacağım başlıkların bir listesi var.

"Gidip birkaç kitap baksam sorun olur mu?" Oturduğum yerden kalkarak sordum.

Wicker, sanki tasmalı bir köpek olduğumu unutmuşum gibi saçımın bir telini parmağının etrafında kıvırıyor. "Yakınımda kal," diyor. "Otuz dakika içinde antrenman için ayrılıyoruz."

"İkimiz de mi?" Akşam yemeğinden önce solaryumda biraz vakit geçirmek istedim.

Başını sallar. "Sen ve Lex ilk bir saat boyunca izleyebilirsiniz. Ortaya çıkın."

"Gösteri yap," diye tercüme ediyorum, her ne kadar diğer tarafta Lex varken bu ihtimal o kadar da ürkütücü olmasa da. Soğuk ve korkutucu derecede gergin olabilir ama en azından beni becermeye çalışması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

"Ne derseniz deyin," diye mırıldandı Wicker. "Danner seni akşam yemeği için eve götürmeye gelecek."

Kimsenin Saray'a geri dönmek istemediği hissine kapılıyorum. "İyi. Uzun sürmez." Ama ne kadar zamanım olursa olsun bahçeyi restore etmek için kaynak arayacağım. Danner beni eski bir bahçıvanın bıraktığı bazı notlara yönlendirdi, bu da beni kütüphane kataloğuna ve bahçecilik bölümünde olması gereken yadigâr tohumların çoğaltılmasıyla ilgili bir kitaba götürdü. Burada büyük bir tür yok, sadece uzak duvarda iki sıra var ve arka tarafta pencere olmadığı için sırtları okumak zor.

Yine de yakınlarda bir yerden boğuk sesler duyduğumda duraksıyorum. Sanırım bu konuyla ilgilenen tek kişi ben değilim.

Kitapları tarıyorum, sonunda başlığı bulduğumda duraklıyorum. Parmağımı kitabın sırtına sokup çıkarıyorum.

"İşte bu, tatlım. Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Donup kalıyorum, birinin takılma yerine girdiğimin hızla farkına varıyorum.

"Daha sert," diyor bir ses. Bir kadın sesi. Alçak ve nefesli ve... tuhaf bir şekilde? Tanıdık.

Sessizce koridorda ilerleyip köşeden bakıyorum.

"Bunun gibi mi?" Tristian Mercer, Story'yi -Güney Yakasının Kraliçesi Lady- arka duvar boyunca uzanan küçük bir oyuğa sıkıştırmıştır. Pantolonunun düğmelerini açmış, Story'nin içine girerken belirgin kıçının üst kıvrımı ortaya çıkmıştı. Story'nin kollarından biri omuzlarından sarkıyor, keskin boyalı tırnakları beyaz gömleğine batıyor. Diğeri başının üzerinde, Lord'un eli siyah manşetinin etrafını sararken bir rafa tutunuyor.

"Evet," diye tıslıyor ama bu, adamın ne kadar derine indiğini onaylamaktan çok, ona nasıl hissettirdiğini onaylıyor. "Evet. *Sikeyim evet.*"

Başını eğip bir inilti yutana kadar bir dakika boyunca gözleri parlayarak onu izliyor. Eli bileğini bırakıyor, aşağı kayarak göğsünü avuçluyor. Hareketleri daha da çılgınlaşıyor ve aşağı inerek göğsüne minik öpücükler konduruyor.

"Benim için gel, tatlım," diye mırıldanıyor onun göğüs dekoltesine. "Etrafımda kenetlendiğini hissetmeyi sevdiğimi biliyorsun."

Orgazmının ilk çığlıklarında başımı eğip sırtımı kitaplığa dayıyorum.

Sahneye verdiğim tepki fizikseldi. Kalp çarpıntısı. Kan gümbürdüyor. Karnım dönüyor. Günlerdir ilk kez bir hayat parıltısı. Bunu görmek mi? Onunla nasıl ilgilendiğini?

İzlerken sadece azmadım, kıskandım da.

Uzun bir süre kıpırdamadan Tristian'ın serbest kalışını dinliyorum ve sonra ikisi nefeslerini düzene sokmak için mücadele ediyor.

"Seni seviyorum," dediğini kulaklarımdaki uğultudan duyuyorum.

"Ben de seni seviyorum." Kumaş hışırtısı. "Gidip temizleneceğim. Merdivenlerde buluşalım mı?"

"Siktir, seninle her yerde buluşurum," diye cevap veriyor.

Onlar gidene kadar hareket etmiyorum ve yığınlardan çıktığımda onun banyoya girdiğini görüyorum. Tristian çoktan telefonuna odaklanmıştı ve ben de Wicker'ın görüş alanından çıkmıştım. Yine de onu takip etmeden önce kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için iki kez kontrol ediyorum.

Ben içeri girdiğimde Story kağıt havluları dağıtıcıdan çıkarıyordu. Yanaklarında sikiş sonrası pembe bir parıltı var ve beni görünce kaşları kalkıyor.

"Merak etme," diye teminat verdim, avuçlarımı kaldırarak. "Kontrol ettim. Kimse geldiğimi görmedi içeri."

Rahatlıyor ve lavabonun altına bir avuç kağıt havlu atıyor. "O zaman bana göz kulak olabilir misin?"

Başımı sallayarak kapının yanında duruyorum, iç bacaklarını silmek için eteğini yukarı çektiğinde yüzüm renkleniyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, başını eğip daha yukarıyı temizlemek için. Yardım edemem ama amına bir göz atıyorum, ağdalı ve pembe. Külotu yok.

Bakışlarımı yukarı çekiyorum. "Tamam. Bu benim regl haftam. Biraz iznim var."

"Bekle, regl döneminde izin mi alıyorsun?" Kaşları alnından yukarı fırlıyor. "Tanrım, erkeklerim kan banyosuna bayılır. Sanırım bu onları daha da azdırıyor."

Kâğıt havluları toparlıyor, ben de biraz daha alıp ıslatıyorum ve ona uzatıyorum. "Bu sözleşmelerde var. İnan bana, bundan hiç memnun değiller. Özellikle de Wicker."

Homurdanıyor. "Eminim öyledir. Sikik oğlanlar her zaman en kötüsünü alır." Gözleri karnıma takılıyor. "Kahretsin. Sanırım bu hamile olmadığın anlamına geliyor."

"Maalesef hayır." Kağıt havluları işaret ediyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"Sadece kurulanmak için." Onları çıkardım ve ona bir çift verdim. "Hamile olmadığın için hayal kırıklığına uğramış gibisin."

İç çekerek kollarımı kavuşturuyorum, konuşacak başka biri olduğu için memnunum. Aile yemeğine daha iki gün var. "Bu, en azından bir ay daha planlı seks yapacağım anlamına geliyor. Bu çok yorucu. Ve *sinir bozucu*. Bu son birkaç gün, şimdiye kadar geçirdiğim ilk huzurlu geceler oldu."

Kurulanıyor ve eteğini düzeltiyor. "Uykusuzluk kesinlikle her şeyi daha da kötüleştiriyor. Killian Payne bir yılı aşkın süredir bana sağlam bir gece uykusu vermedi. Şimdi buna hazırım, şekerleme falan yapıyorum ama başlangıçta..." Bana biraz fazla yakından bakıyor ve ne kadar yıprandığımı görüp görmediğini merak ediyorum. Kontrolümü nasıl kaybettiğimi. "Verity, bunun kolay olmadığını biliyorum. Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Sözlerimi tartıyorum. Saray'da olanlar hakkında konuşmamı yasaklayan bir sözleşme imzaladım. Ayrıca diğer kardeşliklerle, özellikle de kadınlarla konuşmama izin verilmiyor. Ama mücadele ediyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak ve eğer bir şeyler olmazsa, önümüzdeki ay hayatta kalacağımdan emin değilim.

"Bunu kabul ettiğimde, hamile kalmama düşüncesi oldukça parlak bir ihtimaldi. Şimdi evdeyim, Prenses olarak hareket ediyorum..." Deli gibi mi görüneceğim diye dudağımı ısırıyorum. "Bu yer -ya da belki Kraliyet, bilmiyorum- insanı kör ediyor, değil mi? Yapmak istediğim son şey bu

sikik dünyaya başka bir hayat getirmek olsa da

her gün düşünebildiğim tek şey bu. İstiyor muyum yoksa geçinmek için sadece istememi gerekiyor bilemiyorum."

Dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak beni izliyor. "Geçmek mi? O kadar kötüler mi?" "Evet," diye cevap veriyorum, kesin bir dille.

Başını merakla eğiyor. "Prenslerin... bilirsin işte. Tatlı."

Elimi kalçama dayayarak, "Evet, arsenik milkshake'in içine konursa tatlı olabilir" diye cevap veriyorum.

Gözleri kararıyor ve öne doğru bir adım atarak ciddi bir bakışla beni kıstırıyor. "Eğer seni oradan çıkarmamız gerekirse, çıkarabiliriz. Henüz hamile değilsin. Senin için gelebilirler ama uzun sürmez."

Plan yapmaya başlamadan önce onu durduruyorum. "Bırakmak istemiyorum, Öykü." Gözlerinin içine bakarak çenemi kaldırıyorum. "Kazanmak istiyorum."

Bir süre beni değerlendirdikten sonra homurdandı. "Vay canına, sen gerçekten West End'lisin, değil mi?"

"Seni orada gördüm," diyorum sonunda, itiraf etmekten utanarak. "Efendinle birlikte."

Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Tris... kamu işlerine çok meraklı. Tüm binaların parasını babasının ödemesi ve kendisinin olduğunu sanması durumu daha da kötüleştiriyor. Bahçecilik bölümünün aile yadigârı tohum köşesinde kimsenin olmayacağını düşündüm."

Ellerimi ovuşturarak, "Öyle demek istemedim, bir kitap arıyordum ve siz de oradaydınız ve..." diye başladım.

"Ve ne?" diye soruyor aynaya bakıp parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Senin için her zaman böyle midir?" Yutkunuyorum, yanaklarımın yandığını hissediyorum. "Yani... seni her zaman boşaltıyorlar mı?"

"Sanki bu onların işiymiş gibi." Alnı kırışıyor. "Prenslerinizin yok mu?" Gözlerimi kapıya kaydırıyorum. "Pek sayılmaz."

Şaşkın görünüyor. "Neden olmasın?"

"Sözleşmelerde benim zevkimle ilgili bir şey yok," diye açıklıyorum, gözlerim doluyor. "Ve eğer sözleşmelerde yoksa..."

"Yapmalarını istiyor musun?" diye soruyor. "Seni çıkarmalarını mı?"

Ona bir bakış atarak tekrar ediyorum, "Her gün, hanımefendi. Onu sevdiğinizi söylediniz. Nasıl? Size bunu yapan bir adamı nasıl seversiniz?" Göğsüne doğru başımı salladım.

Bakışlarımı takip ediyor, yüz hatlarına bir gölge düşüyor. "Onları bu yüzden sevmiyorum ve buna rağmen de sevmiyorum." Parmak uçları göğüslerinin arasındaki yara izinin üzerinde geziniyor. K. Lordlarının baş harflerinden biri. "Onları seviyorum çünkü bu bizi değiştirdi. Hepimizi değiştirdi. Bu gerçekten karmaşık bir durum."

"Yargılamıyorum, sadece-" Kelimeleri bulmaya çalışarak alnımı ovuşturuyorum. "Sana zarar verdiler ve o tasmayı sana taktılar." Bileğindeki kelepçeyi gösteriyorum. "Bunu nasıl atlattın? Bir kütüphanede seviştiğiniz ve onun size inanılmaz orgazmlar yaşattığı noktaya nasıl geliyorsunuz?"

Başını şaşkınlıkla geriye atıyor. "İstediğin bu mu? Prenslerinizin sizi sevmesini mi?"

"Hayır." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu ilk aydan sonra kendilerinden ve belki de birbirlerinden başka kimseyi sevebileceklerini sanmıyorum. "Sadece her zaman mutsuz olmak istemiyorum. Ve eğer bu kadar çok seks yapacaksak, belki biraz daha az o," yaralarına başımı sallıyorum, "ve biraz daha fazla *bu* olabilir." Başparmağımla bahçecilik bölümüne doğru ilerliyorum.

Aynanın yansımasından bana bakıyor. "Ashby kardeşler hakkında hikayeler duydum. Çok abartılı olmadıkları sürece, o çocuklar yatakta ne yaptıklarını biliyorlar."

"Benden nefret ediyorlar," diye açıklıyorum. "Prens olmaktan nefret ediyorlar. Hepsi bunu bir tür ceza olarak görüyor ve sonra-"

Gözleri berrak. "Hınçlarını senden

çıkarıyorlar." "Evet."

"Tabii ki var." Gözlerini deviriyor. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

Acı acı gülümseyerek kollarımı açtım. "İyi bir prenses gibi kabul ediyorum." Cevabı hemen geldi. "O zaman kaybedeceksin." Dönüp porselen lavabonun üzerine tünüyor. "Sana önemli bir şey sormam gerekiyor.

Şimdi. Muhtemelen nasıl cevap vereceğinden emin olamayacaksın." Kaşlarımı çatarak, "Kahretsin." dedim.

"Bu adamlarda kurtarılmaya değer bir şey var mı?" diye sorar, gözleri ciddidir. "Kurtarıcı nitelikler? Onlara bakıp 'keşke her şey farklı olsaydı' dediğiniz anlar?"

Hayır.

Bir refleks gibi keskin bir şekilde boğazımdan çıkan kelime bu. Sadece geçen gece Lex'le yediğim yemeği hatırlıyorum. Kimsenin beni Bruce'un yaptığı gibi incitmesine izin vermeyeceğine söz verirken gözleri nasıl da ciddi bir kararlılıkla parlıyordu. Pace'i, kuşunu ve onunla konuşma şeklini düşünüyorum, çok tatlı ve yumuşak.

Story'ye bakarak itiraf ediyorum. "Belki."

Başını sallıyor, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. "O zaman sana bir tavsiyem var. Bu saçma sapan bir romantik komedi değil Verity. Bu Forsyth. Kraliyet erkekleri boyun eğme ve itaat istemekle ilgili büyük bir oyundan bahsederler, ama gerçekte ne istediklerini biliyor musun?" Avuçlarını kenara dayıyor. "Bir eş istiyorlar. Onlarla boy ölçüşebilecek birini. Bu yüzden her zaman üç ya da dört kişi olurlar. Güvenebilecekleri birini bulduklarında -onları anlayan birini- o kişinin gitmesine izin vermezler. Bu şehirde bunu bulmak zor."

"Ben burada seyirci değilim." Gömleğimi kaldırıp eteğimi aşağı itiyorum ve Wicker'ın eski, sararmış çürüklerinden birini ortaya çıkarıyorum. "Ben görevlerimi yapıyorum. Bana karşı kızdıracakları bir nesne olmaktan başka bir ilgileri yok."

Dudaklarını büzüyor. "Bundan kurtulmanın tek yolu kendi hayatınızın kontrolünü ele almaktır - evet, sistemin parametreleri dahilinde, ama kontrol

Her şeye rağmen. Adamlarımızın bana ve Lav'a aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öykü ve Lordları hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama Lavinia'nın Düşes olarak konumunu öylece kabul etmediğini biliyorum. Bir sürü iniş çıkış oldu. Sy onu hiç istemedi. Nick onu bir insandan çok bir evcil hayvan gibi görüyordu. Remy akıl hastalığına o kadar kapılmıştı ki neyin gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Şu anda bulundukları yere gelebilmeleri için Lavinia'nın kendini onlara kanıtlaması gerekiyordu.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Gözleri yumuşuyor. "Brownstone'a ilk geldiğimde her şey çok kötüydü. Bu adamları tanıyordum. Bir geçmişimiz vardı ve iyi bir geçmiş değildi. Çaresizdim ve seçeneklerim tükenmişti. Her ne kadar kabul etsem de, onların tacizlerine her gün katlanamayacağımı biliyordum, bu yüzden yaptığım ilk şey onların Leydisi olmaya başlamak oldu." Bir parmağını kaldırıyor. "Leydi değil. *Onların Leydisi.*"

"Nasıl?"

Omuz silkiyor. "Küçük şeyler, mesela... şey, Killian üzerinde adı ve numarası olan formasını giymemden hoşlanıyor." Göğsündeki harfe dokunuyor. "Bölgesini işaretlemek ona göre bir şey. Ne de olsa o bir Lord. Dimitri piyano çalarken onu dinlememden hoşlanıyor. Peki ya Tris? Benimle ilgilendiği zaman tatmin oluyor. Her şeyle savaşmayı bıraktım ve onlar da rahatladı."

Yüzüm allak bullak oldu. "Boyun eğerek mi?"

"Oyunu oynayarak, tatlım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırıyor. "Bu adamların nasıl bir baskı altında olduğunu biliyor musun? Kraliyet ailesi olarak *gerçekten baskı altında olduklarını*? Kralları, onları öldürmedikleri sürece enselerinde soluyor. O zaman onlar *olurlar*. Yönetmeleri gereken düzinelerce askerleri, çalışanları ve işleri var, bir yandan da hayatta sadece kendileri olmak için küçük bir alan yaratmaya çalışıyorlar, tabii kim olduklarını bile bulabilirlerse. Görünüşe göre adamlarınız zaten sizin bir yük olduğunuzu düşünüyor. Tüm şartları onların belirlemesine izin vermeniz bu durumu sizin için kolaylaştırmayacaktır."

"Yani sence ben... ne yapmalıyım? Onlarla aşk mı yaşamalıyım?" Derin bir nefes alıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değilim."

"Verity, annen seni bir ev kızı olarak yetiştirdi. Düklerin ve Düşeslerinin etrafında büyüdün. Sakın bana bir erkeğe kendini nasıl önemli hissettireceğini bilmediğini söyleme."

"Dükler, Prensler gibi değildir." diye belirttim.

Homurdanıyor. "Onlar Kraliyet adamları ve hepsinin üç ortak noktası var. Egolarıyla besleniyorlar, bu Allah'ın belası sistemde büyüdükleri için travma yaşıyorlar ve her zaman penisleriyle düşünüyorlar." Kolumu sıkıyor. "*Hepsinin*. Bu ihtiyaçları nasıl karşılayacağını bul ve bahse girerim seninkileri de karşılamaya başlarlar."

"Tamam." Başımı sallıyorum, bunun neye benzediğini anlamaya çalışıyorum. "Ne dediğini anlıyorum."

Sırıtıyor. "Güzel. Sana güveniyorum Ver. Bu işi çözeceksin."

Beni yanağımdan öperek banyodan çıktı, beni yalnız bıraktı ve sözlerinin etkisinde kaldı.

O haklı. Sadece bir prenses olamam. Hayatta kalmak istiyorsam olmaz. *Onların* prensesi olmalıyım.

Perşembe günkü AİLE YEMEĞİ her zamankinden daha da rahatsız edici. Rakip bir evin figüranı haline gelmem yeterince kötü, ama yarın gece inanılmaz derecede daha kötü olacak.

Remy karşımda oturmuş Lav'ın ön koluna büyük bir çirkin yaratık çizerken duraklıyor ve kalemi bana uzatıyor. "Buyurun Prenses."

İşarete baktım. "Bu ne için?"

"Sanırım devam edip zafer dövmemin bir şablonunu çizebilirsin. Biraz zaman kazanırsın."

Neden bahsettiğine dair bir fikri olduğunu umarak Lav'a bakıyorum. Remy'nin tutarlılığı pek bilinmez. Sadece omuz silkiyor. "Biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak, Rem. Sen neden bahsediyorsun?"

"Oğlunun yarın gece beni dışarı çıkarmasına imkan yok." Kaburgalarındaki, Duke olduğundan beri kazandığı her zafer için bir tane olmak üzere, yıldızlardan oluşan bir serpintiyi işaret ediyor. Pace'in hapisteyken bana gösterdiği sopa ve dürtme mürekkebini hatırlayarak rahatsız bir şekilde kayıyorum. Remy sırıtıyor. "Onun senin Prensin olduğunu biliyorum ama yine de onu ezmem gerekiyor."

"Prensim mi?" Bu konuşma son birkaç haftadır ne kadar kopuk olduğumu gözler önüne serdi. Prenslerden birinin Öfke'ye katılacağı aklıma bile gelmemişti ve Prensler o kadar meşguldü ki neredeyse hiç konuşmadık. "Hangisi dövüşüyor?"

Nick kaşığındaki muzlu pudingi yalarken, "Suçlu," diyor. "Kıçına tekmeyi yemeye hazır. Bana sorarsanız çoktan hak etti."

Pace.

Kaşlarımı çatarak kendi tatlımı yiyorum. "Onu henüz sayman gerektiğinden emin değilim. Onu hokey oynarken gördüm. Hızlı ve güçlü." Ve acımasız, hesaplı ve *kötü.*

"Lütfen, şu adamların hepsi dolgu yapıyor ve sopalarla oynuyorlar." Remy gözlerini devirir. "Tanrı aşkına, *kask* takıyorlar."

"Bilemiyorum Rem," diye masanın altından seslendi Ballsack, "yıllar içinde geçirdiğin sarsıntıların sayısına bakılırsa, senin de bir kaska ihtiyacın olabilir."

Remy kalemi ona doğrultur. "Kendini Prenslerin bodrumunda kapana kıstıran aptalın söyledikleri çok zengin."

Ballsack'in yüz ifadesi öfkeyle dolup taşar. "Hey! Pusuya düşürüldüm. Eğer-"

"Her neyse," diyor Lavinia yüksek sesle, gözüme takılıyor. Bu gece her zamankinden daha sessizdi, gözlerinde tuhaf bir hüzün yüzüyordu. "Bu yarın gece kesin burada olacaksın demek, değil mi?"

"Muhtemelen" diye düşünüyorum. Özellikle de etrafta dolaşan dedikoduları durdurmamız gerekiyorsa. Bu düşünce beni yakalıyor ve insanların bu dövüşün draması için salyalarını akıtacaklarını fark ediyorum. Katılımın Nick'in Duke olarak ilk maçına bile rakip olacağına şüphe yok.

Lavinia sırıtıyor. "Altı ay önce ikimizin ringin karşı taraflarında yer alacağımız ve dövüşleri sırasında adamlarımızı destekleyeceğimiz kimin aklına gelirdi?"

"Siktir," diyor Nick, gözlerini aramızda gezdirerek, "bana bunun maçın ortasında bir kedi kavgasına falan gireceğiniz anlamına geldiğini söyleyin. Bana sorarsanız bu maçlarda hep biraz kız kıza aksiyon eksik oluyor."

Lavina, "Kimse sana sormuyor," diyor.

"Saç çekme," diye ekliyor Remy. "Meme tokatlama. Belki tanga giydirme?"

"Onları rahat bırakın," diyor Sy, kolunu Lav'ın boynuna dolayarak. "Düşes'in göğüslerine bizden başka kimse dokunamaz. Hem zaten Verity artık Prenses. Bir kavgaya karışırsa Ashby'nin aklını kaçıracağından eminim."

Masadaki bütün gözler karnıma dikiliyor.

"Rahmime bakmayı kes," diyorum yavaşça ayağa kalkarak. "Sırf seni eğlendirmek için Lavinia'yla kız kavgasına girmeyeceğim." Remy'ye bir bakış fırlatıyorum. "Peki ya küçük bir tavsiye? Prenslerimi hafife alma. Göründüklerinden çok daha acımasızdırlar."

Tabaklarımı aldım ve sandalyemi masanın altına ittim.

"Kızdın mı?" Remy kaşlarını çatarak sorar. "Sadece şaka yaptığımızı biliyorsun. Suçlunun bebek yapıcısına zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Başımı salladım. "Kızgın değilim. Sadece ihtiyacım var..." Başparmağımı salona doğru salladım. "Affedersiniz."

Annemin kapalı ofis kapısını ve çekilmiş perdeleri not ederek spor salonunu geçiyorum. Danner yavaşça arkamdan geliyor ve beni görüş alanında tutuyor.

"Yine kadınlar tuvaletine gidiyorum," diyorum

ona. Başını eğiyor. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

İçeri giriyorum ve saç spreyi, parfüm ve vücut losyonu kokusunu içime çekiyorum. Kızların hepsi dışarıda yemek yiyor, bana biraz zaman kazandırıyorlar. Lavinia üç... iki... bir içinde burada olur.

Kapı açılır ve kadın içeri girer, kapıyı arkasından sıkıca kilitler.

On

u. "Bruce öldü," diye geveliyorum, ellerimi

sıkarak. Donup kalıyor, gözleri sertleşiyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Pazar günü oldu sanırım. Dükler'in bir şey yapıp yapmadığından emin değildim.

ya da size söyleyip söylemeyeceklerini bile bilmiyorsunuz."

"Belki de değil." İçindeki ışıltılı eşyalar etrafa saçılmış bir gardıroba yaslanıyor. "Son zamanlarda buralarda çok fazla rahatsız edici haber var."

"Ne oldu?" Bir kez daha üzerindeki solgunluğu fark ederek soruyorum.

İçini çekerek başını bana doğru çeviriyor. "O patlamayı benim başlattığımı biliyorsun, değil mi? North Side'da?"

"Babanı öldüren mi?"

Başını sallıyor, bakışlarını indiriyor. "Meğer babamın mülkü sandığım kadar terk edilmiş değilmiş. Tanıdığım biri bu işe bulaşmış ve daha geçen hafta gerçekten yaralandığını öğrendim."

Ona bakakaldım. "Kahretsin. Lav..." Hepimiz raporları duyduk ama hiçbiri kurtulanlardan bahsetmiyordu. "Kimdi o?"

Bakışlarımı karşılıyor, ağzı buruşuyor. "Cash Mallis." Onu daha çok Cash Money olarak tanıyorum ama yine de tanıyorum. Kuzey Yakası'nın en üretken uyuşturucu satıcılarından biri olarak Cash hem sevilir hem de nefret edilir. Kaşlarını çatarak devam ediyor: "Biliyorum, ben kendi tarafımı seçtim, Cash de kendi tarafını seçti ve bu şehirdeki pek çok insan onun kenara atıldığını ve Scratch satmadığını görmekten memnun. Ama..." Lav parmaklarıyla yerdeki parıltılı bir noktaya bakıyor. "O kötü bir adam değil, biliyor musun? Sadece hiçbir zaman iyi seçimler yapmadı."

Ona hatırlatıyorum, "Orada olduğunu bilmiyordun."

"Umurumda değildi." Beklemediğim bir açık sözlülükle bakışlarımı karşılıyor. "Beni yanlış anlama, pişman değilim. Sadece keşke biraz daha

Dikkatli ol." Gözlerini kaçırarak, "Dükler onu görmeme izin vermiyor," diye ekliyor, ki bunu bekliyordum. Cash bir Scratch satıcısı ve aynı zamanda Kuzey Yakası'ndan - muhtemelen ona kızgın olduğundan bahsetmiyorum bile. Düklerinin hayır demesine sevindim. Cash gibi insanlar hayatları mahveder.

Ama gözlerindeki keder bunu söylememe engel oluyor.

"Belki biri bir mesaj iletebilir," diye belirttim. "Tam olarak nerede?"

"Son duyduğumda yanık merkezinden taburcu ediliyordu." Tam o sırada kafasını kaldırıyor, gözleri açılıyor. "Lex bazen cerrahi ünitesinde staj yapıyor, değil mi? Belki sen-"

Ellerimi kaldırıyorum. "Prensler beni kilit altında tutuyor. İzlenmeden kendi yatağımda bile uyuyamıyorum."

Duraklıyor, başını eğiyor. "Bu abartı değil, değil mi?" Başımı salladığımda homurdanıyor. "Tanrım."

"Ayrıca, Cash'in kenara itildiğini söylemek için acele etmezdim." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir PNZ toplantısında Scratch'in hâlâ East End'in her yerinde olduğunu duydum."

Başını şaşkınlıkla geriye atıyor. "Kim atıyor?" Omuz silkiyorum ve başını tekrar duvara yaslayarak sönüyor. "Tanrım, ne boktan bir haftaydı."

"Hemen hemen."

Yüzünü buruşturarak, "Kahretsin, ben burada sorunlarım hakkında sızlanıyorum ve sen..." diyor. Belli belirsiz karnımı işaret ediyor. "Story seninle konuştuğunu söyledi. Sarayda işler nasıl?"

"Doğu cephesinde her şey sakin." Wicker'ın kütüphanedeki küçük gösterisinden beri kimse beni gerçekten rahatsız etmedi. Bir süre sonra başımı kaldırıp, "Lex bana Bruce'un kesik parmağını hediye etti," diyorum.

Lavinia bir an için bana göz kırpıyor. "Başkası için korkunç bir yan not. Benim içinse bir Perşembe." Kaşlarını kaldırarak, "Yani senden hoşlanıyor mu?" diye soruyor.

"Kesinlikle hayır." Alay ederek açıklıyorum, "Lex liderdir. Görevine bağlı kalır ve kendini her şeyden sorumlu hisseder. Eğer Prenslerim bir taç olsaydı, arkada tacı tutan şu küçük tarak gibi şeyler olurdu."

Dudaklarına değen gülümseme bu gece onda gördüğüm ilk gerçek gülümseme. "Bende de onlardan bir tane var."

"Bazen gerçekten korkutucu, ama diğer zamanlarda..." diye itiraf etmem bir saniyemi alıyor.

Bana yavaş ve sinsi bir sırıtışla bakıyor. "Gerçekten, aramızda kim düşmanının kopmuş parmağının cazibesine karşı koyabilir ki?"

Biraz fazla hafifçe, "Seninkini ne yaptın?" diye merak ediyorum.

"Nicky'nin suratına geri fırlattım." Gülümsemesi genişliyor. "Ama Remy'nin anatomi çizim profesörünün kemikleri temizleyen böceklerden oluşan bir tankı var, bu yüzden onu birkaç günlüğüne oraya koydu, ağarttı ve sonra giriş yolumuza monte etti." Kaşları yukarı kalktı. "Diğerlerine bir uyarı."

"Doğal olarak."

"Seninkini ne yaptın?" diye soruyor.

"Sarayın arkasındaki ormana gömdüm."

"Güzelmiş."

Bir süre sonra, "Gerçekten tuhaf sohbetlerimiz oluyor," diyorum.

Gülüyor ve bu, alttan g e l e n bir mutlulukla dolu sıcak bir ses. "Kesik bir kafa olana kadar bekle."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu da girişe mi
monte etti?" "Oturma odasına."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bunda hoş bir ironi
var." "Remy de öyle düşünmüştü."

~

CUMA günü ilk kez regl dönemimin bittiğini gördüğüm için biraz üzüldüm.

Yine de bu hafta enerji vericiydi. Perspektif. Balkondan tüm kulüplerin DKS tarafından dümdüz edilmesini izlerken düşündüğüm şey bu. LDZ'den zavallı bir çocuk kendini minderden sıyırırken, iplere atlayan ve kollarını zaferle kalabalığa kaldıran Ballsack da dahil olmak üzere eski kulübüm gözyaşı döküyor.

Ballsack'in maçı aradan önceki son maç olup, ana müsabakadan hemen öncedir: Pace Ashby, Remington Maddox'a karşı.

"Tucker, kaldır kıçını minderden!" diye bağırıyor bir ses. Odanın öbür ucuna bakıyorum ve Dimitri Rathbone'un korkulukların üzerinden eğilmiş, aşağıdaki dümdüz olmuş öğrenci birliğine bağırdığını görüyorum. Killian artık Kral olduğu için diğerleriyle birlikte oturmaya hakları var. Sy da oturabilirdi sanırım ama o çocuklar tribünlerden gelen gürültülü enerjiye bayılıyorlar.

Öykü Kral'ın yanına oturuyor, dövmeli iri kolu omzuna dolanmış, onu kendine yakın tutuyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da içten ve memnun bir şekilde gülümsüyor. İlgimi hissetmiş olmalı, çünkü gözleri bir an için yukarı kayarak benimkilerle buluşuyor ve sözlerini kafamın içinde duyabiliyorum. *"Bir ortak istiyorlar. Onlarla eşleşebilecek birini."*

Friday Night Fury için özel olarak etiketlenmiş, dolaptan onaylanmış kıyafetlerden birini giyiyorum. Beyaz kot pantolon ve yumuşak, mor bir V yaka kazak. Uygun ama seksi, renkler evimizi temsil ediyor. Kendimi öyle hissetmesem de kesinlikle öyle görünüyorum.

Gözlerim kimse farkına varmadan uzaklaşıyor ve maskesini takmış, kucağında güzel bir kız oturan Baron Kral'a takılıyor. Yanındaki kutu boş. Dolduracak Kont kalmamış. Tek boş kutu onlarınki değil. Ashby henüz ortaya çıkmadı.

Ya da ben öyle düşünmemiştim.

"Yakışıksız, değil mi?"

Sesini duyunca kalbim gırtlağıma doğru fırlıyor, tahttaki anılarım buz gibi, acı bir su gibi geri geliyor. İçimdeki endişeyi hissediyorum. Acaba

Story'nin bana baktığını fark ettin mi? Aklımızı okuyabilir miydi? Bu adamlardan hiçbir şey beklemezdim.

Kendimi dönmeye zorluyorum.

"Kral Ashby." Garip ve gereksiz bir reveransla eğildim. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

Yanıma yaklaşıyor ve manzarayı seyrediyor. "Burada seni izliyordum."

Donarken, merdivenlerden çatı katına çıkmamın yanlış olup olmadığını merak ettim. İyi bir Prenses muhtemelen Kralıyla birlikte VIP locasında oturuyor olurdu. "Ben... Ben sadece-"

"Gözlemlemek. Evet. Bunu kendim yapmayı seviyorum. Araziyi tanımaya çalışıyorum." Ringin karşısındaki Lordları işaret ediyor. "İyi bir lider her zaman rakiplerinin nerede olduğunu bilir." Pace'in odasında kurduğu güvenliği gördüm. Bu adamın bir örümcek yuvasından daha fazla gözü var. Gıcır gıcır beyaz takım elbisesinin içinde duruyor, gözleri kalabalığın üzerinde geziniyor. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Hiçbir zaman kavgadan yana olmadım. Onun orada yumruklarını kullanması iyi bir lider için israf olur. East End'de biz aklımızla savaşırız. Miraslarımızla."

Ya da cüzdanlarınız.

"Bu bir gelenek," diyorum, bakışlarını Wicker'ın arka kapılardan geçerek kaybolduğu yere doğru takip ederek.

"Bu bize yakışmaz," diye savunuyor. Sesi yumuşak ve düşünceli olsa da yine de beni geriyor. İnsan asla Kralıyla tartışmamalı, bu da bir sonraki sözlerini daha da stresli hale getiriyor. "Bu döngüde başarılı olamadığınızı öğrenince hayal kırıklığına uğradım Prenses."

Parmaklarım parmaklığın etrafında sıkılaşıyor. "Özür dilerim, efendim."

Ashby yumuşak bir sesle mırıldandı. "Koşulların pek de ideal olmadığının farkındayım. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim, size bir kadının rahmine giden yolu bilen Prensler veremediğim için. Kraliyet için yetiştirilmediler, görüyorsunuz." Bakışlarımla karşılaştığında iğrenerek ürperdi.

Gözlerindeki parıltı omurgamı aşağıya indirdi. "Yaratmanın genç erkeklerin oyunu olması ilahi bir ironi. Erkekliklerinden sorumlu olan aynı gençlik, aynı zamanda onları onu kullanmak için yetersiz kılıyor. Bu sefer daha fazla hazır bulunacağım. Oğullarımın üzerlerine düşeni yaptıklarından emin olacağım."

Bu düşünce beni öylesine ilkel ve temel bir şekilde geri çekiyor ki, fiziksel olarak ürperme dürtümü bastırmak zorunda kalıyorum. Bu kelimeleri okuyup da tiksinti duymamanın bir yolu yok.

"Buna gerek kalmayacak," diye atılıyorum, şok edici bir savunmaya geçiyorum. Kendim için değil, onlar için. "Prenslerim ve ben bu işi başaracağız."

"Umarım haklısınızdır," diyor, pek emin görünmüyor. "Yaratım programının yakında yeniden başlayacağını mı anlamalıyım?"

Bunun kanamamın bitip bitmediğini sormanın dolambaçlı bir yolu olduğunu fark ederek rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Şey... evet, efendim."

Dün gece adetten kesildim.

Henüz kimseye söylemedim.

"Mükemmel." Gözlerinde tuhaf bir kayma var. "Mola verdiğin süre boyunca solaryumda vakit geçirdiğin dikkatimden kaçmadı."

Paniğin gıdıklaması nefesimi keserken donup kalıyorum. Zorla, "Evet. Umarım bu bir sorun değildir. Danner dedi ki-"

Elini sallıyor. "Hiç sorun değil. Aksine, böyle çorak bir yere yeniden hayat veren bir Prensesin olması bence çok hoş." Cesaretlendirmesine rağmen sırıtışında beni tedirgin eden bir gerginlik var. "İhtiyacınız olan bir şey olursa -aletler, tohumlar, iş gücü- hesaplarımı kullanmak için Danner'ı arayın."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bunu yapacağım."

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, elinin tersini yanağıma bastırmak için uzanıyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, elini bir süre orada tutuyor.

askıya alınmış bir an. "Sen çok iyi bir kızsın, Verity. Çok dengeli ve itaatkârsın. Doğru seçim olduğunu biliyordum."

Kelimeler dudaklarımdan safra gibi dökülüyor. "Hizmet etmek için buradayım." Kaşı kalkıyor ve bir ekleme yapıyorum. "Yaratmak için buradayım."

"Görevden doğan çocuktan daha iyi bir çocuk yoktur." Bir bukleyi kulağımın arkasına iterken gülümsemesi sinir bozucu, bakışları karnıma düşüyor.

"O zaman ben de kendiminkini yapmalıyım," diyorum, panikle açılmış gözlerle geri sıçrayarak. "Prensime dövüşünde şans dilemeye gidiyorum."

Neyse ki Ashby sadece kıkırdıyor. "Sanırım bu geleneğin en iyi yanlarından biri de bu," diyor ve yüzüğe doğru başını sallıyor. "Devam et o zaman. Oğluma uğruna dövüşmeye değer bir şey ver. Bu gece bir galibiyet hepimiz için şans olur, sence de öyle değil mi?"

Yeterince hızlı kaçamıyorum, çürük merdivenlerden aşağı koşarken kalbim küt küt atıyor. Aklımda Rufus Ashby'nin evindeki kızlarla oynaşan bir Kral olabileceğine dair bir korku -daha çok bir hesaplama- vardı. Şimdiye kadar bunu ondan hissetmedim. Aksine, Ashby bana bakımlı bir Pomeranian gibi davrandı.

Ama belki de sabırsızlanmaya başlamıştır. Belki de -şimdi içimi bir ürpertinin kaplamasına izin veriyorum- meseleyi kendi ellerine almak istiyordur.

Övgüsü kulağıma diken gibi batıyor. Hazır.

İtaatkar.

Güzel.

Hiç durmuyorum, büfedeki kalabalığın arasından geçiyorum, duvarlara yaslanmış öpüşen çiftlerin yanından süzülüyorum, köşelerde Scratch satan insanların yanından geçiyorum. Sonunda Danner'ın sessiz ve metanetli bir şekilde durduğu arka koridora ulaşıyorum.

"Prenses," diye selamlıyor beni.

"Efendim." Nefesimi tutarak önünde durdum. "Bir iyilik isteyeceğim."

Danner'ın doğrulması neredeyse fark edilmiyor. "Her zamanki gibi hizmetinizdeyim."

Nefes alıyorum, bunun Pace'in dövüşü, Pace'in günü olmasından nefret ediyorum. Kırılması en zor kişi o olacak. Derin bir nefes alarak başlıyorum, "Ne kadar hızlı sürebileceğini düşünüyorsun?"

Spor salonuyla ilgili olan şey, onun bir spor salonundan çok daha fazlası olmasıdır.

Aslında arka koridorlarda, ter ve adrenalin kokusu, homurdanma ve et ete sesleriyle büyüdüm. Ama kahkahalar da vardı. Benim beş katım büyüklüğündeki erkekler, benimle oynamak için beni ringe kaldırmaktan mutluluk duyuyor, en küçük bir dürtmede yere yıkılacakmış gibi davranıyor, vurulmuş gibi düşüyorlardı. Benden on yaş büyük, beni makyaj masasının üzerine kaldıran ve saçlarımı kırmızı lüleler halinde kıvıran hayat kadınları. Aile yemekleri, her zaman gürültülü ve sıcak. Annem için evrak işleri, dosyalama ve programlama vardı. Günün sonunda temizlik yapmam hiç istenmedi, sadece süpürgeyi aldım ve işe koyuldum.

Çünkü spor salonu evimdi.

Arka koridorlarda yürürken hissettiğim şey bu. Mor Saray'ın içinde asla hissedemeyeceğim bir rahatlık bu ve onu kendime yakın tutuyorum, çenemi kaldırmasına, omuzlarımı dikleştirmesine izin veriyorum. *Dengeli*. East End'e adım attığımdan beri içimde bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum ama şu anda tam da olması gerektiği yerde.

Çünkü burası benim bölgem.

Bir prenses gibi davranmayı bilmiyor olabilirim ama Cuma Gecesi Öfkesi'nde erkeğimi nasıl destekleyeceğimi biliyorum.

Kapıları ittiğimde kalabalığın sesinde bir kekeleme oluyor, ama tepkilerini görmek için yeterince uzun durmuyorum. Bakışlarım

Önümdeki ringde eğitim aldım ve kıpkırmızı halıdan geçerek Prenslerimin beklediği yere geldim, Wicker ve Lex, Pace'in oturduğu köşede.

Whitaker Ashby'nin beni orgazm ettiği tek an, bir partide onunla flört ettiği için bir kızın kafasına tavayı indirmemden hemen sonraydı. Bu ve beni herkesin önünde sahiplenme ihtiyacı, Wicker'da son birkaç haftadır kaybolan bir şeyi ateşledi. Eğer Story ve Lavinia haklıysa, kontrol bende demektir.

Değiştirebilirim.

Beni fark etmeleri bile uzun zaman alıyor, Pace'in bakışları bağcıklarını sıkarken siyah yüksek topuklu ayakkabılarına sabitleniyor. Hâlâ kazağını giyiyor, kapüşonunu yukarı çekmiş, başı aşağıda. Kardeşleri birbirlerine yakın durmuş, görünüşe göre strateji tartışıyorlar. Lex ringin ortasını işaret ederken Wicker başını sallıyor ve bir şeyi işaret etmek için dönüyor.

Mavi gözler üzerimde geziniyor ve sonra geri çekiliyor, Wicker'ın kolu yarıya kadar havada asılı duruyor. Yavaşça düşüyor ve ben onun "Lanet olsun" dediğini duymaktan çok görüyorum.

Lex sonra beni görüyor, kehribar rengi gözleri, hayal gücüne pek bir şey bırakmayan iki ışıltılı mor üçgenle kaplı göğüslerime odaklanıyor. Bikini üstü, ancak jean şort olarak adlandırılabilecek bir şeyle eşleştirilmiş. Yırtık, yıpranmış ve muhtemelen kıç yanaklarımın alt yarısını tamamen gösteriyor, ki bu kısım sadece altıma giydiğim file çoraplarla örtülü.

Kıyafetimin son parçası Ashby'nin bana hediye ettiği taç. Çok şaşkın bir Danner tarafından alelacele buraya getirilen taç, saçlarım alelacele iki fransız örgüsü haline getirilmiş olarak başımın üzerinde gururla duruyor.

Ringe yaklaşırken kalabalığın gözleri beni takip ediyor, adımlarımı kendimden emin ve telaşsız atmaya çalışıyorum. Yüzlerce maç izlemiş olmama rağmen hiçbir zaman düzgün bir ring kızı olamadım. Annem bakire olmadığıma dair en ufak bir ipucu verebilecek bir şey giymeme asla izin vermedi.

Ringin karşısında onu -Anne B'yi- gördüğümde neredeyse bocalıyorum. Bana o kadar zor dizginlenen bir öfkeyle bakıyor ki, hemen saklanma içgüdüsü hissediyorum.

Bilmiyorum.

Prenslerimin yanına gidip "Neredeyse hazır mısınız?" diye sordum.

Ancak o zaman Pace oturduğu yerden aşağı bakıyor, siyah gözleri beni görünce donup kalıyor.

İlk konuşan Lex oluyor, bakışlarındaki şaşkınlık kayboluyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye homurdanıyor ve kolumu tutuyor.

"Prensesiniz oluyorum," diye cevap veriyorum, korkutulmama izin vermeyerek.

"Bir prenses asla böyle giyinmez." Bakışları vücudumda geziniyor ve sonra ceketini silkerek ofluyor. "Dışarıdaki lağım farelerinden biri gibi görünüyorsun. Üstünü ört."

Ama ceketi omuzlarıma atmak üzereyken Wicker'ın eli dışarı fırlıyor ve ceketi itiyor. "Hey, aceleci davranmayalım. Yani..." Mavi gözleri göğsüme düşüyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Onu daha sonra da soyabilirim. Gece yarısına kaç saat var?"

Sözleri havada asılı kalıyor, çünkü burada ne söylediğime dair hiçbir soru işareti yok.

Molam bitti.

"Durun," diyorum onlara, çelişkili tepkilerine şaşırmadan. Wicker'a ters ters baktım. "Bu senin için değil." Sonra Lex'e dönüyorum. "*Ya da* senin için. Savaşçımızı desteklemek için giyindim." Çenemi kaldırıp Pace'e bakıyorum ve onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hazır mısın?"

Uzun bir süre bana öylece bakıyor, çenesi bir geriliyor bir geriliyor.

Sonra uzanıp bana elini uzattı.

Rahatlamış bir şekilde elimi onun elinin içine sokup beni ringe kaldırmasına izin veriyorum. Onun sıcaklığını hissederken, bu adamların iyi ya da kötü olduğunu hatırlamaya çalışıyorum,

benimdir. Pace'in önünde dururken bunu düşünüyorum. O kadar uzun ki taş gibi yüz ifadesine bakabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum.

"Gergin misin?" Soruyorum, kendi sinirlerim parlıyor.

"Maddox hakkında mı?" Ringin karşısındaki Remy'ye bakarak alay etti. "Hayır." Bakışları bana dönüyor, kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Bu gece kimin tarafında olduğumu biliyorum."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıpırdıyor ama gözleri şüpheyle kısılıyor. "Bunu düzgün bir yüz ifadesiyle söylemeyi bile başardın."

"Çünkü ciddiyim." Bunu şimdi anlıyorum. DKS'nin kazanması

bizim kaybetmemiz demek. Dördümüz için de.

Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup dudaklarımızı birbirine bastırdığımda gözlerindeki şaşkınlık, sonunda tepki verip kolunu belime doladıktan çok sonra bile hafızama kazınıyor. Dilimi selamlamak için dudaklarını aralıyor, yavaş ve şehvetli bir vazgeçişle ağzımı yalıyor. Arkamızda PNZ üyelerinin tezahürat sesleri yükseliyor ama kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyuyorum. Pace kısık, aç bir ses çıkarıyor ve öpücük derinleşirken beni vücuduna doğru çekiyor. Sert ve telaşsız, beni kendine doğru çekerken parmak uçları etime batıyor.

Kapüşonunun fermuarını çekip omuz silkerek uzaklaştığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Lex onu bir kenara atarken yakalıyor, karanlık gözleri beni hiç bırakmıyor.

"Maçtan sonra benim için hazır olmanı istiyorum," diyor.

Bir süre ona bakıyorum, sertliğini içime çekiyorum. Her şey katı, sanki taştan oyulmuş gibi: karnını ve göğsünü kaplayan kaslar. Pazularının yontulmuş kıvrımları, kaba ve karmaşık mürekkep karışımıyla kaplı. Anladığım kadarıyla bunlar onun hayatını günler, haftalar ve yıllar içinde belgeleyen işaretler. Da Vinci'nin David'i gibi, Pace Ashby'nin de karşımdaki kişiye dönüşmesi yıllar sürmüş.

Çenemi kaldırarak, "Eğer kazanırsan." diye cevap veriyorum.

Gözlerinde kıvılcımlanan meydan okuma değil, keskin bir kavrayış. Kazansa da kaybetse de bu gece beni becerecek. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Ama ne tür bir kadınla yatacaklarını sadece ben seçebilirim.

21

Pas

Benim için mücadelede öfke yok.

Hiç olmadı. Babam beni ilk kez iki kat yaşımdaki bir adamla aynı odaya koyup ona vurmamı emrettiğinde ne yapacağımı bilemedim. Adam bağlıydı, zaten kanlı ve bitkin bir haldeydi. Gözlerinde bir yalvarış parıltısıyla bana baktı. Adamla bir alıp veremediğim yoktu -yanlış hatırlamıyorsam bir bankacıydı- ve yumruğumun gücünün arkasına koyabileceğim herhangi bir duyguyu çağıramıyordum. Adamın babamın kendisi olduğunu hayal etmeye çalıştım ama o zamanlar bile bunun tehlikeli bir alışkanlık olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey hissetmemenin acı çekmenin en etkili yolu olduğunu öğrendiğimde on iki yaşındaydım.

Wicker bunu asla yapamazdı. Çok asabi, dürtüleriyle hareket ediyor. Lex yapabilirdi ve yapıyor da ama o yumrukların fizikselliğinden hoşlanmıyor, acısının bir bıçağın ucundan gelmesini tercih ediyor. Boşluk öfkeden daha etkilidir.

ya da nefret ya da şovmenlik. Dükler bunu anlamaz. Bir adamın şiddet uygulamak için göğsünde ateş olması gerektiğini düşünürler ama ben işin aslını biliyorum.

Acı, boşken daha çok acıtır.

Kulaklarım zilin metale çarparak çıkardığı sesle çınlıyor. Gürültülü, salonda yankılanıyor, ama hakem kolumu havaya kaldırıp dövüşü başlatırken kalabalığın kükremesiyle kıyaslanamaz bile.

Dezavantajı mı? Boşluktan çıkmak iğnelerle dolu bir çukura atılmak gibi. Bütün sinirlerim canlanıyor, hisler göğsümde çığ gibi büyüyor. Kalbim efordan çarpıyor, uzuvlarım ağırlaşıyor, eklemlerim yanıyor. Kazanmanın -bir Dük'ü yenmenin- verdiği heyecan kalabalığın uğultusunda kayboluyor.

Ama kazandığımı düşünmüyorlar. Metal kirişlerden yansıyan yuhalama seslerinden değil.

"Çıkarın şunu buradan!" diye bağırıyor biri. Arkadan yüksek sesle, öfkeli bir suçlama geliyor: "Hileci!"

Etrafıma bakıyorum, ter gözüme damlıyor, dilimde bakır tadı. Sustalıyı bıraktığımda tribünlerde biriken, *nabzı* atan öfkeden başka bir şey yoktu. Evet, bir bıçak getirmiştim. Ne olmuş yani? Remington Maddox'un avuç içi yan tarafına doğru itilirken kan dövmeli parmaklarının arasından ağır ağır akıyor.

Yüzü kızarmış bir DKS üyesi söyleniyor: "Prensler korkaktır! Kendi yumruklarıyla bile dövüşemezler. Neyin var, manikürün bozulacak diye mi endişeleniyorsun?"

PNZ için ayrılan bölüm hariç herkes galibiyetimi haykırıyor. En yüksek sesle bağıran Remy Maddox, daha yeni kesilmiş olmasına rağmen, dişleri kanla bembeyaz olmuş bir şekilde manyakça sırıtarak iplerin üzerinde duruyor ve kalabalığı cesaretlendiriyor.

"Maddox! Maddox! Maddox!" diye bağırıyorlar. Kaybetse bile seviliyor. Mavi saçlı Düşes'inin elinde bir havluyla ringe koştuğunu görüyorum, gözleri kocaman ve endişeli bir şekilde ona müdahale etmeye çalışıyor. Maddox onun daha ileri gitmesine izin vermiyor.

Ağzını kanlı bir öpücükle yakalamadan önce havluyu yarasına bastırıyor.

Yüzeye çıktığımda beni karşılayan şey bu. Bir kaybın donuk, zonklayan hissi.

Kralların oturduğunu bildiğim ışıkların parıltısına bakıyorum. Babam, eğer hâlâ oradaysa, bir gölgeden başka bir şey değil. Kenarlarda sürünen, yargılayan bir gölge, çünkü maçı kazanmamı umursamayacak.

Savaşı kaybettiğim için beni azarlayacak.

Kalabalık zonkladıkça kalp atışlarım hızlanıyor, yükseltilmiş ringe çarpıyor. Ellerim uyuşuyor, hissettiğim tek şey içlerinden geçen bir titreme.

"Hızlan," diyor Lex, eli omzumda. Temas beni sersemletiyor ve dönüyorum, iplerin arasından geçip minderden çıkıyorum, kargaşadan kaçıyorum.

Wicker'a çarpıyorum ve o da elimi tutup yumruklarımızı sıkıyor. "Bu inanılmazdı." Bakışlarımla karşılaştığında gülümsemesi anında düşüyor. "Hey, dostum, iyi misin?"

"Hayır." Nefes nefese kalsam da durmuyorum, sadece kolunun Verity'nin çıplak belinin etrafından yılan gibi dolanışına belli belirsiz bakıyorum. O yeşil gözler beni izliyor. O ne görüyor? Bir galip mi? Bir prens mi? Yoksa az önce kıymetli Dük'ünü şişleyen boş gözlü caniyi mi?

Tüm bu dövüş bir hataydı.

Zindanda üçümüz kaldığımızda, kardeşlerim oradan çıkmam için bana zaman tanımaları gerektiğini bilirler. Boşluk. Sessizlik. Ama onlar iş, bu ise eğlence. Her yerde insanlar var, izliyorlar, kalabalıklar, baskı yapıyorlar. Her şey çok gürültülü ve dayanılmaz derecede parlak, her his on bire yükseltilmiş.

Verity'nin kolundan tutarak onu Wicker'ın altından çekip çıkarıyorum ve kaçıyorum.

Panik ve acının nabzının altında, kavgadan önceki dudaklarının anısını hâlâ hissedebiliyorum. Beni öpme şekli, dudakları yumuşak, dili sıcak ve

benimkine karşı kaygan. Maçtan önce bu duyguyu boşaltmam gerekiyordu ama bir gelgit dalgası gibi geri geliyor. Bana karşılık verirken vücudunun benimkine bastırılmış hissi, resmini ilk gördüğüm andan beri aradığım şeydi.

Benimkini.

"Yavaş ol," diye homurdanıyor, topuklu ayakkabılarının üzerinde tökezleyerek.

Körü körüne kendimi bir kapıya doğru yönlendiriyorum ve yanımda koşuşturan ayak seslerinin farkında olarak ona doğru yürüyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, sadece ringdeyken kesip attığım içgüdülerim tarafından yönlendiriliyorum. Beni koridorun sonuna doğru yönlendiriyorlar ve ben de aceleyle takip ediyorum, bulana kadar kapıları itip kakıyorum.

Bir süpürge dolabı, küçük, karanlık ve sessiz.

Durduğumda tökezliyor ve onu ayağa kaldırıyorum, elimi kapıya çarpıyorum ve onu içeri fırlatıyorum. Sanki bu benim kurtuluşummuş gibi peşinden içeri dalıyorum ve belki de öyledir, çünkü kendimi içeri kapattığım anda farkındalığımın kenarında rahatlığın gıdıklanmasını hissediyorum.

Ne yazık ki, nefes nefese kalmış, panik içinde saçmalamaya başladı. "Bununla seni üzmek istememiştim. Destek olmak için yaptım. Gerçekten. Remy'nin dışarıda yaptığı şey de sadece durumu kurtarmaya çalışmaktı. Sen onu yendin. Kimse Remington Maddox'u yenemez. O-"

Susturmak için ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, sesi kulaklarımda jiletli tel kadar keskin. Donup kaldığını görmekten çok hissediyorum ve muhtemelen yanlış bir sonuca varıyor. Onu buraya sikmek için getirdiğimi düşünmesi önemli değil. Önemli olan tek şey, dilimi dudaklarının arasına soktuğumda yumuşak kollarını boynuma dolayarak kendini buna göre ayarlaması.

Ellerim boynunun arkasında kıvrılıyor, onu sabit tutuyor, beni öptüğü gibi öpüyorum. Onun benimkine bastırdığı gibi bedenimi onunkine bastırıyorum. Aletim sertleşiyor, kalbimdeki panik dolu çarpıntı yerini ani bir şehvete bırakıyor.

Bunu kabul ediyorum, çünkü eğer acımasızca bir *duygunun* saldırısına uğrayacaksam, o zaman iyi bir *duygu da* olabilir.

Dilim ağzında ve ellerim kalçalarındayken, bir rafa çarpana kadar onu geriye doğru yönlendiriyorum. Nefes nefese kalıyor ve ellerim göğüslerini açgözlülükle itiyor. Ağır ve mükemmel bir şekilde düşüyorlar ve avucumu birinin üzerinde düzleştirerek sırtının eğilmesine neden oluyorum.

"Ne diyor bu?" Meme ucunu yalamak için başımı aşağı eğerek ona soruyorum.

Nefesi kesiliyor. "Ne diyorsun?"

Kalçalarımla onu sıkıştırıyorum, sikim karnını deliyor. "Siktiğimin Dükleri galibiyetten sonra hep bunu söyler." Göğüslerinin üzerinde duraklıyorum, onun söylediğini duymak istiyorum.

Göğsü inip kalkıyor. "Kazanan ganimeti alır."

İçimden bir ürperti geçiyor, parmaklarım etine gömülüyor, çünkü başardım, onu kazandım.

Sonunda benim oldu.

Şortunun düğmesini açmak için aramıza uzanıyorum, sabırsız parmaklarım fermuarı indiriyor. O da benimle birlikte hareket ediyor, ben şortu kalçalarından aşağı iterken titriyor. Ama ben çorapları pençelediğimde eli benimkinin üzerine düşüyor. "Bu file çorapları parçalarsan Wicker seni öldürebilir."

Sesinde dikkatli, sınayıcı bir ciddiyet var ve ben de buna uymak için çaba sarf ediyorum. "Muhtemelen daha ilk tur bitmeden sana bir düzine daha almıştır." Önce birini, sonra diğerini çekerek taytını bacaklarından aşağı indiriyor. "Kazandığında ne isterse yapabilir. Ama bu gece, sen benimsin. Seni ben kazandım." Şortumu indirip ereksiyonumu serbest bırakıyorum. "Söyle."

İtaat etmeden önce sadece kısa bir duraklama oluyor. "Beni kazandın," diye cevap veriyor ve yüz ifadesindeki tüm detayları seçebilmek için yeterli ışık yok ama dudaklarını yalarkenki ıslaklığı duyuyorum. "Ben seninim."

Tepkim anında oldu, bacaklarını ayırması için onu rafın üzerine ittim. Külotunun ağ kısmı, onu tutup kenara çektiğimde çoktan nemlenmişti. Amcığının üzerinde ince bir kıl tabakası yeniden uzuyor ve ben taşaklarımı sıkarken

hissediyorum. Saçtan çok, emirlere uyduğunu bilmek sikimin ani bir precum hücumuyla dalgalanmasına neden oluyor.

Boşa gitmeden önce onu itiyorum.

İşkence edercesine kaygan, ben ileri atılıp onun sersemlemiş nefesinin tadını çıkarırken sıcaklığı sikimi sarıyor. Parmakları pazılarımda geziniyor, kalçaları bana yer açmak için genişliyor. "Oh," diye nefes alıyor, amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetleniyor. Sanki biri ona evrenin sırrını söylemiş gibi bu tonda söylüyor. Belki de bunu saatlerce uzatma, onu eşiğe kadar itme ve tekrar geri çekme konusundaki isteksizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramıştır.

Umurumda değil.

Terli alnımı onunkine bastırıyorum ve onu benimmiş gibi beceriyorum, kalçalarım onunkine çarparken küçük nefeslerini içime çekiyorum. İtişler kısa ve keskin, olmasını istediğimden daha cezalandırıcı. Bacaklarını belime doluyor ve tutunuyor, yanındaki raftan bir yığın ağır ve yumuşak şey yuvarlanıyor. Ağzına sert, beceriksiz bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce tokat atıp uzaklaştırıyorum -kağıt havlu-.

Kıçını kavramak için uzandığımda inliyor ve onu bir sonraki hamleme karşı zorluyor. Parmakları omuzlarımdaki tere doğru kayıyor, tırnakları bunun yerine satın almak için kazıyor. Acının sızısı her şeyin farkında olmamı keskinleştiriyor. Onun küçük iniltileri. Amının sıcaklığı. Onun küçük, yumuşak bedenine vurdukça kayganlığı, verdiğini ve selamladığını hissediyorum, benim için çok açık.

Elimi göğsünde düzleştiriyorum, içeri çekip çıkarırken göğüslerinin arasında gezdiriyorum. Bu gece benim için nasıl ortaya çıktığını düşünüyorum. Seksi ve güçlü. Bu bir sunuydu ve acaba bunun farkında mı? Kabilesinin önünde bir kurban.

Elimi aşağıya, karnının üzerine, beline dolanmış bikini üstünü geçip bacaklarının arasındaki kaygan, sıcak çıkıntıya doğru yönlendiriyorum. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve sırtı dikleşiyor, eli omzumu kavrıyor.

"Evet," diye soluk soluğa kalıyor, nefesi çenemde düzensiz bir şekilde dolaşıyor. "Sakın durma.

Lütfen durmayın."

Bu yalvarış ona daha sert girmemi sağlıyor, boynunu emmek için eğildiğimde terinin tuzunu tadıyorum. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor, o küçük hassas noktaya her dokunduğumda sanki sonsuza dek bana tutunmak istiyormuş gibi kenetleniyor.

Sonsuza kadar vaktim yok. Yükümü boşaltmama iki saniye kaldı.

Çenesini kavramak için uzanıyorum, ağzına doğru nefes alıyorum. "Benim için boşalacak mısın?" Kelimeler sert ve çiğ çıkıyor ve tırnakları daha derine batıyor.

"Bana izin verecek misin?"

Boğazımdan kısa, ezilmiş bir kahkaha patlıyor, çünkü *lanet olsun*. Bu kız sert, işaretli derinin altındaki adamın kim olduğunu bilmiyor olabilir ama sikimi ve yöntemlerimi biliyor.

"Sadece bu seferlik." Ona sürtünmeye devam ederek derinlere iniyorum.

Ayağa kalkıyor, göğsünü benimkine bastırıyor ve en kısa, en parlak an için ikimiz tek bir beden gibi hissediyoruz, kendimizden geçmeye doğru kıvranıyoruz. Kendimi bırakmadan önce onun kendi salıverilişini haykırmasını bekliyorum -kedi etrafımda çılgınca kenetleniyor, sırtını kamburlaştırıyor-.

Bu düşünce beni ilk kez gerçekten etkiliyor.

Belki de ilk kez buna izin veriyorum.

Sikim ilk dalgayla seğirirken onu sıkıca kavrıyorum. "Seni öyle bir doyuracağım ki," diye homurdanıyorum, döllerimle daha da ıslandığını hissediyorum. Muhtaç bir sesle hıçkırıyor ve bu beni daha derine itiyor, sanki büyüdüğünü hissedebiliyormuşum gibi karnını avuçlamak için klitorisini terk ediyor. Fısıltım kulağına yuvarlanıyor, akılsız ve ilkel. "Seninle işim bittiğinde çok yuvarlak olacaksın. Bunu hissediyor musun?" Soruyorum, sikim dalga dalga sıcak dölle kabarıyor. "Bebeğimi içine soktuğumu hissediyor musun?"

Uzun, gergin bir inilti daha çıkarıyor, beni daha yakına çekerken topukları kıçıma saplanıyor.

Sonsuza kadar devam ediyor, kaslarım her yeni salınımımla birlikte esniyor. Son taşağımdan bu yana sadece bir hafta geçti, ama ona ne kadar çok verdiğimle yıllardır saklıyormuşum gibi görünüyor.

Sonunda bittiğinde kendimi tamamen bitkin hissediyorum, çekilirken parmaklarının omuzlarıma sürtünmesinden fazlasını hissedemeyecek kadar uyuşmuşum. Tecrübelerime dayanarak döllerimin içinden aktığını biliyorum, bu yüzden tekrar içeri itmek için üstünkörü bir çaba sarf ediyorum, üç parmağımı fışkıran amcığına gömdüğümde gözlerinin nasıl çırpındığını görmek için burada yeterince ışık olmasını diliyorum.

Dizlerinin bağı çözülürken titriyor ve bileğimi yakalamak için uzanıyor. "Dur," diye nefes nefese kaldı, irkildi. "Çok hassas." Duraksayarak elimi geri çekiyorum ve ayağa kalkıyor, destek için bana yaslanıyor.

Yukarı doğru uzandığını hissediyorum, ama bir tık sesi duyana kadar ne yaptığını bilmiyorum, küçük dolap aniden acı verici bir parlaklıkla patlıyor.

"Kahretsin!" Tıslıyorum, gözlerimi kapatırken bir rafa doğru sendeliyorum. "Lanet olası bir adamı uyar!"

Parmaklarımın arasından, onun geniş yeşil gözlerinin bana göz kırptığını görüyorum. "Aman Tanrım, parmak eklemlerin." Bileğimi tutuyor ve kısılan gözlerimden uzaklaştırıyor. "Bunları kim sardı?"

Işık şakaklarıma bir buz kıracağı gibi saplanıyor ve yanaklarının canlı kızarıklığını fark ederek alışmam uzun bir an alıyor. "Wicker yaptı."

Ellerimi avuçlarının içinde tutuyor, ağzı açık bir şekilde yaptığı işe bakıyor. "Her şey yanlış! Banttaki şu kırışıklıklara bak, parmaklarının arasına bile girmemiş. Bir yerini kırabilirdin!" Kanlı sargıları çekiştirdiğinde irkiliyorum ve ağzı aşağı çekiliyor. "Belki de bir şey kırmışsındır."

"Sorun değil," diyorum, ellerimi geri çekerek. İşte o zaman gözlerim hâlâ çıplak olan kalçalarına takılıyor. İç kısmında koyu bir kan izi var ve bir an için

Bir saniye, hala bezin üzerinde mi diye merak ediyorum. Sonra göğüslerinin üzerindeki kıpkırmızı lekeleri görüyorum ve bunun onun kanı olmadığını fark ediyorum.

O benim.

Ya da Maddox'un.

Bacağından aşağı döllerim damlıyor.

Bakışlarımı takip ederken yüzündeki kızarıklık derinleşiyor, kağıt havlu rulosunu yerden almak için çömeliyor. "Benimle gel."

SOYUNMA ODASI dolaptan daha büyük, ama en azından beni kapıdan geçirip ilk duş kabinine götürürken ışık loş. Onunla geçirdiğim ilk gece, amını bana göstermek zorunda kalacağı düşüncesiyle acı içinde, aşağılanmış gözyaşlarına boğulmuş görünüyordu. Şimdi üstünkörü soyunuyor, bikini üstünü açmadan önce şortunu ve çoraplarını çıkarıyor.

Duş düğmesini çevirmek için eğilmesini izlerken aletim zayıf bir seğirme yapıyor. Su fışkırıyor ve kaşlarını çatarak sıcaklığı test ediyor. "Neden bu kadar çok boşalıyorsun?" Damlayan salıverilmemle daha da parlayan iç uyluğuna bakıyor.

Omuz silkerek kendi şortumu aşağı itiyorum. "Çünkü taşaklarım çok büyük."

Sikime şüpheli bir bakış atıyor. "Erkek anatomisinin böyle işlediğini sanmıyorum." Ama bakışları tekrar sikime kayıyor, gözlerinde meraklı bir parıltı var. "Bunun nedeni hiç..." Yutkunarak bakışlarını kaçırıyor. "Ee, sünnetli mi?"

"Kesilmemiş bir penis görmeye alışık değil misin?" Kızarması derinleşince kaşlarım havaya kalktı. "Bunun onunla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim."

Şu anda sadece yarısı sert, ama ben her zaman bir şov adamı oldum, aletim bacaklarımın arasında ağır bir şekilde sarkıyor. Bu, beni kardeşlerimden farklı kılan şeyler sütununa bir onay daha eklemek için kullanılan bir şeydi.

Farklı saçlar. Farklı ten rengi. Farklı boy. Farklı gözler. Farklı penis. Böyle bir şey, ergenlik dönemini diğer iki erkekle geçiren bir çocuk için gerçekten yabancılaştırıcı olabilir, ancak Wicker bunu ilk gördüğünde o kadar kıskandı ki, bundan gurur duymaktan başka bir şey hissedemedim.

Spreyin altından geçerek beni içeri çağırdı. "Bandı çıkaralım ve şu yaraları temizleyelim."

Onu takip ediyorum çünkü çıplak ve ıslak ve şu anda aklım ne kadar sikilmiş olursa olsun, ben hâlâ bir erkeğim. Sargıları çözerken gözlerimi memesindeki kan lekesine sabitliyorum, sikimin her saniye daha da sertleşmesini görmezden geliyorum.

Eğer benim kanımsa,

tamam. Ama

Maddox'unsa?

"Onu kesmek zorunda değildin, biliyorsun." Parmak eklemlerimi spreyin altına tutarken kelimeler gergin bir şekilde uyarıcı çıkıyor. "Onu o olmadan da yenebilirdin. West End'de insanlar kaybetseler bile adil bir dövüşe saygı duyarlar."

Kalabalığın yuhalamalarını hatırlayarak - kaybettiğimi hissederek - "East End'de insanlar kesin bir şeye saygı duyarlar" diye bağırdım.

Yeşil gözleri bana doğru kayıyor. "O zaman kavgadan sonra neden kaçtın?"

"Ben kaçmadım," diye itiraz ediyorum, kan lekesi ile su püskürmesi arasına bakarak. Parmaklarım seğiriyor. "Sadece ganimetlerimi toplamam gerekiyordu."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Gerçekten üzgün görünüyordun. Sanki panik atak falan geçiriyormuşsun gibi." Beni değerlendirirken dudakları büzüldü. "Aslında şimdi biraz öyle görünüyorsun."

"Paniklemiyorum," diye çıkışıyorum ve sesimdeki sertlik onun irkilmesine neden oluyor. Onunla olan tüm ilerlememi kaybetmenin eşiğinde olduğumun farkındayım. Benden korkması gerekiyor. Bana saygı duyması gerekiyor. Bana baktığında bir kurban değil, bir efendi -bir Prens- görmeli.

Gözlerini parmak eklemlerime dikmiş, başparmağı parmaklarımın yarıldığı yerlerde hafifçe geziniyor. Konuştuğunda sesi yenilgi dolu. "Hiç çaba göstermemek için bu kadar uğraşan birini görmemiştim."

Kan lekesine tekrar bakıyorum. Sonunda sabrım tükeniyor, avucumu ıslatmak için uzanıyorum, kanı silmeden önce memesine sıçratıyorum. Temiz ve lekesiz eti görünce göğsümde bir şeyler gevşiyor.

"Bu saçmalık," diyorum alay ederek. "Wicker'ı her gün görüyorsun." Gözleri şaşkın bir kıvılcımla benimkilere dikilse de dudaklarının kenarında bir eğlence beliriyor.

"Beni yakaladın."

Sanki ismin kendisi onu çağırıyormuş gibi, soyunma odasının kapısı çarparak açılıyor ve sesi "Pace? Burada mısın?" Yüzündeki ifade o kadar çabuk kaybolur ki, kaskatı kesilmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir porselen bebek gibi kalır.

Bu his içimden ateş gibi geçiyor - burada gördüklerimin sadece benim gözlerim için olduğunu anlıyorum. Bizim olan bir an. Başka kimsenin değil.

Bakışlarını tutarak duvardan havluyu kapmak için uzanıyorum, dışarı çıkarken belime sarıyorum. "Devam et ve temizlen," diye fısıldıyorum, her ne kadar döllerimi amcığından temizleyeceği düşüncesi yumruklarımı acıyla sıksa da. Kalçasındaki döl izlerine bakıyorum ve "Dikkatlerini dağıtacağım" diye güvence veriyorum.

O ahşaplığın bir kısmı omurgasını terk ediyor. "Teşekkür ederim."

Dolap sırasından çıktığımda, her koridora bakan kardeşlerimi görüyorum.

Beni ilk gören Wicker oluyor, göz göze geldiğimiz anda kaşlarındaki yarık kayboluyor. "Tanrım, işte buradasın. Her yere bakıyorduk. Burası lanet olası bir labirent."

"Bilmemiz gerekirdi," diyor Lex, kaşlarındaki çatıklık hiç gitmiyor. "Dövüş-çok şey gibi..."

Kelimeleri söylemiyor ama üçümüz de duyuyoruz. Tıpkı iş gibi. Zindan. "Evet," diye cevap veriyorum, sesim hırçın. "Buna çok benziyor."

"Şimdi döndün mü?" Wicker soruyor ve yumruğundan sarkan pahalı şampanya şişesini fark ediyorum. "Çünkü az önce babamla konuştuk ve dostum," diyerek şampanyayı havaya kaldırıyor ve sırıtıyor, "o lanet olası dokuzuncu bulutta."

Umut göğsümde yanıyor. "Bir bok yok mu?"

Lex bile sırıttığında ciddi olduğunu anlıyorum. "Bir Prens yirmi yıldır bir Fury'yi alt edemedi. Sanki sikiymiş gibi egosunu okşuyor."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, içimdeki gerilim bir kaya gibi düşüyor. "Belki... herkes yuhalarken-"

"Siktir et onları." Wicker gülerek antrenman sırasının üzerine kayar. "Bir avuç kıç ağrısı ezik. Söylentiye göre bir Dük kaybedince evine bile gidemezmiş. Sadece yüzlerini kurtarmaya çalışıyorlar." Şişenin ağzındaki folyoyu açıyor ve ben bunun neye benzediğini neredeyse unutmuşum.

Wicker mutsuz olduğunda -ki ben döndüğümden beri bu çok oldu- herkes mutsuz oluyor. Ama Wicker'ın keyfi yerindeyken? Bütün dünya ışıldar. Kuşlar şarkı söyler. Bir keresinde onu bir kıza gülümserken görmüştüm - gerçek bir gülümseme, mutlu ve kendini beğenmiş - ve yemin ederim kız oracıkta boşalmıştı.

"Bütün gece izinliyiz," diyor Lex, Wicker'ın elindeki şişeyi çekip alarak. Bileğinin ustaca bir hareketiyle şişeyi açıyor ve bana hınzırca bir bakış fırlatıyor. "Ve istediğimiz kadar kafayı bulma iznimiz var."

"Kahretsin," diyorum, kardeşimin uzun bir yudum almasını izlerken. "Ne düşünüyorsun? Tuzak mı?"

Wicker kendi yudumunu almak için şişeyi geri alır, başı sallanır. "Hayır, Dükler'e kendi sahalarında sahip oldun. Biraz nazikçe isteseydin muhtemelen yeni bir araba alabilirdin."

"Kanaman var," diyor Lex, ben daha ona zahmet etmemesini söyleyemeden yakındaki bir dolapta malzeme arıyor.

O kesikleri temizlerken ben bankta oturuyorum, üçümüz de şişeyi elden ele dolaştırıyoruz. Kahkahalarında bir can simidi gibi tutunduğum ve beni karanlıktan çıkarmasına izin verdiğim bir hafiflik var. Rosilocks'un hâlâ odada olduğunu hiç unutmuyorum. O sadece arka plana karışıyor, su spreyi rahatlatıcı bir beyaz gürültü.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Su kesildiği anda Lex'in gözleri duşlara doğru kayar, beline uzanırken sırtı dikleşir. Duke bölgesine kimse silahsız gelmezdi.

Ama Verity isteksizce dolapların olduğu yerde beliriyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış, göğsünde yırtık pırtık bir havlu tutuyor. Ayaklarını sürüyerek, "Ben, şey, kıyafetlerimi fahişe salonunda unutmuşum," diye açıklıyor.

Lex'e bir bakış atıyorum ve o da başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor. Bileğinin bir hareketiyle kapıyı kilitliyor ve güvenli olduğundan emin olmak için test ediyor.

Wicker dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri onu içine çekiyor. "Görünüşe göre biri ganimetlerini toplamış bile." Bana bakıyor. "Duş seksi mi?"

"Süpürge dolabı."

Gözlerindeki parlaklığın bir kısmı söner. "Bu mantıklı."

Wicker iki depozitosunu kaçırdığı için bütün hafta diken üstündeydi. Bu muhtemelen ortaokuldan beri orgazm olmadan geçirdiği en uzun süre. Yanındaki boşluğu okşuyor, gözleri aç ve biraz da vahşi. "Gel bizimle kutla, Prenses. Sadece önce havluyu at." Prenses tereddüt edip kollarını göbeğinin etrafında kavuşturduğunda, adam kaşlarını çatıyor. "Gece yarısına yirmi dakika var ve ben sana salı gününü verdim."

Üçümüzün arasına bakıyor. Çantamda yedek kıyafetlerim var ve hatta örtünmesini emrederek kararı onun elinden alabilirim. Wicker suratını asar ama razı olur. Ama bir parçam onu bu halde, benim yüzümden mahvolmuş bir halde görecekleri düşüncesiyle alev alev yanıyor.

Nefes veriyor, uzun ve yavaş, havluyu çözerken gözleri düşüyor. Duştan önce çıplaklığıyla ilgili gördüğüm tüm o rahat soğukluk gitmiş, bize doğru ayaklarını sürüyerek gelirken omuzlarında bir titreme var. Hepimize aynı anda çıplak görünmeye alışık olmadığını fark ediyorum. Babamın katı programları yüzünden en fazla Wicker'ın bir keresinde okula giderken aceleyle arka koltukta sevişmesine yaklaşabildik.

Lex karşımda oturuyor, gözleri kız yaklaşırken onun dolgun, ağır göğüslerine sabitlenmiş. Wicker canlanıyor, Lex'le aralarında ona yer açmak için yana kayıyor ama kız bir kol mesafesine geldiğinde kalçasından tutup onu kucağıma çekiyorum.

Büyük bir *gürültüyle* yere iniyor ama sonra çok garip bir şey

oluyor. Sanki ben onun kalkanıymışım gibi bana sarılıyor.

Kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Teknik olarak bugün hâlâ benim günüm," diyorum Wicker'a, itiraz etmesine meydan okuyarak, "ve onu kazanan benim."

Şaşkınlıkla şişeyi bana doğru uzatarak selam veriyor, gözleri onun bedeninde geziniyor. "Yeterince adil."

Sabunlu ve yeni kokuyor, teni hala duştan kalma ılık ve pembe. "Hepsi temizlendi," diyorum, sesimde bir hayal kırıklığı var.

"Sayılır," diyor ve koluyla göğüslerini örttüğünü fark etmeyecekmişim gibi karşı omzumu tutmak için kayıyor.

"Sayılır mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini dizinin üzerindeki bir noktaya dikiyor. "Boşaldıktan sonra biraz zaman alıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Her şeyin ortaya çıkması için."

Bir anda taş gibi oldum ve kardeşlerime baktığımda tek olmadığımı gördüm. Lex şişeyi ağzına götürürken donup kalıyor, Wicker ise gözlerini kapamış, pantolonundaki müstehcen şişkinliği düzeltmek için uzanıyor.

"Ne kadar sürecek?" Lex sonunda bir yudum alarak sorar.

Verity en küçük, en şirin omuz silkmesini yapıyor. "Bütün gün, bazen." Sonra, Prensesimizin yapabileceğini bile düşünmediğim bir açık sözlülükle ekliyor, "Bir yangın hortumu gibi geliyor."

Wicker'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi şimdi?" Tekme atıp bileğimi yakalıyor. "Benim için hiç ateş hortumu gibi gelmedin, sik kafalı."

Gözlerimi devirerek, "Günlerce beni taciz ettin, sonra da acele edip kendininkini alabilmek için yıldırım hızıyla bana mastürbasyon yaptın."

Verity kafasını kaldırıyor, ağzı bir karış açık kalıyor. "Bekle, yani sen ve Wicker mı?" Ve sonra, bizim boş bakışlarımız arasında, "*Hepiniz* birlikte seks yaptınız mı?"

Homurdanarak memesinin yan tarafını okşuyorum. "Arada bir handjob, kama sutra değil. Ve hayır, hiçbir zaman Lex'in tuhaf lise cinsel deneyi için yeterince güzel olmadım."

Kardeşlerimi işaret ediyor. "Ama sen ve Lex..." ve Wicker Lex'e ukala bir sırıtış atıyor.

"Evet, seviştik." Çenesini yukarı doğru kaldırıyor, kibri yüzünden akıyor. "Hayatının en iyi yatışıydı."

Lex etkilenmemiş bir şekilde başını sallar. "Uzaktan yakından alakası yok. Sen bencil bir aşıksın."

Wicker hak etmediği bir güvenle karar verir. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Verity ve ben bu sözleri aynı anda, farklı derecelerde şikâyetle söylüyoruz ve bu benim sikimin kabarmasına neden oluyor.

Yüzü domates gibi kızarmış halde kıvranırken bunu hissettiğini biliyorum. "İzin almamızla ilgili bir şey mi duydum?" Umutla şampanya şişesine bakıyor.

"Biz, evet. Ya siz?" Wicker homurdanıyor. "Hiç şansım

yok." Yüzü düşer. "Oh."

Lex boğazını temizler. "Çikolata için zaten izin almıştın." Bir süre sonra bakışlarını onunkilere kaldırır. "İyi miydi?"

Başını sallayarak, "Evet," diyor ve biraz daha sert bir şekilde, "teşekkür ederim," saçının ıslak bir tutamıyla oynadığımda titriyor, bir damla su memesinin kabarıklığına düşüyor.

Bana sorarsanız, her şey biraz edepsizceydi. Wicker'ın ya da benim, kuralları çiğneyen biriyle rekabet edebilmemizin imkanı yok.

Ama kendimizi şımartabiliriz.

Öne doğru sıçrayarak şampanya şişesini kaptım ve bir yudum almak için yukarı kaldırdım. Dilimde tutuyorum, köpüklü ve sıcak, sonra çenesinin altındaki çürük parmak eklemimi dürtüyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum.

Dudaklarını parmakladığımda kaşları birbirine çarpıyor, ama sonra gözleri ağzıma kayıyor, yüz hatlarını anlayış kaplıyor. Beklediğim kadar parlak değil, buna sahip olabilmesinin tek yolunun bu olduğunu anladığında gözlerini bir donukluk dolduruyor.

Dudaklarını ayırıp bana ağzını açtığında, bunun pek de mutlu olmadığı bir fedakârlık olduğu hissine kapılıyorum.

Ama şampanyayı ağzına tükürdüğümde içti. Yutkunurken

boğazı titriyor.

Lex alçak ve azarlayıcı bir ses tonuyla, "Yavaş ol," der.

Ama ben çoktan dilindeki tadı yalamak için aşağıya dalmıştım bile. Şişeyi körü körüne yere bırakıp, sadece ağırlığını, yumuşak sıcaklığını hissetmek için memesini avucumun içine almak için uzanıyorum. Öpücüğün tadı baloncuklar ve teslimiyet gibi ve içimdeki erkek daha derine, daha sert itmek istese de, hafif ve kaygan tutuyorum, ıslak bir sesle geri çekiliyorum.

Lex'e omuz silktim. "Teknik olarak içmedi."

Wicker çoktan pantolonunun içinden sikini okşamaya başlamış, şişeyi kaptığı gibi gözleri heyecanla parlıyor. "Hadi, Red. Biraz daha ister misin?"

Gözleri öpüşmeden dolayı hâlâ biraz buğulu ve onları kardeşime çevirdiğinde -şu anda ağzını şampanyayla dolduruyor- köşeleri sıkılaşıyor. Bir an için ona hayır demek ister gibi oldu.

Onun yerine kucağımdan kalkıyor.

Ona yaklaştığında omuzlarını dikleştiren, dizine sertçe tünemesini sağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bunu gerçekten bu kadar çok mu istiyor? Prenses olmayı? Bir sonraki varisi doğurmayı?

Neden yapsın ki?

Çok uzun süre merak etmiyorum, çünkü Verity sabırla beklerken Wicker'ın kotunu açıp sikini çıkarmasını izlemekle meşgulüm. Wicker onun elini tutuyor ve sertliğini kavraması için yönlendiriyor, Verity de sanki bakmaya korkuyormuş gibi körü körüne yapıyor.

Homurdanıyor, onu yanına çağırıp dudaklarını dudaklarına değdirirken gözleri ağırlaşıyor. Şampanyayı kızın ağzına tükürmek yerine itiyor, onu özensiz ve yavaş bir şekilde öperken şampanya çenelerinden aşağı akıyor.

Verity onun aletinin en büyük hayranı olmayabilir, ama onu olmak istediği gibi öptüğü kesin. Parmakları adamın saçlarının arkasına dolanıyor, dilleri birbirine dolanırken kalçaları küçük küçük kıvranıyor. Eğer bu odadaki herkes Wicker'ın bencil bir aşık olduğunu biliyorsa, o zaman hepimiz onun harika bir öpücü olduğunu da biliyoruz. Yatakta olduğunun tam tersi. Telaşsız ve yavaş yavaş kaynayan bir ateşle dolu. Kızımızı sanki dizlerinin bağı çözülsün diye öpüyor.

Eğer ayakta dursaydı, eminim yaparlardı.

Önce dudaklarındaki şampanya tadını yalayarak uzaklaşıyor.

"Ne diyorsun?" Wicker avucunu adamın sikine daha sert bastırarak soruyor.

Bileğini çenesine dayayarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. Gözleri neredeyse belli belirsiz Lex'e doğru kayar.

Bankta oturmuş, sırtını bir dolaba yaslamış, tıpkı benim gibi onları izliyor, gözleri karanlık ve aç. Sadece bunu saklamakta daha iyi. Genellikle.

Bu gece, Wicker'la arasındaki boşluğu aşarak şişenin boynunu tutuyor ve yavaş, tehlikeli bir yoğunlukla geri çekiliyor. Verity onun elindeki şişeye, sonra da gözlerinin içine bakıyor, bir soru orada asılı kalıyor.

Wicker iç çekerek onu hafifçe itiyor. "Devam et. Bu konuda bir şey yapabilmem için hâlâ on dakikamız var."

Lex'e yaklaştığında hâlâ emin görünmüyor, şımarık poposu tam bana dönük, onun işaretini bekliyor. Gözlerini aşağıya doğru kaydırarak işareti veriyor ve sert bir sesle "Diz çök" diyor.

İtaat ederken yüzündeki ifadeyi görmüyorum ama Lex'in şişeden uzun bir nefes çektiğini görüyorum. Kadın dizlerinin arasına çökünce öne doğru eğiliyor. Wicker şişeyi anında bırakıyor ve Lex'in elini uzanması için serbest bırakıyor, parmakları kafatasının dibindeki saçları örerken başını geriye doğru yönlendiriyor.

Ona doğru genişçe açılırken çenesinin menteşesinin kaydığını görüyorum ve Lex bir an için öylece bakıyor, saçlarındaki parmaklar hareket ediyor, masaj yapıyor.

Sonra da bırakıyor.

Şampanya ağzından onunkine doğru akıyor. Tam ortasında, diğer eliyle kızın yanağını okşuyor; bu jest, bağlam düşünüldüğünde garip bir şekilde şefkatli.

Wicker ve ben şaşkın bir bakış paylaşıyoruz.

Lex'in en son ne zaman saçma kural boşluklarımızdan birine kasıtlı olarak katıldığını hatırlamıyorum.

İçki akışı sona erdiğinde Lex onu orada tutuyor ve başparmağını dudaklarının arasından geçiriyor. "Birazını kaçırdım," diyor, sesi düzensiz ve alçak. "Ayağa kalk." Kız ayağa kalkıp Lex'in dizlerinin arasında durur durmaz, Lex'in dili göbek deliğinden göğüslerinin arasındaki vadiye doğru bir yol çiziyor.

Lex göğüslerini tutup yüzünün etrafında sıkarken Wicker, "Sikeyim evet," diyor. Başı şimdiden damlayan sikini okşarken onları izliyor. "Onu benim için hazırla. Kahretsin, patlamak üzereyim."

Buna gerek yok. Lex'in parmakları bacaklarının arasına girmeye başladı bile. Nefes nefese kaldığında, yer açmak için aceleyle ayaklarını kaydırdığında onları görebiliyorum. Yalpalıyor, Lex'in omuzlarına tutunuyor ve ben elimde olmadan uzanıp bir avucumu kızının kıvrımına götürerek onu açıyorum.

Lex iki kalın parmağını amına sokarken gözlerim kilitleniyor.

"Tanrım," diye sızlanıyor, kalçaları sallanıyor.

Belki de Prenses bu hafta bizim onu sikmeyi özlediğimiz kadar sikilmeyi özlemiştir.

"Wick," diyor Lex, parmaklarını çekip çıkarırken sesi çiğ ve yırtık, parlıyor. "Zaman mı?"

"İki dakika."

Parmaklarımı bacaklarının arasında ıslatarak yanaklarını genişletiyorum ve kayganlığı deliğine yayıyorum. Öne doğru fırlıyor ve Lex'e çarpıyor. "Bırak sana dokunsun," diyor ona. "Karşı koyma."

Bir parmağımı içeri itiyorum, kıçının sıkı, büzülmüş kaslarını geçiyorum. Çığlık atıyor. Acı ya da zevk, umurumda değil.

"Biraz kayganlaştırıcı ister misin?" Wick yanaklarının arasına sıvıyı damlatmak için şampanya şişesini devirerek soruyor. Sıvı biraz nem sağlıyor ve onu gevşetmek için parmaklarımı açarak daha derine itiyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Rosilocks? Biraz daha dayanabilir misin?"

Alnını Lex'in omzuna dayayarak pantolonunu indirdi. "Bu çok fazla."

"Bir gün seni sikimle dolduracağım ve buna hazır olmalısın." Wicker'dan şişeyi aldım ve içindekileri boşalttım. Wick'e "Onu açık tut." diyorum.

Verity omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kocaman. "Ne? Hayır. Yapamam-"

"Elbette yapabilirsin bebeğim," diyor Wicker, parmaklarını onun yanağında gezdirerek. "Sadece rahatla."

Vücudundaki her kas geriliyor. Kalçaları titriyor ve göt deliği parmağımın etrafında sıkılıyor.

Şampanyanın tadına bakarak şişenin kenarını yalıyorum. Onu sikimle sikmek için delicesine bir istek duyuyorum ama içine girdiğim anda boşalacağımı biliyorum ve bu kurallara aykırı. Ama bu? Sanırım yer açmak için parmağımı kaldırıyorum, *bunu* yapabilirim.

"Bekle," diyor Wicker, eğilip dilini kızın deliğinin üzerinde gezdirerek. Verity öne doğru atılarak Lex'in göğsüne doğru inliyor. Adam yalıyor ve emiyor, onu güzel ve hazır hale getiriyor. "İşte." Parmağını kolayca içeri itiyor. "Kız hazır."

"Değilim," diye haykırıyor, Lex'e bakarak. "Bana bunu yapmalarına izin verme!" "Ne isterse yapabilir," diyor Lex. "Galip gelene, unuttun mu?"

Wicker yanaklarını açarak o mükemmelliği daha iyi görmemi sağlıyor, tertemiz göt deliği. Şişeyi kızın dar deliğine yaklaştırırken bir elimi sırtına koyuyorum, "Nefes al Rosilocks, bu sadece başka bir test. Diğerleri gibi."

Ne kadarını kaldırabilir?

Nefesi kesiliyor ama rahatlamaya çalıştığını hissediyorum. Bölgeye masaj yapıyorum, şişeyi içeri sokmadan önce parmaklarımla onu açıyorum. Yeşil cam pembe etin içinde kayboluyor ve o da karşılık olarak inliyor.

"Tanrım." Wicker sikini yumrukladı.

Lex'in parmakları hâlâ amını okşuyor ve ben de onların ritmine ayak uydurarak şişenin boynunu her hamlede biraz daha derine itiyorum. Vücudu titriyor ve Lex onu dik tutuyor, ta ki odada gece yarısını işaret eden bir saatin zili çalana kadar.

"Wick," Lex emrediyor. "Becer onu. *Şimdi*."

Wicker tişörtünü yırtarak ayağa fırlıyor ve ben de şişeyi çıkarıyorum. Verity çığlık atıyor ve onunla yer değiştiriyorum, sonunda onun pembe yüzüne iyice bakabiliyorum.

"Lex," diyor, adamın omuzlarını kavrarken ses tonunda hem muhtaç hem de hüzünlü bir şey var.

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyor. "Uslu dur. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Wicker arkasından sokulup kalçalarını geriye yatırırken parmakları adamın omuzlarına çentikler atıyor. Sert bir iniltiyle kadının içine giriyor, yüzünde acı çeken ama bir o kadar da coşkulu bir ifade var. "Lanet olsun," diye homurdanarak kalçalarını kadının içine soktu. "Şimdiden çok ıslak. *Sikeyim*."

"Rica ederim," diyorum, sikimi yumruklarken dudağımı dişlerimin arasından geçirerek. Boşalamıyorum ama boşalmama da gerek yok. Çoktan boşaldım bile. Bu, kardeşimin onu sikerken önünü açan şeyin bir parçası.

Diğer kısmı ise muhtemelen Lex'in onun memesini nasıl ağzına aldığıyla, Wicker ona yumruk atarken parmaklarının klitorisine ustaca sürtünmesiyle ilgilidir.

"Yemin ederim," diye homurdanıyor, kızın kalçalarını kendine doğru çekerek, "eğer ikinizden biri bunun ne kadar hızlı olduğu hakkında bir şey söylerse, taşaklarınızı keserim."

Gülüyorum ama bakışlarım Verity'nin üzerinde, dolgun dudaklarından çıkan küçük hava patlamalarını izliyorum. Lex'in küçük sorunuyla ilgili üzücü olan şey, aslında yatakta tam bir aygır olması. Parmakları Verity'nin üzerinde çalışıyor ve Verity onun ellerinde macun gibi, destek için onun iskeletini kullanıyor, bunu Wicker'ın arkadan acımasız itişlerinden daha çok önemsiyor gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diye homurdanan Wick, kıza sertçe çarpıyor. Kadının içine pompalıyor ve rekor sürede depozitosunu yapıyor.

Wicker içine boşaltıp çekildikten sonra Verity'nin Lex'e odaklanarak kendi zevkinin peşinden koşmaya devam etmesi çok komik ve dayanılmaz derecede ateşli. Lex bileğiyle küçük bir hareket yaptığında Wicker daha yeni çekilmiştir ve Verity şok olmuş bir çığlık atarak ağzı açık kalır.

Gözlerinin içine bakan Lex'in çenesi, sanki onu beceren kendisiymiş gibi agresif bir şekilde orgazmı ondan çekerken kuruludur. Yüzündeki acı dolu ifade, daha fazla istediği bir şey olmadığını ortaya koyuyor, ancak pantolonuna bir bakış, bokun hala hizmet dışı olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

"Kardeşim," diyorum Wicker'a dirsek atarak. Göğsü efordan kabarıyor ama ona bakıyor, Lex'in elini tutarken gözleri fıldır fıldır kapanıyor.

"Her neyse," diyor Wicker, ama izliyor ve gözlerindeki kıskançlık kıvılcımını görüyorum. Onu günde onlarca kez sikebilir ama dudaklarından dökülen o küçük coşku çığlıklarını asla duyamayacak. O çok bencil.

Ben de bencilim, ama *lanet olsun* onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Bunun için yalvarıyor. Asla yetmiyor. Ashby kardeşler için o kadar çaresiz

ki

Ne gerekiyorsa yap. Sarsıntılar durduğunda Lex'e yaslanmaya çalışır ama Lex çoktan ayağa kalkmış, onu itmiştir.

"Git temizlen." Başparmağımı duşlara doğru salladım. Gözleri buğulu, göğüsleri kıpkırmızı, bacaklarından aşağı iki çeşit döl damlayan bir halde yanımdan geçip gidiyor.

Duş tekrar açıldığında, boş şişeyi bankın üzerinden alıp havaya kaldırıyorum. "Galip biziz," diyorum her birinin gözlerinin içine bakarak, "ama galibiyetimiz bir kilo etten gelmiyor."

"Yaratmak için..." Lex başlıyor,

"... dizginlemektir," diye bitiriyor Wicker. Biz de buna içiyoruz.

"*AÇIM*" ifadesini yüksek sesli bir ciyaklama takip ediyor. "*Güzel kuşu besle*!"

"Bana bir dakika ver Effie!" Düğmeleri çevirip duşu kapattım ve çubuktan bir havlu aldım. Zar zor kurulandıktan sonra belime sarıyorum. Bu sabahki yorucu antrenmandan sonra onu beslemeden önce duş aldığım için kızgın. Geceyi kafayı bulmak için geçirmiş, kıçımın kenarı. Anlaşılan koç bu notu almamış. Uçurumlara altı kez tırmanmak ve ardından tepede bir dizi egzersiz yapmak, Düklerle kana susamış bir kafes dövüşünden on iki saat sonra insanın yapmak isteyeceği bir şey değil. "Seni besleyecek kadar uzuvlarımda his olduğu için şanslısın."

"*Teşekkür ederim,*" diye mırıldanıyor Effie. "*Teşekkür ederim*."

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirerek. "İkramlarımız neredeyse bitti."

Koridordaki dolabı açıp çantaya uzanıyorum ama orada değil. *Kahretsin*. Sonuncuyu kullandım mı? Kahretsin, Effie çok kızacak.

"Nazik ol," diye yumuşak, kadınsı bir ses geliyor. Hala dün geceden hatırlıyorum, ben ona şampanya yedirirken onun nemli, çıplak vücudu kucağımdaydı.

Ellerim havlumu kavrayarak doğruluyorum ve odaya giriyorum. "Ne oluyor lan?"

Solmuş bir sweatshirt ve yırtık bir kot pantolon giymiş olan Verity, Effie'nin kafesinin üzerinde duruyor ve ona parlak bir şekilde sırıtıyor. Elindeki çantayı kapmak için hamle yapıyorum ama Effie dikkatlice parmaklarının ucundan bir ödül maması almadan önce değil.

"*Nazikçe,*" diye mırıldanıyor Effie ve ben donup kalıyorum.

Sesi şaşırtıcı bir şekilde Verity'ninkine çok yakın.

Şimdiden.

"Ne yapıyorsun sen?" Onunla kafesin arasında durarak tersliyorum. "Kuşumu besleyebileceğini kim söyledi?"

Verity Effie'yi işaret ediyor. "Saatlerce açlıktan ağlamasını dinledikten sonra sonunda onu kontrol etmeye karar verdim!" Gözleri havludan yukarıya, çıplak göğsüme doğru kayıyor, ta ki yüzüme gelene kadar.

Yanakları renklendi.

"Açlıktan ölmüyor." Gözlerimi devirip Effie ile onun arasına giriyorum. "O sadece bir drama kraliçesi." Effie'ye bir ödül maması veriyorum ve o da alıyor.

"Aferin kızıma." Parmağımı gagasında

gezdiriyorum. "*Effie iyi bir kız,*" diye

yanıtlıyor.

Çantayı karıştırıyorum ve başka bir ödül maması çıkarıyorum. "Bir tane daha."

Verity gözlerinde yumuşak bir parıltıyla onu izliyor. "Çok güzel," diyor.

"*Güzel kuş.*" Effie ödülünü yedikten sonra yüzünü buruşturuyor. "*Effie güzel bir kuş.*" "Onu cesaretlendirme," diye iç geçiriyorum ve çantayı

kapatıp

Masa.

Effie melodik bir sesle, "Effie çok *güzel bir kuş,*" dediğinde Verity gülerek, "Fazla bir şeye gerek yok gibi görünüyor," diyor. Ani sevinç

yüzünü o kadar değiştiriyor ki, tamamen farklı bir insan gibi görünüyor. Daha parlak.

Işıl ışıl. Ses bana bir şeyler yapıyor, Verity'nin kahkahası omurgamın dibine elektrik gibi yerleşiyor.

Benim yaptığım gibi Effie'nin gagasını okşamak için parmağını kafesin içine sokuyor. "Ne zamandır seninle?"

Effie'ye bakıyorum, sonunda Beyefendiler Odası'ndaki yaşlı adamı onu bana vermeye ikna ettiğim günü hatırlıyorum. Bir Ashby'nin hayatında çok fazla mutlu gün yoktur, ama bu kesinlikle onlardan biri sayılır ve iki parmağımı uzattığımda, Effie onlara sokulmak için yaklaşıyor. "Neredeyse on yıl oldu."

"Vay canına," diyor ve bir sonraki bakışı neredeyse çok fazla. Hayranlık ve tatlılık dolu. "Seni gerçekten seviyor."

Bundan hoşlanmıyorum. Dün gece beni yırtık pırtık ve bitkin görmesine izin vermek yeterince kötüydü. Kutlama güzeldi, ama emsal teşkil etmemeli.

Verity benim kız arkadaşım

değil. O benim prensesim.

Benim

projem.

Bir iş.

Bu düşünceyle ona kaşlarımı çatıyorum. "Kuşumu asla beslemeyin. Belirli bir yemek planı ve programı var. Sindirimini bozacaksın."

Öfkeyle ağzı bir karış açık kalır. "Sadece bir ikramdı. Saatlerdir ağlıyordu."

Havluyu bırakmadan önce çekmecemi çekip açıyorum. "Evet, Koç'un bizi bütün sabah tepelerde koşturacağını bilmiyordum."

Boxerımı yumruk yapıp döndüğümde, gözleri aval aval kıçıma baktığı yerden fırlıyor. "Demek Wicker bu yüzden bugün odama gelmedi?"

Wicker'ın dün gece tam on ikide para yatırdığını biliyorum ama o zamandan beri bir şey yapmadı. "Dikkat et, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyorsun." Boxerlarımın içine adım atarken, kıvranışından memnun bir şekilde ona bakıyorum. "O

Altıncı turdan sonra küçük bir sürtük gibi kusuyorsun. Ben olsam üzerime alınmazdım."

"*Lanet olsun, Wicker...*" Effie, Lex'in sesiyle sesleniyor. Sonra Wicker'ın sesiyle, "*Taşaklarımı yala.*"

Bakışlarımı kafesin üzerinde gezdiriyorum. "Effie, seni yatırmak zorunda bırakma beni."

Verity, Effie'nin sallana sallana tabletine geri dönmesini izlerken kaşlarını çatıyor. Bu bir canlı yayın değil, çünkü hava bugün düzgün bir şey için çok ıslak ve sisli. Onun yerine hazır bir video.

"Onu hiç dışarı çıkardın mı?" Verity soruyor.

Bir elimi, çalınmış ve sonunda yeniden ele geçirilmiş F12 tuşlarıyla dolu masama doğru uzatıyorum. "Her zaman dışarı çıkmasına izin veriyorum."

Verity tableti göstererek, "Senin odanda değil," diyor. "Yani *dışarıda*, kanatlarını gerçekten germek için."

Gözlerim sertleşiyor. "Burayı seviyor. Burası onun evi. Her şeyi burada."

Verity etrafına bakınıyor, ağır, kapalı perdelerde duraklıyor. "Bütün gün kapalı kalması üzücü görünüyor." Gözleri genişliyor ve benimkilere kayıyor. "Belki benimle solaryuma gelebilir."

Başımı salladım. "Bundan hoşlanmazdı."

Ama Verity heyecanla elini çırpıyor. "Yüksek cam tavanlar ve sarmaşıklar var, hatta keşfedebileceği birkaç ağaç bile var. Eminim bayılacaktır!"

"Sonra ne olacak?" Ben ileri atılırken onun irkilmesini izleyerek patladım. "Wicker ya da Danner içeri girecek, kapıyı açık bırakacak ve o da uçup gidecekti."

"*Lanet olsun, Wicker.*"

Battaniyeyi alıp kafesin üzerine atıyorum. Zaten tüm bunları duymasına gerek yok. "Effie her zaman küçük alanlara alışkın olmuştur. Çok fazla güneş ışığından hoşlanmaz ve daha fazla odaya da ihtiyacı yok. Burada benimle mutlu." Çenemi sıkarak ona sırtımı dönüyorum, masa sandalyemin arkasını kavrıyorum ve kalbimin göğsümde nasıl çarptığını görmezden

geliyorum. "Neden ben

Bunu sana açıklamak bile mi? Ne düşündüğün umurumda değil. Siktir git."

Uzun bir süre hareketsizlik ve sessizlik oldu ve sonra Verity, "Biliyorsun, canlıları sürekli kilit altında tutmak normal değil. Hayvanların güneş ışığına ihtiyacı vardır, Pace. Alana ve temiz havaya ihtiyaçları var. Onun için her zaman böyle olması bunun doğru olduğu anlamına gelmez."

Bir cevap oluşturup yüzüne bir 'siktir git' çekmek için arkamı döndüğümde Verity gitmişti.

Effie, Verity'nin alçak ve yumuşak sesiyle, "*Nazik,*" diye mırıldanıyor. "Nazik*, nazik.*"

Kapımda bir tıkırtı duyduğumda geç olmuştu. Verity'nin buraya gelip yine ortalığı karıştırmaya çalışmadığından emin olmak için monitörü kontrol ediyorum. O kim oluyor da bana Effie'nin neye ihtiyacı olduğunu söylüyor? Onu tanımıyor bile.

Neyse ki, sadece Lex.

"Selam," diyor içeri girerken. Saçları dökülmüş, yeni duş aldığı için nemli. Gözlüklerini de takmış, lensleri muhtemelen yatmaya hazırlanırken banyoda duruyor. "Bir dakikan var mı?"

"Ne var ne yok?" Monitörler arasında gezinirken babamın kulübünde duraksayarak soruyorum.

"Sırtımı kontrol edebilir misin? Ortada ulaşamadığım birkaç yer var."

Ona bakmak için dönüyorum, bu istek hem içimi parçalıyor hem de rahatlatıyor. Sırtını görmek acı veriyor ama son cezadan beri onunla ilgilenmeme izin veriyor ve bu yeni bir şey.

"Tuttum seni." Ayağa kalkıyorum ve tişörtünü başına çekmeden önce merhem tüpünü bana uzatıyor. Masa sandalyemin arkasına yaslanıp monitörlere bakıyor ve bekliyor. Sırtı yaralı bir kâbus gibi, taze yaralar hâlâ kırmızı. Yine de iyileşiyorlar, kabuk bağlıyorlar. "Hâlâ kaşınıyor mu?"

Merhemi alıp kapağını açarken, "Hayır, şükürler olsun, o kısmı geçti," diyor. "Bu arada Baronlardan bir mesaj aldım. Her şey halloldu."

"Güzel." Beyaz kremden bir topak sıkıyorum.

"İlginç bir şey söyledi."

"Öyle mi?" Gözlerim ekrana kayarak soruyorum. Sahnede dans eden kadınlardan birinin üzerinde bir çift jartiyer var. O fileleri yırttığımı hatırlayınca sikim kalınlaşıyor. Öne doğru eğilip bir sonraki ekrana geçiyorum. Verity'nin odası.

Sevişme sonrası hediyem hâlâ yastığının üzerinde, dokunulmamış bir şekilde duruyor.

"İpucu için bana teşekkür etti," diye devam ediyor, ben kremi en kötü yaranın üzerine sürerken irkilerek. "Yakında 'efendi' ile ilgileneceklerini söyledi. Bunun ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Baronlara, Oakfield Baba'nın Kayes hakkında dedikodular yaydığını ağzımdan kaçırmış olabilirim" diye itiraf ediyorum.

Bakışlarım ekrana geri dönüyor. Bildiğim kadarıyla bütün gün solaryumdaydı. Babamın ısrarı üzerine orada kamera yok. Michael'ın dinlenme yerinin modern teknoloji tarafından kirletilmesini istemediğine dair saçma sapan bir şeyler söylüyor. "Onunla ilgilenilmesi gerekiyor ama bunu bizim yapmamız gerektiğinden emin değilim. O maskeyi takan her kimse muhtemelen onun da dışarıda olmasını istemiyordur diye düşündüm."

İkinci monitördeki canlı ekranlardan birinde bir hareket yakalanır. Bir SUV ön kapıya yanaşıyor. Takım elbiseli ve kravatı çözülmüş Wicker iniyor. Saati kaçırmadım. 12:01. Penceresini kaçırdı. Bugün Lex'in günü.

"Gitmeden önce kaç para yatırdı?" Lex aklımı okuyarak soruyor.

"Sadece bir tane."

Lex boynunu büküp bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Tüm yayınları inceledim, hatta Verity daha önce bahsetmişti. Dün gece West End'den ayrıldıktan sonra viskiyi yudumlarken gördün onu. O

kafası güzeldi ve kendinden *geçmişti*."

Başını salladı. "Uyandığımda ikiniz de gitmiştiniz."

"Koç bize kayalıklara giden patikalarda koşturdu. Altı kez." Bacaklarım hala ağrıyor. Tatbikatlarımız ve bunun sonucunda ortaya çıkan sefalet bir yana, babam Wicker'ı akşam için botanik bahçesindeki bir etkinliğe gönderdi. "Babam eve dönerken Wick'in bir bağış etkinliği için birine eşlik etmesi gerektiğini söyledi. Duş aldı ve gitti."

Kamera Wicker'ı fuayeye ve merdivenlere kadar takip eder.

Lex iç çekerek, "Eminim günü mahvolduğu için çok kızgındır," der.

"Ve yaşlı kadınların bacaklarını okşamak konusunda da," diye kaşlarımı çatıyorum, bir başka kızgın görünen yaranın üzerine biraz krem sürüyorum. Bazen Wicker'ın hepimizden daha kötü durumda olduğunu düşünüyorum ve bu da onlardan biri. Lex'in sırtına baktığımı düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Omzunu nazikçe sıkıyorum. "Tamam, hepsi bitti."

"Teşekkürler." Doğruldu, alnı endişeyle kırışmıştı. "Benim için geri adım attığını mı düşünüyorsun? Sayılarını düşük tutmak için mi?"

Bunu düşündüm. "Belki, ama bire düşer mi? Pek olası değil. Ama..." "Ama ne?"

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Ama bu teklifini kabul etmek için bir sebep daha. Bırak sana yardım etsin, birkaç şişe doldur. Kimsenin haberi olmaz."

"Bileceğim." Kaşlarını çatarak gömleğine uzandı. "Bunu düzeltebilirim."

"Nasıl?" Sesimi yükselterek soruyorum. "Henüz hiçbir şey işe yaramadı. Porno değil. Wick'in Verity'yi günde altı kez sikmesini izlemek değil. Babamın seni öldüresiye dövmesi değil. Bunun Scratch'e geri dönmekten başka çözümü ne?"

Ağzını açar ama kapı aralığından ilk Wicker konuşur.

"Lanet olası cesedimi çiğnemeden." Kardeşlerim bakıştılar. *O bakış*. Ben hapisteyken birlikte yaşadıkları şeyleri hatırlatıyor. "Sakın aklından bile geçirme. O yoksunluk çekerken sen burada değildin."

"Uykusuzluk. Mide bulantısı. Hatta bazı halüsinasyonlar." Lex saçlarını geriye atarak nefes veriyor. "Geceler en kötüsüydü. Uyuyabilsem bile ter içinde uyanırdım, uyuyamasam da derim yanıyormuş gibi hissederdim."

"Sinirleri de çok bozuk," diyor Wick, sonra göz kırpıyor. "Sanki farklı bir şeymiş gibi."

"Burada olmadığım için üzgünüm." Olmalıydım. Eğer olsaydım, Lex asla bu boka bulaşmazdı.

"Biliyor musun," diyor Wicker, gözleri parlayarak, "bunun başka bir cevabı daha var."

İkimiz de ona bakıyoruz ve ben onu ilk kez gözümün önüne getiriyorum. Saçları dağınık ve beyaz yakasında bir ruj lekesi var. Üzerindeki parfümün kokusunu alabiliyorum - zengin büyükanneleri çağrıştıran özel bir koku - ta odanın öbür ucundan.

"Lex'in sikinin sadece yarısı kırık," diye içeri giriyor ve yorgun bir ifadeyle kanepeye uzanıyor. "Uyurken gayet iyi çalışıyor."

"Onu kafesten çıkarmak istiyorsun," diyorum.

"Hayır," diyor Lex, kaşlarını çatarak. "Kesinlikle *olmaz*. Geçen sefer neredeyse onu boğuyordum. Onu s i k m e d i ğ i m için aldığım cezanın kötü olduğunu düşünüyorsan, bunu yaptığımda nasıl görüneceğini sanıyorsun?"

"Boğulmuş bir kız yine de hamile kalabilir," diyor Wicker tırnaklarını incelerken. "Sözleşmelerin hiçbir yerinde kızın bilincinin yerinde olması gerektiği yazmıyor."

Lex havlar, "Bilincinin kapalı olmasından bahsetmiyorum. Onu yanlışlıkla öldürmekten bahsediyorum!"

"Kimse ölmüyor." Gözlerini deviriyor. "Biz denetleyeceğiz."

"Belki de en kötü fikir bu değildir," diyorum sandalyeme oturup monitörlere bakacak şekilde geri çevirerek. Birkaç tuşa basınca, serbest kaldığı gecenin görüntüleri ortaya çıkıyor. "Ya öyle yaparsın ya da Wick'le ben senin yerine depozitoları yatırırız."

Lex'in ifadesi sert, her kası gergin. Ne düşündüğünü anlamak için konuşmasına gerek yok: Bu başarısızlık mı? Onu canlı canlı yiyor. Ve kabul etmediği kısım, bunun sadece bir Prens olarak başarısız olmakla ilgili olmadığı. Ashby olarak başarısız olmakla bile ilgili değil.

Bir erkek olarak başarısız olmakla ilgili.

"Belki de," diye ekliyor Wick, "sikinin ne kadar iyi olduğunu hatırlamak için etrafına sarılmış sıkı bir kedi hissetmeye ihtiyacı vardır."

Videoyu oynat tuşuna basıyorum ve Wicker daha iyi görebilmek için ayağa kalkıyor. Sessizlik içinde, üçümüz de sahnenin gelişimini izliyoruz. Oda karanlık olduğu için görüntü grenli ama Lex'in yataktan kalkıp kenara oturduğu belli oluyor. Ayağa kalkana kadar ereksiyonu fark edilmiyor, boxer'ının önü çadır kuruyor.

Arkamda Lex klavyeye doğru hamle yaptı. "Kapat şunu."

"Hayır," diyor Wick, onu bir hokey diski gibi savuşturarak. "Neler yapabileceğini görmen gerek."

Ekranda, ayağa kalkmadan önce odanın içinde biraz tökezliyor. Kapıdan çıkmak için iki deneme yapar ama sonunda düğmeyi çevirmeyi başarır. Kamera görüntüsü koridora kayıyor ve orada tökezleyerek Prenses'in yatak odasına doğru ilerliyor. Bunu daha önce, tüm klipleri tek bir akıcı sahnede derlediğimde görmüştüm ama Wicker ve Lex onu ilk kez odaya girerken, Verity ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıp omzuna dokunmak için uzanırken yatağının yanında hareketsizce dururken görüyorlar.

Onun tepkisi bir kaos patlamasıdır.

Mücadele çok yoğun ve dövüş şiddetlendikçe Lex'in arkamda olduğunu hissediyorum.

Lex'in elleri Verity'nin boğazını sıkarken Wicker, "Tanrım," diye mırıldanır. Videoda bile niyeti çok açık. Onu becermek istiyor. Fiziksel ve zihinsel olarak tek istediği bu. Hizmetçi kafasına bir vazoyla vurup ona odama kaçma şansı verene kadar durmuyor.

Bir avcıdan diğerine.

"Bu çok tehlikeli," diyor, sanki son sözüymüş gibi.

Kardeşlerimin arasına baktım. "Ya o ya sen Lex. Eğer depozitolarınızı artırmazsanız babamın bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyorsunuz?" Ekranı işaret ediyorum. "Onu koruyabiliriz, ama seni?"

Sırtı bu hikayeyi anlatıyor. Sadece şu anki yaraları değil, daha önce yediği tüm dayaklardan kalan savaş yaralarının yol haritası. Bunu neden yapması gerektiğini, bu adımı atmasının onun için ne kadar önemli olduğunu anladığında gözlerinde görüyorum. Wicker ve benim bunu onun için sadece Lex'in yapmasına ihtiyacımız yok.

Bunu bizim için yapmasına ihtiyacımız var.

22

Verity

Eskiden yatak odam geceleri daha kötü olurdu.

Her gölge pusuda bekleyen bir figürdü. Sönmekte olan şömine közlerinin her titreşimi tehlikenin dansıydı. Her iskelet altın telkari, beni yakalamak için uzanan parmaklar gibi uzanıyordu. Kalın yatak örtüsü bir kefendi, sanki kolları beni altına çekip yutmak için bekleyen devasa bir mezarın yatağında yatıyordum.

Ne zaman değiştiğinden tam olarak emin değilim, sadece değiştiğini biliyorum. Bu gece içeri girdiğimde gölgelerdeki rahatlığı, dans eden közlerdeki neşeyi görüyorum. Yatağın pelüş genişliği bir mezardan ipeklerden oluşan sakin bir okyanusa dönüşmüş.

Bu his eskilerinden çok daha korkutucu, çünkü aldatıcı. Bu odada bir yerlerde bir kamera beni izliyor. Hatta belki de birkaç tane. Kapıdaki kilit sadece bir dekorasyon olabilir.

Prenslerim istedikleri zaman girebilirler. Bu dört duvar ve yüksek tavan uzaktan bile güvenli sayılamaz.

Ama yatağa girdiğimde tek düşünebildiğim ne kadar yorgun olduğum. Vücudumun ne kadar bitkin hissettiği. Vücudumu günlük birikimlerinin acı veren hayal kırıklıklarından başka bir şey için kullanmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum, ama öğleden sonra ve akşamın çoğunu solaryumda geçirdim, yabani otları ve dalları temizledim ve sonra onları bahçenin arkasındaki çıplak ağaçlara sürükledim.

Ve sonunda Doğu Yakası'nın gerçek varisiyle tanıştım. Daha doğrusu mezarıyla.

Uykuya dalarken bunları hayal ediyorum. Taş ve toprak, ölü otların kokusu, bastıran kışın ürpertici soğuğu. Ve sonra aniden, yine oradayım, önünde duruyorum.

Mezar uzun ve görkemli, kemerli, gotik oymalar sarayın tarzına o kadar mükemmel uyuyor ki yüz yaşından bir gün bile genç görünmüyor. Cesedinin yatması gereken düz kaideyi yosunlar kaplamış ama levhaya kazınmış isim hâlâ net ve sade.

Michael Claudius Ashby
Sevgili oğlum
Çalıntı Prens
Sabahın ışığında yaratıldı Cennet bedenin hüküm sürsün
Her zaman

Levhanın üzerinde çömelmiş bir melek heykeli yükseliyor; tıpkı Wicker'ın söylediği gibi ağlıyor, kanatları kollarını sarmış. Taş soluk ama hava lekeli, koyu lekeler olukları kağıt üzerindeki kömür gibi gölgeliyor. Arazideki diğer her şey gibi, salkım söğütler de onu ele geçirmeye çalışıyor. Sarmaşık kahverengi sarmaşıklar meleğin ayaklarının etrafını sarmış,

Vücuduna tırmanıyor ve boğumlu bir ilmik gibi boynuna dolanıyor. Muhtemelen baharda nefes kesici görünecek, mor çiçekler gözyaşı damlası çürükleri gibi canlanacak, ama şu anda sadece iplere benziyor.

Gözleri korkunç derecede boş.

Rüyamda, tıpkı günün erken saatlerinde yaptığım gibi orada durmuş, sanki Michael'ın ta kendisiymiş gibi meleğe bakıyordum. O zaman da konuşmamıştım, şimdi de konuşmuyorum. Sadece onun boş, cansız gözlerine bakıyorum, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla felç olmuş durumdayım. Keder belki.

Mezar taşında üçüncü yaş gününden önce öldüğü yazıyor.

Bir rüzgâr bahçenin arkasındaki ağaçları salladı, meleğin ip gibi sarmaşıkları sallandı ve havada bir ses duydum. Boğuk ama tiz bir ses - tam bir uluma değil, ama daha çok...

Ağlıyor.

Bir *bebek* ağlıyor.

Etrafıma bakıyorum ama hava kararıyor, güneş ağaçların arkasına doğru kayıyor. Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum, solaryum -bütün Mor Saray- bir düzine mil uzakta gibi geliyor, bu yüzden oradan geliyor olamaz. Ağaçlar olabilir mi? Geriye dönüyorum ama çalılıklarda bir hareket göremiyorum. Tek gördüğüm.

Çığlıkların nereden geldiğini fark ettiğimde gözlerim mezara düşüyor, kalbim bir katır gibi tekmeliyor.

Michael.

Tökezleyerek geri dönüyorum, bir asmaya takılıyorum -ya da belki bileğimi yakalıyor- ve sonra düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Yatağımda sıçrayarak doğruluyorum, sesten nefesim kesiliyor, çünkü bunun bir rüya olduğunu biliyorum - *biliyorum* - ama hala Michael'ın ağladığını duyabiliyorum, yeraltında sıkışıp kalmış.

Creeeak.

Battaniyeleri boğazıma kadar sıkıca kavrıyorum, ama yerde genişleyen ışık dilimi sesin gerçek kaynağını ortaya çıkarıyor: kapım açılıyor ve

Wicker Ashby'nin belirgin şekli, saçları gözlerinin üzerine dökülmüş, ışığın içinde duruyordu.

Gerginlik içimden titreyen bir çığ gibi düşüyor ve yerini donuk bir kızgınlığa bırakıyor. Dün geceden beri onu bekliyordum, dışarıda çalışırken bile külot giymiyordum, bir noktada beni bulacağını düşünmüştüm.

Gününün boşa geçmesine izin vermeyeceğini bilmeliydim.

Rüyanın etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde kendimi zihinsel olarak yaklaşan aceleci sevişmeye hazırlıyorum ve paslı bir sesle "Ne kadar vaktimiz var?" diye soruyorum.

Wicker uzanıp pervazı tutuyor ve ağırlığını oraya veriyor. "Yok." Koridordan gelen ışık alt yanaklarındaki çukurları kesiyor ve bir an için bir kafatasının korkunç görüntüsüne bürünüyor. "Saat sabahın biri. Lex'in günü."

Gözlerimi ovuşturuyorum, geçen haftaki tehdit ve öfke nöbetinden sonra gününü kaçıracağına inanmayı reddediyorum. "Para yatırmayacak mısın?"

Kafatası suratı sırıtıyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın Red?" Burnunu çekerek başını çeviriyor ve koridordan aşağı bakıyor. "Üzülme. İhtiyacın olanı almak üzeresin."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan kenara çekiliyor. Uzun bir süre kapı boş kalıyor, ama sonra bir gölge yaklaşıyor, yaklaştıkça boyu keskinleşiyor. Adamı ilk gördüğümde nabzım hızlanıyor, çünkü çıplak. Dağınık saçları geniş omuzlarının üst kısımlarını okşuyor. Tel tel kaslar, tonlanmış pazılara, güçlü bir göğse, V şeklinde kesilen bir karın kası merdivenine ve müstehcen derecede sert bir aleti çevreleyen koyu renkli kalın bir kıl kümesine doğru uzanıyor. Wicker uzanıp kardeşinin omzunu kavrayarak onu kapıma doğru çevirdiğinde kanım buza dönüşüyor.

Wicker göz ucuyla bana bakarak, "Devam et," diye fısıldıyor. "Ne istiyorsan al."

Lex'in vahşi saçlarının altında meleğinki kadar boş gözler var.

Sesim ince, panik dolu bir törpüyle çıkıyor. "Ne yapıyorsun sen? Uyurgezerlik yapıyor!"

Wicker aşağıya bakarak, "Biliyorum," diyor. Lex'in kalın ve sert siki öne doğru kayarken sallanıyor. "Para yatırması gerekiyor."

Topuklarım çarşaflara çarparak geri geri gidiyorum. "Ama o- o bana zarar verecek!"

Wicker Lex'i iterek üç adım daha atar ve altın topuzu kapar. "Sen ondan daha iyisin."

Kapı kapanıyor.

Lex'in şeklinin çevremde seğirdiğini görmeden önce sadece kısa bir an için ona bakıyorum. Cesaretimi toplayıp bakışlarımı ona doğru kaydırdığımda, odanın durgunluğunda yüksek sesle yutkunuyorum. Neredeyse bir kerede kabul edemeyeceğim kadar çok şey var. Son birkaç haftadır çok fazla seks yaptım ama nedense Prenslerimin hiçbirini bu şekilde tamamen çıplak görmemiştim. O soğuk muayene masasında bir sürü gece geçirdim, Lex beni sert plastikle doldururken o pazuların kaymasını ve esnemesini izledim, gömleklerinin altında ne olduğunu bilmek için can attım.

Ve şimdi biliyorum.

Sert ve hazır, erotik bir korku filminden fırlamış gibi duruyor ve gözlerim dudaklarına odaklandığında tek düşünebildiğim o kadar da kötü olamayacağı. Beni sertçe sikse bile - sert olsa bile - yine de iyi olacak, değil mi? Çünkü o Lex. Beni inciten pisliğin parmağını bana hediye eden adam. Kanımı çekerken bana klinik bir özenle dokunan adam. Dün gece Wicker tohumlarını içime akıtırken beni ustalıkla okşayan, kehribar rengi gözlerini benden hiç ayırmayan adam.

Bu evde bana zevk vermeyi bu kadar önemseyen tek erkek o.

Ama bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde gördüğüm şey midemi bulandırıyor.

Gözleri obsidyen kadar siyah, bir iblis gibi bana bakıyor. Şiddet vaat eden bir bakış bu ve ileriye doğru ilk adımını atarken uyarısının hafızamda çınladığını duyuyorum.

Benim de insanları incittiğimi anlamanı istiyorum, Verity.

Boğazımdaki ellerinin hatırasını hissediyorum. Dövüşmek... bu onu sadece daha vahşi yaptı. Nabzım hızlanıyor ve içimden gelen dalgalanma çelişkili. Savaş ya da kaç.

Geçen seferki gibi koşabilirim, ama nereye? Ve ne amaçla? Bu onu daha da kızdırdı. Savaşmak nafile. Wicker onu içeri aldı, bu da onu geçersem kimsenin bana sığınak vermeyeceği anlamına geliyor.

Dudaklarım aralanıyor, kelimeler titrek ve sessiz. "Seninle dövüşmeyeceğim Lex," diyorum ona ve sonra yorganı kaydırıp ince elbisemi ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkarıyorum. Wicker'ın bir sonraki saldırısını beklerken, Lex'in bacaklarımı açtığımda her şeyi gördüğünü biliyorum.

Ya da bakıyor olsaydı bakardı.

Yine de gözleri bedenimde değil. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, karanlık ve delici; ileriye doğru atılırken burun delikleri bir nefesle alevleniyor. Kaslarını saran gerginlik beni darbeye hazır hale getiriyor ve kendime kıpırdamadan durmamı, başıma geleceklere katlanmamı söylesem de, hırlayarak bana çarparken ellerimi havaya kaldırıp soluk soluğa kalıyorum.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ama ben tam bir nefes alamadan ağırlığı bir kaya gibi üzerime çöküyor. Nefes alabilsem bile parmakları anında boğazımı kavrayıp sıkıyor. Gözlerimde yüzen acıdan, üzerimdeki vahşi ifadesini seçebiliyorum, kalçaları itip kakarken ve *ararken* dişlerini göstermek için ağzını geri çekti.

"Lex," diye mırıldanıyorum, bileğini tutmaya çalışıyorum ama bu isim onu daha da sıkıyor. Topuğumu bacağına vuruyorum, yumruğumu ön koluna indiriyorum ama hiçbir şey onu yerinden kıpırdatmıyor. Daha önce bakışlarında gördüğüm şiddet, hırlayarak kalçalarını beceriksizce bana doğru yumruklarken bile düpedüz cinayete dönüştü.

"....ben uyurken... işler... karışıyor. Endorfin. Adrenalin."

Harekete geçerek kalçalarımı ayırıyorum, sikini bulmak için aramıza uzanıyorum. Teni sıcak, sıkı çekilmiş ve onu biraz daha aşağı yönlendirmek, bir sonraki hamlesini karşılamak için kalçalarımı yukarı eğmek çok fazla zaman almıyor.

Kesik bir hırıltıyla içime giriyor, leğen kemiğini öyle bir kuvvetle içime çarpıyor ki yatakta yukarı doğru kayıyorum. Ani doluluğun verdiği gerginlik, soluğum kesildiğinde ciğerlerime dolan havayla kıyaslanamaz bile; Lex'in eli boğazımı bırakıp başımın altındaki yastığı yumrukluyor.

Kutsal olmayan bir tatmin duygusu dalga dalga içine yayılıyor, göğsü hayvani bir sesle daralıyor.

Ve sonra gerçekten başlıyor.

Yüzüne bakıyorum, beni sikerken saçlarının sallanışını izliyorum ama *onu* göremiyorum. Gözlerinde değil. Hırlayan ağzında değil. Alnındaki ateşli çöküşte değil. Aramızdaki her santim, buluşmanın gücüyle acıyor ve ben şok içinde haykırırken, parmaklarım sırtına tutunmak için çırpınıyor, öfkeli bedenini kendiminkine bağlamak için mücadele ediyor.

Ama ıslak ve sıcak bir şeye sürtünüyorlar ve bir çığlığı bastırarak elimi geri çektiğimde nedenini anlıyorum.

Kan.

"Lex," diye inliyorum, parmaklarım ıslak bir şekilde pazusunun üzerinde geziniyor. "Lex, bekle!" Ama adını her söylediğimde, itişler daha sert, daha cezalandırıcı oluyor,

Vücudundaki kaslar bana vurmanın gücüyle dalgalanıyor. Sanki içime doğru ilerlemek istiyor ve ben bunu nasıl durduracağımı bilemiyorum, kendimi sabitlemek için bir şeye -herhangi bir şeye- tutunmaya çalışıyorum.

Gözleri göğsüme doğru kayıyor, sonra yüzü onu takip ediyor, vücudu vahşi, kıvrımlı bir hamle yaparken çenesi geriliyor. O kadar net, engelsiz bir niyetle göğsümün yanına dalıyor ki, bir an için belki de uyandığını düşünüyorum.

Ama hissettiğim şey dudakları, dili değil.

Dişleri.

Göğsümü yırtan ani bir acı patlamasıyla bedenim sarsılıyor. Gıcırdayan dişlerimin arasından çığlık atıyorum ama saçlarından kalın bir tutam yakalayıp *çekmeden* önce değil.

Bu sadece daha sıkı tutunmasını sağlıyor.

"Lex!" Çığlık atıyorum ve dişleri daha da derine giriyor. Eğer görüşüm boğulmaktan dolayı lekeli değilse, ısırığının acısıyla kesinlikle bozuluyor, bacaklarım etkisiz bir şekilde yukarı doğru tekmeliyor. Adını tekrar haykırma refleksi, bunun durumu daha da kötüleştirdiği bilgisiyle karışıyor.

Bir sonraki kelimenin ağzımdan çaresizlik içinde dökülmesinin nedeni de bu olmalı.

"*Lagan.*"

Lex donakalıyor, kalçaları benimkileri yatağa sabitliyor.

Sakin bir an değil. Dişleri beni bırakmıyor ve kanlı etin etrafında nefes nefese kalıyor, tükürük koltuk altıma damlarken burun delikleri açılıyor. Ama hareketsiz, sanki bir şey bekliyormuş, bir bıçağın ucunda sallanıyormuş gibi kıpırtısız ve gözlerine baktığımda, kuduz bir köpeğe bakmaktan hiç de farklı olmadığını görüyorum.

Titreyerek saçlarını tutuşumu hafifletiyorum. "Lagan, uyan." Kırmızıya bulanmış parmaklarım kafa derisinin üzerinde gezinirken titriyor, çenesi beni biraz rahatlatacak kadar gevşiyor. "Hoşuna gitti mi?" Yatıştırıcı parmaklarımı saçlarında gezdirirken bir çığlığı yutarak soruyorum. Nazik bir dürtmeyle onu ikna ederek fısıldıyorum, "Lütfen bırak."

Ve aynen böyle, yapıyor.

Uzun bir süre boyunca tek gördüğüm kanlı dişleri, ağzının kenarlarından süzülen kızıllık, ama gözlerine baktığımda artık bu yatağa tırmanan vahşi iblisi görmüyorum.

Kehribar rengi gözleri kukuletalı, hayal edilemez bir acı bana bakıyor. Birden o kadar yorgun görünüyor ki, üzerimde nasıl durduğunu bile merak ediyorum.

"Lagan," diye deniyorum, acaba sonunda sersemlikten kurtuldu mu diye merak ediyorum. Ama tek aldığım karşılık yine o inişli çıkışlı titremelerden biri oluyor, kalçaları içimde sallanıyor. Bu, içime farklı bir ateş gönderiyor ve avucumu kafatasının tabanına dayayıp onu aşağı çekiyorum. Vücuduma gömülürken çıkardığı ses, yüzü boynumun kıvrımına gömülü, o kadar sessiz ve kederli ki göğsümün bükülmesine neden oluyor.

Garip bir sezgi, ama bir şekilde, ruhumun titreyen derinliklerinde, onun neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Onu bedenime katlıyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum, bacaklarım beline dolanıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, dudaklarımı şefkatle çenesindeki kesiğe değdirmek için dönüyorum. "İyisin, bebeğim."

Kulağıma doğru alçak sesle ve çaresizce tıslıyor.

Bir sonraki hamle her şeyden çok bir sarsıntı, sikinin sürüklenişi yavaş ve beklediğimden daha şehvetli. Onu kalçalarımı sallayarak karşılıyorum, onu kendime doğru çekerken nefesim kesiliyor. "Oh, Tanrım..."

Saçları yanağıma yumuşak geliyor ve gerçekten istemeden de olsa saçlarını arıyor, burnumu saç tellerine gömüyorum. Temiz ve erkeksi kokuyor, alnını ıslattığını hissedebildiğim ter kokusu da bu kokuya karışıyor. Başını tembelce yana çevirdiğinde, dudakları ağzımı yakalamadan önce çenemde gezindiğinde bunu gerçekten beklemiyordum.

İğrenç olmalı.

Kanım hala dudaklarına yapışmış durumda ve gevşek -belli ki hala uyuyor- bu yüzden özensiz ve koordinasyonsuz, bakırın acı tadıyla dolu.

Ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük olabilir.

Tamamen yapmacıksız, dili tembelce benimkini yalamak için dışarı çıkıyor. Islak, sıcak ve bir şekilde tatlı, bana karşı telaşsız itişlerine mükemmel bir noktalama işareti. Yanağına dokunmak için uzanıyorum, onu öperken saçlarını usulca tarıyorum.

Delirmiş olmalıyım, çünkü o burada bile değil - tamamen ilkel içgüdülerle hareket ediyor - ama bunun o olduğu fikrine kapıldım.

İhtiyacım olan şey buydu.

Hayır.

Ben de bunu *istiyordum*.

Birbirimizin tadına bakarken bedenlerimizin bir bütün olarak çalışmaya başlaması, birlikte sallanmamız. Kalçalarımız her buluştuğunda onun küçük, sessiz homurtuları. Kalıcı acının sızısı, ter ve kanın kayması bile seksin olması gerektiğini bildiğim her şey.

Aslında, mükemmel.

Aletinin kalınlaştığını, karşımdaki kasların birbirine dolandığını hissediyorum ve ani bir sorumluluk duygusuna kapılıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp başını geriye doğru çekiyorum ve "Bana bak" diye ısrar ediyorum.

Lex bana şırıngaları doldururken hep ona bakmamı ister. Nedenini hiç anlamadım ve bir parçam bir zamanlar bunun beni aşağılamak için olduğundan şüphelenmiş olsa da, şimdi bu düşünce yanlış geliyor. Bu konuda onun için önemli olan bir şey var. Gururundan, nefretinden ya da güvensizliğinden daha önemli. Sabah bunu hatırlamayacak ama onu bundan mahrum etmek bana iğrenç geliyor.

"Lagan, bana bak," diye emrederek başını yukarı kaldırmasını sağlıyorum. Sersemlemiş kehribar gözleri benimkilere kilitlendiği anda fısıldıyorum, "Benim için gel."

Dudakları keskin, ani bir nefesle ayrılıyor, kalçalarımızla aynı anda kaşları birbirine çarpıyor. Son hamlesi de en az ilk hamlesi kadar sert, beni ciğerlerimden bir nefesi sökecek kadar kuvvetle yatağa çarpıyor.

İçini yırtan iniltiyi, içimi dolduran sıcak akıntısı takip ediyor ve ben kararlı bir şekilde geniş gözlerimi onunkilere sabitliyorum. Bu Wicker gibi saldırgan bir şekilde, sanki bir silahmış gibi gelmiyor. Pace gibi de değil, geliyor ve hiç gitmiyor. Lex yavaşça yuvarlanan bir dalga gibi geliyor, vücudu her sıcak dalgalanmada dalgalanıyor.

"İyi," diyorum ona, başparmağım elmacık kemiğinde gezinirken bakışlarını hiç ayırmadan. "Çok iyisin."

Göz kapakları çırpınarak kapandığında her şeyin bittiğini anlıyorum ve yere yığılmadan hemen önce ona rehberlik etme basiretini gösteriyorum, yanımdaki yatağa kıvrılırken bitmiş siki ıslak bir şekilde üzerimden kayıyor. Onu düzenlemek için bir an ayırıyorum, uzun ve garip bir şekilde sıkıntılı bir iç çekişle dururken yüzündeki saçları fırçalıyorum. Alnında, başparmağımla yatıştırsam bile asla geçmeyen bir yarık var. Garip bir şekilde hem güçlü hem de savunmasız görünüyor, uykuya döndüğünde bile parmakları yastığı kavrıyor.

O anın ağırlığı göğsümün çukuruna ağır bir şekilde oturuyor ve regl olmaya başladığım sabahı hatırlıyorum.

"Bunların hepsi senin için çok kolay."

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, Lex'e yolun her adımının benim için saf ıstıraptan başka bir şey olmadığını, ama aynı zamanda anladığımı söylerdim. Şimdi bunun onun için ne kadar kolay *olmadığını* görüyorum. Ve hak ettiğinden şüphe duyduğum nedenlerden ötürü, bu gece burada olanlara saygı duyduğum için kendimi sorumlu hissediyorum.

Bu yüzden sırtüstü dönüyorum, başımın altındaki yastığı tutuyorum ve kalçalarımın altına sıkıştırıyorum.

İşte o zaman Wicker'ın yine kapıda olduğunu fark ediyorum.

Donup kalıyorum, kapıyı ne zamandır öyle açık tuttuğunu merak ediyorum, kardeşini beni doldurması için ikna edişimi izliyor.

Sesi duymak için neredeyse çok sessiz, çok yumuşak. Yine de kelimeleri seçebiliyorum, yavaş ve titrek bir nefesle fısıldıyor. "Teşekkür ederim."

"Çık dışarı." Bu talep ondan çok beni şaşırttı. Hissettiğim şey bu olsa da bunu söylemek istemedim.

Bu bizim.

Senin değil.

Wicker yine de bana bakmıyor. Bakışlarını uyuyan kardeşine dikmiş, omuzları yorgun bir kavis çizerek öylece duruyor. "Sabah onu almaya geleceğim," diyor ve sonunda gözlerini kaçırıyor.

Çenem sıkıştı. "*Siktir git*."

Ama çoktan kapıyı arkasından kapatıyor ve beni kalçalarım yukarı doğru kalkık bir şekilde yaldızlı tavana bakmak zorunda bırakıyor. Sessiz, acımasız bir dua gönderirken yapışkan sıvıyı tekrar içeri itmek için parmaklarımı kullanıyorum.

Bu o olsun.

YAVAŞÇA UYANIYORUM, pencerelerden içeri dolan güneşe karşı kısılan ağır gözlerle rüyasız bir boşluğun yüzeyine sürükleniyorum. Yaldızlı yüzeylere karşı her şey daha parlak görünüyor. İlk esneme girişimim daha başlamadan bir irkilmeyle son buluyor ve başımı çevirdiğimde orada başka birini görünce irkiliyorum.

Lex, diye hatırlıyorum, önceki gecenin olayları bir görüntü seli halinde gözümün önüne geliyor. Uyanık ama ürkütücü bir şekilde hareketsiz, yatağın en uzak tarafına tünemiş, sırtı bana dönük, başı öne eğik. Henüz bana bakmadı ve birkaç kez göz kırpması gerekti ama sonunda sırtının genişliği netleşti.

O zaman nefesim kesiliyor.

Sabahın geç ışıkları yara izlerini aydınlatarak derinliklerini keskin ve şok edici bir şekilde ortaya çıkarıyor. Ancak bundan daha kötüsü, daha yeni gibi görünen ham kesikler.

Dün gece ellerimin kan içinde kaydığını hatırlayarak yere bakıyorum ve tırnaklarımın altında koyu kahverengi lekeler görüyorum.

Bunları ben mi yaptım, tırnaklarımı sırtına geçirerek?

Ama hayır, bu doğru değil. Yaraların çoğu kabuk bağlamış durumda. Sadece birkaçı gece boyunca yeniden açılmış gibi görünüyor.

Uzanırken uzun süre sırtını izliyorum; sırtının yükselişi ve alçalışı, düzgün ve ölçülü, dokusu ise budaklı ve rahatsız edici. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar yanlış hissediyorum, sanki bir şeyin görüntüsünden hoşlanıyormuşum gibi

Yapmamalıyım. Bir şey -hayır, biri- bu izleri *yapmış* ve bu da Saray'da anlamadığım sırlar olduğu hissini artırıyor.

Ağzım onun adını söyleme isteğiyle doluyor ama ne kadar uyanık olduğunu bilmediğim için duraksıyorum. Ona Lex mi demeliyim? Yoksa Lagan mı demeliyim? Eğer uyanıksa, belki bundan hoşlanmayacaktır.

Onun yerine isteksiz bir "Hey" dedim.

Sırtı o kadar hafif kasılıyor ki, bakmıyor olsaydım fark etmeyebilirdim. Geniş bir elini saçlarının arasından geçirirken kürek kemiği kayıyor, bana bakmak için döndüğünde parmakları şakaklarından tepesine kadar saçlarını topluyor. Gözleri yüzümden çarşafın göğsüme doğru çekildiği yere düşüyor. "Ben mi yaptım?"

Sesini okumaya çalışıyorum, sessiz ve sinir bozucu bir şekilde eşit, ama kendimi kayıp buluyorum. Ben yatağın bir tarafındayım, ama o diğer tarafında. Aramızda bir kanyon var. "Evet," diye cevap veriyorum, çarşafları beceriksizce daha sıkı toplayarak. "Biz.... uh. Bilirsin işte."

Başını sallayarak eğiliyor ve iç çekerek benden uzaklaşıyor. Ayağa kalktığında yara izlerinin altındaki arka tarafını, kıçının sert kaslarını net bir şekilde görebiliyorum. Yanındaki komodine uzanışını izliyorum. İşte o zaman yatağın yanındaki malzemeleri görüyorum. Her seferinde bir bacağını çekiştirdiği bir çift şort. Yan tarafında kırmızı haç olan bir kit. Sonra döndüğünde yine gözlüklerini takıyor.

"Bütün bunlar nereden geldi?" Karnının alt kısmındaki kıllardan gözümü ayırıp malzemelere bakarak soruyorum.

"Çocuklara benim için bırakmalarını söyledim." Bakışları boğazıma yöneldi. "Seni kontrol etmem gerektiğini biliyordum. Herhangi bir yara bırakmadığımdan emin olmak için."

Sesini okumak zorsa, ifadesini okumak imkânsız. Alt katta, tıbbi bölümde tanıştığım etkili, klinik adama geri dönmüş, hatta üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey yok.

Çarşafı sıyırıp göğüslerimi ortaya çıkarmak daha kolay oluyor. Gözleri beni kıstırıyor, çenesi geriliyor. Aşağı bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım onu gördüğümde. Dişlerinin mükemmel izi kurumuş kanla dolmuş. Etrafında koyu mor bir çürük oluşmuş ama ortası mükemmel bir şekilde bozulmamış.

"Bunu ben mi yaptım?" diye soruyor, eli yarayı incelemek için uzanıyor. Beklentiyle derim diken diken oluyor ama kısa kesiyor. "Tabii ki ben yaptım. Bunu temizlemem gerek. Böyle bir ısırık enfeksiyon kapabilir."

Yatağın benim tarafıma tüneyerek steril bir kare gazlı bez paketini açıyor, bir şişe alkolün ağzına bastırıyor ve sonra ters çevirerek bezi doyuruyor. "Bu acıtacak," diyor, gerçekçi bir şekilde. Sesinde özür dilemekten eser yok ama bezi yaraya bastırdığında dokunuşu dikkatli ve hafif, kehribar gözleri benimkilere kayıyor.

Acısı korkunç ama belli etmemeye çalışıyorum. Nedense açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum. "Senden istediğimde durdun."

Gazlı bezi kaldırıyor, ancak geri yapıştırmak için. "Yeterince hızlı değil." Başparmağı yaranın altındaki pürüzsüz deriyi sıyırıyor. Ağzında mutsuz bir gerginlik var. "Pace ve Wick sana zarar vermemi engelleyeceklerini söylediler."

"Çok ileri gitmedi." Onu üstümde düşünüyorum, vahşi ve vahşi, kalçaları itiyor, ağzı aç. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"West End," diye mırıldanıyor, "her zaman ceza için bir obur."

İğnelemeyi görmezden geliyorum, çünkü bu bana sırtını dönmenin bir yolu. Onun yerine, "Sırtına ne oldu?" diye soruyorum. Bu konuşma, bu sorular dikkatimi göğsüme saplanan ateşten uzaklaştırmanın bir yolu.

Lex'in gözleri kapanır. "Hokey kazası."

Bu bir yalan.

Daha da kötüsü, gerçekten kötü bir yalan, satmak için neredeyse hiç çaba sarf edilmemiş.

Pedi bir sonraki kaldırışında, sulandırılmış kanla pembeleşmiştir. Eğiliyor, bir tutam saç yüzüne düşüyor ve hassas ete hafifçe hava üflüyor.

Anında meme uçlarım diken diken oldu.

Bir nefesle diğeri arasında Lex'in derin sesi "Orgazm oldun mu?" diye sorar.

Yarı çıplak bir adamın göğüslerime hava üflemesine rağmen yüzümün hiç kızarmaması garip ama bu soru yanaklarımı ısıtıyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum. Belki de ilk kez bu adamlardan biriyle seks yapmak, seks yapmamaktan daha kötü olmamıştı. En azından bir kez olsun kendimi canlı hissettim, sanki tıbbi bir prosedürün pasif bir katılımcısı değil de bir parçasıydım. Bir orgazm bunu daha iyi ya da daha kötü yapamazdı. Böyle bir itirafı nasıl yapacağımı bilemediğimden, "Yine de... iyiydi," diye ekliyorum.

Göğsüme merhem sürerken yarı yolda duraklıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Seni boğan, bilinci yerinde olmayan bir adam tarafından becerilmek *iyi miydi*?"

"O kısımlar iyi değildi" demek için acele ediyorum. Sadece demek istediğim..."

Tanrım. Ne demek istiyorum?

"Ne kadar iyi seviştiğim konusunda endişelendiğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor kaşları birbirine çarparak. "Para yatırmam ve spermlerimin hareketliliğini teşvik etmem gerekiyordu."

Ne diyeceğimi bilemez halde kekeliyorum. Dün gece bana saldırdı. Beni *mahvetti.* Böyle göründüğünde, saçları dökülmüş ve gözlükleri burnunun üzerine oturmuşken çok zor. Katı klinik davranışlarında bile, burada bana vahşi bir şekilde saldıran vahşi adamdan çok daha yumuşak görünüyor. Bu teknik, yetkin, ölçülü adamın beni zapt eden ve bedenini canımı yakmak için kullanan adamla aynı kişi olduğuna inanmak zor.

Bakışlarının şaşkın ağırlığı altında, "Yastığı kalçalarımın altına koydum," diye geveledim, doğru yaptığımı bilmesini istiyordum. Ziyan etmediğimi. İşin ciddiyetini anladığımı. "Ziyan etmedim."

Kehribar rengi gözleri düşüyor ve uzun, becerikli parmaklarının merhemin kapağını tekrar kapatmasını izliyor. "Göster bana."

Ona göz kırpıyorum. "Göstereyim mi?" Sanırım yastık buralarda bir yerde. Muhtemelen dirseğimin altına sıkıştırılmış olan. Ancak o zaman

bakışları, ve klik sesi. Lex yastığı görmek istemiyor. Kanıtı görmek istiyor. "Ah," diyorum, beceriksizce yer değiştirerek. "Sınav demek istiyorsun."

Tepkisi çarşafları geriye doğru sıyırmaya başlamak ve ayağa kalkmak oluyor. Düzgün, tınısız sesiyle "Kenara gel," diye emrediyor. Ne yapacağımı bildiğimden kendimi yeniden düzenliyorum ama kalçalarım açıldığında öne uzanıp ellerini altlarından geçiriyor ve beni öyle rahat bir güçle çekiyor ki dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

Üzengideyken olduğundan çok daha farklı, sıcak avucu uyluğumun iç kısmına iniyor ve bakışları için daha geniş bir şekilde ayırıyor. Ama yine de çömeldiğinde yutkunuyorum, gömleksiz, kehribar gözleri lazer gibi beni içine çekerken.

Belki de haftalardır tıbbi masasında olmanın yarattığı içgüdüdür, antiseptiğin keskin kokusu bunu güçlendiriyordur. Belki de dün gece hissettiklerinin hatırasıdır. Belki de bacaklarımın arasında seksi bir adam olduğu ve bu konuda hiç de aptalca davranmadığı içindir.

Her neyse, aniden fena azdım.

"Ağrın var mı?" diye soruyor. Gözlerim güçlü ve kaslı kollarını takip ediyor. "Ağrın var mı?"

Muhtemelen ıslaklığımı görebileceğini bilerek derin bir nefes alıyorum. "Belki biraz. Ciddi bir şey değil."

Sadece baktığı uzun bir süre var ve boynundaki tendonun seğirmesi dışında bir heykel gibi hareketsiz.

Sonra bir parmağını içime soktu.

Çıkardığım ses biraz fazla nefesli ve bir tıslamayla ısırıyorum. "Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Gözyaşı arıyordum."

Ama bedenim onun gözyaşı aradığını hissetmiyor. Parmağını içeri ve dışarı kaydırıyormuş gibi hissediyorum ve yukarı bakıp bakışlarımı tuttuğunda, karnım istekle sıkılıyor.

Öne doğru eğilip dudaklarını ayırarak diliyle klitorisimin tepe noktasını yaladığında da daha iyi olmuyor.

Donup kalıyorum, boğazımda bir inilti düğümleniyor. "Ne yapıyorsun?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Oral seks yapıyorum," diye cevap veriyor ve dudaklarını klitorisimin etrafına yapıştırıyor.

Bu hareket tüm bedenimi sarsıyor, kalçalarım daha da açılıyor ve sanki bir sel kapısı açılıyor. Çenem uzun, acı dolu bir çığlıkla düşüyor ve bu ses onu teşvik ediyor gibi görünüyor, yaklaşırken boğazından sert bir ses çıkıyor, dili kıvrımlarımın arasından ıslak bir şekilde kayıyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Oh, lanet olsun."

Saçları, parmaklarımı içinden geçirip onu yakınımda tuttuğumda olacağını bildiğim kadar yumuşak. Dün gece Lex ele geçirilmiş bir adamdı, ama şimdi ben akılsız bir hayvanım, parmakları beni sikerken ağzına boşalıyorum.

Suçlanamam. Lex'in dili de en az parmakları kadar becerikli, sert ucu klitorisimin yan tarafına bastırıyor, etrafında dolanıyor ama hassas merkezinden kaçınıyor. Beni bir kukla gibi çalıştırıyor, kaygan ve emin ve saçlarını ne kadar çok çekersem, bakanlıkları o kadar odaklanıyor, onu istediğim yere daralıyor.

Ama ancak kapüşonlu gözlerine bakmak için gözlerimi zorla açtığımda nihayet dilini bana karşı düzleştiriyor, parmakları kıvrılırken omzu kayıyor.

Boşaldığımda bağırırım.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım, tiz bir çığlık patladığında ağzım açık kalıyor, parmaklarım Lex'in saçlarını sıkıca kavrıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, vücudum titriyor ve sanki yarılıp ağzına kadar sıvı sıcaklığıyla doluyormuşum gibi hissediyorum.

Lex ayağa kalkıp bileğini parlayan ağzına götürdüğünde ben hâlâ inliyordum. "Spermler üreme yollarınızda beş güne kadar yaşayabilir," diyor soğukkanlılıkla gözlüklerini düzelterek.

"Ne?" Nefes nefese soruyorum. Kehribar rengi gözleri hareketi takip edene kadar avucumun topuğunu bacaklarımın arasına ittiğimi fark etmiyorum bile.

Yarı sert olduğunu yeni fark ettiğim sikini düzeltmek için uzanıyor. Ben ağzım açık bakarken, "Orgazm. Döllenmeye yardımcı olacak."

"Terfi..." Sonunda farkına vardığımda dizlerimin bağı çözüldü. "Oh."

"Şırınga birikintileri devam edecek -bugün daha sonra bir tane için hazırlıklı olun- ama kardeşlerim bunu tekrar yapmamı isteyecekler."

"Ekstra depozitolar için." Başını sallıyor, söylenmemiş direktif havada asılı duruyor: *Yaratmak hüküm sürmektir.* Bütün mesele bu ve ben bir gece önceki duamı hatırlıyorum. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, kalbim hâlâ orgazmın etkisiyle çırpınıyor. "Bununla başa çıkabilirim."

Gözleri üzerimde geziniyor ve göğsümdeki sargılı yaraya takılıyor. "Yapabileceğini biliyorum."

Malzemeleri alıp gidiyor ve sırtındaki kirpikler onun gördüğüm son parçası oluyor. Arkama yaslanıyorum, ayak sesleri gibi titreşen sıcaklığın da azaldığını hissediyorum ve gerçeği kabulleniyorum. Hiç kimse Saray'da yaşayıp da kanamadan çıkamaz.

Yara izi olmadan.

Gelene kadar ona BAKMIYORUM, gözlerini kapatıp çenesini omzuma yasladıktan sonra. Onun yansımasına bakıyorum, ayna ile aramda banyo tezgahı var, kalçalarım yeni bir çürük tabakası alıyor.

Bu berbat çünkü o çok güzel, elmacık kemikleri ve uzun kirpikleri var.

Ayrıca berbat çünkü Lex'in ağzını üzerimde hissettikten sonra daha fazlası için çaresizim.

"Tanrım, Prenses," diye inliyor Wicker, boşalırken siki seğiriyor. "Eğer biraz daha daralırsan, içine girebileceğimden emin değilim."

Okula gitmek için hazırlanırken banyomda beni köşeye sıkıştırdı, odadan hızla çıkan Stella'ya aceleyle "Defol" dedi.

Çekmesini, çekerken sertçe geri çekilmesini bekliyorum, ama o uzun bir süre bekliyor, horoz yerinde.

"Sıkıştın mı?" Neler olduğunu merak ederek sordum. Wicker 'bam-bam-sen-benimsin'in tanımıdır.

Alnı başımın arkasına bastırıyor. "Sadece zaman veriyorum."

"O." Onun spermi. Tüm o küçük, erkeksi yüzücüler embriyoma doğru koşuyor.

Orada öylece duruyorum, kalçalarım sızlıyor, ağırlığının sırtıma baskı yaptığını hissediyorum, sonunda çekiliyor, parmakları sikinin yerini alıyor, yoldan çıkan meniyi tekrar içeri itiyor.

Memnun bir şekilde bardan bir havlu aldı ve aletini sildi. Kirli bezi bana fırlatıyor ve yanımdan geçip kendi yansımasına bakıyor. Parmaklarını yalıyor ve saçlarını karıştırıyor. "Bu gece hazır olmanı istiyorum. Saat altıda."

Hazır mısın? Gözlerimi devirmekle savaşıyorum. Pace ve Lex ile yaptığım küçük, aşamalı ilerleme Wicker ile imkansızdı. Kendini çok fazla kaptırmış durumda. "Yani külot yok," diye girişimde bulunuyorum. "Pozisyonu alayım mı?"

"Komik," diyor, tamamen soğukkanlı bir şekilde, kot pantolonunun fermuarını çekerek. "Dışarı çıkıyoruz ve senin parlatılmış, tüyleri yolunmuş ve uygun şekilde giyinmiş olmanı istiyorum." Odanın diğer tarafına geçip dolabın kapağını açıyor ve rafları karıştırırken dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Bir askı çıkarıyor ve bir elbise tutuyor. Soluk pembe -strapless, transparan- ve dizlerinin üstüne kadar uzanan çan şeklinde bir eteği var. "Bu işe yarar" diye karar verdi. Araba aşağıda bekliyor olacak." Önümden geçip elbiseyi pespaye bir göz kırpmayla ellerime tutuşturuyor. "Ama evet, şimdi sen söyleyince, külottan kurtul. Yoğun bir gece olacak."

Bu şekilde kendimi onunla birlikte cipin arkasında buluyorum, kısa eteğimi çekiştirirken kıç yanaklarımın arasına sıkışmaya çalışan kabarık eteği görmezden geliyorum. "Yine nereye gidiyorduk?"

"Trudie Stein'ın evi." Arabaya bindiğimde çoktan arabaya binmişti, koltuğa yayılmıştı ve çenesini eklemlerine dayamıştı. Sıkılmış görünüyordu. Karşısına oturdum, gözleriyle uyumlu koyu mavi bir kravatla eşleştirilmiş pahalı kömür grisi takımını inceledim. Bacaklarımı çaprazlayarak koltuğumda kayıyorum ve gözleri açıkta kalan tenime kayıyor. İşte o zaman onun da bir morluğu olduğunu görüyorum, elmacık kemiğinin üst kısmında morarmış bir çürük.

"Ne oldu?" Eğilip yüzüne uzanıyorum ama bana sert bir bakış atarak geri çekiliyor.

"Antrenman sırasında Decker'dan bir dirsek yedim. Yine de sayı yapmamı engellemedi." Parmaklarıyla hafifçe çürüğü yokluyor ve duraksayarak "Kötü mü?" diye soruyor.

Gerçek şu ki, bu onu eskisinden daha da seksi gösteriyor, yakışıklı çocuk görünümünü seksi ve tehlikeli bir şekilde bozuyor. Bunu ona söyleyecek değilim. "Fark ediliyor."

"Kahretsin." Yüzünü buruşturuyor. "Performansımı sergilemeliyim."

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor. "Bu gece çello mu çalacaksın?"

Bana düz, bıkkın bir bakış atıyor. "Evet, Red. Yoksa neden Trudie Steins'e gidiyoruz?"

"Nereden bilebilirim ki? Siz bana hiçbir şey söylemiyorsunuz." İçimi çekiyorum ve çantamı alıyorum. Altını karıştırırken, Stella'nın 'rötuşlar' için içine sakladığı makyaj setini buluyorum. Kapatıcı şişelerini çıkarıp yanımdaki koltuğu okşuyorum. "Buraya gel, ben kapatırım."

Wicker hem bana hem de şişelere şüpheyle bakıyor ama boş alanda benimkinin yanındaki koltuğa geçiyor. Bacakları uzun ve çok fazla yer kaplıyor ve baldırının sıcak baskısını benimkine karşı hissediyorum. Güzel kokuyor, temiz ve biraz da baharatlı. Çenesini ellerimin arasına alıyorum ve çürüğü görene kadar yüzünü çeviriyorum.

"Seni iyi yakaladı."

Wicker homurdanarak karşılık veriyor, ben parmak ucuma az miktarda kapatıcı sıkıp şişmiş noktayı ince bir tabaka ile kaplarken sessiz. Bizim

cilt tonları farklı, ama yeterince işe yarıyor. Stella zaman zaman Lex'in boğazımda bıraktığı gibi kendi çürüklerimi kapatmak zorunda kaldı ve tonların kombinasyonu her tende işe yarıyor. Wicker'ın cildi mükemmel, çürük ve çenesinin hemen altında ince beyaz bir yara izi dışında kusurlu değil.

Başparmağımla fırçalıyorum. "Bu da nereden çıktı?"

Dokunurken parmakları benimkilerle buluşuyor. "Ben sekiz yaşındayken Lex, Pace ve ben salonda 'buzdağı' oynuyorduk."

"Buzdağı mı?"

Sırıtışında şaşırtıcı bir hafiflik var. "Sıcak lav ile aynı konsept. Hani şu mobilyaların etrafında zıplayarak yere değmemeye çalıştığınız oyun var ya?"

Bir kat daha kapatıcı sürüyorum. "Evet."

"O zamanlar salonda tertemiz beyaz bir halı vardı."

"Anladım."

"Kanepeden sallanan sandalyeye destansı bir atlayış yapmaya çalıştım ve başardım, ancak sandalyenin geri dönüşünü hesaba katmamıştım. Çenem sandalyenin kenarına çarptı ve iyi bir yara oluştu. *Her yer* kan oldu."

"Ah." Burnumu kırıştırıyorum. "Yüz yaraları her zaman en kötüsüdür. Eminim korkmuşsundur."

"Yarayla ilgili değil ama evet." Sesinde uzak bir şeyler var ve standart kendini beğenmiş ifadesini görmeyi bekleyerek yüzüne baktığımda, orada değil. "Her neyse," başını eğiyor ve bana yavaşça sırıtıyor, "Piliçler bunun seksi olduğunu düşünüyor."

Her ne kadar aptalca olsa da, bu ilgi değişimi midemi bulandırıyor. Wicker cazibesini bir ışık düğmesi gibi açıp kapatıyor. Ama onun öpücüklerine maruz kalıyorum ve ne kadar kanmamaya çalışsam da yine de içimi eritiyorlar.

"Tamam," diyorum ve ona bir kompakt ayna uzatıyorum. "Sanırım bu işe yarayacak." Yüzünü eğerek denememi kontrol ediyor. "İyi iş, Red."

Makyaj malzemelerini çantaya geri atıyorum. "Peki, Trudie Stein kim ve neden beni bu gece seninle gelmem için davet ettin?"

"Şehir konseyinin başkanı ve babamın ortaklarından biri." Arkasına yaslanıyor ve bir kolunu koltuğun arkasına atıyor. "Kampanya için bağış topluyor ve ben de babamın katkısıyım." İfadesi tuhaf ama ben daha açıklık getirmesini isteyemeden ekliyor: "Babam son zamanlarda beni çok meşgul ediyor, yaklaşan bir turnuva var ve koç bize fazladan antrenman yaptırıyor." Kalçalarını kaldırıp sikini eline sürtüyor. "Eğer depozitoları yatırmak için evde olmayacaksam, benimle gelmek zorundasın."

Araba uzun ve dolambaçlı bir araba yolundan aşağı dönüyor ve sonunda parlak ışıklı bir malikânenin önüne varıyor. Saray'dan daha yeni ama daha az görkemli değil. "Demek zenginmiş," diyorum taş eve bakarak. Bu tür bir zenginlik... Buna alışık değilim.

"Babamın tüm ortaklarının parası ya da gücü var. Genellikle ikisi de." Pencereden dışarı, büyük eve bakıyor. "Bu gece annenin ödediği tüm o dersleri uygulamaya koyacağın gece."

Araba durdu ve biz, Open Hearts Evlat Edinme Ajansı'na destek için düzenlenen bir bağış kampanyasına katılmak üzere olduğumuzu duyuran bir pankartın kapının üzerinde asılı olduğu yürüyüş yoluna yönlendirildik. Bir görevli aracın arkasına gidip Wicker'ın çellosunu çıkarırken ben eteğimi düzeltiyorum. Başka bir görevli ön kapıyı açıyor ve ben öne doğru adım atıyorum ama Wicker'ın elinin benim elime kaydığını hissedince tökezliyorum.

"Yanımda kal Prenses," diye fısıldıyor, parmakları benimkilere kenetleniyor. "Akbabalar tarafından kuşatılmak üzereyiz."

İçeride parti tüm hızıyla devam ediyor, insanlar -Forsyth üyeleri- açık açık sohbet ediyor. Yerel gazetenin ön sayfasından belli belirsiz tanıdık yüzler görüyorum. Üniversite rektörü, polis şefi, konsey ve okul yönetim kurulu üyeleri, her birinin elinde bir kadeh şarap ya da likör bardağı, hepsinin yüzünde aynı sahte gülümseme var.

Bunlar benim halkım değil. Bu benim dünyam değil. Kaçma dürtüsü çok ağır basıyor ama bunların hiçbiri Wicker'ın elini belime koyup "Gülümse," diye mırıldandıktan sonra yanımdan geçen tepsiden iki bardak alırken başka bir kişiliğe büründüğünü görmek kadar gerçeküstü değil. "İç, beni seviyormuş gibi yap."

Akıllıca bir karşılık Wicker'ın adının söylenmesiyle kesilir.

"Whitaker Ashby."

Dönüyoruz ve pirinç sarısı saçları olan bir kadın bize doğru ilerliyor. Anvelop bir elbise giyiyor, satın aldığı göğüsleri derin kesimli V'den dışarı taşmakla tehdit ediyor. Wicker'ın eli sırtıma dönüyor, parmakları yan tarafımda kıvrılıyor. Lex'in ısırığının bıraktığı yaraya sürtündüğünde irkiliyorum.

"Christine," diyor, öne doğru eğilip onun yanağından öpüyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Kıkırdıyor ama yüzündeki hiçbir şey hareket etmiyor. Sanki ifadesindeki tüm doğal çizgiler silinmiş gibi. "Ve harika görünüyorsun." Eli adamın pazusuna kenetleniyor. "Çok yakışıklı ve güçlü."

Boğazını temizliyor, gülümsemesinde görmeye alışık olmadığım bir sertlik var. "Verity ile tanıştınız mı? Prensesim."

Bakışları bana kayıyor, samimiyetinin bir kısmı kayboluyor. "O zevki tatmadım."

"Verity, bu Christine," içkisinden yavaşça bir yudum aldıktan sonra ekledi, "Oakfield."

"Oh," diyorum, bu kadının kim olması gerektiğini anlıyorum. Bruce'un annesi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Gülümsememe karşılık verirken *oğlunuz öldü diye* düşünüyorum. Ya henüz bu gerçeğin farkında değil ya da oğlunun varlığı umurunda bile değil. Forsyth'te her ikisi de mümkün olabilir.

"Akıllı kız," diyor gözleri Wicker'ın vücudunda gezinirken, "fırsatın varken West End'den ayrıl. Saul'un görevden alınmasından bu yana yokuş aşağı gittiler. Kocamın üye olduğu zamanki gibi değiller."

"Kaldırıldı. Daha çok suikast gibi. Bu kadının oğlunun sorun olmadığına inanması için ne gerekiyorsa. Oğlu, eğer doğru anladıysam, muhtemelen şu anda gözleriyle seviştiği adam tarafından öldürüldü.

Wicker bana göz kırparak, "Babam sadece en iyilerin en iyilerini seçer, bunu biliyorsun Christine," diyor. "Ve bizim Verity bu unvana layık olduğunu kanıtlıyor."

Eğilip beni şakağımdan öpüyor, dudakları kelebek kanatları kadar yumuşak. "Oh, Whitaker, sevgilim, buradasın." Başka bir kadın geldi. Soluk mavi tüvit ceketinin üzerindeki parlak altın isim etiketi. *Trudie Stein*.

Adam onu yanağından öpmek için öne eğiliyor ama kadın son anda başını çeviriyor ve koyu kırmızı rujuyla adamın dudaklarını sıyırıyor. "Tüh," diye gülüyor ve başparmağıyla ağzını silmek için uzanıyor. "Beceriksizce."

"Trudie," diyor Christine, "Whitaker da tam beni *Prenses.*"

Trudie'nin gözleri yüzümden karnıma ve tekrar yukarıya kayıyor. "Hoş geldin, tatlım. Kampanyamı desteklemen ne kadar güzel."

Bu kadınlar etrafımızda dolanırken, burada neler olduğunu, Wicker'ın bu alanda kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Eğlence mi? Bir katkı, dedi. Christine Oakfield'ın elinin kolunda kalması açık bir işaret ve ağzının köşesindeki ruj lekesi dikkat çekici. Sahiplenici. Ve bu bir hakaret. İyi ya da kötü, Whitaker Ashby bana ait.

"Wick'i desteklemeye geldim." Yanına doğru eğilip elimi sert karnına koyuyorum. "Onu çalarken dinlemek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona tatlı tatlı bakarak, "bilirsin, kalabalık için. Solo performanslara alışkınım tabii ki." "Serenatlar," diye gülüyor, cazibesi yüzünden fışkırıyor. "O benim ilham perim."

Kadınlar bakışıyor, aralarında karanlık bir titreşim oluyor ve beni daha yakına, zırh gibi yanına çekiyor.

"Pekala," diyor Trudie, tavrı soğuklaşıyor. "Umarım bu gece yanında o ilhamdan biraz getirmişsindir, çünkü sen

herkesin burada olmasının sebebi."

"Saçmalama," diyor avizenin ışığında parlayan mavi gözleriyle. Wicker Ashby böyle anlar için yaratılmıştı. Bunu şimdi anlıyorum. "Herkesin burada olmasının sebebi sensin. Ben sadece bir bonusum."

İltifat buzları biraz eritir. "On dakika içinde başlayacağız.
Kulağa hoş geliyor mu?"

Wicker, "Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor.

Yanımızdan bir kadın geçiyor ve Trudie onun kolunu tutuyor. "Becca, hayatım, bağış kartlarını hazırladın mı?"

Kadın durur ve onda farklı bir şeyler vardır. Mütevazı bir elbise ve rahat ayakkabılar giymiş. Saçları biraz dağınık. Ayrıca üzerinde *Becca Adams* yazan bir isimlik var: *Açık Kalpler.*

Gülümsemesi telaşlı ama heyecanlı. "Evet, ikizler kapıda duracak ve ayrılırken her müşteriye bir tane verecekler." Fuayedeki iki genci işaret ediyor.

Trudie kıkırdıyor. "Micha ve Michaela mı? Bu harika bir fikir. Bu sevimli çocuklara kimse hayır diyemez."

Becca biraz sinirli görünerek, "Gelmek istediler," diyor. "Gwen ve erkek arkadaşı da kaynaşıyorlar."

Bir el Trudie'nin incilerine dokunuyor. "Tam bir aile meselesi. Adams'lar toplum için bir değer."

Becca iltifatlardan etkilenmiş görünmüyor ama "Programımıza dikkat çektiğiniz için minnettarız" diyor. Şöyle bir bakıyor. "Sen Whitaker'sın, değil mi?"

Adam ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir. "Evet, hanımefendi."

Gözleri sıcak ama diğer kadınlar gibi değil. Becca yumuşak, anaç bir enerji yayıyor. "Baban en büyük bağışçılarımızdan biri. Bu gece geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Sadece senin gibi yetenekli birinin sahne alması değil, aynı zamanda eski eşleşmelerimizden birinin de katılması çok anlamlı."

"Her zaman," diyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Becca," diyor Trudie, onu kolundan tutup yönlendirerek, "Whitaker başlamadan önce seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

İkisi de kalabalığın içinde yutuluyor ve geriye beni ve Wicker'ı yakından değerlendiren Christine kalıyor. Christine, "Sanırım ben gidip makyajımı tazeleyeceğim," diyor. "Verity, bana katılmak ister misin?"

Bu bir rica değil ama Wicker bana tutunuyor ve parmaklarını ısırık yarasına çok yaklaştırıyor. "Üzgünüm Christine. Verity'nin birkaç dakika daha benimle kalması gerekiyor." Ona asık bir suratla sırıtıyor. "Bir sanatçıyı ilham perisinden mahrum bırakmazsın, değil mi?"

Yapacağı bellidir ama tartışmak yerine topuklarının üzerinde döner ve dar elbisesinin içinde kalçaları sallanarak uzaklaşır.

Yalnız kaldığımızda, ona bir bakış attım. "Ben senin *ilham perin* miyim?"

Yanından geçen garsonun tepsisinden bir içki daha alıp boş olanı bırakıyor. "Bu kadar şikayet etmeseydin olabilirdin."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne düşündüğümü

biliyor musun?" "Aydınlat beni," diye yanıtlıyor

içkiyi geri atarak.

"Beni buraya sevişmek için getirmedin. Beni buraya koruma olarak getirdin."

Gülüyor ama ifadesi düz kalıyor. "Senin gibi küçük bir kız benim gibi bir adamı nasıl koruyacak?"

"O tür bir koruma değil." Çenemi sallayarak etrafımızı saran kadınlara bakıyorum. Christine ve Trudie'den fazlası var. Her kadın ve hatta muhtemelen tükürük mesafesinde olan birkaç erkek bile gözlerinde sapkın bir açlıkla onu izliyor. "Seni istiyorlar."

Son içkisini de yutuyor. Şampanya. Benim yanımda en son ne zaman şampanya içtiğini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. "*Herkes* beni istiyor, Red."

Adil. "Ama buna hakları olduğunu düşünüyorlar. Neden?"

Gözlerindeki bir şey kararıyor - omurgamdan aşağı bir titreme gönderen bir vahşilik - ve elini sırtıma bastırdığında, beni bir

boş koridorda, seçeneklerim olay çıkarmak ya da itaatkar bir şekilde takip etmek.

Çenemi sıktım, takip ediyorum.

Topuklarım mermer zemine vuruyor ve balo salonunun görüş alanından çıkar çıkmaz sırtımı duvara yaslayıp beni güçlü bedeniyle içine hapsediyor. Korkuyla irkilmeme aldırmadan avucunu başımın yanındaki boşluğa bastırarak beni içine hapsediyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin Prenses." Sıradan bir gözlemci yüzünü bana yaklaştırarak samimi olduğumuzu düşünebilir ama gözlerine bakınca bunun böyle olmadığını anlıyorum. O kızgın. "Bir terapiste ihtiyacım yok. Bir prensese ihtiyacım var. Bu geceki işin güzel görünmek ve ben istediğimde amını hazır etmek."

Elimle göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Benim işim sana hizmet etmek, ihtiyacın olduğunda sana destek *olmak.* Ama sen ve diğer herkes benden her şeyi saklarken bunu yapamam!"

Çenesi titriyor, bakışları gözlerimden ağzıma doğru kayıyor. Kalbim güm güm atıyor, onu fazla zorlamaktan, sabrını sınamaktan korkuyorum çünkü Wicker beni kullansa da bana zarar vermiyor. Kör şehvetinin dışında değil. O ilk geceden beri.

İçimden bir ses yapabileceğini

söylüyor. Eğer isterse.

"Bilmen gerekeni biliyorsun," diye cevap veriyor, bir çift koridorda tuvaletlere doğru gülerek tökezlediğinde daha da yaklaşıyor. Onlar geçerken dudaklarını yanağıma değdiriyor ve gerilmeme neden oluyor. Wicker'ın göğsü bir alayla inip kalkıyor. "Görünüşe göre, bir erkekle nasıl düzgün bir şekilde birlikte olunacağı dışında."

Beni seksi olmamakla suçlamasının anısıyla birlikte sıcak bir öfke yükseliyor. "Bekâretimi alan sandalyeyi hatırlatmama gerek var mı?"

Çift artık gitmişti ve o da geri çekilerek tısladı, "Tanrım, bu konuda sızlanmanı duymaktan bıktım. Demek kirazın patladı ve

boktandı. Yuh amına koyayım." Bir elini uzatarak salonun sonundaki kalabalığı işaret ediyor. "Etrafına sor, Prenses. Kimse bekâretini kaybederken eğlenmedi. Maskeli baloya yetişkin bir kadın olarak geldin ve seni bir şeylerin beklediğini gayet iyi biliyordun." Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. "Bu bir seçimdir ve çoğu Kraliyet kadınının sahip olduğundan daha fazlasıdır."

Acıyla soruyorum, "Peki Kraliyet mensupları ne alıyor?"

Gözleri öyle ani ve ateşli bir öfkeyle parlıyor ki, sanki kaçabilecekmişim gibi duvara doğru geri çekiliyorum. "Ne alacağımızı bilmek ister misin?" Mavi gözleri gözlerimi tutarken başımın yanındaki kol geriliyor. "Peki. Bekâretimi kaybettiğimde kaç yaşında olduğumu sor."

Kelimeler beni kısa kesiyor. "Ne?"

"Sor bana," diye tekrarlıyor, alçak sesle ve sertçe. Gözlerindeki bakış bir meydan okuma ve bunu kabul etmem gerektiğinden emin değilim.

"Kaç yaşındaydın?" Gözlerine bakarak soruyorum.

Sanırım korkunç bir övünme bekliyor olmalıyım. Wicker Ashby muhtemelen bunu yapardı -sağlı sollu liseli sürtüklerle yattığı gerçeğiyle övünürdü. Ya da belki doğru olanı beklemekle övünürdü. Mükemmel bir göğüs seti. İdeal yatağı.

Beklemediğim şey soğuk, keskin bir sırıtış. Ve

kesinlikle onun cevabını da beklemiyorum.

"On yaşındaydım."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çekiyorum, kalbim sıkışıyor. "Bu... bu *alçakça,*" diyorum, ona bakarken yüzüm buruşuyor. Birinin bunu yaptığını düşünmek? Midemi bulandırıyor. "Bu bekaretini kaybetmek değil, Wicker. Bu ra-"

Elini ağzımın üzerine koyuyor ve vücudunu benimkinin içine sokuyor. O kadar yakın ki, mavi gözleri delici bir şekilde eğilirken saçlarının alnımı gıdıkladığını hissedebiliyorum. "*Bu* Forsyth."

Bakışlarımız kesişiyor ve bir an için güzelliğinin ötesini -kendini beğenmiş, kibirli dış görünüşünün ötesini- altında gizlenen çocuğu görüyorum. Gözlerinde öfke var,

Hayal kırıklığı, hatta verdiğim tepkiden biraz memnuniyet. Ama aynı zamanda anlaşılmaz bir acı da var.

Bir göz kırpmasıyla her şeyi kapatıyor ve Whitaker Ashby yeniden karşımda.

"Ön sıra," diye homurdanıyor, nefesi yanağıma değiyor. "Ve lanet yüzüne bir gülümseme koy."

İtiyor ve bileğimi serbest bırakıyor. Kendimi duvardan sıyırdığımda, o gitmişti.

23

Wicker

Yetenekli bir müzisyenin İŞARETİ, sadece sesle değil, müziğin nasıl *hissettirdiğiyle de hareket etmemizdir.* Tellerin titreşimi, parmak uçlarımın altındaki çellonun içi boş çekirdeğindeki yankılanma, altımda kasılmış, omurgası kamburlaşmış, nefesi sığlaşmış bir kadının sesi kadar tanıdıktır. Onların bedenleri de bacaklarımın arasındaki bu oyma tahta parçası kadar bir enstrüman.

Ben mi? Ben sadece ipleri elinde tutan kişiyim.

İşte bu yüzden Verity'nin onaylamamasının ve sorularının canımı sıktığını düşünüyorum. Onun işi hamile kalmak-yaratmak- konuşmak değil. Sorgulamak değil. Bu vampirlerle dolu odanın önünde gösteri yapmama iki dakika kala aklımı başımdan almak değil.

İşin en can sıkıcı kısmı ise onun haklı olmasıydı. Onu bir amaç için getirdim. Bir kalkan olarak.

Onu arkadan becermemin bir sebebi var. Neden taşaklarım içindeyken gözlerinin içine bakmıyorum, ya da dizlerinin üzerine çökmüş emerken

sikim beni uçurumun kenarına getiriyor. Şu anda bile ondan başka her şeye odaklanıyorum - parmak uçlarımın altındaki tellere, titreşimlerin göğsümde yarattığı sarsıntıya ve beni izleyen herkesin gözlerine. Her kadının. Her erkeğin. Arkadaki, kız arkadaşının elbisesinin ön kısmına bakmaktan kendini alamayan adam hariç herkes. Onu suçlamayın. Kızın harika göğüsleri var.

Ama diğer herkes tek bir şey istiyor: Benim bir parçamı.

Her seferinde bunu yapıyorum, çünkü başka seçeneğim yok. Hiç olmadı. Veriyorum, sevişiyorum ve gülümsüyorum, kendimden küçük parçalar koparıyorum ve onları saklıyorum, çünkü yapmazsam alınacaklar. Zamanla hepsi alınıyor. Bazı günler uyanıyorum ve benden geriye nasıl bir şey kaldığını merak ediyorum. Bazı günler kardeşlerimi arıyorum ve onlar konuşurken öylece oturuyorum, sanki ben boş bir bataryaymışım da onlar beni şarj ediyormuş gibi. Bazı günler piranalar gölündeki kırılgan bir iskelet gibi hissediyorum, temizlenmiş, sunacak bir şey kalmamış.

Ama *o*? Benim dölümü alabilir. Bu konuda yapabileceğim

bir şey yok. Ona başka bir şey vermeyi reddediyorum.

Ön sırada oturduğunu hissediyorum, dizlerinden birbirine yapıştırılmış pürüzsüz bacaklarına gözüm takılıyor. Prenses gibi görünüyor, kalçalarına kadar inen eteği dışında ilkel ve düzgün. Beş santim fazla kısa ve özellikle erişilebilir olması için seçtim.

Beni diğerleri gibi görmediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Gözlerinde açlık yok. Arzu yok. Prens olduğum için benden nefret ediyor. O gece onu kanlı ve parçalanmış bir halde alıp kendim ve kardeşlerim için sahiplendiğim için. Haftada iki kez, günde birkaç kez onu avladığım için, kardeşlerimin başarısızlıklarını telafi etmek için onu serbest bıraktığım ve içine saldığım için benden nefret ediyor.

İki gece önce onu Lex'le eve kilitlediğim için benden nefret ediyor.

Yıllarca kullanıldıktan sonra, bunu bir başkasına yapabilmenin belli bir heyecanı var.

Yayı geri çekiyorum ve telleri kesiyorum, keskin bir melodi havayı kesiyor. Verity'nin ilham perim olduğu konusunda yalan söylemedim. Sadece bu şekilde değil

Bekleneceği gibi. Babamın Lex'le seansından sonra parçayı geliştirdim. Geceleri onu izlerken yavaşça planladım, yaralar acı veriyor ve sızıyordu. Bu kızın hayatlarımıza çatışma ve kargaşa katmaktan başka bir şey yapmadığına bir övgü.

Hareket eden pruvanın üzerinden bacaklarının kaydığını görüyorum ve bu gözlerimi yukarı çekiyor. Trudie ve Christine'in arasında sıkışmış. Ellerini kucağında kavuşturmuş, kalçalarını açmış, eteğindeki boşluğu ortaya çıkarıyor. Gözlerimiz çello boynunun üzerinde buluşuyor, karanlık parıltı dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kalkışıyla eşleşiyor.

Dizleri yana düşüyor ve bana bacaklarının arasını tam olarak göstermiş oluyor.

Aletim kabarırken, öfke omurgamı yalıyor. Şu anda sahip olabileceğim tek kadın o. Mutlak bir vazgeçişle becerebileceğim tek kadın. Buradaki kadınlar, bana bir et parçası gibi bakanlar, ben onlar için varım, tersi için değil.

Isı boynumdan yukarı süzülüyor, parmaklarım yayı kavramaktan uyuşmuş. Nasırlar sert ve kalın, yıllarca çalışmaktan oluşmuş. Parmaklarını dizinin iç kısmına doğru salladığında ya da dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktığında gözümü ondan ayırmıyorum. Son notayı çıkarırken oda hareketsiz, sesin yüksek tavanda yankılanmasına izin veriyorum. Ses kesildiğinde, zar zor ayakta duruyorum ve Trudie ayağa fırlayıp öfkeyle alkışlamadan önce gergin bir selam veriyorum. İki koltuk ötedeki Christine de onu takip ediyor ve göğüslerini görebilmem için bana doğru eğiliyor. Kalabalık teker teker ayağa kalkıyor, ta ki oturan tek kişi Verity kalana kadar.

Trudie mikrofonu kaparak, "Teşekkürler Whitaker," diyor. Pazumu kavradı. "İnanılmaz bir yetenek..." Bağış zarflarından ve Open Hearts'taki çocuklardan bahsedip duruyor ama ben onu dinlemiyorum. Umurumda da değil. Sahneden inip Verity'nin elinden tutuyorum ve onu koltuğundan çekip çıkarıyorum.

"Nerede-" diye başlıyor ama ben bir kat aşağı inen ve cam çift kapıya açılan bir merdivene adım atıyorum. Kapıyı açtığımda

Klor yüzüme çarptı ve onu içeri attım. Verity karo havuzun güvertesinde tökezliyor, soluk pembe elbisesi arkasındaki su mavisi suyla tezat oluşturuyor.

"Benimle alay etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Ceketimi silkip şezlonglardan birinin üzerine atıyorum. "Bir performansın ortasında beni sertleştirmek mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor masumca, kravatımı çıkarıp yakamı gevşetirken gözleri beni takip ediyor. "Bana bu elbiseyi giydiren ve külot giymememi söyleyen sensin. Beni azgın sırtlanların inine getiren, mükemmel küçük Prens'i oynayan ve sonra soru sorduğumda sinirlenen sensin."

"Bu kadar yeter!" Kemer tokamı tutarak bağırıyorum. Şezlongu işaret ediyorum. "Eğil."

Dehşete düşmüş gibi bakma cüretini gösterdi. "Hayır."

"Hayır mı?" Gülüyorum, tokayı gevşetiyorum. "Beni reddetmeye hakkınız yok *Prenses.*"

"Eğilmeyeceğim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eğer beni becermek istiyorsan, bunu bana dönük yapabilirsin. Yukarıdaki kadınlardan herhangi birine yaptığın gibi gözlerimin içine bak."

Ona doğru hamle yapıyorum ama yolumdan çekiliyor. "Burada kontrol sende değil," diyorum ama bunu hissediyorum: bu ifadenin gerçek dışılığını. "Sözleşmeyi imzaladın ve içinde göz temasıyla ilgili hiçbir şey yok."

"Peki," diyor, birkaç adım ötede duruyor, ışıklar arkasından yansıyor. "Ama bana doğruyu söyle. Onları beceriyor musun? Benimle yaptığın sözleşmeyi ihlal mi ediyorsun?"

"Aman Tanrım." Tamamen inanamayarak homurdandım. "Beni istemiyorsun bile ve kıskanıyor musun? Tahmin etmeliydim. Görünüşe göre Batı Yakası'nın egosu alt cinsine kadar uzanıyor."

Pembe dudakları kaşlarını çatıyor. "Belki de sadece beni becerirken neden gözlerimin içine bakamadığını bilmek istiyorum. Ben olmadığım için mi?

onlardan biri mi? Ben zengin, güçlü ve deneyimli değilim ve onların yaptığı her şeyi size veremez miyim?"

"Ne?" Suçlamalar son derece temelsiz. "Aptal olma, Red."

Gözlerinde bir hayal kırıklığı patlaması var. "O zaman anlat bana! Anlamadığım ne, Wicker? Lex para yatırırken ona bakmamı istiyor. Pace sadece ona odaklanmamı istiyor. Ama sen? İstersen şişme bir bebek olayım!"

Onu bileğinden yakalayarak tekrar hamle yapıyorum, ama bu sefer kurtulmak için geriye doğru yalpalıyor. Mücadele ani ve beklenmedikti; ben geri çekilirken topukları fayansa sürtünüyordu. Neredeyse ağır çekim, o çırpınırken gözlerimiz kilitleniyor, yakalarımı kavramak için iki elini birden uzatıyor.

Bir sarsıntıyla, ikimiz de narince yuvarlanıp suya düşüyoruz.

Su ılık ama yine de şok edici, tişörtümün ve pantolonumun kumaşı tarafından emiliyor, uzuvlarıma bağlı kum torbaları gibi. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış durumda ve kurtulmak için ona karşı mücadele ediyorum. İkimiz de aynı noktada nefes nefese çıkıyoruz ama bir elim kolunda, onu yakınımda tutuyorum.

"Seni lanet olası deli!" Bağırıyorum, sesim alçak tavanda yankılanıyor. Gözlerindeki suyu kırpıştırıyor. "Beni içeri ittin!"

"Seni *yakaladım,*" diyorum saçlarımı savurup yüzüne sıçratarak. "Beni içeri çeken sendin!"

Titriyor ve elbisesinin şeffaf üst kısmı tamamen transparan, bana göğüslerinin tam görüntüsünü veriyor. Onları ilk kez Pace'in galibiyetinden sonra soyunma odasında, kardeşimin onları yalayıp emerek sert tepeler haline getirmesini izlerken görmüştüm. Suyun altında, kumaşa baskı yapan koyu renkli, yuvarlak meme uçlarının belirsiz görüntüsüyle sikim seğiriyor.

Elimi bileğine doğru kaydırarak onu duvara doğru itiyorum ve kalçalarımla sabitliyorum. "Üşüdün mü, Prenses?"

Çenesi tamamen kilitlendi. "Hayır."

Pantolonum belime doğru sarkıyor ve boynunun arkasını sıkıca kavrıyorum. "O zaman neden titriyorsun?"

"Bunlar öfke titremeleri, Wicker." Bana karşı çırpınıyor, su yukarı doğru püskürüyor. "Çekil üstümden."

"Yoksa ne olur? Gecemi mahvedecek misin? Çoktan yaptım, Red." Eteği etrafımızda dalgalanarak suyun üstüne çıkıyor ve elimi altına daldırıp hemen klitorisini bulmak çok kolay oluyor. Bu haliyle bile vücudunun o kısmı sıcak ve dokunuşumla sertçe nefes alıyor. "Sevişirken yüzümü sana dönmemi ister misin? Bu senin için daha mı gerçek olacak? Daha az formalite mi?" Eğiliyorum, kumaşın arasından meme uçlarından birine nefes veriyorum ve bir ürperti ortaya çıkarıyorum. "Daha az zorunluluk mu?"

Göğsü sert nefeslerle sarsılıyor, yeşil gözleri beni sabitliyor. "Hiçbir şey ifade etmeyecek, çünkü hiçbir şey hissetmekten acizsin."

"Ne hissettiğim hakkında en ufak bir fikrin yok." Ağır kumaşı ellerimle kavradım ve elbiseyi başının *üzerinden* çekerek ıslak bir *şekilde* güverteye fırlattım.

Benim yanımda küçük kalıyor. Bazen bunu unutuyorum. Saray'da o kadar büyük, o kadar berbat bir varlık ki, bir metre boyunda da olabilir. Ama gerçek *şu ki*.

Islak saçları yüzüne yapışmış. Vücudu çıplak. Dudakları titriyor.

Savunmasız.

Ama gözlerindeki bakış yakıcı, sanki burada kendini açıkta hisseden tek kişi benmişim gibi. Ta ki bakışlarım göğsünün yan tarafına bantlanmış bandaja inene kadar. "Bu da ne böyle?"

Kolu aşağı iniyor, kenetleniyor. "Önemsediğin bir şey değil."

"Bana nasıl hissettiğimi söylemeyi kes!" Arkamı dönerek onu suyun derinliklerine çektim. Verity bana karşı mücadele ediyor, saçları göğsümü gıdıklıyor. Her hareketini artan bir his takip ediyor. Onu durdurmak için saçlarından tutuyorum ama bu hareket sadece yüzünü, ağzını yukarı doğru eğiyor. O yeşil gözler doğrudan dudaklarıma dikiliyor.

Garip bir durum.

Bu şehirdeki herhangi bir kız şimdiye kadar benimle birlikte olurdu. Beni pençeliyor, emiyor, yalıyor, inliyor olurlardı. *Almak*.

Tabii ki Verity beni istiyor, en azından fiziksel olarak. O sadece bir insan. Bunu gözbebeklerinin genişlemesinden, ıslak kirpiklerinin yavaş ve ağır bir göz kırpışla dalgalanmasından anlayabiliyorum.

İstiyor ama bekliyor. Benim

vermemi bekliyor.

"Siktir," diye inleyerek ağzımı onunkine yapıştırdım.

Dili benimkini beklediğimden daha hevesli bir şekilde karşılıyor, sıcak ve kaygan, benimle buluşmak için yukarı doğru yükseliyor. Bu onu ilk öpüşüm değil ama belki de ilk kez sadece istediğim için yapıyorum. Hazırlanmak için zamanım olmadı ve şimdi her şey sakarca, bir dalganın hareketi bizi aşağı doğru salladığında dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Elim hiç düşünmeden o mükemmel göğüslerden birinin etrafında düzleşiyor ve aramızda zonklayan elektriğin sarsıntısıyla sarsılıyorum. Tepki olarak elleri gömleğimin altına giriyor, ıslak parmakları açgözlülükle göğsümün üzerinden kayıyor. Dokunuşu sikime bir arzu kıvılcımı gönderiyor ve gömleğimi yakasından kavrayıp çekiyorum, düğmeler fırlıyor.

Her şey çok özensiz ve sanatsız. Sadece ellerini üzerimde hissetmek istediğimi biliyorum, her şeyiyle bana karşı. Avuç içlerinin göğsümde düzleşmesiyle ödüllendirildim, tırnaklarını aşağı doğru sürüklerken meme uçlarımın üzerinde hayalet gibi geziniyor, dillerimiz hala birbirine dolanmış. Bu konudaki tek koordineli şey, pantolonumu çıkarmak için birlikte çalışmamız, dört kararlı elin beni ağırlıktan kurtarmak için itip batması.

Ayaklarımı tekmelemek ve itmek için serbest bıraktığımızda, bizi duvara geri götürmek için kolumu ona doluyorum. Sırtı duvara değdiğinde vücudu hafifliyor, göğüsleri suyun yüzeyinde yüzüyor. Öpüşmeye ara vermemin tek nedeni onu kabaca yukarı çekmek, kendimi hizaya getirirken bacakları kalçalarıma dolanıyor.

Ben yumruk atarken ağzı boynuma yapıştı.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, yaklaşmak için ağırlıksızlıkla savaşıyorum.

İstila karşısında nefesi kesiliyor ama karşı koymuyor, bacakları bedenlerimizi birbirine bağlıyor. Bu şekilde de aynı derecede sıkı, belki pozisyondan dolayı daha da sıkı ve sessiz. O kadar sessiz ki her şeyi duyabiliyorum. Etrafımızda şaklayan suyu. Nefes alışlarımın sesi. Partiden gelen uzak gürültüler. Bizi sabitlemek için omzunun üstündeki fayansla buluşan avuç içimin çıkardığı ses, ne kadar yüksek olursa olsun bir atom bombası da olabilir.

İyi hissettiren sadece üzerimde oturması değil. Geri sallanması, kalçalarının benimkilere çarpması. Omzuma batan dişleri, sıcak nefesleri ve fısıltıyla çıkardığı küçük çığlıkları. Yavaşça içine giriyorum, vücudunu benimkiyle aynı hizada tutuyorum, aramızda kaygan sudan başka bir şey yok.

Kaslarımdaki yanmayı görmezden gelerek başımı eğiyorum, meme ucunu ağzıma alıyorum, ucunu yalayarak sert bir tepe haline getiriyorum. Aptal. Kendimi bundan mahrum bıraktığım için ben buyum. Memeleri heybetli, ağır ve dolgun, Lex'e psişik bir baş selamı gönderiyorum.

Anladım.

Bir peni için falan.

Elim aramızda dolaşıyor ve klitorisini bulup sıkı daireler çizerek ovuyorum. Vücudu karşılık veriyor, sırtı kamburlaşıyor, küfür ederken göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Oh, Tanrım."

Gözleri kapalı ve bu saçmalık.

"Bana bak Red," diyorum, içine girerek. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve o yeşil okyanus kadar derin. "Bu doğru. Bunu böyle istedin ve şimdi döllerimi alırken seni izlemek istiyorum. Seni ne zaman doldurduğumu ve seninle *yarattığımı* bil. Parçalandığın o anı görmek istiyorum."

Bir an için bırakacağını sanmıyorum. Aramızdaki tüm o kavga onun gerçekten bırakması için çok yoğun olmalı. Ama birlikte hareket ediyoruz, sikim gömülü

nefesi titremeye başladığında ve duvarları etrafımda sıkıldığında. Amcığının beni sağdığını hissetmek beni kendimden geçiriyor.

Sertçe boşalıyorum, gözlerim onunkilere sabitleniyor, o da düşerken *hissediyorum-izliyorum.*

Soğuk kış havasında titreyerek ve soyunma odasında bulduğum havlulara sarınarak Tommy bizi arka kapıdan SUV ile aldı.

"Size ne oldu böyle?" diye soruyor, ikimize bakarak.

"Havuza düştü." Gözleri Verity'ye yapışmış, göğüsleri ve poposu küçük havluyla zar zor örtülüyor. Islak giysileri sertçe göğsüne itiyorum. "Bunları arkaya koy." Havluyu belime dolayarak açık araba kapısını işaret ediyorum ve ona "İçeri. Şimdi."

Ayakkabısız, ıslak ve çok küçük bir havlu giymiş olan Verity, cipin yüksek basamağına şüpheyle bakıyor. Yakalanmadan önce buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum, eğilip ön kolumu bacaklarının arkasına geçiriyorum ve onu arabaya kolayca kaldırırken çıkardığı çığlığı duymazdan geliyorum.

"Teşekkürler," diyor havlusunu düzelterek, ama sol meme ucunu görmeden önce değil. Kahretsin, tadı çok güzeldi. Aletim kumaşın altından kalkıyor ve onu saklamak için hiçbir şey yapmıyorum.

Tommy ön kapıyı çarptı ve dikiz aynasından geriye baktı. "Saray'a mı?"

'Evet' dilimin ucunda, ama Verity'ye bakıyorum, duraklıyorum. Karşımda titriyor, kollarını vücuduna sarmış. Sırtından aşağı damlayan saçları ıslakken dört ton daha koyu.

"Aç mısın?" diye sordum.

Şaşkın gözlerini benimkilere dikip kırpıştırıyor. "Açlıktan ölüyorum aslında."

Aynadaki Tommy'ye bakarak çenemi kaldırıyorum. "Lokantadan almak için bir sipariş ver," diyorum ona. "İki çizburger, duble patates kızartması ve bir milkshake." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen mi?"

Pazularını sertçe ovuyor. "Krep." "Bu kadar
mı?"

"Ve pastırma," diyor tüm vücudu titreyerek.

"Prensesi duydun," diyorum Tommy'ye. Başını sallıyor ve ben de aracın önü ile arkası arasındaki gizlilik perdesini kaldıran düğmeye basıyorum. Isıyı yükselterek çenemi sarsıyorum. "Buraya gel."

Gözleri havlunun arasından çıkan çadır direğine kayıyor.

"Bunun için değil." Tam olarak değil. "Metabolizmam sıcak çalışıyor. İhtiyacım olan son şey Lex'in bana hipotermi hakkında ders vermesi."

Muhtemelen ne kadar üşüdüğünün bir kanıtıdır ki bölmeyi geçip kolumun altına kıvrılıyor ve vücudunu yanıma yaslıyor. Bandajının üst kenarı havlunun üstünden dışarı çıkıyor, bant su toplamış, aşağı doğru sarkıyor.

"Görmeme izin verecek misin?" Parmaklarımı bandın üzerinde nazikçe gezdirerek soruyorum.

Başını sıkıca sallıyor. "Önemli bir şey değil."

"Ben öyle diyorum." Elmacık kemiğimdeki çürüğe dokunuyorum. "Sana benimkini gösterdim."

Kaşlarını çatıyor ama ayağa kalkıyor, bariz bir isteksizlikle bedenimden uzaklaşıyor. Havluyu aşağı iterek bandajın tamamını ortaya çıkarıyorum ve gevşemiş bandı çekiştiriyorum. Gördüğüm şey midemi bulandırıyor; oval, çıkıntılı, kurumuş kırmızı kabuklar. Mantıksız bir şekilde Lex'in yaralarını hatırladım.

Bir an için, acaba cezalandırıldı mı diye düşündüm.

"Tanrım, Red." Parmağımı tümsekli izlerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu da ne böyle?"

Yüzünü buruşturuyor. "Lex beni ısırdı."

"Seni *ısırdı* mı?" Yara ile onun bakışları arasına bakıyorum, ne zaman-

Oh.

O gece benden bazı malzemeleri onun yatak odasına bırakmamı istemişti ama onları kullandığını bana hiç söylemedi.

Ensemi kaşıyarak, "Sanırım bunun suçlusu kısmen benim" diye düşündüm.

Üzgün olduğumu söyleyebilirim ama yalan olur.

"Onun neler yapabileceğini biliyordun," diye mırıldanıyor ve havluyu çekiştirerek örtüyor. Bana doğru eğiliyor, ama daha önce olmayan bir mesafe var. "Her neyse işte. Daha büyük bir amaç için küçük bir ikincil hasar."

Hiçbir fikri yok.

İç çekerek buz gibi elini tuttum ve karnıma bastırdım. "Bir dahaki sefere yardım çağırman için bir yol ayarlayacağız."

Bir dahaki sefere olacağı önerisi karşısında sertleşiyor ama itiraz etmiyor. Başka yolu yok. Lex'in siki düzelene kadar, geceleri dışarı çıkmasına izin vermemiz gerekecek. Kısaca, bu durumun ne kadarını bir araya getirdiğini merak ediyorum. Bizim için neyin tehlikede olduğunu biliyor mu? Lex'in sırtını gördü. Bunun sebebini anladı mı?

Garip bir şekilde, "Sen... bunu yaptığın için iyi bir prensessin" demeye çalışıyorum. Yutkunuyorum, sonraki kelimeleri söylemek daha da zor. "Ve geçen gece Fury'de o sürtükçe şeyi yaptığın için. Pace'in buna ihtiyacı vardı."

Başı kayıyor, bakışlarının gücü fiziksel bir dürtme gibi. "Bu gece burada seninle olmama ihtiyacın olduğu gibi mi?"

Saçlarımı gözümün önünden çekiyorum. "Evet, öyle sayılır."

Lokantanın parlak ışıkları arabanın içini aydınlatıyor ve o park edip içeri girdiğinde sessiz kalıyoruz. Beklerken parmaklarım omzunda daireler çiziyor ve neden bilmiyorum ama "Onları becermeyeceğim" demek zorunda hissediyorum. Başını eğip bana bakıyor ve ben de bakışlarımı ondan başka bir yere kaydırıyorum. "Trudie-Christine-o vampirlerden herhangi biri. Artık değil. Prens olduğumdan beri değil."

"Tamam" demeden önce rahatsız edici bir süre geçti.

"Ama..." Nedense devam ediyorum. "Başka beklentiler var, antlaşmanın dışında olanlar ve... Bu gece yapamadım."

"Ne tür beklentiler?"

Aşağı bakıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Benim hissettiğimin yarısı kadar bile yorgun görünmüyor. Normalde bunun için ona kızardım ama bu gece?

Bu gece, bu gemi enkazını yönlendirecek kadar enerjisi olan birinin varlığına sevindim.

"Bilmek istemezsin, Red."

Bir dakika sessiz kalıyor, parmakları göbeğimin altındaki ince tüylerle oynuyor. "Söylediğin doğru mu? On yaşında olduğunu mu?"

Yorgunluk o kadar ağır ki, içime çöken pişmanlığı zar zor hissediyorum. Pencereden dışarı bakarak, "Bazı babalar oğullarını Hideaway'e götürür... Augustine'in iyi bir eş seçmesine izin verir, ama babam değil." diyorum. Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Tanrım, hayır. Bekaret dahil her şey bir fırsattır."

"Ne oldu?"

Ona bakıyorum, ıslak saçlarını yanağından süpürme isteğime boyun eğiyorum. "Bu bir prensesin dinleyebileceği bir hikâye değil." Lex de böyle derdi. Pace, bunun *kimsenin dinleyebileceği bir hikâye olmadığını söylerdi*. Yıllar boyunca kurtarmayı başardığım o yetersiz parçalarımla birlikte hepsini kilit altında tutmam gerektiğini, bir iplik yumağı gibi etraflarına sarmam gerektiğini söylerdi.

Ama gözlerine baktığımda ne bir tiksinti ne de bir yargılama var. Sadece kaşlarını çatmış bana bakıyor, bekliyor.

Benim vermemi bekliyor.

Derin bir nefes alarak başlıyorum: "O zamanlar yatılı okuldaydık. Bir Cuma günüydü ve babam hafta sonu için çıkışımı vermeye gelmişti." Ona karanlık bir bakış atarak vurguluyorum: "*Sadece* ben. Gerçekten yurtta kalmak istiyordum. Lex ve Pace ile video oyunları oynamak. Otoparkta atış talimi yapmak. Ama babam bir etkinlikte sahne almamı istediğini söyledi. Aslında bu akşamki gibi bir şey." Eli hâlâ karnımın üzerinde duruyor ama çekmiyor. "Daha önce de yapmıştım. Çello çalmak, sonrasında övgü ve teşvik almak. Önemli bir şey değil. Ben de smokinimi giyip onunla gittim ve en iyi bildiğim şarkıyı çaldım: Air from the 3rd Suite. Babam Bach'ı her zaman onaylamıştır." Ağzım kesik kesik açılıyor

sırıttı. "Bitirdiğimde tatlı anonsu yaptılar ama babam beni gösteri platformunda tuttu." Dışarısı buz gibi soğuk olmasına ve üzerimde sadece bir havlu olmasına rağmen, tenimi bir ter tabakası kaplıyor. "İşte o zaman teklifler başladı."

Donup kalıyor, ağzı şok içinde açılıyor. "Sana *teklif mi* verdiler?"

Omuz silkerek, "Yirmi beş bine çıktım" diyorum. Ama rahat ve ukala ses tonuma rağmen, parmaklarımı karnımda onunkilerle birleştirirken buluyorum.

Bir çapa.

Yüzü soluyor. "Dolar mı?!"

Başımı sallıyorum, başımı koltuğa yaslıyorum. Yorgunluk üzerime çöküyor. "Eve buna çok benzeyen bir arabanın arkasında döndüm."

Gözlerimi aşağı doğru kaydırdığımda, gözlerindeki ıstırap parıltısını yakalıyorum. "Oh, Tanrım, Wick-"

Başımı sallıyorum. "Yapma. Benim için üzülme. Babam beni yeteneklerim için seçti. Tıpkı Pace gibi. Tıpkı Lex gibi." Bandaja bakıyorum. "Tıpkı senin gibi."

~

Nihayet eve vardığımızda gece yarısına yaklaşıyordu. Verity'nin hizmetçisi çoktan yatak odasının kapısında onu bekliyor, Verity'nin elindeki ıslak giysileri ve göğsüne tuttuğu ıslak havluyu görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Prenses! Ne-" Bakışları Verity'nin darmadağınık halinden benimkine yöneliyor. Giysileri ondan kaparken paniklemiş görünüyor, sanki bu durumu önceden tahmin etmesi gerektiğini düşünüyor. "Sana banyo yaptıracağım!"

"Seğiren küçük şey," diyorum, o odada kaybolurken.

Verity'nin ağzına nazik bir gülümseme dokunuyor. "Hiçbir fikrin yok." Bir an sonra musluktan akan suyun sesini duyuyorum, gülümsemesi azalıyor. "Wicker?" diyor gözlerimin içine bakarak. "*Eğer* hamile kalırsam..."

Elleriyle havluyu karnına bastırıyor, gözleri endişeyle koridorda geziniyor. "Endişelenmeli miyim? Bir Ashby olacak diye mi?"

İsa.

Kendi eylemlerimin sonuçlarından daha fazla nefret ettiğim çok az şey var ve gözlerindeki dehşete bakılırsa, bu an onlardan biri. Tek yaptığım ona babamın neler yapabileceğine dair en ufak bir fikir vermekti ve şimdi... tam olarak ne yapmam gerekiyor? Korkularını yatıştırmak mı? Oradan her ne çıkarsa çıksın mümkün olan en iyi çocukluğu yaşayacağına dair onu temin mi edeyim? Babamı daha gurur verici, babacan bir ışık altında sunmaya mı çalışmalıyım?

Siktir et.

"Muhtemelen," diyorum, yüzü düşerken biraz fazla küstahça. Gerçek şu ki, Verity bu gece benden hiçbir şey almadı. Belki de bu yüzden devam ediyorum. "Ve eğer benimse iki kat daha fazla endişelenmelisin. Çünkü o bir Ashby olmayacak." Bakışlarını tutarak itiraf ediyorum, "Bu bir Kayes olacak."

Başını geriye atıyor, şaşkınlıktan alnı çatlıyor. "Kayes?" Ama sonra düzeliyor, anlayış yüz hatlarını gevşetiyor. "Baban bir Kraliyet ailesindendi," diye fark etti, yeşil gözleri beni aşağı yukarı süzüyor, hesaplıyordu. "Sen Baron soyundan mısın?"

"Hayır," diye ekliyorum, sert bir sesle, "başkaları söz konusu olduğunda." Ağır ve şaşkın bir şekilde başını sallıyor. "Evet, anlıyorum."

"Güzel."

"Şey..." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "İyi geceler."

Gitmek için dönüyor ve ben onu bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum. Tene tene, havluya havluyuz ve sikim karnının alt kısmına sertçe giriyor.

"Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler."

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler." Ağzının köşesi kıvrılıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Demek Prenses'in espri anlayışı varmış."

"Bazen." Gözleri ağzıma odaklanıyor ve "İçeri geliyor musun?" diye

ekliyor.

İkimiz de biliyoruz ki eğer bir ya da iki depozito daha yatırmak istersem bunu başarabilirim.

Ama bu düşünce pek de davetkâr görünmüyor. "Hayır."

Verity omzumun üzerinden bakıyor ve ben de dönüp Pace'in odalarımıza açılan kapıda durduğunu görüyorum. Hizmetçinin aksine, üzerimizde havludan başka bir şey olmamasına hiç şaşırmamıştı. Muhtemelen Trudie'nin evinden ayrıldığımızdan beri cipteki kamerayla bizi izliyordu. "Lex uyuyor," diyor bana, sonra çenesini Prenses'e doğru kaldırıyor. "Kendini hazırlamalısın."

Aramızdaki flört havası kayboldu. Omuzlarını dikleştirerek, gözle görülür bir şekilde önündeki savaşa hazırlanıyor, "Elbette," diye cevap veriyor ve odasına girip kapıyı kapatıyor.

"Engelleme için teşekkürler," diyorum. "On beş dakikam vardı."

"Aletini ıslatmak için bütün günün vardı." Havluya bir bakış atıyor. "Gerçi bunu başarmış gibi görünüyorsun."

"Kapa çeneni." Kardeşimin yanından geçerken havluyu çekip köşedeki çamaşır sepetine atıyorum. Şu anda Verity hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gece beklenmedik bir şekilde güzeldi ve şimdi onu bir av gibi avlamak için bir canavarı serbest bırakmak üzereyim.

Pace'in sabırsızlığı bana duş almak için zaman olmadığını söylüyor, ben de bir şort alıp Pace'in inine girerken üzerime geçiriyorum. Effie'nin kafesi örtülmüş, gece uykusuna yatmış.

"Ne zamandır baygın?" Ben soruyorum.

Pace geriniyor, neredeyse benim kadar yorgun görünüyor. "Otuz dakika kadar." "Peki, şimdi ne zaman?"

Lex'in bir rutini var. Bayılıyor, REM'e giriyor ve derinlere daldığında ayılıyor, hâlâ bilinci yerinde değil ama hareket ediyor. Ve çok azgın.

"Geçen sefer bir yara bırakmıştı," diyorum deri koltuğa yayılırken. "Isırık izini gördün mü?"

Pace mırıldanarak monitörlere doğru başını sallıyor. "Videoda gördüm ama dün seviştiğimizde tişörtünü çıkarmadı."

"Senin kaybın." Suyun içinde yüzen, yuvarlak ve yumuşak göğüslerini düşünüyorum. Bir elimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyorum. "Keşke onları becerebilseydim, biliyor musun?"

Klavyeye dokunarak sırıtıyor. "Evet, biliyorum. Onu kapalı tutmamın nedenlerinden biri de bu. Çok fazla ayartıcı."

Yatak odasından bir inilti geliyor ve duraklıyoruz, gözlerimiz kapıya kayıyor. "Bu sefer ona göz kulak olacağımızı söyledim. Onu bir daha böyle incitmediğinden emin ol."

Pace bana kızgın bir bakış fırlatıyor ama "Kameraları izleyeceğim" diyor. Kameraları açıyor ve Verity'nin çoktan yatağa girmiş olduğunu, hizmetçisinin ortalıkta olmadığını görüyoruz. Yastığa yaslanmış, üzerinde bol bir Forsyth hokey tişörtü var. Kız beni ne kadar tahrik etse de Çılgın bir takım oyuncusu. Hakkını vermeliyim.

"Zaman?" diye sordum.

Saati kontrol eder. "12-oh-bir. "

Kendimi istikrarlı, kontrollü kardeşimin alter egosuna hazırlayarak kapıya yöneliyorum. "Hadi bunu gerçekleştirelim."

Aletim ertesi sabah erkenden uyanıyor, Verity'nin memelerine boşalmamla ilgili çok detaylı bir rüyanın zonklamasıyla.

Lex'i odaya aldıktan bir süre sonra Pace'in kanepesinde uyuyakalmışım. Masanın üzerine yığılmış, sızmış, Verity'nin odasına açılan perde hâlâ açık. Sabah odunlarımın tekrar uyumama izin vermeyeceğini bildiğimden, kollarımı başımın üzerinde gererek kalkıyorum ve yayını kontrol etmek için Pace'in arkasına geçiyorum.

Verity ve Lex de devasa yatağın çarşaflarına dolanmış, dünyaya karşı ölü gibiler. Kamera görüntüsünden çok ayrıntılı bilgi almak zor ama Verity'nin göğsünün inip kalkışını ve Lex'in açıkta kalan ayağının seğirmesini görebiliyorum. İkisi de hayatta kalmış.

Effie'nin kafesinin önünden geçerken örtüyü kaldırıyorum ve Pace'in yanında tuttuğu küçük ödüllerden birini ona veriyorum.

"*Wicker,*" diye mırıldanıyor ve ikramı alıyor.

"Günaydın pis kuş," diyorum sessizce, parmağımı gagasında gezdirerek. "*Taşaklarımı em.*"

"Elimden gelse yapardım, tatlım."

Çarşafı bırakıp odama gidiyorum ve dolabın kapısından koşu ayakkabılarımı alıyorum. Bağcıklarını bağladıktan sonra kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissettiğimi fark ediyorum. Verity ile konuşmaktan mı yoksa akıllara durgunluk veren seksten mi bilmiyorum. Babamın beni pazarladığı kadınlar ihtiyaçlarımı karşılamak için çok az çaba sarf ediyor ve itiraf edebilirim ki ben de aynısını ona yapıyordum. Ama aynı anda orgazm olmak? Ver ve al? Beklemek sadece onu mahrum bırakmak değildi.

-Beni de mahrum bırakıyordu.

Herkesin hâlâ uyuduğundan emin olarak aşağıya indim. Danner fuayeye girdiğinde koşum için saatimi programlıyordum.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum. "Hey, Danner, benim için bir şey getirmeni istiyorum."

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?" Danner ifadesizliğini koruyor ama ben sorumdan korktuğunu hissediyorum. Onu suçlayamam. Geçmişte bir kilo kokainden, belden bağlamalı bir dildoya ve Avenue'deki boktan yerden özel sipariş nitro seviyesinde sıcak kanatlara kadar her şeyi istemişti.

"Prenses için güzel bir şeye ihtiyacım var. Bir fikrin var mı?"

"Oh." Bu onu biraz neşelendirdi. "Her zaman mücevher vardır."

Başımı sallıyorum. "Mücevherler beklentilerle birlikte gelir. Zor pas."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Zamanını solaryumda geçirmeyi tercih ettiğini biliyorsun. Belki bunun için bir şey? Bahçe makasını fark ettim.

oldukça paslanmış."

"Evet, tabii." Göğsüne bir tokat attım. "Bahçe işleri her neyse. Bu gece hazır olsun. Yarın ona veririm."

"Evet, efendim." Kapıya yöneliyorum ama "Whitaker"

diye sesleniyor. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım.

"Evet?"

"Baban ofisinde bulunmanı istiyor." "Şimdi mi?"

Merdivenlerden yukarı bakarak sordum. "Sadece ben mi?"

"Sadece sen."

Dün gece Lex'in geleceğini öğrenen Verity gibi görünmeliyim. Omuzlarım dikleşti, çelik gibi bir nefes aldım, her şeyi hapsettim. "Tamam. Bir gömlek alayım mı?"

"Gecikmemenizi öneririm."

Uyandığımda hissettiğim neşeli hava gitmiş, karnımda bir ağırlığa dönüşmüştü. Ofisine ulaştığımda kapıyı açıp içeri giriyorum ve diğerlerinin gerçekten orada olmadığına dair küçük bir rahatlama hissediyorum. "Beni mi görmek istediniz?"

"Whitaker," diyor babam. Takviminin yanında bir tabak duruyor ve üzerinde bir ısırık alınmış kızarmış bir İngiliz çöreği var. Gözleri üzerimde geziniyor. "Görüyorum ki seni koşundan önce yakalamışım."

"Evet, efendim. Antrenmandan önce erken bir çalışma yapıyorum."

"Bağlılığınız beni memnun ediyor." Bıçağını eline alıyor ve tereyağını keserek ekmeğin üzerine sürüyor. "İlk raporlar dün geceki bağış gecesinde çok başarılı olduğunuzu söylüyor."

Ellerimi arkamda birleştiriyorum. Mükemmel evlat. "Sevindim."

Gözleri yukarı kayıyor. "Gerçi Trudie performansından hemen sonra gittiğini fark ettiğini söyledi."

Dürtüselliğim -ve sikim- her zaman benim çöküşüm olacak. "Geç başladık," diye açıklıyorum, "ve programım çok yoğun olduğu için -ve Prenses'in aylık doğum günü olduğu için- sadece depozitomu yatırdığımdan emin olmak istedim."

"Bazen becerikli olmamız gerekir." Bir ısırık alıyor ve yavaşça çiğniyor, odadaki tek ses köşedeki dede saatinin tik takları. Kalbim göğsümde çarparak bekliyorum, o ekleyene kadar, "Başarılı oldun mu?

"Dün para yatırırken mi? Evet." *İki kez*. Dün gece olanları düşününce midemde alışılmadık bir sıcaklık yayılıyor. "Bir varis yaratırken mi? İhtimaller benim lehime görünüyor."

"Mükemmel." Bunu söylüyor ama ses tonunda bir onaylamama belirtisi var. "Faaliyetlerinde bir denge bulman gerekecek. Sana ek performanslar için program yaptım. Ne de olsa kampanya sezonundayız."

"Elbette." Hayal kırıklığımı göstermemeye çalışıyorum. Ya da yorgunluğumu.

Elindeki kırıntıların tozunu alıyor. "Sözleşmelerin sınırlamalarına rağmen, performansın ötesinde beklentiler var. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Taşaklarım biraz büzüştü. "Evet, efendim."

"Güzel." Boğazını temizliyor. "Trudie Stein bu akşam özel bir konser için gelmenizi rica etti."

Midem bulanıyor. "Bu gece."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Bu bir sorun mu?"

Sadece pratik yapmak, çalışmak ve Lex'in Verity'ye uzun vadede zarar vermediğinden emin olmak var. Ve bunun ötesinde, bunu düşününce içimde oluşan hisler var. "Tabii ki hayır. Hayır. Sorun değil."

"Mükemmel." Bana verdiği gülümseme tahta gibiydi. "Trudie'nin elinden geldiğince memnun olduğundan emin ol."

Ona verdiğim gülümseme çelikten. "Hep öyle yaparım."

Oradan ayrıldığımda, bu dehşet göğüs kafesime çarpan bir çuval kaya gibi göğsümde patlıyor. Bu yüzden koşma umudumu bir kenara bırakıp mutfağa doğru ilerliyorum. Danner beni orada durduruyor, elinde kaygan, iyi tasarlanmış bir bahçe kataloğu tutuyor.

Sayfaları çevirirken, "Burada temin etmemi istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor.

Güllerin ve yeşil şeylerin resimlerine uyuşmuş bir şekilde bakarken, kitabı elinden kaptığım gibi yanımdaki çöp kutusuna atıyorum. "Unut gitsin."

Danner kaşlarını çattı, elindekini geri almak üzereydi.

"Ama efendim..." Dönüp ona sert bir bakış attım. "Unut

dedim Danner."

Verity'ye burada sahip olmaya değer tek hediyeyi verdim bile: babama güvenilmeyeceği bilgisini. Onun çocuğuyla olmaz.

Benden geriye kalan her şey çoktan alındı.

24

Leski

BİR HAFTA İÇİNDE İKİNCİ KEZ, pencerelerden gelen göz kamaştırıcı bir ışık akımına, seğiren burun deliklerimden içeri süzülen gül kokusuna uyanıyorum.

Sikeyim.

Yumuşak yatakta bile vücudum ağrıyor, sanki birkaç gün önce Fury'de üç raunt dövüşen benmişim gibi. Gözlerimi ovmak için elimi kaldırdığımda, yan tarafımdaki etin sıcak baskısını hissediyorum ve duraklıyorum. Kardeşlerimle aynı yatakta olmadığımı fark etmemi sağlayan şey horlama ya da pürüzsüz, tüysüz bacaklar değil. Bu beden küçük, yumuşak.

Yer değiştirerek aşağı baktığımda Verity'nin bana doğru kıvrıldığını, başını boynumun kıvrımına soktuğunu görüyorum. Elleri karnımda gevşek duruyor ve kalçalarımın üzerinde ipeksi, çıplak bir uyluk var. Geçen seferkinden farklı olarak, ikimiz devasa yatağın ortasındayız, çarşaflar etrafımıza dolanmış. Tenim ısınıyor, onun açıkta kalan etine bakıyorum. Yanımda, birbirine bastırılmış göğüslerini görüyorum.

Yumuşak görünümlü ve mükemmeller, yuvarlaklar ve sinir bozucu bir şekilde sikilebilirler. Sikimi aralarına sokup onları dölle kaplamak için neler vermezdim. Spermimin altın ağırlığında olmadığı başka bir dünya.

Ve gerçekten sertleşebileceğim bir yer.

Çarşafı aşağı doğru iterek nefesimi tutuyorum ve gözlerim onun gevşek vücudunda gezinerek yaralarının envanterini çıkarıyor. Bacaklarının arasında kurumuş meni var ve göğsündeki iyileşmekte olan ısırık izi hala kırmızı ve hassas görünüyor, ancak ikiz kazanmış gibi görünmüyor. Köprücük kemiğinde bir morluk görüyorum, derisi pembeleşmiş. Diğer elini yanağının altına sokmuş ama bileklerini çevreleyen mavi ve kırmızı izleri görmek çok kolay. Parmaklarımı renk değişiminin üzerinde gezdirdiğimde eşleştiklerini görüyorum.

Kaşları çatılmıştı, acaba benimle kavga mı etti? Onu bu yüzden mi tuttum? Uyku ile tamamen uyanıklık arasındaki o bölünmüş anda, umutsuzca parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Sadece noktaları birleştirmek için değil, bir kadını tekrar ele geçirme hissini hatırlamak için. Mutlak bir vazgeçişle ona vurmanın. Beni kavrarken zorlukla aldığı nefeslerin sesini. Prens olarak görevimi yerine getirirken içimden fışkıran meni akıntısını.

Anlamsız, hiçbir şey geri gelmiyor. Bu bir boşluk. Koridorun aşağısında yatağa girdiğim andan şu ana kadar boş ve kayıp.

Bunu daha da kötüleştiren şey bacaklarımın arasındaki donuk ağrı, yarı ereksiyon halindeki bir sikin hafif ağırlığı. Bazen olur. Sabah odunu. Otomatik bir biyolojik tepki. Her ne kadar sertçe çekiştirmek istesem de, bakalım onu hayata döndürebilecek miyim, yapmıyorum. Ne olacağını zaten biliyorum.

Hiçbir şey.

Sorunu ilk kez sonbaharda bir Nu Zoo partisinde fark ettim. Birkaç haftadır Scratch'i bırakmıştım ve libidom anlaşılır bir şekilde düşüktü. Günlerim ders aralarında çalılıklarda kusarak geçiyordu. Gecelerim, huzursuz ve terleyerek. Ders kitabı yoksunluk belirtileri. Özel ya da sıra dışı bir şey yoktu. Ama bir ay sonra Wicker uyuşukluktan ve kendine acımaktan sıkıldı, ben de öyle.

bana iyi gelecekti. Birkaç kez yattığı ve Ashby'nin çifte sikmesini tecrübe etmek isteyen Phi Chi hatunuyla üçlü seks şeklinde geldi.

Ve her şey oldukça ateşli görünüyordu. Onu istiyordum. Wick'e binişini izledikten sonra daha da çok. Arzu oradaydı, ama arkasına geçip sikimi yanaklarının arasına soktuğum anda, sikim yağmurda sönen lanet bir balon gibi söndü.

Bir kerelik şans. Dört ay mı? Bu lanet bir kabus.

Ama Verity'yi uykumda becerebileceğimi, ereksiyonu sürdürebileceğimi ve boşalabileceğimi bilmek, bunun fiziksel bir sorun olmadığı anlamına geliyor. Zihinsel bir sorun. Ve bu kadar çok şey söz konusuyken bu kabul edilemez.

Ne olursa olsun, bana karşı iyi hissediyor. Katı ama hafif. Nazik. Bir kızın bana böyle dokunduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve o anın tadını çıkarıyorum, kıvrımlarının bana yaslandığını, bacaklarımın arasındaki kalınlaşmış ağırlığa baskı yaptığını hissediyorum.

Ne kadar süre böyle kalacağımdan emin değilim, gözlerim sarkarken saçının bir tutamıyla boş boş oynuyorum, düşüncelerim belirli bir şeye sürüklenmiyor. Wick bana biraz zaman kazandıracak ama bugün çok yoğun bir programım var. *Her* gün yoğun bir programım var, ama bu sefer saat onda bir yüksek lisans kabul görüşmesi var. Sonra saat 11'de babamla görüşüp nasıl geçtiğini gözden geçireceğiz. Saat 1'de çalışma grubu. DNA sentezi üzerine bir ödevi bitirmek için iki saat. Bir noktada, Killian Payne'in zindanda Oakfield'ı damgaladığımız videoyu toplaması için gönderdiği uşakla buluşma; fahişelerine bir hediye. Sonra, saat yedide, bütün gün Scratch içmek için can atan sikiklerin kampüs destek grubu. Son olarak, saatler sürebilecek bir gece depozitosu yatırmam gerekecek.

Grup toplantısına katılıp katılamayacağımı düşünürken Verity heyecanlanmaya başlıyor.

Yavaşça açılıyor. Önce ayakları bileğime sürtünüyor, sonra başı biraz daha derine sokuluyor. Yatakta olduğunu anladığımda

Çünkü aniden kıpırdamadan durdu, nefesi göğsünde sıkıştı.

Eşit bir şekilde bırakıyor, sıcak, nemli nefesi köprücük kemiğime çarpıyor.

"Hey," diyor, ağır, kısık gözlerle bakışlarımı karşılamak için ayağa kalkıyor.

Kıpırdamadan bakışlarımı tavana dikiyorum. "Başardık, değil mi?" Bir süre sessizlik oldu ve sonra sessiz bir şekilde "Evet" dedi.

Dün gece olan her şeyi bilmesi beni rahatsız ediyor. Boşaldığımda nasıl göründüğümü biliyor. Onu ne kadar sert becerdiğimi biliyor. Her hareketi, jesti, homurtuyu net bir şekilde hatırlayabiliyor. Bu yatakta ne yaptığımı kim bilebilir ki? Konuştum mu? Hızlı mıydı, yavaş mı?

Gitmeliyim.

Ben daha söyleyemeden, küçük, isteksiz bir sesle ekliyor: "İki kez yaptık." Bakışlarım onunkilere sıçrıyor. "İki kez mi?"

Saçları karmakarışık, karmakarışık ve kızardığında bunu taşaklarımın derinliklerinde hissedebiliyorum. Olgun, doğurgan şehvetin kişileşmiş hali gibi görünüyor.

Bir insanı becermeyi hiç şu anda istediğim kadar istememiştim, o gergin karnında bir bebek yapmak, böylece tüm dünya ne yapabileceğimi bilsin.

Kalçası sikime doğru kayıyor ve ben de ağır bir elimi kalçasına koyarak onu sakinleştiriyorum. Yeşil gözlerini kırpıştırarak daha da açıyor, ağzını ayırıyor. "Oh, sen...?"

Başka tarafa bakıyorum. "Hayır."

Çevremde, dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde yere baktığını görüyorum. "Emin misin? Çünkü..."

"Hayır," diye çıkıştım. "Bu lanet olası biyoloji. Başka bir şey değil."

"Lex." Bana doğru yuvarlanıyor ve göğüslerini yüzümün birkaç santim altına koyuyor. "En azından deneyemez miyiz?"

Denemek mi?

Düşüncesi bile çileden çıkarıcı. Yaptığım her lanet para yatırma işleminde, bu kız kıvranıyor ve inliyor, ona veremeyeceğim bir sik için çaresiz. Her seferinde

Yıpranmış ve işe yaramaz bir şekilde geri çekilmek zorunda kalmak, varlığımın en hadım edici, aşağılayıcı anıdır. O gece Pace'in kavgasından sonra gözlerinin içine bakıp bunu ne kadar çok istediğini bilmek - Wicker'ın sikinin benim olmasını dileyip dilemediğini düşünmek - kafamda tekrar tekrar oynuyor.

Babam kötü performansım için beni cezalandırması gerektiğini düşünüyor ama gerçek şu ki, onun yaptığı hiçbir şey, alamayacak kadar kırılmış ve güçsüz olduğum bir şeye ihtiyaç duymanın bu çılgın çatışmasının eline su dökemez.

Dudaklarını çeneme değdirmek için eğildiğinde seğiriyorum, gözlerim kapanıyor. Kalçama doğru sallandığında, kalçası ağır bir şekilde sikime sürtündüğünde, yumruklarımı sıkıyorum. Ve ağzı yukarı doğru kekeleyerek benimkini aradığında, onu durdurmak için güçsüzüm.

Yumuşak ve tatlı, dudakları benimkileri kıstırıp çekerken ikna ediyor. Nefesinin sıcaklığı parfümünün kokusuna karışıyor - güller, her zaman güller - ve bir anlığına temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Ama yine de ona açılıyorum.

Beni tatmak için yaladığında hâlâ yanağını okşamak için uzanıyorum, dilimin ağzının kaygan sıcaklığına dalmasına izin veriyorum. Hâlâ saçlarını çekiştiriyorum ve üzerime yuvarlanıp kalçalarımı ona doğru salladığında kalçasını kavrıyorum.

Tadı sıcak ve hazır, göğüsleri göğsümde bir ısı şoku yaratıyor ve onları avuçlarımda tutma dürtüsüne karşı güçsüzüm, o küçük, sessiz, muhtaç bir ses çıkarırken yumuşak ağırlıklarından hoşlanıyorum.

Beni istemeseydi her şey çok daha kolay olurdu.

Ama bana karşı sallanırken ıslaklığının arttığını hissedebiliyorum, kaygan kıvrımları yarı sert sikimin üzerinde kayıyor. Bu beni hazırlıksız yakalayan duygusal, kadınsı bir hareket ve aniden bizi yuvarlıyorum, çığ, düzensiz bir inilti çıkarırken öpücük derinleşiyor.

Anında tepki veriyor, pürüzsüz bacaklarını etrafıma dolayarak beni karşılıyor.

Davetkar.

Sadece parmakları gevşek saçlarıma dolandığında farkındalığın gıdıklamasını hissediyorum. Bunu anlamam biraz zaman alıyor çünkü onun sıcaklığına karşı sonuçsuz bir şekilde itmekle meşgulüm, ama dişleri dudağıma sürtünüyor ve bu bir elektrik akımı gibi içimde zonkluyor.

Sersemlemiş yeşil gözlerine bakarak geri çekiliyorum. "Öpüştük," diye fark ettim.

Bana birkaç kez göz kırptı. "Ne?"

"Dün gece," diyorum, çenemi sıkarak. "Sikişirken öpüştük."

Kaşlarını çatıyor, göğüslerine kadar kızarmış. "Şey... evet."

Solar pleksusuma lanet bir balyoz gibi çarptı ve komodinin üzerindeki boksörlerime uzanarak ondan yuvarlandım.

"Lex?" Sesi temkinli, küçük. Bu sadece kaslarımın daha da gerilmesine neden oluyor. Ayaklarımı boxer'ın içine sokup yukarı çekiyorum, ama onu çevremde görebiliyorum, alnındaki endişeli kırışıklık derinleşiyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey," diye yalan söylüyorum, sesimi ölçülü ve sakin çıkarmaya çalışarak. "Sol bileğinize buz koymanız gerekecek."

Tepkisi sert ve sinirli, elleri üstünü örtmek için çarşafı pençeliyor. "Yapma bunu. Kendini kapatma ve bana... lanet olası hastanmışım gibi davranma!" Daha ağlamaklı bir şekilde, "Bana sorunun ne olduğunu söyle." diyor.

"Her şey yanlış!" Patlıyorum, ona doğru dönüyorum. Göğsüm gergin ve çok dolu hissediyorum ve o irkildiğinde, gerginlik ateşe dönüşüyor. "Nasıl yaratacağıma sen karar veremezsin. Bu hakkı sana kim veriyor?"

Ağzı bir karış açık bana bakıyor. "Öpüştüğümüz için mi?"

"Çünkü bu bir görev," diye sızlanıyorum, saten çarşafları göstererek, "ve sen beni bu saçma yatağa soktun ve aptal Prens fantezini gerçekleştirmek için beni kullandın."

Öfke gözlerini dolduruyor ve yumruklarını kaldırdığında onları çevreleyen morlukları görmezden gelemiyor. "*Bu* hangi evrende bir fantezi?"

Kıpırdamadan komodinden bir gömlek kapıyorum. "Sadece ikimizden birinin sevişme sonrası parıltıyla uyandığı."

"Bu delilik!" Elleri göğüslerini örtmek için çabalarken yataktan yuvarlanıyor. "Beni öpmek istedin!"

Kükrerim, "Biliyorum, yaptım!"

Ses onu donduruyor, yüzü soluyor - ya da belki de kelimeler yüzünden. Belki de gerçeği yüzümden, kıskançlığı gözlerimden uzak tutamayışım ya da gömleği çekerken ellerimin öfkeyle kararsız kalışı, hareketlerimin sarsıntılı ve sert oluşudur.

"Lex," diye başlıyor.

Ama başımı sallıyorum. "Unut gitsin," diyorum ve kapıya doğru dönüyorum. "Bileklerinin sarılmasını istiyorsan Pace'e sor. Ben bütün gün dışarıda olacağım."

Kapıya doğru uzandığımda tekrar konuşuyor, sesi aceleci ve gergin. "Bana baktığından emin oldum." Donup kalıyorum, elim kapı kolunun üzerinde asılı kalıyor. Sesinde bir aksaklık var, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Düşündüğün gibi değildi. Wicker gibi değildim. İstediğimi öylece almadım."

Bakışlarıyla buluşacak kadar dönüyorum, yeşil gözleri beni delip geçiyor. İçlerinde üzüntü, pişmanlık ya da buna benzer bir şey yok.

Çok acı görünüyor.

Eğer onu silip atacak kadar önemseseydim -hatta anlasaydım- ona gerçeği söylerdim. Benim olması gerektiğini. Var olmayan birini kıskandığımı. Uykuya daldığımı ve farklı bir şeye dönüştüğümü ve o versiyonumun, *bu* versiyonumun sahip olamadığı her şeye sahip olduğunu. Maskeli baloda ilk dans ettiğimiz andan beri onu öpmek istediğimi ama bunun doğru olmadığını bildiğimi.

Ona istediğini almadığını bildiğimi söylerdim. O *benim*

istediğimi aldı.

Anlayışlı bir şekilde başımı salladığımda gözlerindeki kızgınlığın bir kısmının akıp gittiğini görüyorum. Bu ateşle ancak bu kadar teşekkür edebilirim.

göğsümü kemiriyor. "Üçüncü depozitom için bu gece görüşürüz."

KAHVE KÖTÜ, her zamanki gibi, ama çok sert, damarlarıma zaplıyor. Bunun için onu affedeceğim. Etrafımdaki tanıdık yüzlere bakınca, ilk kez buradaki son kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Remington Maddox çoktan koltuğuna oturmuş, bir ayağını dizine dayamış, ayakkabısının beyaz tabanının kenarına boş boş bir şeyler karalıyor. Üç LDZ üyesinin yanı sıra Baronlar'ın evinden bir sürtük ve bir Beta Rho da burada. Ev üyesi olan birkaç kişi daha var ama hiçbir frat üyesi yok.

Bir de birkaç hafta önce gelmeye başlayan kız öğrenci yurdu kızları var. İçlerinden biri, Lucia'nın yıkımının ardından mücadele eden bir Kuzey Yakası mültecisi, sandalyesine yığılmış, Maddox'un ayakkabısına kusmak üzereymiş gibi görünüyor.

Henüz gelmeyen tek kişi Harker. Benim dışımda gruptaki diğer tek PNZ üyesi o. Bölünmeleri hissetmemek mümkün değil. Burada bile insanlar bir araya toplanıyor - pencere kenarındaki gruplarında LDZ'ler, Maddox'un yanındaki sürtük ve ben Harker için bir sandalye ayırıyorum.

Kız arkadaşı hamile olan Harker.

Bunu bize son kardeşlik toplantısında söylemişti.

Yaratmama gerek yok. Kira şimdiden altı haftalık hamile.

Yutması zor bir haptı. Harker, Royal bile değil, babamın beklentilerini üçümüzden önce karşıladı. Pace ve Wicker, Sevgililer Günü partisi için Oda'nın striptizcilerini kiralamak istemesine sinirlenmiş gibi davranabilirler ama ben gerçeği biliyorum.

Üzerimizde baskı yarattığı için ondan nefret ediyorlar.

Ama onu Wicker ve Pace'in ilk hokey maçında Scratch alırken yakalayan kişi ben olduğum için, bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermek bana kalmıştı.

Kardeşlik sözleşmesini ihlal ettiği için tacını indirin ya da kıçını buraya sürükleyin ve istifa ettiğinden emin olun.

"Ashby," diye sesleniyor Remy, ayakkabısından başını kaldırarak. "Bir dakikan var mı?"

İçgüdüsel olarak etrafıma bakınıp sorun olup olmadığını kontrol ettim. Günün erken saatlerinde Oakfield'ın görüntülerini Lordlara teslim etmiştim ve herkes sonuçlardan memnun görünüyordu.

"Ne istiyorsun Maddox?" Sırıtıyorum. "Kardeşimin sana verdiği yarayı kontrol edecek birini mi?"

"Hayır. Düşesimin tanıştığımız gece bana verdiğiyle eşleşiyor." Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor ve gömleğini kaldırarak ağır mürekkepli gövdesini ortaya çıkarıyor ve parmaklarını ince bir dikiş çizgisinin üzerinde gezdiriyor. "Pauly'nin sağlam bir eli var." Gömleği bırakıyor ve başını kesik fahişeye doğru eğiyor. "Maggie bana duyduğu bir söylentiden bahsediyordu. Forsyth civarında birkaç kız kaybolmuş."

Söyledikleri bir şeyler çağrıştırıyor ve aklıma Livingston'ın son PNZ toplantısında onay aldığı East End'e yapıştırılan el ilanları geliyor. Kız kardeşi Aralık ayından beri görülmemiş. "Ve?"

"*Ve* insanları kaçırmak gibi bir alışkanlığın olduğunu biliyoruz." Yüzündeki çatık kaşlardan, Ballsack denen çocuğu kastettiği kolayca anlaşılıyor. "Dişileri topluyor olma ihtimalin var mı?"

Ona sert bir bakış attım. "Sıfır. Ellerimiz Prensesimizle meşgul ve East End'deki her kız bir PNZ için bacaklarını açmaktan mutluluk duyar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Maskeli Balo'da onları geri çeviriyoruz."

Maddox gözlerini kısıyor ve bana değil ama *etrafıma* bakıyor ve başını sallıyor. "Mavi."

"Ne?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. Maggie'ye "İçinde bolca turuncu ve altın var ama ben ona inanıyorum," diyor ve Maggie de bunu ciddiye almış görünüyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, bir kaçıkla daha fazla konuşmakla ilgilenmiyorum ve arkamı dönmeye başlıyorum.

"Bekle!"

Dönüyorum ve Maggie'nin ayakta durduğunu görüyorum. Kirpikleri kalın, neredeyse tüy gibi ve yer değiştirdiğinde göbeğinde parlayan bir yüzük görüyorum. "Arkadaşımız Laura yaklaşık bir aydır kayıp. Görüştüğü adam da dahil olmak üzere kimse ondan haber alamadı. Endişeliyiz. Bu onun yapacağı bir şey değil ve etrafa daha fazla sormaya başladığımda, başka bölgelerde başka kızların da kaybolduğunu duydum. Sizin bölgenizdeki Livingston kızı gibi mi?"

Omuz silkerek cevap veriyorum, "El ilanlarını onayladık. Başka ne yapabileceğimden emin değilim."

"Sadece..." Gözleri parlıyor ve sikişiyor. Ağlıyor mu? "Gözünü dört aç, tamam mı?" Kolları vücudunu sarıyor ve kollarını ovuşturuyor. "İnsanlar -*kadınlar*- dışarıda korkmuş *hissediyor."*

Gözlerinin içine bakıyorum. "Prensler kadınlara zarar vermekle ilgilenmezler. Birini buluruz ve onu rahat ettiririz." Çenemi Maddox'a doğru salladım. "Ama bir şey çıkarsa Düklerinize haber veririm."

Nefes veriyor. "Teşekkür ederim."

Onu görmezden gelerek telefonuma bakıyorum. Toplantı çoktan başlamış olmalıydı ama hâlâ Harker yok. Kapı açıldığında, taç giyme olayını yeniden düşünmeye başladım bile.

Ama korkusuz danışmanımız Dusty, bu yolda yürüyen kişi. "İyi akşamlar," diyor sert sesiyle, başındaki beyzbol şapkasını düzeltiyor. Bizim mırıldanarak selamlamamız üzerine, ellerini kalçalarına dayayarak odanın ortasında dikiliyor. "Şey," diye söze başlıyor ve kaşlarını aşağıya doğru indirmiş halinden pek de mutlu olmadığı hissine kapılıyorum.

Aslında hiç de öyle değil.

"Korkarım bu gece bazı kötü haberlerle geldim, millet." Burada şapkasını çıkarır, nasırlı parmaklarını saçlarında gezdirir. Ve sonra yukarı bakar

Bana. "Az önce kampüs yönetimiyle telefonda görüştüm. Colby Harker'ın öldüğünü söylediğim için üzgünüm."

Odada katı bir sessizlik var, bir düzine göz bana kayıyor.

"Bu öğleden sonra oldu," diyor Dusty, kasketini göğsüne bastırarak. "Üzgünüm evlat. Tek bildiğim bu."

Göz kırpıyorum, sonunda anlıyorum. "O öldü."

Dusty ağır bir şekilde başını sallar. "Arkadaşın hakkında bir şeyler söylemek ister misin?"

"Harker benim dostum değil," diye karşı çıkıyorum ama sonunda kekeleyerek sessizliğe gömülüyorum.

Değildi.

O benim dostum *değildi.*

Dusty yanımdaki boş koltuğu işaret etmeden önce bana bakıyor. "Sen onun Prensisin, değil mi?"

S ö y l e m e şeklini sevmiyorum. Prensi. Sanki derneğimizdeki her erkekten ben s o r u m l u y m u ş u m gibi. Prens olmak bir varis yaratmaktır, liderlik etmek değil.

Ama öyle sayılır, değil mi?

Birden kendimi çok sıcak hissettim, koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. Harker pisliğin tekiydi. Şımarıktı ve kendi iyiliği için fazla azgındı ve lanet olsun, denedim. *Onu buraya ben getirdim* demek istiyorum. Onu Scratch'ten uzaklaştırdım ve ona bir ültimatom verdim. Ona yoksunlukla nasıl başa çıkacağını söyleyen bendim, çok zorlandığında ona ilaçları veren bendim.

"Kızı dokuz haftalık hamile," diyorum Kira'yı düşünerek. Onu gerçekten tanımıyorum. Şimdiye kadar onu çoğunlukla çok kolay hamile kalan bir sürtük olarak düşünmüştüm. Şimdi ise Harker'ın çocuğunu büyütecek olan kız o ve bunu tek başına yapacak. Kısaca, acaba bu artık onunla ilgilenmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Prensler. Ashby'ler.

"Tanrım," diye mırıldanıyor LDZ elemanlarından biri, başı titreyerek. "Ne lanet bir israf."

Harker grubun kaybettiği ilk kişi değil ve son kişi olacağından da şüpheliyim. Maggie "Sanki her iki haftada bir yenisi çıkıyor." diyor.

Derim gerilmiş gibi hissediyor ve gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Harker pisliğin tekiydi ama East End'liydi. Bizim adamımızdı. Kafamı kaldırıp Dusty'ye itiraf ediyorum, "Kimse bana söylemedi."

Gözlerindeki sertlik çoktan kayboldu. "Öyle bir izlenim edindim."

"Sanırım gitmeliyim," diye karar veriyorum, ayağa kalkıyorum. Boktan kahve fincanımı nereye koyacağımı düşünerek bir an geçiriyorum. "Görevimi yapacağım."

"Çocuk..." Dusty başlıyor.

Gözlerindeki endişeyi fark edince alay ediyorum. "Benim kullanmam konusunda endişelenmene gerek yok. Kullanamam." Dusty'nin etkilenmemiş bakışları karşısında açıklıyorum, "Hayır, gerçekten. Bu kurallara aykırı." Daha acı bir şekilde ekliyorum, "Tüm sorunlarımı çözerdi, ama söz konusu bile değil. Bir seçenek bile değil."

Maddox, "Eminim senin arkadaşın için de kurallara aykırıydı" diyor.

Ama ben daha cevap veremeden Dusty araya giriyor: "Bunca hafta geçmesine rağmen hâlâ Scratch'in tüm sorunlarınızın çözümü olduğunu söylüyorsunuz."

"Kesinlikle öyle," diyorum, tüm gözler üzerimdeyken gerginleşiyorum. Bilmiyorlar. Hiçbir fikirleri yok. Scratch bende olsaydı, hepsini yapabilirdim. Görüşmeleri. İş yükünü. Zindanda geçen uzun geceler, Pace yumruğunu bu hafta istihbarat topladığımız her neyse onun üzerine gömerken donuk gözleri ovuşturmak. Kardeşlerimi rahat bırakabilirim. Bütün finallerimi geçebilirim.

Prensesimi becerebilirim.

"Tanrım, evlat." Dusty iç çekerek şapkasını geri taktı. "Böyle düşünmeye devam edersen East End'in şuradaki küçük bölümü boş kalacak."

Ayrılmadan önce son gördüğüm şey, kaşlarına kazınmış hayal kırıklığı. Bu beni rahatsız etmiyor. Babamın hayal kırıklığını atlatmak, başka birini hayal kırıklığına uğratma endişesiyle harcayamayacağım kadar çok enerji gerektiriyor.

Ama rahatsız oldum.

Ben Harker'ın prensiydim ve bu bir bakıma beni sorumlu kılıyor.

Onunla daha fazla ilgilenmeliydim, temiz olduğundan emin olmalıydım ve ironi şu ki

Scratch'im olsaydı, belki bunu yapmak için bir parça zaman ayırabilirdim. Okul, baba, PNZ, East End, *yaratım*.

Başka bir şey için yer yok. Hayat için

değil.

Ölüm için değil.

Eve gittiğimde Pace'in odasını boş buldum.

Bu bir sürpriz değil. Charlie'yle şehir merkezinde olduğunu, yozlaşmış bir kongre üyesiyle ilgili bir sorunu araştırdığını zaten biliyorum.

Wicker'ın hâlâ pistte olduğunu biliyorum, gazete için baskı yapıyor. Babam Gentleman's Chamber'da bir şeylerle uğraşıyor ve Danner da dışarıda bir keten teslimatını denetliyor.

İçeri girerken kapıyı arkamdan kapatıyorum ve cebimden boş, steril numune kabını çıkarıyorum. Onu masanın üzerine bırakıp sandalyeye oturuyorum ve ortadaki monitörü açıyorum. Şu anda ön kapının bir görüntüsünü gösteriyor ve sunucu dizinini açmak için gereken tuşları hatırlamam bir anımı alıyor.

Ani bir ciyaklama iç çekmeme

neden oluyor. "*Güzel kuş,*" diyor

Effie.

"Pis kuş," diye mırıldanıyorum ve o da yankılıyor, "*Pis. Pis kuş. Pis lanet kuş.*"

"Uyuyor olman gerekmiyor mu?" Merak ediyorum, sinirleniyorum. Pace dışarı çıktığında genellikle kafesini örter.

Enerjik bir dizi tıkırtı ve mırıltı çıkardıktan sonra, "*Nazik.*" Dönüp ona bakıyorum, kelime Verity'nin sesine o kadar uygun bir tonda söylenmiş ki

sanki bir yerlerdeymiş gibi omurgam kaskatı kesiliyor.

yakınlarda, izliyorlar.

"Nazik mi?" Effie'ye sordum.

Küçük kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Nazik, *nazik,*" ve sonra Wicker'ın sesine geçiyor. "*Taşaklarımı em.*"

Teğet geçtiği konulardan birine girdiğini fark ederek nefes veriyorum. Pace'in kuşu olmasına rağmen tam bir ilgi orospusu. "Yatağına git," diyorum, yerdeki çarşafı bulup kafesini örtüyorum.

O sustuktan sonra dosyaları karıştırmaya, en son kayıtları aramaya geri dönüyorum.

Video çekildiğinde ve numune kabını yaklaştırdığımda adrenalin damarlarımda pompalanıyor. Bunun bir kısmı endişe, bir kısmı beklenti, ama çoğunlukla korku. Kendimi ekranda böyle görmek gerçeküstü bir şey. Yataktan fırlayanın ben olduğumu biliyorum. Wicker beni odadan çıkarıp koridorda ilerletirken, kalın ve karnıma çarpan sikim olduğunu biliyorum. Yürüyüşüm biraz bozuk, biraz fazla gevşek. Ama yara izli sırtımda hata yok.

Odasına uyurgezer gibi, amaçsızca ve dolambaçlı yollardan girdiğim ilk iki seferki gibi değil. Bu sefer sanki nereye gittiğimi biliyor gibiyim, köşeyi dönüyorum ve doğruca onun kapısına gidiyorum.

Zaten açık.

Pantolonumun fermuarını açarak, sıcak ama gevşek olan sikimi çıkarıyorum ve içine biraz canlılık katmak için elimden geleni yapıyorum. Aldığım tepki zayıf bir istek titreşimi, ama çoğunlukla hissettiğim şey *kıskançlık.*

Videoda kendimi kıskanıyorum. O muhteşem siki. Ekrandaki yatağına yaklaşma şeklimi, vahşi ve aç halimi. Verity uyanık, beline kadar örtüyle beni bekliyor ama ben izin beklemiyorum. Üzerine atılıyorum, çarşafları yırtıyorum, fildişi elbisesini beceriksizce - acımasızca - yırtıyorum. Her şey pervasız ve vahşi, inanılmaz derecede ilkel ve o bana karşı koyuyor. Bekleyişinden başka seçeneği olmadığını bildiğini anlayabiliyorum. Kavga... muhtemelen her şey kadar içgüdüsel. Ben üstünlüğü ele geçirene kadar ikimizin yatakta yuvarlanışını izliyorum. Onu nasıl kıstırdığımı, yaralı etimin altında kaslarımın nasıl esnediğini görüyorum.

güçlü uylukları. Bacaklarım dizlerini ayırırken parmaklarım bileklerini sıkıyor. Saldırı altında -saldırı- çünkü o anda sikimi bir silah olarak tanımlamaktan başka bir yol yok.

Onu kullanıyorum. *Zorla*. Sanki bir bölgeyi fethediyormuşum gibi amına giriyorum.

Sikimi elimde tutuyorum ve ona girişini hatırlamaya çalışıyorum. Sıkı mıydı? Sıkı olmalıydı. Benim için ıslanmış mıydı? Kendimi içeri zorlarken sıkıştı mı, yoksa amı beni hatırladı mı, içeri girmeme izin verdi mi?

Bu düşünce taşaklarımda ani bir karıncalanmaya neden oluyor, ama beni donduran şey daha sonra yaptığı şey.

Yukarı doğru geriliyor, dudakları çeneme değiyor ve konuşuyor.

Sözlerini duyamıyorum ama ağzının hareket ettiğini, kalçalarımla onu sıkıştırırken göz kapaklarının titrediğini ve aniden hareketsizleştiğini görüyorum. Parmaklarının saçlarımı taradığına, ellerinin yanlarımı okşadığına tanık oluyorum. Bir çiçek gibi açılıyor, beni içeri buyur ederken kalçaları yana düşüyor.

Kalçalarını oynatarak kıçımı kavrıyor ve kalçalarını yukarı doğru yuvarlayarak beni içine alıyor, ağır göz kapakları bana doğru kırpışıyor.

Sersemlemiş bir halde görüntümüze bakıyorum, sikim küçük ama güçlü bir seğirme yapıyor.

Yavaş bir düşkünlük anında yakalanmış, umutsuzca birbirine dolanmış iki aşık gibi görünüyoruz.

Ben öyle değilim, ben öyle sevişmem. Altımda bir kız varken, ona ellerimle, dilimle, sikimle hükmederim. Seks karmaşık bir cebirsel denklemdir ve ben tüm sınavları geçtim. Buraya dokun, orayı öp, verileri elde et, *x'in* değerini bul. Kızlar eskiden bunun için çıldırırdı - acımasızca analiz edilerek cinsel olarak tamamen yok edilme noktasına kadar. Bir zamanlar bunun için beni ararlardı, saçlarını savurur ya da kirpiklerini kırpıştırırlardı. Sonra bunun anlamsız olduğunu öğrendiler ve bunun yerine daha açık ve daha açık mesajlar alıyordum, açıkça onları becerip beceremeyeceğimi soruyorlardı.

Demek istediğim, ekrandaki bu adam ben olamam.

Başını çeviriyor, ağzı onunkini okşuyor ve öpüştüğümüzde Verity onu yönlendiren kişi oluyor. Dillerimiz yavaş ve tatlı bir şekilde birbirine dolanırken tükürüğün ağızlarımızın arasında parladığını görebiliyorum.

"Bana baktığından emin oldum."

Kan bacaklarımın arasına hücum ediyor, ısı sikime doğru yükseliyor. Bir elimle şaftı kavrıyorum, parmaklarım taşaklarımı çalıştırırken, diğer elimle okşayarak yukarı kaldırmaya çalışıyorum.

Gözlerimi ekrandan hiç ayırmadan Verity'nin beni yavaşça, nazikçe, tekrar tekrar öpmesini izliyorum. Ben de onu öpüyorum, şiş dudaklarını tatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Saldırganlığım azalıyor, bu kadın beni daha çok sevişmeye benzer bir şeyin içine çekiyor, kalçalarım sabit bir ritme kapılıyor.

Elim aynı telaşsız ritme kapılıyor.

Neredeyse ekrandaki adam onu boşa harcıyormuş gibi geliyor. Onu öğrenmeye çalışmıyor. Gözlem ya da test yok. Benim aklımın başımda olduğu yerde, bu adam tamamen kaybolmuş, garip, ilkel bir şekilde onun kalçalarının beşiğinde sallanıyor. Ben olsaydım -uyanık halim- onu baştan savma, bitkin bir hale gelene kadar becerirdim. İstedikleri şey bu. Bilinmek. Anlaşılmak. Çalıştırılmak.

Ama Verity başını geriye atmış, bedenlerimiz çarpışan dalgalar gibi buluşuyor ve tırnaklarının pazılarımda çukurlar açtığını görebildiğim kadar, hala orada olduklarını da hissedebiliyorum.

Saldırganlık tekrar başladığında boşalmak üzere olduğumu anlıyorum.

Yaralı sırtımdaki kaslar ben ona çarparken geriliyor ve esniyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Gözlemlerken aynı zamanda hayal ediyorum, sikimin o olgun, kaygan amcığın içinde nasıl şiştiğini. Ekranda, yüzümü elleriyle kavrıyor, ağzı kelimeleri oluşturuyor:

"Lagan, bana bak."

Bunu yaptığımda vücudum kasılıyor, içine pompalamaya başladığımda kıçım esniyor. Tatlı, bereketli amını tohumumun her damlasıyla dolduruyor, bakışlarımız tutuşurken rahim ağzının derinliklerine fırlatıyorum.

Yaratmak.

"Siktir," diye homurdanarak bardağa uzanıyorum. Yuvarlanıyor, devriliyor. "*Lanet olsun*!" Gözlerim ekrana sabitlenmiş, başka yere bakmaya korkuyorum ama sonra parmaklarım bardağın dudağını kavrıyor ve onu masanın altında tutuyorum, heyecandan titriyorum. Ardından gelen inilti, kabın içine almayı başardığım yetersiz miktardaki döl için çok fazla, ama yeterli.

Nefes veriyorum, arkama yaslanıyorum, aletim bir kez daha
sarkık ve zayıf. Bu yeterli olmalı.

Ben geldiğimde üzengideydi.

Onun çıplak bedenine bakarken duraklamak istesem de, akıcı bir şekilde lavaboya gidiyor ve metodik bir şekilde ellerimi yıkıyorum. Bunun rutini yatıştırıcı, sakinleştirici, köpükler ve sıcaklık. Bazen hep bir cerrah mı olmak istediğimi, yoksa sadece *onun olmamı* istediği şey mi olmak istediğimi hatırlamak zor oluyor. Diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, Prensesimin gergin bir şekilde esneyen ayak parmaklarına bakarken, neredeyse bunun bir çağrı olduğunu hissedebiliyorum. İyi olduğum, işe yarar bir şey.

Lateks eldiven kutusuna uzanarak kendimi onun çıplak, süt gibi kalçalarının arasına girmeye hazırlıyorum. Oda aynı. Parlak beyaz, paslanmaz çelik ve krom. Tıbbi sınıf ekipman ve aletler etrafımızda dikkatlice düzenlenmiş. Ama bana baktığında, o büyük yeşil gözler ve yumuşak pembe dudaklar, her şey farklı hissettiriyor.

Bu sabahki öpücüğü düşünüp duruyorum.

"Bu hafta bir değişiklik var mı?" Hayati değerlerini kaydettiğim panoyu elime alarak soruyorum.

Bir an için dudağını ısırıyor. "Yumurtluyor olabilirim."

Sayfayı çevirip takvime bakıyorum, üzerinde onun döngüsü ve yaratım takvimi var. "İmkansız."

Elini karnının üzerinde kavrıyor ve omuz silkiyor. "Bugün tuvalete gittiğimde biraz akıntı vardı."

Bir not alıyorum ve panoyu yanındaki masaya koyuyorum, sonunda gözlerimin onu içine çekmesine izin veriyorum. "Muhtemelen normal adet kanaması sonrası. Hatta belki de depozitomun kalıntılarıdır." Bakışlarım, kendimden bir parçayı ona bırakma düşüncesiyle onun merkezine kayıyor. Sonra bir parçadan *daha fazlasını bırakma düşüncesiyle* düz karnına doğru yükseliyor. "Diğer seçenek ise enfeksiyon. Sen ve Wicker havuzda seks yaptınız, ki bu son derece sağlıksız bir durum."

Kardeşimle seks yaptıklarından bahsedince yanakları pembeleşiyor. Ayrıntıları bildiğim için mi yoksa aralarında geçen ve kızarmasına neden olan bir şey mi var emin değilim.

Her iki durumda da eldivenlerimi ayarlıyorum. "Enfeksiyon olup olmadığını kontrol etmeliyim." "Enfeksiyon yok," diyor, uyluklarındaki tendonlar geriliyor. "I
iyi hissediyorum."

"Yine de." Karnına hafifçe bastırmadan önce ellerimi karnının üzerinde gezdirerek yaklaşıyorum. Soğuk, klinik dokunuşum karşısında irkilmeyi ne zaman bıraktığını hatırlamıyorum ama şimdi irkilmiyor. "Bir şey hissediyor musun? Herhangi bir hassasiyet?"

Tavana bakarak başını sallıyor. "Hayır."

Daha aşağı iniyorum, kalçalarının arasındaki yumuşak ete bastırıyorum. "Buraya ne dersin?"

İç çekiyor, parmakları karnının üst kısmında birbirine dolanıyor. "Ben iyiyim Lex."

Ama vücudunu incelerken, tanıdık bir endişe hissediyorum. Daha önce hiç başka bir bedenden sorumlu olmamıştım. Önümde bir kurban gibi uzanıyor, bacakları açık, gözleri kurnazca bakıyor ve parmaklarım dolaşmaya başladığında kendime bunun nedeni olduğunu söylüyorum. Sorumluluk. Bunun ağırlığı. Kalçasındaki bu morluk eski mi yoksa yeni mi? Kasıklarına sürtündüğümde, göbeği

Gıdıklandığı için mi yoksa rahatsız olduğu için mi mağara? Saçları uzuyor - daha kalın mı olmalı? Neden bu kadar sıcak? Ateşi var mı?

Ama ateşini ölçmek yerine parmaklarımın aşağıya doğru kaydığını, dolgun dudaklarını okşarken beynimin bulandığını fark ediyorum. Onu burada böyle görmek ve içinde neler olduğunu düşünmemek gittikçe zorlaşıyor.

Bebeğim şu anda onun içinde mi büyüyor?

"Tamam," diye mırıldanıyor, dudakları seğiriyor. "Şimdi sadece benimle dalga geçiyorsun." Yaptığı küçük kıvranış parmağımı daha aşağıya, girişini sıyırmaya zorluyor. Şaşkınlığımdan kurtulmak her zamankinden daha zor oluyor ve şırıngayı çıkarmak için cebime uzanıyorum.

Yutkunurken boğazı tıkırdıyor. "Bunu ne zaman aldın?" diye soruyor, yeşil gözleri içindeki sütlü sıvıya sabitlenmiş.

Avucumu uyluğunun iç kısmına bastırıyorum, kıvrımlarına bakarken başparmağım gergin tendona masaj yapıyor. "Yaklaşık yirmi dakika önce," diye açıklıyorum iki oktav düşmüş bir sesle.

Islanıyor.

Bana göz kırpıyor. "Oh."

Şırınga kolayca içeri kayıyor ve çevremde, dibine kadar sokarken ayak parmaklarının kıvrıldığını görebiliyorum. Bana bakmasını istememe gerek yok -haftalardır bakmıyordu- bu yüzden yeşil gözlerine baktığımda çoktan bana bakmaya başlamıştı.

Lagan, bana bak.

Pistona bastığımda nefesi yavaş bir nefesle genişliyor ve videoda kendimi onun içine boşalırken izlediğimde beni etkileyen o ilkel arzu dalgasının aynısını umuyorum.

Yine de gelmiyor.

Bebekler böyle yapılmaz. Varisler böyle doğmaz. Dün gece onun yatağında her ne olduysa... o sıcak ve kirliydi, soğuk ve steril değil. İnsandı. Uyurgezer olduğumda benimle ilgili olan şey de bu. Ben insan değilim.

Artık Lagan ya da Lex değilim. Ben sadece kendi temel içgüdülerime indirgenmiş bir kadını arayan bir adamım.

Ve *lanet olsun,* şu anda onun yerinde olmak istiyorum.

Boş şırıngayı bir kenara bırakarak, o tatlı dudakları ve pembe yanaklarıyla çıplak vücuduna bakıyorum. Üzerine eğilip bir avucumu dirseğinin yanındaki muayene masasına dayadığımda hareketsiz duruyor. Diğer elimin tersini alnına bastırıyorum, pembe yanağının üzerinden aşağıya doğru inmeden önce sıcaklığını içime çekiyorum.

Kendimi onun içine gömme dürtüsü çok şiddetli. Sadece amını değil, sıcak ve yumuşak tenini de. Karnının alt kısmındaki küçük boşluk. Dolgun, kadınsı göğüslerinin dolgunluğu. Verity Sinclaire kadınlığın vücut bulmuş hali ve bu düşünce içime bir yük treni gibi çarpıyor.

"İçinde bir bebek varken çok güzel görünüyorsun."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı, meme uçları depozitodan dolayı çoktan dikleşmişti. "Ben... yapardım?"

Dudaklarına bakıyorum, onu daha önce öptüğümü hatırlayarak alay ediyorum. "Yuvarlak ve ışıltılı, doğurganlığın simgesi," diye açıklıyorum parmak uçlarımı göğsüne doğru kaydırarak. "Göğüslerin çok dolgunlaşacak, areolaların daha da koyulaşacak. Kalçaların genişler, anatomin kendini doğuma hazırlar." Burun deliklerimden bir nefes çekiyorum, onun uyarılmışlığının kokusunu alıyorum. "Bu insanlığın bildiği en eski bilim."

Tekrar yukarı baktığımda gözleri daha ağır, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Yaratılış."

İp kopuyor ve ani, yaralayıcı bir öpücükle ağzını almak için aşağı atılıyorum.

Kaç kez yapmak istediğimi sayamıyorum bile. Onu muayene masamda, açık ve hazır halde tutmak tam bir işkenceydi. Öpücük ekrandaki kadar nazik değildi, elim onun sıcak, ağır göğsünü avuçlamak için aşağıya doğru sarsıldı. Ağzı sıcak, kaygan ve bir o kadar da çılgın. Göğsümün derinliklerinde bir kıpırtı uyandırıyor ama bu kızı istemek hiç sorun olmamıştı.

Öyle de oldu. Onu elde edememenin hayal kırıklığıyla uğraşmaktansa ondan uzak durmak daha kolaydı. Ama onu bu şekilde tatmak, *Tanrım,* bu hayal kırıklığına değer. Şimdi dudakları boyun eğiyor, dilim onu yutmak için içeri girdiğinde ağzıma bir inilti dökülüyor. Göğsü avucumun altında sıcak ve ağır, başparmağım çakıllı meme ucunun üzerinde geziniyor.

Ayakları üzengileri sallıyor, yumuşak kalçaları kalçalarımın etrafını sarıyor. "Lex," diye nefes alıyor, tırnakları karnımda geziniyor. "İzin ver," diyor tokamı çekiştirerek. "Bırak deneyeyim."

Nefes nefese, alnımı onunkine bastırmak için kendimi ayırıyorum.

Seks.

Uyanıkken içmeyeli o kadar da uzun zaman olmadı. Altı ay. Bilim departmanında birkaç gerçek inekle çalışıyorum ve bazıları hala bakir. Sekssiz altı ay hiçbir şey değil ve teknik olarak, daha dün gece yaptım. İki kere.

Peki neden bir amcığa girmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor?

"Lex?" diye fısıldıyor, gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Tamam mı?"

Sonunda, hayır diyemeyecek kadar güçsüzüm. Çok yorgunum. Yoksunluktan bıktım. Tek istediğim iyi hissetmek ve kemeri ilmeklerden çekip düğmeyi açarken elleri tam olarak böyle hissettiriyor. Başparmağıyla başının üzerinde gezinerek sikimi çıkardığında nefes veriyorum.

Beni bir sorumluluk haline getiren şey bu, biliyorum. Yumruklarımı muayene masasına dayayıp sikimi okşamasına izin vermemi sağlayan şey her neyse, beni Scratch'e bağlayan da aynı zayıflık. Bu benim ya unutuluşum ya da kurtuluşum olacak ve şu anda ikisini de kabul ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve hissetmeye çalışıyorum, eli sikimin tabanını kavrıyor, sert. *Çok sert*. Parmaklarımı onunkilerin üzerine koyup homurdanıyorum. "Daha yumuşak."

Kavrayışını gevşeterek karşılık veriyor, tabandan uca doğru yavaşça kayıyor.

Bir kan hücumu hissediyorum, bakışlarım onun kabaran göğsüne odaklanıyor. "Böyle mi?"

"Evet," diye kendimi tutmaya çalışıyorum. Bunun işe yaramayacağını biliyorum. Dikkat dağıtmak. İhtiyacım olan şey bu. "Söyle bana..." Dudaklarımı ıslatıyorum, gözleri hareketlere kayıyor. "Geceleri odana geldiğimde nasıl hissettiğini anlat bana."

Bana yavaşça, şaşkınlıkla göz kırpıyor ve beni dikkatle okşuyor. "İlk iki sefer çok korkutucuydu," diye itiraf ediyor, "ne bekleyeceğimi bilmiyordum - ya da açıkçası senin geleceğini bile. Ama dün gece Pace beni uyardı ve ben de daha hazırlıklı oldum." Hareketleri sabit ve kesin; taşaklarım o kadar büyük bir arzuyla ağrıyor ki ellerim masaya karşı yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Agresif geliyorsun. Vahşi. Saçların dökülmüş, gözlerin simsiyah ve cam gibi. Uyanık görünüyorsun ama aynı zamanda..." Başını eğerek bana bakıyor. "Ama aynı zamanda farklı görünüyorsun. Daha az... kontrollü. Ve beni becermeye çok ama çok odaklanmışsın."

Başparmağı sikimi çevreleyen çıkıntıyı okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ama bu sevişmekten daha fazlası," diyor ve gözlerinde bir endişe parıltısı var. O açıklayana kadar nedeninden emin değilim, "Sanki... beni hamile bırakmak istiyorsun. Tohumunu içime ekmek istiyorsun, kendi bebeğini."

Sikim aniden kalınlaşmaya başladığında keskin bir tıslamayla emiyorum, çenem bu düşünceyle geriliyor. Belki daha sonra bu konuda utanmayı düşünürüm, ama şu anda, dudaklarının dikişini yalamak için eğilip diline bir fısıltı itiyorum. "Ve hoşuna gitti mi?"

"Vücudum tepki veriyor," diyor, beni yalayarak, tüm vücudu beni aramak için eğiliyor. "Islanıyorum ve içimde bir sızı oluyor. İçime girmen için sabırsızlanıyorum."

"*Siktir*." Nefes nefese, aşağıya bakıyorum ve sikimin başının üzerinden berrak bir precum damlamasını ve ardından taşaklarıma kan pompalanmasını izliyorum. Başparmağı yapışkan sıvının üzerinde yuvarlanıyor ve sikim seğiriyor, patlamaya hazır. *Henüz değil.*

"Gerçekten istediğin bu mu?" Elimi karnının üzerinde düzleştirerek soruyorum. Tohumlarımın onun içinde büyüdüğü düşüncesi sıvı biriktiriyor,

hayvani bir sıcaklıkla omurgamın dibine kadar geldi. "Bebeğimi içinde istiyor musun?"

Yeşil gözleri benimkileri tutuyor, itiraf etmeden önce düşünmesi için bir saniye bile geçmiyor, "Her şeyden çok." Gözlerim yüzünde, yalan arıyor ama tek gördüğüm samimiyet. "Bazen yatakta yalnızken o büyük, süslü tavana bakarken ya da solaryumda toprağı kazarken bu fikri hayata geçirmeye çalışıyorum." Bu sefer beni biraz daha sert okşuyor ve ben de dişlerimi sıkarak masanın kenarını kavrıyorum. "Hamile olmanın, çocukla dolu olmanın, varisi taşımanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum."

Bunu yapan onun görüntüsü, şişmiş karnı. Kalçalarım yıldırım çarpmış gibi sallanıyor, döller Verity'nin yumruğunun sırtına fışkırıyor. "Siktir," diye inliyorum, içimde bir sürü duygu dalgalanıyor; serbest bırakılma, aşağılanma, panik. Panik galip geliyor ve "Boşa harcama!" diye bağırıyorum.

Parmaklarımla elindeki meniyi silerken Verity geriye düşüyor ve bacaklarını açıyor. Çılgınca, meniyi içeri itiyorum, alabildiğim kadar derine pompalıyorum. "Kalçalarını yukarıda tut! İçeri girmesi için bir şans ver."

Kız *sırılsıklam*.

"Delirdin mi?" diye soluyor, leğen kemiği kalkmış. "Yapmamalıydım-"

"Kızgın değilim," diye yalan söylüyorum, derin bir nefes alarak. Üç parmağım tohumumu onun sırılsıklam amına gömüyor ve tek düşünebildiğim, onu oraya koyanın benim sikim olması gerektiği. Neden bu kadar zor olmak zorunda? Benim parçalarım onun parçalarıyla birleşecek. Bu temel bir biyolojik zorunluluk. İçine koy, yumurtayı dölle.

Yüce İsa.

Bu öfke onun için değil. Kendimi geri çekip sikimi tekrar pantolonumun içine sokarken kendime bunu söylüyorum. "Çok iyiydin," diye kekeliyorum.

Ve eğer gözleri bu övgü karşısında parıldamıyorsa, dişlerini dudağına gömerken yanaklarına renk gelmiyorsa ne olayım. "Öyle mi?" Kaşlarımı çattığımda küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve dizlerini kapatıyor. "Yani... belki bir ara tekrar deneyebiliriz?"

"Belki," diye kabul ediyorum, duvardaki dispenserden birkaç kağıt havlu çekiyorum.

Belki. Eğer Verity'nin sikimi sertleştirmenin anahtarını bulduğu gerçeğiyle yüzleşebilirsem.

25

Verity

Tüm bunlarla ilgili en garip şey, bazen günün ortasında, işler gergin ve stresli olduğunda, canım bir şeyler çekiyor.

Pace'in siki için.

Huysuzca, "Bu işte iyisin Rosilocks," diye mırıldanıyor ve çeneme masaj yapıyor.

Aile yemeğinden eve döndükten birkaç dakika sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Pace: Gece yarısı.

Prenses: Orada

olacağım. Hayır. Senin

odan. Bu yeniydi.

Biyolojiyi anlıyorum. Cinsel çekiciliği. Şartlanmayı bile anlıyorum. Bu mudur yani? Bu adamlar beni onları istemeye mi şartlandırdı? Onları arzulamak için

kendi zevkimi bulabileyim diye mi? Öyle hissediyorum çünkü artık onların yanındayken bana bir şeyler oluyor.

Sadece kimyasal da değil.

Wicker için seks her zaman garip bir şekilde kavgaya benzer. Vücutlarımız tartışıyor. Sert ve hızlı, biraz nefes kesici ve beni her zaman ya bitkin ya da neşeli hissettiriyor. İkisinin arası hiç olmaz. Onunla da böyle; bir uçta ya da diğerinde, ayakları yere basan bir şey hissetme şansı yok.

Lex'te soğuk, tarafsız prosedür ile ilkel, agresif tutku arasında sürekli kafa karıştırıcı bir ikilik var. Bedenlerimiz tartışmıyor ve belki de en korkuncu bu. Onu bu şekilde, kaçınılmaz olarak temel bir seviyede ne kadar çok istediğim. İçimdeki kadın onun içindeki erkeği tanıyor ve *istiyor*.

Ama Pace.

Parmaklarını saçlarıma doluyor ve tutuşunu ağzıma yumuşak bir şekilde sokmak için kullanıyor. "İşte benim iyi kızım."

Tempo beni akılsız yapıyor.

Onunlayken böyle düşünmeme gerek yok, çünkü bana ne yapacağımı o söyleyecek. Sadece birkaç hafta önce böyle bir düşünce beni öfkelendirir ve meydan okurdu. Şimdi, meydan okumamın en uygun olduğu yeri öğrenmeye başlıyorum.

Burada değil.

Pace'in tadı dilimde tuzluyken, parmak uçlarını kafa derimde hissederken, dilim sikinin başında gezinirken yumuşak iç çekişinin sesini duyarken değil. Kendimi tamamen zevk almaya bıraktığım tek zaman bu. Lex ile hissettiğim sorumluluk duygusu ve Wicker ile itme ve çekme dürtüsü, Pace ile birlikteyken yerini başka bir şeye bırakıyor. Bu kaçınılmazlık. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Ne eksik ne fazla.

Pace ilk kez bu şekilde odamda, yatağımda. Açıklanamaz bir şekilde, iki saatten fazla bir süredir bu şekilde olmamıza rağmen, hala dışarıdan yeni gelmiş gibi görünüyor. Tamamen giyinmiş, hala

Ayakkabıları, kapüşonu yukarı çekilmiş. Koyu renk kot pantolonu bile zar zor indirilmiş, aleti sanki kıyafetin bir parçasıymış gibi açık fermuardan dışarı fırlıyor. Buraya ilk geldiğinde sıkıntılı görünüyordu, bana kıyafetlerimi çıkarmamı ve yatağa uzanmamı emretti. Yine de bir kolunu bükmüş, şakağını yumruğuna dayamış ve diğer eli çenemde aşağı yukarı gezinirken son derece rahat görünüyor.

"Beni yaklaştır," diyor bana, göz kapakları ağırlaşarak.

Geldiğinden beri pasif bir şekilde emiyorum, hatta bir keresinde başımı onun kalçasına yaslayarak uyuyakalmıştım. Bu anlarda rahatlatıcı bir şey var. Sessiz bir sakinlik. Ama Pace ile bu asla sürmez.

Dizlerimin üzerinde yükselip taktik değiştiriyorum, ellerimi hayalet gibi taşaklarının üzerinde gezdiriyor ve şaftını çekiştiriyorum. *Bu* siki hepsinden daha iyi tanıyorum. Her damarını, ipeksi pürüzsüzlükteki şaftının her santimini, kasık kıllarının tam dokusunu. Kalçaları kalkıyor, ağzımı kovalıyor ve ben onu yakalamasına izin veriyorum, parmakları hareketlerimi kontrol etmek için saçlarımın etrafında dönüyor. Aleti kalınlaşıp dudaklarımın arasında büyüdüğünde, dilimi yüzeyini kaplamak için kullanıyorum - her santimini tatmak için.

Ne kadar ıslandığımı fark ettim.

"Perşembe günleri gittiğinizde ne oluyor?" diye soruyor aniden.

Başımı kaldırıyorum, horoz hâlâ ağzımda, gerçekten durup cevap vermemi isteyip istemediğinden emin değilim. Kapüşonu üstümüzdeki lambanın ışığını engellediği için yüzü taş gibi gölgeli, deşifre edilmesi imkânsız.

Çenemi tutuyor ve başparmağıyla

açıyor. Bir onay.

Fazla ileri gitmiyorum, cevap verirken ucunu alt dudağıma dayıyorum. "Aile Yemeği'ne gidiyorum." Bir kaşını kaldırarak daha fazlasına ihtiyacı olduğunu belirtiyor. "Bu bir gelenek. Erkekler Fury'den önce karbonhidrat yüklemesi yapar. Kızlar giyinip süslenir ve yemeği hazırlar." Omuz silkiyorum. "Eğlenceli. Tanıdık."

Aletinin tabanını kavrıyor ve başını dudağımın üzerine sürtüyor. "Bizim aile yemeklerine hiç benzemiyor."

Ashby ile mi? Hayır, sanmıyorum.

"Yani yiyorsun," diyor, tükürük ve tuzlu prekumu dudaklarıma parlatıcı gibi sürmeye devam ederek. "Sonra ne olacak? Maddox aya karşı ulurken Bruin ve Perilini'nin birbirlerine mastürbasyon yapmasını mı izleyeceksin?"

Dükleri içgüdüsel olarak savunmak için kaşlarımı çatıyorum. Ashby kardeşlerin birbirleriyle herhangi bir kişisel sınırı yokmuş gibi görünen kişiler olduğu hakkında kolayca yapılabilecek sivri bir yorum var.

Ben öyle bir yorum yapmıyorum.

Onun yerine ağzımla sikini dürtmeye odaklanıyorum. "Bazen çocuklar daha sonra bir toplantı yapıyor. Bilmiyorum. Kızlar genellikle temizlik yapıyor ya da maçlara hazırlanıyor."

Koyu renk gözleri, dudağıma hafifçe vururken sikini takip ediyor. "Şimdi geri dönmek tuhaf değil mi?" diye soruyor, gözleri benimkilere kayıyor. Sertleşiyorlar. "Herkes senin bir hain olduğunu biliyorken?"

Aniden, parlayan bir şamandıra gibi bir farkındalık

yüzeye çıkıyor. Beni yemliyor.

Onu eşit tutmaya çalışırsam daha kolay olacağını biliyorum, bu yüzden ucunu yakalayarak yalıyorum. "Karmaşık değilmiş ya da bu konuda kızgın olan birkaç kişi yokmuş gibi davranmayacağım." Annem de dahil. "Ama tek bildiğim bu. Ben böyle yetiştirildim."

"Sanırım güvenemeyecekleri insanları barındırmaya alışkınlar," diye düşünüyor, kalçaları sallanıyor. Aleti ıslak bir şekilde yanağıma değiyor "Ne de olsa bir Lucia getirdiler."

"Bu kesinlikle bir alışma süreciydi," diye itiraf ediyorum, midemin endişeyle gerildiğini hissederek. Kızgın görünmüyor. Henüz değil. Ama kızmak için bir neden arıyor gibi görünüyor. "Ve Dükler ve Düşesleri için koşullar farklıydı." Nick Bruin Lavinia'yı istiyordu. Onun için savaştı. Benim Prensler'le yaptığım gibi, Dükler'e açık bir sığır çağrısından sonra çekilmedi.

Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve göğsüme uzanarak meme ucunu cimcikliyor. "Ben olsam ona güvenmezdim. Bir kez yılan olan her zaman yılandır. Lucia kanı zehirdir. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin."

Cevap vermiyorum. Dükler, West End, *Lavinia,* hepsi Pace'in paranoyasını körükleyen türden şeyler. Onun yerine eğilip sikinin başını yalıyorum, ucundaki tuzlu sıvının tadına bakıyorum. Ağzımı açıp onu emiyorum, aradığını bildiğim rahatlığı sağlamayı umuyorum.

Ne yazık ki hayır. "Buna söyleyecek bir şeyin yok mu Rosi?"

Çekerken iç geçiriyorum, pişman olacağımı şimdiden biliyorum. "Bir insanın muhtemelen kendisine verilen isimden ya da onu oluşturan DNA'dan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim." Kaşlarımı çatarak ekliyorum: "Bunu anlayabilecek biri varsa o da sen ve kardeşlerin olmalısınız."

Gözleri, omurgamın sertleşmesine neden olan sıcak ve şiddetli bir şekilde parlıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey," demek için acele ediyorum. "Sadece aile bazen yaptığımız şeydir
o."

"Peki senin ailen kim, Prenses?" diye alay ediyor. Her ne girişimde bulunduysam
Onu yatıştırmak için yapılanlar çok geç oluyor ve dizlerinin üzerine kalkarak kafatasımın dibindeki saçlarımı tutuyor.

Sözsüzce beni yukarı çekti.

Bileğinden tutarak, "Hızlan!" diye bağırdım.

"Yılanlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyor, nefesi sıcak, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Yuvalarda yaşarlar. Bu yüzden mi oraya gidip duruyorsun Rosilocks? Bir yılanla sürünmek için mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Başım ve boynum eğik, saçımı çekmesini engellemeye çalışıyorum. "Lavinia'yı çok az tanıyorum! O bir Kraliyet mensubu ve ben de *sadece* bir fahişeydim."

Bir hamleyle beni serbest bırakıyor ve yataktan fırlatıyor. Beceriksiz bir yığın halinde yere düşüyorum ve ona bunu yaşattığım için içten içe kendimi azarlıyorum. Öyle görünüyor ki

Ashby kardeşler ile bir model. Kötü bir gün geçiriyorlar ve bunun bedelini benim ödemem gerektiğine karar veriyorlar.

Üstümde beliriyor, sikine sert bir vuruş yaparken burun delikleri açılıyor. Daha önce sert idiyse bile şimdi çelik gibi, hırlayarak "Kanıtla. Lanet kelimeleri söyle."

Ne istediğini çok iyi bildiğim için donup kalıyorum. Reddedeceğimi bile bile bunu benden isteyeli uzun zaman olmuştu. Tekrar sormasını bekliyor, vereceğim cevaba kendimi hazırlıyordum. Reddetmek dilimin ucunda, ama onun obsidyen gözlerine baktığımda tek düşünebildiğim itaat etmek.

Dudaklarımı ıslatarak bakışlarını tutuyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyorum, göğsümdeki bir şeyin bu yalan karşısında gergin ve endişeli bir düğüm haline geldiğini hissederek. "Ben... bebeğini içimde istiyorum."

Bir keresinde bana ciddi olmak zorunda olmadığımı söylemişti, ben de değilim. Onun için mesele samimiyet değil. Kazanmakla ilgili. Fethedilmiş ısrar. İlkelerimden vazgeçecek kadar alçalacağımı bilmek, sadece rol yapmak için bile olsa. Bu boyun eğmekle ilgili.

Ve gözleri bu ses karşısında parlak, sıcak bir memnuniyetle parlıyor. "Göster bana," diyor alçak, sert bir sesle. "Prensinin tohumunu ne kadar istediğini göster bana."

Yavaşça yaklaşıyorum, dizlerim halının üzerinde ona doğru ilerliyor ve ona uzanıp taşaklarını avucumun içine alıyorum. Sıkıyorum, bir tıslama çıkıyor. Parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve yüzümü yaklaştırıyor. Ağzımı açıp pürüzsüz, şişmiş tepesini avuçluyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, başımı sıkıca tutarken içinden bir titreme geçiyor. "Bunu istediğini biliyordum Rosi." Öğürmemeye çalışarak onu daha derine götürüyorum, dilimi hassas alt tarafın üzerinde düzleştiriyorum. Vücudunun etrafına uzanarak tırnaklarımı kıçının yanaklarına geçiriyorum, bana verdiği kadar ona da acı veriyorum. Pace ile sonunda böyle olacak. Manipülatif ve sert. Açgözlü ve paranoyak. Ruh hali değişimleri ve destansı orgazmlar.

Eliyle çenemi yukarı kaldırıyor ve şeytani bir tanrı gibi bana bakıyor. "Ağzını sikeceğim," diyor, "sonra amına boşalacağım, seni o kadar çok tohumumla dolduracağım ki, bir bebek yapmamasının hiçbir yolu yok."

Eliyle sikini iki kez okşayarak çekip çıkarıyor, sonra sert bir hamleyle tekrar sokuyor. Daha kalın, daha sert ve onu eskisinden daha derine alıyorum, boğazımdaki ağrıdan irkiliyorum.

"İşte bu bir kız," diyor, hızını artırarak. Tırnaklarımı daha derine batırıyorum, kendimi ona sabitliyorum ve o nefes nefese, uğursuz bir kahkaha atıyor. "Seni pis kız."

Dilimi ve dişlerimi kullanarak onu kızdırıyorum, hassas yarığının üzerinde uzun yalamalar yapıyorum. Görevdeki bir adam gibi dudaklarıma yapışıyor. Sanırım öyle biri. Ama görevi ne? Beni korkutmak mı? Beni kırmak mı? Yoksa amacımız aynı mı? Beni nakavt etmek.

Tekrar tekrar içine pompalıyor ve ben onun içinde kaybolduğunu hissediyorum. Altında diz çökmüş, onu memnun ediyormuşum gibi hissediyorum. Bunu bana bakarken gözlerinin cam gibi puslu oluşunda, yüzünü gölgeleyen kapüşonunda görüyorum. Her itişte karnının gerilmesinde görüyorum. Aletinin kalınlaşmasında, yumruklarının saçlarımda sıkıca, *acı verici bir şekilde kenetlenmesinde* hissediyorum.

"Kahretsin," diyor, omurgası dikleşiyor. Dilime değen ilk sıcak fışkırma beklenmedikti - tıpkı gözlerindeki panik parıltısı kadar. İkinci sıcak meni fışkırması beni harekete geçirdi ve onu şaftından yakaladım
-Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi ama beni çoktan kollarımdan tutup yerden kaldırdı ve devasa yatağın üzerine fırlattı.

"Sakın," diye homurdanarak bacaklarımı ayırıyor, "yut şunu." Dölünün kalın bir şeridi klitorisime inerken gözlerindeki bakış vahşi ve aceleci, ama hemen üzerime binip içime giriyor. Kayganlığımız orada birbirine karışıyor, girişini kaygan ve sıcak hale getiriyor, horozunun her şişman santimi içime doğru kayıyor. Hem yatağın üzerinde hem de başka bir dünyaya itiliyorum, o kadar sıcak ki

Bana duyduğu ihtiyaçtan, salıverilmeyle seğiren sikinin hissinden o kadar etkilendim ki.

O geldiğinde Pace dönüşüyor.

Çenesi daha da geriliyor, kaşları sessiz bir ıstırapla birbirine çarpıyor ve ben onun içimde nabız gibi attığını hissediyorum. Bazen, şimdi olduğu gibi, başını çeviriyor, sıkılmış gözlerle başka tarafa bakıyor. "Lanet olsun, Verity." Olabildiğince derine inmiş olsa da kalçaları sanki daha derine inebilmeyi istiyormuş gibi benimkilere doğru küçük, akılsız dürtüklemeler yapıyor ve sonunda gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde gözleri coşkuyla parlıyor.

"Ver onu bana," diyor, ağzını benimkine yapıştırmak için eğilerek.

İsteksizce, dölünü dudaklarımın bir kısmına topluyorum ve sıcak, bekleyen ağzına itiyorum. Pace onu dilimden emerken, siki içime bir başka sıcak döl dalgası boşaltıyor. İçime ne kadar döl akıttığı düşüncesi artık o kadar da garip değil. Bir şey varsa, neredeyse belli bir anlam ifade etmeye başlıyor.

Pace çok fazla şeyi kilit altında tutuyor.

Eli aramıza girip klitorisimi bulduğunda ve etrafında döndürdüğünde, kafam karıştı. Kayboldum. Şüphelendim. Ve sonra, teslim olduğumu hatırladım.

Kelimeleri söyledim.

Benimle bakışlarını kilitleyen Pace, beni acımasızca, vahşice sınıra getiriyor. Sızlanıp arkamı döndüğümde bile beni geri çekiyor, siki yeni bir mermiyle daha seğiriyor.

Bu yüzden olsa gerek, içimde nükleer bir bomba gibi patlıyor, ağzım şok olmuş bir çığlık atarak açılıyor ve kendimden geçiyorum.

Ben tekrar aşağı süzüldükten sonra bile, o hala tohumunun son kısmını içine pompalıyor.

Yuvarlanarak bacaklarımın arasında hareket ediyor, dışarı damlayan meniyi topluyor ve tekrar içeri itiyor. O d a k l a n m ı ş ve niyetli, sadece tatmin olduğunda duruyor. Kıvrımlarımı açtığında bile şaşırmıyorum,

dudaklarını büzüyor ve tükürüyor. Ona ağzımdan verdiğim şeyi girişime doğru hedefliyor, irkildiğimde kalçalarımı sertçe sıkıyor.

Bana bakarak iki parmağıyla içeri itiyor. "Bir gün ağzına o kadar sert boşalacağım ki dişlerin takırdayacak, Rosi." Kukumun üzerine bir damla daha boşalıyor ve tükürüyor. "Ama henüz değil."

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, böyle bir hareket benim için aşağılanmanın zirvesi olurdu.

Şimdi, orada öylece

yatıyorum, kemiksiz. İtaatkar.

Elini cebine atıp yabancı ve metalik bir şey çıkardığında gözlerimi kırpıştırıyorum. *Altın*. "Kıpırdama," diye sessizce emrediyor, sikini vücudumdan yavaşça kaydırmaya başlarken hala açık kalçalarımın arasında diz çöküyor.

Garip, küçük, alevli nesneyi yakınıma iterken giriş yerimde hafif bir baskı hissediyorum, karanlık gözleri bağlandığımız yere sabitlenmiş.

Gerildiğimde irkildim. "Bu da ne?"

Kalçalarımı geniş tutarak ayağa kalktığımda beni tekrar aşağı itiyor. "Bu bir tıkaç." Bunun ne anlama geldiğini soramadan hızla harekete geçiyor. Pace'in benden çıkışındaki kayıp yerini ani, kalın bir dolgunluğa bırakıyor, nesne içime yerleşiyor.

Sızlanıyorum, ona karşı itiyorum. "Bir ne?"

Bacaklarımı açık tutuyor, onları kapatmak için verdiğim mücadeleye aldırmadan. "Boşalmamı içinde tutmak için," diye açıklıyor, etrafında çırpınışımı izlerken gözlerine o sersemlemiş azgınlığın bir kısmı geri dönüyor. "Birimiz onu çıkarana kadar içinde tutacaksın."

"Ama-" Aniden beni kalçalarımdan tutup yatağın üstüne sürüklüyor ve yastıkların üzerine yatırıyor. Metodik bir şekilde soyunurken kalbim küt küt atıyor, hem orgazmdan hem de vajinamdaki tuhaf histen, vücudumu zar zor kendim gibi hissetme hissine ek olarak.

O yerleşene kadar, elleri karnımın üzerinde, güçlü ve geniş, ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiyorum.

"Hissedebiliyor musun?" diye soruyor, parmaklarını kasık kemiğimin hemen üzerinde gezdirerek. "Bütün döllerimi orada hissedebiliyor musun?"

Rahatsızca yer değiştirerek zayıf bir "Evet" ile cevap veriyorum. Bu kaygan, kaçınılmaz bir dolgunluk, bedenim onu dışarı itme dürtüsüyle dolu.

Uzun bir aradan sonra, "Sana bu yataktan bahseden oldu mu?" diye sordu.

Başımı sallıyorum, fişi çekip çıkarma içgüdüsüne karşı zor nefes alıyorum. "Hayır."

Pace mırıldanıyor. "İyi şans getirdiği düşünülür. İlk Prenses'in gebe kaldığı yer."

Başımı arkaya eğip üstümüzdeki yatak başlığına bakıyorum. Daha önce hiç düşünmemiştim ama *lanet olsun,* bu yatak muhtemelen çok boktan şeyler görmüş.

Pace başının üzerinden uzanarak gözlerimi belirgin pazularına çekiyor ve parmaklarını yatak başlığının ortasındaki oymalı, mücevherli taç boyunca gezdiriyor. "Bu mücevherlerin her biri bir hamileliğe işaret ediyor."

Gözlerim ön kolundaki dövmelere kayıyor. "Bir çetele."

Gülüyor ve elini tekrar karnıma koyuyor, bitmiş aleti kalçasının üzerine düşmüş. "Evet, işe yarıyor. Babam skor tutmayı çok seviyor. Seni buraya daha önce getirmeliydim," diyor elini bacaklarımın arasına sokarak. İki parmağıyla tıkacın tabanını küçük, test edici bir şekilde dürtüyor. "Depozitoyu güvence altına almak için buranın şansını kullandım."

Göğsümde bir sızı hissederek tıka basa doldurulma hissine karşı kıpırdanıyorum. Pace'e daha önce de yalan söylemiştim. Yaratılışın gerçekleşmesi için garip bir arzu varsa, Pace'in bir çocuk için isteyeceğim bir baba olmadığı bilgisi bunu yalanlıyor. O dengesiz. Şiddet yanlısı. Bağımlı. Eğer bir çocuğu olsaydı, muhtemelen onu bir yere kilitler, dünyadan uzak tutar ve paranoyasının onu ele geçirmesine izin verirdi.

Tıpkı Effie gibi.

"Pace." Yutkunarak, "Ne zaman çıkarabilirim?" diye merak ediyorum.

Avuç içi karnımı ovmayı bırakıyor, sadece uzanıp kalçamın etrafında kıvrılıyor ve beni vücudunun beşiğine inanılmaz derecede yaklaştırıyor. "Bir dahaki sefere seni becerdiğimde," diye cevap veriyor, sesi sert.

"Sonra ne olacak?"

"O zaman geri koyarım." Parmağı çeneme dokunuyor ve bakışlarımı onunkine çekiyor. "Her damlam senin için, Verity."

Başka bir zaman ve mekânda bu sözler belki romantik gelebilirdi ama burada, onun soğuk bakışları üzerimdeyken ve bedenime girmişken? Onları oldukları gibi duyuyorum; bir tehdit.

"BUNU YAPTIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER," diyorum Stella'ya bakarak. Küf ve yağ kokan boktan eski bir Honda'nın içindeyiz. Her tümsek sarsıcı, bana Pace'in salınımını hala içinde hapseden tapayı hatırlatıyor. Yine de Prenslerin kullandığı lüks araçlardan çok daha tanıdık geliyor. "Dün gece spor salonunda bir şey unuttuğumu fark ettim ve kayıp eşya kutusuna atılmadan önce onu almak istedim."

"Elbette, Prenses." Elleri direksiyonu kavrıyor, gülümsemesi her zamanki gibi güneşli. "Her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Stella'dan beni spor salonuna geri götürmesini istediğimde gözünü bile kırpmamıştı. Refakatçi olmadan serbestçe dolaşmama izin verilmiyor, ama Stella bu tanıma yeterince uyuyor gibi görünüyor, çünkü kimse gözünü kırpmadı.

Pace'in bu sabah yatağımda uyurken uzun, kıvrak vücudunun yatağıma uzanışını hatırladıkça hâlâ ürperiyorum. Orada uyuyakalmıştık ve o sadece bir kez tıkacı içimden çıkarmış, arkamdan kıvrılıp onu deliğimden çıkarırken beni uykumdan uyandırmış ve yerine sert sikini koymuştu. İkinci depozitosunu o kadar yavaş yapmıştı ki, ben sadece

Koyu kahverengi teninin parıltılarını ve ne zaman gerçek bir itiş yapmaya tenezzül etse itilip kakılmanın belirsiz hissini hatırlıyorum. Saatler sonra uyandığımda, tıkaç geri gelmişti.

Onu uyandırmaktan korktuğum için oradan parmak uçlarımda çıkmak zorunda kalışım hem eski hem de yeniydi.

Daha önce hiç benim önümde uyumamıştı.

"Dönmen gerek-" diye başlıyorum, ama flaşörleri çoktan yanmış ve yönsüz bir şekilde dönüş yapıyor. "Oh, kestirme yolu biliyor musun?"

Stella bana doğru ışıltılı bir gülümseme gönderiyor. "Oh, evet! Kız kardeşim gösterdi. Forsyth'i dizlerinin arkası gibi bilir. Aslında bazen beni Furies'e götürürdü."

Bu gece bir tane var ama başlamadan çok önce girip çıkmayı planlıyorum. Böyle gelmem aptalca ama dün gece Pace'le olanlardan sonra bir şeyler yapmalıyım.

Duke bölgesinin derinliklerine indikçe dizlerim zıplıyor. Ellerim kalçalarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Honda'nın havalandırma delikleri zar zor ısınıyor ama yine de ensemde bir ter sızıntısı hissediyorum.

Stella şöyle bir bakıyor. "Prenses, sizi bir tavşandan daha fazla endişelendiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Bu genellikle bana daha uygun."

Gergin bir nefes veriyorum, saat kulesi yaklaşırken pencereden dışarıyı izliyorum. "Telefonumu evde unutmuşum. Bu çok garip." Telefonum ve saatim yastığımın altında. Aniden itiraf ettim. "Danner'a Sevgililer Günü partisi için davetiye almak üzere kırtasiyeye gideceğimizi söyledim ve burası o mağaza *değil.* Eğer öğrenirlerse-"

"Yapmayacaklar." Cevabı neşeli ve neredeyse onun hakkında daha az düşünmeme neden olacak bir kesinlik dolu.

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıkıyorum. "Bu adamlar-"

"Onlar Kraliyet ailesi. Gerçek bir cinayetten paçayı sıyırırlar. Biliyorum." Bana sıkı ve neşesiz bir gülümseme verdi. "Seni içeri sokup çıkaracağım. Sen o küçük güzel kafanı yorma."

Arka kapıya yanaşıyoruz ve biri çoktan orada bekliyor. Bir adam. Başını eğmiş, dudaklarından sigara sarkıyor.

Ballsack.

Kafasını kaldırıp baktığında arabanın geldiğini görünce şaşırmış gibi görünmüyor. İçindeki insanlara da şaşırmış görünmüyor. "Sen- sen..." Onunla sigarasının korunu söndürmeye çalışan Ballsack'in arasına bakıyorum. "Neyi kaçırıyorum?"

Stella gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Eugene'in Prensler tarafından alındığı zamanı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Eugene kim?"

Ballsack'a işaret ediyor, o da el sallıyor. Zihnim Ballsack'in gerçek bir adı olduğu ve Stella'nın onu tanıdığı gerçeğini kavramaya çalışıyor. Bunu çabucak atlatıyorum.

"Evet, Prensler tarafından yakalandıktan sonra onu gördüğümü hatırlıyorum. Ne olmuş ona?"

Sırıtışı hınzırca bir eğime dönüşüyor. "Beni içeri sokarken yakalandı."

"East End'e mi? Neden?" Ama yavaş yavaş her şey yerine oturuyor, çenem

gevşeklik. Bunların hepsi daha büyük bir planın parçası. Stella ve Ballsack'ın East End'e girişleri maskeli balo ve benim tahta çıkışımla aynı zamana denk geliyor. Stella'yı *benim* için kaçırdı ve bunu yapabilecek tek kişi.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, sırtımı dikleştiriyorum.

"*Tanrım.* Arkanı dön. Şimdi!" İrkilerek ara sokağı taramaya

başladı. "Ne oldu? Neden?"

"Çünkü seni tehlikeye atıyorum." Hepimizi tehlikeye atıyorum.

Ne düşünüyordum ki?

Gözlerindeki panik bir homurtuyla açığa çıkıyor. "Bunun için kayıt yaptırdım, Prenses. Benim için endişelenmenize gerek yok." Üniformasının eteğini yukarı çekerek kalçasına bağlı bir tabancayı ortaya çıkardı. "Ben hazırlıklıyım."

Silaha bakakaldım. "Tanrım."

İç çekerek, "Korktuğunu anlıyorum ama acele etmemiz gerekiyor. Bu

işler, yarım yamalak insanlar pusuda beklerken

çok uzun süre ara sokaklarda." Kapıyı açmaya başladı ama ben kolundan tuttum.

"İçeri girmiyorsun," diye ısrar ediyorum, sesim tartışmaya yer bırakmıyor. "Burada kal. Kapıları kilitle. Sadece bir dakika sürecek."

Gözlerimi arıyor. "Emin misin?"

Kolunu bırakarak, "Burası benim evim Stella. Burada Forsyth'in her yerinden daha güvendeyim." Ama deliğim zaten yeterince derin ve onu daha fazla içine çekmeyeceğim.

Arabadan iniyorum ve hâlâ kapıyı açık tutan Ballsack'e yaklaşıyorum.

"Ciddi misin, *Eugene*?"

Gerçek adının kullanılmasıyla gözleri açılır. "Üzgünüm, Ver. Gizlilik yemini ettim. Bir tören ve her şey vardı. Yani... bir grup güzel kızın beni sarhoş etmesinden ibaretti ama inanın bana her şey çok resmiydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Geleceğimi biliyor mu?" Başını sallıyor. "Salonda."

İçimi çekiyorum ve omzumun üzerinden paslı küçük arabaya bakıyorum. "Ona göz kulak olur musun? Sadece bir dakika sürecek."

Bana Stella'nınkine çok benzeyen, çarpık ve kurnaz bir sırıtış atıyor. "Tamamdır, Prenses."

Neden burada olduğumu hatırlamaya çalışarak koridorda ilerliyor ve salona giriyorum; duvardaki posterler ya da ortaokuldayken buralarda dolaşırken yaşadığım anılar dikkatimi dağıtmamaya kararlıyım.

Oraya gittiğimde Lavinia bekliyordu. Tek başına.

"Hey," diyor ayağa fırlayarak. "Neler oluyor? Neden buradasın?"

Yeni öğrendiğim şey için onu patlatmak istiyorum. Kendimi kaybetmek gibi.

Sarayda benimle birlikte biri mi var? Ve kimse bir şey söylemedi mi?

Derin, sakin bir nefes alıyorum.

"Resmi olarak mı?" Kayıp eşya kutusundan payetli bir tanga çıkararak söylüyorum. "Bunu dün gece unutmuşum." Kaşlarını birleştirerek tangaya bakıyor ve ben de ekliyorum, "Gayri resmi olarak, sanırım sıçıp batırdım."

"Açıkla," diyor makyaj sandalyelerinden birine otururken. Karşısındakini işaret ederek ben otururken dikkatle izliyor.

Derin bir nefes daha alarak, "Dün gece ben... Pace *ile* birlikteyken, bana tüm bu soruları soruyordu," diyorum.

Başını eğiyor. "Ne tür sorular?" "Aile

yemeği ve senin hakkında."

Kaşları havaya kalktı. "Ben mi? Özellikle mi?"

Ellerime bakıyorum. "Senin bir hain olduğunu düşünüyor. Yani, *benim de hain olduğumu* düşünüyor, yani bu onun için oldukça yıpratıcı bir durum, ama bilmiyorum. Bir türlü peşini bırakmıyor." Yukarı bakarak itiraf ediyorum, "Beni korkuttu."

Arkasına yaslanıp düşünüyor. "Pace hapisten yeni çıktı,

değil mi?" "Evet."

Başını sallıyor. "Muhtemelen bu yüzden bu kadar paranoyak. Kontlarda bunu her zaman gördüm." Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyor. "Hapishanede birkaç gün geçirdikten sonra fena halde tedirgin olurlardı."

Pace'in gergin olduğu kesin ama hapse girmeden önce de gergin biriydi. Bunu şahsen biliyorum. "Kontlar muhtemelen yoksunluk çekiyorlardı, bu yüzden bu kadar gergindiler."

"Verity," diyor Lavinia, ciddi bir bakışla beni sıkıştırarak. "Sorun değil. Ne bilebilirler ki? Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Zaten bana neredeyse hiç gerçek bilgi vermedin."

Ses tonunda beni rahatsız eden bir şey var ve doğruluyorum. "Söyleyecek pek bir şey yok. Günlerim depozitolarla, hokey antrenmanlarıyla ve kampüsteki sahte sunumlarla geçiyor. Geçen gece sırf başını belaya sokmasın diye Wicker'la birlikte şu aptal bağış gecesine gitmek zorunda kaldım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne tür bir sorun?"

Dudağımı ısırdım, hemen korumacı hissettim. Trudie Stein'da Wicker'la aramızda geçenler kişiseldi. *Çok kişiseldi* ve konuyla ilgisi bile yoktu. Omuz silkerek yarım yamalak yalan söyledim, "Bilmiyorum. Süper seksi zengin bir çocuğun bir grup zengin sosyetikle girdiği türden mi?" O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. "Ne?"

Tek söylediği "Huh," oldu.

Gözlerim kısıldı. "Ha, ne?"

Bana gergin ve sempatik bir sırıtışla bakıyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Her şey gıcırdayarak durur. "Özür dilerim, ne dedin sen?" Suçlama bir kurşun gibi çarpıyor, kafamın içinde beni sarsan bir yanlışlıkla yankılanıyor.

Bana eliyle işaret ediyor. "Prenslerinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz. Bu yüzden bize işe yarar bir şey söylemiyorsun, çünkü bir parçan onları koruyor."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. Gücenmiş. *Kızgın.* "Üç canavar ve onların deli babasıyla bir evde sıkışıp kaldım, onlar saplantılı bir şekilde içime bir bebek sokmaya çalışıyorlar -bu arada orgazmlar hariç- ve sen benim onları koruduğumu mu düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve hâlâ ikna olmuş görünmüyor. Olmalı mıydı? Wicker'ın sırlarını sakladığım için kendimi korumacı hissetmemiş miydim?

Bazı şeyler vardır ki asla bir kişiye karşı kullanılmamalıdır.

"Nasıl olduğunu biliyorum," diye başlıyor, gri gözleri benimkileri tutuyor. "Kuleye ilk geldiğimde, Nick ve diğerleri..."

Sanki beynim durmuş gibi. Dudakları hareket ediyor ama onu duyamıyorum. En azından sözlerini. Tek duyabildiğim, hissedebildiğim ve görebildiğim, Prenslerimin ve benim Lavinia ve Dükler gibi bir şey olduğumuza dair bu korkunç derecede sıradan varsayım.

Duygular mı? Bende onlardan çok var. Kızgınlık, nefret, korku, kin, tiksinti - liste uzayıp gidiyor ve hiçbiri olumsuz değil. "Bildiğim bir şey var," diye geveledim, asansörde kilitli kalmakla ilgili bir hikâyeyi anlatırken sözünü yarıda keserek. "Wicker'ın babası bir Kayes. Wicker'ın babası Baron mirası."

Yüz ifadesi bir an donup kalıyor ama sonra gözlerini deviriyor. "Şey, evet. Bunu zaten biliyoruz."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve ayağa fırladım. "Ne? Nasıl? Onu Fort Knox'taki altın gibi koruyorlar!"

Lavinia'nın gözleri yumuşar. "Nick Bruin'in Forsyth'in her yerinde, tüm bölgelerde bağlantıları var. Onu istihbarat konusunda yenmek çok zor."

"O zaman ben ne için oradayım?" Fiziksel olarak titreyerek tıslıyorum. "Madem herkesin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak bu kadar kolay, o zaman neden ben orada her gün kullanılıyor ve istismar ediliyorum? Neden Nick'in içeri girip istediği bilgiyi toplamasına izin vermiyorsunuz?"

"Vals yapmak biraz abartılı, sence de öyle değil mi?" Homurdanıyor. "Eminim bu bilgiyi edinirken kan dökülmüştür."

"Lavinia." Kemiklerimi yoran bir yorgunluk dalgası üzerime çöküyor. "Ne istediğini bilmiyorum."

Ama bunu söylerken bile biliyorum. Onların zayıflıklarını, kırılganlıklarını bilmek istiyor. Lex'in bir tür duygusal dengesizliği ima edecek şekilde nasıl kalkamadığı gibi. Ya da sırtındaki yara izleri, ki kökenini kabul etmek bile istemiyorum. Ya da Wicker'ın Forsyth'in zenginleri tarafından sömürülmesi. Ya da Pace'in içine kapanıp saklanma dürtüsünün temel nedenleri. O ve Story -Monarchs- bu tür pislikleri istiyorlar ama onlara verebileceğim hiçbir şey yok.

Ya da belki de

yapmayacağım. Belki

de haklıdır.

Kahretsin. Onlara karşı bir şeyler mi hissediyorum?

"Hey," diyor kolumu tutarak. "Sorun yok. Evin kızı rolünün birçok karışık duyguyla birlikte geldiğini anlıyorum. Wicker'ın bir Kayes olduğu bilgisini almak? Bu çok büyük bir şey. Bu sana güvenmeye başladıkları anlamına geliyor ve bu güven daha büyük ifşaatlara yol açacak."

"Doğru." Nefes veriyorum ve göğsümün içinde kaynayan siyah, hastalıklı şeyi susturamadan geri çekiliyorum. "Biliyor musun, ifşaatlardan bahsetmişken? Buraya gelirken senin de bana karşı tamamen dürüst olmadığın ortaya çıktı."

"Nasıl yani?" diye sorar ama şaşkınlığı kısa sürer. Lavinia makyaj tezgâhına döner ve dağınık yüzeyi düzenlemeye, oje şişelerini düzenli bir sıraya dizmeye başlar. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Vinny," diye başlıyorum, bu isim onun bakışlarını benimkilere çevirmesine neden oluyor. "Yaptığımız bu şey? Tehlikeli bir şey."

Gri gözleri parlıyor. "Kraliyet'in asi kızlara neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ben cevap veremeden, çenesi sabitlenmiş bir şekilde dönüyor. "Eğer sorduğunu düşündüğüm şeyi soruyorsan, kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Onu oraya koymak benim fikrim değildi. Ballsy'nin bu işe bulaşmış olması yeterince kötü. Ne kadar az kişi yaparsa o kadar iyi."

Birden kendimi suçlu hissettim, Lavinia iki yıldan fazla bir süreyi Krallar tarafından esir tutularak geçirirken ben burada oturup yüceltilmiş bir et parçası olduğum için sızlanıyordum. "Onu güvende tutmak istiyorum," diye yalvarıyorum.

"Özgürlük seçim demektir, Ver. Oturmak ya da ayağa kalkmak. O kendi seçimini yaptı." Lavinia çenesini kaldırıyor ve gözlerinin içinde, bu salona girdiği ilk günkü mücadelenin aynısını görüyorum. Lavinia Lucia'yı Düşes yapan şey bu. "Tıpkı seninle benim yaptığımız gibi."

Yere bakarak boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

İç çekiyor. "Verity, elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Bunu biliyorum. Bunu görüyorum. Onun için ne kadar endişelendiğini biliyor musun?" Lavinia kapıya doğru başını sallayarak, "Ben de senin için bu kadar endişeleniyordum. Ben istemedim

Bu işte senin de parmağın var. Sen benim buradaki ilk gerçek arkadaşımdın ve ben-" Sesi çatlıyor ve gözleriyle buluştuğumda akmamış gözyaşlarını görüyorum. "O Saray'da olmak için fedakârlık yaptığını biliyorum. Bundan nefret ediyorum. Sadece sonunda bunun gerçek bir değeri olmasını istiyorum."

Son.

Ne garip bir düşünce.

"İşte bu yüzden Aile yemeğine bir süreliğine ara vereceğim," diye karar veriyorum, omuzlarımı dikleştirerek. Lavinia bana inanabiliyorsa, ben de en azından rolüme bağlı kalabilirim. "Sadece, Pace'in gerçekten şüphelenmesi ihtimaline karşı havayı biraz yumuşatalım."

Kaşlarını çattı. "Çocuklar bundan hoşlanmayacak. Bu Ashby ile yaptığımız anlaşmanın bir parçası."

"Yapmayacaklar," diyorum omuz silkerek, "ama bunu düzeltmeyi Düşeslerine bırakacağım."

Hepimiz için tehlikede olan çok şey var. Oynadığımız gölge satrancı tehlikeli olmaktan çok daha fazlası.

Gerçekten bir son olabilir mi?

26

Wicker

BABAMA BAKIYORUM, sözleri anlaşılmaz bir hiçlik karmaşasına karışıyor. Ofisinde yine yalnızız. On dakika önce beni buraya çağırdı, kardeşlerimle akşam yemeğimi böldü. Tavuk ve kuşkonmaz. Bunu midemde bir tuğla gibi hissedebiliyorum, yukarı çıkmakla tehdit ediyor.

"Yapamam."

İlk başta bunların babamın sözleri olduğunu düşünüyorum, o kadar kontrollü ve nihai ki, ama yüzünün sertleşerek hareketsiz kalışına bakılırsa, benim sözlerim olmalı. Koltuğunda geriye yaslanarak, "Affedersiniz?" diye soruyor.

Çok soğuk görünüyor.

Rufus Ashby'nin özelliği de bu, birini parçalara ayırmak için plan yapıyor olabilir ama yine de gözlerinin içine bakar ve bu konuda çok kibar davranırdı.

"Gidemem," diye tekrarlıyorum. Korku olması gereken yerde, az önce bana emrettiği etkinliğe katılmayacağıma dair derin bir kesinlikten başka bir şey bulamıyorum

hazırlanmak için. Bu bir isyan değil. Sadece varlığımdaki hiçbir hücre bunu yapmama izin vermiyor.

Bu yüzden, burada son kez durup Mayfield'daki toplantıdan bahsederken söylemem gereken sözleri söyledim.

Kalemini bıraktı. Kardeşlerimle aramızdaki karanlık bir şakaya göre, babam *eşyalarından ne kadar* çok feragat ederse, cezası da o kadar kötü olur. "Pekâlâ, ısıracağım." Parmaklarını masanın üzerinde birleştirerek, "Neden katılamıyorsun?" diye sordu.

Ona verebileceğim birkaç farklı sebep var. Yarın bir maçım var, bu da en erken saat 10'a kadar evde olmayacağım anlamına geliyor. Bu bir zamanlama çatışması. Ayrıca Prens'in ünü de onu *etkileyebilir*.

"İstemiyorum." Cevap basit, gerçekten. "Gözüme sıcak bir demir sokmayı tercih ederim."

Sertçe sırıtıyor. "Bana fikir mi veriyorsun?"

"Sadece dürüst oluyorum." Dişlerimi sıkarak ekliyorum, "Efendim."

"İstemediğimi anlıyorsun." Gözlerinde çok inandırıcı bir tehdit var ve bu benim hiç umurumda değil. "Yarın akşam Mayfield'daki toplantıya katılacaksın. Büyüleyici olacaksın." Sandalyesinden kalktı, avuçlarını masaya dayadı ve gözleriyle beni süzdü. "Bayan Moore için şık, iyi giyimli bir eskort olacaksın. Onunla oturacaksın." Daha sert, daha sessiz, tıslıyor, "Onun için teklif vereceksin."

Hayır, yapmayacağım.

Bunu söylemiyorum, ama varlığımın en derinine kadar hissediyorum.

Nadir görülen bir hayal kırıklığı gösterisiyle, "Zorluk çıkarma, Whitaker. Uzun bir gün oldu. Seni oraya gönderme düşüncesinden hoşlanmıyorum, daha da az hoşlanmam için zorlanmandan da hoşlanmıyorum."

İstesem de sesimi daha az alaycı yapamazdım. "Bu sizin için zorsa özür dilerim."

Elini masaya vurur. "Bu kadar küstahlık yeter! Yoksa kardeşlerinden birini mi çağırayım?" Tehdit olması gerektiği kadar güçlü değildir. Gerçek şu ki, Lex ve Pace neden ceza aldıklarını anlasalar cezayı kabul ederlerdi. Bu konuda kendimi suçlu hissederdim ama boyun eğecek kadar değil.

Babam bunu hissetmiş olmalı, çünkü kendini mükemmel, dik bir duruşta tutarak dikleşti. "Belki Prensesinizi de davet ederim."

Bu beni yetersiz kılıyor. Bunun bir blöf olduğuna yarı yarıya ikna oldum. Onu asla gerçekten incitmez. O artık çok önemli, döllerimizle dolu ve o çöreği pişirmeye hazır.

Yine de ona izlettirecekti.

Derin bir nefes alarak, "Saat kaçta?" diye sordum.

Olması gerektiği kadar şüpheci görünmüyor, tekrar yerine oturuyor. "Tam on birde. Smokininiz odanızda sizi bekliyor olacak." Bir yığın kâğıdı eline alıp masasına sertçe vurarak tartışmayı noktalıyor. "Neden beni zorlamakta ısrar ediyorsun anlamıyorum Wicker. Seni kardeşlerine karşı kayırdım, nedenini ancak Tanrı bilir. Seni çürümenin eşiğine kadar şımarttım. Bu kasabada başarılı olman için sana her türlü fırsatı verdim ve sen sürekli yüzüme tükürüyorsun." Dudakları sıkıca büzüldü, ağzının etrafındaki deri beyazlaştı. "Tek umudum, yakında bir gün babalığın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemen. Belki o zaman bana yaşattığın cehennemi anlarsın."

"Özür dilerim, baba." Kelimeler kaskatı ve otomatik, zihnim bu soruna bir çözüm bulmakla o kadar meşgul ki uygun bir utanç duymuyorum.

Elinin bir hareketiyle beni başından savıyor ve bir daha bakışlarımla karşılaşmıyor.

Lex'in yatak odasına doğru yavaş ve ölçülü adımlarla yürüyorum ama bunun bir önemi yok. Yine de sahanlıktaki tuvalete dalarken dikkatim dağılıyor, dizlerimin üzerine çöküp yarım kalan yemeğimi tuvalete atarken safra yemek borumdan pençeler gibi yükseliyor.

Ayağa kalkmadan önce sifonu çekmek için beceriksizce uzanıyorum ve kendimi tutmak için lavaboya tutunuyorum. Midemin yatıştığını hissetmem biraz zaman alıyor... ama içinde dolaşan bu hastalıktan daha az etkileniyorum.

Gözlerimi yukarı çevirdiğimde kendimi görüyorum.

Tenim kül rengi, gözlerim kırmızı, saçlarım dağınık ve düzensiz. Musluğu sonuna kadar açarak harekete geçiyorum. Suyu çalkaladıkça ağzımın içi yanıyor, ellerimi çılgınca ovarak temizlerken ellerim yanıyor. Gözlerim için suyu buz gibi soğuğa çeviriyorum ve avuç içlerim karıncalanarak yüzüme sıçratıyorum.

Mükemmel görünene kadar gitmem.

Ne yazık ki Lex'in odasına vardığımda çoktan gitmişlerdi, boş tabakları yatağın yanına yığılmıştı. Onları Pace'in odasında buluyorum, Effie heyecanla masanın kenarında bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"*Nazik,*" diye cıvıldıyor başını sallayarak. *"Nazik aç kuş.*" Ses

Verity'nin neredeyse tam bir yankısı.

Ona göz kırpıyorum, "Bu ne zaman oldu?" diye sorarken sesim ince bir tizliğe dönüşüyor.

Kardeşlerim az önce otuz bir çekerken yakalanmış gibi irkiliyorlar. Bilgisayar ekranındaki görüntüye bakılırsa -Pace'in Verity'yi büyük yatağında kaşıkladığı, içine girerken kalçalarını salladığı bir video- muhtemelen çok da haksız sayılmam.

Pace kuşa bakar. "Geçen hafta. Ona bazı ikramlar verdi. Şimdi her şey nazik-şu, nazik-şu." Gözlerini devirerek ekrana odaklanıyor. "Ben de Lex'e fişten bahsediyordum."

Doğru. Fiş.

Avuç içlerimi kalçalarıma silerek deri koltuğa gömülüyorum ve birkaç gün önce Pace'in seçmesine yardım ettiğim zamanı hatırlıyorum. En geniş tabanını almaması için onunla konuşmak zorunda kalmıştım. *Böylece benim için hala dar olacak, diye* tartıştım. Kendi yolumu buldum, ama Pace'in sperm nehrinin dışarı sızdığını görmek için fişi ondan çekme düşüncesi...

Aslında, şimdi düşününce oldukça ateşli.

Büyüyen ereksiyonumu düzeltmek için uzanmak isterdim ama bir tane bile bulamayacağımı biliyorum; bu da babamın *isteklerinin* -emirlerinin- gerçekten ne kadar iğrenç olduğunun bir kanıtı.

Lex gözlerini ekrandan ayırmadan soruyor: "Ne istiyormuş?" Midem bulanıyor. "Başka bir eskort işi."

Bakmadan bile Pace'in omuzlarının gerildiğini biliyorum. Babamın bana yaptırdığı şeylerden nefret ediyor, bazen benden bile fazla. "Bu kimin için?" diye soruyor.

"Sadece... her zamankilerden biri daha." Yarı yarıya yalan. Gerçek şu ki, Bayan Moore'u liseden beri görmedim. "Hey, birkaç yıl önceki Wallis işini hatırlıyor musun?"

Lex bana dönüyor, tüm odağı Verity'nin çıplak ve Pace'in dölüyle tıkanmış görüntüsünden yüzüme kayıyor. "Evet," diyor yavaşça ve dikkatle. Sonra gözleri kısılıyor. "Ne olmuş ona?"

Sözsüzce, bakışlarını tutuyorum.

Lex dikleşir. "Hayır." Cevabı sert ve ani.

Pace'in gönderilmesinden önceki Kasım ayında, babam üçümüze Lionel Lucia için zamana duyarlı bir sözleşmeyi yerine getirmemizi emretti. Kızı -*varisi*- kaybolmuştu ve Kuzey Yakası'nın Kralı onun nerede olduğuna dair bilgi bulmak için gözyaşlarına boğulmuştu. Onu bulma arayışında pek çok kayıp vardı, en önemlisi de şu anda Simon Perilini'nin Kraliçesi olarak West End'e hükmeden en küçük kızıydı.

Bir diğeri Molly Wallis'ti.

Pace'in ön araştırması, on yıldan daha uzun bir süre öncesine ait küçük bir mülk anlaşmazlığından başka bir şey ortaya çıkarmadı, ancak aralarındaki kan kötüydü. Onu zindana atacaktık, bağlayacaktık ve tüm vuruşları yapacaktık. Sıcak, keskin, kör, duyusal, her şey. Ondan bilgi almak için ne gerekiyorsa yapacaktık.

Ama Molly Wallis 88 yaşında bir savaş duluydu.

Üçümüz de bir çıkış yolu bulmadan önce bu fikri sadece bir anlığına düşündük ve tam olarak da öyle yaptık.

Yine de sonuçlar tam olarak ideal değildi.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek köklerini sertçe çekiştiriyorum. "Bundan k u r t u l m a m gerek Lex."

"Bunu bir daha asla yapmayacağımızı söylemiştik!" Kardeşimizi işaret ediyor. "Pace hala komik yürüyor!"

Bu 'başarısız' olduğumuz tek işti. Babamla ilgili olarak, Kuzey Yakası'na giderken, komşularını korumak isteyen bir grup eski Kappa tarafından saldırıya uğradık.

Gayri resmi olarak, üçümüz birkaç stratejik yumruktan sonra bir ara sokakta durduk, taktiksel olarak düşük kalibreli tabancalarımızı çektik ve namluları tıbbi olarak en az acil olan yere doğrulttuk. Pace kalçasının dış tarafını vurdu. Ben kıçımın yanağına bir kurşun yedim. Lex, pazusuna.

Pace bana aval aval bakmak için sandalyesinde dönüyor. "Seni ne tür boktan bir işe gönderiyor ki bunu tekrar yapma riskini almak istiyorsun?"

"Bu iş değil," diyorum. Yalan söylemek doğal gelmiyor. Aslında, kelimeleri düz bir yüz ifadesiyle çıkarmak, kabaca bir organın çalışmamasını istemeye benziyor. Kardeşlerime söylemediğim hiçbir şey yok.

Ama ya bir nedenle bundan kurtulamazsam ve ne yaptığımı öğrenirlerse?

Bununla yaşamaktansa kendimi kirişlere asmayı tercih ederim. *Kendimle* yaşamaktansa.

Bunu söylemek yerine, omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Dostum, çok yoruldum. Başka bir azgın sosyetikle daha akşam yemeği partisi yapamam. Bu beni öldürüyor."

Lex'in kaşları birbirine çarptı. "Bu kadar mı? Akşam yemeği partileri ve azgın sürtükler mi?" Gözlerindeki öfke beni kısa kesiyor. "Kaçınmak için ciddi fiziksel zararı göze aldığın şey bu mu? *Dans etmek mi?* Ve

Yakalanmanın sonuçları sizi hedef almayacak, buna ne dersiniz?"

Yüzümü buruşturarak, bu şekilde söylendiğinde kulağa kötü geldiğini kabul etmek zorundayım. "Seni bu işin dışında tutacağım. Zaten bunun daha çok Pace için bir iş olduğunu düşündüm."

Pace, düşünceli bir şekilde beni izliyor, çünkü fahişelik günlerimin sona ermesi anlamına gelse muhtemelen kendi kolunu keserdi. "Ne tür bir iş?" diye tedirginlikle soruyor.

Öne doğru eğilerek sesimi alçak, acil bir sessizlikte tutuyorum. "Sadece bir şey kır, belki bacağımı. Beni biraz hırpala. Yasal görünsün, suçu Kontların üzerine atabiliriz ya da-"

"Ne?!" Yüzü öfkeli bir dehşete dönüştü. "Senin lanet bacağını kırmayacağım! Delirdin mi sen?"

Çaresizce yalvarıyorum, "Lütfen?"

"Asla olmaz!" Pace monitörlere dönerek beni susturdu. "Zaten yarın Northridge'le oynayacağız ve bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok."

Lex iç geçirerek, "Prensesi yine yanına al. Geçen sefer işe yaramıştı, değil mi?"

Düşüncesi bile beni ürkütüyor. Sahneyi izlerken Verity'nin Bayan Moore'la benim aramda oturduğunu hayal ediyorum. Neler olduğunu, ne yaptığımı anladığında yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum.

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama sadece önerisi bile boğazımda bir safra dalgası daha yaratmaya yetiyor.

"Boş ver," diyorum ayağa fırlayarak. "Bunu kendim çözeceğim."

Ben hışımla odadan çıkarken Lex, "Wicker, aptalca bir şey yapma!" diye seslendi.

Koridora çıktığımda nereye gittiğimi gerçekten bilmiyorum. Yatak odama değil, orası kesin. İçinde benden çok az şey var. Eşyalar, ama birkaç anı. Kupalar, ama biblolar değil. Sahibi olmayan bir yatak.

Lex ve Pace'in ağırlığı beni sarmalayıp korurken bir oda ötede uyumayı tercih ediyor.

Ama haklılar.

Bu onların sorunu değil.

Saray akşamları en gürültülü ve en kalabalık oluyor. Sanırım bu yüzden merdivenlerden iniyorum, boş boş bir çıkış arıyorum, zihnim hala sorunun etrafında çalışıyor. İçinden geçtiğim kapı ana giriş ya da kiler de olabilir, ona verdiğim tüm dikkat için.

Verity'yi görünce duraksadım.

Solaryum küflü, toprak kokusu burun deliklerimde güçlü. Devasa bir taş vazoya eğilmiş, vazonun kalbinden dirseklerine kadar kirlenmiş kökler çıkarıyor. Kızıl saçları arkadan bağlı ama kalın bir kökü koparıp kapının yanındaki bir yığının içine atarken gevşek bir tutamı yanağına doğru sallanıyor. Alnında bir toprak lekesi var ve üzerinde kirli giysiler var. Kot pantolon ve fanila.

İçeri girdiğimi duymamış olmalı, çünkü dönmüyor ya da irkilmiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Burası ölüm sessizliğinde. Kuş sesi yok. Rüzgar yaprakları hışırdatmıyor. Kulaklarındaki küçük kablosuz kulaklıkları fark edene kadar beni neden fark etmediğini anlamıyorum.

Pace'in birkaç hafta önceki hediyesi.

Merdivenlerdeki yerimden etrafı seyrediyorum. Camı kaplayan eski, ölü sarmaşıklar çoğunlukla yok olmuş. Taş zemin solmuş otlardan ve eski yapraklardan t e m i z l e n m i ş . Arka duvarın karşısında daha önce burada hiç görmediğim bir bank var, bir sıra küçük saksı dizilmiş.

Alacakaranlığın solan ışığında bile tuhaf bir şekilde daha parlak görünüyor. Daha büyük.

Eğilip hoparlörü kulağından çekiyorum, şaşkınlıkla sıçradığında sırıtıyorum, çenesi bir solukta düşüyor. "Tanrım, Wicker!"

"Prenses." Ellerindeki kalın eldivenlere kaşlarımı çatarak oturuyorum. "Bunu yapmaları için insanlara para ödediğimizi biliyorsun."

"Ellerimle bir şeyler yapmak hoşuma gidiyor," diyor ve bana ayıp bir şey söylemem için meydan okur gibi bakıyor. Geçmesine izin verdim. "Ve zihnimi meşgul etmeyi."

Ben pürüzsüz plastik hoparlörü parmaklarımın arasında yuvarlarken, onun toprağı özenle çevirmesini izliyorum.

Aniden, "Bu arada makaslar için teşekkür ederim. Orman gülünü kesmeyi çok kolaylaştırdılar."

"Ne?"

"Makaslar." Alet çantasındaki büyük bir bahçe makasını işaret ediyor.
Ah, hediye. Danner kazandı.

"Doğru." Temiz ve bakımlı ama çellodan nasır tutmuş ellerime bakıyorum. "Diğerlerinin paslı olduğunu duydum."

Bir fide yığınının içinden küçük bir kap alıyor ve yeni bir çukura dikmeden önce dikkatlice çıkarıyor. Merakla hoparlörü kulağıma dayıyorum ve müzik sesi beni çarpıyor. Aşk hayatı hakkında ağlayan bir hatun. Yüzümü buruşturarak çekiyorum. "Dinlediğin çöp bu mu?"

Uzanıp kulaklığı geri alıyor. "Bazen." "Kitlesel tüketim için

yaratılmış şeker kaplı saçmalıklar."

"Öyle değil." Duruyor ve gözlerini deviriyor. "Biliyor musun? Senin gibi birine müzik zevkimi açıklayacak değilim."

"Benim *gibi* biri mi?" Kaşlarım birbirine çarptı. "Peki ben tam olarak neye benziyorum?" Dürüst olmak gerekirse bilmek istiyorum çünkü şu anda kendimi köşeye yığılmış gübreden daha aşağı hissediyorum.

Kısa ve öz cevap veriyor. "Bir züppe."

"Ben klasik eğitim aldım, züppe değilim." Ellerimin üzerine yaslanıyorum, kirin ellerime değmesine aldırmıyorum. "Kıyafetlerden müziğe ve kadınlara kadar her konuda kusursuz bir zevke sahip olmama engel olamıyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, "Burada ne yapıyorsun Wicker, bana hakaret etmekten başka? Gece yarısından önce saatlerimiz var."

Burada ne yapıyorum ben? Dikkat dağıtacak bir şey mi arıyorsun? Bir plan mı? Bir çıkış mı?

Sonunda itiraf ettim, "Bilmiyorum." Projesinden başını kaldırıp bana bakıyor ve içeri girdiğimden beri ilk kez beni süzüyor. İncelemesi beni rahatsız ediyor. "Ne?"

"Yorgun görünüyorsun."

"İşaret ettiğin için teşekkürler Red."

"Hayır," diye yaklaşıyor ve eldivenlerini teker teker çıkarıyor. "Bir sorun var."

Her yere sinmiş toprak kokusunun altında onun kokusunu yakalıyorum. Normalde bir kadına bu kadar yakın olmak, *ona bu kadar* yakın olmak beni sertleştirirdi ama aletim kıpırdamadı bile. Tanrım. Gerçekten yorgunum. Her şeyden yoruldum.

"Sen..." diye başlıyorum.

"Ne mi yapacağım?" diye soruyor, ben sorumu bitirmeyince.

Tedirgin bir şekilde yer değiştirerek soruyorum: "Bu dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi? Bu kurallar ve standartlar altında? İstemediğimiz pozisyonlara zorlanmak?" Annesi kraliyet ailesinden değil ama yaşadıkları toplumda gücü ve itibarı var. "Tüm bu kaosun içinde olmak yerine normal hayatları olan normal insanlar olsaydık?"

Gülüyor. "Kaosun olmadığı bir hayatın neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Her şeyi yumruklarıyla halleden düzinelerce vahşi yavruya anne ayı rolü oynayan bir kadının tek çocuğu olarak bir spor salonunda büyüdüm. Her şey bir kavga başlatabilirdi; son brownie'yi almak, başka bir adamın kızıyla yatmak, rütbe almaya çalışmak..." Gözlerini deviriyor ama bu anıyı hatırlayınca gözlerinde bir sıcaklık görüyorum. "Annemi çıldırtıyordu ama aile yemeğindeki kanlı bir kavgadan sonra artık canına tak etmişti. Bir sistem kuruldu."

Bunların hiçbiri şaşırtıcı değil. DKS, insan gibi davranan vahşi hayvanlarla dolu. "Ne tür bir sistem?"

"Dövüşmek istiyorsan," diyor omuz silkerek, "bunu ringde yaparsın." Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Neden bahsediyorsun, Red?"

Bakışları benimkileri yakıyor. "*Kontrollü* Kaos, Wicker.

Anlaşmazlıklar, ihanetler, pozisyonlar, kızlar... her şey ringde çözülür. Sen istiyorsun ki

Birinin fahişesi üzerinde hak iddia etmek mi? Onu ringde kazan ve kanı annemin sofrasından uzak tut."

Homurdanıyorum ama tekerlekler dönüyor. "Galip gelene ve tüm bu saçmalıklara."

"Evet." Bir elini dizime koyarak bir an dudağını kaşıyor. "Peki neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

Henüz bir şey olmadı. Eğer yardım edebilirsem.

"Kontrollü kaos, ha?" Parmaklarını sıyırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Gece yarısı odana gelmeyeceğim."

"Ama," diye şaşkınlıkla bana baktı, "gece yarısı hep benim odamda oluyorsun."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve sonunda içimden gelen dürtüye boyun eğerek yanağındaki bir tutam saçı kulağının arkasına itiyorum. "İyi bir gece uykusu çek, Red."

Ertesi günün ağırlığını omuzlarımda hissederek yürüyüp gidiyorum ama en azından artık ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim var.

NORTHRIDGE TECH ve FORSYTH UNIVERSITY'nin hokey programları arasında taş devrine kadar uzanan bir rekabet var. Onlar kuzeyde daha yeni bir şehirken, Forsyth daha zengin ve hikayeli bir geçmişe sahip. Her şey korkunç derecede klişe ama Forsyth'in bunlardan daha çok sevdiği bir şey yok.

Tribünler mor ve altın rengi bir deniz ve takım kaptanları Verne Weller ile karşı karşıya geldiğim andan itibaren bunun çılgın bir maç olacağını biliyorum.

"Theresa nasıl?" Hakemin diski bırakmasını bekleyerek soruyorum. "Adı buydu, değil mi? Hatırlamakta kötüyüm. Tracey? Tina?"

Pak yere düşüyor ve ben de sopamın ucuyla kolayca kapıp, bacağını savurarak buzda kayan Pace'e doğru fırlatıyorum.

Bir sonraki karşılaşmada Verne neredeyse hiç sarsılmış görünmüyor.

"Göbek piercingi hâlâ duruyor mu?" Pace'in varlığını yakınımda hissederek soruyorum. "Umarım öyledir. Çok seksi."

Verne buza bakıp pakı bekliyor. "Beni sarsamayacaksın Ashby."

Bu sefer pakı o kazanıyor ve sol kanadını kovalarken bana küfür ettiriyor.

Üçüncü karşılaşma canımı sıktı. İlk ders bitmek üzere. "Kız arkadaşını boşaltmanın en iyi yolu nedir biliyor musun? *Anal*." Sırıtarak övünüyorum, "Evet, kıçına bayılıyor. Otuz dakika b o y u n c a adımı haykırdı. Bir keresinde erkek arkadaşının yaptığı gibi."

Pak yere düşüyor ve Verne topu kazanıyor, kaleye doğru şut atarken gözlerini dört açıyor.

Pace, Lex ve ben lisede bir turnuva sırasında onunla aynı ranzada kaldık, bu yüzden onun aklı başında bir adam olduğunu biliyorum, ikinci sınıfta kız arkadaşını becermem gibi küçük bir şeyle dengesini bozamayacak kadar istikrarlı.

Ya da ondan birkaç yıl önce *onu* becermiş olmam.

İlk devre arasında, Pace sopasını omzuma sapladı. "Weller'ı yemlemeyi bırak. İki sayı öndeyiz."

"Daha fazla olabilirdi," diyorum omuz silkerek.

Pace içini çekerek bench'e doğru eğilir ve fısıldar: "Seni dövmeyecek. O incelikli bir oyuncu, kardeşim. Ellerini asla riske atmaz."

Kardeşime masum bir bakış attım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ama ikinci periyotta gerçekten hızlanıyorum çünkü Forsyth'in özelliği bazen gerçekten küçük bir yer olması.

Periyodun iki dakika sonrasında tekrar karşı karşıya geldiğimizde Verne'e "İşte hatırladığım bir isim," diyorum. "Miranda."

İşte burada.

Verne'in gözleri benimkilere dikildi, ağzı gerildi. "Saçmalık."

Başımı tribünde oturduğu yere doğru kaldırıyorum. "Geçen yılki Noel partisinde. Küçük kız kardeşin mi?" Başımı salladım. "O kaltak tam bir *çığırtkan*. Kravatım hâlâ onda, biliyorsun. Ağzını tıkamak zorunda kaldım."

Disk yere düşüyor ve Verne küfrederken ben onu usulca alıp uzaklaşıyorum.

Ondan sonraki her yüzleşmede biraz daha zorluyorum. "Küçük kız kardeş de esnek," diyorum Verne'in çenesinin gerilmesini izlerken. "Dürüst olmak gerekirse, beni becerdiğini sana söylememesine şaşırdım. Çok yakın görünüyorsunuz. O da *tıpkı* senin gibi kafa yapıyor. Bu ailevi bir şey mi? Annene sorayım mı?"

Verne Weller üç tane face-off kaybediyor ve küçük bir ihlal yüzünden (patenleri hash'in üzerinden geçtiği için) boktan sağ kanat oyuncularından biriyle değiştirildiğinde gözlerindeki öfkenin arttığını görebiliyorum. Kız kardeşine çakmamla ilgili değil. Tam olarak değil.

Hayır, Verne kazanmaya verdiği değerle West End'li olabilir ve şu anda takımı kötü durumda.

Saatler ikinci molaya doğru ilerlerken neredeyse biraz endişeleniyorum. Weller gibi bir adamı sarsmak çok zaman alabilir ve şakaklarımdan ter damlaları dökülürken panik başlıyor. Mayfield olayına sadece birkaç saat kaldı.

Neyse ki buzdan kayarken Weller'ın #99'u kenara çektiğini görüyorum, bakışları beni hançerliyor.

"Ne yaptığınızı bildiğim için size gerçekten kızmak istiyorum," diyor Pace soyunma odasında, ağızlığını tükürerek. "Ama orada onları öldürüyoruz. Bu pasları face-off'ta mı atıyorsun? Tanrım, daha sık dayak yemeye çalışmalısın." Koç Reed dikkatimizi çekmek için ellerini çırparken sırıtışı keskin ve acımasız.

Ne dediğini duymuyorum.

Kendimi son periyoda hazırlamakla meşgulüm ve bunun oyunlarla ya da Decker'ın savunmadaki kana susamışlığıyla bir ilgisi yok. Pace bana kızgın değil.

Çünkü daha önce haklıydı. Weller benimle dövüşmeyecek, dövüşse bile kazanamaz. Üstün olduğu yer orası değil.

Ancak Pace'in aksine, sosyal medyada gezindiğim bir gecenin ardından Miranda Weller'ın Northridge Tech'in en büyük, en agresif defans oyuncusuyla çıktığını öğrendim.

#99.

Verne ve ben yüzleşme için karşı karşıya geldiğimizde onu buzun üzerinde görmek içimi rahatlatıyor. "Sakin olmaya çalıştım," diyor Verne, ağzı gergin bir çizgiye bastırılmış halde.

Çoğunlukla Verne iyi bir oyuncu olduğu ve harika kafa tuttuğu için ona "Ah, endişelenme kardeşim. Başıma ne geleceğini biliyorum."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda kafası karışmış görünüyor, ama sonra hakem pakı bırakıyor ve biz çıkıyoruz - ta ki #99 aniden eldivenlerini bırakıp bana doğru gelene kadar.

Kalabalıktan kulakları yırtan bir kükreme yükseliyor ve bu, iki yüz elli kiloluk saf kas ve kin bana çarpmadan önce duyduğum son şey oluyor. Adamın yüzünün çirkin bir küçümsemeyle geriye çekildiğini görüyorum ve ardından yumruğu çeneme çarpıyor.

Ondan sonrası biraz bulanık.

Genelde dayak yeme konusunda oldukça iyiyimdir çünkü bundan nasıl kaçınacağımı bilirim. Hiçbir zaman odadaki en büyük adam olmadım. En kaslısı. En agresif. Bir grup kızgın erkekle yatılı okulda geçen çocukluğum bana bunu çok çabuk öğretti. Biraz yumuşak konuşma, gerekirse biraz ego okşama ve hızlı kaçış manevraları bana her zaman kaba kuvvetten daha iyi hizmet etmiştir.

Şu anda sadece alıyorum.

Elbette, 99'un gözlerindeki o ateşi korumak için biraz karşılık veriyorum, ama çoğunlukla dumanlanıyorum. Şakağıma bir yumruk, karnıma bir diz, burnuma bir dirsek. Yine de olağanüstü bir şey olmadı.

Beni yere serene kadar olmaz.

Etrafımızda, aralarında Pace'in sesinin de olduğu diğer patencilerin adamı üzerimden kaldırmaya çalıştıklarını duyabiliyorum, ama o kıpırdamıyor, parmak eklemleri bana defalarca çarpıyor, kafamı yumruklarıyla buz arasında lanet olası bir tokmak gibi eziyor.

Sonuçta, her şey oldukça kolay.

Pace yüzüme uzanıyor, adımı haykırırken gözleri panikle doluyor. Unutulmadan önce düşündüğüm son şey Prenses'in haklı olduğuydu. Bazen kaosa güvenmek zorunda kalırsın.

Siz kontrol ettiğinizde daha iyi oluyor.

Uzun bir süre ağırlıksız hissediyorum, sürükleniyorum, ağır ve ağrılı.

Acı olduğunu biliyorum ama endişelenmek için çok uzak. Burada, her şeyin karanlık ve sessiz olduğu yerde -sonunda dinlenebileceğim yerde- karanlığın beni kucaklamasına izin veriyorum. Tatilleri ve tatil yapmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Sorumluluklar yok. İş yok. Tatbikatlar ya da sınavlar yok. Ben, bir plajda, büyük memeli bir kızılla. Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor.

Tanıdık sesler duyduğumda içinde kaybolmak için kendi yarattığım bir rüyayı canlandırabilirmişim gibi bu düşünceye tutunuyorum.

"... beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol etmeliyiz," diyor Lex, sesi alçak ve acımasız. "Orada ne oldu öyle?"

"Geldiğini bile görmedim," diyor Pace ve sisin içinde parmaklarımın saçlarımın arasında dolaştığını hissediyorum. Bir şekilde onun olduğunu biliyorum. "Bütün gece kavga etmek için can atıyordu ama Weller'ın-"

Lex, "Verne asla eldivenleri düşürmez," diye tıslıyor.

Pace hırlayarak, "Biliyorum lan! Bu yüzden endişelenmedim."

"Bunu neden yapsın ki?" Lex'in volta attığını duyabiliyorum ve "Neden şimdi, nihayet biraz para kazanmaya başlamışken?" dediğinde yalnız olduğumuzu anlıyorum.

Bu Prince saçmalığında bir ilerleme var mı? Neden her zaman böyle boktan olmak zorunda?"

"Benim doğam böyle, sanırım." Gözlerim irkilerek açılıyor ve tıpkı yatakta olduğu gibi beni çevreleyerek ayağa fırladıklarını görüyorum. Pace solumda, Lex sağımda. "Ne kadar kötü?" Kanın tadını alarak soruyorum. Işıklar şakaklarımda titreşiyor ve onlara karşı gözlerimi kısıyorum.

Lex *öfkeli* görünüyor, dişleri kelimeleri gıcırdatıyor. "Yeterince kötü. Tebrikler, sik kafalı. İstediğini aldın." Lateks eldivenleri kaşlarımı çekiştirirken göz kapaklarımı aralıyor ve bir kalem ışığını göz bebeklerime tutuyor. "Bu gece katılacağın tek şey Pace'in cenazesi olacak, çünkü babam senin davranışlarından *onu* sorumlu tutuyor."

Elini savuşturmak için uzanıyorum ama tüm karnım acı içinde patlıyor. "İstediğim bu değildi," diye inliyorum, boş yere doğrulmaya çalışıyorum.

Lex omzumu iterek beni tekrar muayene masasına çarptı. "Kıpırdama!"

Pace hala pedlerini giyiyor, saçındaki kıvrımlar terden sıvanmış. "Ne oluyor Wick?" Lex kadar kızgın görünmüyor, yine de öyle olmasını isterdim. Şu anda Pace bana öyle şaşkın bir ihanet ifadesiyle bakıyor ki bunu içimde bir kanca gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, sorduğu çaresizlik dolu soru. "*Neden?*"

Yutkunarak Lex'in gözüme vuran ışığına karşı gözlerimi kırpıştırıyorum. Burnumu kıyma gibi hissediyorum. "Mayfield." Gözlerindeki tanıma ifadesini görmek beni pek de iyi hissettirmiyor. "Bu geceki iş buydu."

Lex kalem ışığını kapatıyor, yüzü allak bullak oluyor. "Seni tekrar ihaleye mi çıkaracaktı? Ama sen bir Prens'sin. Kimseyle yatamazsın -bu meclise aykırı-"

"Ürün olmamı istemediler," diyorum, bakır tadı veren bir şey öksürerek. Pace'in bakışlarını tutarak, "Bayan Moore'a teklif veren olarak eşlik etmemi istediler," diye açıklıyorum.

Pace yüzüne yumruk yemiş gibi bakıyor, ifadesi düşüyor. Uzun bir süre öylece bana bakıyor, boğazı sanki kusma isteğiyle savaşıyormuş gibi titriyor. "Neden bize söylemedin? Söyleseydin, seni oyundan çıkarmanın bir yolunu bulurdum."

Başımdaki zonklamaya karşı yüzümü buruşturarak, "Seni bunun dışında tutmak istedim. Yemin ederim, istedim."

"Tanrım," diye fısıldıyor Lex ve bakışlarımı acı içinde ona çevirdiğimde, rengi üç ton daha solmuştu. "Senden istedikleri...?" Eldivenli avucunu yüzüne sürüyor. "Bu babam için bile berbat ötesi bir şey."

"Ben giderim." Pace bunu basit bir şeymiş gibi söyledi. Beni bundan kurtarmak için bir cezayı kabul etmenin onlar için de basit olacağını bildiğim kadar basit. Saçlarını geriye itiyor ve gözleri korkuyla kapanmasına rağmen yine de başını sallıyor. "Cezayı kabul ediyorum. Sadece Effie'ye göz kulak olacağına söz ver."

Lex alçak sesle araya girer, "Belki sorumluluğu ben alabilirim. Kirpiklerin iyileşmesi uzun sürmez ve sen-"

"*Hayır,*" diye bağırıyor Pace, sert bir bakışla kardeşimizi sıkıştırarak. "Benim için yeterince kırbaç yedin. Bu benim."

Ama bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiğim için kıvranıyorum. Bu *benim*. Benim olmasını istedim, hayır, *buna ihtiyacım vardı.* Sanki o canavarlar bana bir et parçası gibi bakarken sahnede yeniden on yaşında olmanın suçluluğunu ve aşağılanmasını silebilirmişim gibi.

Gerçi babam hiç bu şekilde çalışmadı.

Gözlerimi kısarak Pace'e bakıyorum ve kolunu tutuyorum. "Özür dilerim, dostum."

"Özür dileme," diye cevap veriyor, ifadesi istediğimden daha yumuşak. Parmaklarım tutuşunu kaybediyor ve tartışamayacak kadar yorgun bir şekilde arkama yaslanıyorum, karanlığın beni yutmasını memnuniyetle karşılıyorum.

~

"AMAN TANRIM."

Sesi kalınlığı kesiyor ve gözlerimi açmaya çalışıyorum. Denedim ve başarısız oldum. Kahretsin. 99 numara mı çürüttü onları?

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor. Soyunma odasına girmesine kim izin verdi?

"Nazik."

Effie mi? Eve geldiğimi hatırlamıyorum. Parmaklarımı esnetiyorum ve klinik masasını değil, altındaki yumuşak yatağı hissediyorum.

"Gece yarısına kadar bir saatin var ve Wicker'ın para yatırması gerekiyor," Lex'in sesi acil bir fısıltı gibi, beni yüzeye geri çekiyor.

"Böyle mi?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Ciddi şekilde yaralanmış, hastanede olması gereken bir yaralanma gibi."

"Dolgu hasarı hafifletmeye yardımcı oldu," diyor Lex. "Kaburgaları zedelenmiş ve yüzü ezilmiş ama kemik hasarı yok. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiş, bu yüzden nazik olmanız gerekecek."

"Nazik."

Eve ne zaman ve nasıl geldim?

"Tanrım, ona yeni kelimeler öğretmek zorundaydın." Bir hareket ve kumaş hışırtısı duyuldu, Effie'nin kafesinin örtüldüğünü tahmin ediyorum. "Bak Verity, bu tartışmaya açık bir konu değil. Depozitoyu gece yarısına kadar almak zorundasın."

"Onunla bu şekilde seks yapamam," derken sesine bir miktar sıkıntı karışıyor. "O... bilinci yerinde değil. Bu etik olmaz, özellikle de çocukken başına gelenleri bildikten sonra-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor. "Bunun hakkında konuşma. Prenses, bu gece ortalık fena karıştı. Senden banka soymanı istemiyorum. Whitaker Ashby'nin sikine binmeni istiyorum." Sessiz. "Sence roller tersine dönseydi sana aynı ilgiyi gösterir miydi?"

Gözlerimi açmakta zorlanıyorum ve açtığımda da ancak bir yarıktan fazlasını görebiliyorum ama Verity ve Lex'in kapıda durduklarını görüyorum. Kardeşimin bir

Yüzünde acılı, stresli bir ifade var. Panikliyor. Pace mi? Muhtemelen çoktan cezasını çekmiştir.

"Beni becerirdi," diye itiraf ediyor. "Hiç tereddüt etmeden." "Çünkü neyin tehlikede olduğunu anlıyor."

"Söz konusu olan tam olarak nedir Lex?" diye soruyor ona bakarak. "Antlaşmayı bozarsak ne olur? Sırtına olan şey bu mu? Anlaşmayı ihlal ettiğin için mi?"

"Hayır, aslında, işte bu yüzden bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamanız gerekiyor. O kırbaçlar görevimi yerine getirdiğim ama *yeterli olmadığım* içindi." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "O yüzden sonuçlarına katlanmak istemediğini söylediğimde beni anla. Onun sikine tırmanmalı ve içine bir bebek koymasına izin vermelisin."

Verity solgunlaşıyor, başını eğiyor ve saçları bir perde gibi yüzüne düşüyor. Gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum, çırpınarak kapanıyorlar.

Bir an sonra şilte alçalıyor ve gül kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Daha uzakta Lex'in şöyle dediğini duyuyorum: "Ona dokun. Kırılmaz."

"Bana oldukça kırık görünüyor." Battaniyeyi indiriyor ve beni eline aldığını hissediyorum. Ardından gelen keskin nefes alışımdan pişmanlık duyuyorum, kaburgalarım bu basit hareket yüzünden ağrıyor. Eli iyi hissettiriyor, yumuşak, vücudumda dolaşan iğneleyici acıyla keskin bir tezat oluşturuyor, ama yine de...

"Özür dilerim," diyor. "İşe yaramıyor. O çok yaralı."

Gülme isteğim, bedenimi saran acı tarafından bastırılıyor. Whitaker Ashby, kalkamayacak kadar yaralı.

Yer değiştiriyor ve ağırlığının kaburgalarıma yaklaştığını hissediyorum. Yine gözlerimi küçük bir aralıkla açmayı başarıyorum, kızıl saçlarının göğsümün, yanağımın üzerinde gezindiğini görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lex soruyor.

Parmakları şişmiş tenimi sıyırıyor, sonra daha yumuşak, daha sıcak bir şey. "Onu öpmek."

"Öpüşerek hamile kalınmaz."

"Wicker öpüşmeyi
sever." "Neden böyle
söylüyorsun?"

"Çünkü bu işte gerçekten çok iyi."

Dudakları aşırı ısınmış tenime karşı yumuşak ve serin. Dudaklarını burnumun köprüsünde, elmacık kemiklerimin üzerinde ve ağzıma doğru gezdiriyor. Tüm yüzüm ağrıyor ama o sanki merhem gibi geliyor. Dudaklarımı yalıyor ve ben de onları ayırıyorum, dillerimiz buluştuğunda sikim seğiriyor.

"İşte oldu," diyor şaftımı kavrayarak. Tam olarak erekte olmamıştı ama yarım şişlik hiç şişlik olmamasından iyidir.

"Emmeyi dene." Lex'in sesi daha yakın, Verity'den yatağın karşı tarafında. Ağzının kaygan sıcaklığını sikimin üzerinde hissettiğimde ayak parmaklarım kıvrılıyor. "İşte böyle Prenses. Şaftını kavra ve kaldır." Dokunuşu yumuşaktı ve taşaklarımda bir kıpırtı hissettim. "Daha sert. Daha sert seviyor."

"Ama-"

"Aması yok, Verity." Yukarı doğru sarsılıyor ve ağzı ucumu kaplıyor, dili başımın üzerinde dönüyor.

"İşte bu," diyor Lex. "Onu iyice ve sertçe, tam sınırına getir."

Beni çalıştırıyor ve çıkardığı küçük emme ve yalama seslerinde büyüleyici bir şey var. Lex haklı, sikim programlanmış bir makine, doğru düğmelere basınca canlanıyor. Red düğmelerimi biliyor.

"O hazır," diyor, elini değil ama ağzını çekerek. "Onun tadına bakıyorum."

"O zaman üzerine çık."

"Ya ağırlığım çok fazlaysa?" Eli tembelce hareket ediyor, çekiştiriyor ve benimle alay ediyor. "Kaburgalarının çürük olduğunu söylemiştin."

"O zaman ben seni görürüm."

Gözlerimi açtığımda ağabeyimin ellerini kalçalarına dolamış, sikimin üzerinde pozisyon alırken onu desteklediğini görüyorum. "Bekle," diyor dizlerinin üzerine çökerek. "Fiş."

Lex'in eli bacaklarının arasında kaybolur ve etrafı yoklar. Kızın yanakları pembeleşiyor ve Lex kızın sularıyla parlayan altın nesneyi çıkarıyor. Acı verici bir şekilde yavaş hareket ediyorlar ve beni içine sokarken sırıtmayı başarıyorum, "Şimdi seni gecenin bir yarısı uyandırdığımda neden bu kadar ateşli olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Rahatlamış bir gülümseme yayıyor, yüzündeki endişe biraz olsun kayboluyor. "Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Red." Yan tarafıma keskin bir ağrı saplanıyor. "Sakin ol, tamam mı? Sanırım 99 numara sikim hariç vücudumdaki her şeyi kırdı."

Başını sallıyor, kalçalarını hafifçe itiyor. "Böyle mi?"

"Mükemmel." Ellerimi kalçalarında gezdirirken kardeşime bakıyorum. "Gömleğini çıkar."

Lex geceliğini başının üzerine çekiyor ve ben onun dolgun göğüslerine bakıyorum. Sikim tekrar seğiriyor, bu sefer biraz daha canlı. Kaşları kalkıyor, bunu hissediyor. "Siktir, iyi hissediyorsun," diyorum ona. "Sıkı ve kaygan."

Bu kızın bana nazik ve kontrollü bir şekilde binmesini izliyorum, kardeşim bir adım ötemde duruyor, gerekirse onu çekmeye hazır. Olmayacak, çünkü bu çok iyi ve son günü çevreleyen tüm acı, suçluluk ve boktan duygularla birlikte, bundan tam bir kabus olmayan bir şey çıkmalı.

"Dokun ona," diyorum, keşke kendim yapabilseydim, ama kollarım ağrıyor ve Lex'in bana verdiği ağrı kesiciler hareket etmemi imkânsız hale getiriyor. "Çıkar onu. Amcığının etrafımda sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Lex eğiliyor, parmaklarını yalıyor ve sonra aramızdan geçiriyor, hızla sırtını kavislendiren noktayı buluyor. Nefes verirken başı geriye düşüyor ve çenesi gevşiyor. Ritmini koruyor, her itişte sikimi daha derine çekiyor. Meme uçları sertleşiyor, sıkılaşıyor.

"Boşalacağım," diye nefes alıyor.

"Güzel," diyorum ona, kalçalarını sıkarak. "Gel ve sonra seni dolduracağım."

Nefes alış verişleri külotlu çorap gibi oluyor ve kardeşim klitorisine her ne yapıyorsa onu inletiyor. Onu izliyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde, vücudunun üzerimde titrediğini ve titrediğini hissediyorum, parçalanmasını izliyorum.

Uyuşturucunun etkisinden mi yoksa beni sağma şeklinden mi bilinmez, kendimi uçmuş hissediyorum. Lex elini çekiyor, sonra parmaklarını kızın ağzına götürüyor ve kız açgözlülükle döllerini dudaklarından yalıyor. "Siktir," diye inliyorum.

Lex geri çekilip yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Kendine ait bir yarrağı var ve ikimizi izlerken onunla oynuyor. Oda dağılıyor, o dağılıyor, sadece ben ve Verity varız - onun mükemmel göğüsleri, daracık amı - benim ağrıyan, patlamak üzere olan taşaklarım.

"Yakın mısın?" diye soruyor, göz kapakları ağır, yarı kapalı.

Yanıt olarak homurdanıyorum, binamın serbest kaldığını hissediyorum. Canım yanacak. Kahretsin, acıyacak, her kas isyan etmeye hazır, orgazmın tüm vücut reaksiyonunu nasıl tetikleyeceğinden korkuyor. Acı verici ama buna değer.

Tırnaklarım uyluklarına batıyor, son bir hamle için kendimi hazırlıyorum, onu kavrıyorum, hareketlerini kontrol ediyorum, sürmesini istiyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü çok acıyor. Aletim gevşeyip içinde zayıfça titreşene kadar bana binmeyi bırakmıyor.

"Bana bak," dediğini duyuyorum Lex'in. Benimle konuştuğunu düşünerek uyuyorum ama bakışları Verity'ye kilitlenmiş, Verity de onun arkasını tutuyor. İki pompa sonra "Tanrım," diye küfrediyor, küçük plastik bir bardağa boşaltırken inliyor. "Vay anasını."

Verity iç çekiyor, vücudu gevşek ve memnun. "İyi misin?" diye soruyor, ben çenemi sallayana kadar bakışlarımı tutuyor. "Herkes iyi mi?"

İyileşen nefeslerimizin sesi üzerine Lex ve ben bakışlarımızı paylaştık. Hayır, herkes değil.

27

Pas

SICAKLIK ÖNÜMDEN AŞAĞI İNİYOR, pantolonuma çarpmadan ve kumaşın içine işlemeden önce soğuyor. Oyuk, akşam yemeğimle birlikte verilen plastik kaşığın sivriltilmiş ucundan geliyor. Kesik bana çok ihtiyacım olan endorfini veriyor; hala burada olduğumu hatırlatıyor. Yerde kalan kan, var olduğumun kanıtı. Burada geçirdiğim zaman doldurulamayacak bir boşluk değil.

Babamın, özel güvenlik görevlisi Frank'e beni buraya attırmasının üzerinden tam yirmi dört saat geçti. Akşam sekizde otomatik olarak kapanan ve sabah sekizde tekrar açılan ışıklarla zamanın izini sürmek yeterince kolay. Gece zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Sadece kalbimin çarpıntısı ve kafamın içindeki sesler.

Kesin olarak bildiğim bir şey var. Ben boktan bir şirketim.

Beni buraya gönderdiği ilk gece daha yedi yaşındaydım. O kadar çok ağladığımı hatırlıyorum ki sesim çıkmıyordu. Oturma odasında buzdağı oynuyorduk ve Wicker sallanan sandalyede çenesini kesmişti. Bu kadar güzel bir yüzden bu kadar kan aktığını hiç görmemiştim. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Babam bizi odasına çağırdı ve ben cezayı bekledim. Yaşadığım tüm evlerde cezalar vardı. Dayak. Dayak. Yemekten alıkoyma. Yerleri ve kapları parlayana kadar fırçalamak. Ortama ve evin efendisine ne uyuyorsa.

Babam diğer efendiler gibi değildi.

Wicker'ın günahlarının bedelini ben

ödedim. Hepsi lanet bir oyun

yüzünden.

O zamanlar -şimdi hayal etmesi bile komik- karanlıktan korkmak gibi bir sorunum vardı. Bu yüzden beni gece odaya kilitledi, odada zaten ışık yoktu. Sonunda karyolayı buldum ve altına sokuldum, altımı ıslattıktan sonra bile hareket etmeyi reddettim. Babam aşağı indiğinde, her ikisi için de utanacağımı düşünürdünüz, ama gün ışığını gördüğüm için çok rahatlamıştım

-Başka bir insan görmek umurumda değildi.

Dokuz yaşıma geldiğimde işler değişmişti. Küçük, karanlık yerlere alışmıştım. Oraları evim haline getirdim, çünkü bu şekilde babamın üzerimde hiçbir gücü kalmıyordu. Bu oda bile, bodur duvarları, küflü tavanı ve soğuk soğuğuyla bana soyunma odası kadar tanıdık geliyor. Sert zemindeki her taşı biliyorum. Hava akımlarını, üstümdeki evin seslerini, hatta havanın kokusunu bile ezberledim.

Sonunda, neredeyse bir tatil gibi rahatlatıcı hale geldi.

Wicker'ın antrenmanları ve gösterileri varken, benim uykularım ve tesellim vardı. Lex'in özel dersleri ve kampları varken, ben boş ve meşgul olmayan bir zihnin mutluluğunu yaşadım. Burada sorumluluklar yok. Randevu yok. Sınav yok. İş ya da gösteriş yok. Burada filtresizim, tamamen kendim olabiliyorum.

Ve bunlar daha katlanılabilir hale getirmek için kendime söylediğim yalanlar olsa da, babam bu sahte rahatlığa içerledi. Cezalar korkutucu

olmaktan çıkmıştı. İçinde

Dördüncü sınıftayken, tatillerde yatılı okuldan eve döndüğümüzde elimizde ara karnelerimiz vardı. Babamın masasının önünde sıraya girdik ve birbiri ardına karnelerimizi ona uzattık.

Benimkinde iki tane D vardı.

Kağıdı ona uzattıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve zindana doğru yürüdüm. Bu, kendi yaptıklarımdan dolayı beni cezalandırma zahmetine girdiği son seferdi. Bundan sonra eve kötü bir notla gelirsem, Lex şöminenin önünde diz çökecekti - ya da daha kötüsü, Wicker en iyi smokinini giyip öldürmek istediğim tek kadınla bir gece geçirmek için dışarı çıkacaktı.

Yani evet, yalnızlık acı veriyor ama beni rahatsız eden yalnız olmak değil. Bununla başa çıkabilirim. Wicker'ın muhtemelen şu anda hissettiği şey bu. Borcumu ödemek için geride bıraktığım sorumluluklar. Effie'nin sessiz bir kafeste, boş bir ekrana bakarak eve gelmemi ve ona gökyüzünü göstermemi beklemesi düşüncesi.

Göğsümde bir sızı hissediyorum ve soğuk duvara yaslanıp kanlı kolumu dizime dayayarak tıpkı onun gibi bekliyorum.

Kafesteki bir kuş.

Uzaktan merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda ne kadar zamandır uyukladığımdan emin değilim.

Kapı açılmadan çok önce ayaktayım, ellerim hücremdeki parmaklıkları kavrıyor. "Effie'yi besledin mi?" Kimin girdiğini bile görmeden soruyorum. "Lex yapabilir. Ya da Wicker, hatta. Ama Danner etrafta olmadıklarını biliyor."

Sesimdeki tiz paniği taş duvarlardan duyuyorum.

Ama elinde bir tepsiyle kapıdan giren Frank'tir. Doğal olarak, babam asla ailesini aşağı göndermezdi. Frank bana baktığında, gözleri kolumdaki kanlı lekeye gitti.

"Beni duydun mu?!" Bağırıyorum. "Biri kuşumu mu besliyor?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece zemine yakın yuvayı açıyor ve tepsiyi içeri itiyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkıyor.

"Hey, orospu çocuğu!" Şak diye söyledim. "Eğer ona bir şey olursa, senin için geliyorum!" Tepsiyi hücrenin diğer ucuna tekmeleyerek bağırıyorum. "Senin yüzünden olacak, pislik! Katil olacaksın!"

Ancak bir süre sonra -sabah sekizde- ışık yandığında tepsinin kahvaltı olduğunu fark ediyorum.

Ben yemem.

Wicker'ı ilk gördüğümde, onun benim olacağını biliyordum.

Henüz anlamıyordum, altı yaşındaydım ve sosyal hizmet görevlisinin '*senin için işe yaramayacağını*' açıkladığı bir grup evi durumundan çıkıyordum. Onu gördüğümü ve hiç bu kadar saf, temiz ve *güzel* birini görmediğimi düşündüğümü hatırlıyorum ve eğer hayat en iyi şeyleri elde etmekse, o zaman küçük Whitaker Ashby listemde bir numara oldu.

Ve sonra ağzını açtı. "Sen de

kimsin lan?" diye sordu.

Ben de aynı hırçınlıkla cevap verdim. "Ben Pace. Sen kimsin lan?"

"En kötü kâbusun." Mavi gözlerini kısarak avucunun içine bir yumruk gömdü ve ben güldüm. Ben güldükçe o daha tehditkâr görünmeye çalışıyordu. Ciddiye alınamayacak kadar sevimliydi. Duvarları kaplayan resimlerdeki melek yavruları kadar pembe yanaklı.

Sekiz yaşındayken bile bana yukarıdan aşağıya bakıp "Hey, sanırım ben senin kardeşinim" diyen Lex ile daha kolaydı. Ve hiçbir zaman bundan daha azı olmadı, sanki beni korumak onun için asla bir soru değilmiş gibi. Sanki Wicker'a baktığımda ne hissediyorsam Lex de benim için onu hissediyordu. Onlara ait olduğumu.

Aynen böyle.

Wicker'ın bana bir şans vermesinin tek sebebinin bu olduğuna eminim. Oradaki ikinci haftamda, tüm o kabadayılık gitmiş, yerine canı *yanan* ama bunu göstermek istemeyen bir çocuğun gözleri gelmişti.

Ayakkabı bağcığımın yıpranmış üç ipliğini birbirine örerken bu anıya belli belirsiz gülümsüyorum. "En kötü kâbusun," diye mırıldanıyorum homurdanarak.

Ve sonra onu

düşünüyorum.

Rosilocks.

Verity.

Çünkü onu ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim. Bir şekilde, onun benim olacağını biliyordum.

Eğer hayat en iyi şeyleri elde etmekse...

Gülümsememem yavaş yavaş kayboluyor. Altı yaşında ve bilgisiz, güvensiz ama kırılgan olduğum zamanlar farklıydı. Şimdi Verity'yi düşündüğümde parlak ve eşsiz bir şey görmüyorum. Tehlike görüyorum.

Çünkü son zamanlarda Wicker ona palavra atmadan bakmaya başladı.

Lex onu korumaya başladı.

Onda teselli ve rahatlık bulmama izin

verdim. En kötü kabusumuz.

~

Uyandığımda yine karanlıktı.

Kolumda üç kesik var. Birinin üzeri kabuk bağlamış. Diğeri eski kanla yapış yapış olmuş. Üçüncüsü canlı ve hala kanıyor, üçüncü günü işaret ediyor. Bu önemli bir şey. Bunu uzun zaman önce yanımdaki duvara karalama işaretleri çizerek öğrendim. Tabii yıllar geçtikçe kafam karıştı. Eski işaretler, yeni işaretler, hepsi birbirine karışmaya başladı. Bazen bunu yapmak zor oluyordu.

Dördüncü günümde mi yoksa on beşinci günümde mi olduğumu bilmiyordum. Hapishanede deri en kolayıdır. Kimse onu çalamaz ya da lekeleyemez, beni temizlemeye zorlayamazdı.

Uykunun sisinden uyandığımda, duyularım en küçük seslere karşı bile güçleniyor.

"Kim var orada?" Kafam karışmış bir halde soruyorum. Midem gurulduyor. Akşam yemeğini reddettim, sonra bir kahvaltı daha yaptım ve şimdi bunu kötü bir şekilde hissetmeye başlıyorum. Uyku buradaki tek soluklanmam ve karnımdaki ağrıyı görmezden gelerek yanıma dönüyorum.

Sonra ışık yanıp sönüyor, göz kamaştırıcı ve parlak; avucumu gözlerime kapatıyorum, parmaklarımın arasından bakarken irkiliyorum.

"Yüce Tanrım!" Gözlerimi kısarak aydınlığın yakıcılığından sıyrılıp doğruluyorum. "Ödümü kopardın!"

"Ayağa kalk." Lex'in sesi hırçın, yerde kıvrıldığım yerin üzerinde beliriyor. Beni nasıl içine çektiğini görüyorum, gözleri taze kesiklere takılıyor. Sadece üç tane. Şimdiye kadar aldığım en büyük ceza on yediydi ama o yaralar şimdi dövmelerin altında saklı.

"Effie?" Aptalca olduğunu bile bile soruyorum. Sormam gereken soru neden Lex'in burada olduğu ve babamın olmadığı. Beni serbest bırakan babam, başka kimse değil.

Cevap vermiyor, sadece "Duş alıp üstünü değiştirmen gerek." diyor.

"Lex." Tökezleyerek ayağa kalktım ve kolunu tuttum. "O nasıl?"

Wicker değil. Prenses değil. Kuş. Nasıl göründüğünü biliyorum. Mantıken, biliyorum ama.

Onu bir daha terk etmeyeceğime söz verdim.

Hapishaneden döndüğümde, eve geldiğimde beni bırakmayı reddetti, o kadar üzgündü ki bir kelimeyi bile bir araya getiremiyordu, ona bir daha gitmeyeceğimi söyledim.

Söz vermiştim.

Gözleri omzumun üzerinden, yerleştirdiğim kameranın her şeyi kaydettiği köşeye kayıyor. Gergin bir şekilde nefes veriyorum. Bana iyi davranmak, göstermek

Bana karşı *herhangi bir* nezaket, daha fazla ceza ile sonuçlanacaktır - ve belki de bana karşı değil.

"Acele et." Lex parmaklarımı kolundan çekti ama bileğinden değil. Ön kolumdan. Parmak uçları dövmelerin üzerinde geziniyor -benim parmak izlerim- ve gözlerini kaçırarak, "Her zaman bir yaramazlık." diyor.

Şifreyi çözmem bir saniyemi aldı.

Sıçanların ortak ismi.

Daha önce de gitmiştin, diyor. Birbirimize *bağlıyız*. İki gece ve üç gün, Pen'deki neredeyse iki yıla kıyasla hiçbir şey.

Duş, dış odanın köşesinde yer alıyor ve tavandaki bir kancadan sarkan endüstriyel sınıf bir başlığa sahip bir hortumdan başka bir şey değil. Genellikle aletleri temizlemek ya da zemini hortumla yıkamak için kullanılır. Bazen, DNA'yı temizlememiz gerekirse, biraz çamaşır suyu ile fena sayılmayacak bir çaba gösterebilir.

Soyunup soğuk suyun altına giriyorum. Lex bana saçımı ve vücudumu yıkamam için bir kalıp sabun veriyor. İşim bittiğinde titriyordum ve Lex bana bir havlu ve temiz bir şort verdiğinde kafam karışmış ve yönümü kaybetmiştim.

Bu rutinin bir parçası değil.

Kuruduktan ve giyindikten sonra, "Kolunu ver." diyor.

Nefesinin altındaki endişeli mırıltıyı zar zor duyarak onu dışarı itiyorum. Kesiklerimi sararken, enfeksiyon kapıp kapmadıklarını kontrol ederken sessizdi ve ben de karanlığın içine gömüldüm. Tanıdık. Rahatlatıcı. Hayatın en büyük trajedilerinden biri, Lex'in ellerinin incitmek ve sakatlamak üzere eğitilmiş olması, çünkü dünya onun tam tersinde ne kadar iyi olduğunu asla bilemeyecek.

Kolumu ışığa doğru kaldırırken parmak uçları nazik, büzülmüş bir alınla en yeni yarayı temizliyor. İşini bitirdiğinde beni hücreye geri koymasını bekliyorum ama onun yerine duvarın öbür tarafındaki kapıyı açıyor.

Daha da kaybolmuş bir şekilde onunla arasına bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Zindana bitişik, tek kişilik bir yatakla donatılmış küçük bir oda. Lüksün zirvesi sayılmaz ama nemli ve soğuk taş zeminden büyük bir adım. Geçmişte bir işaret izliyorsak ve vardiyalı uyumamız gerekiyorsa uyumak için kullandık.

Şüphe üzerime çöktü. "Neler oluyor?" Bunun her parçası olağandışı ve midemin çukurunda oluşan his dehşet. Babam bunun için fazla tutarlı. Ne değişti?

"Burada bekle," diyor, sanki başka seçeneğim varmış gibi. Tedirgin bir şekilde yatağa tünüyorum, keşke bir sweatshirt'üm ya da Tanrı korusun bir battaniyem olsaydı diyorum. Lex dönene kadar sadece birkaç dakika geçti.

O yalnız değil.

Gözleri bağlı Verity beceriksizce onun önünde sendeliyor, elleri duvarları okşamak için uzanıyor. Üzerinde şeffaf beyaz bir gecelik var, saçları uykudan olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde dağılmış.

"Ne oluyor lan?" Ayağa fırladım. Göğsümden yarı histerik bir kahkaha yükseliyor. "Depozitosu için burada."

"Bir saatin var," diyor bana, avuç içi sırtının alt kısmında gezinirken. O kadar rahat bir sahiplenme hareketi ki, bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliyim. "En iyi şekilde değerlendir."

Kardeşim kapıyı arkasından kapattı.

Ona yaklaşarak göz bağını çekip çıkarıyorum, güç onu göğsüme doğru sarsarken yakalıyorum.

"Pace!" Korkmuş yeşil gözler odanın içinde geziniyor, her şeyi kavrıyor. *Beni* içine aldı. "Endişelendim-"

Onu sert, morartıcı bir öpücükle kesiyorum, daha sonra utanmayı düşüneceğim bir çaresizlikle onu kendime doğru çekiyorum. O katı, sıcak ve *insani* ve nefesini yanağımda hissettiğimde kendimi tutamayıp titriyorum, çünkü lanet olsun. Onu tenimde ezmek istiyorum. Onu çekip açmak ve etinin içine tırmanmak istiyorum. Onu kendimin bir parçası yapmak, kanından sıcaklık ve hayat çalmak istiyorum.

Bunun yerine kıyafetlerini çekiştirmeye başlıyorum, başının üzerinden kaldırmak için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldığımda kısa, sabırsız hareketlerle elbiseyi sıyırıyorum. Bunu yaptığımda, iri gözleri yaşlarla dolup taşarak bana bakıyor.

"Pace, neler oluyor?" diye soruyor yüzüme uzanarak. "Neden buradasın? Bunca zamandır burada mıydın?"

Sert bir öpücükle sözünü kesiyorum, ereksiyonumu serbest bırakmak için boxerımı itiyorum. Ona cevap vermiyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onu becerme, onu hissetme, onu tohumlarımla doldurma dürtüsünün şimdi hiç olmadığı kadar güçlü olduğu.

Babam varisini alırsa, tüm bunlar sona erecek. Beni, Lex'i ve Wick'i rahat bırakacak. Geleceğe odaklanacak, Prenses'e.

Effie'yi bana geri verecek.

"Duvara yasla." Onu kendi etrafında döndürüp yanağını soğuk taşa bastırıyorum. Sesim sert ve kaba, emir karşısında kaskatı kesiliyor. "Bacaklarını aç."

Kenara çekmeye ya da zihin karıştırmaya vakit yok. Arkamızdaki yatak için zaman yok. İşi halletmeyen hiçbir şey için tek bir saniye bile yok.

Onu duvara doğru itiyorum ve külotuna uzanıp bacaklarının arasını yokluyorum.

Örtüyü kenara ittiğimde, "Giyiyorum," diye nefes nefese kalıyor. "Lex depozitosunu yatırdıktan sonra geri koydu."

"Aferin kızıma," diyorum, parmaklarımı kıvrımlarına sokup fişin tabanını tutarak. "Nasıl bir his?"

"Dolu." Yutkunuyor, vücudunu bir ürperti sarıyor. "Ama sen içerideyken olduğu kadar iyi değil."

"Hamile misin?" Ağzımı kulağına yaklaştırarak sessizce

söyledim. "Bilmiyorum."

Aşağı uzanarak sikimi okşadım, güzel ve kalın bir hale getirdim. "O zaman denemeye devam edelim."

Ellerim kalçalarında, onları geriye yatırıyorum ve tıkacı çekiştiriyorum, dirençten geçerken omuzlarının gerilmesini izliyorum. Hepimizin orada olması gerektiğini düşünmek için sadece kısa bir saniyem var - benim, Wicker'ın, Lex'in dölleri. Bilginin omurgamda yarattığı şehvet ateşini hissetmek için bir saniyem var. Bir saniyede deliğinden akmaya başladığını izliyorum.

Sonra sikimi tuttum, pisliğe doğru yerleştirdim ve içine soktum.

Sanırım bu ani saldırı karşısında kendini kaybetmiş olmalı ama ben bunu fark etmiyorum bile. Kardeşlerimin serbest kalışını hissetmekle çok meşgulüm, hepsi benimkiyle karışmış, benim için yolu kayganlaştırıyor. Bir avucumu duvara bastırıyorum, diğerini boynuna dolamak için kullanıyorum, parmaklarım hafifçe boğazına dayanıyor.

Onu sert ve yakın bir şekilde becerdim.

Ağzım saçlarına gömülmüşken, ben içine girerken çıkardığı her küçük nefes sesini duyabiliyorum. Tenimiz aramızda buluştuğunda çıkan sesi. Kendini sabitlemek için çabalarken parmak uçlarının sert taşa sürtünmesini. Avucumu tombul memesine doğru kaydırırken bir köpek gibi nefes alışımı.

"Hızlan," diye inliyor, bacaklarını karnının altına doğru inen elim için daha geniş açarken ayaklarını sürüyerek.

Dişlerimi sıkarak klitorisinin hemen üzerinde duruyorum. "Söyle," diyorum, kalçalarımı ona doğru yumruklayarak.

Kısık, çılgınca bir ses çıkarıyor ve parmaklarımı aramak için öne doğru sallanıyor. "İstiyorum," diye soluyor, parmak uçlarım klitorisine değdiğinde titriyor. "Bebeğini içimde istiyorum. Lütfen. *Lütfen.*"

Homurdanarak, kalçalarımın cezalandırıcı ritmine uyarak parmaklarımı şişmiş yumruya bastırıyorum. Saçları gül ve başka bir şey gibi kokuyor. Daha keskin bir şey. Erkeksi bir şey. Güvenlik ve sakinlik hissi uyandıran bir şey.

Kardeşlerim gibi kokuyor.

İlk orgazm dalgası beni ele geçirirken düşündüğüm şey bu. Onlarla yatıyor olmalı diye düşünüyorum. Lex'in yatağında mı? Lex'in yatağında mı?

Bu düşünce beni öylesine ani bir öfkeyle sarsıyor ki klitorisini çimdikliyorum ve ani, bedenimi sarsan çığlığının tadını çıkarıyorum.

Altımda parçalanıyor, salıverilmesinin ani, agresif gücüyle geriliyor. Kendiminkini dışarı çıkarırken onu orada tutuyorum, onu doldururken pelvisini aletimle duvara sabitliyorum. Dalgalanmadan sonra dalgalanma. Pompa üstüne pompa.

Zayıf bir hırıltıyla bitirdiğimde onu bırakmıyorum.

Saçlarına doğru sertçe nefes alarak, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum" diyorum. Elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum, kaslarının dalgalarının bu büyüleyici küçük vuruşlarla etrafımda kenetlendiğini hissediyorum.

"Ne?" Bacakları titriyor ve kalçalarımı ona daha sert bastırarak onu yukarıda tutuyorum.

"Effie'ye göz kulak olacağına söz ver. Ben gittiğimde çok üzülüyor ve biliyorsun onun diyeti-"

"O iyi, Pace." Omzunun üzerinden baktığında şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Hepimiz onu izliyorduk."

Hepsi.

Kimi kıskandığımı merak ederek burada çözemeyeceğim kadar çok şey var. Onu mu? Onları mı? Gözlerinde yalan arıyorum. Bunu daha önce de yaptı. Şimdi yapmayacağını kim söylüyor? "Söz ver bana."

Yavaşça başını sallıyor. "Söz veriyorum."

"Bunu sadece beni yatıştırmak için söylemiyorsun değil mi?"

Kukusu etrafımda zayıf bir çırpınış sergiliyor. "Hayır. Bunu neden yapayım ki?" Çünkü o bir yalancı. Bu suçlama aklımın bir köşesini gıdıklıyor.

Beni kara bir bulut gibi kaplıyor.

"Wick nasıl?" Ona sormak içimi yaktı. Lex'e sorardım ama bana söyleyemeyeceğini biliyordum. Bu cezanın bir parçası da bilmemek.

Vücudu soğuk betona yaslanmış halde fısıldıyor: "Beyin sarsıntısı geçirmiş ama iyileşeceğini söylüyorlar. Bugün yürüyordu." Omzumdaki gerginliğin bir kısmı azalıyor ve sonra soruyor, "Daha ne kadar böyle kalacağız?

"Seninle işim bitene kadar." Bana kalsa, tüm gün ve gece boyunca devam ederdim. Ama şu anda babamın zamanındayız.

Parmakları duvarın dokusunda kıpırdanıyor. "Peki ya fiş?"

"*Ben* senin lanet fişinim." Sikim seğiriyor ve dişlerimle ıslak noktayı sıyırmadan önce boynunu yalıyorum. İçinden geçen titreme sikimi tekrar hayata döndürüyor, amının derinliklerinde seğiriyor.

İki kez pompaladıktan sonra, bağlantıyı koparmamaya dikkat ederek onu yatağa doğru çekmeden önce tekrar sertleşiyorum. Onu sürüklememe izin vermeden önce birkaç adım beceriksizce tökezliyor, ben onu geriye doğru ç e k e r k e n yumuşak vücudu bana karşı gevşiyor.

Yatağa ulaştığımda, kalçalarını dikkatlice yönlendirerek onu kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Parmaklarımı kalçalarına bastırarak, "Sür beni," diyorum. Böyle neredeyse daha iyi, tereddütle yükselirken sırtındaki kasların bükülmesini ve kaymasını izlemek, sadece horozumun üzerine geri batmak için. Dölümün -dölümüzün- etrafımdan aktığını hissettiğimde tıslıyorum ve kalçalarını daha sıkı sıkıştırarak çok uzaklaşmasına izin vermiyorum. Ancak geçen hafta içinde bir yerlerde Prenses sadece depozito almayı değil, sikişmeyi de öğrenmişti. Yavaş, akıcı hareketlerle kucağımda ileri geri sallanıyor, beni içine alma hareketinde kaybolurken başı yana eğiliyor.

"Daha sert," diyorum, göğüslerini avuçlamak için uzanıyorum. Kalçalarını daha keskin bir şekilde döndürürken zıplamalarını hissediyorum. Bu küçük iniltiler dudaklarından kaçıyor ve ben kendimi onların içinde boğuyorum, avuçlarımı her yere sürtüyorum - göğüsleri, kalçaları, omuzları, uylukları. Bu sırada burnum saçlarının arasından hiç ayrılmıyor, ciğerlerim onun kokusunu yutuyor.

İkinci depozitom her şeyden çok içimden sökülüp alındı. Kalçalarının hareketi çok şehvetli, kasıtlı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar pratik. Kendimi amcığına boşaltırken onu sıkı, morartıcı bir kucaklamayla kavrıyorum, horoz uzun bir dizi sıcak nabızla dalgalanıyor. Kendimin bu son parçasını vermek acı veriyor ama yapmam gerektiğini biliyorum.

Babam iki tanesini hallettiğime sevinecek.

Sonra uzun bir süre orada dinleniyorum, saçlarını içime çekiyorum, sıcaklığını çalıyorum, daha ne kadar zamanımız olduğunu merak ediyorum.

"Wicker'a iyi olduğumu söyle."

Verity bir süre önce nefesini tutmuştu, bu yüzden parmakları yaralı kolumun üzerinde gezinirken sesi eşit ve kısık. "Yalan mı?"

"Yalan," diye onaylıyorum, onu dikkatlice sikimden kaldırıyorum. Sızmaya fırsat bulamadan tıkaçla oradaydım ve onun irkilmesini umursamadan tıkacı içeri ittim. "Sonunda bu işte iyi olabilirsin."

Yüzünü bana çeviriyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, Prenses." Saçlarını omzundan ayırdım. "Tam tersi aslında. Burada olmak her şeyi daha net görmemi sağlıyor."

Alt dudağını ısırıyor ve güvensizlik dalgası onu sararken endişeleniyor. Güzel, kulübe katıl.

"Ve benim için başka bir şey yapacak mısın?" "Elbette. Ne istiyorsun?" "Lex'e babamla konuşmam gerektiğini söyle."

~

BEŞİNCİ GÜN, uyuşuk bir şekilde kesik atıyor, sert bir iç çekişle kaşığı bir kenara fırlatıyorum. Daha ne kadar süreceğini merak ederek şakaklarımı ovuyorum. Babam hiç söylemiyor. Okul, hokey ve güvenlik işleri var ama gerçekten istese bunu haftalarca uzatabilir, sadece o lanet kotayı doldurduğumdan emin olmak için Prenses'i gönderebilir. Şu anda onun için önemli olan tek şey bu.

Effie'yi düşünerek, sanki buradaymış gibi onunla konuşarak saatler geçiriyorum. "Yağmur. Şimşek. Dolu. Yırtıcı kuşlar. Gökyüzü o kadar da harika değil zaten." Wicker ve Lex ile de konuşarak biraz zaman geçiriyorum. "Lanet buzdağı. Paksız hokey. Patenleri sevmemize şaşmamalı."

Bazen Rosilocks'la bile konuşurum. "En büyük sıçan."

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda ışıkların kapanmasının yakın olduğunu hissedebiliyorum. Para yatırmak için uygun bir gün değil. Perşembe. Boş gün.

İronik bir kelime seçimi.

Kapıyı iten babam oluyor ve ben de ayağa fırlıyorum, sırtım protesto çığlıkları atsa da dik durmaya çalışıyorum. Üç gecedir bu zeminde uyumak bana korkunç bir ağrı verdi.

"Baba," diyorum, kendimi parmaklıklara atma dürtüsüyle savaşarak. Bunu düşünmek acı veriyor, ama böyle zamanlarda, burada bir arkadaşımın olması anlamına gelse ona bile ısınabilirdim sanırım.

Ama olmaz. Tek çıkış yolu onun onayı.

Frank onun yanından geçip hücre kapısının kilidini açarken, Babam Lex'in Bruce'u sorgularken kullandığı metal sandalyeye oturur. İşkence koltuğuna başıyla işaret eder. "Otur."

Odanın içinde yürürken vücudumu yabancı hissediyorum. Metal koltuğun şortumun ince tabakasından soğuk geleceğini bildiğim için rahatça oturuyorum. Sandalyede olmanın nasıl bir şey olduğunu böyle anlıyorum. Yukarıda asılı duran sert ışığın, çamaşır suyu kokusunun ve ayaklarımın altındaki soğuk fayans zeminin altında olmanın nasıl bir his olduğunu.

Her ceza böyle sona erer.

Konuşmasını bekliyorum ve konuştuğunda, "Kardeşini buzun üzerinde düz tutmanın neden önemli olduğunu anlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet, efendim."

"Öyle mi? Çünkü bir oyuncunun eksik olması sadece takım için zor bir durum değil, aynı zamanda Whitaker'ın diğer yükümlülüklerini yerine getirememesi anlamına geliyor."

Bu temellerin babam için önemli olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu kadar yakınız. Neden bir yatağı ve bu kadar küçük bir odayı paylaşıyoruz. Neden sadece hokey değil, aynı çizgide oynuyoruz. Hayatımızın her alanında birbirimize bağlı olmamız önemli. Bu yüzden birimiz başarısız olduğunda, diğerimiz cezalandırılır.

Biz biriz.

Bu yüzden Wicker'ın yerine getirmesi gereken yükümlülüklerin çok iyi farkındayım ve ne olursa olsun, ona bu travmayı tekrar yaşatmamaya değerdi. Yine de bu, buradan çıkıp üst kattaki yatağımıza ve videolarıma dönmek istemediğim anlamına gelmiyor... yani Effie'ye.

"Bu benim hatam," diyorum, hazırladığım cümleleri tekrarlayarak. "Onun öfkelenmesini engellemeliydim."

"Siz hapisteyken çocuklar mücadele etti. Sen döndüğün için şimdi daha rahatlar." Parmakları bir üçgene dönüşüyor. "Birlikte güçlü bir destek temeli oluşturuyorsunuz. Ayrı düştüğünüzde..." Başparmaklarını indiriyor. "O zaman siz sadece bireysiniz. Asiller üç kişiliktir. Bu yüzden her kardeşlikte üç tane vardır. Bir lider Kral konumuna yükseldikten sonra bir tane olabilir. Ve yine de.... bizi dik tutmak için altımızdakilerin dengesine sahip olmalıyız."

"Ne onları ne de seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Umarım öyle değildir." Önüme geçip eliyle çenemi kavrıyor. Tenim, kardeşlerimin ve son zamanlarda Prenses'in dokunuşu dışında onun dokunuşundan -herhangi bir dokunuştan- irkiliyor. "Sen benim gözüm kulağımsın Pace ve bu sorumluluğa hazır olduğundan emin olana kadar yukarı çıkmana izin veremem."

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Doğru şeyler söylüyorsun," diye kapıya doğru yürümeye başladı, "ama ciddi olduğunu hissetmiyorum."

"Bekle!"

Durmuyor, Frank'e kapıyı açmasını işaret ediyor.

"Bekle! Görmen gereken bir şey var," diye atıldım. "Göreceğin bir şey görmek istiyorum."

Duraklıyor, gözleri kısılıyor. "Benden uzak mı duruyorsun evlat?"

Ter sırtımı kaplıyor. "Hayır. Lex'e günler önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim. O zaman bilgi almıştım."

Dudağı kıvrılıyor, sanki bunun bir tür Hail Mary olduğunu varsayıyor. Yanılmıyor. "Devam et, bana bu kadar önemli olanın ne olduğunu söyle."

"Geçen hafta Dukes'un spor salonuna bir böcek yerleştirdim - Fury'de."

"Böcek mi?" Gözlerindeki ilginin titreştiğini görüyorum. Benim ihtiyar, casusluk yapmaya bayılır. Bunun için yaşar.

"Sürtük salonunda. Prensesi haftalık ziyaretleri sırasında izlemenin bir yolunu bulmamız gerektiğini düşündüm."

"Ne kadar yenilikçi." Bir an düşünür. "İşe yarar bir şey bulabildiniz mi?"

"Sadece Prenses'in Düşes'le bağları var. Dost canlısılar. Fazla bir şey değil ama..."

Ama babama bakarak söyleyebilirim ki, bu beni buradan çıkarmaya yeter. "Göster bana" diyor.

"Şimdi mi?"

"Hemen."

28

Leski

Şakağımdan boncuk boncuk ter damlıyor ama silmeye cesaret edemiyorum. Wicker ve ben otuz dakikadır babamı ofisinde, ikimiz de sessiz ve yerimizde bekliyoruz. Şömineye bakmaya cesaret edemiyorum.

Her şey karmakarışık.

Pace'i zindana göndereli beş gün oldu, Pace'in onunla konuşmak istediğini söylediğimden beri de iki gün. Bu süre zarfında gerginlik ve yükümlülüklerden başka bir şey olmadı, en önemlisi de bu kargaşada biraz kayboldu.

Verity'yi bir haftadır sikmedim.

Bu bilgi beni rahatsız ediyor. Pazar günü saat on ikiyi vurduğunda Wicker yatağımda yanımdaydı ve onu bırakmaya kıyamadım. Bu yüzden bizi içeri kilitledim ve etrafta beni dışarı çıkaracak kimse olmadığı için bunu yapmadım. Doğru şekilde değil. Doğru yol.

Dün gece bunu düşündüm. Tekrar tekrar ona gittiğimi, sikimi çıkardığımı ve yapmam gerektiği gibi ona tohumumu verdiğimi hayal ettim. Tek yapmam gereken kapımı açık tutmak ve uzanmaktı. Ama zamanı geldiğinde kendimi kilidi açarken buldum.

Wicker sanki aklımı okuyormuş gibi, "Yine de depozitolarını yatırmışsın," diye mırıldanıyor.

Tıbbi kanatta, şırıngalarımla birlikte-evet, her gün bir depozito yatırdım. Ama bir depozito vasattır. Mükemmel değil. Wicker da her zamanki cinsel büyüklüğüne ulaşamadı. Pace'in zindanda olması, haftamızın depozito açısından önemsiz olduğu anlamına geliyor.

"Bırakın yapsın," diyorum tırnak etlerimi karıştırırken. "Eğer beni cezalandırmak istiyorsa, bu konuda onunla kavga etme."

Wicker'ın enerjisi olduğundan değil.

Yarın, takımı All-Eastern turnuvası için yola çıkıyor. Gönüllü sağlıkçı olarak onlara eşlik edeceğim, ama Pace?

Sanırım gitmiyor.

Yanımda, Wicker bir gorille üç raunt dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünüyor. En kötüsü de #99'un gazabından nasibini alan yüzü. Yüzünün her keskin açısı şişmiş ve hassaslaşmış, morlar, maviler ve sarılardan oluşan bir soyut. Gömleğinin altında kalan kısmının da pek iyi görünmediğini biliyorum.

Ama oynayabilecek. Oynamak zorunda.

Öne doğru eğilen Wicker, dirseklerini dizlerine dayayıp saçlarını kavrıyor. "Her şeyi berbat ettim," diyor fısıltıyla. "Mayfield'a gitmeliydim."

Bütün hafta böyleydi. Pace'le ilgili suçluluk duygusuyla boğuşuyor. Babamın cezalarını bu kadar etkili yapan da bu. Asla sadece birimizle ilgili değil.

Yaklaşıyorum, tıslıyorum. "Sakın böyle söyleme. Pace'in yaşadıklarının lanet olası bir çocuğa teklif vermekten daha kötü olduğunu düşünüyorsan, bakış açını kaybediyorsun demektir."

Yine de, ona bakmak için eğildiğimde, yüz ifadesinde acı var. "Ona seçme şansı vermeliydim."

"Wick, bana bak." Baktığında çenem kilitlendi. Sağ gözünde birkaç gün sonra bile hâlâ ürkütücü olan bir subkonjonktival kanama var. Beyaz, iris mavisinin etrafında ürkütücü bir kızıla dönüşmüş. Nefes vererek ısrar ediyorum: "Başka seçeneğim yoktu."

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ama tam dudakları konuşmak için aralandığında ofisin kapısı açılıyor.

İkimiz de anında kaskatı kesiliyor, gözlerimizi ileriye dikiyoruz. Ta ki ikinci bir çift ayak sesi duyana kadar.

Daha dönmeden o olduğunu anlıyorum. Sanki odanın enerjisinde bir değişim var, varlığı elle tutulur bir uğultu. Bakmak için döndüğümde, onu kapıdan sürünerek geçerken görüyorum, başı eğik, gözleri sertleşmiş.

"Hızlan," diyorum, ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

Babamın bir bakışı beni sandalyeme geri oturtuyor.

Pace'in hapisten çıktığı gün, babam onu almaya bizimle birlikte gitmedi. Kardeşimiz binadan çıkarken onu karşılayanların Wicker ve ben olmamıza izin vermesi muhtemelen yaptığı en nazik şeydi. Üzerimizde hiç göz yoktu. Performans baskısı yoktu. Kendimizi tutma dürtüsü yoktu.

Daha önce kimseye o gün sarıldığım kadar sıkı sarıldığımı hatırlamıyorum. Onun ve Wicker'ın kahkahaları bir yaraya merhem gibi gelmişti. Hala geri çekilmekten titriyordum, bitkin ve dengesizdim. Ama Pace beni tuttu, at kuyruğumu çekiştirirken bir yandan da sırıtıyordu.

Wicker neredeyse zavallı adamı yakalayacaktı, mavi gözleri parlıyordu. Onu hiç bu kadar içten gülümserken görmemiştim, Pace'in karnına şakacı bir yumruk indirdi. "Büyük evin seni sertleştirdiğini mi sanıyorsun, ha?" dedi ve ben ikisinin dövüşüyormuş gibi yapmalarını izlerken güldüm. Daha sonra biftek yemeye çıktık ve sohbetin yer yer durgunlaşması, garip bir karanlığın üzerimize çökmesi önemli değildi.

Mide bulantısı ve kaşıntıya rağmen, kardeşimi geri almak muhtemelen hayatımın en güzel günüydü.

Şimdi, sanki varlığımın her hücresi ona gitmeye mecbur değilmiş gibi, yerime oturmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve duyguların kafa karıştırıcı çığı içinde bir düşünce yüksek sesle ve net bir şekilde aklıma geliyor.

Keşke Verity de burada olup onu görebilseydi.

O bizim gibi değil. Son birkaç gündür Pace'le ilgili endişelerini dile getirmekte hiç tereddüt etmedi. Dünkü yalnız, vasat depozitom sırasında bile, bacakları üzengilerde genişçe açılmış, elleri karnına doğru sıkılmış, Pace'in ne zaman dönebileceğini soruyordu.

Ama babam odaya hakim bir şekilde içeri girmeden önce ona bakmak için sadece bir saniyem var.

"Pace, ekranı yukarı çek," diyor, ayakkabıları yerde yankılanıyor. Çevremde, Pace'in aramızdaki pozisyonunu almadığını, bunun yerine odanın diğer tarafındaki bilgisayara doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Bir düğmeye basarak yerden bir televizyon ekranı yükseliyor ve şöminenin önünü kapatıyor. "Kardeşiniz," diyor babam, sonunda bize bakarak, "anlaşılan bize gösterecek bir şeyi var."

Babam ekrana bakan deri koltuğa doğru ilerliyor. Wicker ve ben de onu takip ederek beklenen pozisyonlarımızı alıyoruz ve sandalyenin iki yanında yer alıyoruz. Babamın arkasından birbirimize bakmaya cüret ediyoruz ama Wick de kafası karışmış bir şekilde omuz silkiyor.

Pace oraya gönderildiği kıyafetlerin aynısını giyiyor: atletik bir şort ve düz siyah bir tişört. Zindana girmeden önce de saçlarındaki küçük kıvrımlar uzuyordu ama şimdi daha da belirginleşti, dokulu saçları yer değiştirmeye başladı. Cildi grileşmiş, kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki halkalar belirginleşmiş. Yanaklarının çukurları daha keskin ve tahmin etmem gerekirse, Frank'le birlikte gönderdiğim tepsilerden pek bir şey yemiyor.

Kolunda iki yeni kesik var.

Dişlerimi gıcırdatarak, bilgisayarda tıklamasını izlerken aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Burada," diyor Pace, gözlerini kısarak ekrana bakarken sesi sertleşiyor. Televizyon, bilgisayar ekranı olduğunu bildiğim bir görüntüyle yanıp sönüyor. Pace, konum kodları ve tarihlerle etiketlenmiş klasörlere inmeden önce ana dizine gidiyor. "Fury'nin olduğu gece, fahişenin salonuna bir böcek yerleştirdim. Harekete duyarlı," diyor, Wicker ve bana kısa bir bakış atarak. Bakışında tereddüt olduğunu görebiliyorum, sanki bunun paylaşması gereken bir şey olduğundan emin değil. Her şeye rağmen, "Prenses her hafta spor salonuna gittiği için bu iyi bir fikir gibi geldi," diye açıklıyor.

Onun yaratıcılığından etkilenirdim ama kardeşimi tanıyorum. O dinleme cihazını oraya istihbarat için yerleştirmedi. Prenses'inin gözetleyemeyeceği bir yerde olduğunu bilmeye dayanamazdı. "Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Evet." Oynat tuşuna basıyor ve televizyonda bir video beliriyor. Kadınlar - bariz bir şekilde West End kadınları - çeşitli kıyafet ve soyunma hallerinde. Ses çok yüksek, aynı anda çok sayıda tiz ses olduğu için belli değil ama Pace yanlarına gidip parmağıyla ekranı işaret ediyor. "Verity tam burada."

İçeri girer ve diğer kadınları selamlar, duruşu rahat ve rahattır. Bu mantıklı - bunlar onun arkadaşları ve ailesi. Ama kızlar teker teker odadan çıkıyor, sadece Verity ve bir kadın kalana kadar: Lavinia Lucia. Düşes.

Pace klavyeye uzanır ve videoyu durdurur.

Verity'nin öne doğru atılıp Düşes'e gülümsediği bir karede donuyor.

Wicker donmuş görüntüye kaşlarını çatarak, "Bu sözleşmelerin ihlalidir," diyor. "Kendisine özellikle diğer Kraliyet mensuplarıyla -kadınlar da dahil olmak üzere- masadan kalkmıştır."

Babam ifadesiz bir şekilde bakıyor. "Bu bir hafta önce oldu."

"Ona bu konuyu sordum, ancak verdiği cevaplardan herhangi birini doğrulayamadan..." Pace boğazını temizliyor ve babamıza gergin bir bakış atıyor. "Kullanılamaz hale geldi."

"Buna ne cevap verdi?" Babam parmağını metodik bir şekilde dizine vurarak soruyor.

Pace karanlık bakışlarını bize çeviriyor. "Boş verdi. Hiç yakın olmadıklarını söyledi. Ama belli ki yalan söylemiş. Sizin de anlayabileceğiniz gibi, onlar... arkadaş canlısı. En azından."

"Çok arkadaş canlısı," diye cevap veriyorum, paylaştıkları gülümsemeyi görünce. Bu sadece tanıdıkların kibar, sıradan gülümsemesi de değil. Geniş ve rahat. *Samimi*.

Evet. Lanet olsun.

Pace videonun devam etmesine izin veriyor ve biz de Verity ile Lavinia'nın soyunma odasından çıkışını izliyoruz.

"O kayıt cihazını DKS tesisine yerleştirme inisiyatifini aldığın için teşekkür ederim Pace." Babam başını kaldırıp kardeşimin bakışlarıyla buluşuyor ve orada gördüğüm şeyle omurgam gevşiyor. Bu konuyu açması bu kadar uzun sürdüğü için Pace'i kolayca cezalandırabilirdi ama bunun yerine memnun görünüyor. Gururlu. *Bağışlayıcı*. Babam ona başını sallıyor. "Bu tam da senden görmek istediğim türden bir adanmışlık."

Parlak bir an için her şey yoluna girecekmiş gibi görünüyor. Elbette, Prenses'in Düşes'te bir arkadaşı var ama bu ortadan kaldırılabilir. Pace bunu keşfederek hatasını telafi etti. Wicker iyileşiyor. Kimse randevu, tecrit ya da randevu almıyor.

Dünya kendini düzeltiyor.

Ve sonra medya programı bir sonraki dosyayı otomatik olarak oynatır.

Başladığında hepimiz şaşırarak ileri atılıyoruz. Pace genellikle anlamsız aktivasyonları arşivleme konusunda gerçekten iyidir, ancak Wicker'ın gözleri başlarken ekrana odaklanmış durumda. Tabii ya. Yarı çıplak bir hatuna karşı koyamaz.

Sadece Lucia'nın odaya girip duvara yaslanarak beklediğini görüyoruz. Çok geçmeden başka biri girer.

"Bekle, b e k l e . Duraklat," diyor Wicker, ekranı işaret ederek. "Bu *onu*?"

Verity ekranda donup kalmış, iri gözlerini Lavinia'ya dikmiştir. Son videodakinden farklı bir kıyafet giyiyor ve saçları toplanmış. Son çekimde saçları aşağıdaydı.

"Bugün günlerden ne?" Ben soruyorum.

Pace zaman damgasını kontrol ediyor, kaşları birbirine çarpıyor. "... geçen Cuma mı?" Ter sırtımı diken diken ediyor. "Cuma. Aile yemeğinden sonraki gün."

Pace ekrana sertçe bakıyor, şaşkınlıktan alnı çatlıyor. "Bu sabahtı, ikinci depozitomu yatırdıktan hemen sonraydı. Bu yapıldığında ikimiz de onun yatağında uyuyor olmalıydık."

Bu imkansız, çünkü Lucia ile konuşuyor. Wicker ve ben endişeli bir bakış paylaştık, çünkü Prenses Forsyth'te istediği zaman istediği yerde vals yapamaz. Bir refakatçisi olması gerekiyor. Güvenlik. Lanet olası prensleri.

Pace bir anda doğruldu, panik içindeki gözleri babama dikilmişti. "Her gece takip cihazını kontrol ediyorum efendim. Bildiğim kadarıyla Saray'dan hiç ayrılmadı."

Babamın gözleri kısıldı. "Belli ki öyle yapmış." "Ama yapmış olmalı-"

"Kapa çeneni!" Babam ona ters ters bakarak bağırıyor. "Sesi aç ve oynat tuşuna bas." Taş suratlı Pace itaat eder ve hoparlörlerden Verity'nin tiz sesi yükselir.

"Dün gece ben... Pace ile birlikteyken bana bir sürü soru sordu..."

Düşes'in başı öne eğilir. *"Ne tür sorular?" "Aile yemeği ve sizin hakkınızda."*

Lucia sorar, *"Ben mi? Özellikle mi?"*

Verity yere bakar. *"Senin bir hain olduğunu düşünüyor. Yani, benim de hain olduğumu düşünüyor, yani bu onun için oldukça yıpratıcı bir durum, ama bilmiyorum. Bir türlü peşini bırakmıyor."* Sonra o kadar sessiz ki onu duymak için öne doğru eğilmem gerekiyor, *"Beni korkuttu" diye* ekliyor.

Lucia'nın yüz ifadesi dalgınlaşır. *"Pace hapisten yeni çıktı, değil mi?"*

"Evet."

Pace'e bakıyorum, onun hakkında konuşurlarken gözlerinin sertleşmesini izliyorum, kulaklarımda zonklayan nabzımdan duymak zor olsa da. Kendisinden ve paranoyasından bahsettiklerinde Pace'in ifadesi taşa dönüyor, elleri iki yanında sıkı yumruklar haline geliyor.

İşin kötüsü, bir yanım bu kayıttan dolayı çok mutlu. Bu, Pace'in doğruyu söylediğinin, daha derine inmeye çalıştığının, babama getirecek bir şeyler bulmaya çalıştığının kanıtı. Bu onu temize çıkarmalı, değil mi?

Ama babamın ekrandaki kızlara diktiği ateşli gözlerine bakınca bunun bir önemi olmadığı anlaşılıyor. Öfkesi artık başka bir yere yönelmiş durumda.

"Verity," diyor Lavinia, *"sorun yok. Ne bilebilirler ki? Neredeyse hiç konuşmuyoruz.*

Zaten bana neredeyse hiç gerçek bilgi vermedin."

Neredeyse tek bir varlık gibi, dikkatimiz onların üzerinde toplanıyor.

"Prenslerinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz," diyor Lucia, *"bu yüzden bize işe yarar bir şey söylemiyorsunuz, çünkü bir parçanız onları koruyor."*

Korudu mu? Bizi *koruyor* muydu? Kimden? Düklerden mi?

Wicker'ın gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama o ekrana sert sert bakıyor.

"Bir şey biliyorum," diyor Verity aniden. *"Wicker'ın babası bir Kayes. Baron mirası o."*

Kalbim duruyor ama Lucia'nın cevabını duymaya devam ediyorum. *"Şey, evet. Bunu zaten biliyoruz."*

"K a p a t şunu," diyor Wicker, sesi zar zor duyuluyor. Pace hemen yanıt vermeyince bağırır: "Kapat. Kapat. Kapat. Sikeyim. Kapat!"

Onu kocaman gözlerle ve donmuş ciğerlerle izliyorum. Kardeşimin sırrı bir sır değil. Bunu kafamda tekrarlayıp duruyorum -sadece bu gerçeğin kanıtlarını gördüm- ama bir şekilde bunun gerçek olamayacağına ikna oldum. Ortaokulda ilk öğrendiğimizden beri inatla koruduğumuz bu bilgi onu yok edebilir. Öldürebilir.

Ve bu düşmanlarımız tarafından biliniyor.

İlk dürtüm Pace ve Wicker'ı alıp götürmek oldu. Kaçmak. Saklanmak. Lisede hayalini kurduğumuz o yeni hayatlar var ya? Şimdi onları avlanmayacak ya da incitilmeyecek insanlar haline getirmenin -yaratmanın- tam zamanı.

İkinci dürtüm ise kızgın bir öfke.

Biliyordum amına koyayım.

Pace'e bakarken gözlerimde çığlık atıyor. Ona güvenemeyeceğimizi biliyordum. En başından beri biliyordum, sadakatinin asla bizimle olmayacağını. B i l i y o r d u m a m a yol boyunca unuttum.

Bir hainle sikiştiğimizi unutmuşum.

"Prenses bu bilgiyi nereden öğrendi?" Babam soruyor, sesi sessizliği bölerken garip bir şekilde sakin.

Wicker, çenesinin bir an için başarısız bir konuşma girişiminin etrafında dönmesinin ardından, "Ona söyledim," diye itiraf ediyor. Sesi ince ve yıkılmış geliyor, gözleri hala Verity'nin yüzünün görüntüsüne yapışmış. "Berbat ettim. Ona söyledim. Beni sersemletti ve ben... lanet olası bir çaylak gibi döküldüm." Sesi titriyor, gözleri aramızda gidip geliyor. "Özür dilerim. Ben-"

"Ondan kurtulmalıyız," diyorum. Bu açıklama tamamen içgüdüsel, ama Pace'in bana bakışı bunun haksız olmadığını gösteriyor.

"Onu öldürmek mi?" diye sorar, alnı garip bir şekilde bükülür.

Ama babam aniden ayağa fırlıyor, duruşu sert ve dik. "Kesinlikle hayır," diye alay ediyor ve bakışlarımızı birleştirdiğinde hissettiğim tek içgüdü onunla kardeşlerimin arasına girmek oluyor. "O kız senin taşıyıcın ve bu konuda başka bir şey duymayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Ama o biliyor," diye belirttim.

"Dükler de öyle," diye tersliyor Baba, öfkeyle Lavinia Lucia'yı işaret ederek. "Geminizi öldürmek onları susturmak için ne işe yarayacak, hm?" Hiçbirimiz cevap vermeyince, beyaz hırkasına uzanıp onu düzeltiyor. "Burada sadece tek bir intikam yolu var. Hepsinin bu bilgi hakkında sessiz kalmasını sağlamanın tek bir yolu var." Aramıza bakıyor, çenesi sertleşiyor. "Bir Kraliyet Temizliği'ne ev sahipliği yapmanız gerekecek."

"Bir ne?" Pace ağzından kaçırır. Mümkünse, eskisinden daha solgundur. "Piper Prenslerinden başka biri tarafından hamile bırakıldığında bunu emretmedin bile."

Bunu üçümüzden başka kimse bilmeyecekti ama benim onu öldürme önerim başka kimseye bahşetmeyeceğimiz bir merhametti. Ölümden daha kötü şeyler de var -ki bunların çoğu kendi ellerimizde mevcut- ve bunu bizden daha iyi kimse bilemez.

Bu, ölümden daha kötü şeylerden biri.

"*Piper*," diyor babam, kelimeden tiksinti damlıyor, "aile sırlarını düşmana ifşa etmedi."

"Ne zaman?" Diye soruyorum, içimde bir korku birikiyor ama babamın haklı olduğunu da biliyorum. Verity'yi öldürmek Dükleri daha da saldırganlaştıracak ve kardeşime bağlı saatli bombayı ellerinde tuttukları için bu strateji gerektirecek.

Ve onu öldürememizin diğer nedenini düşünmemek için kendime bunu hatırlatıyorum, zihnimde tekrarlanan bir ayin.

Bana bakan yumuşak, şefkatli, yeşil gözler, nazik dudaklar, pelüş ağız, tatlı kokulu ve doğurgan, içine girilebilecek mükemmel vücut, ona kendimden bir parça verdiğimde bana bakışı, bittiğinde göz kırpışındaki tüy, sanki daha fazla olmasını istermiş gibi, o gece birlikte yemek yediğimizde sırıtışındaki heyecan verici titreme...

En başta yapmam gerektiği gibi her şeyi kapattım, çünkü Verity Sinclaire bizden biri değil. Pace için ne kadar endişelenmiş olursa olsun,

Ya da Wicker'ın depozitosunu alırken ona ne kadar nazik davrandığını ya da onu öpüp sonra bana bakışını, sanki doğru yaptığına dair ona güvence vermemi istermiş gibi.

Hepsini kafamdan silkeliyorum.

"Bunu hemen yapacağız." Peder, sanki az önce en imkânsız şeyi açıklamamış gibi masasının arkasında yürüyor. "Adalet hızlı olmalı. Herkesin bir saat içinde taht odasında toplanması için acil toplantı çağrısı yapıyorum. Pace, git uygun kayıt cihazlarını kur." Telefonunun ekranına birkaç sert dokunuş yaptı, ağzı sıkı, öfkeli bir çizgiye bastırılmıştı. "Düklerin konuşmaya, misilleme yapmaya ya da bize şantaj yapmaya kalkışmaları halinde nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmaya ihtiyaçları olacak."

Pace kapıya doğru gidiyor ama ben öne atılınca duruyor. "Baba, ben..." Zayıflığımı göstermek istemediğim için bocalıyorum, her ne kadar durum tam olarak bu olsa da. Derin bir nefes alarak, "Sorunlarımla ilgili ilerleme kaydediyorum ama kalabalık önünde performans sergilemenin baskısı altında-" diye açıklıyorum.

"*Gösteri yapacaksın*."

"Yapamıyorum," diye patladım, Wicker'ın yanımda irkildiğini gördüm. "Her şeyi denedim, ama uyanıkken ereksiyon olmayı uzaktan bile başardığım tek zaman, ben ve o... birlikteyken."

Babamın gözleri gerildi. "Birlikte mi?"

"Yaratmak," diye açıklıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. "*Samimi olarak*. Ve bu bile en iyi ihtimalle zayıf." Başımı sallayarak aylardır kaçındığım kelimeleri söylüyorum. "Bunu yapamam. Ailemizi küçük düşüreceğim. Bizimle dalga geçerler."

Babam gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve telefonunu bırakıyor. "Sonunda bunu söylediğini duyduğuma sevindim Lex." Masasının çekmecesini açmak için uzanıyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. "Bazen en büyük gücümüz zayıflıklarımızı kabul etme yeteneğimizdir."

Yumuşak, ölçülü bir hareketle masaüstüne şeffaf bir torba yerleştirir.

Üzerinde bir yılan baskısı var.

Boğazımdaki ani daralmayı bastırmak için yutkunuyorum. "Bu ne için?"

Babam çenesini kaldırır. "Ne için olduğunu biliyorsun."

"Hayır." Pace'in bakışlarını bir dağlama demiri gibi başımın arkasında hissedebiliyorum. "Lex, *hayır*."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil," diye tersliyor babam ve bu konuyu kapatıyor. Aralarında bir bakış geçiyor ama ben görmüyorum. Gözlerim plastiğin altındaki beyaz toza yapışmış durumda. "Zayıflıklarınla yüzleşecek kadar güçlüsün Lagan. Şimdi onların üstesinden gelecek kadar güçlü olmana ihtiyacımız var."

Bakışlarımı benden ayıracak kadar büyük olan tek şey, Wicker'ın bana bakmak için döndüğünü hissetmek. Bakışlarını karşılıyorum, bakışlarındaki uyuşukluk midemi bulandırıyor.

Şimdiden hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Lex."

"Bunu yapmak için ona ihtiyacım olacak," diye ısrar ediyorum, avuçlarım nemleniyor.

"Saçmalık," diyor kanlı gözünü kırpıştırarak. "İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Dünyanın güneşin etrafında döndüğünü bildiğim gibi biliyorum. Wicker ve Pace'in bana ait olduğunu bildiğim gibi biliyorum, Verity'nin de öyle olduğunu bildiğim gibi. Sadece bununla yüzleşemiyorum.

Ama bununla yüzleşebilirim.

"Bunu yenebilirim," diyorum ona, bakışlarını tutarak. "Bir kez yendim, tekrar yapabilirim."

"Baba," diyor Wicker, bakışlarını masanın üzerindeki ilaçlara çevirerek. Üzerinden acı ve pişmanlık sızıyor. "İhanet ettiği kişi benim. Cezayı benim vermeme izin ver."

Baba soğuk bir tavırla gözlerini torbadan ayırmadan açıyor ve cilalı ahşap yüzeye ince beyaz bir çizgi boşaltıyor. "Bir Kraliyetin kriterleri

Temizlik açık. Bunun için üç Prens'e de ihtiyaç var." Bana gönderdiği bakış tartışmaya yer bırakmıyor.

Gerekli.

Bir parçam aniden bunun asla bir seçim olmadığını fark etti. Benim bir kararım varmış gibi davranmak bile başlı başına bir aşağılamaydı. Kardeşlerim için bir gösteri. Pace'in o hücrede günlerce kalabileceğinin, Wicker'ın bir et parçası gibi muamele görmeye katlanabileceğinin, benim kırbaç üstüne kırbaç yemeye dayanabileceğimin ve bu cezaların etkisiz olmasının önemli olmadığının kanıtı.

Burada üzerimde sonsuz bir güç var.

Alnımdan soğuk bir ter boşanıyor. İstemediğim için değil, istediğim için. Tanrım, bu beklenti babamın kırbacından çıkan bir kamçı kadar acı verici. İleri doğru adım atarken, Wicker'ın bana doğru hamle yapmasını görmezden geliyorum - keskin bir içgüdü gibi.

Eğiliyorum, ilk nefesi alıyorum, lezzetli, bağımlılık yapıcı hissin beni yıkamasına izin veriyorum. Daha ayağa kalkmadan boğazımın arkasındaki tuzlu kimyasalın tadını alıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum yutkunurken, parmaklarım burun deliğimi cımbızlıyor. Bu tadı neredeyse unutmuştum, buruk ve ekşi ve ardından nasıl ani bir sıcaklık dalgası geldiğini. "*Siktir.*"

Peder torbayı tekrar kapatır. "Hazırlanmak için bir saatiniz var. Sizden eksiksiz ve kusursuz olmanızı bekliyorum. *Acımasız* ve *kesin* olmanızı bekliyorum." Aramıza bakıyor. "Sizden Prens olmanızı, *Ashby olmanızı bekliyorum ama hepsinden* önemlisi, hiç merhamet göstermemenizi bekliyorum."

Üçümüz birbirimize bakıyoruz ve burada ne olursa olsun, hepimizin hemfikir olduğu tek şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Şimdi görüyorum, Viper Scratch damarlarımda çılgınca akıyor. Her şeyi daha net, daha keskin, entelektüel yüksek çözünürlüklü yapıyor.

Verity Sinclaire hakkında sevdiğim her şey yalanmış.

Ayrılmak için hareket ettiğimizde "Bekleyin," diyor. Peder poşeti uzatarak, "Kalanını yanına al. Kullanın."

Scratch ile onun arasına bakıyorum, hâlâ burnumdaki tozu siliyor ve acıyı yutuyorum. Daha iyi bir adam ona defolup gitmesini söyler ve arkasını dönerdi.

Uzanıp onu aldım.

Babam bana sadece bir mazeret vermedi -*bize* bir mazeret verdi- bize izin verdi.

Ve bu çok daha tehlikeli.

KAFASI KARIŞMIŞ.

Gözleri bağlı olsa bile bu kadarını söyleyebilirim.

Stella, hizmetçisi, onu içeri götüren kişi ve ürkek görünüyor, geniş, gergin gözlerle odaya bakıyor.

Verity duraksıyor, başını eğiyor. "... Pace?"

Başka bir eş ziyareti için burada olduğunu sanıyor.

"Buradayım," diyor Pace ama ona bakmıyor. Tripoda monte edilmiş kameraya bakıyor. Kamera kırk PNZ üyesiyle dolu sandalye sıralarıyla bizim aramızda duruyor. Üçümüz tahtın önünde yer alıyoruz, Wicker ortada, ben onun sağında.

O kadar sarhoşum ki yerimde duramıyorum, parmağım kalçamda düzensiz bir ritim tutturuyor. Dişlerimi gıcırdattığım için çenem ağrıyor ama elimde değil. Göğsüm hafif ama bir şekilde de dolu. Damarlarım enerjiyle zonkluyor, zihnim milisaniye başına bir düzine düşünceyle yarışıyor.

Pace'in aslında oldukça komik olan sesini duyunca omuzları rahatlıyor.

Onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

İşin en kötü yanı, muhtemelen onu öldürmek istemiyor. İşte Verity Sinclaire burada çuvalladı. Bir ay önce bizi böyle sırtımızdan bıçaklasaydı, onu haritadan silmek çok kolay olurdu.

Ama o bundan daha zeki. Yaklaştı -neredeyse önemli olacak kadar yaklaştı- ve bunu bize karşı kullandı.

Wicker gerçek babasının kim olduğunu ben ve Pace dışında kimseye söylemedi. Ona söylemesi mi? Bu çok korkutucu. Tırnaklarıyla kazıyarak içeri girmiş demek. Daha fazlasını biliyor olabilir. Hayal ettiğimden daha büyük bir tehdit olduğu anlamına geliyor.

Wicker hizmetçiye, çenesini göz bağına doğru sallayarak, "Çıkar şunu," der.

"Wicker?" Verity körü körüne onun sesinin kaynağını arıyor. "Neler oluyor? Bodrumda değiliz."

"Zekice bir gözlem," diyorum, başını sesime doğru sallayışını izlerken.

Hizmetçi, Verity'nin gözlerini örten ipeği yavaşça çözüyor ve ipeğin kayıp gitmesine izin veriyor. Bakışları üzerimize düşmeden önce bir dizi göz kırpıyor, kendini yönlendiriyor.

Hemen Pace'in yanına koşar ve yüzünü ellerinin arasına alır. "Aman Tanrım, iyi misin? Kimse bana bir şey söylemedi-" Adamın kendisine bakmadığını fark ettiğinde sözleri kesiliyor, taş gibi yüz ifadesi arkasındaki odaya sabitlenmiş. Nerede olduğunu anlayınca kaskatı kesiliyor, avuçları adamın çenesinden kayıyor.

Taht odası.

Yeşil gözlerine siyah bir gölge çukuru gibi batıyor ve geri çekiliyor. İlk kez dönüyor ve onu karşılayan manzara karşısında şok içinde sarsılıyor.

Sanki onu erkeklerin olduğu odadan korumamızı bekliyormuş gibi bize sırtını dönmesi neredeyse komik.

"Neler oluyor?" diye sorar, sesi kısık ve paniklidir. "Wicker, neden biz-"

Wicker çenesini kapıya doğru sallayarak hizmetçiye, "Artık gidebilirsin," der. Kadın donup kalmıştır, prensesini terk etmeye isteksiz görünmektedir ama

Pace ona sıcak bir bakış fırlatır, döner ve kapıdan dışarı fırlar, arkasından kapatır.

Verity sesten irkilir.

Daha fazla sessiz kalamayarak, "Bu bir Kraliyet Temizliğidir," diye duyuruyorum. Odaya, yani kameraya hitap ederken bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Yumruklarım esniyor ve serbest kalıyor, esniyor ve serbest kalıyor. "Prensesimiz evimizin sözleşmelerini çiğnedi. Tam da bu odada kabul ettiği ve üzerine yemin ettiği sözleşmeleri."

"Bekle," diyor, gözleri yüzler denizinde geziniyor. "Ben hiçbir şeyi kırmadım-"

"O sadakatsiz," diye bağırarak ona uyarıcı bir bakış attım. "Arkamızdan diğer Kraliyet üyeleriyle dostluk kuruyor ve onlarla hassas bilgiler paylaşıyor - Prenslerinizin hayatını tehlikeye atan bilgiler."

Yüzü gevşiyor, solgunlaşıyor. "Lex. Sana ne söylendi bilmiyorum ama-
"

"Şu anda bile," diyorum elimle onu göstererek, "yalan
söylüyor." Ağzı tıkır tıkır kapanıyor. "Bana bunun ne
hakkında olduğunu söyle."

"Lavinia Lucia," diye alay ediyor Pace, sonunda onun bakışlarıyla buluşuyor. "Yoksa gerçekten bu şehirde seni izleyemeyeceğim bir yer olduğunu mu düşündün?"

Yüzü kızarıyor. Yeşil gözleri yüzümüzü ararken kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum. Gerçekten bilip bilemeyeceğimizi merak ediyor.

Wicker alaycı bir sesle, "Özgürlük seçim demektir, Ver." der.

Lavinia Lucia'nın o videoda ona söylediği buydu ve şu anda Verity Sinclaire bunların hiçbirine sahip olmadığını fark ediyor. *Seçenekler*.

Wicker'ın sözleriyle göğsü çöküyor, vücudu ipleri yeni kesilmiş bir oyuncak bebek gibi gevşiyor. "Wicker," diyor, yeşil gözleri çoktan dolmuş. "Düşündüğün gibi değil."

"Siktir git," diye tersliyor. Wicker'ı birçok kez sinirli gördüm. Kahretsin, muhtemelen günde bir düzine kez. Ama bu her zamankine hiç benzemiyor. O

Karnı deşilmiş gibi görünüyor, yüzünün her çizgisi gergin bir şekilde ona bakıyor. "O gece sana söylediğim her şeyi arkamdan iş çevirip düşmanlarımıza anlattın."

"Her şeyi değil," demek için acele ediyor, gözleri doluyor. "Onlara *bunu* asla anlatmazdım. Ve diğer şey - onlar zaten biliyordu."

"Sence bu her şeyi daha mı iyi yapar?" Kahkaham soğuk, onu irkilerek kesmesini izleyecek kadar keskin. "Başından beri seni biliyordum. İstediğin şeyin önüne çıkan herkesin sırtına basan vefasız bir amcık olacağını biliyordum." Avuçlarımı yavaş bir alkışla birleştiriyorum. "Hakkını vermeliyim. Bu işte neredeyse iyiydin."

Ama korku dolu bir kaş çatmayla yüzümü inceliyor. "Gözlerin neden öyle bakıyor? Neyin var senin?"

"Benim hiçbir sorunum yok. Aslında," uzanıp saçlarını avucumun içine alıyorum, "hiç bu kadar haklı olmamıştım. Ellerini tutmak istedim, görüyorsun. Ama babam bu gece içine koyacağımız bebeği tutmak için onlara ihtiyacın olacağını söyledi." Onu daha da yaklaştırarak, sertliğimi kalçasında hissettiğinden emin oluyorum. "Yine de ayak parmakların konusunda jüri hâlâ kararını vermedi."

Gözleri sadece tehdit karşısında değil, daha da büyüyor. "Kafan iyi."

"Ve haftalardır olmadığım kadar net düşünüyorum." Tırnaklarımı sol ön kolumda gezdirerek onu serbest bırakıyorum, kaşıntı çoktan yerleşmiş. "Ve düşündüğüm şey, sonunda özellikle bir kaşıntıyı kaşıyabileceğim." Dilim dışarı fırlıyor. "Masaya geç."

Gözleri odanın ön tarafına yerleştirilmiş yaldızlı masaya kayıyor.
Aynı masa Wicker'ın onu tahtı üzerinde domalttığı masa. "Lex-"

"Çık şu lanet masaya!" Kükrüyorum, kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi çarpıyor.

Gözle görülür bir şekilde sıçrıyor ama emirlerime uyuyor, masaya doğru adım atıyor ve kenarda rahatlıyor. "Böyle mi?"

Kardeşlerim arkamızda, dernek üyeleri de masanın önündeyken, aletimin kalınlaştığının, fermuarımın dikişini dürttüğünün, Scratch'ten dolayı her sinirimdeki her hissin arttığının aşırı farkında olarak ilerliyorum. Fermuarı açtığımda yüzünde bir panik ifadesi beliriyor.

"Bu ne?" diye fısıldıyor, gözleri çok sert, çok kalın ereksiyonuma odaklanmış.

"Kraliyet Temizliği, bir Prenses sözleşmesini ihlal ettiğinde emredilir." Bacaklarının arasına girdim ve sikime uzun bir vuruş yaptım. "Tekrar arınman gerekiyor, bu sefer kanla değil, tohumla."

Yüzü düşerken başını çeviriyor ve kırkının da gösteri için beklediği öğrenci birliğine bakıyor. "Herkesin... önünde mi?"

Wicker arkamdan, "PNZ üyesi olmaktan her zaman nefret ettiğim bir şey," diyor. "Herkes Prensesi istiyor, değil mi? Burnumuzun dibinde tahttan indirilmesini, sahiplenilmesini, herkesin içinde becerilmesini izlemek zorundayız ama ona dokunamıyoruz. Bu, iyi eğitilmiş, aç bir Rottweiler sürüsünün önünde yağlı, sulu bir domuz pirzolası sallamak gibi bir şey." "Bu odadaki her erkek seni sikiyle yarmaktan başka bir şey istemez. Sizi dolduran kişi olmak için. Saflığın ve masumiyetin simgesi olan Prensesimizin içinde büyüyen creampie'*siyle* dolaştığını bilmek."

Geniş gözlerle omzunun üzerinden onlara bakıyor, şimdi titriyor. Hiçbiri bir şey söylemiyor. Söyleyemezler. Kraliyet Temizlikleri bu yönden taht törenlerine çok benzer.

Ama en az üçünün aleti çoktan çıktı.

Wicker onun bir süre terlemesine izin veriyor. "Elbette yapamazlar," diyor sesinde soğuk bir sırıtışla. "Ama yine de bu işte bir rolleri var."

Çenesinden tutarak dehşete düşmüş bakışlarını tekrar kendime çeviriyorum. "Bu doğru, Prenses. Siz PNZ'ye aitsiniz. Birimize ihanet ederseniz, hepimize ihanet etmiş olursunuz."

Dudakları titriyor, sulu gözleri bana bakıyor. "Lex, lütfen."

"Oh," diye nefes alıyorum, parmak eklemimi çenesinin yumuşak kesiminde gezdirmek için uzanıyorum, "kesinlikle daha fazla yalvaracağız."

"Bu hoşlarına gidecek," diye onaylıyor Wicker ve kameraya baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. "Bu hoşuna gidecek, değil mi Perilini? Kardeşim sana kusurlu malımıza ne olduğunu göstermek üzere."

Başı dönüyor, omurgası sertleşiyor. "Simon?" Gözleri kameraya takılana kadar West End Kralı'nın burada olmadığını fark eder.

Fiziksel olarak değil.

"Hayır." Kelime uzun, acı dolu bir nefesle ağzından döküldü. Bize dönüyor, gözlerinden yaşlar akıyor. "Cezamı çekeceğim. İyi olacağım." Sesi kırılıyor. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok."

Wicker alçak sesle ve keserek, "Siktir et onu Lex. Ona saldırmak istiyorum." "Sabırlı ol, küçük kardeşim." Kalçalarını tutarak onu öne doğru çektim,

dengesini kaybediyor. Geriye düşüyor ama gözleri çılgınca bir panikle dolu, dik durmaya çabalıyor.

"Bekle!" diye bağırıyor ve ben homurdanarak kalçalarını tutuyorum. "Özür dilerim, tamam mı?

Özür dilerim!"

"Tutun onu!"

Kardeşlerimin her biri bir tarafı tutuyor. Wicker'ın elleri Pace'in pazılarını sıkıca kavrarken, Pace'in elleri de boğazını sıkıca sarıyor. Sikim o kadar kötü zonkluyor ki, pantolonumun içinde lanet olası bir kırıcı gibi hissediyorum. Boş boş, acaba uyurken de böyle miyim diye düşünüyorum.

"Kavga ettiğinizde daha çok acıdığını biliyorsunuz Prenses."

Kalçalarını aralayarak elbisesini kalçalarına doğru itiyorum, o çırpındıkça külotunu pençeliyorum. İçimi bir aşinalık sızısı kaplıyor. Bu aşağıda her zaman bulunduğumuz pozisyonun aynısı. Tek fark, üzengide geçirdiğimiz onca gece boyunca onu istediğim gibi b e c e r e m e m i ş o l m a m .

Şimdi, sikim istekle kabarıyor.

Külotlar beyaz ve tertemiz. Bir yalan daha. Üzerinden çıkardıktan sonra Wicker'a uzatıyorum, bakışlarım altından parlayan altın ışıltısına

odaklanıyor.

onun amcığı. Depozitlerimizi tutan tıkaç. Sertleşen bakışlarımla parmağımı sokup *çekiyorum.*

"Ah!" diye haykırıyor, fiş dışarı çıkarken kasları geriliyor. "Lex, lütfen, bekle!"

Yalvarmalarına aldırmadan fişi Pace'e uzatıyorum. Sikim onun güzel pembe amcığını görünce ağlıyor, tekrar doldurulması için yalvarıyor ve sikimi elime aldığımda, bunca zamandır aradığım şeyi hissediyorum.

Güç.

Kahretsin, bunu unutmuştum. Seksteki gücü. Sikimin avuçlarımda verdiği his, sert ve güçlü, ucunu onun kaygan girişine doğru iterken taşaklarımın çukurunda yanan hayvani şehvet dalgası. "Düklerinize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" Kameraya doğru başımı sallayarak soruyorum. "Açıklamak istediğiniz başka sırlar var mı? Son sözleriniz?"

"Onlara bunu gösteremezsin," diye mırıldanıyor, kardeşlerime doğru kıvranıyor, yüzünü farklı bir sefalet kaplıyor. "*Gösteremezsin*. Bunu istediğimi sanıyorlar. Bilmiyorlar ki..."

"Neyi bilmiyorum?" Başımdaki ıslaklığı toplayarak soruyorum. "Buradaki gerçek görevinin ne olduğunu mu? Tohumumuz için bir araç olduğunu mu? Günlerini ve gecelerini bir varis yaratmak gibi tek bir amaç uğruna sırt üstü yatarak geçirdiğini mi?" Hiçbir uyarıda bulunmadan içine girdim ve kalınlığımla onu gerdim. Nefes nefese kaldı ve ben de ona soğuk bir şekilde sırıttım. "Sen bizim için bir hiçsin, Verity. Sadece geleceğimiz için bir kuluçka makinesisin. Ve görünüşe göre yerini hatırlaman gerekiyor."

Kalçalarımı geri çektiğimde, içerideki ikinci yumruk daha sert, horozum inanılmaz bir güçle içeri giriyor. Çığlıklar atarken vücudu masanın üzerinde sıçrıyor, ama kardeşlerim onu yerinde tutarak tüm darbeyi almasını sağlıyor. Kalçalarım içine girerken parmaklarım etine saplanıyor ve onu sabit tutuyor. Acele o kadar iyi ki, sikime pompalanan kandan, beni alırken attığı küçük boğuk çığlıklara kadar her şey güçleniyor.

Beni etkileyen şey her şeyin çiğliği. Parmak uçlarımın onun yumuşak kalçalarında açtığı çentikler. Bir hıçkırık bıraktığında sesinin yırtık dokusu.

Bu

Birlikte nasıl göründüğümüzü, her acımasız itişte tenimin kabaca onunkine sürtünmesini. Parlak ışık yok, antibakteriyel el sabunu kokusu yok, paslanmaz çelik aletlerin parıltısı ya da lateks kırışıklığı yok.

Bu ilkel.

Odasındaki o geceler hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum, onu sahiplenmenin, bir bebek yapma niyetiyle tohumlarımı içine pompalamanın nasıl hissettirdiğine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bilmemekten nefret ediyorum ve şu anda nedenini biliyorum.

Bu en görkemli rüya gibi geliyor.

Wicker elbisesini kabaca çekerek göğüslerini serbest bırakıyor ve parmakları göğüs ucunu bulup sıkıyor ve büküyor. Kadın inliyor ve amcığı etrafımda sıkılaşıyor. "Hoşuna gidiyor," diyorum, boğazımda kalan Scratch'in tadını burnuma çekerek. "Onu sıkılaştırıyor." Wicker tekrar yapıyor ve bu sefer dişleri alt dudağına o kadar sert bastırıyor ki kan damlacıkları oluşuyor.

Farkında değil ama tam arkasında, Tommy Wright koltuğuna gömülmüş, yumruğunu sikinin etrafına vuruyor.

Kalçalarımın her çarpışında vücudunu sarsarak onu becerirken, yeşil gözleri benimkilere takılıyor, acı ve utançla dolup taşıyor. Anında taşaklarım doluyor, boşalma dürtüsü yoğunlaşıyor.

Bana bak.

İçine tohumumu her attığımda ona bunu yaptırdım. Hiçbir zaman nedenini bilme ihtiyacı duymadı, ki bu iyi bir şey, çünkü ona asla söylemem. Bunun için nedenlerime bağlı hiçbir gerçek, çalışma ya da net analitik kanıt yok. Gerçek şu ki, bunu nereden, kimden geldiğim için yapıyorum. Bunu yapıyorum çünkü hayat yaratmak tıbbi olmaktan daha fazlasıysa, o zaman emin olmak istiyorum.

Bir tür bağlantı ile yapıldığından emin olmak istiyorum.

Ve aniden, bu istediğim son şey oldu.

Tüm o geceler boyunca beni izledi, *Lagan'ı izledi,* ben başka bir dünyada, zihnimin derinliklerinde bir yerlerde kaybolurken ona teslim oldu. Hayır. Şimdi izleme sırası bende.

"Gözlerini kapat," diye homurdanıyorum, kendimi zor tutuyorum. "Bu kaltağın hain yüzüne bakmak istemiyorum."

Wicker'ın yüzünü yana çarparak bakışlarını Pace'in sapkınca şişkin kasıklarına yöneltmesi doğru geliyor. Ancak o zaman taşkın kapılarının açılmasına izin veriyorum ve bunun gücüyle hırıltılı bir şekilde homurdanıyorum. Kalçalarını itişime doğru çekiyorum ve onları tutuyorum, horozum ona dökülürken bir cum nehri ile sarsılıyor.

Scratch ile kafayı bulmuşken yaşanan orgazmdan daha iyisi yoktur.

Kanatlar gibi yayılıyor, ısı her uzantıya hücum ediyor. Düşüncelerim ince kum gibi dağılıyor, içim tamamen yok oluyor. Nöronlar sadece ateşlenmekle kalmıyor, milyonlarca iğne ucu kadar ışığa dönüşüyorlar. Tepesinde o kadar uzun süre duruyorum ki, aşağı indiğimde kaslarım protesto için kıvranıyor. Çekilirken aşağı bakıyorum, sikim serbest kalıyor.

Onu bir damla döl takip ediyor.

Pace daha düşmeden oradadır, iki ince parmağıyla onu içeri yönlendirir.

Verity şimdi sessiz, göğsü küçük hıçkırıklarla inip kalkıyor. Hâlâ uzaklara bakıyor, ıslak kirpikleri birbirine yapışmış, gözlerini kırpmadan uzaklara bakıyor. Yüzünde sümük var. Kırmızı yanaklar. Ağzına kan damlaları bulaşmış. Şimdiden tamamen harap olmuş görünüyor ve göğsüm garip, ilkel bir gururla kabarıyor - bunu yapanın ben olduğumu bilmenin gururu.

Pace'e başımı sallayarak, "Sıra sende." diyorum.

29

Wicker

HIÇ KIZ ARKADAŞIM OLMADI.

Muhtemelen en çok yaklaştığım kişi sekizinci sınıfta yatılı okulumuzun arkasında yaşayan bir kızdı. Birbirimizi beş kez gördük, verandasının ışığı yanana kadar vuruş kafeslerinin arkasında öpüştük. O bahar çok fazla ikinci ve üçüncü kale referansı vardı. Soyadını bile bilmiyordum. Güzel değildi. Sadece müsaitti. Yatılı okul çocukları için bu, her kızı evreninin merkezi yapar.

Ama bir şekilde Verity bu çok kısa listenin en tepesine yükseldi.

O asla benim kız arkadaşım olmadı. O benim sorumluluğum. Benim yükümlülüğüm. Görevim. Ama bir an için kendimi ondan seks dışında bir şey isterken buldum ve bu şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Rahatlık mı? Bir müttefik? Bir sırdaş?

Hayır, bunun için kardeşlerim var.

Verity'den başka bir şey istedim, hatta Mayfield'ı öğrendiğim gün onu aradım. Birine bakmak ve o iyimserlik ve umut kıvılcımını hissetmek istiyordum. Bana dönüp baktığında güçlü ve... neydi o?

Layık.

Bu

kadar.

Verity Sinclaire'i sevdiğimden değil.

Bir anlığına benden hoşlanmasını istedim. Onu koluma takmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Günün sonunda, bir erkek hayatını paylaştığı bir kadının içine gömüldüğünde kopan yaygaranın ne olduğunu bilmek. Onun da bunları bilmek isteyeceği düşüncesiyle göğsümdeki bu heyecan kıvılcımını anlamak.

Ve bu bir yalandı.

Sadece onun için değil, benim için de.

Gerçek şu ki, ben bunun için yaratılmadım. Hiçbir zaman da olmadım. Saha bekçisinin kızıyla vuruş kafeslerinin arkasındaki o beş sefer bir şanstı ve Verity ile geçen bu ay sadece kendi muhakeme hatamın acınası bir sonucuydu.

İşte bu yüzden, kardeşimin Verity'nin ağzına altın tıkacı sokup, "Belki de bunu amın yerine lanet ağzını kapalı tutmak için kullanmalıydık," demesini izlerken hiçbir şey hissetmiyorum.

Yani, kalbimde. Aletim çelik gibi, çünkü ben hâlâ bir erkeğim. Ve hiçbir şey beni bir hainin hak ettiğini bulması kadar zorlayamaz. Özellikle de bu kadar kişisel olduğunda.

En az yirmi dakikadır bu işi yapıyor, kalçaları müstehcen bir şekilde genişlemiş halde masanın üzerinde yatarken kalçalarını kızın içine sokuyor. Lex masanın diğer tarafında onu tutuyor, bilekleri yumruklarının arasında sıkılı. Tahmin edilebileceği gibi, Pace acele etmiyor, bunu mümkün olduğunca uzun süre devam ettiriyor. İnkâr sanatında herkes onun kadar usta değil. Ön sıradaki iki adam dişlerini sıkıyor, muhtemelen yüklerini dökmekten bir vuruş uzaktalar.

Ama buna cesaret edemezler. Bu gece tohumlarını boşa harcamak *kurallara* aykırı ve kardeşliğin son birkaç haftadır katlandığım şeyin tadına bakmasını izlemek tatmin edici olmanın ötesinde.

Kızgınlığımı bir kenara iterek kardeşimin yanına gidip amına bakıyorum. Lex'in dölleri Pace'in sikini kaplıyor -doğanın kayganlaştırıcısı. Verity bana bakıyor, ağzı altın tıkaçla dolu ve yeşil gözlerinin parladığını görüyorum. "Bizimle kal, Red." Parmaklarımı yüzünde gezdirerek onu tekrar gerçekliğe döndürüyorum. "Ben sıramı savmadan sen sönüp gidemezsin."

Ama Verity'nin yıpranmış amcığının dövülmesi onun alışkın olduğu bir şey. Her gün ona pompalıyoruz, tohumlarımızın kök salmasını ve her şeyin sona ermesini umuyoruz. Ama bugünkü amacımız bu değil. Bir kereliğine, *yaratılış* öncelikli odağımız değil.

Cezalandırma.

Pantolonumun fermuarını açarak sikimi çıkardım ve manzarayı seyrederken elimi aşağı yukarı pompaladım. Gerçekten çok yazık. Verity'nin gerçekten kullandığında harika bir vücudu var. Şu anda, kırmızı izler ve fazla çalışmaktan kızarmış sifonuyla her yeri çizik içinde. Artık Lex'in tutuşuna karşı savaşmıyor. Orada bir oyuncak bebek gibi yatıyor.

Kardeşimle kalça kalça bacaklarının arasına giriyorum ve "Belki bu seni uyandırır ve kime ait olduğunu hatırlatır" diyorum.

Pace sorulmasına gerek kalmadan bana yer açıyor, ben benimkini onun kıvrımlarına doğru iterken onunki içeri ve dışarı sürükleniyor. Kaygan sıcaklığın ucuma değdiğini hissettiğimde neredeyse boşalıyordum. *Henüz değil*, diyorum kendime. Lanet olsun, hayır. Bu kız, bu ceza, hepsi bana ait.

Ritmini hissetmek için Pace'in aletinin tabanını tutuyorum, sonra kardeşimle birlikte içeri itiyorum, aynı anda ikimizin sikiyle onu geriyorum.

Gözlerini kapatarak çığlık atıyor, sesi tıkacın etrafında boğuklaşıyor. Vücudu titriyor, gerginlik ve serbest bırakma çatışması, bizimle savaşırsa çok daha fazla acıtacağını biliyor.

"Acıyor mu?" Islak gözlerine bakarken acı bir ses tonuyla soruyorum. "Sırtına saplanmış bir bıçak kadar keskin mi?"

Tekrar itiyoruz ve çığlık atarak boğazı şişiyor.

"Başından beri planladın mı?" Dişlerimi gıcırdatarak soruyorum, bir cevap almak için daha derine iniyorum.

Çılgınca başını sallıyor.

"O nedir, *Prenses*?" Lex, hâlâ Scratch'in üzerindeyken eğiliyor ve ağzındaki tıkacı çıkarıyor.

"Hayır," diye soluk soluğa kalır. "Planlanmamıştı! Wicker, keşke yapmasaydım-"

"Yalancı!" İkimizin de sikini bir elime alıp tekrar sokuyorum ve onu masanın üzerinde sarsıyorum. Çığlık atıyor ve Lex fişi tekrar sokup kesiyor.

Pace, "Tanrım, çok kötü bir yalancısın. Neredeyse hamile kalma konusunda olduğun kadar kötüsün."

O zaman anladım ki, kusurlu olduğu ve tohumumu alamadığı için çok mutluyum. Bırakın Kaye'leri, Ashby'lerin varisini taşıyacak kadar bile güvenilir olmayan bir Batı Yakası süprüntüsü. Bu kadar değerli bir hayatın yaratıcısı olamaz. Çifte miras.

Geleceğin kralı.

Beynim öfke ve istekle bulanıklaşıyor. Yanımda, Pace'in eli bir çapa gibi omzuma iniyor. Homurdanıyor, aniden boşaldığında siki benimkinin yanında kayıyor, patlayıcı bir patlama, o kadar güçlü ki neredeyse çekişimi kaybediyorum. Tanrım, yangın hortumu hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum, çünkü Pace birbiri ardına onun içine *boşalıyor*. Benimkinin yanındaki sikinde hissediyorum, homurdanırken her dalgayla sarsılıyor. Yine de, serbest bırakılmasının kalın, sıcak akışı içinde yutulmasına izin veriyorum, çok iyi ve sıcak, ikimizi de çevreliyor ve biliyorum ...

Benim için kim gelirse gelsin -Dük, Lord ya da Baron- kardeşlerimin her zaman arkamda olacağını biliyorum.

Pace'in alnı elinin yanına düşüyor, uzun bir ürperti çıkarırken omzuma yaslanıyor.

"Bunu aldın mı?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Ona bakıyorum, cam gibi gözleri var ve kafasını yana eğmiş bir vaziyette onu alırken savaşmaktan vazgeçmiş. "Dişimi tırnağıma takarak."

O çekiliyor ve ben parmaklarımla onun boşalmasının damlasını yakalıyorum, çekilmeden önce üç tanesini sikimin yanına sokuyorum. Lex'in gözlerini yakaladım. "Onu çevir," diyorum, çünkü ona bakmak -onu insanlaştırmak- bu ana yol açan şeydi. "Bu sürtüğü asla yüz yüze sikmemeliydim."

Lex bir çekişle onu yukarı çekip çeviriyor, parmaklarım deliğinden hiç çıkmıyor, tıkalı kalmasını sağlıyor. Kıçı havaya kalktığında ve yüzüstü yattığında, tekrar içine giriyorum ve Pace'in tüm döllerini derinlere geri boşaltıyorum.

Elimi uzatıp parlak kızıl saçlarını yakalıyorum ve onu yana, kameraya bakması için döndürüyorum. "Onlara bak," diyorum, kelimeleri ıslak yanağına tıslamak için eğilerek. "PNZ'yi alt etmeye çalıştığında ne olduğunu görsünler. Aslında, belki de onlara daha iyi bir görüntü vermeliyiz." Çenemi Pace'e doğru salladım ve o da kamerayı tripoddan alıp yaklaştırdı. Geri çekilip yanaklarını araladığımda, yarağımın etrafındaki döllerimizle sızan harap olmuş amına odaklanıyor. "Küçük narcının unutulana kadar sikilmesini izlemek nasıl bir şey?" diye sordum. Tıkacın ağzından düştüğünü fark edince, bu gece hiçbir deliğinin doldurulmadan bırakılmaması gerektiğine karar vererek onu kapmak için uzanıyorum.

Kıçına soktuğumda çıkardığı ses çiğ ve düzensiz, Pace çekimin tüm genişliğini aldığından emin oluyor.

Onu içeri iterken homurdanıyorum, "Bahse girerim Maddox o çite biraz daha hızlı tırmanmış olmayı dilerdi."

"Aynen öyle," diye nefes alıyor Pace, kamerayı parmaklarının masanın kenarını kavradığı yere getiriyor. "Ona sertçe bin, Wick."

Onun içinde olmak tüylerimi diken diken ediyor. Derimin altında kıvranan bu iğrenmiş, *kullanılmış* şeye alışkınım. Babam beni zengin, iyi bağlantıları olan ve iğrenç birini memnun etmem için gönderdiğinde hissettiğim şeyle aynı. Birinin amaçları için araç olma hissi.

Verity Sinclaire beni kullandı.

Ve eğer anlatacak bir şeyim ve çektirecek bir acım olmasaydı, görevimi yapar, ona krem sürer ve arkama bakmadan uzaklaşırdım.

"Bunu ona *sen* yaptın," diye bağırıyorum kameraya, taşaklarım sıkılaşıyor. "Sen ve engerek fahişen. Bu yüzden sinirlendiğinizde, misilleme yapmak istediğinizde, gazabınızı gerçekten kimin hak ettiğini hatırlayın."

Ona son bir kez daha çarpıyorum, daha kabzasına ulaşmadan döllerim fışkırıyor. Eylem o kadar sert, o kadar güçlü ki, onu hayata geri döndürüyor.

"Özür dilerim!" Verity ağlıyor. "*Dur*!"

"Duracağım," diyorum ona, sikim seğiriyor, son spermimi de birikintiye ekliyor, "ama daha bitmedi. Yakın bile değilsin."

Henüz farkında değil ama arınma daha yeni başladı.

BEŞ DAKİKA SONRA, bir manken gibi kaskatı kesilmiş, solgun ama pembe yanaklı, ağlamaktan gözleri şişmiş görünüyor. Üçümüz de tahtının yanındaki yerlerimizi alırken, göğsü küçük, nefes nefese, istemsiz soluklarla sarsılıyor.

Kirazını alan aynı cihazın üzerinde oturuyor, sırtı dik, gözleri ileride, parmakları süslü sandalyenin kollarına kenetlenmiş.

Geçen seferkinin aksine, dövüşmüyor.

Birincisi, amcığı artık işgal edilmeye alışkın. İkincisi, faydası olmayacağını biliyor.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," diyor Pace ona, saçlarını geriye doğru okşayarak. "Sonunda, iyi bir evcil hayvan."

Decker ve Wright aletlerini masayı hareket ettirecek kadar uzun süre bıraktılar ve kardeşliğimizin bundan sonra olacakları iyi görebilmesi için yer açtılar.

"Nasıl..." Sesi çatlıyor ve yutkunuyor. "Daha ne kadar sürecek?"

Lex öne çıkıyor ve ondan çok kardeşlik grubuyla konuşuyor. "Arınmanın birinci aşaması tamamlandı. Rahmi sizden önce arındırıldı. Şimdi sıra sende, PNZ. Prensesinize karşı görevinizi yapın." Gözleri iki siyah küreye dönüştü. Yarın bununla uğraşmak zorunda kalacağız. Ama bu gece, "Onu tohumunla yıka" diye alay ederken o şişmiş gözbebeklerini onun üzerinde eğitmesine izin veriyorum.

Bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve kederli bir dehşetle genişliyor. "Ne?"

Ama önündeki erkekler, tıpkı Pazartesi ikramları gibi, çoktan sıradaki yerlerine tırmanmaya başlamışlardır. Odadaki seslerde belli bir aşinalık var. Kumaş hışırtısı, arzunun alçak iniltisi. Hormonların ve seksin sarhoş edici kokusu. Yıllarımı bu kokuyla çevrili olarak geçirdim, soyunma odalarında ve duvarları bej rengi soyulmuş yatakhanelerde bu kokuya maruz kaldım. Kardeşlerimin derse gitmeden önce hızlıca sevişmelerini ya da uzun bir gece boyunca birbirlerine yardım etmelerini dinledim. Burada utanılacak bir şey yok. Bu bizi kardeş yapan şeyin bir parçası. Ve bu etkinlik aramızdaki bağı daha da güçlendirerek East End'i daha da güçlü kılacaktır.

Ağlamak istiyor. Bunu yüzünün çöküşünden anlayabiliyorum. Ama gözleri odaya kayıyor ve ağlamıyor. Lex ilk sıradakilere eliyle işaret ederek, "Arınma başlasın," diyerek her şeyi harekete geçirdiğinde bile Verity dudaklarını birbirine yapıştırıyor ve konuşmayı reddediyor. Kamera bir kez daha ona çevrilmişti ama o kameraya bakmıyordu. Tahmin etmem gerekirse, Dükleri için sahte bir yüz ifadesi takınıyor.

Odadaki hiç kimse bunu yemiyor.

Wright ayağa kalkan ilk kişi oluyor, tahtın önünde dururken gözlerinde heyecanlı bir parıltı var, siki elinde. Kızın göğüslerine bakarken çenesini sıkarak kabaca sarsıyor. Bir prensesi bu tahtta görmek pek sık rastladığımız bir şey değil.

Tamamen çıplaktı ve bu onun için işe yaramış gibi görünüyor, çünkü Verity kendini onun taşağının ilk sıcak sıçramasına hazırlama şansı bile bulamadan serbest bırakılarak homurdanıyor.

İrkilir. Sert.

Onun içinde dalgalandığını görebiliyorum ve inlediğinde, bunun Wright göğsünü boyadığı için olmadığını biliyorum. İçindeki fallus iç organlarına baskı yaptığı için. Gözlerini kısarak yüzünü başka tarafa çeviriyor, göğsü yine o boğuk hıçkırıklarla sarsılıyor. Son bir döl şeridi köprücük kemiğinin üzerine düşüyor ve Wright onun memelerine doğru damlayışını izlerken inliyor.

"Güzel Prensesim için," diyor nefes nefese. "Hüküm sürsün."

Pantolonunu toparlayarak sendeleyerek uzaklaşıyor.

Sırada Decker var. İri yarı bir herif, takımın en acımasız D adamı. Domuzu kısa ama iri ve onun üzerinde yükselip omzunun üzerinden uzanarak tahtın arkasını tuttuğunda, bu strateji olduğu kadar hakimiyetle de ilgili.

Dölleri çenesine düşüyor.

"Güzel Prensesim için," diyor sırıtarak. "Hüküm sürsün."

Sonraki birkaçı hızlı - herkesten önce siklerini kaldırmaya başlayan iki pompalı Birinci Sınıf öğrencilerinden bazıları. Heyecanlı ve azgın görünüyorlar, döllerini kızın üzerine özensizce pompalıyorlar. İçlerinden biri kıza vurmayı zar zor başarıyor, dölleri yarı uykulu gibi sikinden akarken lanet olası bir cimcifçi gibi seğiriyor.

Lex alaycı bir tavırla uzaklaşıyor. "Çabuk olun," diye emrediyor, gözleri sıraya dikilmiş. "Aletlerinizi çıkarın ve mastürbasyona başlayın. Bu gece yapacak başka işlerimiz var."

Onuncu adamla birlikte Verity ürkmeyi bıraktı.

Bir tane daha çekerken gözleri bomboş, döl ipi solgun yanağına bir çizgi çiziyor. Oda herkesin hızla boşalmasıyla ısındı.

nefesler ve kabaran hormonlar, kokusu bırakın onu, beni bile boğacak kadar yoğun.

Ama artık ağlamıyor. O bir

hiç.

Soluk soluğa nefes alıp veren, etleri tokatlayan, tükürükleri avuçlarına tüküren, hayvani homurtuları ve hırıltılı inlemeleri olan bir kardeşlikten yük üstüne yük almasını izliyorum ve sonunda yenildiğini anlıyorum.

Onu o videoda gördüğümden beri içimde büyüyen bu çirkin, budaklı şeyi hafifleten tek şey bu, ona özgürce verdiğim bir parçamdan *onun* güvenliği için vazgeçmek. Yüzleşmesi en zor olan şey, içimi burkan şeyin sadece utanç olmadığı. Ona söylediğim için aptalın teki olduğumu bilmek de değil. Bundan daha kötü bir şey. Daha derin bir şey. Yeni ama soluduğum hava kadar eski bir şey.

Bir kez olsun, beni inciten kişiyi incitebileceğim.

30

Verity

SOĞUK OLMALI ama hissedemiyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, merkezimdeki sancıları hissediyorum ama garip, temel bir şekilde uyuşmuş durumdayım. İki yanımdaki melek ve yaşlı ölü adam resimleri koridordaki aşağılayıcı, yavaş yürüyüşümü izliyor. Arkamda, bana süite kadar eşlik eden üç prensimin ayak sesleri duyuluyor. Orada olduklarını bilmek için dinlememe gerek yok. Onları her acıda hissedebiliyorum. Her çürükte. Her acıda. Onları daha derinde, içimin en derininde, acılı ve tırtıklı hissedebiliyorum.

Yürümeye devam ediyorum, çünkü yürümezsem düşeceğim. Ve beni yakalayacak kimse olmayacak.

Kollarım çıplak yanlarıma sürtünüyor, tıpkı kalçalarımın içi gibi yapış yapış. *Bu benim bedenim değil*. Bunu zihnimde bir mantra gibi tekrar tekrar söylüyorum. *Benim değil. Benim değil. Benim değil.*

Buranın kapısından içeri girdiğimden beri bu böyleydi ama artık farklı bir yönü var. Bu kelimeler eskiden kızgın, acı

İçimde zehir gibi kaynayan laneti, şimdi bana sağlanan tek teselli kaynağı olarak onlara sarılıyorum.

Bu benim bedenim değil, o yüzden bununla uğraşmama gerek yok. Basit. Temiz. Ben sadece halatlar, makaralar ve karışık dişlilerden oluşan bir makineyim. İskeletim ama et değilim. Damarlarım ama içlerinde pompalanan kan değilim.

Kapımın önünde durmayı unutmuştum, ancak köşeyi döndüğümde Stella'yı aşağıda, vücudu kendi etrafında sımsıkı kıvrılmış bir halde beklerken gördüm. Beni görünce bir adım öne çıkıyor, yüzü düşüyor, ama sonra yalnız olmadığımı fark edince duruyor.

Ona bir hayaletmişim -görünmez biriymişim- gibi yaklaşıyorum çünkü başka bir seçenek mümkün değil.

Ben durduğumda Prensler de durur.

Stella ellerini sıkıyor. "Şey, prosedürü bilmiyorum," diyor onlara. "Onu temizleyebilir miyim?" Gözlerimi onunkilere çeken sadece sesinin tonu. Orada bir ıstırap ipliği var ve bunu ciğerlerimi tırmalayan pençeler gibi hissediyorum.

Arkamda keskin bir alay var. *Wicker*. "Onu yıka, kampüste gezdir, balkondan aşağı at, onunla ne istersen yap." Sesi aniden yaklaşıyor, sıcak nefesi kulağımı yıkıyor. "İşimiz bitti," diye homurdanıyor.

Gittiklerini gördüğümden daha çok duyuyorum, solumda bir yerde bir kapı kapanıyor. Bir silah sesi kadar yüksek sesle yankılanıyor ve Stella'nın bakışları benimkilere yöneldiğinde, "Haydi, Verity. Onu yıkayalım." Sesi yumuşak ve ikna edici - tamamen onun aksine - ama zırhımdaki çatlağı parçalayan şey bu değil. Bana 'Prenses' demek yerine adımı kullanması bile değil.

Elimi tutmak için uzandı.

Üzerime yapışan iğrenç yapışkanlara rağmen ellerimizi birleştiriyor ve beni nazikçe odaya çekiyor. Duşumu başlatma ve kıyafetlerimi toplama süreci boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. Hayır.

Bu gece için elbiseler ya da ipek elbiseler. Hayır, dolaba gitti, dizlerinin üzerine çöktü, bir yığın botun arkasını karıştırdı ve yumuşak bir çift tayt ile yıpranmış bir kazak çıkardı. Yanımda getirdiğim kıyafetler.

İlk kez gerçekten kendimi kokluyorum.

Kesif, küflü, yoğun erkek kokusu zehirli bir bulut gibi üzerime yapışıyor. Boğazımın arkasına yapışıyor ve aniden her yerde hissediyorum: kollar, göbek, omuzlar, uyluklar, boyun, çene. Görüşümün bulanık olmasının nedeni bu, meni ve eski gözyaşlarının karışımı kirpiklerimi birbirine yapıştırıyor. Burnumda. Burnumun *içinde*.

Hiçbir yerim onlarla kaplı değil.

Ben tuvalete doğru koşarken Stella yolumdan çekiliyor, klozeti boşaltmak için ikiye eğiliyor.

Vücudum bağırsağımdan gelenleri sert ve şiddetli bir şekilde yakalıyor. Kaburgalarımın etrafındaki kaslar kasılıyor ve sıkılıyor, hepsini yukarı fırlatıyorum, ekşi ve çok sıcak.

Bir el sırtıma iniyor, omurgamı aşağı yukarı ovuyor. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Stella kızarıyor, temiz kokulu saçlarıyla bana doğru uzanıyor ve ona batmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onun yerine yüzünün nasıl düştüğünü görmezden gelerek sarsılıyorum. Özür dilemek istiyorum ama dilemiyorum. Üzerimdeki bu iğrenç hastalık yayılma riskini göze alamayacak kadar bulaşıcı geliyor.

Duşa girdiğimde yaptığım ilk şey - sanırım histerik hissederek *Kraliyet Temizliği* - beni haşlayana kadar ısıyı yükseltmektir. Acı, arınmaya en yakın olduğum andır. Ancak cildimi ne kadar sert bir şekilde keselersem keseleyeyim, gözyaşlarımın tüm gücüyle geri dönmesine neden olan bir kesinlik ile doluyorum.

Bu gece olanlar bir cezadan daha fazlasıydı. Bu bir

sondu.

Ne hale geldiğimi tüm boyutlarıyla görecek olan ailemin sonu. Büyümekte olan kırılgan, meraklı kıvılcımın sonu.

benimle daha yeni yeni görmeye başladığım üç adam arasında. Onları tutmak için gereken her şeye sahip olduğunu düşünen kızın sonu ve en kötüsü de o köprüden ilk kez geçen kızın sonu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve acı verecek kadar saf, önünde umutla uzanan dünya.

O kırk üç adamı bedenimden temizlerken, en çok onun için yas tutuyorum.

"KALK VE PARLA!"

Stella perdeleri çekip açarken irkiliyorum, parlak, neşeli güneş ışığının patlamasını bekliyorum.

Hiçbiri gelmiyor.

Bakışlarımı kayıtsızca pencereye doğru çevirdiğimde soğuk ve kasvetli bir gökyüzüyle karşılaşıyorum.

"Ah." Stella duraksıyor, perdenin ağır brokarını hâlâ elinde tutuyor. Dışarıda yağmur pencereye vuruyor. Omuz silkiyor. "Tamam o zaman, kalk ve kasvetlen, çünkü saat neredeyse öğleden sonra üç ve tıka basa dolu bir akşamımız var! Solaryuma bir gezi ile başlamaya ne dersin, hm?" Yanıt gelmeyince bana dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Yavaş yavaş, tüm neşeli ruhu yok olur.

"Hey," diye söze başlıyor, yatağın kenarına tüneyince sönüyor. "Biliyorum geçen gece..." Sıkışan ellerine bakıyor. "Kabus gibiydi. Üzerine şeker dökmeyeceğim. Sana Kral ve ekibiyle biraz zaman kazandırmayı başardım ama Verity," diyor yalvaran gözlerle. "Yemek yemelisin. Kendine iyi bakmalısın. Ve bir şekilde bu saçma Sevgililer Günü partisini planlamanın bir yolunu bulmalısın çünkü sadece üç gün kaldı. Öylece pes edemezsin."

Aslında ben de tam olarak bunu yaptım.

Duştan sonra giyinmedim bile. Beni bu yatağa yatırmasına izin verdim ve birkaç kez tuvalete gidip gelmek dışında, bir kereden fazla tuvalete kuru kusmak dışında, o zamandan beri hareket etmedim. Şu ana kadar bir buçuk gün geçtiğini bile fark etmemiştim.

"Ne yapacaklar?" Çakıl taşlarıyla dolu bir sesle soruyorum. "Beni öldürecekler mi?" Ona verdiğim gülümseme düz ama tamamen sivri ve gözlerindeki panik parıltısından bunu anlıyor.

Bu noktada, ölüm bir merhamet olurdu.

"Beni dinle, Verity Sinclaire," diyor, kelimeler sert. "Sen şımartılmış küçük Doğu Yakası sosyetesi değilsin. Sen Batı Yakası'ndansın. Sen bir savaşçısın!"

Kahkaha boğazımı tırmalıyor, kuru ve sert. Bunlar bu Saray'daki ilk haftamda kendimi desteklemek için kullandığım sözlerin aynısı. "Kiminle savaşacağım, Stella? Prenslerimle mi? Krallarıyla mı? Onları arkadan bıçakladığım için kendimle mi?" Yuvarlanarak battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve sırtımı ona dönüyorum. "Gitmelisin. Yakında burada olur."

Saçıma dokunuyor. "Kim?"

"Wicker," diyorum. Pace'in dün gelmemiş olması mantıklı. Ne de olsa bu hafta ikinci depozitosunu yatırmıştı. Ama Wicker? "Eğer bugün gerçekten cumartesi ise, o zaman gelecektir."

Bir duraksamadan sonra, Stella'nın parmakları düğümlenmiş saçlarıma takılıyor, "Prens Wicker burada değil. Hiçbiri burada değil."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

"All-Eastern turnuvasındalar," diye açıklıyor saçımdaki bir hasırı karıştırırken. "Pazartesi geç saatlere kadar dönmeyecekler."

Dönüp ona bakıyorum. "Ne zaman gittiler?"

"Perşembe gecesi. Hemen sonra..." Gözleri kapanıyor ve iç çekerek düğümlenmiş saçlarımı bırakıyor. "Bugün gününün geri kalanını temizlemeye çalışacağım. Ama yarın bu odadan çıkman gerekecek. Belki de solaryuma gitmekle başlarız. Solaryuma bayılırsın!" Ayağa kalkarak başıyla komodini işaret ediyor. "Ve lütfen, yemek yer misin?"

Bakışlarını, dokunmayı bile düşünmediğim kapalı tepsiye doğru takip ediyorum. "Yapamam." Gözlerimi her kapattığımda, onları hâlâ üzerimde hissettiğime yemin edebilirim, sıcak meni sıçraması beni hayalet bir hastalık gibi gıdıklıyor ve koşarak banyoya geri gönderiyor.

Stella umutlu bir ses tonuyla ekliyor: "Danner her şeyi yaptırabilir. O da istiyor. Seni sorup duruyor."

Boğazımdan yukarı yükselen safradan çok utanç. Yutkunmam uzun zaman alıyor, onu boşaltma dürtüsüyle nefes alıyorum. "Yapamam," diyorum tekrar.

Danner'ın gözlerinin içine bakamam. Bana ne olduğunu bilecek. Bunu kışkırtmak için ne yaptığımı bilecek. Bunu onun gözetiminde yaptığımı. Bana o nazik gözlerle bakacak ve Verity Sinclaire'den daha azını görecek. Bir hain görecek. Bir kurban görecek.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

~

Bu fikrin kafamda oluşması uzun zaman alıyor. Çoğunlukla düşüncelerim sürekli olarak Kraliyet Temizliği'nin hatıraları tarafından istila edildiği için, ama aynı zamanda bir parçam buna değeceğinden emin olmadığı için.

Sonunda, o gece beni yataktan kaldıran, Stella'nın iki gece önce benim için burada bıraktığı yumuşak, yıpranmış kıyafetlerin içine girmeme neden olan şey çaresizlik. Arkasında hiç umut yok. İyimserlik yok. *Mücadele* yok.

Tüm bunlardan kurtarılabilecek bir şey varsa o da bu olmalı.

Öyle olmalı.

Kapımı açıyorum ve koridordaki apliklere yaslanıyorum. Parlak değiller ama şakaklarım onların ışıltısıyla zonkluyor. Onların odalarına açılan kapıya doğru ilerlerken kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor

kaburgalarıma karşı. Stella gittiklerini söyledi, ama ya gitmedilerse? Ya o kapıyı açtığımda hepsi içeride bekliyorsa?

Ne yapacaklar ki? Beni öldürecekler mi?

Bu benim yeni mantram haline geldi ve bunu duymak Stella'yı ne kadar endişelendirse de, genel düşünce doğru. Bu işe yaramazsa, kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Kapıyı itip açtığımda, diğer tarafta birini bulma beklentisiyle gergindim. Neyse ki beni karşılayan tek şey onların karanlık, boş oturma odası. İçgüdüsel olarak Pace'in odasına doğru parmak uçlarımda ilerliyorum, açık kapı bir giyotin kadar davetkâr.

İçinden geçiyorum.

Alan, ön kapılardan gelen görüntüyü gösteren tek bir bilgisayar monitörü tarafından aydınlatılıyor. Bir güve kameranın önünde kanat çırparak ekranda hayalet gibi bir iz bırakıyor.

Ciyakla. "Aç kuş."

Etrafımda dönüp Effie'yi kafesinin alt köşesinden dışarı bakarken bulduğumda neredeyse derimden sıçrayarak irkiliyorum. Üzerinde bir çarşaf var ama bir köşesi kapıya takılmış ve ona bir açıklık bırakmış.

"Tanrım, Effie," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsüme bastırarak.

"*Nazik,*" diye mırıldanıyor, kanat çırpışlarının sesi sessizlikte yüksek çıkıyor. "Nazik *güzel kuş*."

Ortamı kucaklayarak gözlerimi etrafta gezdiriyor ve onun ödüllerini arıyorum. Çanta çok uzakta değil -belki Danner herkes uzaktayken onu besliyordur- ve ona vermek için bir tane koparıyorum. Alırken "Sessiz ol," diye fısıldıyorum. Sonra çarşafı düzeltip bilgisayara dönüyorum.

Dizine gittiğimde, alışık olduğum şeylere hiç benzemiyor. İşletim sistemi eski ve karmaşık görünüyor ve hiçbir tuşa basmayı bilmiyorum. Titriyor olmamın bir faydası yok ve hızlı olma çabalarımla, bir şeylerin dikkatimi çekmesini umarak kudurmuşçasına etrafı tıklıyorum.

Kendimi durmaya ve nefes almaya zorluyorum, garip isimli klasörlerden oluşan dizini tarıyorum. Rastgele harfler ve rakamlardan başka bir şey içermeyen yüzlerce klasör var. Sonra aklıma geliyor. En son değiştirilene göre sıralıyorum, Perşembe gecesinin tarihlerini ararken daha da yaklaşıyorum.

Ne yazık ki, tıkladığım ilk klasör benden bir şifre istiyor.

Beynimi zorlayarak bir iniltiyi bastırıyorum.

Ashby, deniyorum.

Geçersiz şifre.

Wicker. Whitaker. Lex. Lagan. Pace. Kayes. WickerKayes. WhitakerKayes. PurplePalace.

Geçersiz şifre.

Dudağımı ısırarak, isteksizce denemeden önce gözlerimi odada gezdirdim:

Verity. VeritySinclaire. Prenses. Rosilocks.

Geçersiz şifre.

Midem bulanıyor, umutsuz olduğunu biliyorum. Pace paranoyak. Şifresi muhtemelen elli karakter uzunluğunda ve tamamen rastgele ve bahse girerim uykusunda bile ezbere söyleyebilir. Belki de davetsiz bir misafirin böyle düşünmesini bekliyordur. Belki de aslında basit bir şeydir.

Klavyeye bakarak, özellikle iyi aşınmış tuşlar olup olmadığını görmek istiyorum, işte o zaman görüyorum. F12 tuşu eksik - her zaman olduğu gibi, çünkü Effie onu koparıp kaçmayı seviyor. Bunu birkaç kez yaptığını gördüm, sanki kazanmış olduğu bir oyun gibi davranıyordu.

Duraklayarak, parmağımı bir tuşun küçük çıplak çıkıntısının üzerine koyuyorum. Sonra da basıyorum.

Oda ışıkla patlıyor ve ben soluk soluğa sandalyeden fırlıyorum. Ama tepedeki ışıklar ya da lambalar değil. Başka bir monitör canlanıyor, bir dosya dizini beliriyor. Titreyerek nefes veriyorum, tekrar oturuyorum, içeriği okurken parlak ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bazıları yeni, bazıları ise çok çok daha eski videolar.

Yakın tarihli olanın başlığı 'Kanıt237-Depozitler'.

Kararsız bir elle açtım.

Kuşbakışı bir açıdan, sanki bir odanın köşesindeymiş gibi dört kişinin görüntüsü belirir. Biri bir masanın arkasında oturan Kral Ashby, diğerleri de masanın karşı tarafında oturan Prensler. Duyduğum fısıltıların yanımdaki masanın üzerinde d u r a n kulaklıklardan geldiğini fark etmem uzun bir anımı alıyor.

Temkinli bir şekilde elime alıyorum ve fincanlardan birini kulağıma dayıyorum. "*Ortak projemiz nasıl gidiyor?*" diye soruyor bir ses. Kral Ashby.

Pace ona çenesini sallamasını önerir. "*Yavaş ama istikrarlı.*"

Ashby kaleminin ucunu Pace'e doğru uzatır. "*Bu iş böyle yapılır. Verity gibi bir prensesin sağlam bir ele ihtiyacı olacak. Tutarlılık, sabır, takviye.*"

"*Katılıyorum,*" diye yanıtlıyor Pace başını sallayarak. "*Prenses söylediğin her şeye sahip. İnatçı, gururlu, kavgacı. Ama kendini adadığı anlar da oluyor. Prenses olmak onun kendi projesi. Başarılı olmak istiyor.*"

Kral'ın kaşları havaya kalktı. "*Öyle mi?*"

Pace şöyle açıklıyor: "*Henüz hamile olmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.*"

Bu adamların benim hakkımda, onların prensesi olmak için gösterdiğim bağlılık hakkında konuştuklarını duymak çok sinir bozucu. Oturup içimdeki bebeği ne kadar çok istediğimi konuşmaları tüylerimi diken diken ediyor.

Ashby bakışlarını Lex'e çevirmeden önce bunu olumlu karşılıyor gibi görünüyor. "*Peki bu döngü boyunca kaç para yatırdın, Lagan?*"

Lex "*Dört*" dedi ve sonra "*Hayır. Beş.*"

Ashby arkasına yaslanır, bir süre duraklar. "*Hangisi? Dört mü, beş mi?*"

Lex kekeleyerek, "*Şey, benim mevduatlarımdan biri iki taneden oluşuyordu-*"

"Dört tane yaptın," diye tersliyor Ashby.

Lex'in başı eğilir. "*Evet, efendim. Görevlendirildiğim her gün bir tane.*"

Ashby yüksek sesle nefes alır. "*Kardeşleriniz gibi ben de sizi tebrik etmek isterdim ama günde bir depozito en azı. Bir hayal kırıklığı. Sıradanlık. Bu kabul edilemez.*"

Lex dener, "*Baba, ben-*"

"*Durumunuzu kontrol altına aldığınızı sanıyordum!*"

Yüksekten bakıldığında bile Lex hasta görünüyor. "Evet, *öyle. Çabalarımızı en üst düzeye çıkararak herhangi bir fiziksel başarısızlığı telafi etmek için adımlar attım. Yatırdığım paralara ek olarak, doğurganlığı ve döllenmeyi teşvik edecek yöntemleri araştırdım. Diyetini, hormon seviyelerini ve yumurtlama döngülerini izliyorum. Genetik testlere başladım. Ayrıca, herkesi programa bağlı tutuyorum ve sözleşmelere bağlı kalmaya zorluyorum.*"

Ashby oğluna uzun, askıda kalmış bir an boyunca bakar. "*Yani Prenses'i eski usul becermek dışında her şeyi yaptığınızı söylüyorsunuz.*" Kelimelerden irkiliyorum, midem çalkalanıyor.

Lex bocalıyor. "*I-*"

"*Whitaker,*" dedi Kral, "*kutuyu getir.*"

Wicker'ın ayağa kalkıp odanın içinde adım atarak Ashby'nin masasının arkasındaki dolabı açmasını şaşkınlıkla izliyorum. Lex ayağa kalkıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor, sonra omuz silkip sandalyenin arkasına düzgünce asıyor. Döndüğünde, sırtına kazınmış yara izlerini bir an için görebiliyorum.

"*Baba*," diyor Wicker, "*Pace ve ben daha fazla mevduat katkısında bulunabiliriz, eğer-*"

Ashby kollarını sıvadı. "*Bu mevduatla ilgili değil Whitaker. Bu Lagan'ın bana söz vermesi ve sonra da sözünü yerine getirememesi ile ilgili. Bir zayıflığın amacına engel olmasına izin verdi.*" Sonra Ashby, "*Şömine*." diye emrediyor.

Babaları Ashby'nin kutudan uzun bir kırbaç çıkarışını giderek artan bir dehşetle izliyorum. Lex'in vücudu kaskatı kesilmiş, Kral ona yaklaşırken gözlerini ateşe dikmiş. Birden büyük bir gürültü kopuyor ve uzun kayış Lex'in sırtına iniyor.

Yara izleri.

Bu onların kaynağı, farkındayım.

O gece bana geldi, uykulu ve hayvansı bir şekilde, *bunlar* Ashby'nin kırbacının sırtında açtığı yaralardı. Bunu yaparken yüzündeki ifade soğuk ve inatçıydı.

"*Her bir depozitonuz için dört kırbaç. Ve kardeşinle aynı seviyeye gelmen için dört tane daha. Seni Whitaker'ın standartlarında tutmadığıma şükret.*"

"*Evet efendim,*" diye cevap veriyor Lex, kırbaç havayı yararak bir kez daha derisini kesmeden önce. Yüzündeki acıyı göremiyorum - kameranın görüş açısından değil - ama sesinde duyabiliyorum. Belki de onun için üzülmeliyim, ama çoğunlukla hissettiğim şey tuhaf bir şekilde kopuk bir memnuniyet. Bu adam -Prens- beni yere yatırıp arkadaş grubunun önünde beceren adamdı. Kardeşleri aynısını yaparken beni bastıran adam. Kenarda durup temizlik emrini veren ve tüm o adamların vücuduma dökülmesini izleyen canavar oydu.

Yine de...

Kırbaçlama devam ediyor ve ben kanı görüyorum. Ashby'nin dirseğini son ve acımasız bir darbe için geriye doğru savuruşunu ve dirseğin yere değdiğinde çıkardığı sesi, keskin ve ıslak...

Boğazımda bir kez daha safranın yükseldiğini hissediyorum ve kulaklığı bir kenara fırlatarak çılgınca kusacak bir yer arıyorum. Masanın altındaki çöp tenekesi ona ev sahipliği yapıyor, kusmuk boğazımı yırtarcasına ilerlerken sırtım kasılıyor.

Daha yeni yeni kendime gelmeye çalışıyorum, titreyerek nefes alıyorum ki alçak, metalik bir vınlama dikkatimi dış odaya yöneltiyor. Çılgınca tüm dizinleri kapatmaya başladım, içinde kusmuğumun olduğu küçük çöp kutusunu saklarken kalbim boğazımda düğümlendi.

"Orada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor alçak, uğursuz bir ses. "Dışarı çık."

Donmuş bir halde, açık kapıya dehşetle bakıyor ve onu bekleyip bekleyemeyeceğimi merak ediyorum. Bir yere saklanabilir miyim? Duvardaki başka bir küçük, karanlık köşeyi bulup

başka bir yerde. Ama bu kayıtlar bana bir şey anlatıyorsa, o da bu sarayın içinde ya da dışında saklanacak bir yer olmadığıdır.

Sonunda, mekanik bir şekilde ayağa kalkıp loş oturma odasına doğru sürünmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kral Ashby koltukta, uzun, ipek bir cübbe giymiş. "Oğullarımın bildiği her şeyi onlara ben öğrettim." Bir ayağını kaldırıp bileğini rahatça dizinin üzerine koyuyor. Çizgili pijama giyiyor, bu da beni en az yakalandığımı bilmek kadar ürkütüyor. Bazen bu adamın burada bizimle yaşadığını unutmak çok kolay oluyor. Başını öne eğiyor. "Bu evin güvenliğini sadece Pace'in izlediğine gerçekten inandın mı?"

Elimi mideme bastırıyorum. "Özür dilerim efendim. Ben-"

"Burnumu sokuyorum," diyor, sesi bir kırbaç kadar keskin. "Düklerinize geri göndermek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Bu mudur yani?"

Panik, korku ve kesinlik tarafından yutuluyor ve ben mantramı tekrarlıyorum.

Ne yapacaklar ki? Beni öldürecekler mi?

Sönerek omuz silkiyorum. "Aslında tam tersi. Videoyu silecektim." Amaç buydu. Bana yaptıklarından hemen sonra buradan ayrılmışlarsa, Düklerin -ailemin- henüz görmemiş olma ihtimali var.

Ashby kaşlarını çattı. "Peki ya sen?"

"İçeri giremedim," diye itiraf ediyorum.

Sırıtışı neşesiz, patronluk taslıyor. "Yapmış olsaydın bile fark etmezdi. Tüm dosyalarımız yedeklendi. Ayrıca," diye iç geçirdi, cübbesini sıkarak, "çoktan gönderildi."

Kalbim sıkışıyor. "Ne?"

Açıklıyor, "Arınmanın videosu. Dükler iki gece önce aldılar." Dizinin üzerindeki ayağı ritmik bir şekilde sallanıyor. "Korkarım epey tartışma oldu. Bir sürü duruş ve küçük tehditler."

Umutsuzluk beni sürüklerken sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor. Birdenbire b e n i izledikleri görüntüsüyle saldırıya uğradım. Sadece Sy mıydı? Yoksa

Hepsi Dükler miydi? Lavinia mı? Bütün DKS'nin benim ne hale düştüğümü görmesi mi gerekiyordu? Sürtükler mi?

Annem mi?

Hıçkırık pençelerini serbest bırakıyor ve bir avucumu ağzıma bastırarak onu geri itmek için mücadele ediyorum.

Ashby'nin dudakları acımasız bir çizgi oluşturuyor. "Yaptıklarının Whitaker'ı neden öldürebileceğini anlıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda onun sessiz ve nazik sesini beklemiyorum.

İçimdeki acıyı bastırmak için hıçkırarak nefes alıyorum. "Çünkü o gerçek Baron mirası," diyorum burnumu çekerek. "Bu onu bir hedef haline getiriyor."

Ürkütücü gözlerini bana dikip başını sallıyor. "Tahmin edebileceğinden bile fazla. Baronların düşmanları son Kayes varisini ortadan kaldırmayı avantajlı bulacaktır. Aynı şekilde Baron Kral'ın sadık adamları da fanatik deliler. Krallarına bağlılıklarını göstermek için Wicker'ı ortadan kaldırırlar. Ve sadık *olmayan* herkese..." Bana anlamlı anlamlı bakıyor. "Bu kasabada Baron Kral unvanını alabilecek sadece iki kişi var ve sevgili Wicker bunlardan ilki."

Önce mi?

Aptalca, "İkincisi kim?" diye sordum.

Sorunun irdeleyici doğası Ashby'yi kızdırdıysa, o da bunu saptırmak için iyi bir iş çıkarıyor. "Korkarım bu pozisyon için uygun olmayan biri." Yüz ifadesi aniden değişiyor, kaşları çatılıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "İtiraf etmeliyim ki, bu beni şaşırttı. Bu kadar hassas bir konuda sana güvenecek ilk kişinin Pace olacağından emindim. Paranoyaktır ama kendini geri bağlayacak her şeye bağlanma eğilimindedir. Ancak Wicker." Tsking, başını sallayarak bana yaklaştı. "Onu epey hırpalamış olmalısın. Daha önce hiçbir kızla bu kadar yakınlaşmasına izin vermemişti."

Koyu renk gözleri bana bakıyor. İçlerinde, oğlunun sırtına o kırbacı indiren adamı gayet net görebiliyorum. Bakışları boş olmaktan da beter.

Bir bıçak kadar delici.

"Bu yüzden Pace'in senin ihanetinin videosunu bana gösterdiğine inanmasına izin verdim," diyor, "aslında ben onlara gösteriyordum." Gevşek yüz ifadem karşısında sırıtıyor, şeytani gülümsemesi sırtımda bir ürperti yaratıyor. "Oğlumun seni ne kadar yakından izlediğini düşünürsen düşün, emin ol, ben seni on kat daha yakından izliyorum."

Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerime bakıyorum, sorum bir yalvarış gibi ortaya çıkıyor. "Neden?"

"Neden seninle kendim ilgilenmek yerine Kraliyet temizliğini emrettim?" Bakışlarımı uzun, kararsız bir an boyunca tutuyor. "Sana fazla bağlanmalarını istemem, değil mi?" Elini uzatıp elimi avucunun içine aldığında kaskatı kesilmekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Ben de senin onlara fazla bağlanmana izin veremem."

Yine merak ediyorum, "Neden?" Ama şimdiden birkaç tahminde bulunabiliyorum.

Ayrı olduğumuzda dördümüzü manipüle etmek ve kontrol etmek daha kolay. "Ne kadar güzel, yumuşak eller," diye düşünüyor, soruyu duymazdan gelerek. Bakıyor

avucunun içinde tuttuğu elime bakıyor ve diğer eliyle onu kapatıp parmak eklemlerimi yavaşça, şefkatle ovuyor. "Eğer seni bir daha böyle burnunu sokarken görürsem, Lagan'ın onları almasına izin veririm."

Elimi onun elinden çekerek geri çekiliyorum. Belki yapılacak en akıllıca ya da güvenli şey bu değil ama düşünce yüzeye çıktığında hiç tereddüt etmeden elimi bırakıyorum. "Sen tanıdığım en korkunç adamsın."

Ashby sadece kapıya işaret ederek geçmeme izin veriyor. "O zaman çok fazla erkekle tanışmamışsın."

Koridora doğru kaçmaya çalışırken beni durduruyor. "Ah, ya Prenses?"

Donup kaldığımda, omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemediğimde

"Bu Saray'da birden fazla göreviniz var. İyi bir Prenses Sevgililer Günü partisi için hazırlıklarını çoktan bitirmiş olurdu. Ne de olsa sizin onurunuza düzenleniyor."

Patlamak üzere olan kahkaha mizahtan çok histeriye dönüşüyor, çünkü

bunu ne kadar ciddiye aldığını görüyorum. Tüm bunları gerçekten nasıl düşündüğünü.

benim temizliğim de dahil olmak üzere bir onurdur. Onun tüm kimliği bu dünyanın etrafına sarılmış durumda ve dolayısıyla hepimizinki de öyle.

"Endişelenmeyin Kralım," diyorum, çünkü bazen bir deliyle başa çıkmanın tek yolu onun seviyesinde oynamaktır. "Partinin son yılların en çok konuşulanı olacağından hiç şüphem yok."

Daha güneş tamamen doğmadan solaryumdayım.

Hava soğuk ve nemli, ben çalışırken toprak parmaklarımın altında donuyor, işe yaramasa da kazıyor ve kesiyorum. Burada hiçbir şey yetiştiremedim. Tek bir çiçek bile. Bir ampul bile. Bir ot bile.

Öfkeyle hepsini ayıklıyorum -ölü, donmuş fideleri- dizimin hemen yanında bir kürek olmasına rağmen ellerim toprağı karıştırıyor. Uzun, taş bir saksıya doğru ilerliyorum, ne yaptığımı zar zor görüyorum, sadece onlardan kurtulmam gerektiğini biliyorum. Hepsinden.

Hiçbir parçam burada olmamalı.

Vazoya ulaştığımda hareketlerim çılgınca bir hal alıyor ve Wicker'ın buraya geldiği günü hatırlıyorum. İşe yaramayacağını bildiğim ama denemekten sıkıldığım ölü bir gül fidanını aktarıyordum. Merdivenlerde oturduğunu, yorgun, üzgün ve *perili* göründüğünü hatırlıyorum. Yüzündeki ifade buydu, o zaman tam olarak çıkaramadığım bir ifade. Şimdi tüm açıklığıyla görüyorum.

"İşte buradasın," diye sesleniyor Stella, taş patikadan aşağı doğru yürürken. "Odana gittim ve gittiğini görünce şaşırdım."

"Buraya gelmemi isteyen sendin." Bir tutam kırılgan sapı çekip çıkarıyorum ve hayal kırıklığı içinde yere atıyorum. "Peki tam olarak neden? Bu işte de ne kadar berbat olduğumu göreyim diye mi? Burada bir çiçek bile yetiştiremediğimi mi? Buradaki tüm rolümün anlamsız, dev bir felaket olduğunu mu?"

Kapıda donup kalıyor, kaşları çatılıyor. "Anlamsız değil, Verity." Dönüp hizmetçime bakıyorum. "Seni nasıl buldular?" Onlar. Leydi ve Düşes.

Dudağını ısırarak yere bakıyor. "Hideaway'de. Orada çalışıyordum - eskort olarak değil - ama odaları temizliyordum ve kız kardeşimin ihtiyacı olan her şeyi yapıyordum. Hikaye geldi ve iyi bir hizmetçi olabilecek biri olup olmadığını sordu. Ben de gönüllü oldum."

"Neden?"

Omuz silkiyor, üzgün görünüyor. "Sanırım kaderinde olduğundan daha büyük bir şey olmak isteyen tek kişi sen değilsin."

Nefes veriyorum ve taş duvarın üzerine oturup kirli ellerime bakıyorum. "Ben bir başarısızım, Stella. İki işim vardı. *İki*. Birincisi hamile kalmak, ikincisi ise Hükümdarlar için gizlice Saray'a sızmaktı." Ona bakıyorum. "Kaç tane depozito aldığımı biliyor musun?"

Yanımda oturuyor ve başını sallıyor.

"Kırk yedi." Tırnağımın altındaki toprağı eşeliyorum. "Yapabileceğin her şekilde sikildim. Misyoner, cowgirl, ters cowgirl, köpek stili, dizler yukarı, bir düzine yüzey üzerinde bükülmüş, uykuda yürüyen bir iblis tarafından raylara oturtulmuş ve bacaklarım üzengideyken çok fazla kez." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Yumurtama tek bir sperm bile yapışmadı."

Yüzü düşer. "Verity-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Eğer bu yeterince acınası değilse, sadece düşmanla pek de gizli olmayan bir dostluk kurarken yakalanmakla kalmadım, aynı zamanda Saray'daki en büyük sırrı açıklarken de yakalandım. Hem de kamera *önünde.* Ve! *Ve!*" "Herkes zaten biliyordu!" diye bağırıyorum. Başımı ellerimin arasına alıp kafa derimi deşiyorum. "Artık herkes geçen gece bana ne olduğunu biliyor. Arkadaşlarıma ve aileme zarar verdim. Burada kazandığım her santimi kaybettim. Ben tam ve mutlak bir başarısızım."

Stella'nın eli sırtıma konmadan önce kısa bir duraklama oluyor. "Peki bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Ayağa fırladım, volta atıyorum, hareketsiz kalamıyorum. Ellerimi kalçalarıma silerek, "Kaç," diye bağırıyorum. "Forsyth'i terk et ve bir daha asla geri dönme." Bunun ne kadar rahatlatıcı olacağını iliklerime kadar hissediyorum. Yapabilirdim. Stella ve Ballsack belki beni kaçırabilirler. Gerçi bu fikir karnıma saplanan bir bıçak gibi acıtıyor. Annemi terk etmek mi? Dükleri mi? Monarch'ları?

Bana kararlı bir bakış attı. "Eğer istediğin buysa, bunu gerçekleştirebilirler."

Onu zar zor duyuyorum, kafamda farklı bir fikir dönüyor. "Ya da kalabilirim, buraya ne için geldiysem onu yaparım. Hamile kalır, Kraliyet temizliği gibi bir şeyin bir daha asla yaşanmayacağı yeni bir nesil yetiştirmeye çalışırım."

Stella başını sallıyor, gözlerinde anlayış parlıyor. "Her ne yapmak istiyorsan. Neye karar verirsen ver sana yardım edecekler."

Patladım, "Bunu bilmiyorsun! Ve sen... bunu riske atamazsın." Sarayın altındaki zindanı gördüm. Prenslerin bir erkeği ya da kadını yok edebileceklerini biliyorum. Stella gibi bir kızı öldürmek için gözlerini kırpmazlar.

"Bunu biliyorum." Uzanıp elimi tutuyor ve beni sakinleştiriyor. "Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Çünkü son iki aydır izlediğim kadın çok güçlü Verity. Kız kardeşim de dahil olmak üzere Hideaway'deki tüm kadınlardan çok daha güçlü ve o bir patron sürtük."

Sönük bir şekilde yanına çöküyorum. "Patron bir sürtük olabilir ama yine de boyun eğdiği bir Lord ve Kral var." Aniden ayağa kalkıyorum, küreği kaptığım gibi toprağa saplıyorum. "Forsyth böyle çalışır. Bunu herkes kadar iyi biliyorum. Bu kadar kötülükten iyi bir şey çıkması mümkün mü?"

Annem beni uyardı ama ben dinlemedim. Çok fazla istedim. Özel olmak istedim. Tek olmak.

Ama ben uzun bir başarısızlıklar silsilesi içinde Prenses olmaya çalışan sıradan bir kızdan başka bir şey değilim. Elimi küpün içine sokup çürüyen yaprakları çekiyorum. Ama aniden donup kaldım, nefes nefese kaldım.

Sapın en ucunda imkansız, canlı yeşil bir leke vardır.

Filiz çok küçük -sadece bir yaprak- ve sanki bağlı olduğu asma en ufak bir rüzgarda kopacakmış gibi çelimsiz görünüyor.

Yavaşça elimi indiriyorum, onu çekip kök salmasını mı engellemeliyim yoksa yetiştirmek için elimden geleni mi yapmalıyım emin değilim. Bu kadar soğuk ve çorak bir yere hayat getirmek adil mi?

Kaçmalı mıyım yoksa görevimi mi yapmalıyım?

"Buraya gelmeni istememin bir nedeni vardı," diyor Stella ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Yeşile bakıyorum, damarlarımda hızlanan nabzımın farkındayım.

"Neden?" "Çünkü özgürce konuşabildiğimiz tek yer orası," diye cevaplıyor.

Lex kendisi söylemişti. Pace beni burada bulamazdı. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde nefes verdim. "Tamam. Konuş öyleyse."

"Son birkaç haftanın birbiri ardına denemelerle geçtiğini biliyorum," diyerek örgüsünü parmağının etrafında döndürdü, "ama herhangi bir karar vermeden önce, yapman gerektiğini düşündüğüm son bir test var..."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kimse bizi duyamıyorsa neden bilmece gibi konuştuğunu anlamaya çalışıyorum, ama sonra anlıyorum.

O haklı.

Gerçekten önemli olan tek bir test var.

31

Pas

Üç gün, altı maç, bir parlak kupa. "İç! İç! İç!

İç!"

Tezahürat barın kirişlerinde yankılanıyor, tüm oda sadece namağlup şampiyonlara özgü bir enerjiyle uğulduyor.

Wicker kupayı başının üzerinde tutuyor, geniş ağzından şampanya fışkırıyor. Dili dışarı fırlıyor ve bir yudum almadan önce dilini yüzeyde gezdiriyor. "Ahhh, zaferin tatlı tadı." Kardeşim sırıtıyor, alt dudağı yeni yarılmış. "Tadı amdan daha güzel."

Geçen hafta yediği dayaktan kalan bazı morluklar hâlâ çenesinde benek benek duruyor ama bunu kutlama şeklinden anlayamazsınız. Diğer herkes için muhtemelen memnuniyetin doruk noktası gibi görünüyor.

Ama gözlerinde hâlâ o meydan okuyan öfkenin parıltısını görebiliyorum.

"On iki gol ve yedi asist," diye tezahürat yapıyor Decker, ucuz bira şişesini kaldırarak. "Ashby kardeşler maçın gerçek MVP'leri!"

Etrafa bir göz attığımda, mekanın bir şampiyona çakmak isteyen pucksluts'larla dolu olduğunu görüyorum. Her masanın üzerinde bira sürahileri ve kanat sepetleri yığılı, hepsi de bize iyi bir gece yaşatmak isteyen taraftarlar tarafından satın alınmış. Tam bir kutlama havası var ama kupa bana geldiğinde başımı sallıyorum ve sıradaki adama doğru sallıyorum.

Tıpkı Cuma Gecesi Öfkesi zaferimde olduğu gibi, babam bize gece yarısına kadar kendimizi şımartmamız için izin verdi. Mesaj maçtan hemen sonra geldi ve hala midemde bir şeyler ekşiyor. Galibiyet takıma, bana ve Wick'e aitti ama babamız böyle düşünmemize asla izin vermezdi. Her şey gibi bunun da bir kısmı ona ait olmalı.

Odanın öbür ucuna, Lex'in diğer eğitmenlerle birlikte bir masada oturduğu yere bakıyorum; parmakları masaya vururken içkisine dokunmuyor. Kraliyet Temizliği'nden beri neredeyse hiç konuşmadık, turnuva bizi farklı kapsamlarda meşgul ediyordu ama Çizik'in etkisi günler önce geçmeye başladığından beri çabuk öfkelenmesi ve sinirli olması çok açıktı. Olanları sindirecek ya da kimyasal olarak her ne yaşıyorsa onunla başa çıkacak zamanı olmamıştı. Verity'yi hizmetçisine bıraktık ve Danner'ın biz Prenses'e boşalırken bizim için eşyalarını topladığını öğrendik. Temizlenirken, eşyalarımızı toplarken ve dışarıda bekleyen arabaya binerken hiçbirimiz konuşmadık. Lex kafasının içinde kaybolmuş, kendi şeytanlarıyla savaşıyordu, Wicker patlamaya hazır bir tetikleyici gibi bağlıydı ve ben zihinsel olarak temizliği kafamda tekrar tekrar gözden geçirmekten kendimi alamıyordum.

Rosi çok yenilmiş görünüyordu. Çok kırılmış.

Bu gece önemsediğim tek zafer bu.

Tommy Wright'ın sesi kalabalığın üzerinde yankılanıyor. "Eğer sonuç bu olacaksa, Prenses'in halkın önünde rezil olması için her ne yaptıysa haftalar önce olmalıydı."

"Ne dedin sen?" Lex'in sesi müziği ve eğlenceyi böldükten saniyeler sonra bir bar taburesi yere düşer.

Tommy'nin sırıtışı, ağabeyimin taş gibi soğuk yüz ifadesiyle karşılaşınca yarı yarıya kayboluyor. Odada gergin bir sessizlik hakim oldu. "Kardeşlerin tanrılar gibi oynadı Ashby. Bütün takım öyle oynadı. Fethetmiş ve sahiplenmiş adamlar gibi. Sadece söylüyorum, belki de her turnuvadan önce senin kıza bir şans vermeliyiz."

Lex'in eli hızla dışarı fırlıyor ve Tommy'yi yakasından yakalıyor, gözleri burnuna beyaz toz kaçtığından beri gördüğüm o sinirlilikle dönüyor. Parmakları büküldü, eklemleri boğaza dayandı. "Ne. Ne yaptın. Sen. Dedin?"

Tommy yutkunur. "Hiçbir şey."

Lex'in gözündeki parıltıyı görüyorum, zindanda kararan ve odaklanan parıltıyı. Tommy'nin hayatını iki hamlede bitirebilir.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Lex onu geri itiyor ve bir el hareketiyle serbest bırakıyor.

"Tanrım," diyor Tommy boğazını ovuşturarak, "Scratch'te çok daha iyisin."

Çatlak!

Wicker'ın yumruğu Tommy'nin yanağına çarpıyor. İkinci sıradaki başını sallar ve kendine gelmek için bir saniye bekler.

"Bu ne lan!" Tommy, Wicker'ı göğsünden iterek saldırıyor. Kardeşim kıpırdamıyor, sadece kendini beğenmiş, korkunç bir sırıtış atıyor ve omuzlarını yuvarlıyor.

Gözlerim barın karşısındaki Lex'in gözleriyle buluşuyor ve ikimiz de bir kalp atışı kadar kısa bir sürede harekete geçiyoruz. "Kesin şunu!" Bir firar sırasında gardiyanların tercih ettiği sesi kullanarak bağırıyorum. "Eller aşağı."

Lex, Wicker'ı arka köşedeki bir kabine doğru sürüklüyor ama ben Tommy'nin karşısına dikilmek için kalıyorum. "Prensesimizden bir kez daha bahsedersen dilini keserim. Anladın mı?"

Decker bir eliyle Tommy'nin omzuna bastırarak onu barın diğer tarafına doğru iter. Arkadaşı adına akıllıca cevap verir. "O aldı, sen alma,

Kardeşim?"

Tommy başını sallar, gözlerinde öfkenin sıcaklığı hâlâ titreşmektedir ama Decker'ın onu götürmesine izin verir.

Masalardan birinden üç bardak ve bir sürahi bira alıp kardeşlerimin yanına gidiyorum. "Aman Tanrım." Onlara birer bardak uzatıp ağzına kadar dolduruyorum. "Siz ikiniz bitirdiniz mi?"

"Belki," diyor Wicker, birayı kapıp soğuk tarafını dudağına bastırarak. "Lanet olası pislik."

Lex'e bakmak için bir an ayırıyorum. Kollarında kırmızı izler var ama iz bırakacak bir şey yok ve sol gözünün ara sıra seğirmesi de gözümden kaçmıyor. "Sen iyi misin? Çünkü hastalığın nüksetmesine beş saniye kalmış gibi görünüyorsun."

"Keşke." Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor, tutamları yakalıyor ve saçlarının omuzlarına düşmesine izin veriyor. "Bir sonraki bölüm geldiğinde kafayı bulmuş olmak isterdim."

"Hangi bölüm?" Wick sorar.

"Boktan kısmı," diyor Lex, saçını yeniden bağlarken. "Sanki hayatını tehlikeye atmamış gibi onunla yüzleşmek ve devam etmek zorunda olduğumuz kısım."

Lex can yakma konusunda bana çok benziyor. Zindana girdiğimizde, onlar yüzsüz ve isimsizdir. Bir iş, başka bir şey değil.

Verity'ye yaptıklarımız farklı.

Böyle olmasını istememiştik. Masanın etrafına baktığımda, Bruce ile asla yapamayacağım bir şekilde ikisinde de bunu görüyorum. Bize Prens unvanı verilmeden önce, bir Kraliyet Töreni izledik ya da katıldık ve sonra yolumuza devam ettik. O kızlar bizim sorunumuz değildi. Bizim *görevimizdi*. Bundan kaçış yok. Geri döndüğümüz gün, program devam edecek, depozitolarımız yatırılacak ve nihayetinde, eğer hamile kalmazsa, sonuçları olacak.

"Yani hainimizi becermeye devam etmeliyiz," diye mırıldanıyor Wicker, bardağı dudaklarına götürürken. "Bu tam olarak nasıl işe yarayacak?"

"İlk seferinde olduğu gibi," diye düşünüyorum, telefonuma bakarak. Hareketlerini takip ediyordum ama Saray'dan bir kez bile ayrılmadı. "Belki ikiniz onun bir narkotik olduğunu unuttunuz ama ben hiç unutmadım. Onu kilit altında tutmamız gerekecek."

"Harika." Lex bardağını itiyor. "Belki babama getireceğin bir sonraki videoda onu zindana atarsın. Sakatlanmamın şahitler olmadan yapılmasını tercih ederim."

Midem bulanıyor. "Lex," dirseklerimi masaya dayadım, "babamın seni zorlayacağını hiç düşünmemiştim-"

"Yapman gerekeni yaptın," diyor sert bir şekilde. "Tıpkı bizim yaptığımız gibi. Hepimiz rolümüzü oynarız ve o böceği yerleştirecek netliğe sahip tek kişi sendin." Wicker'a bakıyor. "Bizi güvende tutmak için."

"Suçlanacak biri varsa, o da benim," diyor Wicker, ağzı sıkı, acımasız bir çizgi oluşturarak. "Onunla güzel bir gece geçirdim ve küçük bir kadın gibi gardımı indirdim..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi duraksıyor, bulduğunda da yüzü allak bullak oluyor. "*Prens*."

Lex, "Bu konuda gerçekten çok iyi," diye mırıldanıyor.

"Ya da," Wicker'ın dudağı kıvrılıyor, "hepimiz aşırı yoksunluk içindeyiz ve Verity gibi bir kadının vereceği ilgiyi arıyoruz."

"Kes şu saçmalığı." Wick'e ters ters bakıp bir parmağımı ona doğru itiyorum. "Burada hatalı olan o. Biz yapmamız gerekeni yaptık. O ve Düklerin ellerindeki bilginin hassasiyetini anlamaları gerekiyordu. Bunu yapmanın başka yolu yoktu."

Barda, arkasında adımın yazılı olduğu bir forma giyen bir serseri bana göz kırpıyor. Bir an için oraya gidip tüm hıncımı ondan çıkarmak istiyorum ama sözleşmeler hâlâ yürürlükte. Arkamı dönmeden önce uzun bir süre bakışlarını tutuyorum.

"İkimiz de seni suçlamıyoruz." Lex parmaklarının arasındaki peçeteyi parçalıyor. "Babam bize unvanı verdiği anda hepimiz bunun boktan bir gösteri olacağını biliyorduk."

"Sevgililer Günü partisi yarın." Wicker kolunu kabinin arkasına atarak arkasına yaslanıyor. "Bizden rol yapmamız beklenecek."

"Her gün bu rolü oynuyoruz," diye cevap veriyorum. "Bunun ne farkı var?"

Ama ben bile bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Verity'yi sadece yok etmedik, onu yok ettik. O arınma sadece bir ritüel değildi. Zindanda yaptığımız şey bile değildi.

Kişisel bir şeydi.

LEX otel odamızda uyuyor.

Buna ihtiyacı yok; spor hekimliği müdürü sağlık görevlilerini çok daha sakin bir yere yerleştiriyor. Ama Wicker ve ben aynı ranzada yattığımız için, koridordaki kutlamayla mücadele etmesi ve kaşlarını çatarak kapımızı itmesi mantıklı geliyor.

İçeri girerken yanımdan geçerken "Kardeşlik çocuklarından nefret ediyorum," diye mırıldandı. Ben de ona "Sen bir öğrenci birliğisin" diyorum.

Lex keskin ve öfkeli hareketlerle gömleğini çıkarır. "Bu şeye neden gelmem gerektiğini anlamıyorum. Yarık dudaklara yama yapmanın ve bebeklerle konuşmanın ötesindeyim."

Havlusu kalçasında sallanan Wicker, buharlı banyodan çıkarken alay ediyor. "Evde olmayı mı tercih ederdin?"

Hepimiz aynı bakışı paylaşıyoruz.

Yok artık.

Effie'nin o Allah'ın belası yerde yalnız olduğu gerçeği olmasaydı, tüm lanet adaya elveda derdim. Ama öyle. Tek başına. Kafesinde.

Lex, "Her neyse," der ve banyoya doğru yürür.

İç çekerek yatağa uzandım ve komodinden telefonumu aldım. Uygulamamı kafesindeki web kamerasına yönlendirerek, sadece şu anda rahatlamama izin veriyorum

Kanadının seğirdiğini görüyorum. "Bu ne kadar sürecek?" Dikkatimin yarısını ekranda tutarak Wicker'a soruyorum.

Küçük mutfağın üstündeki aynanın önünde durmuş, yüzüne losyon sürüyor. Sararmış morluklardan birini incelemek için duruyor. "Tatlı kardeşimizin parlayan ruh halinden mi bahsediyorsun?" Mavi gözlerini kısarak çürüğü dürtüyor. "Yakında geçer. Bir alem yapmış gibi değil. Sadece birkaç darbe."

"Sence daha fazlasını mı istiyor?"

"Hayır." Wicker gözlerimle buluşmak için dönüyor. "Daha fazlasını istediğini *biliyorum*." Ekranda Effie tüylerini kabartıyor.

"Endişelenmeli miyiz?"

"Evet," diyor ve sonra losyonu bırakarak, "Hayır." Avuçlarını tezgâha dayayarak duraklıyor. Omuzları kederli bir çizgi halinde kıvrılıyor. "Kahretsin, bilmiyorum. Zaten tek yaptığımız bu gibi görünüyor." Dönerek telefonuma bakıyor ve havlusunu bırakıyor. "Onu takip mi ediyorsun?"

"Hayır, Effie," diye açıklıyorum ama Wicker yanımdaki yatağa uzanır uzanmaz takip uygulamasını açıp ona ekranı gösteriyorum. "Hâlâ adadan ayrılmadı."

Uzun bir süre Verity'nin küçük noktasını izliyor, çenesi sertleşiyor. "Göster bana."

Bocalıyorum. Çoğunlukla yüzünü görmenin onu kızdıracağını bildiğim için, ama aynı zamanda henüz kendimi ona bakmaya ikna edemediğim ve nedeninden emin olamadığım için. Onun yenilmiş ve dölle ıslanmış görüntüsünü zihnimin ön saflarında tutmak istediğim için mi? Yoksa içimin derinliklerinde onun anısından duyduğum hoşnutsuzluk yüzünden mi?

Sonunda, Saray'ın yayınlarını getirmek için tüm kimlik doğrulamalarını gözden geçirmeye razı oluyorum. Alışkanlıktan dolayı önce ön kapıları kontrol ediyorum. Sonra alt katı -yemek odası, mutfak, salon- ve merdivenleri.

Wicker, her zamanki gibi sabırsız, "Sadece odasına bak." diyor.

Başparmağım düğmenin üzerinde duraksıyor, ama sonunda basıp akışı açıyorum. Wicker'ın boş olduğunu fark etmeden hemen önce gerildiğini hissediyorum. Yatağı

buruşuk, yanındaki masada bir tepsi yamuk duruyor. Şezlongun üzerine örtülmüş bir bornoz ve şifonyerin üstünde duran bir sutyen var.

Ama orada kimse yok.

Gözleri kısıldı. "Bakmaya devam et."

"Tam olarak ne bulmayı umuyorsun?" Soruma rağmen kameraları karıştırmaya devam ediyorum, ama bunu yapan bir sonraki seçim oluyor.

Banyoda.

O ekrana geldiğinde Wicker da ben de sessiz bir nefes alıyoruz.

Bir kısmı, makyaj masasında çırılçıplak durması.

Bir kısmı da bize doğru bakıyor olması.

Ellerini tezgâhın kenarına dayamış, Wicker'ın birkaç dakika önceki pozuna o kadar mükemmel bir ayna tutuyor ki irkiliyor insan. Saçları dökülmüş, solgun omuzlarına ve diri göğüslerine dökülüyor. Belinde parmak izi morlukları ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Meme uçları dikleşmiş, pembe dudakları sert bir çizgiyle birbirine bastırılmış.

Yeşil gözleri tam içime bakıyor.

"Sence biliyor mudur?" diye sorar, kaşlarını birbirine yaklaştırarak.

"Kameranın aynada olduğunu mu?" Emin olamasam da başımı sallıyorum. "Sadece hazırlanıyor."

Sadece o bakmaya devam ediyor.

Uzun bir süre onu izliyoruz, izleniyor olmanın ürkütücü hissi farkındalığımın sınırlarını gıdıklıyor. Teni yumuşak görünüyor. Verity'nin tehlikeli yanı da bu; o kadar davetkâr görünüyor ki. Belki de Wicker daha önce haklıydı. Belki de bize vereceğini bildiği bir şeyden mahrum kaldık. Bu sadece yumuşaklık ya da tatlılık değil. Sert ellerimizin altında o yumuşak tatlılığa sahip olmanın verdiği his.

Birdenbire onu neden henüz göremediğimi anladım. Mesele arınmak bile değil. Yıkımın tadını çıkarmak ya da pişmanlık duymakla ilgili değil. Çünkü artık biliyorum.

Her şeyden sonra bile onu hala istediğimi biliyorum.

Wicker alçak ve sert bir sesle, "Hiç onun gerçekten..." olmasını dilediniz mi diye sorar.

"Bizimki mi?" Dönüp bakışlarını karşılıyorum. Bu soruya vereceğim cevabı biliyorum. Bunu hissediyorum, çünkü içgüdüsel. Öyle olması için bir sebep yok. Ona sadece birkaç haftalığına sahiptim. Ama bu hayal kırıklığını kelimelere dökmeye başlamadan önce şunu bilmem gerekiyor: "Öyle mi?"

Wicker gibi değil.

Seks onun için her zaman en kolayı olmuştur. Lex'in mükemmel bir örneğe ihtiyacı var - onların sadece vücut parçaları olduğunu anlayacak, biyolojik bir yüksekliğin peşinde koşan birine. Benim daha karmaşık bir şeye ihtiyacım var. İçimdeki çekiş. Merak kıvılcımı. Geçici de olsa, bana onun benim olması gerektiğini söyleyen sahiplenme ateşinin parlaması.

Wicker'ın hiçbir zaman sıcak bir vücuttan fazlasına ihtiyacı olmamıştır ve gözlerindeki endişe belirtisinden, Verity'nin ona istediği bir şeyi gösterdiğini ve bunun sıcak, kaygan bir amdan daha fazlası olduğunu fark eder.

Ağzını ağzıma dayadığında şaşırmadım bile. Bu ilk öpüşmemiz değil. Hapisten döndüğümden beri ilk öpüşmemiz bile değil. Wicker'ın özelliği, herhangi bir şeyle başa çıkmanın sadece iki yolunu biliyor olması: bir şeye zarar vermek ya da onu becermek. Ve genellikle ikincisi, bazen de ikisi birden. Bu onun hatası değil, sadece babasının ürünü olmak onu böyle şekillendirmiş. Bundan nefret ediyorum. *Her zaman nefret* ettim. Yatılı okula döndüğü ve Lex'le bana sırıtarak hafta sonu tavladığı tatlı kıçtan bahsettiği ilk geceden beri Lex gibi kıskanç hissetmedim. Birinin ona bu şekilde sahip olduğu düşüncesi midemi bulandırdı, çünkü tüm böbürlenmesine ve palavralarına rağmen, altında yatan belirsizliği ve acıyı görebiliyordum.

Wicker istemedi.

O da bunu istemiyor. Sadece

bunu itiraf etmeye hazır değil.

Ben de onu öpüyorum, parmaklarımı nemli saçlarından geçiriyorum, çünkü lanet olsun. *Onun* yerine bunu istemek kolay olurdu, çok daha kolay olurdu. Ağzını yalıyorum ve o da beni boğazımdan bir homurtuyu zorlayan bir kararlılıkla karşılıyor. İçime doğru yuvarlanıyor, bir eli boxer'ımın kemerini kavrıyor, ama yan tarafını avuçladığımda kaslar bükülmüş ve gerilmiş, çenesini kucakladığımda hepsi sert açılar, göğsü geniş düzlemler. Yumuşaklık yok. Parmaklarımın altında ipeksi saçlar yok. Pelüş dudaklar ya da yumuşak kalçalar yok, güllerin tatlı kokusu rahatsız edici bir şekilde yok.

Birinci sınıftaki sıkılmış, sarhoş öpüşme seanslarımıza hiç benzemiyor, bitiş çizgisine doğru koşarken ellerimiz birbirimizin sikinde hızla ilerliyordu. Tam olarak bir zorluk değil. Wicker her zaman çok ateşli bir öpüşmeciydi ve bu onun bir amcığı olmamasıyla ilgili bile değil. Bu, ateşi olmayan bir çaresizlik. İstek olmadan ihtiyaç. Tatlı olmadan acı.

Duşun kesildiğini duyduğumuzda ayrılıyoruz, mavi gözler yeşil yerine bana bakıyor ve midemin düşme şekli bunu oldukça mühürlüyor.

Sonunda cevap verdim. "Evet, keşke gerçekten bizim olabilseydi." Neredeyse yarı sert olan sikine bakarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve sanırım sen de öyle."

Wicker bakışlarımı takip ederek sırt üstü sertçe yere yığılıyor, mavi gözlerini kırpmadan tavana dikiyor. "Siktir," diyor ve sonra saçlarını tutarak, "*Lanet* olsun," diyor.

Ağzımı gizlice sildim. "Kulağa doğru geliyor."

Wicker kaşlarını çatarak, "Beni öldürtmeye çalışmak bir şey," diyor. "Ama sikimi Stockholming? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Wicker ve ben bakışlarımızı banyo kapısına çeviriyoruz, Lex boğulmuş bir fare gibi bakıyor, saçları yüzünde. Bize ters ters bakıyor. "Kuralları biliyorsunuz. Uyuduğumuz yatakta oynaşmak yok. Bu garip ve sinir bozucu."

Wicker gözlerini devirip iç çamaşırı bulmak için dönerken, "Sakin ol," diye mırıldanıyorum. "Görünüşe göre artık hepimizin siki kırık."

"Öyle mi?" Lex'in çenesi sertleşiyor, kalçalarının etrafındaki havluyu çekip çıkarırken dişleri kenetleniyor. "Çünkü benimki programa ayak uydurmuş gibi görünüyor."

Wicker ve ben, Lex'in şu anda tam pornografik selamda duran kalın sikini görünce ağzımız açık kalıyoruz.

Wicker'ın gözleri kısılır. "Geri kalanını sifonu çektiğini söylemiştin-"

"Perşembe gecesinden beri temizim," diye ısrar ediyor Lex, gözleri parlayarak.

"Tanrım." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sanki sigortan yeterince kısa değilmiş gibi."

Dakikalar sonra bizimle birlikte yatağa tırmanıyor, gergin sessizlik bir fırtına bulutu gibi etrafına yerleşiyor. Ancak hepimiz yerleştikten sonra, televizyonda sıradan bir durum komedisi çalarken söyleyecek bir şeyi oluyor. "Bok gibi davrandığım için özür dilerim."

Wicker'ın çıplak sırtına bakıyorum ve ışığın Lex'in çatık kaşlarının üzerinde oynadığını görüyorum. "Bu senin hatan değil." Bunların hiçbiri bizim suçumuz değil. Bunu biz istemedik. Gönüllü bile olmadık. Prens olmak için yaratılmadık ama babamız bizi yine de Prens yaptı.

"Ne olursa olsun," diye ekliyor Lex, dosdoğru önüne bakarak, "Sadece ikiniz değildiniz. Onun da bizim olabileceğini düşünmüştüm."

32

Verity

SALONA bakarken annemin hakkını vermeliyim. Beni bu güne hazırlamıştı. Tüm o Aile Yemekleri. Tüm o bağış kampanyaları ve yılbaşı geceleri.

Verity Sinclaire nasıl parti verileceğini biliyor.

Büyük oda, kremsi beyazlara karşı yumuşak lavantalarla görkemli görünüyor. Benden önce gelen Prensesler gibi şatafatlı sıcak pembe yok. Hayır, Prensler aşka aşık ama tıpkı kapının üzerindeki beyaz ve soluk mor güllerden oluşan devasa kemer gibi, bu konuda şık olmaları gerekiyor. Sessizce Fransız şampanyası fışkırtan fıskiyeler, bitter çikolata kaplı çilek tepsileri ve altı katmanlı, süslü bir düğün pastası da dahil olmak üzere lezzetli şekerlemelerle kaplı bir tatlı masası var. Köşede bir orkestra enstrümanlarını çalıyor ve kristal avizeler hiç bu kadar ışıldamamıştı.

"Mükemmel," diyor Stella arkamdan. Yan kapıda son bir kez bakıyoruz ve sesi hayrete düşmüş gibi geliyor. "Tüm bunları sadece iki gün içinde başardığına inanamıyorum."

"Ben yapmadım," diyorum Danner'ın masa örtüsündeki kırışıklığı gidermesini izlerken. "Biz yaptık." Ona minnettar bir bakış göndermek için döndüğümde, "Sence fotoğrafçılar çok mu abartılı? Fotoğraf kabini çok mu rüküş?"

"O l m a z , kızlar bayılacak. Onlar da." Ellerinde gül sepetleriyle ön tarafta duran adamlara başıyla selam veriyor. "Zarif ve sofistike."

Nefes veriyorum, balo salonunu son bir kez daha tarıyorum. "Güzel. Herkesin beğenmesini istiyorum."

Elini koluma koyuyor ve bana yumuşak, kendinden emin bir gülümseme veriyor. "Doğru kararı verdiniz Prenses."

Tatmin olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Hadi gidip beni giydir."

~

Makyajıma çok zaman harcıyorum, gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatıyorum, dudaklarımı vurguluyorum, yanaklarımdaki çukurları yumuşatmaya çalışıyorum. Boynumdaki morluklar kapatıcıyla siliniyor ve sonra saçlarımla ilgilenmeye başlıyorum, onları uzun, metodik bukleler halinde kıvırıyorum.

Prenses olmanın her zaman göz alıcı olacağını düşünmüşümdür ve bir kez olsun bu doğru çıktı. İçine girdiğim elbise balo salonuna çok benziyor ama ben onu 10'a çıkardım. Balo salonundan farklı olarak saflık ve şıklık yanılsamasını bir kenara bıraktım, çünkü siren kırmızısı, payetli ve o kadar dar ki ikinci bir deri gibi üzerime oturuyor, göğüslerimin kabarıklığı üstten görünüyor. Giyebiliyorken giyeyim bari.

Mücevher kutusuna uzanıp altın zincirli gerdanlığı çıkarmadan önce aynada kendime bakıyorum.

"İzin verin."

Donup kalıyorum, gözlerim aynadaki yansımaya kayıyor.

Pace, siyah smokiniyle öldürmek için giyinmiş, şık ve kurnaz bir şekilde banyonun kapısını kapatıyor. Elleri ceplerinde, gözleri şeytani oniks küreler gibi içimi yakıyor. "Ne de olsa ben seçtim."

İznimi beklemiyor ama ben de beklemiyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve zinciri uzatıyorum, onu son gördüğümde nasıl göründüğünü düşünmeyi reddediyorum. Parmak uçları boynuma değip saçlarımı kenara çekerken bir ürpertiyle savaşıyorum. Bunu aldığım günü hâlâ hatırlıyorum - acımasız bir depozitonun ardından gelen bir hediye.

Bir yaka.

Bir an elleri boğazıma dolanıyor ve kapatıcımın altındaki morlukları oluşturan o parmakların anlık hatırasıyla saldırıya uğruyorum.

Pace gerdanlığı boynuma doluyor ve olması gerekenden daha sıkı çekerek gözlerinde nefret dolu bir parıltıyla mandallıyor. "Şimdi sadece ona takmak için bir tasmaya ihtiyacımız var."

Aynada onu boş boş izliyorum. Boyu o kadar uzun ki, başı benimkinin üzerinde o kadar yükseliyor ki, kulağımın arkasındaki bir noktaya sabitlenmiş gözleriyle aşağıya bakarken boynundaki gergin tendonu mükemmel bir şekilde seçebiliyorum. Başını eğiyor, araştırıyor.

Kibarca, "Ne arıyorsunuz?" diye sordum.

Siyah gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Gözden kaçırmış olabileceğin bir şey var mı?" diyor, parmaklarıyla saçlarımı geriye tararken. "Kurumuş, pul pul kalıntılar..." Şakası da gerçek niyeti kadar açıktır.

Muhtemelen izleyicimin rahatsız edilmediğinden emin olmak için kontrol ediyordur. Tasma.

Keskin bir sırıtışla onu düzeltiyorum. "İyi temizlenirim."

Gözlerimi tutuyor. "Biliyorum. Her saniyesini izledim." Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Şu anda kamerama bakıyorsun." İfademi dikkatle boş tutuyorum. Burada bir kamera olduğunu zaten bilmiyor değildim. Yanıt vermeyince parmaklarını aşağıya doğru sürüklüyor.

kollarımda. "Perşembe gecesinin videosunu tekrar izlemek için sabırsızlanıyorum. Sen, burada duruyorsun, sümüksü ve sikilmiş bir şekilde - creampie'mizin yürüyen bir kanıtı. Bunu Düklerinize de gönderirdim ama sanırım açgözlü davranıp kendime saklayacağım." Sarsılarak uzaklaştığımda sırıtışı kötü niyetle keskinleşti.

"Aşağıda olmam gerekiyor," diyorum, iki altın halkanın kancalarını kulağıma geçirirken sesim kısık çıkıyor. Çok fazla endişelenmiyorum. Bugün Pace'in günü değil.

Wicker'ın.

"Sana diğerlerinin yanına kadar eşlik edeceğim." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudakları geriye doğru kıvrılıyor. "Bu bir gelenek."

"Ve ne? Kısa çöpü sen mi çektin?" Mücevher kutusundaki son ve açık ara en büyük ve en parlak eşyaya uzandım.

Taç.

İki elimle tutup başımın üzerine koyuyorum ve çevremde Pace'in yansımasını izliyorum.

Göğüslerime bakıyor. "Bu gece Wicker ve Lex'in tüm o pislikleri senden almasını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu gece Wicker'ın gecesi, ama Lex'in gecesi gece yarısı olacak.

El çantamı kaptığım gibi soğuk bir tavırla, "Üçünüzün ensest ilişki yaşayan ucubeler olduğunuzu söyleyen oldu mu?" diye soruyorum.

Ben hazır olduğumda o da orada, elimi tutup koluna doluyor. "Açlar kardeşlerim," diyor, beni kapıya doğru çevirirken düşünceli bir sesle. "Sanırım seni yine onlar için tutacağım."

Beni yönlendirmesine izin verdim, umutsuzca hissetmeye ihtiyaç duyduğu güce sahip olduğunu varsaymasına izin verdim. Çünkü ben gerçeği biliyorum.

Ashby kardeşler aç olabilir ama ben kesinlikle açlıktan ölüyorum.

Yüzlerini görmeden önce sırtlarını görüyorum.

Wicker ve Lex.

Balo salonunun önünde beni bekliyorlar, süslü akçaağaç kapıya bakıyorlar, arkasındaki odada orkestra sakarin, hafif bir melodi çalıyor. Topuklarımın yerde çıkardığı ses onları uyarmış olmalı, çünkü Wicker bakmak için dönüyor, mavi gözleri ürkütücü, dehşet verici bir doğrulukla benimkileri buluyor.

Katlanıp tekrar kusmamak için tek yapabildiğim bu.

Pace elimi koluna doluyor, beni bağlıyor, bedenimi kardeşlerine doğru sürüklüyor.

Bir sonraki Lex bakıyor, kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşmaya tenezzül bile etmiyor. Önce göğüslerime bakıyor, sonra bakışlarını başımdaki taca çeviriyor, çenesi geriliyor.

Lex bana sırtını göstererek, "Bizi anons etmek üzereler," diye mırıldandı.

Onu gördüğümde yaşadığım panikle savaşmam uzun zamanımı alıyor, uyuşturucu etkisiyle büyümüş gözlerinin anısı hâlâ zihnimde taze. Parmak uçlarının hayaleti, iç uyluklarımı morartıyor. Dudaklarını geri çektiğinde dişlerinin görünüşü, vahşi ve kuduz.

Onu yakınımda tutuyorum, önemli ve değerli.

Beklendiği gibi, Wicker elbiseye, göğüslerimi vurgulama ve kıçımın kıvrımlarına düşme şekline bakmadan duramayan kişi.

Lex mi? Küpeleri bana verdi ama taca bakmaktan kendini alamıyor, Pace ise boynumdaki gerdanlığa keskin bir çekiş yapmak ister gibi bakıyor.

Bütün hediyelerini giyiyorum.

Makasları getirebilirdim ama muhtemelen biri uzvunu almadan giderdi.

Şüphesiz, pahalı takım elbiseleri, geniş omuzları ve mükemmel duruşlarıyla günah kadar yakışıklı görünüyorlar. Lex'in kafasındaki tek bir saç teli bile yerinde değil ve kimse o pahalı smokinin altında saklı olan yara izlerini -gerçeği- bilemez. Wicker duvara yaslanmış, iyileşen dudağı onu daha da seksi göstermeyi başaran sert ve seksi bir hava veriyor. Onların

İfadeleri taş gibi soğuk ve kayıtsız. Tam olarak içimde, göğsümün derinliklerinde hissettiğim gibi.

Vurdumduymaz.

"Parti üç saat sürecek," diye başlıyorum, midemdeki bulantıyı görmezden gelerek. "Kaynaşacağız, biraz pasta yiyeceğiz, kameralara gülümseyeceğiz." Hepsinin gözlerinin içine bakıyorum. "Benimle flört edecek ve her şey normalmiş gibi davranacaksınız."

"Mükemmel," diyor Lex, gözleri hâlâ taçta parlıyor. Bir an için onu kafamdan söküp atmak istediği izlenimine kapılıyorum. Muhtemelen çok da uzakta değilim.

Çenemi kilitleyerek, "Yani aynı fikirde misin?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor Wicker buz gibi bir bakışla, "her şey *mükemmel* olacak, normal değil."

"Prensler asla normallik için çabalamaz," diye ekliyor Pace, sert bir tonla. "Ama sanırım bu, Batı Yakası'nın çöpleri için anlaşılması zor bir kavram."

Makas getirmeme kararımı tekrar gözden geçiriyorum.

Wicker duvarı itiyor ve sert bir şekilde bana dirseğini uzatıyor: "Ne kadar çabuk başlarsak, bu şaka gibi parti o kadar çabuk biter."

Koluna girdiğimde kokusunu alıyorum ve içimden savaşan bir duygu geçiyor. Güzel kokuyor, oltadaki yem gibi. Midem yine isyan etmekle tehdit ediyor ve kapıdan geçerken onu geri itmek bir saniyemi alıyor, Pace ve Lex de peşimizden geliyor.

Danner gül kemerinin diğer tarafında duruyor ve başıyla onaylıyor. "İyi akşamlar. Hepiniz harika görünüyorsunuz."

Wicker elini saçlarının arasında gezdirerek, "Sadece bizi anons et Danner," diyor.

"Elbette." Oda, PNZ çocukları ve eşleriyle dolu bir filmden fırlamış gibi önümüze yayılıyor. Müzik yükseliyor, orkestra popüler müziğin enstrümantal varyasyonlarını çalıyor. Danner müzik kesilene kadar odada dolaşan bir işaret veriyor. "Karşınızda Forsyth Prensleri ve güzel Prensesleri. Hüküm sürsünler."

Bütün gözler kapıya dönüyor, sesler yankılanıyor, "Hüküm sürsünler" ve benim ilk tepkim öfke oluyor. Bu kez failleri ve katılımcıları gizleyecek maskeler yok. Bu adamların her biri haftalar önce ve Perşembe gecesi tekrar saldırıya uğramamı izledi. Teker teker beni kirlettiler. Sevgilileri biliyor mu? Hayır. Arınma gizli bir olay. O gece odada bulunanlar dışında bunu bilen tek kişi West End'deki ailem.

Sert bir şekilde gülümser, herkese mutlu ve ciddi bir şekilde başımızı sallarız. Bu iyi olmadığım kısım. Oyunculuk. Bu benim kanımda yok, bana öğretilen bu değil. Bir Batı Ender öfkesini saklamayı düşünmezdi. Onu dizginlerler. Ona dokunurlar. Onu kucaklar.

İşte bu yüzden gösteri bittiğinde Wicker'ın elinden, kokusundan, *her şeyinden sıyrılıp* yüzüme yapıştırılmış sahte bir gülümsemeyle kalabalığın arasına karışıyorum. Ellerini sıkmak, East End'i tanıdığım kadar sahte olmak içimi yakıyor ama yapıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü bu akşam sadece tek bir sonuç olacak. İntikam.

~

Bir el belime değiyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Dans et benimle, Prenses."

Son balodan farklı olarak Lex teklif etmiyor ve ben de reddedecek durumda değilim. Sözsüzce, elimi tutup beni dans pistine götürmesine izin veriyorum, belimi kavramak için döndüğünde hareketleri yumuşak, diğer eliyle elimi nazikçe kavrıyor.

Bedenlerimizin kazanmadığı bir zarafetle, diğer dansçılarla birlikte süzülmeye başlıyoruz, çeneler yukarıda, omuzlar dik.

Kehribar rengi gözleri benimkilere zar zor bakıyor. "Son balodan farklısın," diyor, sert vücudu bizi döndürürken. "Ya da belki öyleyim, çünkü sen

Eskiden olduğun gibi gözleri yaşlı bir kız değilsin."

O haklı. Artık bedenimden ve soyumdan emin olmayan gergin potansiyel Prenses değilim. Kim olduğumu şimdi daha iyi anlıyorum. Vücudumun bu erkekler üzerindeki gücünü. Ama aynı zamanda zayıf noktalarımın da farkındayım.

"Sen de tamamen aynısın," diyorum, bedenimin onunkiyle birlikte hareket etmesine izin vererek, onun kesin ama akıcı adımlarını takip ediyorum. Aradaki ikilemi görmeden edemiyorum. Titiz, metodik Lex'e karşılık vahşi, yabani Lagan.

Tek para, iki yüz.

"Öyle mi?" diye soruyor, gözleri köşelerde sıkılaşıyor. "Hâlâ beni tanıdığını sanıyorsun."

"Hâlâ tüm bu gösterişten nefret ediyorsun," diyorum bakışlarının göğüs dekolteme doğru kaydığını fark ederek. "Tüm o şatafat ve gösteriş seni gözyaşlarına boğuyor. Ama yine de sırf babanı memnun etmek için fedakârlık yapmaya hazırsın."

"Ebeveynlerin olayı budur," diyor beni etrafında döndürerek. Odanın diğer ucunda Pace'in bizi dikkatle izlediğini, her hareketimi takip ettiğini görüyorum. Ya da o öyle sanıyor. "Seni bağlılık kurmaya zorladıkları insanlardan bile daha az tanıyorlar."

"Gerçekten mi?" Sesim kuru ve soğuk. "Bu da ne demek oluyor?"

Ağzı kulağıma yaklaşana kadar başını eğiyor. "Bu, Düklere gönderdiğimiz e-postada annenin CC'lendiği anlamına geliyor, bu yüzden bizim için tam olarak ne olduğunu görecek. Bir fahişeden daha beter. Herkes için bir hain, doldurulup atılmaktan başka hiçbir işe yaramayan biri."

Artık dans etmiyoruz, kalbim boğazımda düğümlenirken ayaklarım tutkal gibi yere yapışıyor.

Lex saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve parmaklarını yanağımdan boynuma doğru geçiriyor. "Tek üzüntüm, her zaman bunun için nasıl yalvardığını, içinde bir horoz hissetmek için her şeyi yapmaya istekli olduğunu asla duyamayacak olması."

Şok geçirmiş gibi geri sıçrıyorum. "Blöf yapıyorsun," diyorum, her ne

kadar bu sözler bir kesinlikten çok bir umut olsa da.

Ve bana attığı karanlık, çarpık sırıtıştan anladığım kadarıyla o da bunu biliyor. "Benim bir teorim var. Doğa ya da yetiştirilme. DNA'mız sayesinde mi bu hale geliyoruz? Yoksa nasıl yetiştirildiğimiz karakterimizi ve mizacımızı belirliyor mu? Ne dereceye kadar?" Gözleri benimkileri arıyor ve bir an için göz göze geldiğimiz, nefeslerimizi paylaştığımız, dudaklarımızın birbirine değdiği anların bombardımanına tutuluyorum. Öne doğru eğilip fısıldıyor: "Umarım senin ne kadar fahişeleştiğini fark ettiğinde ağlamıştır."

Sonunda, bunun için minnettarım.

Çünkü Lex Ashby sevebileceğim biri. Şu ana

kadar.

Odadakileri yüksek sesle alkışlayarak kendimi uzaklaştırıyorum. "Dikkatinizi bana verebilir misiniz lütfen?" Sesim olması gerekenden daha yüksek çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, parmaklarıma yapışarak.

Ona en sinsi sırıtışımı göstermek için dönüyorum. "Bu gece en sevdiğim Prens için özel bir şeyim var."

Gözleri nefret dolu yarıklara dönüşüyor. "Öyle mi?"

"Bu bir Sevgililer Günü hediyesi." Onu da yanıma çekip odanın önüne götürüyorum. "Aslında hepiniz için bir hediye."

Gergin olmam gerektiğini biliyorum -Kral Ashby'yi köşede hokey koçlarıyla oynaşırken görebiliyorum- ama değilim. Aslında, Kral'ın bakışları bana kayarken kendimi hiç bu kadar sakin hissetmemiştim, hatta kalabalığın önüne çıktığımda Tommy Wright'ın kız arkadaşına sırıtıyorum.

Boğazımı temizlemekten başka bir şey yapmama gerek kalmadan dans durdu. Orkestranın tatlı melodisi sessizliğe gömülüyor. Pace arkada, sanki bir tehdit arıyormuş gibi gözlerini etrafta gezdiriyor. O sırada Colby Harker'ın dul eşine ordövr getiren Wicker adımlarını durduruyor ve kalabalığın arasından bana bakmak için dönüyor.

Parmaklarımı birleştirdim, ellerimi önümde kavuşturdum. "Prensesiniz olarak, geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Kısa, sessiz, zarif bir alkış kopuyor ve ben hâlâ seyircilerin önünde duran Lex'e kaşlarımı kaldırarak işaret ediyorum

derin bir kaş çattı. "Bu geceyi Prenslerime adamak istiyorum. Görmek üzere olduğunuz şeyi daha fazla hak eden üç adam olmamıştı. Haftalardır bana burada bir ev verdiler. Yani," gülerek elim göğsümde çırpınıyor, "Mor Saray'da hiçbir kapı bana kapalı değil. Bir kız hiç bu kadar hoş karşılandığını, bu kadar el üstünde tutulduğunu hissetmemişti."

Seyirciler arasında bazı kızlar 'ah' ediyor, ama içlerinde beni aşağılamaktan zevk alan zalim, kalpsiz adamları da görüyorum. Takip etmek için yaratılmış erkekler. Güçlü, yetenekli liderler isteyen erkekler.

"Peki size bu nesil Prensler hakkında ne söyleyebilirim?" Kalabalığa kibarca gülümsüyorum. "Öncelikle, hepiniz Pace'in horladığını bilmelisiniz." Hepsi şaşkın bir kahkaha atmadan önce bir duraksama oluyor ve ben de uzun süre acı çekerek başımı sallıyorum. "Ve Wicker... şey." "Wicker Ashby hakkında zaten bir banyo tezgahına yazılmamış ne söylenebilir ki, haksız mıyım?" diye şaka yapıyorum. Bir sonraki kahkaha turu rahatsızlıkla renkleniyor, gözler kalabalığın içinde Wicker'ı arıyor. Elindeki yemek tabağını bırakmış, bana doğru bakıyor. Avucumu uzatıp kehribar rengi gözleri lazer gibi olan kardeşini işaret ediyorum. "Ve bir de Lex var. Lex, yanında kendimi gerçekten rahat hissettiğim ilk Prens'ti. Muhtemelen sadece ileri görüşlü doğasından kaynaklanıyordu. Artı, o eller?" Islık çalıyorum. "Buz gibi soğuk ama süper yetenekli."

Lex beceriksizce yer değiştirirken bile, kızlardan birkaçı bakışlarını paylaşıyor, bu da bana onun kardeşlik geçmişi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

İç çekerek devam ediyorum, "Ama bu gece aşk hakkında. Peki gerçekten aşk nedir?" Orkestraya doğru volta atarak soruyorum. "Biz East End'deyiz, burada aşk yanınızdaki kişiye bakıp şöyle düşünmektir... 'Hey, bu salakla üremek benim için sorun olmazdı." Bunu takip eden gergin titremeler odaya yayılırken, köşedeki Kral'dan başka her yere bakıyorum. "Ama bilmenizi isterim ki ben aptallarla çocuk yapmam. Hayır. Aslında Prenslerim son derece zekidir. Ve çok da sertler. Örneğin..." Bir elimle arkamda duran, şu anda kayan kalplerle ve "*Yaratmak hüküm sürmektir!*" yazan bir metinle dolu ekranı işaret *ediyorum.* "Ben

hepiniz için bu küçük övgüyü bir araya getirdi. Prenslerinizin ne olduğunun gerçek bir kanıtı." Sırıtarak elimdeki küçük kumandayı çıkardım ve bir düğmeye bastım.

Ekran yanıp söner ve birden Ashby'nin ofisi ekranda belirir.

"Bu mevduatlarla ilgili değil Whitaker. Bu Lagan'ın bana söz vermesi ve sonra da sözünü yerine getirememesi ile ilgili. Bir zayıflığın amacına engel olmasına izin verdi." Sonra Ashby, "*Şömine*." diye emretti.

Lex'in başına gelecekleri fark etmesini, ağzının şokla aralanmasını izliyorum. Onun gibi soğukkanlı ve soğukkanlı birinden, yüzünün solduğunu görmek gerçekten bir manzara. "Ne-" diyor duraksayarak. "Nasıl...?"

Yanında hareket ettiğimi bile fark etmiyor, kulağına fısıldamak için geriniyor. "Arkadaşlarımın ve ailemin beni bu kadar aşağılanmış ve kırılmış görmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorsan?" Gözleri koyu bir boşluğa dönerken gülümsüyorum, kırbacın ilk darbesi odanın içinde yankılanıyor. "*Biraz* buna benziyor."

Ekranda Ashby tıslıyor, "*Her bir depozitonuz için dört kırbaç. Ve kardeşinle aynı seviyeye gelmen için dört tane daha. Seni Whitaker'ın standartlarında tutmadığıma şükret.*"

Kırbaç tekrar vurulduğunda oda şok mırıltılarına ve içgüdüsel çığlıklara boğulur.

Lex gözlerini ekrana dikmiş, "Seni öldürmeliydim," diyor. Parlak ayakkabılarının üzerine kusacakmış gibi hasta görünüyor.

Tanrım, intikam çok lezzetli ve tatlı.

Bunu yapan son kırbaç, ama neden olduğundan emin değilim. Belki de hoparlörlerden çıkan sestir, alçak ve acı dolu, onu harekete geçiren bir inilti.

Bileğimi acımasızca kavrayarak bana namlu doğrulttu. "Seni istediğim gibi öldürmeliydim. Onlara ben söyledim! Seni lanet orospu!" Gözleri bir cehennem, ama içlerinde derinliksiz bir umutsuzluk görüyorum.

Ben de dişlerimi göstererek ona sırıtıyorum. "Güzel. Seninle bir şey yaratmaktansa ölmeyi tercih ederim. Siz sapkın psikopatlardan herhangi birinin masum bir çocuğun babası olmasını istediğimi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Hakaret, söylediklerimin gerçeği, topraklar. İçime bir çocuk koymaları için yalvardığım onca zaman.

Yalandan başka bir şey değildi. Bir performans.

Bana doğru hamle yapıyor, boğazımdan yakalıyor ve sıkıyor. Nefes nefese, cephaneliğimin sonuncusunu da düşürmeyi başardım. "Beni şimdi öldürürsen, bebeği de öldürürsün."

Odadaki herkesin benimle aynı şekilde boğuluyormuş gibi hissettiğim bir süre var. Ses yok, nefes yok.

Kehribar rengi gözleri alarmla patlıyor, eli sıkılaşıyor. "Ne dedin sen?"

Karşı koymuyorum, bir an için içimdeki hayatı söküp atmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Sadece ben olsaydım, ona izin verirdim, ama artık sadece ben değilim.

"Hamileyim."

Hemen ısrar etti, "Yalan söylüyorsun."

Debriyajımı tırmalayarak cevap veriyorum, plastiği almak için çılgınca bir elimi içeri daldırıyorum. Nefes almakta zorlanırken başım zonklayarak tutuyorum. Lex'in bakışları testin pozitif olduğunu gösteren iki çubuğa takılıyor ve sersemlemiş bir halde orada sabitleniyor.

Sadece birkaç saniye sonra onu çekip aldılar, bu sarsıcı ve şiddetli hareket benim sendeleyip tökezlememe neden oldu.

"Ona zarar vermeyeceksin," diye hırıltılı, soğuk bir tıslama geliyor. "Kimse ona zarar vermeyecek!" Kral Ashby Lex'le benim aramda duruyor ve rahatsız edici bakışlarını bana çeviriyor. "Bu gerçek mi?" diye soruyor acil ve talepkâr bir sesle. "Hamile misin?"

Boğazımı sıkarak başımı sallıyorum ve testi ona uzatıyorum. Sesim gergin ve düzensiz çıkıyor. "Dün aldım. On tane, emin olmak için. Benim

Hizmetçi bana yardım etti."

Ashby testi geniş, çılgın gözlerle kavrıyor, çubukları okuyor. "Hamilesin," diyor, çılgın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tohumları kök saldı mı?"

Birden dehşete kapılarak başımı sallıyorum, uzakta Wicker'ı görüyorum, aramızdaki bedenleri itiyor.

"İşte bu," diye nefes alıyor Ashby, benimle test arasında bir bakış atarak. "East End'in varisini taşıyorsun."

"Kimin umurunda?" Lex tükürüyor, gözlerinde hâlâ cinayet ateşi yanıyor. "O lanet olası bir sahtekâr! Bir yalancı ve hain! Onu zindana atmalıyız!"

Ashby ona dönerek, "O Prenses!" diye bağırır.

Lex ağzını açarak bana doğru bir el savurdu. "O lanet olası bir rehine!"

Ama sonra Ashby kükrer ve bu kükreyiş tüm balo salonunu şaşkın bir sessizliğe sürükler. "*O* benim biyolojik kızım!"

Bir silah sesi gibi yankılanıyor ve bunun sembolik olmadığını anladığımda mermi göğsümün ortasında bir yuva buluyor. Bunu Prenslerimin gözlerinde görebiliyorum, başları şokla geriye dönüyor.

Bu bir yalan.

Öyle olmalı.

East End'in Kralı Rufus Ashby'nin babam olmasına imkan yok. Babam, ben doğmadan önce Forsyth'i terk eden isimsiz bir DKS üyesi. Annem bunu bana defalarca söyledi.

Ama...

Debriyajım yere yuvarlanıyor ve bir *gümbürtüyle* mermere çarpıyor.

Ashby bana dönüyor, çılgın gözleri spot ışıkları kadar parlak. "Sen benim kızımsın, Verity. Ve torunumu taşıyorsun." Avuçlarını düz karnımı çerçeveleyerek bana doğru uzandığında, burada bir heykel gibi hareketsiz ve kaskatı durmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Senin rahmin sayesinde mirasım devam edecek."

Ona -yakında şişeceği kesin olan karnıma- bakıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, yüz ifadesi aynı anda hem çekingen hem de huşu dolu. "Sen

sadece East End'in varisini taşımıyorsun. Benim tacımın varisini taşıyorsun."

SON SÖZ

Forsyth Kraliyetleri Serisi'nin 8. Kitabı bu yıl içinde satışa sunulacak.

Forsyth U Kraliyet Ailesi'nin okurlarını hayatta kalanlar olarak görmeye başladım. Sizler sadece okuyucu değil, Samgel'in zihninin karanlık ve derinliklerinin tanıklarısınız. Lordlar'ı bitirdiğimizde biz de dahil olmak üzere herkes doğrudan Prensler'e dalmak istedi. O zamanlar hepinizi bir üreme hikayesiyle yapmak istediğimiz şeye hazırlamadığımızı biliyorduk. Biz de tam olarak hazır olmadığımızı biliyorduk. Nedenini bildiğimizi sanmıyorum ama bunu iliklerimizde hissettik. Prenslerin hakkını vermek için Forsyth dünyasını, Kralları ve tabii ki Prensesimizi bulmak için daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Zavallı Verity. Adını ilk yazdığımızda ona ne yapacağımızı bilmiyorduk ama... evet, Forsyth'te bir karakter olarak hayat böyle gidiyor.

Geçen yıl boyunca desteğiniz benim için çok önemliydi. Grupta da söylediğim gibi, çok fazla ev stresi ve sağlık sorunu yaşadım. Bu kitaplar ve Sam ile çalışmak, kendimi gerçeklikten koparabileceğim ve başka bir dünyaya dalabileceğim bir yer sağlıyor. Korkunç olabilir ama her zaman bir kefaret ve mutlu son vardır. Söz veriyorum, henüz öyle görünmese bile.

En yüksek Kraliçelerimize teşekkür ederiz: Lisa, Christina, Vicki, Nikki, Anna, Brittnay ve bizi yolumuzda tutan diğer herkese. Her zaman bir köy gerekir derim, görünüşe göre gereken şey koca bir Krallık.

Victor-Angel'e

-

Sam:

En büyük teşekkürüm, kendimi kaybedecekmişim gibi hissettiğim geç/erken saatlerde yanımda olan Christina'ya. Her zaman geceleri, gece yarısından sabah 8'e kadar yazıyorum, bu benim için iyi, çünkü kesinti yok demek. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede yalnız ve beni beyin kurtlarına karşı çok duyarlı hale getiriyor, özellikle de ilham ve gerçekçilik için kimliklerime ve travmalarıma dokunurken. Christina, sen benim tünelimdeki ışıktın ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Dürüst olmak gerekirse sensiz yapabileceğimden emin değilim. Gerçekten bir köy gerekiyor!

Vicki, emin olmadığım ve bocaladığım bir dönemde beni zorlayan şey senin geribildirimin oldu. Bunun büyük bir kısmını senin muhteşem ve uzman geribildirimine ve desteğine borçluyum. Lisa, sen her zaman vahşi bir nehirde bir kayasın ve sensiz kaybolurduk.

Ayrıca aileme, süper sabırlı kocama ve bir işletme sahibinin isteyebileceği en iyi çalışan olan ve beni her gece nankörce o merdivenlerden çıkaran Crowley'e (kedim) çok teşekkür ederim.

Kaos'u aylarca bekleyen okurlar, tüm bunlar sizin için ve umarım bu kitabı beğenmişsinizdir ya da en azından ondan bir şeyler almışsınızdır. Günün sonunda, her şey hepinizin keyif aldığı bir şey yapmakla ilgili, çünkü h e p i m i z i n bildiği gibi:

Yaratmak hüküm sürmektir.